

Giới thiệu Ngụy Hiểm Cự Ly

Ngụy Hiểm Cự Ly là truyện ngôn tình hay nói về khoảnh khắc chạm mặt giữa... [Hacker gặp sát thủ, cường cường đụng chạm tóe lửa]“Khi chúng ta ở bên nhau, thứ cần cẩn thận sợ rằng không phải những nguy hiểmnày. Có lẽ trước tiên nên chú ý làm sao để không bị đối phương giết chết.” Sau trận vật lộn, sát thủ cười đùa vô hại.Hacker không cảm thấy có gì buồn cười, câu trả lời của hắn lại nghiêm túc bất ngờ, “Nếu đối thủ là anh, tôi sớm đã chết rồi.”Khi chức nghiệp sát thủ sống dưới ánh mặt trời, gặp được hacker cẩn trọng.Bọn họ đấu trí đấu dũng, từ cường cường đối quyết đến cường cường liên thủ __Cứ để tôi giảng hạ tầng tầng cạm bẫy, dẫn anh vào tròng.Cùng tìm hiểu tiếp tựa truyện online hay này hoặcthường thức thêm tác phẩm Hà Dẫn Vong Xuyên nhé.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 1: Mission - Lần Đầu Thăm Dò

Cửa hàng tiện lợi sau giờ đóng cửa hiện lên trong màn hình đen trắng của camera, có một người đàn ông thân hình hơi gầy bị mưu sát. Vu Từ Thạc đề chặt mũi của mình, lắp viên đạn cuối cùng của cây súng lục Colt vào ổ đạn.

“Đối phương có ba người, đặc biệt có hai cây P22, một cây M16.” Giang Hằng nói với Vu Từ Thạc qua tai nghe vô tuyến. Những vấn đề thiết bị điện tử cơ bản không thể nào làm khó được Giang Hằng, hiện tại hắn đang xâm nhập vào máy tính chủ của tòa cao ốc này, từ ngoài xa ngàn dặm giám sát tất cả.

“Tôi hy vọng có thể mau kết thúc, xong đi mua một cái bánh sandwich, lấp đầy bụng rồi về nhà.” Tình thế bên ngoài rất khẩn cấp, Vu Từ Thạc lại đang suy nghĩ tới nay nên ăn cái gì.

“Sandwich, cuộc sống truy cầu thật cao.” Hiện tại không phải thời cơ thích hợp để nói đùa, Giang Hằng lại lo chế nhạo y.

“Tôi theo trường phái đơn giản mà.” Vu Từ Thạc nhẹ cười, y đang ở trong phòng làm việc của CEO trên tầng lầu cao nhất tòa cao ốc, ba tên bên ngoài đều tập trung lực chú ý vào việc giải quyết gọn y để đi làm việc khác với gái điếm.

“Tên trộm đáng chết! Cút ra ngoài!” Một người ngoài cửa gầm lên.

Người bên ngoài là vệ sĩ, Vu Từ Thạc cũng không nói đây là phòng làm việc của y. Y tới đây, là muốn trộm băng video.

“Tao đếm đến ba, nếu mày còn không cút ra, tao sẽ cho mắt chó của mày được nếm thử mùi vị của đạn.” Một người khác nói, tay cầm cán súng, chốt an toàn được chuyển động, phát ra tiếng lạch cạch.

“Tên CEO này thật sự nên đổi cửa đi.” Vu Từ Thạc cảm thán từ tận đáy lòng. “Tắt đèn.”

Từ chỗ Giang Hằng truyền tới tiếng ấn phím thanh thúy, cửa lập tức bị đá tung, đèn tắt hết, trong phòng lập tức chìm vào bóng tối. Những người đó không thể thích ứng, Vu Từ Thạc nhẹ nhàng luồn dưới gầm bàn chạy ra, nhắc súng bắn trúng chân một người.

Kéo ghế che chắn viên đạn đang bắn tới mình, lăn vòng tới trước mặt người khác, súng lục xuyên qua dưới nách đối phương, bắn thẳng vào đầu tên cùng phe.

“Mày... mày rốt cuộc là ai?” Bị Vu Từ Thạc dùng súng chặn lại, giọng nói của người đó run lên vì sợ hãi, Vu Từ Thạc cười mà không đáp.

“Đội đã, cảnh sát đang ở dưới lầu, nếu mày giết tao...” Đối phương tuân theo hô mệnh đầy nạt, khăn trương tới mức nói lắp.

“Trong chiếc máy vi tính này cất không ít văn kiện cơ mật, bao gồm cả bản ghi chép việc công ty tui bấy rửa tiền cho các phần tử xã hội đen thông qua nhiều tài khoản ngân hàng khác nhau. Cứ để tao xem thử, ông chủ thông minh của tui bấy, có tự bê đá đập vào chân mình hay không.” Nói rồi, Vu Từ Thạc đập mạnh súng lên trán đối phương.

Y là sát thủ, Giang Hằng phụ trách nhận đơn hàng, y phụ trách hoàn thành ủy thác. Đơn hàng đa dạng đủ loại, giết người diệt khẩu, hay đoạt về một vật phẩm quan trọng gì đó, ví dụ như lần này. Người ủy thác khi đang tiến hành một vụ giết người, băng video chứng minh hắn giết người bị cướp mất trong quá trình hầu tòa, chuyển tới chỗ này.

“Tôi ra rồi, xóa băng đi.” Nhét súng vào ngực, y ngồi vào xe của mình.

“Xong.” Giang Hằng nhanh nhẹn gõ bàn phím.

Giang Hằng ở tại một thành phố nhỏ ở vùng ven biển phía nam Trung Quốc, mà Vu Từ Thạc thì ở tại Colombia của Mỹ. Những người phò thác đặt hàng ngoài nước, Giang Hằng thì ở trong nước tiếp đơn đặt hàng, những người này không tìm được Giang Hằng, thì càng không thể tìm được Vu Từ Thạc. Nhưng bọn họ có thể dễ dàng nắm chắc nhất cử nhất động của những người này.

Giọng nói của Giang Hằng trầm thấp, có cảm giác từ tính đặc thù: “Chúc anh có một đêm vui về.”

“Tôi cũng vậy.” Cười ngắt điện thoại, hần lái xe tới nơi đã hẹn sẽ giao trả bằng video. Ngoại ô hoang vắng, có vẻ không giống một nơi tốt lành.

Cách hai mươi mét, một chiếc Porsche màu bạc đã đợi sẵn, một người đàn ông mặc đồ đen bước xuống, đối phương gõ lên cửa sổ xe của y, y hạ kính cửa sổ, giao túi giấy da bò màu vàng đựng băng video cho người kia, khi tay của người kia sắp sửa chạm vào băng video thì lại thu về cất trong túi áo của mình. Ý của y rất rõ ràng, một tay giao tiền, một tay giao hàng.

Người mặc đồ đen móc một sấp tiền được cột bằng dây găng từ túi ra. Đột nhiên lùi lại một bước, nhanh chóng lôi một cây súng lục ra khỏi áo khoác. Súng nổ, còn chưa đợi người mặc đồ đen nhìn rõ, viên đạn của Vu Tử Thạc đã xuyên qua đầu đối phương.

Di động rung lên, Vu Tử Thạc tiếp điện, trong giọng nói của y lộ ra không vui: “Anh luôn không biết nhìn người.”

Giang Hằng trầm mặc một chút mới mở miệng nói: “Tiểu Trọng bị người dẫn đi. Hiện tại tôi đang ở nhà anh, chỗ này đang bị lật tung cả lên.”

Tiểu Trọng là bạn gái của Vu Tử Thạc, cô biết công việc của y, tất cả của y, cả ngày hốt hoảng lo sợ, phập phồng lo âu cho y. Cô đã từng vô số lần khuyên y ngừng tay, nhưng y không thể ngừng lại. Sau khi nhận được tiền của đơn hàng này, y sẽ bay tới thành phố của cô. Y biết, không thể để cô tiếp tục đợi. Không ngờ vào lúc này lại...

Giang Hằng gõ bàn phím nói, “Tôi đã tra được có người dùng danh nghĩa của cô ấy mua một vé máy bay, ba tiếng trước máy bay này đã cất cánh, đích đến là chỗ của anh.”

Vu Tử Thạc đốt một điếu thuốc, nhấn mày, “Là do ai làm?”

Đầu bên kia điện thoại có tiếng ấn bật lửa, “Trước mắt vẫn chưa biết. Tôi đã nói từ sớm, chúng ta làm nghề này, không thể có người quan trọng. Nếu bọn chúng đã mang Tiểu Trọng đi, thì nhất định đã biết quan hệ giữa hai người, bọn chúng sẽ liên hệ với anh. Hiện tại tôi sẽ thu xếp hành lý, ngày mai gặp.”

Liên lạc ngắt giữa chừng, Vu Tử Thạc suy nghĩ hàm nghĩa của từ ngày mai gặp. Bọn họ đã quen biết được ba năm, Vu Tử Thạc chỉ từng gặp qua Giang Hằng hai lần. Giang Hằng là một người toàn thân trên dưới đều bí mật, cho dù như vậy, y ở tiền tuyến mưa bom bão đạn, Giang Hằng là hậu tuyến vững chắc nhất của y.

Gió bờ biển vừa ẩm vừa lạnh, Vu Tử Thạc ngồi trong bóng tối.

Y yêu Tiểu Trọng, tuy y không thể cho cô những thứ mà đại đa số đàn ông khác có thể cho, dù xu hướng của y là thiên về đàn ông, nhưng y lại yêu một cô gái.

Máy bay của Giang Hằng qua ba tiếng đã đến nơi, Vu Tử Thạc dự định tiếp tục chờ đợi, thì lúc này chuông điện thoại đột nhiên vang lên, “Xin chào, Mũ Đen. Bạn gái của mày hiện tại đang ở trong tay tao.”

Mũ Đen, người trong nghề đều gọi Vu Tử Thạc như thế, không ai biết tên họ thật của y, cũng chưa ai thấy được gương mặt dưới cái mũ đen của y, có người may mắn thấy, thì đều đã chết.

“Đề tao nghe giọng nói của cô ấy.” Vừa nói xong, điện thoại được chuyển tay, “Cứu em!” Cô chỉ nói hai từ như thế, nhưng y có thể nghe ra, đích thật là giọng nói của Tiểu Trọng.

“Trong một tiếng nữa đến công viên Finlay, một mình, tao không có nhiều kiên nhẫn.” Vẫn là người vừa rồi nói, tuy đối phương cố gắng muốn khắc phục khẩu âm, nhưng vẫn có thể nghe ra được phần đuôi hơi mơ hồ, âm Luân Đôn, tên khốn này là người Anh?

“Đã biết.” Vu Tử Thạc ngắt điện thoại, khi y vừa đứng lên, trên đầu chợt nổi một cơn gió mạnh. Lắng nghe, đó là tiếng một chiếc trực thăng, cánh quạt cuộn không khí xung quanh, khí lưu hỗn loạn thổi mái tóc ngắn màu nâu nhạt của y dạt ra sau.

Giang Hằng là người có tiền cần trọng, tuy Vu Tử Thạc không thể khẳng định chính xác hần rốt cuộc có bao nhiêu tài sản trong và ngoài nước, nhưng con số đó nhất định không ít hơn hàng tỷ, năm năm trước, Giang Hằng giả tạo cái chết của mình, đồng thời còn hack vào cơ sở dữ liệu của quốc gia, tạo dựng cho bản thân vô số thân phận mới, chỉ riêng thân phận Vu Tử Thạc biết, đã có tới mấy cái.

Cửa trực thăng mở ra, gương mặt của Giang Hằng được những ngọn đèn hôn ám trên đường lớn ven biển chiếu sáng, hần giống như một ngôi sao bước ra từ Hollywood, cho dù cởi bỏ bộ âu phục hàng hiệu đó thay bằng những thứ khác, vẫn khó thể che giấu khí phái quý công tử của hần. “Đã lâu không gặp, Vu Tử Thạc.” Giọng nói hùng tính thấp trầm, so với khi nghe trong điện thoại thì còn rõ ràng hơn.

Vạt áo vest mở rộng bị gió thổi tạt ra sau, cả vạt đồ chấm bi và mái tóc ngắn màu đen bị thổi sang một bên, Giang Hằng kéo lỏng nút thắt cả vạt, đợi trực thăng đứng ổn định, thì nháy xuống nói: “Thành phố của anh thật nóng.”

“Được rồi đó, chỗ này chưa phải là nơi nóng nhất.” Bãi cát ven biển tối đen, sóng cuộn đánh các hạt cát lên cao hơn, hai người đàn ông thân hình cao xấp xỉ đứng đối mặt, nếu so về hình thể, Giang Hằng với lồng ngực chắc khỏe và bờ vai to lớn xem ra có vẻ tráng kiện hơn Vu Tử Thạc rất nhiều, nhưng Giang Hằng tuyệt đối không vì điểm này mà xem thường Vu Tử Thạc, lần gặp đầu tiên của bọn họ là ba năm trước, lần đầu khi hần nhìn thấy đường cong sau lưng tràn đầy nữ tính của Vu Tử Thạc đã thâm chắc chắn, cơ thịt găng trên bộ xương dưới bộ quần áo bó đó nhất định có đủ sức mạnh, hần sẽ

không bị gương mặt với nụ cười chói sáng như ánh mặt trời của Vu Tử Thạc lừa gạt, thân thể không có một chút thịt thừa này đang ngấm tã ra sức hấp dẫn chí mạng đặc thù.

Ba năm trước, Giang Hằng tìm được Vu Tử Thạc, tại khách sạn mà y cư trú. Khi Giang Hằng giả dạng thành nhân viên phục vụ đẩy cửa vào, Vu Tử Thạc đứng một bên giường, y đang thay đồ trước cửa sổ, chiếc áo ba lỗ trắng tinh mềm mại được kéo lên, ánh mặt trời chói mắt từ ngoài cửa sổ chiếu vào hình thành một vòng sáng quanh người y. Luyện tập cử tạ thường xuyên đã rút ngắn khoảng cách giữa vai và cẳng cổ của y, men theo sóng lưng đi xuống, phần cơ thịt xung quanh khớp vai lõm vào được kéo căng chặt, không có quá nhiều cảm giác căng cứng khó chịu, mà khiến người cảm giác được tràn đầy dẻo dai.

Thân thể nam giới tràn đầy mê lực vừa nhìn đã khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Giang Hằng từng nghe qua khá nhiều lời đồn thổi liên quan tới Mũ Đen, lúc này hẳn lại cảm thấy hữu danh vô thực, thân là một sát thủ, không có thói quen khóa cửa, đi từ ngoài hành lang vào trong phòng của y không hề có bất cứ cơ quan nào, thậm chí, đưa lưng trước mặt người, toàn thân trên dưới, toàn bộ đều sơ hở. Nếu giả thiết hiện tại trên tay Giang Hằng có cầm một cây súng, viên đạn sẽ bắn vào phần lưng của Vu Tử Thạc, xuyên qua phổi y, rồi bay xuyên ngực y, xé xuống chút thịt khoảng chừng 6cm.

“Người anh em, nếu tôi là anh, tôi sẽ dừng lại.” Vu Tử Thạc không chút tí hiềm cảm sợ hãi trên bề mặt cửa sổ lên, cánh tay thon dài thẳng tắp xô qua tay áo, sau đó là tay bên kia, y không hoảng không loạn cài nút, mới nói: “Nếu bước thêm một bước, anh sẽ chết.”

Giang Hằng đứng yên, không phải vì sợ sự uy hiếp của Vu Tử Thạc, mà là hắn đột nhiên cảm thấy hứng thú, muốn nhìn thử xem sát thủ cao siêu nhất trong lời đồn thổi sẽ diễn được vở kịch xuất sắc thế nào.

“Là ai phải anh tới đây?” Giọng nói của Vu Tử Thạc rất dễ nghe, không giống âm trầm của đàn vi-ô-lông, nhưng cũng tuyệt đối không bén ngọt chói tai, đó là âm sắc D Major tiêu chuẩn. (D Major: cung Rê trưởng – lĩnh vực âm nhạc)

“Tôi đã nói, tôi là nhân viên phục vụ phòng.” Nghe thấy giọng nói thấp trầm của Giang Hằng, Vu Tử Thạc cảm thấy thú vị khẽ nhướn khóe môi. “Phục vụ phòng sẽ mặc âu phục trị giá bốn mươi ngàn đô la mỹ sao?”

Vu Tử Thạc chưa từng quay mặt lại, y không thể biết được hắn là ai, con người sắc bén dưới cặp mắt kiếng của Giang Hằng đảo lên trần nhà, lập tức phát hiện được bí mật của y. Trên xà cửa sổ mở toang có một bộ phận bị khoét rỗng, trong vết lõm hình chữ nhật là một cái gương được đặt nghiêng 45o, cũng chính là nói, Vu Tử Thạc đứng ở đó, bất luận đang đối diện cửa phòng hay xoay lưng với cửa phòng, thì y đều có thể thấy rõ được mỗi một góc độ trong căn phòng. Nhìn thì như trăm ngàn sơ hở, nhưng kỳ thật mỗi một chi tiết nhỏ trong căn phòng này đều nằm trong lòng bàn tay của y.

“Anh không phải đến giết tôi.” Vu Tử Thạc quay người, ánh vào trong mắt y, là gương mặt anh tuấn đến mức ngôi sao cũng phải ngưỡng mộ của Giang Hằng, gương mặt của Giang Hằng sẽ khiến người ta theo bản năng nghĩ các nghề nghiệp cảnh sát, bác sĩ và chính khách, nhưng trực giác của Vu Tử Thạc nói cho y biết Giang Hằng không thuộc bất cứ loại nào trong số đó.

Mắt mũi miệng lập thể bố trí trên gương mặt góc cạnh rõ ràng, trong đôi mắt cương nghị dưới cặp mắt kính lộ ra một loại uy hiếp tiềm tàng.

Trên thế giới này không phải bất cứ ai cũng có thể tìm được Vu Tử Thạc, nếu không chỉ ra một món tiền thật lớn, sợ là ngay cả một sợi tóc của Vu Tử Thạc cũng đừng mơ tưởng chạm tới được. Phong cách rắn rỏi và bộ âu phục hàng hiệu trên người hắn kết hợp với nhau, đáp án được miêu tả rõ rệt ____ “Anh chỉ muốn thăm dò tôi.”

Thông minh, Giang Hằng nhận không được thăm khen một tiếng, trên mặt vẫn không chút thay đổi. “Tôi muốn hợp tác với anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 2: Lần Đầu Giao Chiến

Câu trả lời của Giang Hằng khiến Vu Tử Thạc cảm thấy quái dị, nhưng y không để lộ tâm trạng này ra ngoài. Người trước mắt đã bỏ vốn lớn như thế để tìm được y, không phải vì giết y, cũng không phải vì nhờ y giết người.

“Nói thử xem, anh muốn hợp tác thế nào.” Vu Tử Thạc ngồi lên bề mặt cửa sổ, động tác đó, giống như một con linh miêu biếng nhác.

Linh miêu là một loại động vật thích độc cư, chúng giỏi leo trèo và bơi lội, khả năng chịu đói mạnh, có thể nằm yên tại một nơi vắng lặng nhiều ngày, không sợ rét lạnh, thích săn bắt các loại thú thể hình lớn như hươu. Tựa như Vu Tử Thạc, khi ung dung thân nhiên sẽ tạo ra cảm giác vô hại, thậm chí Giang Hằng có thể tưởng tượng được dáng vẻ người lương thiện với nụ cười của y, một khi con mồi xuất hiện, lớp giả trang lập tức bị xé nát, mùi vị từ vong từ cơ thể y lập tức phát tán ra xung quanh, cho đến khi y hủy diệt được mục tiêu của mình.

“Tôi biết mọi chuyện xảy ra trên thế giới này.” Rõ ràng là thời tiết tốt với ánh sáng tươi đẹp, nhưng không khí rét mướt lại chậm rãi lưu chuyển trong căn phòng, Giang Hằng lại gần y, đứng trước giường, giữa hai người là một chiếc giường rộng không tới hai mét, “Tôi là hacker, rất nhiều hệ thống theo dõi trong và ngoài nước là do tôi làm ra.”

“Cho nên tôi giết người, anh giúp tôi che giấu chứng cứ.” Vu Từ Thạc cười cười, đây đích thật là đề nghị dụ người, “Không biết tôi phải dựa vào cái gì để tin anh?”

“Anh không cần tin tôi, anh chỉ cần chọn lựa.” Biểu tình của Giang Hằng vô cùng thản nhiên, giống như gạt bỏ đề nghị này sẽ là tổn thất của y.

Vu Từ Thạc ngược mắt nhìn đồng hồ trên tường, tám giờ năm mươi lăm phút, đôi môi mỏng khẽ cong lên. “Nếu tôi nói không thì sao?”

Giang Hằng nhìn mặt Vu Từ Thạc, kiểu tướng mạo của Vu Từ Thạc rất khó phân loại, đơn giản mà nói, không tìm được từ ngữ nào có thể hình dung chính xác dáng vẻ của y. Nói là xinh đẹp sẽ bóp méo đi gương mặt tuấn lãng chuyên thuộc nam tính của y, nói là văn nhả thì không thể nào khái quát chuẩn xác hơi thở ngang bướng thâm dâng lên trong con mắt màu hổ phách, y không thuộc về bất cứ loại nào, y là độc nhất vô nhị.

“Tôi biết anh có bạn gái, tôi có thể cung cấp sự bảo vệ tốt nhất cho cô ấy.”

Giang Hằng đưa ra điều kiện, lẽ nào hắn không biết hắn đang nói điều kiện với loại người nào sao?

“Anh muốn hợp tác với tôi như vậy, tại sao?” Vu Từ Thạc cảm thấy thú vị, người này thật sự khó dò, nhưng, tỉ mỉ đi sâu vào chuyện này, khiến y cảm thấy rất thích thú.

“Có nhiều chuyện không cần phải có lý do, vấn đề là muốn hay không muốn mà thôi.” Giang Hằng nói đương nhiên không sai, chỉ là...

“Tên của anh là gì?” Nụ cười trên mặt Vu Từ Thạc càng sâu, giống như ánh sáng rạng ngời ngoài cửa sổ.

“Giang Hằng.” Cái tên ngắn gọn mạnh mẽ, được biểu tình khí phách phi phàm của Giang Hằng nói ra, khiến người ta càng thêm ấn tượng sâu đậm về cái tên này. “Còn anh?”

“Vu Từ Thạc.” Vu Từ Thạc hơi nghiêng người ra sau, hơn nửa thân trên của y ngã ra ngoài cửa sổ, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể lăm chim non rơi xuống. “Về đề nghị của anh, xin lỗi, tôi thích làm việc đơn độc.”

Quyết định này ngay khi Giang Hằng nói ra kiến nghị hợp tác Vu Từ Thạc đã có sẵn, kéo dài dây dưa với đối phương như vậy là vì y cảm thấy hiếu kỳ đối phương là người thế nào mà thôi, hiển nhiên, muốn hợp tác với y, người trước mặt này vẫn còn thiếu một chút tư cách.

Người đàn ông trước mặt tuyệt đối không phải loại lương thiện, bị ngấm trúng sẽ rất phiền toái, loại người như Giang Hằng, không đạt mục đích quyết không buông tha, tiếp tục dần thân chỉ sẽ bước vào phạm vi của đối phương.

“Tôi sẽ ghi nhớ anh, Giang Hằng.” Nói xong, Vu Từ Thạc ngã người ra sau, một tư thế cá nhảy tuyệt đẹp, tóc của y bị ánh sáng mặt trời nhuộm thành màu vàng nhạt.

Đây là tầng chín!! Ngã xuống nhất định phải chết không cần nghi ngờ! Giang Hằng nhảy qua đệm giường muốn tóm y lại, nhưng hắn ra sức vron tay chỉ chạm được tới ngón tay thon dài của Vu Từ Thạc, chỉ thấy trên mặt Vu Từ Thạc mang theo nụ cười, thẳng tắp rơi xuống dưới.

Cạnh, cú cu __ cú cu __ Đồng hồ gỗ treo tường sau lưng mở ra, chim cu báo giờ kêu lên rộn rã.

Lạt xạt, tấm bạt che nắng của tiệm bánh mì dưới lầu một được giăng ra, Vu Từ Thạc nhảy phốc một cái đáp lên miếng bạc bằng chất liệu vải đàn hồi, y chống tay lên tấm bạt ngồi dậy, vẫy tay cười cười với Giang Hằng đang thò đầu ra từ cửa sổ trông xuống, thuận thế trượt xuống đất, vỗ vỗ bụi bám trên tay, y thấy Caston __ ông chủ tiệm bánh mì kinh ngạc không khép miệng được. “Anh War, sao anh lại nhảy từ trên đó xuống?”

Thờ ra một hồi, vỗ vai Caston, cười nói: “Caston, anh luôn mở tiệm thật đúng giờ.”

Giang Hằng vỗ mạnh lên bệ cửa sổ, chín giờ đúng chết tiệt, vừa đúng thời gian tiệm bánh mì khai trương, Vu Từ Thạc đã tính toán sẵn, độ cao tầng chín, trọng lượng và tốc độ rơi xuống, y cố gắng dùng bằng tứ chi, tầng rộng diện tích chịu lực, tốc độ tấm bạt che nắng vừa giăng ra đã tiêu giảm đi một phần lực rơi xuống... uống công y giả vờ rất hứng thú nói chuyện với hắn, kỳ thật đã thầm tính toán tất cả, ngay từ đầu y đã dự định cự tuyệt.

Nơi đầu ngón tay vừa tiếp xúc ngón người truyền tới hơi nóng theo mạch máu lan ra toàn thân, bắt đầu từ lúc này, Giang Hằng sẽ không bao giờ còn xem thường Vu Từ Thạc.

Không ngừng lại quá lâu bên cửa sổ, Giang Hằng nhanh chóng lao ra khỏi phòng, ấn nút thang máy, thật may mắn, thang máy đang dừng ngay tầng của hắn.

“Đương nhiên rồi.” Ông Caston đắc ý vô cùng nói. “Khi đã hẹn ba giờ tập hợp tại nhà anh nhưng hai giờ năm mươi phút đã đến, sau đó liền đi tới đi lui trước cửa nhà anh, đến đúng ba giờ thì sẽ gõ cửa đó chính là người nước Đức chúng tôi.”

Vu Từ Thạc cười ha ha, ngẩng mặt nhìn lên, cửa sổ đã không còn ai. “Không tốt.” Y nhỏ giọng lầm bầm. “Caston, tôi đi trước, nhớ chờ lại cho tôi hai ổ bánh mì.” Nói xong y ôm siết Caston một cái.

“Không tốt? Là đúng giờ không tốt hay bánh mì không ngon?... Hai ổ bánh mì, được rồi.” Caston bối rối nhìn theo bóng lưng cuốn bụi lao đi của Vu Từ Thạc, lầm bầm không đoán được vừa rồi là ý gì.

Một người đàn ông cao lớn chạy ra khỏi cửa, sau khi đứng vững liếc nhìn Caston, bùng bùng khí thế đi tới chỗ Caston, cơ thịt trên mặt căng chặt thể hiện rõ tâm tình không vui, tức giận sao? Không phải, hôm nay rõ ràng hắn đã mở tiệm rất đúng giờ mà...

“Người đó đi đâu rồi?” Giọng nam trầm hùng hồn mạnh mẽ, trong con mắt bình tĩnh ẩn chứa lửa giận.

“Ngài nói anh War?”

“War? Đúng, các người ở đây đều xưng hô với anh ta như vậy?” Giang Hằng tiến thêm một bước dồn hỏi.

“Xin lỗi, tôi không thể nói quá nhiều với ngài đây, trừ khi ngài là cảnh sát.” Trong mắt Caston, Fay War là một người tốt khó gặp, người đó bất kể là ai đều cười đùa thân thiện, nếu có thể, ông cũng không muốn War gặp phải phiền phức nào.

“Tôi chính là cảnh sát.” Giang Hằng lấy chứng nhận ra khỏi túi áo, trình sát FBI, Xyli Lederman.

“Được rồi, trình sát Xyli Lederman, người vừa rồi tên là Fey War, anh ta là khách quen ở đây, nghe nói mỗi năm đều đi du lịch các nơi trên thế giới.” Caston cố gắng cân trọng ngôn từ. “Xin hỏi anh ta phạm tội gì?”

“Anh ta bị tố cáo là hung thủ của nhiều vụ mưu sát.” Giang Hằng không nói dối, sát thủ một khi biến mất khỏi tầm mắt thì rất khó tìm được, nhưng hắn không phải không có một chút thu hoạch, theo tình huống này xem ra, nơi này là một cứ điểm của Vu Tử Thạc, hơn nữa hắn còn thu hoạch được một tên giả của Vu Tử Thạc, Fey Hauer, “Fey... thật sự là tên đẹp, nói thêm một vài chuyện của anh ta cho tôi nghe.”

Ha, thật thú vị, không ngờ tên Giang Hằng này lại muốn tìm hiểu về y, Vu Tử Thạc cười mở màn hình vi tính, nhân lúc nói chuyện với Caston y đã bỏ máy nghe trộm vào túi áo của Caston, hiện tại y đang ngồi trong ngôi nhà cách đó trăm mét nghe trộm cuộc đối thoại giữa Giang Hằng và Caston.

Xyli Lederman đương nhiên là thân phận giả của Giang Hằng, cũng là thân phận giả đầu tiên của Giang Hằng mà Vu Tử Thạc biết. Lần này Giang Hằng nhất định từ tên giả Fey War của y những tay vào được nhiều tình báo của y, nói không chừng y cũng có thể đảo ngược điều tra về Xyli Lederman.

“Anh War là một người rất lương thiện, tuy là rất có tiền, nhưng không giống với những người có tiền khác, anh ta luôn cười với người xung quanh.” Lời nói của Caston vẫn tiếp tục trong tai nghe, Vu Tử Thạc cảm thấy hiếu kỳ, khi Giang Hằng nghe được những lời này thì sẽ có biểu tình thế nào.

Nơi này cách khách sạn vừa rồi không quá một trăm mét, Giang Hằng nhất định không thể ngờ được y lại ẩn thân ở một nơi gần thế này, ngôi nhà này có thể tính là tài sản cá nhân của Vu Tử Thạc, chẳng qua là dùng một thân phận khác để mua, người xung quanh mấy trăm mét ở đây đều quen biết y, nhưng không ai có thể nghĩ tới trên thực tế chủ nhân của ngôi nhà này là y, càng không ai ngờ được y đã lắp đặt hơn mười máy camera ở khu vực lân cận.

Trên màn hình máy tính nhấp nháy vô số cảnh tượng, y mở máy camera gần tiệm bánh mì nơi hai người nói chuyện nhất.

Vừa giám sát gương mặt anh tuấn của Giang Hằng trên màn hình khiến người đi đường đều không kiềm được dừng chân lại nhìn lâu hơn, y vừa lấy điện thoại ra. “Dở”, sau khi kết nối, y dùng giọng nói nhẹ nhàng dễ nghe cất tiếng: “Cảnh sát Ford, tôi có chuyện nhờ vả anh.” Trên đời này, có tội phạm thì sẽ có người chế tài, có sát thủ thì sẽ có cảnh sát, mà cảnh sát, có người đứng ngoài sáng vì thiện trừ ác, cũng sẽ có người hủ bại đạo chơi trong bóng tối.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Người Không Tồn Tại

Ford chính là một cảnh sát hủ bại như thế, hai năm trước Vu Tử Thạc tóm được đuôi buôn ma túy của Ford, Ford không thể không nghe theo lời y. “Anh biết, người tôi không muốn nhận điện nhất là anh.”

“Tôi biết anh nhớ tôi mà, cảnh sát Ford.” Vu Tử Thạc mỉm cười, giọng nam vui vẻ chế nhạo.

“Đúng đó, Fay, tôi nhớ anh muốn chết.” Giọng điệu không kiên nhẫn, Ford biết, Fay tìm tới hắn thì không có chuyện gì tốt, mỗi lần đều yêu cầu rất quá đáng, mỗi lần làm việc gì cũng rất tàn nhẫn, mỗi lần đều khiến hắn muốn tháo nát móng của Fay, “Anh lại có chuyện gì nữa? Con nhỏ đi lạc? Hay anh không có tiền tiêu vật?”

“Không phức tạp đến vậy đâu, tôi muốn anh giúp tôi điều tra một người.” Vu Tử Thạc nhấc chân, châm thuốc.

“Ai?” Có vẻ như không ngờ yêu cầu lại đơn giản như thế, Ford kinh ngạc hỏi.

“Một đặc vụ FBI.” Quả nhiên không đơn giản như thế.

Ford biến sắc, đảo nhìn xung quanh, thấp giọng nói. “Không thể, tư liệu của FBI chúng tôi không có quyền tra xét.”

“Việc đó tôi không quan tâm.” Vu Tử Thạc nói với điệu bộ như thể chuyện không liên quan tới mình, “Hỏi thử cấp trên của anh, sau đó cố gắng hết khả

năng của anh, anh cảnh sát.”

Hai chữ cảnh sát cổ kéo thật dài, Ford biết y không phải đang đùa, thờ dài nặng nề, Ford chống đầu hỏi. “Tôi sẽ thử, vậy tên đó tên là gì?”

“Xyli Lederman.” Vu Tử Thạc vừa nói vừa liếc mắt nhìn Giang Hằng đang khẽ nhủ mày trên màn hình, lúc này, Giang Hằng chợt quay mặt lại, ánh mắt nhìn thẳng vào hướng camera, tầm mắt nghiêm túc áp bức đó, giống như xuyên qua màn hình camera nhắm thẳng vào y!

Không thể nào, Giang Hằng không có lý do nào biết được đằng sau camera là ai!

“Được thôi, sau khi tra được tôi làm sao tìm anh?” Ford không có biện pháp nào với Fey, nếu có cơ hội, hẳn sẽ tận tay dùng một khẩu AK47 bắn nát ngực Fey.

“Quy tắc cũ, anh không cần tìm tôi, tôi sẽ tìm được anh.” Vu Tử Thạc cố đè nén cảm giác kinh ngạc, cúp máy, nhẹ nhàng đặt di động xuống chân, dậm mạnh, rắc một tiếng, màn hình vỡ nát.

Mở ngăn kéo, bên trong sắp đặt chỉnh tề những chiếc di động cùng một màu xanh nhạt theo kiểu dáng dùng một lần, nơi này là một trong những cứ điểm y cực khó xây dựng, nên đương nhiên sẽ cẩn thận tránh tất cả những gì có thể gây tới phiền phức. Gọi một cuộc điện thoại quốc tế đến Trung Quốc, nhờ ‘người bạn’ cảnh sát bên đó giúp điều tra về Giang Hằng, sau khi cúp máy. Y tùy tiện ném di động vào hồ cá bên phải. Dưới đáy hồ cá đại khái còn lưu lại di thể của 7, 8 chiếc di động.

Khi Vu Tử Thạc quay lại nhìn màn hình, bên đó đã không còn ai, y tựa vào lưng ghế, thở ra khói thuốc, trực giác của sát thủ nói cho y biết, trong lần gặp đầu tiên này, đối phương vẫn chưa phát huy thực lực chân chính để đầu với y, lẽ nào, y bị xem thường? Y híp mắt, đột nhiên cảm thấy không vui.

Cho nên ánh mắt như đang hạ thư khiêu chiều vừa rồi, đại biểu Giang Hằng sẽ bắt đầu nghiêm túc từ bây giờ?

“Ha ha, rất thú vị, cực kỳ thú vị.” Vu Tử Thạc đột nhiên bật cười, vỗ lên tay nắm ghế, ngồi thẳng lại, bật ra cái tên “Giang Hằng.”

Kéo va li xách tay dưới gầm bàn ra, mở khóa, bên trong là một cây súng lục màu bạc, Vu Tử Thạc tùy tiện lấy một cây viết, bọc bông gòn lên trên, thấm rượu, rồi chợt vào trong hòng súng lau chùi.

Màn hình hiển thị đột nhiên tối đi, Vu Tử Thạc cảnh giác cúp công tắc nguồn điện, nhưng không hiệu quả, một dây mã lộn xộn lóe lên, trên màn hình bật ra gương mặt của Giang Hằng, tên khốn đó nhất định đã phát giác được những camera ở gần đó không bình thường, nên đã từ đó xâm nhập vào không chế máy chủ của Vu Tử Thạc.

“Tôi nay có nhiệm vụ?”

“Định kỳ bảo dưỡng công cụ là đạo đức nghề nghiệp của sát thủ.” Làm như không quan tâm đối phương có ghi hình lại không, Vu Tử Thạc không cố ý tránh đi hai chữ sát thủ, y tựa vào lưng ghế, tiếp tục lau chùi súng, “Món đồ này là vật bảo đảm duy nhất cho mạng sống của chúng ta, không bảo vệ cẩn thận, thì người chết là chính mình.”

“Nghe rồi, nếu anh không muốn hành động tối nay bị quấy phá, thì tốt nhất nên suy nghĩ về đề nghị của tôi.”

Vu Tử Thạc ngáp một cái rõ to: “Xin lỗi, tôi không hiểu anh đang nói gì ~” Giả vờ rất rõ ràng. “Anh thấy đủ chưa, cũng đâu phải FBI thật sự, làm gì cứ quần lấy tôi? Tôi rất bận rộn, không rảnh chơi với anh.”

“Tôi biết hiện tại anh đang ở đâu, có lẽ tôi cũng có thể trực tiếp đi tìm anh.” Giang Hằng nói lời này tuyệt đối không có ý hù dọa, hẳn có thể xâm nhập vào máy chủ của y, thì cũng có thể nắm chắc được vị trí của y.

“Tôi tìm tôi chỉ có hai loại người, một loại là muốn tôi giúp họ giết người, còn một loại khác...” Vu Tử Thạc khẽ cong khóe môi tạo thành nụ cười thật sâu. “Bọn họ là muốn lên giường của tôi.”

“Nhưng...” Nụ cười rất nhanh biến mất khỏi mặt y, thay vào đó là gương mặt vừa lạnh nhạt vừa cay nghiệt, trong mắt nhảy múa tia khiêu chiến. “Anh vừa không muốn tôi giết người cho anh, cũng không muốn lên giường của tôi, anh chỉ muốn hợp tác với tôi... nực cười, anh cảm thấy tôi sẽ tin được anh sao?”

“Cho nên chúng ta bàn bạc thất bại?” Thông thường, các sát thủ đều rất yêu thích cứ điểm của mình, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, thì họ sẽ không rời khỏi ổ chim đã khổ tâm kinh doanh rất lâu. Giang Hằng chính là nắm chắc điểm này mới dám đưa ra điều kiện với y như vậy.

“Đừng nói vòng vo nữa, nói thẳng mục đích chính của anh đi, nếu không chúng ta không còn gì cần phải bàn. Còn nữa, nếu hôm nay anh gây trở ngại cho tôi.” Cầm khẩu súng lên, hòng súng nhắm thẳng vào giữa đầu Giang Hằng trên màn hình, Vu Tử Thạc cười lạnh làm người ta không rét mà run. “Tôi sẽ làm như vậy.”

Pằng một tiếng, màn hình bị bắn thủng, lập tức phóng ra vô số lửa điện, cầu dao tự động ngắt, cả căn phòng lập tức chìm vào bóng tối, chỉ có quả bom định giờ gắn trên tường còn phát ra từng tia sáng nhấp nháy. Cười nhẹ một tiếng, Vu Tử Thạc nhét súng sau lưng, lấy vài bộ di động theo, tay xách va li, gỡ nón khỏi giá móc đồ, khi đóng cửa, đồng thời tay y ấn công tắc.

BOMB _ ánh lửa chiếu sáng cả căn phòng tối đen, tiếng nổ cực lớn vang lên sau lưng, áp lực nổ tàn phá cánh cửa sắt tạo thành một hình dạng uốn éo lòi ra, tiếng còi báo cháy trong hành lang hú vang.

Trong chiếc xe con sang trọng, Giang Hằng đặt ống nhòm xuống, thờ dài đóng laptop lại, sát thủ mà ngay cả sào huyệt của mình cũng không chút lưu tình hủy diệt thì thật sự không dễ chọc. Lời đồn đãi có lẽ không sai, “Người đó cho dù đối diện với một đứa trẻ chưa thôi nôi cũng có thể xuống tay, mà mắt không chớp lấy một cái.” Mũ Đen là sát thủ vô tình nhất trên thế giới này.

Cầm lấy hai ổ bánh mì từ tay Caston, Vu Tử Thạc đề thấp mũ, chiếc mũ màu đen, tượng trưng cho hành động của y. Trên con đường xe cộ tấp nập, taxi đi đi dừng dừng, Vu Tử Thạc ngồi chồm hồm bên lề đường, một chiếc xe bus nhanh chóng vụt qua, chớp mắt, Vu Tử Thạc đã biết mất khỏi tầm nhìn của Giang Hằng, lẽ nào y là hồn ma sao?

Giang Hằng chạy như bay ra khỏi xe, ngồi xôm tại nơi mà Vu Tử Thạc đã dừng chân, ở đây có một nắp cống, lớp bụi bên mép nắp cống bị văng ra xung quanh. Giang Hằng mở nắp cống lên, nhảy xuống, Vu Tử Thạc không phải hồn ma gì đó, mà y biến mất bằng lối này. Thời gian xe bus vụt qua không quá bốn giây, trong thời gian ngắn ngủi như vậy mà y lại có thể làm được toàn bộ động tác mở nắp cống, nhảy xuống sau đó đóng nắp lại vị trí ban đầu, có thể thấy khả năng của y nhanh nhạy tới bậc nào.

Cổng ngầm này nối liền toàn bộ đường thoát nước của cả thành phố, trong này chạy dọc chạy ngang, lối đi rắc rối phức tạp, đừng nói tìm Vu Tử Thạc, để chính mình không bị lạc đường đã là rất khó. Nghiến răng không cam lòng, Giang Hằng leo lên cầu thang, trở lại mặt đất. Đóng cửa xe, có tư liệu từ máy chủ truyền tới. Ngay vừa rồi, hắn đã hack vào kho dữ liệu quốc gia của Trung Quốc ở ngoài ngàn dặm, tra được tư liệu cá nhân của Vu Tử Thạc.

“Rất sạch sẽ...” Máy điều hòa trong xe tỏa ra gió lạnh, nhận lấy cả phê từ tay tài xế, Giang Hằng nhỏ giọng nói. Người tên Vu Tử Thạc không nhiều, trừ đi người có tuổi tác không thích hợp, thì còn lại chỉ có một phần tư liệu, tấm ảnh trên tư liệu này đích thật là Vu Tử Thạc, nhưng không có bất cứ thông tin giáo dục nào, không có bất cứ hồ sơ nhân sự nào, thậm chí, không có bất cứ tiền án nào, hơn nữa... có một dòng chữ cực kỳ bất mắt in ngay phía trên: Đã tử vong.

Cảnh sát Ford vừa tiến cấp trên của hắn đi, đứng tựa vào hàng rào của cầu Brooklyn thờ dài, một người đàn ông đội mũ đen lặng lẽ đi tới cạnh Ford, giao cho hắn một ổ bánh mì. Ford giật bắn, vỗ ngực nói: “Anh có thể mỗi lần dùng xuất hiện bằng phương pháp đặc biệt như thế được không?”

Vu Tử Thạc cười cười, đề mũ hỏi: “Nghe ngóng được chưa?”

“Tên Xyli Lederman đó đích thật là trinh sát FBI, chẳng qua hai năm trước trong một lần làm nhiệm vụ bí mật đã mất tích, khi đó FBI cũng tốn khá nhiều công sức tìm kiếm hắn, nhưng cuối cùng không có kết quả.” Ford cắn bánh mì nói.

“Tôi biết rồi.” Vu Tử Thạc quay người bỏ đi, sau lưng còn truyền tới tiếng Ford vừa nhai bánh mì vừa hàm hồ không rõ nói với theo “Anh lại muốn đi đâu a?”

“Đi kết hôn sinh con ~” Vu Tử Thạc dí dỏm nói, vừa đi vừa lấy điện thoại, sau khi kết nối chưa đợi y kịp mở miệng, đối phương đã nói trước. “Tên Giang Hằng mà anh nói, tôi đã chiếu theo tin tức của anh sàng lọc được một kết quả, tìm được một người. Nhưng tôi không hiểu, anh tìm một người chết rồi làm gì?”

Trầm mặc ngắn ngủi.

“Chuyển tư liệu cho tôi.” Vu Tử Thạc híp mắt, đã tử vong sao, không thể ngờ, lần này người quán lấy y lại giống y đến vậy, đều là người không còn tồn tại trên thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 4: Hành Trình Nửa Đêm

Buổi tối New York, ánh đèn sáng choang, ánh đèn từ cửa sổ của các tòa nhà cao ốc chiếu ra có thể chiếu sáng được nửa bầu trời. Chiếc radio trên xe phát ra khúc nhạc nồng đậm phong tình Trung Đông, ring-mý-bells, chiếc Lincoln Limousine chạy với tốc độ nhanh, lái xe là người cao to, Vu Tử Thạc ngồi ở ghế sau duỗi thẳng chân đang lật xem xấp tài liệu trong tay, tóc của Giang Hằng trong hình ngắn hơn hiện tại, có lẽ vài năm sau khi hắn ‘tử vong’, đích thật đã xâm nhập vào FBI.

Không biết người này là cẩn thận hay không cẩn thận, mà lại để lại tư liệu có thể điều tra ngược dòng nhiều như vậy, những thành tựu nghiên cứu và ghi chú giải thưởng dưới danh nghĩa của hắn có hơn ba mươi cái, 10 tuổi đã có thể sử dụng máy vi tính tự động lập trình, chỉ mới 14 tuổi đã đạt được giải nhất Olympic cấp tỉnh về lĩnh vực lập trình, sau đó được đưa tới Anh du học, quả nhiên là một thiên tài máy tính. Nhưng mà, Vu Tử Thạc cũng biết, muốn từ trường học của Giang Hằng tra xét tin tức của hắn là không thể, ‘người bạn cảnh sát’ Trung Quốc đã từng gọi điện liên lạc với vài bạn học cấp ba của Giang Hằng, đáp án của bọn họ đều là “Từ trước tới nay chưa từng gặp người này.”

Xem ra người đàn ông này rất chú trọng tới chuyện riêng tư của bản thân, vừa cẩn trọng vừa giấu mình, hầu như không lộ mặt tại trường hợp công cộng.

Ha, rất thú vị, một người còn giống hồn ma hơn mình.

“Anh bạn, xem ra tâm tình của anh không tồi.” Tài xế nói.

“Đương nhiên, sắp giết người, anh nói xem tâm tình của tôi có tốt hay không?” Lời của Vu Tử Thạc rất nghiêm túc, nhưng người bên cạnh nghe thấy sợ là chỉ xem nó như câu nói đùa.

“Tôi cảm thấy khi anh giết người nếu có thể phối thêm chút nhạc Jazz thì càng tuyệt.” Phía trước là một ngõ quẹo, hai bàn tay của tài xế lạng lẽ xoay chuyển vô lăng.

“Anh thật thú vị, không ngờ có thể nói được như vậy.” Vu Tử Thạc có chút ngạc nhiên nhìn người này, không ngờ về ngoài kỹ lưỡng cẩn thận như thế lại có thể nói đùa với y.

Hắn dùng tốc độ cực nhanh bình ổn quẹo cua, vì trong xe chấn động với biên độ nhỏ, mấy chai rượu thủy tinh trong giá kê lắc lư, rượu whisky bên trong sóng sánh qua lại.

“Muốn uống ly rượu không?” Tài xế dừng xe dưới một tòa kiến trúc hồi.

“Được đó, anh giúp tôi rót một ly đi.” Vu Tử Thạc hít một hơi dài, giọng điệu biếng nhác nói, trong thoáng chốc tài xế kéo thấp mũ quay đầu lại, hòng súng lục ổ quay đã đặt ngay đầu đôi phương, cảm giác ấm áp trong giọng nói của y thoáng cái đã tan biến sạch. “Anh thật sự không chịu từ bỏ, Giang Hằng.”

Tuy bị hòng súng ngắm chuẩn, sắc mặt Giang Hằng lại không có biến hóa, hắn không phải đang ở thế bất lợi, khi hắn quay người, đồng thời súng trong tay cũng đã nhắm vào ngực Vu Tử Thạc, hắn rút tay còn lại ra khỏi túi áo nắm chặt hòng súng đang chỉ vào đầu mình, ánh mắt sắc bén bắn thẳng vào con người màu hồ phách kia, con người màu nhạt đến mức trong suốt phản phát có thể hiện rõ được ánh chiếu của hắn. “Anh đang xem tài liệu của tôi.”

“Đừng nhiều lời, tôi thật sự sẽ giết anh.” Trong con mắt lạnh buốt xuyên suốt của Vu Tử Thạc thoáng qua một tia sáng hung bạo tàn ngược, ngữ điệu vui vẻ phù phiếm không còn tồn tại, giọng điệu tàn nhẫn thoáng cái đã bị vụn vỡ thành góc độ sắc bén. Y cảm thấy người đàn ông này rất thú vị, nhưng không đại biểu là y sẽ không giết hắn.

“Tôi không có thói quen bị người ta chỉ súng vào đầu mà nói chuyện.” Giang Hằng thu súng trước, sau đó chậm rãi, nắm chặt hòng súng trong tay kéo sang một bên, tránh khỏi đầu mình, lòng bàn tay bóp chặt hòng súng rồi xoay cổ tay nắm chặt, từ từ ấn súng xuống dưới. Từ biểu tình của Giang Hằng không nhìn ra bất cứ một chút sợ hãi này, hắn khẳng định y sẽ không giết hắn sao?

“Tôi thì lại thích dùng súng nói chuyện.” Khí thế tàn bạo quanh người Vu Tử Thạc thoáng chốc thu liễm không ít, buông tay, y nhìn Giang Hằng đặt súng cạnh nắp đậy hình vuông của chai rượu. “Nghe cho rõ, tôi không muốn lãng phí quá nhiều thời gian trên người anh, anh còn nói thêm một câu phí lời, tôi sẽ dùng cây súng này bắn nát đầu anh.”

“Làm vậy thì anh sẽ hối hận.” Giang Hằng khẳng định, gương mặt rắn rỏi, không cho phép có bất cứ hiềm nghi nào. “Tôi tới cảnh cáo anh, đừng tiếp nhận lần ủy thác này, anh bị lợi dụng.”

“Đàm thoại kết thúc.” Chỉ mới chớp mắt, súng đã trở lại trong tay Vu Tử Thạc, hòng súng nhắm vào giữa đầu Giang Hằng, nhưng vẫn chưa bóp cò.

“Tôi nói anh sẽ hối hận.” Giang Hằng cầm súng của mình bỏ vào áo, kéo mũ che mặt mở cửa bước xuống, một chiếc xe màu đen đã đứng bên đường đợi hắn.

Vu Tử Thạc nhìn theo bóng lưng đi xa nhũn chặt mày, vừa rồi không phải y không muốn giết Giang Hằng, mà là y phát hiện trọng lượng súng của mình bất thường. Sát thủ đối với trọng lượng súng vô cùng nhạy bén, chỉ cần súng bị đụng tay đụng chân, nhẹ một gam, nặng một gam, họ đều có thể nhanh chóng phát giác ra sự bất thường.

Đảo ngược súng, quay hòng súng về phía mình, quả nhiên, bên trong có thứ gì đó. Có vẻ giống như chất keo đã khô dán kín hòng súng, cái này chắc bị Giang Hằng nhét vào trong lúc tay hắn nắm lấy hòng súng. Vu Tử Thạc từng nhìn thấy thứ này, mới đầu là dạng cầu, bên ngoài bọc một tầng kim loại, nhưng khi bắt đầu điều khiển thì nó sẽ tách ra từ giữa, bột phấn và thuốc thử bên trong dung hợp vào sẽ sinh ra phản ứng hóa học, cùng vỏ kim loại hình thành một màng ngăn chắc chắn bên trong hòng súng.

Anh biết hòng súng của súng ngắn ổ quay dưới tình trạng bị nhét kín mà bóp cò thì sẽ có kết quả gì không? Viên đạn xoay chuyển mang theo thuốc nổ đã được châm ngòi lao tới hòng súng, bị vật khác cản trở, khí đốt và viên đạn bị bắn ngược về sau, va đụng với khí đốt vừa dâng lên. Hòng súng sẽ nhanh chóng biến dạng, phát nổ, thân súng và viên đạn nổ tung nát vụn thành những hình dáng không theo quy tắc nào bắn ra bốn phía.

Vừa rồi nếu bóp cò, bị thương chỉ có tay của y. Y nói sẽ dùng khẩu súng này giết Giang Hằng, nhưng rất rõ ràng khẩu súng này đã không thể sử dụng nữa, sát thủ cũng là người giữ lời, cho nên y không tiếp tục động thủ. Xem ra lần này, y đã thua một điểm.

Người đàn ông đó là người thông minh, y thích người thông minh.

...

Tòa cao ốc AB Company ở quốc lộ thứ sáu, số 1330, Vu Tử Thạc ngồi trên ghế lái xe, cầm một tấm ảnh, người đàn ông Iliad Clark trên tấm ảnh đang ở trên tòa cao ốc này.

Kéo mũ che phủ mặt, Vu Tử Thạc nhắm mắt đợi con mồi của y dẫn xác tới.

Iliad Clark, tổng biên tập tòa báo, con cháu thế gia, có thể lực nâng đỡ, trong tay nắm quyền và là nhà tin tức hàng đầu của giới tài chính hiện tại, người muốn giết hán đương nhiên không ít. Lần này người ủy thác đưa ra giả tiền đủ để nói rõ tính mạng của tên này vô cùng đáng giá. Càng là người đứng đầu hãng tin tức, thì càng dễ tự chuốc lấy họa sát thân, vì đã biết quá nhiều.

Trong mắt Vu Từ Thạc, Iliad và những người khác đều giống nhau, đứng trên tầng cao, cho rằng bản thân nắm vững mọi thứ không gì không biết. Nhưng đối với uy hiếp xung quanh lại thân nhiên không biết, kỳ thật chỉ cần một viên đạn, hoặc một con dao găm sắc bén, thì tất cả những phú quý danh lợi mà bọn họ có được toàn bộ sẽ tan biến như mây khói chỉ trong một đêm.

Tám giờ đúng, Iliad đi ra từ cửa chính, tóc của hán được chải vuốt hết ra sau, trên người mặc bộ âu phục giá trên trời đi tới xe của Vu Từ Thạc, nói chuẩn xác, thì là xe của Iliad. Tại sao Vu Từ Thạc lại ở trên chiếc xe này? Vì vị thương nhân nổi danh Klein Donovan muốn gặp mặt Iliad thương nghị chuyện đầu tư vốn vào thời báo tài chính, Iliad phái tài xế đi đón Klein Donovan do Vu Từ Thạc giả dạng. Nhưng không ngờ được Giang Hằng đã hack vào máy tính của Vu Từ Thạc nhìn thấy ủy thác này, bước đầu tiên tìm được tài xế, đánh ngất hoặc đã giết chết, rồi giả dạng thành tài xế.

Tuy Giang Hằng cố ý kéo mũ sụp xuống, nhưng Vu Từ Thạc vừa mới nhìn bóng lưng đã lập tức nhận ra, đối với việc này, tin rằng Giang Hằng cũng đã phát giác, suốt quãng đường bọn họ chỉ phối hợp với nhau diễn màn hợp xướng mà thôi.

Không ai biết Klein Donovan đã mất tích từ một tuần trước, vợ của hán yêu cầu phía cảnh sát che giấu tin tức hán mất tích, trên thực tế Klein Donovan chân chính đã chết, hán là mục tiêu trước đó của Vu Từ Thạc, mà người ủy thác chính là vợ của hán.

Có điều, sự xuất hiện của Giang Hằng đích thật đã làm rối loạn kế hoạch của Vu Từ Thạc, y vốn dự định sẽ giải quyết tài xế trước, rồi giả làm tài xế, chờ Iliad tới nơi hẻo lánh rồi giết chết. Hiện tại, y chỉ có thể ra tay ở đây.

Tiếng bước chân bên ngoài rãnh cửa sổ xe càng lúc càng gần cuối cùng đứng lại, Iliad nhìn từ bên ngoài không thấy được cảnh tượng trong xe, hán cho rằng tài xế của hán ngủ gật, liền gõ lên cửa sổ.

__ Đừng tiếp nhận ủy thác lần này, anh bị lợi dụng.

Giọng nói trầm thấp và biểu tình thâm trầm của Giang Hằng lóe lên trong đầu Vu Từ Thạc, nói đùa, sao y có thể vì một câu như có như không của người bên cạnh mà cự tuyệt ủy thác.

Kéo mũ ra sau đầu, khi cửa sổ từ từ hạ xuống, đồng thời điệu nhạc Jazz mới lạ mạnh mẽ truyền ra bên ngoài, Iliad nhìn thấy một nửa gương mặt thần bí mang theo nụ cười dưới chiếc mũ đen, và hòng súng màu bạc đang ngấm vào ngực mình, quan điểm của Vu Từ Thạc, là giết những người khác nhau sẽ dùng những cây súng khác nhau, Giang Hằng cho người ta cảm giác rần rờ mãnh mẽ, cho nên nếu y muốn giết hán, y nhất định sẽ dùng súng lục ổ quay, mà loại hình như Iliad là chim ưng sa mạc chết dưới hòng súng, tuyệt đối không hô với thân phận của hán. “Đừng nhúc nhích, nếu không ông sống không quá một giây nữa.”

Iliad bị hù dọa không dám động đậy, nhưng hán cố gắng không chế run rẩy do nỗi sợ mạng tới. “Anh là sát thủ?”

“Đúng vậy.” Vu Từ Thạc đột nhiên kéo mũ lên để lộ nụ cười sáng lạn. “Ông Iliad, có di ngôn gì không?”

Sát thủ này nhất định không còn nhân tính! Trước khi giết người mà y còn cười được! Iliad cứng cả người, trong con ngươi xẹt qua sợ hãi và tuyệt vọng, hai chân bắt đầu run rẩy. “Bọn, bọn chúng cho anh bao nhiêu tiền, tôi cho anh gấp đôi!”

Vu Từ Thạc lắc đầu.

“Vậy anh muốn tin tình báo? Nếu, nếu anh không giết tôi, tôi có thể nói cho anh nghe bí mật lớn nhất của giới tài chính!”

Vu Từ Thạc cười lạnh.

“Đừng giết tôi__” Hai chân không còn chống đỡ được trọng lượng thân thể, Iliad lùi ra sau nửa bước. “Đừng...” Đồng thời, một tiếng súng nổ, hạt máu bắn tung tóe lên trên chiếc mũ Vu Từ Thạc vừa kéo vội. Trước đó chỗ Iliad đứng vừa khéo chặn lại màn hình camera ở trước cửa, khi hán bắt đầu ngã xuống, gương mặt của Vu Từ Thạc đã được chiếc mũ đen che kín.

“Đã bảo ông đừng cử động.” Vu Từ Thạc nhú mày, bật cửa sổ lên khỏi động xe.

Chuyện này từ trước tới nay đều không có chỗ để trả giá, danh dự của sát thủ là vô giá.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 5: Va Đụng Hòng Súng

Hé mở nắp cồng, Vu Từ Thạc chui ra khỏi đường cồng ngầm, y đứng trong một con hẻm nhỏ với ánh đèn mờ nhìn ra bên ngoài, tiếng còi cảnh sát

đang lan tỏa trong không khí, đèn xe cảnh sát nhấp nháy vây chặt chiếc xe Lincoln đó, ở đây không có camera, vô cùng an toàn, nếu cảnh sát biết được tên hung thủ giết người mà bọn họ đang muốn tìm lại ở một nơi gần như vậy nhìn đáng về một mối bán mạng của họ, thì nhất định sẽ mang trăm ngàn cảm xúc lẫn lộn.

Y nhét hai tay vào túi, nhàn nhả đi ra, đáng về thoải mái tự tại này, người khác nhìn vào sẽ chỉ cảm thấy y là một playboy đang muốn đến hộp đêm.

“Đứng lại.” Một tiếng gọi ngăn cản y, là giọng nói của một phụ nữ, y liếc thấy huy hiệu trên bộ trang phục cảnh sát của cô.

Y đứng lại, quay người, tặng cho cô một nụ cười tràn đầy phong độ. “Cô cảnh sát của tôi, có chuyện gì vậy?”

“Tôi hỏi anh, vừa rồi có nhìn thấy người nào khả nghi ở khu vực gần đây không?” Ánh mắt nghiêm khắc của nữ trình sát nhìn thẳng vào y, rất hiếm có người phụ nữ nào dám nhìn y như vậy, y theo bản năng cảm giác được, cô gái này không dễ chọc, cho cô ta thêm vài năm, có lẽ cô ta sẽ trở thành một cảnh sát ưu tú.

Khoảng cách giữa hai người là năm mét, chỉ cần cô ta bước gần thêm một chút, nói không chừng có thể ngửi được mùi vị máu tanh nhỏ nhất trên người y, nếu cô xét người y, cô sẽ phát hiện chiếc mũi bị dính máu của người bị hại, súng đã xử lý gọn trong đường cống ngầm, còn chiếc mũi y vẫn mang theo, điều này thật sự là thất sách.

“Người đáng nghi... giống như tôi chăng?” Vu Từ Thạc lộ ra nụ cười vô tội.

“Tôi không đùa với anh!” Cô chống nạnh, mắt càng thêm sắc bén, một phụ nữ thật cường thế. Vu Từ Thạc đột nhiên rất tò mò tên của cô, cô không xinh đẹp, làn da phôi nhưỡng thành màu cà phê cũng không hợp mỹ quan, thậm chí giọng nói của cô cũng không hề dễ nghe, nhưng y cảm thấy rất thú vị.

“Há, cô cảnh sát, ý của cô là, tôi đã lãng phí thời gian lạc thú ở quán bar để đứng đây đây đưa với cô?” Biểu tình của y càng thêm vô tội, còn mang theo chút oán trách, nếu là cảnh sát bình thường nhất định sẽ cảm thấy bọn họ đang lãng phí thời gian quý báu của người đóng thuế mà thả đi, nhưng người phụ nữ này thì không, cô đi tới gần anh, dừng lại ở nơi cách y không tới ba mét.

“Mấy chục phút trước, một công dân thành phố vô tội bị hại, nếu anh không muốn người tiếp theo là mình, thì tốt nhất anh nói những gì mình biết ra.” Ánh mắt kiên định của cô thể hiện rõ lập trường của bản thân, trực giác cảnh sát của cô nói cho cô biết y đang che giấu gì đó.

“Há... thật không may, tôi rất muốn giúp cô, nhưng cho tới hiện tại điều duy nhất tôi biết chính là cô gái mà tôi hẹn tối nay tên là Rebecca, nếu tôi không có mặt đúng giờ, thì quán bar sẽ biến thành hiện trường thảm án thứ hai trong tối nay...” Vu Từ Thạc nhún vai, ủy khuất nói, trên thực tế, y hy vọng cô tới gần một chút, như vậy y có thể thấy được tên của cô trên thẻ chứng minh, y thích ghi nhớ đối thủ mạnh.

“Giúp đỡ cảnh sát truy bắt hung thủ quy án là nghĩa vụ của mỗi một người dân trong thành phố, tôi tin là bạn gái của anh sẽ thông cảm.” Nữ trình sát vẫn không chịu thua, ha, quả là cố chấp, không biết sao lại làm y nhớ tới Giang Hằng.

“Nhưng truy bắt hung thủ cũng là nghĩa vụ của cảnh sát các vị không phải sao? Xảy ra chuyện này tôi rất lấy làm tiếc, tôi cũng hy vọng các vị có thể nhanh bắt được hung thủ thật sự, đem hung thủ về quy án, trừ hại cho dân, trả lại một thiên hạ thái bình.” Vu Từ Thạc nói từng câu từng chữ rất thành khẩn, lại cố gắng rặn ra hai giọt nước mắt, bản thân y cũng phải cảm động với tài diễn xuất của mình.

“Không đơn giản như vậy, tên đó... giống như hồn ma!” Nữ trình sát nắm chặt tay. “Anh nói xem có loại người như vậy sao? Mở cửa xe rồi liền biến mất khỏi đường lớn!”

Đương nhiên có rồi, hơn nữa người đó còn đứng trước mặt cô này. Nhưng mà, cũng không phải ai ai cũng thông minh như Giang Hằng. Nghị lực của nữ trình sát làm người ta kính phục, nhưng đầu óc vẫn cần cải tiến.

“Tôi thật sự không nhìn thấy gì, tin tôi đi, loại ma thuật thay đổi đời sống kinh động nhân tâm như thế, không thấy được tôi còn cảm thấy đáng tiếc nữa.” Vu Từ Thạc chu chu miệng nói.

“Anh thật sự không biết chút gì?” Cô bức gần thêm một bước, khoảng cách giữa hai người không quá một mét, đúng là một phụ nữ có trực giác nhạy bén. “Anh và bạn gái của anh tối nay hẹn nhau ở quán bar nào?”

“Hunter, quán Hunter, cô cảnh sát.” Vu Từ Thạc nhìn vào chứng minh đeo trước ngực cô gái, Ada Wens không.

Ada lại bước tới một bước, tay đặt lên còng tay đeo sau lưng, trong đôi mắt phát sáng lấp lánh màu nâu đậm lộ ra vẻ nghi ngờ. “Anh không biết quán bar Hunter hôm nay tạm ngừng hoạt động để tu sửa sao?”

Xong rồi, đụng trúng họng súng rồi. Thật không may.

“Này ~” Vu Từ Thạc giả vờ tỏ ra khó xử. “Có thể tôi đã nhớ nhầm, là quán bar Hank.”

“Giơ tay lên.” Xem ra, cô muốn soát người y.

Ở đây là ngõ hẻm, tuy y có thể khống chế Ada mà không bị bất cứ ai phát giác, nhưng trong quá trình khó tránh khỏi bị camera ở đằng trước ghi hình được gương mặt, y không muốn tự tìm phiền phức cho mình.

“Cô cảnh sát, tôi rất muốn phối hợp, nhưng nếu bị bạn gái của tôi nhìn thấy thì tôi chết chắc.” Lý do này rất gượng ép, Vu Từ Thạc cố gắng vận chuyển

trí óc, lợi dụng sự cảm thông giữa phụ nữ và phụ nữ để dụ cô đến nơi cách xa camera, có điều người phụ nữ như Ada... tuy không tính là thông minh tuyệt đỉnh, nhưng cũng đặc biệt nổi bật, cô không bị mắc lừa. Còn có biện pháp nào không...

“Vậy thì để tôi làm cho.” Một người đàn ông mặt âu phục thẳng tắp đi tới cạnh họ trong lúc hai người đang nói chuyện.

“Anh là?” Trong mắt Ada dâng lên khá nhiều hoài nghi, thật sự là một cô gái đa nghi.

Người đàn ông lấy chứng minh trong ngực ra. “FBI.”

Nhìn rõ tên trên chứng minh, xác định tầm hình phía trên, Ada thở phào: “Vậy làm phiền anh, đặc vụ Xyli Lederman.”

Tư liệu của FBI là hoàn toàn bí mật với bên ngoài, cho dù là người của NYPD (sở cảnh sát thành phố New York), cũng không có quyền tra xét, Ada đương nhiên không biết vị đặc vụ Xyli Lederman này hai tháng trước đã mất tích, càng không biết thân phận thật sự của Xyli Lederman này là thiên tài máy tính từng một thời nổi danh càn quét tại Trung Quốc __ Giang Hằng.

Ada thả lỏng, Vu Tử Thạc thì lại bắt đầu khẩn trương, nếu là giới nữ như Ada thì còn tiện đối phó, nhưng nếu là Giang Hằng?

Tuy Giang Hằng từng nói muốn hợp tác với y, nhưng y đã cự tuyệt hẳn hai lần, khó bảo đảm được Giang Hằng sẽ không bán đứng y vào lúc nước sôi lửa bỏng này. Nhưng nếu muốn tống y vào tù, tại sao Giang Hằng phải ra mặt, cứ đứng xa xa nhìn Ada soát người y không phải được rồi sao? Hay là Giang Hằng thương hương tiếc ngọc lo lắng y tổn thương Ada trong lúc phản kháng?

“Tôi làm thì có thể chứ?” Giang Hằng đi tới trước mặt Vu Tử Thạc, dùng giọng nói trầm thấp hỏi ý, kỳ thật, còn giống đang hạ lệnh hơn.

“Sao tôi có thể cự tuyệt chứ, chỉ là...” Vu Tử Thạc nghiêng người nhìn Ada đang đứng sau lưng Giang Hằng. “Cô Ada, cô có thể đứng xa một chút không?”

“Tại sao?” Ada khoanh tay hỏi.

“Vì tôi sẽ xấu hổ.” Vu Tử Thạc nhướn mày, hai tay che mặt nói.

“Tùy hai người vậy, nhanh một chút.” Ada không kiên nhẫn lùi về vài bước.

“Giơ hai tay lên.” gương mặt nghiêm nghị của Giang Hằng khi đứng dưới ánh đèn đường mờ mờ tỏ tỏ trông càng thêm nghiêm túc, một con thiêu thân bay qua giữa hai người, tầm mắt của cả hai giao nhau ngay tại điểm đó, đây là lần đầu tiên cả hai đối mắt với khoảng cách gần như vậy, trong con mắt màu xanh da trời dưới cặp mắt kính của Giang Hằng lộ ra sự kiên định, miệng nói như có như không: “Vội vàng đi gặp bạn gái đến vậy sao?”

Vào lúc này, mà Giang Hằng còn chế giễu y được? Rất thú vị, thực sự rất thú vị.

“Đừng vậy, cô ấy là một đại mỹ nhân, tôi không thể chia sẻ cùng anh được đâu.” Câu nói mang hàm ý, y lại một lần nữa cự tuyệt điều kiện hợp tác của Giang Hằng là cung cấp sự bảo vệ cho bạn gái của y. Khóe môi nâng lên một độ cong gian xảo, Vu Tử Thạc thông dong giang rộng hai tay. Trong cặp mắt không sợ sóng gió đối diện nhanh chóng xẹt qua một tia không vui, rồi lập tức hồi phục bình tĩnh, từ đầu tới cuối, tầm mắt của hai người đều dừng trên mặt đối phương, đây là một sự khảo nghiệm, cũng là một canh bạc liên quan tới tín nhiệm.

“Ha, nhìn xem, đây là cái gì?” Khóe môi Giang Hằng hơi cong lên, lấy ra một chiếc mũ màu đen trong túi áo của Vu Tử Thạc, Vu Tử Thạc nhất thời giật mình, nhưng y vẫn duy trì nụ cười phóng khoáng thản nhiên.

Tầm nhìn của Ada bị Giang Hằng che mất, cô nhú mày, đang muốn đi lại gần, lại nghe Giang Hằng nói: “Vé vào cửa để xem cuộc so tài của đội Giant, tôi đã muốn xem cuộc so tài này từ rất lâu rồi, đáng tiếc luôn không mua được vé.”

Ada dừng bước, nghiêm khắc nói: “Nghiêm túc một chút, đặc vụ Xyli.”

Tên khốn Giang Hằng, hần cổ ý mà! Vu Tử Thạc cố chịu đựng con tức giận khi bị trêu chọc, miệng vẫn mỉm cười, dùng chất giọng ấm áp cất lên: “Đặc vụ Xyli, nếu anh thích thì tôi tặng cho anh, thứ này trong nhà tôi còn nhiều lắm.”

“Vậy sao.” Trong ngữ điệu của Giang Hằng vẫn kèm theo chút nghi vấn, xem ra sự hoạch định của hần vẫn chưa kết thúc, hần muốn diễn tiếp với Vu Tử Thạc. “Nhưng tôi lại cảm thấy, anh rất thích cái này.”

“Anh quá lời rồi, nếu so với cái này, tôi vẫn thích anh hơn.” Nhưng loại người như Vu Tử Thạc làm sao có thể phối hợp với người khác, muốn diễn, cũng phải là Giang Hằng phối hợp với y!

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 6: Soát Người? Ve Vãn?

“Quá lòi là anh.” Giang Hằng tiếp lời Vu Tử Thạc, còn muốn làm khó dễ sao, được thôi, vậy tôi sẽ phối hợp với anh. “Anh thích tôi như vậy, bạn gái của anh làm sao đây?”

Giải cho tên Giang Hằng này, Vu Tử Thạc thầm nghĩ rằng, nhưng trò chơi nếu đã bắt đầu, thì đương nhiên không thể tùy tiện kết thúc, y rặn ra một nụ cười nhả nhặn. “Vừa rồi cô cảnh sát Ada đã nói, hiệp trợ cảnh sát truy bắt hung thủ là nghĩa vụ của mỗi người dân New York, nếu thứ này có thể khiến cho anh vui lòng, bắt được thêm nhiều tội phạm, tôi hy sinh chút ít cũng có là gì đâu? Bạn gái tôi sẽ hiểu được.”

Cái tên khôn lỏi, lại đẩy ngược vấn đề, còn dùng lời nói của Ada chặn họng hấn, Giang Hằng khẽ híp mắt, “Anh làm vậy là hối lộ FBI, không sợ tôi giam anh lại sao?”

“Sợ cái gì chứ, không phải có anh cảnh sát đây đi cùng tôi sao?” Nghe thì là ngữ điệu cung kính, nhưng lại mang theo sự uy hiếp trắng trợn không bị người bên cạnh phát giác.

Anh yên tôi yên mọi người đều yên, tổng tôi vào tù? Anh cũng không xong đâu! Nụ cười gian xảo nở rộ trên gương mặt Vu Tử Thạc.

“Anh Xyli, tôi nói này, anh có thể bắt đầu soát người chưa?” Ada đứng phía sau hoàn toàn không biết hai người này đang dây dưa cái gì, hiện tại đã không còn kiên nhẫn.

“Vậy cái này tôi sẽ tịch thu.” Nhét chiếc mũ đen dính máu vào túi áo của mình, bàn tay to lớn của Giang Hằng vượt thẳng một đường từ nách Vu Tử Thạc xuống tới eo, không phải tìm kiếm, mà là chậm rì rì, ve vuốt cứ như cố ý vô tình khoáy động tâm trạng của y, lòng bàn tay ẩm áp chắc nịch, cách một chiếc áo sơ mi mỏng manh trượt qua eo y, sau lưng dâng lên một luồng hơi nóng, rất nhanh lan tràn toàn thân, Vu Tử Thạc cố gắng đè nén dục hỏa, cong khóe môi, giả vờ như không có chuyện gì.

Vòng đo sức thứ hai bắt đầu, hiện tại tới phiên y khảo nghiệm hấn.

Chiếc mũ hiện tại đang ở trên người Giang Hằng, chỉ cần Vu Tử Thạc nói chuyện này ra, Giang Hằng khó tránh khỏi liên can với vụ bắn chết người tối nay.

“Cô Ada!” Vu Tử Thạc gọi, lúc này, Giang Hằng đã vòng qua eo bắt đầu lục soát nửa thân dưới, cho dù khi y gọi tên Ada, động tác của hấn cũng không một chút ngưng trệ, hấn tin y sao?

“Lại có chuyện gì nữa!” Ada càng thêm khó chịu, thậm chí nện gót giày xuống mặt đường.

“Phương thức vị cảnh sát này lục soát người tôi trông đầy nhục dục đó!” Nghe giọng điệu Vu Tử Thạc giả vờ mang theo chút uất ức nói ra câu này, Giang Hằng thầm thở một hơi, sờ từ gót chân trở ngược lên trên, khi đến phần mông, hấn ngắt mạnh một cái, sau đó đứng thẳng dậy hơi nhú mày nói. “Kiểm tra xong rồi.”

“Không có gì khác thường sao?” Ada hỏi.

Giang Hằng đi tới cạnh Ada, gương mặt ngây đơ nói: “Không có.”

“Vậy thì tốt.” Ada đã chịu đủ cảnh soát người đầy vị ve vãn của hai người này, quay người đi thẳng.

Giang Hằng đi theo sau cô vài bước, đột nhiên quay đầu nhìn Vu Tử Thạc, vừa đúng lúc chạm ngay ánh mắt không vui của Vu Tử Thạc, bờ môi cứng ngắc của hấn bày ra một nụ cười mờ nhạt, nói: “Cảm ơn vé của anh.”

Vu Tử Thạc không coi ra gì cười cười, đáp trả ‘Thật gớm’.

Thật gớm, không biết là nói kỹ thuật của hấn, hay nói con người hấn, hoặc cả hai.

Người trong nghề đều bảo Mũ Đen là sát thủ máu lạnh vô tình nhất, nhưng Giang Hằng lại không thấy như vậy, lúc đó, khi trình sát Ada bước tới, Vu Tử Thạc không xuống tay, khi hấn tới soát người, cách làm đúng đắn nhất của Vu Tử Thạc đáng lý ra là dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết hai người họ rồi chạy trốn, nhưng Vu Tử Thạc không làm như vậy, y chọn lựa tin tưởng hấn.

Một người máu lạnh vô tình, sẽ tin tưởng người khác sao?

Hoặc giả y giống hấn, ngoài mặt giả vờ như không có chuyện gì, nhưng trong lòng thì cảm thấy nhẹ nhõm vì đối phương không bán đứng mình vào giờ phút quan trọng?

“Đừng đứng ở đây quá lâu, còn nữa, đừng đi gặp bạn-gái của anh.” Để lại một khuyến răn sau cùng, Giang Hằng bỏ đi.

Người bạn gái này đương nhiên không phải chỉ bạn gái Tiểu Trọng của Vu Tử Thạc ở Trung Quốc, mà là khách hàng mà lát nữa y sẽ gặp, đơn hàng hoàn thành rồi, y phải đi nhận một nửa chi phí còn lại của món tiền không nhỏ này, món đồ cổ viện bảo tàng quốc gia bị mất cắp một tháng trước. Đương nhiên, một tuần trước vẫn không có ai phát hiện thứ này bị mất, trừ Vu Tử Thạc, tháng trước y đến viện bảo tàng quốc gia, phát hiện hàng nhái được bày công khai thay thế hàng thật. Phương diện chế tác, mô phỏng, màu sắc đều không một chút kờ hở, có thể nói, nếu không dùng máy kiểm nghiệm mà chỉ

dựa vào mắt thường thì không thể nào phân biệt được đây là hàng giả, nhưng trực giác nói cho y biết thứ này là giả.

Lòng hiếu kỳ nổi lên, nhân trời tối Vu Tử Thạc lén lén vào viện bảo tàng, cẩn thận tránh điểm kích hoạt các loại cơ quan, lấy thứ đó nhìn cẩn thận, quả nhiên là giả. Vu Tử Thạc cảm thấy hứng thú, trong một tháng sau đó trừ lần ủy thác giết tên phú thương này, thời gian còn lại của y hầu như đều tiêu hết trong việc điều tra tung tích của hàng thật, có thể mang một món đồ cổ ra khỏi viện bảo tàng một cách tinh bơ như thế, còn đặt vào một thứ làm giả mô phỏng che mắt nhiều người. Nếu không phải có quen biết với nhân viên nội bộ của viện bảo tàng, thì chính là tên trộm vô cùng tài giỏi.

Y mất hai tuần điều tra nhân viên trong viện bảo tàng, những người này hoàn toàn không có gì bất thường, thực hiện xong ủy thác giết tên phú thương, y cho rằng sẽ quên đi chuyện này, nhưng không, con người rất dễ bị lòng hiếu kỳ nuốt chửng, đó chính là tại sao người ta thường nói lòng hiếu kỳ có thể giết chết một con mèo.

Y bắt đầu điều tra về những nhà mô phỏng nổi tiếng trong nước, thậm chí liệt ra mấy tờ danh sách, những người này nói là kỹ thuật giả cũng không phải, nhưng trong mắt cảnh sát thì họ chỉ được chụp lên mũ 'tội phạm trí thức cao'. Bọn họ rất thông minh, cách thức hành án khôn khéo, cho dù cảnh sát biết rõ hết chín phần là do người đó là, nhưng vì không có chứng cứ, cũng không thể làm gì người ta. Loại tội phạm này, chính là loại tội phạm văn hóa hủ bại khiến FBI nhức đầu, ha, kỳ thật FBI thích gọi họ là vô lại hơn.

Vì số người trên danh sách quá nhiều, Vu Tử Thạc không thể tra xét tất cả, y chỉ có một cái đầu, xoắn lấy chuyện này thì nhất định đau đầu tới chết. Bất đắc dĩ, y nhớ tới một câu nói cũ, có vấn đề, tìm cảnh sát. Yes, y thật sự tìm cảnh sát, y lên báo với cảnh sát viện bảo tàng quốc gia bị mất trộm văn vật đổi thành hàng giả.

Y không muốn nhận củ khoai bồng tay này thì dứt khoát ném cho cảnh sát, nhìn bọn họ chạy tới chạy lui bộ dáng lồi thối lếch thếch y cảm thấy vô cùng thoải mái, như vậy còn không cần phải lo bọn họ rảnh quá suốt ngày đi lùng kiếm sát thủ. Chuyện này nhanh chóng dẫn tới náo động tại Mỹ, giống y như Vu Tử Thạc đã dự kiến, thứ bị mất cấp một khi lộ ra ánh sáng, người trộm nó đi nhất định sẽ khần trương chuyên tay, người đó hiện tại đang cần, là một người mua.

Có điều, không phải ai cũng dám mua, hiện tại ai ai cũng biết thứ đó là văn vật bị đánh cắp, lén lút mua bán văn vật bị mất cắp là phạm pháp, không ai muốn tự chuốc phiền toái do tàng trữ vật phẩm.

Sau đó y dùng thân phận của nhà đầu tư Mansen Gunn nhờ người môi giới thu hàng của y truyền tin trong chợ đen, tỏ dấu hiệu y cảm thấy rất hứng thú với văn vật bị mất tích đó, rất nhanh đã có người đến tìm y, một người đàn ông tên Hudson nói thứ đó đang ở trong tay hắn. Cùng ngày, y nhận được một ủy thác, trừ tiền đặt cọc 1 triệu, sau khi hoàn thành y sẽ có được văn vật bị mất trộm đó.

Vu Tử Thạc đương nhiên cảm thấy nghi ngờ, cùng một món đồ sao có thể chẻ làm hai, hai người này nhất định có một người nói dối, có điều, khiến y kinh ngạc hơn hết thấy là người ủy thác làm sao biết được nhà đầu tư Mansen Gunn chính là sát thủ Mũ Đen? Cảm giác cuộc sống bị người khác nhìn trộm thật không vui vẻ chút nào.

Sau đó trải qua chứng thực, Hudson là một tên lừa đảo, xem ra người ủy thác thần bí kia đáng tin tưởng hơn, huống hồ y cũng tò mò thứ này làm sao nằm trong tay người ủy thác, nên y đã tiếp nhận ủy thác lần này.

Vu Tử Thạc ngồi trong xe của mình vừa ngủ một giấc, vừa đợi điện thoại của người ủy thác, y cũng cần một chút thời gian để thân thể bòn chòn bình tĩnh lại. Thừa nhận bản thân bị một người cùng giới tính khác sờ mó mà lại có cảm giác, là chuyện rất tổn thương tôn nghiêm đàn ông, nhưng mà, hai tay của Giang Hằng rốt cuộc có ma lực gì... chúng không những chắc khỏe, rắn rỏi, cho người ta cảm giác như chính thân hình của Giang Hằng, mà còn... ám áp?

Bỏ đi, bất kể thế nào, Giang Hằng đã cần y một cái, thì y sẽ đáp hắn một đáp, mọi người công bằng.

Giang Hằng ngồi trên băng ghế sau trong chiếc xe màu đen sang trọng, nhận ly whisky được thêm đá từ tay tài xế, xung quanh chiếc ly kiểu dáng lùn miệng rộng đóng một tầng hơi nước, mặt ly lạnh toát, điều này khiến Giang Hằng nhớ tới xúc cảm trên người của Vu Tử Thạc, nhiệt độ làn da thấp hơn người bình thường, cho dù cách một lớp áo vẫn có thể cảm giác được xúc cảm dẻo dai đặc thù trên làn da căng chặt chắc nịch đó.

Rõ ràng là cơ thể đàn ông, nhưng lại mơ hồ lộ ra đặc tính riêng biệt của phái nữ, không phải nói y giống phụ nữ, y là một người đàn ông phóng khoáng từ đầu tới chân tràn đầy khí phách đàn ông, mà y nói khi y không nghĩ tới việc giết người thì cơ thể tản ra sự nhu hòa như có như không không thuộc về phái nam, theo lý mà nói hai loại đặc tính khí phách đàn ông và sự nhu hòa ẩn giấu nên xung đột mâu thuẫn với nhau, nhưng khi nó kết hợp trên người y thì lại không thấy có bất kỳ cảm giác không phù hợp nào, không chỉ không có cảm giác phản cảm, mà còn khiến người ta nảy sinh thiện cảm.

Lòng bàn tay không dễ gì mới hạ nhiệt lại lần nữa truyền tới nhiệt độ nóng bỏng, giống như lần tiếp xúc ngắn ngủi trên cửa sổ kia. Vu Tử Thạc... War Fey, anh rốt cuộc có bản lĩnh gì... “Dừng xe.”

“Sao vậy, anh Rigg?” Tài xế dừng xe bên đường, khi muốn quay lại hỏi thăm, thì phát hiện cửa xe đã mở, ghế sau không còn bóng người. Dưới ly rượu là tiền boa, ly whisky đó dường như chưa được đụng tới, chỉ còn viên đá chưa tan hết trôi nổi trên mặt.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 7: Tổ Chất Tâm Lý

Một chiếc xe màu trắng sang trọng chạy tốc hành trên đường quốc lộ, khi kim trên đồng hồ tốc độ dần nghiêng về bên phải, chiếc xe cũng cách thành phố sau lưng ngày càng xa. Nửa đêm mười một giờ hẹn trong khu rừng không người, có phải nên nói người ủy thác này đặc biệt cẩn thận không? Tóm lại, hiện tại là lúc nghiệm thu thành quả lao động.

Vượt qua cầu Brooklyn quẹo trái sang đường nhỏ Tillary rồi lại quẹo phải qua đường lớn Flatbush, đi qua thư viện Brooklyn lái vào công viên Prospect, xe dừng lại cạnh lối đi bộ hoa anh đào, mùa hoa nở đã kết thúc, không có cặp tình nhân nào chạy tới đây hò hẹn, những cánh hoa đào đã héo úa còn chưa mọc lại mầm mới, cành cây trơ trụi phân nhánh dưới ánh trăng không những không đẹp mà còn có cảm giác dọa người.

Dưới gốc cây có một người đang đứng, rõ ràng, đây là người ủy thác của y, người ủy thác của y biết rõ bản tính đa nghi của sát thủ, nên đặc biệt chọn gốc cây không có gì che lấp, gần đó không có nơi để ẩn nấp.

Người ủy thác này chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, hấn gơ cao hai tay trước mặt Vu Từ Thạc, sau đó chậm rãi quay người, đưa lưng về phía Vu Từ Thạc.

Rất hiểu biết, Vu Từ Thạc thầm khen ngợi, đi tới gần, khoảng cách giữa họ không tới 100 mét, thứ đó đặt giữa hai người, y cầm thứ đó lên, vừa mới bước một bước, rắc, một tiếng vang nhẹ khiến y dừng động tác. Tiếng động này không phải do đạp phải đất đá, đây là... mìn.

__ Đừng tiếp nhận ủy thác lần này, anh bị lợi dụng.

Câu nói của Giang Hằng lại lần nữa hiện lên, y đột nhiên tỉnh ngộ, khi Giang Hằng nói lợi dụng, không phải ý nói có người lợi dụng y giết người, mà là có người muốn y chết.

Thứ trên tay vẫn là đồ giả mô phỏng, chỉ là phương diện chế tác không chút khác biệt với đồ giả lần trước, đến những chỗ phạm sai lầm nhỏ nhất cũng giống y khuôn, xem ra, là do cùng một người tạo ra, nhưng, không phải là người trước mặt này. Người này đứng không cách y 50 mét, về mặt lộ ra nụ cười vui đùa, xem ra tên khốn này không hề khẩn trương, hấn muốn nghe y nói chuyện, muốn nghe y cầu xin.

Nếu có thể Vu Từ Thạc rất muốn tặng cho hấn một đấm, nhưng lúc này y chỉ có thể đứng yên tại chỗ, đừng nói nhúc nhích chân, cho dù hơi giảm trọng lực lên chân trái thôi cũng có thể dẫn nổ quả mìn bạo tạc đã bị kích nổ này, sỡ dĩ đối phương không chọn loại mìn nhảy hoặc mìn mảnh vỡ có lực phá hoại mạnh tới mức đâm phải ắt chết, đại khái không phải xuất phát từ nhân từ, mà là hứng thú ác liệt.

Một sát thủ thành danh một thời rơi vào tình cảnh phải giẫy dụa sống chết, chính là thứ mà đối phương muốn nhìn thấy. Nhưng tên này thật ngu dốt, sát thủ là người thường xuyên dạo chơi trong ranh giới tử vong, tuyệt đại đa số sát thủ trước khi lâm chung đều rất trấn định bình tĩnh.

“Sao mày lấy được thứ này?” Vu Từ Thạc nêu ra vấn đề đầu tiên, cho đến lúc này, mặt y vẫn mang theo nụ cười trấn tĩnh.

“Thật kỳ lạ, vào lúc này vấn đề đầu tiên mà đa số mọi người sẽ hỏi đó là ‘tại sao’.” Người đàn ông cười ha ha, “Tao nên gọi mày là gì? Mansen Gunn, hay là War Fay? Nói thật tao thích cái tên Fay đó hơn, nhưng tao đoán đó không phải là tên thật của mày, tên thật của mày là gì?”

“Mày muốn giết tao, nguyên nhân không quan trọng.” Con người màu hổ phách nhún lại, tựa hồ không cảm thấy khó chịu vì đối phương quá nhiều lời.

“Hả? Tức giận rồi, vậy sao mày không lấy khẩu súng sau lưng đó bắn tao?” Trên mặt người đàn ông là nụ cười không chút sợ hãi.

Sức lực trên chân trái, không dễ duy trì bằng chân phải, y không thể tùy tiện nổ súng, người đàn ông biết điều này, chỉ là...

Vu Từ Thạc ném cái hộp trên tay đi, dáng vẻ vứt rác đó giống như hoàn toàn không xem người trước mắt ra gì.

Bụp__ một tiếng, viên đạn được giảm thanh rạch qua vai phải người đàn ông, vai hấn lập tức nóng lên, chống thân cây ngồi xỏm xuống.

Chỉ cần tính toán tốc độ viên đạn bắn ra ngoài, lực ma sát và lực giật ngược, cùng lúc đó cũng thay đổi sức nặng dồn lên chân trái thì sẽ không dẫn nổ quả mìn.

Không thể tùy tiện nổ súng, nhưng không có nghĩa là không thể nổ súng.

“Nhưng mày đã bắn trật rồi.” Khi người đàn ông lại đứng lên, trong tay đã cầm một khẩu súng, chắc đã giấu sẵn trong bụi cỏ trước đó, khẩu súng nhắm thẳng vào tim Vu Từ Thạc.

“Viên đạn tiếp theo sẽ là đầu của mày.” Câu mang hàm nghĩa là y có ý bắn trật. Độ ẩm trong con người màu nhạt đã giảm xuống cực điểm, thấy sắc mặt đột nhiên biến đổi của tên kia, nụ cười âm lạnh dần khuếch tán trên môi y. “Tuy đồng hành với loại người như mày không lấy gì là vui vẻ, nhưng mày yên tâm, tao nếu chết cũng kéo theo mày lút lừng.”

Sự trầm mặc lan tràn trong rừng cây, cơn gió mát lạnh thổi qua, cành cây trơ trụi đung đưa trong gió, cảnh sắc nửa đêm, tựa như đang hát một khúc ca vong linh.

“Tao hỏi mày một lần nữa, tại sao mày lấy được thứ này?” Vu Từ Thạc cầm súng, hòng súng màu đen, trông như miệng một con thú, đang vòm vĩa muốn nuốt sống con mồi trước mắt.

Xa xa chợt nổi lên tiếng còi xe cảnh sát, lẽ nào có người báo án? Tay Vu Tử Thạc mò vào túi, hai ngón tay kẹp ra một chiếc máy nghe trộm, nhìn thật quen mắt, nhẹ rờ rẫm phía sau, bộ phận nhỏ ra lõm vào hình thành chữ cái đầu tiên của tên y, chắc là cái y đã bảo vào trong túi của ông chủ Caston ở tiệm bánh mì. Chẳng lẽ nhân lúc soát người...

“Ha ha! Mày xong rồi! Mày sắp sửa xong rồi!” Nụ cười của kẻ thần kinh chợt hiện lên trên mặt người đàn ông, khẩu súng trên tay hất nhắm vào Vu Tử Thạc, chuẩn bị bóp cò. “Fey! Tao cầm hận mày! Tao hận __”

Không đợi hắn nói xong, một viên đạn bắn thẳng vào giữa trán hắn, tạo ra một đường cong màu đỏ tuyệt đẹp, trong một thoáng máu bắn lên trời như bình xịt, người đàn ông ngã xuống, hai mắt mở to nói rõ hắn chết không nhắm mắt.

“Trả lời sai rồi.” Chớp chớp mắt, Vu Tử Thạc nhét súng vào sau lưng, người đàn ông này nói hận y, còn tại sao hận y, y căn bản không muốn biết. Y giết rất nhiều người, người muốn tìm y trả thù cũng rất nhiều, y không rảnh nghe từng người kể rõ nguyên do hận y, y không để ý chuyện người ta hận mình.

Sau khu rừng lao ra một bóng người, y không cần quay đầu nói ngay: “Tôi thấy anh già là FBI đến nghiệm rồi.”

“Đừng không biết chừng mực như vậy, anh biết muốn trưng dụng một chiếc xe cảnh sát phiên phức thế nào không?” Giang Hằng đi tới cạnh y, cúi đầu nhìn một cái, rồi lấy ra một con dao găm, bắt đầu cẩn thận đào đất dưới chân y.

Vu Tử Thạc cúi đầu nhìn người đang vát và làm việc dưới chân, bộ âu phục màu xám vừa nhìn đã khiến người ta cảm thấy rất nghiêm túc, cổ áo sơ mi màu lam nhạt sạch sẽ thật một chiếc cà vạt mắc tiền vẫn lam đậm của đá quý, quả thật đi tới đâu cũng đều ra vẻ ông chủ, tuy không tự phô trương, nhưng chỉ mỗi hành vi của hắn thôi người ta đã không thể bỏ qua.

“Nếu anh dùng thân phận Xyli Lederman để trưng dụng xe, thì sẽ bị ghi chú lại.” Nếu là vậy, thân phận này không thể tiếp tục sử dụng nữa.

Một sát thủ đâm phải mìn, một hacker giúp y gỡ bom, Vu Tử Thạc cảm thấy nhiều năm sau khi nhớ lại cảnh tượng này y nhất định sẽ cười to.

“Trong tình huống này mà anh vẫn không quên thăm dò chuyện riêng tư của tôi?” Đào được một nửa, có lẽ cảm thấy cà vạt vướng víu, Giang Hằng vát cà vạt qua vai, đào không được bao lâu cà vạt lại rơi xuống, có lẽ bức dọc, hắn thô lỗ kéo mở cà vạt, ném đi, cà vạt sang trọng bị ném lên bùn đất.

“Ha, xem chút tôi quên mất anh là một hacker cực kỳ chú trọng chuyện riêng tư. Nếu không thì như vậy đi, tôi sẽ kể câu chuyện cười cho anh nghe?”

Dâm phải mìn mà còn có tâm tình nói đùa, cấu tạo tâm lý này quả thật khác người thường, Giang Hằng yên lặng không lên tiếng đào đất xung quanh quả mìn.

“Trước đây có một người lính, hỏi cấp trên của hắn, nếu lỡ hắn dâm phải mìn, thì phải làm sao?” Vu Tử Thạc thật sự đang kể chuyện cười, hơn nữa còn liên quan tới mìn, người này không chỉ vô tình mà còn không sợ chết sao?

“Cấp trên của hắn ngập ngừng một chút mới nói, theo đúng trình tự tiêu chuẩn, cậu nên nhảy bật lên không ước chừng sáu chục mét, sau đó bung dù đáp xuống trong phạm vi 100 mét.” Vu Tử Thạc cúi người, cười hỏi Giang Hằng, “Thế nào, có thể gỡ được không?”

Giang Hằng cũng cười, không biết là vì truyện cười, hay vì tình cảnh khó xử của họ. Rất khó phân biệt, gương mặt như làm bằng sắt đó lộ ra một thứ có thể miễn cưỡng coi là nụ cười tươi sáng, nụ cười này không nổi bật, không giả vờ, không sáng lạn như ánh mặt trời, nhưng... rất chân thật.

Trước đây Vu Tử Thạc còn cho rằng người đàn ông này vĩnh viễn sẽ không cười như thế.

“Anh cho rằng người dựng lên trình tự này đều từng ở trong tiểu đội gỡ bom sao?” Đương nhiên, hắn cúi đầu nói ra câu này vẫn khá lạnh lẽo đáng sợ.

“Haizz”, Vu Tử Thạc thở dài. “Vậy hai năm trời lăn lộn trong FBI của anh uống phí rồi.”

Mở phần mắt bên phải quả mìn, nhanh chóng cắt đứt dây màu vàng, hiện tại còn sót lại hai dây, “Nếu tôi nói mấy giây sau chúng ta có thể sẽ chết, anh nghĩ thế nào?”

Vu Tử Thạc nhẹ cười. “Chết? Không cường điệu đến mức đó đi, tôi nhiều lắm là mất chân, còn anh thì mất tay.”

Sát thủ này thật lạc quan, Giang Hằng ngẩng đầu, mồ hôi chảy dọc từ trán tô điểm thêm cho cảm giác hấp dẫn trên người hắn, tuy hắn ngồi đó không hề làm gì mà chỉ dùng giọng nói trầm thấp nói chuyện cũng đủ dụ dỗ người khác. “Fey, anh tin tôi đến vậy sao?”

Vu Tử Thạc cười nhạt. “Tôi tin mạng mình còn cứng.” Ánh trắng tỏa sáng lặng lẽ chiếu lên mặt y, nụ cười này, không sâu sắc khó lường như lần gặp đầu tiên, không tươi sáng như ánh mặt trời khi thực hiện được quỷ kế, cũng không điên cuồng khát máu như lúc giết người, nhưng nụ cười này là thật.

Nhiều năm sau, khi có người chỉ súng vào đầu Vu Tử Thạc hỏi y. “Anh chọn Giang Hằng hay chọn em, anh căn bản không hiểu gì về quá khứ của anh ta, anh dựa vào cái gì mà tin tưởng anh ta?”, lúc đó y trả lời là __ “Có vài người, cho dù em không hiểu biết gì về đối phương, nhưng chỉ cần nhìn một lần, em sẽ biết người đó đáng để tin tưởng, Giang Hằng chính là người như vậy.”

Mìn bạo tạc: 爆炸式: loại mìn thường thấy nhất, được chôn ở độ sâu vài cm, khi bị đập lên sẽ kích hoạt, cần có áp lực cỡ 5-16kg. Loài mìn này chỉ phá hủy những vật thể gần đó, như bàn chân hay đùi. Mìn loại này sẽ nổ vụn mục tiêu, gây tổn hại thứ cấp, như nhiễm trùng hoặc đứt chi.

Mìn nhảy: 跳跃式: mìn nhảy: khi được chôn thường để một bộ phận dẫn lửa lồi lên mặt đất, loại mìn này được kích hoạt bằng áp lực hoặc dây dẫn. Loại mìn này còn có tên là Bouncing Betty. Một khi bị kích hoạt, dây dẫn phóng ra lửa điện kích hoạt thuốc dẫn, hất tung mìn lên độ cao 1m. Sau đó lập tức phát nổ, đầu và ngực đối phương sẽ bị tổn thương. (Mẹo: dẫm trúng mìn này thì nên nằm ngay xuống đất, ít ra tránh được tổn thương nặng nhất. ^^)

Mìn mảnh vụn: 碎片式: loại mìn này phóng mảnh vụn ra đủ hướng, cũng có cái chỉ phóng tới một hướng. Loại mìn này gây thương tổn tới người đứng cách 60m, có thể giết chết kẻ địch ở gần. Mảnh vụn được sử dụng trong mìn là kim loại hoặc thủy tinh. Loại mìn này có thể làm thành hai loại kia.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 8: Đồng Tình

Lối đi bộ hoa anh đào ban đêm, ánh trăng mờ người tỏa ra ánh sáng dịu dàng.

Giang Hằng cắt dây dẫn màu đỏ, tựa hồ đã hết nguy cơ, hần định cắt tiếp dây dẫn màu lam, lúc này Vu Tử Thạc đột nhiên lớn tiếng ngăn cản. “Đội đã! ... Anh xem thử, bên dưới sợi dây màu lam, có phải có thứ gì đó?”

Giang Hằng nhẹ xoa sợi dây màu lam, kéo nhẹ, làm lòi ra một sợi màu trắng. Đây là một cạm bẫy, chỉ cần là người hơi lơ đãng thả lỏng cảnh giác vào lúc này cắt đứt một lúc cả hai sợi lam và trắng, dẫn tới kích nổ.

“Ánh mắt không tồi.” Trong giọng điệu bình tĩnh của Giang Hằng lộ ra sự khen ngợi.

Lúc này, hần còn không quên khảo nghiệm y, sự bình tĩnh của người đàn ông này không hề thua kém hần, Vu Tử Thạc có cảm giác thở phào nhẹ nhõm, cũng may người đàn ông này không phải kẻ địch của y, nếu không giả sử có một ngày bọn họ đối đầu, hai bên nhất định sẽ cảm thấy vô cùng hóc búa, không thể không chế tình huống.

“Đương nhiên, chân là của tôi mà.”

__ Làm một sát thủ, tất cả đều phải xuất phát từ lợi ích của bản thân, nếu một ngày nào đó sức mạnh của con bắt đầu suy yếu, thì sẽ bị bóng tối xung quanh nuốt chửng nhanh chóng.

Đây là điều mà thầy dạy của Vu Tử Thạc đã nói với y lúc mười tuổi, sau ngày đó Vu Tử Thạc không còn gặp lại thầy của y nữa, chỉ còn câu nói này khắc sâu vào trong đầu y.

“Cho nên chúng ta đã hợp tác?” Cắt đứt sợi trắng, Giang Hằng không ngừng đầu hỏi.

“So với điều này tôi lại muốn biết tại sao anh biết có người muốn giết tôi hơn?” Chỉ đưa ra vấn đề của mình, còn về đề nghị hợp tác của Giang Hằng, y vẫn tránh né không trả lời, đúng là một kẻ gian xảo.

“Tôi có thể xâm nhập vào máy chủ của anh thì cũng có thể xâm nhập vào máy chủ của kẻ ủy thác.” Nói tới đây, Giang Hằng ngừng lại một chút, cắt đứt sợi màu lam cuối cùng, nói. “Sau đó tôi nghe lén điện thoại của hần, thế nào, anh muốn biết...”

“Không muốn.” Không đợi Giang Hằng nói xong, Vu Tử Thạc đã thuận miệng tiếp lời, chân y vẫn không dời khỏi quả mìn, có vài loại mìn cho dù đã cắt đứt toàn bộ dây dẫn vẫn có thể phát nổ, y không lỗ mẫn như thế.

Thực giác của sát thủ nói cho y biết chuyện này Giang Hằng không nói thật với y, nhưng y không dự định tiếp tục truy hỏi, một người chú trọng bảo mật một khi đã dự tính kín miệng về chuyện gì đó, thì cho dù có hỏi nữa cũng chỉ đổi được lời nói dối.

Người đàn ông chết đằng kia không phải là người ủy thác chân chính của y, trước khi nhận ủy thác lần này y cũng từng điều tra về bối cảnh của người ủy thác, nhưng không một chút thu hoạch, có thể thấy đây là người vô cùng thận trọng. Y không nghi ngờ chuyện Giang Hằng nghe lén được cuộc điện thoại của họ, và biết chuyện họ muốn dụ y vào bẫy để giải quyết, nhưng nếu đi sâu thêm, sợ là Giang Hằng cũng không biết nhiều hơn y bao nhiêu.

Không còn nghi ngờ, đầu mối của chuyện này là tác giả của món đồ giả kia, nếu tiếp tục đi sâu, nói không chừng là vô cùng vô tận, có lẽ đối phương căn bản không có thù oán gì với y, mà do y không cẩn thận đụng tới thứ không nên đụng, dẫm phải mìn không nên dẫm, tự cuốn mình vào chuyện không liên can. Quả mìn này, có phải đó là lời cảnh báo tốt nhất mà đối phương dành cho y không?

Vu Tử Thạc không phải người không có tính tò mò, nhưng y hiểu kiềm chế, chuyện này, nên dừng lại tại đây, truy đuổi quá sâu chưa chắc là chuyện tốt. Huống hồ, nếu nói trở lại, người đàn ông kia chết rồi, thì đầu mối liên quan đã bị đứt, cho dù muốn điều tra chỉ sợ cũng không có chỗ bắt đầu. Tiêu phí thời gian và sức lực ở một nơi không đáng, thì không được lợi ích gì.

nghĩa trên người y, có lẽ, giữa hai thứ này không hề mâu thuẫn?

Trở lại khách sạn trước đó Vu Từ Thạc đã ở trọ, đúng lúc gặp được ông chủ Caston chủ tiệm bánh mì vừa uống rượu về, Caston nhìn thấy Vu Từ Thạc đang đi Giang Hằng thì liền tỏ ra ngạc nhiên, người này không phải là vị FBI lúc sáng sao? Không phải hẳn hoài nghi anh War là hung thủ của nhiều vụ mưu sát sao? Không phải hẳn nên giải y về quy án sao? Sao giữa hai người này không những không có xu hướng giương cung bạt kiếm, mà ngược lại còn thân mật như thế?

Nhưng mà, cho dù động tác thân mật, hai người này đều áo sổng không chỉnh tề, trên bộ âu phục còn dính đất cát, đầu tóc rối mù, ánh mắt đầy vẻ mệt mỏi, giống như đã đánh nhau một trận, đáng vẻ vô cùng bê bối. Đáng vẻ này so với bộ dáng gọn gàng tươm tất lúc sáng thì tạo thành sự đối nghịch kịch liệt.

“Các anh... sao lại đi chung với nhau?” Caston nổi lên nghi ngờ, nắm chặt chai rượu hỏi.

“Như anh thấy đó.” Giang Hằng nói chậm rãi, nhìn Vu Từ Thạc một cái rồi nói tiếp: “Tôi bắt được anh ta.”

“Là vậy sao?” Vu Từ Thạc cong môi cười, ý tứ sâu xa nhìn Giang Hằng nói chuyện với Caston. “Rõ ràng là tôi bắt được anh ta.”

Chân mày nhú chặt của Caston lúc này mới trở về vị trí cũ, xem ra, đối thoại như đùa giỡn của hai người đã đánh tan nghi ngờ của Caston.

Chỉ là, hình như Caston đã hiểu lầm gì đó, cười ngậy ngô nói: “Ha ha, thì ra các anh là quan hệ đó sao. Yên tâm, tuy đa số mọi người đều không thể tiếp nhận, nhưng tôi không thuộc nhóm người phân biệt đối xử đó!”

Vội vàng nói vài câu, Caston đi vào hành lang, hai người mới thở phào nhẹ nhõm, cũng may vừa rồi đụng mặt chính diện, nếu không Caston đã vì vết máu trên lưng Giang Hằng mà sinh ra nghi ngờ.

Caston đúng là người có năng lực thích ứng cực mạnh, có lẽ hẳn cảm thấy chuyện FBI từ xa ngàn dặm tìm tới là câu chuyện rất cảm động.

Đóng cửa phòng, đi Giang Hằng ngồi lên giường xong, Vu Từ Thạc đi tới cửa sổ trước tiên kiểm tra vị trí cái gương, sau đó đóng cửa chớp, cửa chớp này làm bằng kim loại, tính chống sáng rất cao, cho dù trong phòng bật đèn sáng trưng, thì trên cửa sổ cũng không hiện bóng, vì vậy bọn họ có thể ở trong phòng tùy ý di chuyển mà không cần lo lắng bị đánh lén. Tiếp theo y bắt đầu kiểm tra từng vị trí đồ đạc trong phòng, kéo toàn bộ ngăn tủ, mỗi góc độ bao gồm cả từng chiếc túi của mỗi bộ âu phục trong tủ và cả góc khuất sau ghế cũng bị y tỉ mỉ kiểm tra, xác định không có bất cứ gì khác thường, cũng không có máy nghe lén, y mới yên tâm, cởi bỏ áo khoác. Cuối cùng lấy băng gác trong tủ ra.

Giang Hằng nhìn y, cảm thấy y đúng là một sát thủ thận trọng kỹ tính, lần này nếu không phải có người lợi dụng lòng hiếu kỳ của y để giăng bẫy, thì y tuyệt đối sẽ không dễ bản thân gặp phải bất cứ nguy hiểm nào. Đương nhiên, cũng không phải chỉ đơn giản do lòng hiếu kỳ, không thể không nói người giăng bẫy rất thông minh, cố ý cho một tên lừa đảo xuất hiện quấy nhiễu làm xáo trộn sự phán đoán của y, với mục đích khiến y cho rằng món đồ trong tay khách hàng thân bí mới là hàng thật, làm tăng dục vọng muốn có được thứ đó của y.

“Cởi quần áo đi.” Vu Từ Thạc xắn tay áo, vừa kéo cà vạt vừa đi tới chỗ Giang Hằng, động tác này__ tràn đầy dã tính.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 9: Ngon Thì Tới Đi

Lúc này Giang Hằng đang mải trầm tư trong chuyện ủy thác lần này, lời nói của Vu Từ Thạc hẳn không nghe thấy, cho nên trong một lúc không phản ứng.

“Lẽ nào anh muốn tôi cởi cho anh?” Vu Từ Thạc chê trách liếc Giang Hằng một cái, tay vươn tới cổ áo bộ âu phục của Giang Hằng, cởi áo khoác xuống, âu phục màu xám đậm trượt xuống vai Giang Hằng, rơi xuống gần cổ tay.

Lúc này Giang Hằng mới tỉnh táo lại, rút tay ra khỏi áo khoác, nắm cổ tay Vu Từ Thạc, con mắt sắc bén nhìn lên, nhận được một tầm mắt khiêu chiến, con mắt màu nhạt của Vu Từ Thạc hơi kíp lại, con ngươi màu hổ phách bắn ra tia sáng lạnh lẽo, giằng co một lúc, một tay Giang Hằng siết chặt cổ tay Vu Từ Thạc, tay còn lại chậm rãi vươn tới ngực, cởi nút áo sơ mi, “Có phải anh dự định sau khi băng bó xong rồi sẽ đánh tôi ngất xỉu rồi chạy mất?”

Ánh nhìn sắc bén được thu vào đáy mắt, Vu Từ Thạc cong môi cười. Rất thú vị, người đàn ông này lại có thể biết được y đang nghĩ gì.

Trong mắt người đàn ông phát ra ánh lửa tức giận không dễ bị phát giác, buông tay Vu Từ Thạc, “Fey”, đúng rồi, đối phương hình như rất thích cái tên Fey War này, đặc biệt là khi tức giận, “Trừ phi anh giết tôi, không thì bất kể anh đi tới đâu tôi cũng có thể tìm được, không tin anh cứ thử đi.”

Nút áo bị cởi hết, lồng ngực rắn chắc của Giang Hằng lộ ra trong không khí, da thịt trắng kiện hoàn mỹ với độ cong tuyệt vời được che giấu dưới lớp áo sơ mi, bây giờ lộ ra khiến tim người đập nhanh hơn. Dưới lồng ngực chắc nịch, trên phần bụng không chút thịt thừa là cơ bụng sáu múi rõ ràng, hai múi phía dưới đã bị thất lung quần che mắt không thể thấy được trọn vẹn, nhưng Vu Từ Thạc không khó tưởng tượng được bộ dáng của chúng thế nào.

Lần đầu tiên thấy ảnh phản chiếu trong gương của Giang Hằng, Vu Tử Thạc đã từng suy đoán, bên dưới bộ âu phục kiểu cách sang trọng này là một thân thể trắng kiện, khi tận mắt nhìn thấy, Giang Hằng vẫn mang tới cho y kinh ngạc, vì thân hình này còn mê người và quyến rũ hơn cả trong tưởng tượng của y.

Vu Tử Thạc kéo chiếc áo sơ mi màu lam nhạt của Giang Hằng xuống, mùi vị trong không khí vẫn chỉ có của hai người họ, nói rõ thật sự chỉ bị thương ngoài da, xem ra Giang Hằng rất hiểu về thân thể của chính mình, chỉ có kẻ mạnh mới có thể nắm chắc chính xác năng lực của bản thân.

“Anh có biết Fay là tên con gái không?” Khi Vu Tử Thạc đi vòng nhìn thương tích sau lưng Giang Hằng, Giang Hằng đột nhiên nói.

“Nhưng Fay cũng là biệt danh của Felson, Felson là tên con trai.” Vu Tử Thạc mở ngăn kéo cạnh giường lấy băng gạc, cẩn thận lau sạch xung quanh vết thương, Giang Hằng nghiêng đầu nhìn ngăn kéo, bên trong sắp đặt chỉnh tề dụng cụ y dược, khăn ướt, cotton, cồn, nước khử trùng, kim tiêm...

“Tôi nhớ từ Fay này trong tiếng Anh có ý nghĩa rất quý quai.” Bỗng gòn tấm cotton xẹt qua vết thương sau lưng, mang tới cảm giác rất bông thấm sâu vào da, Giang Hằng không rên một tiếng, thậm chí ngay cả vẻ mặt cũng không biến hóa. Khi dùng nước khử trùng lau qua, Vu Tử Thạc tìm hai miếng chống phong đòn gánh vào gần vết thương.

“Fay còn có một ý nghĩa khác nữa.” Khóe miệng cong lên một nụ cười không mang ý tốt, cắn chặt một góc băng gạc, cầm Vu Tử Thạc để sát vai Giang Hằng, hai tay vòng dưới nách hắn cuộn từng vòng từng vòng băng quanh thân thể hắn, vừa dùng giọng điệu vui sướng nói: “__ Dán sát thân mật.”

“Tôi có thể nói anh quả thật ghê gớm không?” Giang Hằng cảm giác được nhiệt độ dán sát sau lưng, cổ tình phả hơi lên tai hắn, rõ ràng, đây là báo thù món nợ soát người lúc trước.

“Tôi là người có thù tất báo.” Gắn khóa băng lại một cách sạch sẽ nhanh chóng bên phải người Giang Hằng, Vu Tử Thạc lùi ra sau. “Anh nói bất kể tôi đi tới chân trời góc biển nào anh cũng có thể tìm được tôi.” Nụ cười trên môi y trong một thoáng khiến Giang Hằng nghĩ tới chậu hoa sơn chi nở rộ, ấm áp và thuần túy, “Có ngon thì tới đi.”

Nói xong, Vu Tử Thạc mở tủ áo lấy một bộ quần áo rồi đi ra ngoài.

Giang Hằng cảm sơ mi muốn đứt theo, vừa đứng lên chợt đầu óc choáng váng, ngã lại giường. Hắn lập tức ý thức được đã xảy ra chuyện gì, tình trạng này đúng là chết tiệt.

“Ha, tôi quên nói.” Tùy tiện khoác túi ni lông đựng quần áo qua vai, Vu Tử Thạc đứng trước cửa quay đầu lại cười nói: “Vừa rồi trong mũi thuốc tôi tiêm cho anh, có một mũi không phải phòng phong đòn gánh, mà là thuốc an thần.”

“Tạm biệt nha, Giang Hằng, cảm ơn anh đã chơi cùng tôi suốt cả ngày.” Đội mũ đen lên đầu, thanh âm vui vẻ của y biến mất sau cánh cửa.

Bốn giờ sáng, một chiếc xe hơi màu trắng đỗ lại dưới tòa nhà Empire State, trên xe vẫn đang phát bản Ring my bells, tiếng hát của vương tử tình ca Enrique nghe hoài không chán. Đặc biệt là trước khi giết người, nghe nó tâm trạng sẽ đặc biệt tốt. Loại tâm trạng tốt này, là chỉ cảm giác thả lỏng, mỗi một sát thủ đều có phương thức thả lỏng của riêng mình.

“A lô, Tiểu Trọng.” Y nghe điện thoại, đầu bên kia, là bạn gái ở Trung Quốc xa xôi. Cuộc điện này tới thật đúng lúc, vì, khi giọng nói của Tiểu Trọng, tâm trạng của y cũng đặc biệt tốt.

“Anh lại có ủy thác giết người?” Nghe được ca khúc Ring my bells, Tiểu Trọng liền biết Vu Tử Thạc đang thực hiện nhiệm vụ, đã mấy lần trước khi thực hiện nhiệm vụ y gọi điện cho cô, mỗi lần, cô đều có thể nghe được bài hát này.

“Không, lần này chỉ là ân oán cá nhân.” Vu Tử Thạc nhìn ra bầu trời ngoài cửa sổ, vầng trăng đã bắt đầu hạ xuống, Tiểu Trọng không giống những cô gái khác, y và cô quen biết nhau từ rất lâu, tuy lúc đó cô vẫn còn nhỏ, nhưng ngay từ lúc đầu cô đã biết y đang làm gì.

Tiểu Trọng rất thông minh, cho dù một năm họ không gặp được nhau mấy lần, nhưng cô chưa từng khiến y phải lo lắng, trừ Vu Tử Thạc ra ai cũng không thể tìm được cô. Cô biết cách che giấu hành tung của mình giống như con sóc lợi dụng mùi vị của đuôi rắn để che giấu mùi vị chính mình.

“Ân oán cá nhân? Anh lại tự cuốn vào chuyện rắc rối gì nữa? Có cần em sang đó tìm anh không?” Tiểu Trọng không phải một cô gái đơn giản, cô cũng có không ít thân phận giả trong và ngoài nước, có lúc Vu Tử Thạc nhận được một món tiền đen hoặc văn vật làm thù lao, Tiểu Trọng sẽ tiếp tay, giúp y rửa tiền hoặc tiêu thụ tang vật.

“Không cần, có điều... gần đây bị một tên hacker đáng ghét quấy rối.” Khi nói ra câu này, đáng vẻ hút hồn tràn đầy mạnh mẽ ban đầu của y biến mất, giọng nói của y trở nên trầm trầm, y hít thở sâu, rồi nói: “Anh nhớ em, Tiểu Trọng.”

“Em cũng nhớ anh, Tử Thạc.” Tiểu Trọng nói, cô cũng thở dài. “Anh chưa từng nghĩ tới việc chấm dứt công việc này sao?”

Một người bước ra khỏi cửa tòa nhà Empire State, tầm mắt của Vu Tử Thạc dõi theo, giọng điệu đột nhiên mất hơi ấm. “Anh phải đi rồi.” Nói xong y cúp máy.

Tiểu Trọng nhìn điện thoại thờ dài, chuyện đột ngột cúp máy này thường xuyên xảy ra, Vu Tử Thạc là kẻ đi săn, một khi con mồi của y xuất hiện, nhiệt tình của y toàn bộ chuyển lên người con mồi. Xem ra, y đã tìm được mục tiêu của mình.

Người vừa đi ra là một phụ nữ, mái tóc màu vàng uốn thành từng búp, trên thân hình cao thon mặc một chiếc áo sơ mi được ủi thẳng thớm, bên dưới là một chiếc váy ngắn màu đen sang trọng và đôi giày cao gót màu đỏ nhiệt huyết, trong sự bình dị gần gũi lộ ra sự cao quý, trong tình lặng mang theo hoang dã, điểm ấn tượng nhất của cô, là đôi mắt màu lam sẫm mê người luôn có thể dễ dàng khiến đàn ông đắm chìm.

Cô tên là Karina Wood, là người tình báo của y, y từng đứng từ xa hoặc gần quan sát cô vài lần, chỉ là cô chưa từng phát giác. Ủy thác y nhận được, đều lấy từ tay cô. Lần này người ủy thác xảy ra chuyện, đương nhiên y phải tìm tới cô đầu tiên để tính nợ.

Karina đi ngang qua xe y, cửa sổ xe hạ xuống, y giờ súng chào hỏi với cô: “Đồ, Karina.”

Karina ngạc nhiên một lát, cô chưa từng gặp y, nhưng thấy khẩu súng, nghe giọng nói quen thuộc, cô lập tức hiểu người trước mặt là sát thủ Mũ Đen Fey War, chân mày thon nhỏ nheo lại, “Tôi nghe nói anh chết rồi.”

“Cô nói vụ nổ ở công viên Prospect đó hả? Người chết là một thằng ngu.” Vu Tử Thạc cất súng đi, nói với cô. “Lên xe.”

Giọng điệu không nặng, nhưng giống như ra lệnh. Buổi tối không có ủy thác mà y lại mang theo súng tới tìm cô, điều này không tốt, Karina trở nên cảnh giác, tuy hiện tại y không có ý giết cô, nhưng không thể bảo đảm một lát nữa cũng không. Mũ Đen Fey là động vật chủng loại mèo, động vật chủng loại mèo khi gặp được con mồi, chúng sẽ vồ con mồi trước.

Động vật chủng loại mèo sẽ vồ con mồi trong lòng bàn tay, giày vò nó từng chút từng chút, cho đến khi ngón rồi mới mở rộng cái miệng khát máu nhanh chóng cắn đứt cổ họng của những con mồi đang giãy dụa chờ chết.

“Fay, anh không thể trách tôi, xảy ra chuyện như vậy không phải vấn đề của tôi, chuyện xảy ra trên người anh.” Karina lùi lại, tay men tới khẩu súng dưới váy.

“Lên xe nói.” Về mặt của Vu Tử Thạc không hề thay đổi, chỉ nhấn mạnh hơn, “Đừng ép tôi lại giờ súng lên.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Không Tha Thứ Cho Sự Phản Bội

Bị cặp mắt không chút tình cảm nào của Vu Tử Thạc nhìn chăm chăm, sau lưng Karina lập tức đổ đầy mồ hôi lạnh, cô nuốt nghẹn, dịch tay khỏi khẩu súng, ngồi lên ghế phó lái.

“Fay, tôi không cần biết anh làm sao tìm được tôi.” Karina vừa lên xe lập tức nói: “Sát thủ và người tình báo trực tiếp gặp mặt là trái quy tắc, nếu cấp trên biết...”

“Người ủy thác đó là ai?” Vu Tử Thạc bắt ngờ ngắt lời.

“Xin lỗi, tôi không thể nói với anh, người ủy thác lần này không muốn để lộ danh tính.” Karina kiên quyết nói. Trong lúc nói chuyện, Vu Tử Thạc đã khởi động xe.

“Vậy cô có thể rao bán danh tính và thân phận của sát thủ cho người ủy thác sao?” Vu Tử Thạc không nhìn cô, chỉ đạp mạnh chân ga, xe càng chạy càng nhanh trên quốc lộ.

“Tôi đã nói, đây là sai lầm của anh! Fey! Anh còn chưa hiểu sao?! Anh phách lối quá rồi!” Karina dứt khoát gầm lên, “Anh biết người đó tại sao muốn giết anh không! Một năm trước anh giết người vợ mang thai bốn tháng của hắn ta!”

“Vậy hắn biết người vợ của hắn lợi dụng việc mang thai để bán ma túy chứ?” Vu Tử Thạc không động đậy, mắt vẫn nhìn thẳng phía trước, vụ ủy thác đó y vẫn nhớ, người phụ nữ đó mỗi ngày nuốt chừng 20 bao cao su chứa khoảng 20 cân hê-rô-in đi đi lại lại sân bay hải quan và quốc tế, lợi dụng việc mang thai để che giấu ánh mắt pháp luật tàng trữ ma túy, cô ta căn bản chết chưa hết tội.

“Vậy còn đứa con trong bụng cô ta thì sao! Đứa bé cũng có tội sao?!” Karina lại gầm lên, sự đồng cảm của phụ nữ thật là thứ đáng sợ.

“Karina, đồng tình quá mức cũng không phải chuyện tốt.” Vu Tử Thạc nhớ rõ, trước khi y giết cô ta một ngày, đứa con của cô ta đã chết trong bụng vì không thể chịu đựng nổi sức nặng phía trên, hôm đó khi y theo dõi cô ta đã thấy được báo cáo kiểm tra của bệnh viện, nhưng cô ta lại làm như không thấy, vì không hề chảy nhiều máu, thậm chí cô ta còn không dự định nạo thai chết ra quá sớm, để kịp đáp máy bay đi Las Vegas.

Trên thực tế, loại người như vậy chết mấy lần cũng không cần thương tiếc.

Vì thế trong nghề truyền ra rất nhiều lời đồn, nói cho dù là phụ nữ mang thai hay trẻ em y cũng không bỏ qua. Vu Tử Thạc không tính nói ra sự thật, để người ta cảm thấy y vô tình chưa chắc là chuyện xấu, đối với y mà nói, điều này ngược lại còn là cách bảo vệ tốt nhất.

“Ngay cả đứa bé cũng không bỏ qua.” Karina cười lạnh. “Anh quả nhiên là người vô tình.”

“Tôi hỏi cô một lần cuối cùng, người ủy thác là ai?” Không muốn tiếp tục chịu đựng cô gái mắc chứng quá khích này, y đưa ra thông điệp cuối cùng. Người đàn ông chết ở đó hôm nay chẳng qua là con cừu thế tội muốn báo mối thù giết vợ, bị người khác lợi dụng, người Vu Từ Thạc chân chính muốn biết kẻ đứng sau người đàn ông đó, người ủy thác bí ẩn.

Câu hỏi của Mũ Đen Fay, người trong nghề cũng có tin đồn thế này, nghe nói, Mũ Đen trước khi giết ai, đều sẽ hỏi người đó một vấn đề, đáp án này thậm chí có thể quyết định mục tiêu của y có thể sống sót qua tới hôm đó hay không. Ai cũng biết Mũ Đen là người có tính nhẫn nại cực kém mỗi khi đợi giết người, suy nghĩ quá lâu hoặc trả lời sai sẽ bị giết, tuyệt không chùn tay, cho tới nay còn chưa nghe nói qua có người đáp đúng được vấn đề của y.

Trong mắt Karina, Fay là người phù hợp nhất với chức nghiệp có tên sát thủ này.

Karina từng tiếp xúc với rất nhiều sát thủ đủ mọi tính cách, cô biết một chức nghiệp sát thủ chân chính, thì không chỉ phải giỏi giết người, mà nhất định phải có cái đầu thông minh tuyệt đỉnh. Họ cần phải giỏi theo dõi, gian lận, sinh vật, hóa học, công trình, kỹ thuật, tâm lý học thậm chí là y học, mà không chỉ đơn giản là chuyên gia súng ống và quyền cước.

Họ có cuộc sống của riêng mình, cuộc sống không khác biệt người thường, thậm chí đứng giờ đi làm tan sở, mà không phải mỗi đêm đều giấu súng dưới gối, cả ngày đầu trí đầu dừng với cảnh sát, họ cũng rất bận rộn, bận hưởng thụ cuộc sống của mình, không có nhiều thời gian chơi đùa ồn ào với cảnh sát.

Họ sẽ nghiêm túc xử lý hiện trường, tránh để lại chứng cứ, mà không phải nổ súng xong liền bỏ chạy, để lại một đồng lõa xôn cho cảnh sát tới xử lý, sau đó nhìn cảnh sát truy đuổi sau lưng, chôn trại khắp nơi.

Khi họ thực thi nhiệm vụ sẽ dùng tới trí óc, cố gắng giảm nguy hiểm tới mức nhỏ nhất, nếu thời gian và điều kiện cho phép, họ sẽ gắng sức bố trí hiện trường giết người thành hiện trường tự sát hoặc chết ngoài ý muốn, nếu không thì sẽ xóa bỏ tất cả dấu vết, khiến chuyện giết người này trở thành vụ án không đầu mối. Chứ không phải suốt ngày chạy tới chạy lui ở nơi nổi bật, thu hút ánh mắt cảnh sát, sau đó hai bên giao đấu, mỗi ngày rừng súng mưa đạn, máu chảy thành sông.

Theo như đã nói ở trên, những sát thủ điển hình tích cực luôn thọ rất lâu, ngược lại những ví dụ trái ngược thì chết khá nhanh, bình thường có thể nói chỉ cần lần được chính giữa hai điểm đó, thì đường sinh mạng đã được bảo đảm, nhưng người toàn vẹn như Fay thì đã ít càng ít. Cho nên tới hiện tại, Fay chưa một lần thất thủ, chưa một lần bị người tóm được đuôi, y có cuộc sống riêng của mình dưới ánh mặt trời.

Đương nhiên, nếu có một ngày y thay đổi, có lẽ, cái chết của y đã không còn xa.

“Là một người đàn ông da đen tên Jack Anthony, ba mươi tuổi, tôi cảm thấy hắn chỉ là người cung cấp thông tin, nhưng hắn có vẻ rất trung thành, tôi nghĩ anh không thể bắt hắn mở miệng được đâu.” Karina vội vàng trả lời.

“Đó là chuyện của tôi.” Xem ra Vu Từ Thạc có vẻ khá thỏa mãn với câu trả lời, bầu không khí giữa hai người đã dịu đi không ít.

“Cho nên anh có thể thả tôi về được chưa.” Karina thờ phào một hơi, xem ra cô đáp đúng rồi.

“Đã bán đứng tôi mà cô còn muốn sống trở về sao?” Vu Từ Thạc cười nhếch mép, nụ cười lạnh nhạt tản ra từng cơn gió lạnh.

“Fay! Những gì tôi biết tôi đã nói với anh rồi, anh còn muốn gì nữa!” Karina nhìn bàn tay từ nãy tới giờ vẫn đặt trên vô lăng của Vu Từ Thạc, tay cô men tới khẩu súng giắt trên đùi.

Trong mắt chợt lóe lên tia sắc bén, cô rút súng ra chỉ vào Vu Từ Thạc, pằng một tiếng, ngay khi hòng súng của Karina ngắm vào cổ của Vu Từ Thạc, một viên đạn đã xuyên qua bộ âu phục bay thẳng tới màng tang của cô, súng vẫn còn trong tay cô, cô ngã về bên phải, máu tươi phun lên cửa sổ.

“Câu trả lời sai rồi.” Vu Từ Thạc bỏ súng vào túi áo, tay phải xoay vô lăng, chiếc xe của một đường vòng hoàn mỹ nhanh như tên bắn, có điều trả lời đúng cô cũng phải chết.

Đây là quy tắc của y, người phản bội y, nhất định phải chết, cho dù chỉ một lần. Vì y sẽ không cho người ta cơ hội phản bội y lần thứ hai.

Bầu trời mông lung phía trước đã sáng dần, mặt trời đang từ từ mọc lên, khoe miệng y cong lên một nụ cười thỏa mãn, lái xe qua một vòm cầu, tiến vào một vùng sáng tỏ.

Xử lý thi thể của Karina xong, rửa sạch chiếc xe, thuận tiện vứt bỏ máy nghe trộm Giang Hằng đã lén đặt dưới đệm ghế sau. Mặt trời đã mọc rất cao, chỗ này là một nông trại trong núi, y ném xác ở một nơi hoang dã tuyệt đẹp, vì xung quanh bán kính một trăm dặm chỉ có duy nhất hộ nhà của y.

Đương nhiên, chỗ này là do y chủ tâm chọn lựa, nơi này địa thế cao nhất, khí hậu khô ráo, vì thế không có thực vật dạng cao, đây là nơi y cho là an toàn nhất.

Bình thường sau khi phân xác thành từng khúc, bỏ vào bột phân hóa học chôn xuống đất, không quá hai tuần thì cả thịt và xương đều không còn.

Thi thể của Karina thì cần được đối đãi tốt, hai người quen biết cũng được vài năm, niệm tình cảm này y sẽ không ném cô vào rừng cho chó ăn. Khi y cắt thi thể cố gắng cẩn thận hết sức, nghiêm túc, để bề mặt cắt duy trì sự gọn gàng.

Không lưu lại bất kỳ chứng cứ nào, cho dù cấp trên phát hiện Karina mất tích cũng không thể điều tra, cho dù họ có thể đoán được là do y làm, nhưng

không có chứng cứ thì họ cũng không thể làm gì được y. Huống hồ, chuyện này là do Karina phản bội trước, dù sao bọn họ cũng dự tính được cái chết của cô, nên sẽ chỉ mở một con mắt nhắm một con mắt.

‘Bạn cũ’ cảnh sát Ford đã tra được tư liệu của Jack Anthony, hiện tại y đang lái xe tới đường Jack Anthony trú ngụ.

Đã một ngày trời y không ngủ, nhưng y không thể nghỉ ngơi, hiện tại tất cả những người biết chuyện đều cho rằng thi thể bị nổ banh xác đó là y, đây chính là nguyên nhân trước khi mình phát nổ y đã bảo Giang Hằng chuyển thi thể về đó. Những người này ban đầu nhất định sẽ cho rằng người chết là y, còn người đàn ông muốn báo thù giết vợ vì lo sợ bị giết người diệt khẩu nên đã chạy trốn. Nếu để những người đó biết y còn sống, chỉ sợ sẽ co căng chạy mất.

Phía cảnh sát sẽ nhanh điều tra được DNA của thi thể và vết máu trong rừng là của cùng một người, y nhất định phải lợi dụng thời gian này tra ra ai đứng sau màn thao túng mọi chuyện. Bí mật về văn vật y có thể không tiếp tục thăm dò, nhưng thù này không thể không trả.

Hiện tại, xe của y dừng từ xa, y leo lên cửa sổ lầu hai nhà Jack Anthony, có một người đang nằm trên giường, y kéo sụp mũ đi qua nhìn, là một cô bé chừng bảy tám tuổi, nó đang ngủ say.

Rón rén đi tới cửa phòng ngủ mở hé cửa, nhìn ra ngoài, một người đàn ông đang đứng ở lối cầu thang, từ phía sau có thể nhận ra là Jack, hình như hắn đang nói chuyện với nhân viên bưu điện.

“Ba...” Một tiếng gọi ngọt ngào vang lên sau lưng.

Vu Tử Thạc giật mình, quay đầu nhìn, cô bé vẫn nhắm mắt, còn chép chép miệng, chắc đang nói mớ. Con của Jack sao? Chắc là vậy... y lại nhìn ra ngoài, Jack đã đóng cửa lên lầu.

Vu Tử Thạc móc súng ra, trốn sau cửa.

Jack thấy cửa phòng con gái mở hé, nên muốn đẩy vào xem thử, nào ngờ vừa mở cửa, đã bị họng súng nhắm ngay sau gáy__ tên đó, quả nhiên đã tìm tới.

“Chúng ta ra ngoài nói chuyện.” Sát thủ sau lưng cười lạnh lùng, nói.

“Tôi biết rồi anh sẽ tìm tới tôi, nhưng tôi không thể nói với anh bất cứ chuyện gì.” Jack không sợ, hắn cố không nhìn sang cô con gái Sally, hắn lo Mũ Đen sẽ dùng con gái uy hiếp hắn.

“Ông suy nghĩ quá nhiều rồi, tôi chỉ không muốn giết người trước mặt trẻ con.” Giọng nói ấm áp của Vu Tử Thạc dễ nghe như tiếng nước chảy, “Chúng ta đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 11: Đôi Đầu Trong Xe

Jack biết lần này đi nhất định không trở lại, hắn lưu luyến nhìn con gái một lần cuối, mới quay đi, khi ra tới phòng khách, hắn đột nhiên hỏi: “Tại sao anh không dùng con tôi uy hiếp tôi? Sát thủ các người không phải luôn thích làm như vậy sao?”

“Vi tôi là sát thủ.” Vu Tử Thạc lấy một chiếc áo khoác trên giá móc đồ nhà Jack phủ khẩu súng lại, đẩy cửa nói: “So với uy hiếp người khác, tôi thích trực tiếp giết người đó hơn.”

Đúng là một sát thủ thẳng thắn, Jack thăm than lia lịa, tự biết chuốc họa với đối tượng không nên chuốc họa.

Hai người một trước một sau, đi trên vỉa hè sáng nắng, Jack bỗng quay lại hỏi: “Anh có tổn thương con gái của tôi không?”

“Không, có thù với tôi là ông, không phải nó.” Vu Tử Thạc đơn giản trả lời tại chỗ.

“Vậy nếu tương lai nó trưởng thành, tìm anh báo thù thì sao?” Jack lại hỏi.

“Nếu có ngày nó tới trước mặt tôi, muốn giết tôi, tôi sẽ giết nó.” Rõ ràng là buổi sáng mùa xuân ấm áp, nhưng không khí lạnh lại lan ra từ nơi hai người nói chuyện.

Đi tới trước xe, Vu Tử Thạc nhíu mày, vì, trên băng ghế sau có một người đang ngồi.

Y mở cửa xe sau, đẩy Jack vào, bản thân cũng theo vào, đóng cửa quay sang bày ra nụ cười nhiệt tình dào dạt. “Đã lâu không gặp, FBI.”

Giang Hằng ngậm điều thuốc ngồi trong xe, hàm dưới của hắn căng chặt, giống như đang suy nghĩ cái gì. Đương nhiên, cũng có thể chỉ đơn thuần là không hài lòng vì khoản đãi nhiệt tình của y tối hôm đó.

Giang Hằng đang nhớ lại chuyện sau khi tỉnh lại sáng nay, báo tin tức đăng chuyện vụ nổ ở công viên Prospect, tại hiện trường, cảnh sát tìm được văn vật của viện bảo tàng quốc gia đã mất trộm khá lâu, sau đó chuyên gia kiểm nghiệm đó là hàng giả. Phía cảnh sát cho rằng chuyện này không phải trùng hợp, họ triển khai đủ loại tường tượng đáng kinh ngạc, quyết tâm bắt đầu từ chỗ này. Vu Từ Thạc thật sự rất thông minh, một mặt đánh lạc hướng sự chú ý của cảnh sát, một mặt lại đẩy vụ án mình không muốn tiếp tục mệt mỏi lại sang cho cảnh sát, bất kể người đứng sau lưng vụ này là ai, trong tình trạng cảnh giác cao độ này cũng sẽ phải khấn trương một hồi, quả nhiên là người ghê gớm.

Nghĩ tới đây Giang Hằng gật đầu, nói. “Chỉ mới một ngày không gặp anh đã nhớ tôi rồi?”

“Nói giỡn hà, ai lại đi nhớ nhưng con ruồi suốt ngày chạy theo sau đít mình chứ.” Vu Từ Thạc nhướn mày, sau đó xua xua tay với Giang Hằng, “Anh có công tay không?”

“Anh muốn công tay làm gì?” Giang Hằng lấy công tay giắt sau lưng, giao cho Vu Từ Thạc.

Vu Từ Thạc thâm cười một tiếng, người này quả nhiên là cao thủ giả trang, ngay cả công tay cũng mang theo, cách giả trang tốt nhất, là đặt mình vào vị trí đó.

Kiểu công tay nặng chịch, tuy nói chỉ cần một cái kẹp giấy đã có thể mở nó, nhưng dùng ở đây đã đủ. Vu Từ Thạc khóa công lên tay Jack, cười nói: “Vi tiếp theo phải nghiêm hình bức cung.”

Nghe Vu Từ Thạc nói thế, Giang Hằng nhăn mặt, hỏi: “Anh tính làm gì?”

“Không phải tôi, là anh.” Vu Từ Thạc ấn mạnh đầu Jack xuống, trán Jack đập mạnh vào giá rượu trước mặt phát ra một tiếng rên đau đớn, Vu Từ Thạc ngã người ra trước, rướn qua lưng Jack thò đầu tới chỗ Giang Hằng, khoảng cách giữa miệng và lỗ tai không quá vài cm, y hạ giọng, dùng giọng nói cuốn hút nói: “FBI các anh không phải đều rất giỏi hỏi cung sao?”

Giang Hằng chậm rãi xoay đầu, sóng mũi cao thẳng của hai người hầu như dán dính nhau, “Nếu là vậy tôi đã bức cung anh hỏi vài chuyện trước rồi.”

“Anh muốn hỏi cái gì vậy? Anh cảnh sát.” Vu Từ Thạc híp mắt, đầu hơi nghiêng sang bên phải, khi chớp mũi hai người xẹt qua, khoảng cách cũng bị kéo gần hơn.

Giang Hằng khẽ mỉm cười, hơi thở phả lên miệng Vu Từ Thạc, hắn nghiêng mặt đi, duỗi cánh tay chắc nịch ra, thân thể vuron tới đứng khòai ghế ngồi, với tay ấn vào máy châm thuốc nằm dưới công tắc điều hòa.

Rất nhanh, phần đỉnh bị bật nóng đỏ của máy châm thuốc lòi ra, Giang Hằng châm điều thuốc, sau đó nắm tóc Jack kéo lên nói. “Ăn oán cá nhân của anh chỉ dành phiên anh tự động thủ thôi, Fay.”

“FBI các anh đều nhỏ nhen như vậy sao?” Vu Từ Thạc nhìn Jack đã chảy máu mũi nói.

“Làm ruồi đã đủ phiên rồi, tôi không hứng thú tiếp tục làm một con chó chỉ biết nghe lời phục tùng.” Nói rồi Giang Hằng giao điều thuốc cho Vu Từ Thạc, “Đem cái này, bỏ lên chỗ này.” Khi nói, Giang Hằng liếc nhìn phần đũng quần của Jack.

Giống như có thể tự thể nghiệm đau đớn đó, Vu Từ Thạc nhiu mày cười nói: “Anh đúng là đồ xấu xa.”

Jack vốn đã kinh ngạc khi thấy sát thủ và FBI thân thiện như thế, hiện tại nghĩ tới tai nạn hỏa hoạn sắp phải gánh, càng lộ ra sắc mặt khó coi, chửi rủa. “Đồ cảnh sát hủ bại như mày sớm muộn cũng chết cả nhà!” Trong chiếc xe đóng kín cửa sổ truyền ra tiếng kêu thảm thiết, không lâu sau lại là một tiếng súng nổ.

Không khí trong xe rất im ắng, hai người và một thi thể cũng không thể chơi trò 3P, hai người đàn ông ngồi ở băng ghế sau tự châm cho mình một điều thuốc, chuyên tâm nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Anh biết lần này không thể chạy trốn nguyên vẹn chứ.” Giang Hằng đột nhiên quay sang nói.

“Dựa vào điều gì nha?” Vu Từ Thạc có thể cảm giác được ánh mắt của Giang Hằng, nhưng y không quay đầu.

Chính giữa hai người đang kẹp một thi thể, hai tay Jack bị công, tựa vào lưng ghế, miệng mở rộng vốn định kêu cứu, máu ở trán bắn lên nóc xe vẽ nên một đường nghiêng nghiêng.

“Người hiện tại anh muốn tìm, không phải là người bình thường. Gần đây anh quá ngạo mạn, cô gái đó nhất định sẽ hửi được mùi của anh mà tìm tới.” Cô gái Giang Hằng đang nói tới là cô cảnh sát Vu Từ Thạc đã đụng phải trong ngõ hẻm hôm đó. __ Ada Wenskhongl.

“Ada Wenskhongl...” Vu Từ Thạc lập lại cái tên này, ấn tượng của y đối với cô gái này rất sâu, không giống những tên ngu khác, cô có ánh mắt của một chú chó săn, cái mũi nhạy bén có thể hửi được mùi vị của tội phạm, nếu cô trường kỳ ở trong NYPD (sở cảnh sát thành phố New York), nói không chừng một ngày nào đó họ sẽ lại đụng nhau, đến lúc đó, cô đã mọc đủ lông cánh sẽ là một đối thủ đáng gờm.

Không được, phải tìm cơ hội giải quyết cô ta.

Ý niệm này hiện lên trong đầu Vu Từ Thạc.

“Tôi có một biện pháp.” Giang Hằng rướn qua thi thể sắp lại Vu Từ Thạc, đột nhiên nắm hai tay Vu Từ Thạc đè chặt y lên cửa sổ xe, phần gáy đụng vào cửa xe vang lên một tiếng cốp, lập tức đầu gối định thui lên bị Giang Hằng lạnh lẽo dùng đùi cản lại. Phía sau là cửa xe, không thể nào ngã đầu ra sau để lấy lực tấn công, chân lại chịu đựng sức nặng của cả cơ thể Giang Hằng càng không thể nhấc lên, chỉ có đôi tay của hai người vẫn đang chế ngự nhau.

Quá sợ hãi, không ngờ lại có thể buông lỏng cảnh giác trước mặt người này.

“Anh muốn thế nào?” Vừa nghĩ làm cách nào thoát thân, Vu Từ Thạc vừa hí mắt hỏi.

“Vu Từ Thạc, làm người phụ nữ của tôi đi, thế thì tôi sẽ bảo vệ anh.” Trong khoang xe chật hẹp tối tăm, ánh mắt thản nhiên của Giang Hằng nhìn thẳng vào mắt Vu Từ Thạc. Đây là lần đầu tiên, hắn gọi y là Vu Từ Thạc.

Không ngờ được Giang Hằng lại nói một câu như thế, Vu Từ Thạc tức khắc biến sắc, nhưng lập tức khôi phục bình thường, “Anh quên rồi sao, tôi có bạn gái rồi.”

“Tôi biết anh thích đàn ông.” Giang Hằng lại tiến gần hơn, cúi đầu thổi hơi lên gáy Vu Từ Thạc, khi tắm rửa phần cổ là nơi dễ bị bỏ qua nhất, cho dù có mùi hương sữa tắm che giấu, vẫn có thể hửi được mùi thuốc súng và máu tanh.

Giang Hằng nói là sự thật, tính hướng trời sinh này không thể nào che giấu. Sức nặng đè lên người khiến y không mấy thoải mái, đây không phải là lần đầu tiên bọn họ sát gần như thế, cổ tay bị hai bàn tay Giang Hằng khóa chặt, thứ ánh mắt có thể thấy là gương mặt anh tuần tràn đầy khí thế và bờ vai đầy rộng vững chãi. Bộ âu phục màu sẫm kết hợp với áo sơ mi trắng khiết và cả vạt màu đỏ đậm sang trọng, trừ mùi máu tanh và mùi thuốc lá trộn lẫn, thì chỉ còn lại mùi vị của cả hai người.

Giang Hằng rất có mê lực, Vu Từ Thạc không phủ nhận.

“Anh đã không còn biện pháp nào có thể thực hiện sao? Phải dùng phương thức này ép tôi hợp tác với anh?” Khóe môi Vu Từ Thạc nở ra một nụ cười gian trá, cánh tay nện mạnh lên cửa xe, cửa sổ tự động chậm rãi hạ xuống.

Tay đang ấn trên cửa sổ mất lực đỡ, Vu Từ Thạc ngửa cổ ra sau, một tay nắm nóc xe co gối lên đồng thời đập mạnh chân phải để bật chân trái ra, một đập mạnh mẽ đá trúng cằm Giang Hằng.

Giang Hằng cộng đầu vào cửa sổ bên phải, trước mắt chìm vào tối tăm thời, chỉ trong hai giây ngắn ngủi đã đủ để hắn trở thành bị động, trước mắt là những hình ảnh mơ hồ, tầm mắt tập trung vào họng súng, hắn vội kéo thi thể Jack che chắn hai phát đạn, dùng mu bàn tay lau máu trên khóe miệng.

Vu Từ Thạc mượn trục xe để vọt lại vào bên trong, thi thể ở giữa hai người họ cản trở cuộc đấu súng. Chỉ là, sao y có thể chịu đựng tình trạng không hành động thế nào, tay chống lên ghế ngồi, vừa chuyển hướng vừa đồng thời đá mạnh lên cửa xe, ườn người trượt từ dưới ghế trượt lên trên.

Lưng đụng trúng chân trái của Giang Hằng, vội xoay chân kẹp chặt chân phải của đối phương, khi họng súng từ phía dưới nhắm chuẩn Giang Hằng, họng súng của đối phương cũng đồng thời nhắm vào y.

Hai súng đối đầu, hai bên đối kháng, không chút nhường nhịn.

Lúc này, Giang Hằng đột nhiên cười gượng một tiếng, thu súng, nói: “Tôi đùa thôi.” Nói rồi, hắn xoa xoa cằm, một đập của Vu Từ Thạc không nhẹ chút nào. “Nhưng tôi không ngờ anh lại là thật.”

“Thật cái gì? Đồng tính luyến ái?” Vu Từ Thạc không ngờ đối phương chỉ đang thăm dò y, mà phản ứng của y đã nói rõ tất cả.

“Anh thích đàn ông, nhưng lại sống cùng một cô gái?” Giống như cảm thấy thú vị, trong mắt Giang Hằng tràn đầy ý vị sâu xa.

Nhìn từ góc độ của hắn, gương mặt của Vu Từ Thạc đang ở khoảng cách giữa hai chân hắn, tư thế này xem ra vô cùng, ái muội.

“Anh lo bản thân cho tốt là được rồi.” Vu Từ Thạc không kiên nhẫn bắt người dậy, ngồi lại chỗ cũ. “Tôi nhìn ra được, anh cũng vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 12: Không Thành Tĩnh Mịch

(*Không thành: không thành ở đây là không thành kế)

“Đúng, tôi cũng vậy.” Giang Hằng nhướng mi, “Tôi không cảm thấy thừa nhận tính hướng của mình có gì không thỏa đáng.”

Tuy nói như vậy, nhưng người có thể chân chính công khai thừa nhận mình là người đồng tính luyến ái thì rất ít cực kỳ ít. Vu Tử Thạc không kim được nảy sinh chút kính phục với Giang Hằng. “Anh, là con lai hả?”

Y thấy màu mắt xanh biếc của Giang Hằng, đó thuần túy là màu lam, như bầu trời cao, trong suốt vừa sâu vừa khó đoán. Rất ít người trưởng thành nào có được cặp mắt như thế, trong mắt của đa số bọn họ đều tối mù và bản đục.

“Mẹ là người Mỹ.” Giang Hằng tùy tiện đáp, hỏi tiếp: “Còn anh?”

“Tôi không biết, chưa từng gặp bà ấy.” Con người màu hồ phách của Vu Tử Thạc đảo nhìn bầu trời, bối cảnh màu lam nhạt cứ như khi máy bay bay ngang qua tầng mây, vạch ra một đường màu trắng vừa dài vừa thẳng.

Giang Hằng nhìn theo tầm mắt của Vu Tử Thạc, trời xanh mây trắng, ánh sáng rực rỡ, đúng là thời tiết tốt.

Radio trong xe truyền ra tiếng đàn dương cầm, dịu êm và sâu lắng, kéo tư duy của họ trở lại.

Hai người đàn ông nhìn nhau, khẽ mỉm cười. Một giây trước còn giương cung bạt kiếm, quyền đâm cước đá, hòng súng kè nhau, hiện tại lại yên tĩnh hài hòa như thế.

“Giang Hằng, tôi không cần bạn đồng hành.” Không khí hài hòa này đã định là không thể kéo dài lâu, Vu Tử Thạc phá vỡ sự trầm mặc giữa hai người.

“Nhưng anh từng có bạn đồng hành.”

Vu Tử Thạc biết Giang Hằng đang chỉ ai, Enya Pirlo, cô từng là người cộng tác của y, cũng là nguyên nhân y trở thành nhân khẩu đã tử vong, cô phản bội y.

Trong nhiệm vụ cuối cùng Enya muốn xóa sổ y, kết quả đương nhiên là y đã giết cô. Y lợi dụng vụ nổ đó để giả trang, để tất cả đều cho rằng y đã chết.

Giang Hằng biết được điều này, có lẽ do hắn đã hack vào cơ sở dữ liệu của CIA.

Đúng thế, trước khi Vu Tử Thạc trở thành sát thủ, y đã từng bán mạng cho CIA. Cho nên y hiểu rõ cảnh sát, y biết phải đối phó với những tên có mặt này thế nào, cũng biết những người này mới là bộ phận đen tối nhất của xã hội.

Quốc gia có vẻ là đại biểu cho lợi ích công dân, đứng ở nơi sáng tỏ quang minh, nhưng rất ít ai biết, cơ bản quốc gia mới là thứ đen tối.

Giang Hằng không thể biết nguyên do trong đó, hắn chỉ biết Vu Tử Thạc từng làm CIA và chuyện cộng tác với Enya, cho nên Giang Hằng mới hỏi vấn đề này.

Vấn đề này khiến Vu Tử Thạc không sao vui được, y còn cho rằng cả đời này sẽ không nhớ tới quá khứ đó nữa. Hình như có người từng nói thế này, lãng quên là sự phản bội đối với lịch sử? Nhưng đã phản bội ngay cả con người, thì còn sợ phản bội ký ức sao?

Cứ nhìn thử hai người họ đi, một sát thủ từng là CIA, một hacker từng là FBI, chỉ mới nghỉ thôi đã cảm thấy trào phúng rồi.

“Enya chỉ là cộng sự, không phải bạn đồng hành.” Vu Tử Thạc nói rồi đảo người ngồi lên ghế điều khiển, “Đã thỏa mãn lòng hiếu kỳ rồi thì mời anh đi cho.”

Giang Hằng hí mắt nhìn bóng lưng Vu Tử Thạc, trông có vẻ gầy nhưng không hề ốm yếu, nhìn thẳng tắp mà lại sâu xa khó lường, một người rất phức tạp. Có thể nói, trong thời gian mấy năm gần đây, Giang Hằng chưa từng nghiêm túc nhìn ai như thế.

Giang Hằng mở khóa còng tay cho thi thể, cười lắc đầu, sai một bước, ngồi lên ghế phó lái, hắn nghiêng mặt, dùng giọng nói tràn đầy mê hoặc nói: “Chờ tôi một đoạn, tới nơi anh muốn tới.” Nói xong chỉ vào cái cằm xum tím của mình, “Anh nợ tôi.” Vu Tử Thạc nhe miệng cười, hàm răng trắng tinh lấp lánh ánh sáng dưới mặt trời, mái tóc màu nâu nhạt suông mượt cũng bị phản chiếu ánh sáng, “Anh quả là tính toán chi li.”

“Bụng dạ của tôi còn nhỏ hơn cây kim đó.” Giang Hằng nhẹ cười một tiếng, thắt dây an toàn.

“Ha, được rồi.” Vu Tử Thạc đạp chân ga, bánh xe quay thật nhanh, vạch ra dấu lằn xe dưới đất.

Ánh sáng xé chiều ánh vào biệt thự của nghị viên Balde, Vu Tử Thạc bỏ ống nhòm xuống, đốt điếu thuốc. “Hình như chúng ta tới trễ rồi.”

Thi thể của Jack đã bị ném vào vịnh Oyster, trước khi chết hắn đã khai ra chủ thuê của mình__ Balde Joven.

Balde là một chính khách cực kỳ dã tâm, tuy chủ trương vì dân, nhưng về vấn đề chính trị hầu như không biểu đạt được động thái gì.

Giang Hằng chống cằm, ngón trỏ vuốt vuốt dưới cằm, ánh mặt trời màu đỏ chiếu lên cặp kính hình chữ nhật của hắn, tầm mắt nghiêng về cửa biệt thự, sau cơn mưa mặt đất còn chưa khô, cánh hoa hòe rơi dưới đất bị xe cán qua. “Chắc là tới qua, ở đây có vết xe.”

Vết bánh xe bị ánh mặt trời rọi khô rõ ràng, bên trong còn kèm theo vô số cánh hoa hòe, đích thật là tới qua.

Vu Tử Thạc theo tin tức của Karina tìm được Jack, Jack cung cấp cho y chủ thuê Balde, giả sử trò này do người khác ngoài Balde bày ra, người đó xúc tiến vụ ủy thác này, thì đầu tiên y nên giải quyết là Jack.

Xe của họ dừng ngoài cửa chừng 30 phút, trong cửa sổ không thấy được bất cứ bóng người nào. Chỉ có hai khả năng, một, là Balde hốt hoảng bỏ chạy, hai, là hắn đã chết.

Vu Tử Thạc mở cửa, phòng khách rất sạch sẽ, không có dấu vết đánh nhau, tivi vẫn đang bật, chỉ có âm lượng được điều chỉnh rất nhỏ, đang phát chương trình tin tức.

“Anh cảm thấy một người có thời gian nguyên buổi tối để chạy trốn có vội vàng tới mức quên tắt cả tivi không?” Vu Tử Thạc cầm điều khiển lên, điều chỉnh âm lượng.

“Tôi không biết, có lẽ người đang chạy bán mạng sẽ như vậy.” Giang Hằng nhìn quanh căn phòng, mặt đất rất sạch sẽ, đồ đạc cũng chỉnh tề. Nếu Vu Tử Thạc nói như vậy, chuyện này không bình thường, người hoang mang chạy trốn luôn làm lộn xộn mọi thứ, nhưng tất cả mọi thứ ở đây đều rất bình thường. Không cần nghi ngờ, Balde đã chết.

Đây là tòa biệt thự theo kết cấu hai tầng kép, nói như vậy, thi thể có thể đang ở lầu hai, cũng có thể đã bị mang đến chỗ khác.

“Ha, mấy người đang thảo luận về chúng tôi sao.” Vu Tử Thạc nhìn tivi, đột nhiên nói.

“Từ ‘chúng tôi’ từ miệng của anh nói ra thật sự khiến người ta có cảm giác rất khó tin.” Giang Hằng nhìn màn hình tivi tinh thể lỏng cực lớn, trên đó đang phát lại hiện trường vụ nổ tối qua, tựa hồ phương tiện truyền thông rất chú ý chuyện này. Công viên Prospect là thánh địa du lịch, xảy ra chuyện này đương nhiên sẽ dẫn tới con sóng mạnh mẽ.

“Là cô ta.” Trên màn hình xuất hiện gương mặt của Ada Wenskhongl, cô đang ngồi xổm bên gốc cây nhìn gì đó, cái cây đó, chính là nơi Vu Tử Thạc đã bắn chết người đàn ông, rất nhanh, cô đã gọi đồng sự tới, một nhóm cảnh sát mang hộp đựng dụng cụ lấy chứng cứ tới vây quay nơi đó. Ở đó còn để lại vết máu, cho dù thi thể bị nổ tung, chỉ còn lại một tế bào trên da, cũng có thể lấy được DNA, cho nên người của phòng thí nghiệm tội phạm mới thường thích nói “DNA mới là chứng minh thân phận của một người.”

Chỉ cần so sánh DNA trong vết máu và DNA của thi thể tại hiện trường, thì họ có thể phát hiện được DNA này thuộc về cùng một người. Mà từ đó suy đoán ra người trúng đạn đã tử vong trước khi bị nổ, hung thủ thật sự vẫn còn ung dung ngoài vòng pháp luật.

Người bình thường sẽ chỉ chú trọng tới những chứng cứ do vụ nổ lưu lại hiện trường, không ai tỉ mỉ tra xét xung quanh như Ada, người phụ nữ này quả nhiên có khứu giác rất nhạy bén.

“Có lẽ anh nên sớm giết chết cô ta.” Giang Hằng nói, híp mắt lại, tầm mắt tập trung lên gương mặt nhìn nghiêng của Ada Wenskhongl. Phụ nữ thực lực mạnh mẽ, khiến người ta có không muốn chú ý cũng khó.

“Chỉ là tôi tạm thời còn chưa tìm được lý do.” Vu Tử Thạc tắt tivi, ánh sáng xé chiều phả lên người y, khiến thân hình y nhìn có vẻ yếu ớt, “Nếu có thể trở lại mấy năm trước, anh gặp được quá khứ của mình, anh sẽ muốn nói gì?”

Con gió mát lạnh thổi vào, hai tấm rèm cửa sổ màu tím nhạt phát phơ, trong không khí phiêu bay những hạt bụi nhỏ tí màu trắng, mái tóc ngắn màu đen của Giang Hằng bay theo hướng gió. “Đừng làm như thế, tôi sẽ nói vậy, còn anh?”

“Đừng tin bất cứ ai, vĩnh viễn đừng tin.” Nói xong, Vu Tử Thạc quay người đi tới cầu thang, để lại một mình Giang Hằng.

Nhìn theo bóng lưng đi xa dần của Vu Tử Thạc, cái bóng mờ hồ trong lòng Giang Hằng dần dần rõ ràng hơn.

Một sát thủ mà còn cần lý do để giết người... xem ra, cuộc sống của CIA không phải không lưu lại bất cứ ảnh hưởng nào với y. Giang Hằng cười nhạt một tiếng, đi theo.

Gió ngừng thổi, rèm cửa màu tím trở lại vị trí cũ, bụi ngừng bay.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 13: Hợp Tác Thân Mật

Nghị viên Balde chết trên giường trong chính phòng ngủ của mình, thân trần truồng, mặt nhìn trời, trên người không có bất cứ vết thương bất mất nào.

Vu Tử Thạc cong miệng đi tới kiểm tra thi thể, trên dương vật vẫn còn lưu lại dịch thể màu trắng, “Xem ra hắn đã trải qua một buổi tối thứ sáu đẹp đẽ.”

Tối qua họ đang bận rộn tháo dỡ một quả mìn, tới mức toàn thân đều bụi bặm bùn đất. Tên đàn ông này lại trầm mê trong tính giao đẹp đẽ, nghĩ thế nào

cũng thấy không công bằng.

“Đó chắc là phụ nữ.” Ưu thế lớn nhất của nữ sát thủ chính là có thể dựa vào điều kiện từ trên thân thể chính mình tiếp cận mục tiêu của các cô, khiến đối phương bước vào tử vong trong tình trạng đang lơ lửng trên mây. Giang Hằng sờ miệng thi thể của Balde, trên đó có một chút bột màu trắng. “Ma túy?”

“Ha, anh biết không, trước khi làm chuyện này hút một chút cần sa, tuyệt đối có thể khiến anh được bước đi trong sương mù.” Vu Tử Thạc thấp giọng nói bên tai Giang Hằng, “Tôi từng thử qua rồi, kiến nghị anh cũng thử xem.”

Giang Hằng liếc xéo một cái, hỏi: “Thử với anh sao?” Tiếp theo, hắn kéo tay thi thể lên cẩn thận xem xét, “Anh nhìn cái này xem.” Trên mạch máu dưới cẳng tay trái có một lỗ kim nhỏ, có lẽ chất độc được tiêm vào từ chỗ này.

“Tôi thấy không hẳn vậy. Anh nhìn thử tứ chi của người chết đi, không có dấu vết bị trói.” Tay Vu Tử Thạc sờ từ cổ thi thể xuống tới ngực, nhặt lên vài sợi tóc màu nâu trên ngực, “Với tính cách cẩn trọng của Balde, lên giường với một phụ nữ không quen biết, cho dù cô ta có lừa hắn nói đây là ma túy, sao hắn có thể dễ dàng tin tưởng như thế?”

“Có lẽ hắn không thông minh như anh, cái chết của hắn đối với chúng ta mà nói quan trọng lắm sao?” Giang Hằng nói rồi quay người, đi tới bàn làm việc mở máy tính của nghị viên Balde.

“Anh nói cũng đúng.” Vu Tử Thạc cười cười, từ bỏ việc nghiên cứu thi thể đó. Một sát thủ và một hacker khảo sát hiện trường tử vong cứ như cảnh sát, giao lưu tâm đắc cứ như đang đóng vai tác chiến, có cảm giác thật quái dị. Đồ ngược rác trong thùng rác ra, y cầm lên một vật thể bằng chất dẻo, híp mắt đánh giá một chút, “Tôi nghĩ tôi biết Balde tại sao chết rồi.”

Tầm mắt của Giang Hằng dõi theo, thấy Vu Tử Thạc dùng ngón trỏ và ngón cái bóp vật đó, cũng hiểu rõ: “Bỏ thuốc trừ sâu vào trong bao cao su đích thật có thể khiến người ta chết một cách thần không biết quỷ không hay.”

“Anh tra được cái gì thú vị sao?” Ném bao cao su lại thùng rác, Vu Tử Thạc vừa mở túi giấy rác bị vo thành viên tròn, vừa hỏi.

“Balde là một tên tính toán chi li.” Mặt trời đã xuống núi, ánh sáng mờ ảo từ màn hình vi tính hắt lên mặt Giang Hằng, gương mặt nghiêm nghị của hắn, dưới ánh sáng chớp nháy giống như một bộ phim điện ảnh không âm thanh hoàn mỹ. Hắn quay màn hình máy tính cho Vu Tử Thạc xem, trên đó là phân ghi chú hộp thư gửi. Mấy phong thư liên lạc qua lại toàn bộ là Balde đang kiến nghị chính phủ mua một mảnh đất đang trong thời kỳ khai phá, nếu Vu Tử Thạc đoán không sai, Balde nhất định có cổ phần của mảnh đất này, hoặc hắn chính là chủ sở hữu của mảnh đất.

“Chỗ này có bản sao của hợp đồng đất.” Vu Tử Thạc vuốt phẳng tờ giấy đưa tới trước mặt Giang Hằng, “Tôi cảm thấy có lẽ hắn đã hối lộ thẩm phán, tịch thu tất cả những mảnh đất mà người khác không thể trả hết khoản nợ trong thời hạn.”

Vu Tử Thạc rút bản sao hợp đồng ra khỏi tay Giang Hằng, nói: “Có điều, đó là công việc của các luật sư.”

“Xem ra anh không dự định đổi nghề.” Giang Hằng nhìn vào mắt y, trong con ngươi màu xanh thăm lộ ra ý cười, rồi quay nhìn máy tính. Dù sao, con đường nhân sinh, không ai có thể quay đầu.

Lúc này, Vu Tử Thạc mới chú ý tới một vết nứt trên tường, vách tường trong căn phòng này được dán giấy màu trắng, cứ khoảng chừng 40cm thì sẽ dùng một đường hoa văn màu nâu ngăn cách, làm giống như là được lát ốp gạch men. Y đi tới rút dao găm rạch dọc theo đường hoa văn, bên trong xuất hiện một kết sắt, “Giang Hằng, có lẽ trong này có thứ mà chúng ta cần.”

“Cũng có thể là một cạm bẫy khác.” Giang Hằng nhún vai nói.

Vu Tử Thạc gõ lên tấm sắt an toàn, “Độ dày này chắc là không có vấn đề.”

Giang Hằng đi tới, tỉ mỉ nhìn khóa điện tử trên kết sắt, “Trình tự này tương đối phức tạp, muốn phá giải hoàn toàn ít nhất cần 40 phút.”

Cùng lúc đó, tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ xa.

Trước mắt bọn họ cần 40 phút để giải bốn số mật mã của kết sắt, chỉ cần hai lần nhập sai sẽ tự động khóa chết, mà trong thời gian không tới hai phút nữa cảnh sát ở dưới lầu sẽ phá cửa xông vào.

Vu Tử Thạc mở đèn pin, tỉ mỉ đánh giá mặt đồng hồ trên kết sắt, vẻ mặt không có một chút cấp bách nào. “Hacker các anh chính là quá ý lại thứ đồ điện tử này.” Nụ cười trên khóe miệng y hết sức bình thản ung dung, giống như tiếng còi xe cảnh sát chẳng qua chỉ là một điệu Tango được tấu lên, “Chất nhòn trên ngón tay con người sẽ tiết ra, chúng ta chỉ cần xem thử bốn phím nào có dấu nhòn nhiều nhất là được. Để tôi xem thử... 9, 8, 0, 1, cũng chính là nói...”

“Có 24 cách tổ hợp khác nhau.” Giang Hằng nhanh chóng đi ra khóa cửa phòng ngủ, rồi đẩy bàn máy tính chắn sau cửa.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, xe cảnh sát đã đến trước cửa biệt thự, chỉ có một chiếc xe cảnh sát, trong xe chỉ có hai người, có lẽ không phải tới vì hai người họ. Muốn đối phó với dạng người như bọn họ, có lẽ phải phái ra cả một tiểu đội mới đủ. Nói không chừng bạn bè hoặc cấp dưới của Balde phát hiện không thể liên lạc với hắn, mới báo cảnh sát.

Nếu xảy ra xung đột với cảnh sát ở đây, chỉ sợ tất cả sẽ càng trở nên phiền phức.

Vu Tử Thạc chuyên tâm thử giải mã, còn Giang Hằng thông qua máy tính liên kết với hệ thống an toàn của biệt thự, một cảnh sát đội mũ màu xanh mới vừa bước chân khỏi xe, đã nghe rắc một tiếng, cửa sắt trước vườn biệt thự lập tức bị khóa chặt.

“Khi người ta nhập mật mã thường có một thói quen, đó chính là khi ấn phím số đầu tiên sẽ dùng lực mạnh hơn các phím sau, trong bốn phím này độ mài mòn cao nhất là phím số 0.” Vậy thì hiện tại chỉ còn lại 6 khả năng, Vu Tử Thạc sờ cằm, tìm kiếm những khả năng khác.

“0198, thử cái này xem” Giang Hằng vừa xóa đoạn băng lưu trữ cảnh bọn họ vào biệt thự, vừa nói, “Trong đa số các văn kiện mã hóa của Balde thường xuất hiện dãy số này.”

“Vậy thì chắc đúng rồi.” Vu Tử Thạc nhìn ra ngoài cửa sổ, hai tên cớm đã leo qua hàng rào tiến vào, trong tay cầm súng, chậm rãi tiếp cận cửa chính của biệt thự. Y không khẩn trương mở kết sắt, mà ngược lại chậm rãi bước tới chỗ Giang Hằng, không hoảng loạn, “Anh muốn tôi nói về trải nghiệm của người sử dụng không?”

Thân hình hai người đột ngột dán sát, họng súng lạnh lẽo đè vào bụng Giang Hằng.

Rắc__ dưới lầu có tiếng cửa sổ thủy tinh bị đập bể, có người đi vào từ cửa sổ.

“Giang Hằng, bí mật của anh quá nhiều.” Vu Tử Thạc giữ chặt súng, con ngươi màu hổ phách sang quý phát ra từng cơn lạnh lẽo. Y cũng không muốn như thế, nhưng hai người họ sớm muộn cũng phải có một kết thúc.

“Mỗi người đều có bí mật của riêng mình.” Trong bóng tối, Giang Hằng và Vu Tử Thạc đứng đối mặt, cặp mắt màu nhạt lúc bình thường luôn ánh ra hơi thờ của nắng tháng sáu, tuy hắt hắt, ánh nắng này không tới được đáy mắt Vu Tử Thạc. Ánh trắng âm ảm chiếu nghiêng lên mặt Vu Tử Thạc, con ngươi màu nhạt có cảm giác mềm mại như tơ lụa. Vu Tử Thạc đẩy phức tạp, mâu thuẫn, ngay cả con mắt của y cũng vậy.

“Tôi không muốn khi đang thực hiện ủy thác mà bị đâm một đao.” Vu Tử Thạc biết mỗi người đều có bí mật của riêng mình, cũng nhìn ra được Giang Hằng là người chủ trọng tư mật, nhưng vấn đề của hắn là, bí mật của hắn quá nhiều. Vu Tử Thạc chưa từng gặp ai như vậy, toàn thân từ trên xuống giống như đều là câu đố. “Tôi không thể tin anh.”

“Vu Tử Thạc, hai người hợp tác với nhau không nhất định phải dựa trên nền tảng tín nhiệm” Giang Hằng chăm chú nhìn y, ánh mắt trở nên dịu dàng, “Nhưng anh phải học lại cách tin tưởng người khác đi.”

Câu nói này khiến Vu Tử Thạc đang nhìn chăm chăm Giang Hằng không thể không cúi đầu, y cảm thấy có một sức mạnh từ xa đang lôi kéo y, mà y vốn không nên tiếp tục đi về phía trước.

Ước chừng phòng khách đã check clear, trên cầu thang có động tĩnh, tiếng bước chân vang lên ngắt đứt dòng suy tư của y.

Giang Hằng tiến một bước tới trước vách bảo vệ, thò tay muốn ấn mật mã, Vu Tử Thạc vội lại gần, kéo tay hắn ra sau lưng, “Nếu thật sự là cạm bẫy thì sao?”

“Vậy thì tôi cũng sẽ không đặt anh vào nguy hiểm.” Nhân lúc Vu Tử Thạc ngạc nhiên, Giang Hằng nhanh chóng ấn bốn số 0198, vách bảo vệ vang lên một tiếng cạch, cửa mở vào trong__ bên trong đặt một tờ giấy.

Cùng lúc đó, cửa phòng ngủ bị tông mạnh, không kịp nhìn kỹ, Giang Hằng cảm tờ giấy nhét vào ngực.

Vu Tử Thạc đã mở cửa sổ, cột một đầu dây thừng vào góc giường, y ném chìa khóa cho Giang Hằng, nói: “Anh xuống khởi động xe trước.” Nói xong cầm súng nhắm vào cửa phòng ngủ. Có lẽ Giang Hằng sẽ lái xe đi bỏ lại một mình y, nhưng chạy thoát đối với y mà nói không phải chuyện khó, thỉnh thoảng chơi trò chơi tín nhiệm cũng không tồi chút nào.

Sâu chìa khóa giống như quả cầu tượng trưng cho tín nhiệm, được Giang Hằng cầm chặt, hắn không kháng nghị, nhanh chóng leo xuống cửa sổ.

Pằng__ súng vang lên một tiếng, phía dưới cánh cửa phòng ngủ bị bắn ra một lỗ, trong làn khói thuốc súng lan tràn mùi máu tanh, xem ra có người bị trúng đạn vào chân rồi.

“Charles!” Ngoài cửa truyền tới tiếng rên nhین đau, người được gọi là Charles chạy tới diu đồng nghiệp, trốn sau bức tường dùng điện thoại vô tuyến yêu cầu viện trợ.

Giang Hằng đã lên xe, đồng thời, Charles cũng kết thúc cuộc gọi vô tuyến.

Pằng__ Pằng__ Pằng__

Cửa bị bắn vô số phát đạn, tự động ngã ra ngoài, xem ra Charles cũng là kẻ già đời, hắn bắn gãy tất cả móc kết dính cửa và khung cửa.

Khi căn phòng tối đen được chiếu sáng, đồng thời Charles cũng nhìn thấy có người ngã ngửa khỏi bệ cửa sổ, hắn không chút do dự bóp cò, giống như sớm đã tính chuẩn thời gian, viên đạn vừa hay xẹt qua cằm Vu Tử Thạc.

Charles cầm chặt súng chạy tới cạnh cửa sổ, một chiếc xe màu trắng vừa đóng vội cửa xe. Viên đạn bắn lên cửa sổ, tạo thành vết tích như cái mạng nhện, đây đã là viên đạn cuối cùng của hắn.

Thừa dịp hấn lấp đạn mới, chiếc xe nhanh chóng chuyển bánh, chân ga bị đạp mạnh phát ra tiếng kêu chói tai. Nhìn theo chiếc xe cuốn bụi lao đi, Charles không cam lòng đá mạnh vào bức tường dưới cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 14: Đúng Và Sai

Khi Ada nhận được điện thoại vội chạy tới hiện trường, nơi này đã bị chăng dây vàng. Nghe nói chiếc xe chạy khỏi hiện trường là chiếc xe đã từng xuất hiện tại hiện trường vụ nổ, cô mới chạy vội tới, khi nhìn thấy sợi dây thừng còn buộc một đầu vào góc giường, cô hỏi viên cảnh sát cao to bên cạnh: “Tận mắt thấy hung thủ chạy thoát dưới mắt mình cảm giác thế nào?”

“Xin lỗi, xin hỏi cô là?” Viên cảnh sát nhìn người phụ nữ có màu da sạm nâu với đôi mắt lóe lên ánh sáng sắc bén, hỏi.

“Ada Wens không ạ.” Ada mỉm cười, đưa tay tới.

“Nghe danh đã lâu. Tôi là Luther Charles.” Charles bắt tay cô gật đầu chào. “Phòng đoán bước đầu là cướp của có súng. Tên hung thủ này rất thông minh, nhưng tôi nghĩ không ra, điều gì dẫn đến anh ta sau khi giết người mà còn lưu lại nơi này trên 24 tiếng đồng hồ. Hơn nữa, tôi thấy anh ta có trợ thủ.”

“Tôi nghĩ nghi viên Balde có lẽ không phải do anh ta giết.” Ada đi tới kiểm tra thi thể, trên thi thể không có bất cứ vết thương nào. “Người đó là sát thủ thông minh nhất toàn New York, anh ta sẽ không đi lòng vòng thế này.”

Sau khi kiểm tra rõ kẻ gây ra vụ nổ là người khác, Ada tự nhiên sẽ liên hệ vụ nổ đó và vụ nổ súng giết người ở trước tòa cao ốc tài chính tối hôm đó. Thông qua người cung cấp thông tin của mình, cô nghe ngóng được lời đồn về sát thủ ‘Mũ Đen’. Người này rất thần bí, không ai từng gặp mặt, thậm chí không ai biết tên của anh ta, chỉ biết người này cực kỳ vô tình, khi hành hung luôn đội một chiếc mũ màu đen, và còn, “Anh nói anh ta có trợ thủ? Mũ Đen từ trước tới nay không hợp tác với ai, anh ta thích hành động đơn độc.”

“Tôi không biết, có lẽ chiếc xe màu trắng tới đón anh ta tự chạy tới dưới lầu chăng?” Charles nhìn Ada đi tới chỗ thùng rác, dốc ngược tất cả rác ra, vừa nói: “Chỗ này có dấu vết bị lục lọi... tôi nghĩ tôi biết nghi viên Balde tại sao chết rồi.” Trong lúc nói Ada đã lấy bao cao su trong đồng rác ra, “Như vậy anh còn cảm thấy người là do Mũ Đen giết sao?”

“Tôi không hiểu ý của cô.” Charles lờ mờ không rõ, đó chỉ là một bao cao su, bất kể là trong thùng rác của đàn ông hay phụ nữ đều có thể lục ra được thứ này, đâu có gì kỳ lạ.

“Cuối cùng tôi cũng biết tại sao hiệu suất phá án hiện nay lại thấp như vậy.” Ada lắc đầu, “Người chết bị giết trong lúc đang làm tình, nếu giao bao cao su này cho khoa kiểm tra, chắc có thể tra ra được chất độc bên trong và dịch thể của phụ nữ bên ngoài.”

“Người chết nhìn không giống như bị trúng độc.” Charles biết, ba loại chất độc thường thấy nhất là Strychnine, Asen và Xyanua*, hai loại trước đều sẽ để lại dấu hiệu đặc trưng rõ ràng trên thi thể, như mặt mũi đáng sợ, đầu tóc tróc rụng vụn vụn, chất Xyanua thì lại tạo ra mùi hạnh nhân từ thi thể.

“Nếu dùng quá liều Nicotin?” Nicotin nồng độ cao thậm chí còn chí mạng hơn cả Xyanua, hơn nữa sẽ không để lại dấu vết trên thi thể, có khi chúng bị pha loãng làm thành thuốc trừ sâu nồng độ cao để sử dụng.

Ada nói xong, Charles lập tức bừng tỉnh, người phụ nữ của tổ hung án này quả nhiên không đơn giản, vụ án sát nhân liên hoàn đầy bế tắc ở Brooklyn trước đó cũng là do cô cung cấp đầu mối phá án, nghe nói tháng sau cô sẽ được thăng chức, “Nói như vậy cô không tin Mũ Đen có liên quan tới vụ sát nhân này, vậy tại sao anh ta phải tới đây?”

“Tóm lại không phải vì ôn chuyện cũ.” Ada chỉ vào kết sắt bị mở ở vách tường, dùng âm lượng như đang tự thì thầm nói: “Tôi chỉ hiểu kỳ thứ vốn được cất trong này là gì...”

“Xem ra anh ta muốn tìm một thứ gì đó.” Charles vừa suy nghĩ vừa nói.

Ada bỗng nhiên tỉnh ngộ, lời của Charles nhắc nhở cô. Tại hiện trường vụ nổ có lưu lại một cái hộp, theo xác minh thì đó là hàng phục chế của văn vật quý giá bị mất cắp ở viện bảo tàng quốc gia trước đó, liệu có phải Mũ Đen muốn tìm hàng thật của nó?

“Charles, hiện tại anh làm gì?” Ada quay sang hỏi Charles, người đàn ông da trắng anh tuấn cao to, xem ra khoảng chừng 25 tuổi. Cho dù có ý chải tóc qua một bên, cũng không thể che giấu sự thật tuổi tác của hắn còn quá nhỏ, kinh nghiệm không đủ.

“Tôi thuộc bộ hậu cần.” Charles trả lời.

“Cánh cửa đó là anh phá?” Ada tỉ mỉ thăm dò Charles, thấy Charles gật đầu, trong mắt cô không tìm được lộ ra vẻ tán thưởng. Tuy chưa được mài giũa, nhưng tên nhóc này đã có một kỹ thuật bắn súng tốt, “Anh có muốn vào tổ hung án không?”

Tháng sau Ada sẽ được thăng chức lên tổ trưởng tổ hung án, muốn điều động một người vào tổ hung án tuyệt đối không phải chuyện khó, đây lại là cơ hội cực tốt đối với người luôn muốn được chạy tới hiện trường vụ án hình sự như Charles, nhưng mà, người phụ nữ này có thể tin nhiệm được không?

“Tôi cần thời gian suy nghĩ.” Nói xong câu đó, Charles phát hiện Ada đang mỉm cười dùng ánh mắt kiên định nhìn mình, “Tôi không có nhiều thời gian cho anh suy nghĩ như vậy, gia nhập, hay không gia nhập?”

Ánh mắt của Ada cho người ta một cảm giác đáng để tin tưởng, giống như cả người cô đang tỏa ra một luồng năng lượng chính nghĩa. Charles không thể thoát khỏi sức hút của năng lượng này, hắn trịnh trọng gật đầu, nói, “Tôi gia nhập, sếp.”

“Đừng gọi tôi là sếp.” Ada lấy một sợi dây buộc tóc khỏi túi áo, cột lại mái tóc đen suông mượt của cô. “Charles, anh nên cảm thấy may mắn vì anh không giao phong chính diện với Mũ Đen.”

“Cô đang nói cái gì vậy, hiện tại tôi không bị chút thương tích nào!” Charles vô cùng tự tin đối với kỹ thuật bắn súng của mình, từ khi tốt nghiệp trường cảnh sát vẫn chưa có ai có thể phá được kỷ lục bắn súng hắn để lại.

“Đó là do anh ta không muốn giao thủ với anh.” Ada nhớ lại hồ sơ của Mũ Đen trong kho lưu trữ, cho dù đều là hồ sơ nghi ngờ phạm tội giết người, nhưng cũng đã chất cao bằng một người.

“Tin tôi đi, lần sau gặp mặt tôi nhất định sẽ giáo huấn anh ta.” Charles không chịu yếu thế nói.

Ada vỗ vai Charles: “Tin tôi thì có, các anh căn bản không cùng một đẳng cấp, lần này anh có thể gặp may mắn hoàn toàn là vì anh ta không xem anh là gì, lần sau gặp lại anh nhất thiết đừng lấy cứng chọi cứng.”

Người cung cấp thông tin của Ada từng nói với cô một câu thế này, thậm chí suốt quãng đường tới đây cô vẫn đang nhớ tới câu này__ ‘Tôi theo dõi Mũ Đen đã rất lâu, chỉ phát hiện một chuyện, hễ là hiện trường án mạng anh ta đã đi qua đều sẽ rất sạch sẽ, vô cùng sạch sẽ, anh ta không giết bất cứ ai không liên quan với mục tiêu, tôi không biết tại sao lại như vậy, có lẽ anh ta khinh thường ra tay với kẻ yếu.’

Charles có phần chán nản thở dài, đi qua kiểm tra kết sắt. “Tôi biết loại kết sắt này, chỉ cần nhập sai mật mã hai lần sẽ tự động khóa chết, anh ta làm sao mà mở được?” Lẽ nào anh ta có đồng bọn là kẻ trộm?”

“Không, tôi càng tin rằng...” Ada nhìn máy tính của người chết, nói ngắn gọn. “Là hacker.”

Bộ máy tính này kết nối với hệ thống an toàn của biệt thự, mà băng ghi hình trước và sau khi chuyển phát sinh đều bị xóa sạch, khi vào cửa cô đã kiểm tra vỏ sau của tivi, trên mặt còn nhiệt độ chưa kịp tan hết, nói rõ chỉ vừa được tắt không quá 30 phút, cũng có nghĩa là, bọn họ cũng mới tới đây không bao lâu. Nhưng mật mã kết sắt có lẽ không phải do hacker giải, muốn giải loại mật mã này cho dù là cao thủ đỉnh cao trong nước cũng cần ít nhất là một tiếng đồng hồ.

“Hacker? Sát thủ và hacker liên thủ?” Charles cảm thấy khó hiểu, tổ hợp này không bình thường, nhưng lại khiến người ta cảm thấy hợp tình hợp lý.

“Trời ơi...” Ada mở phần ghi nhớ hộp thư đến của nghị viên Balde, cô vội đứng dậy kéo thùng rác tới cạnh vuốt phẳng mấy cục giấy trong đó, quả nhiên là một bản sao khế ước đất đai. Chẳng lẽ Balde lại hối lộ phi pháp thẩm phán để chiếm dụng đất đai của người khác rồi nâng cao giá cả bán lại cho quốc gia?

“Đúng là kẻ tồi tệ!” Loại người này chết hai lần còn không đủ chuộc tội. Ada không nhịn được buột miệng chửi, sau đó giao khế đất cho Charles, “Kiểm tra chủ nhân cũ của mảnh đất này là ai, và thẩm phán phụ trách thẩm lý vụ án liên quan tới mảnh đất này là ai!”

Nhìn Charles vội vàng chạy đi, Ada nặng nề thở dài. Không bao lâu sau cô lại nhìn thùng rác đó, híp mắt lại, sát thủ này... anh ta cố ý tạo ra dấu vết thùng rác bị lục lọi.

Đường nhìn của cô di chuyển sang máy tính, khi cô lục xem e-mail, e-mail đã bị mở, hacker này cũng cố ý để lộ những tin tức này cho cô. Bọn họ muốn dụ cô đi theo vụ án này, là vì mong cô trả lại công bằng cho chủ đất cũ sao?

Ai cũng biết, sau khi đất bị tịch thu vì không thể trả nợ kịp thời, thì số tiền đã nộp lên trước đó không được trả lại, có người thậm chí vì vậy mà không còn nhà để về.

“Các anh đang làm chuyện tốt sao?” Ada nghi hoặc nhíu mày, có rất nhiều nghi vấn đang quần lấy cô. Một sát thủ mà lại có lòng đồng tình giúp đỡ người khác? Một con sói cô độc như anh ta tại sao lại bắt đầu hợp tác với người khác? Mũ Đen rốt cuộc là người như thế nào? Bạn đồng hành của anh ta lại là người thế nào?

Có lúc, một kẻ ác trong mắt bạn lại có thể làm chuyện tốt, khiến bạn không thể tin nổi. Nhưng kỳ thật, là do bạn không muốn thừa nhận, những thứ bạn muốn nhìn thấy phát sinh sai lầm. Bởi vì, một khi bạn thừa nhận, quan niệm thiện ác của bạn sẽ hoàn toàn đổ sụp.

Ít nhất, chuyện của nghị viên Balde có một kết cục rất tốt, thẩm phán hù bại bị bắt, hắn đứng trên tòa án mà hắn quen thuộc chịu thẩm lý. Mảnh đất được trả về chủ cũ, người chủ cũ Stan kích động ôm chầm Ada nói, may nhờ có các vị, nếu không con của tôi có thể vĩnh viễn không được đến trường...

Ada lắc đầu nói, anh không cần cảm ơn tôi. Stan mù mờ không hiểu, hỏi, vậy nên cảm ơn ai?

Ada nhìn bầu trời xanh lam xa xa như ẩn như hiện, nhỏ giọng nói như đang tự lẩm bẩm: “Tôi cũng hy vọng tôi biết.”

Chú thích:

- Strychnine: là một alcaloit trích từ hạt của trái mã tiền (*Nux vomica*), rất độc với động vật có xương sống. Thuốc dùng để đánh bắt chuột, thỏ, các loài gặm nhấm khác với liều 0.5-1% strychnine sulfat. Thuốc cực độc, nhóm I, nên nhiều nước trên thế giới cấm sử dụng.

- Asen: là Thạch tín. Thuộc nhóm kim loại nặng và là một khoáng vật màu xám thép. Trong công nghiệp, nó được dùng để sản xuất thuốc trừ sâu, thủy tinh, thuốc rụng lá, thuốc pháo... Ở dạng hợp chất vô cơ, thạch tín rất độc nếu sử dụng với liều lượng cao. Chỉ 0,06 g thạch tín vào cơ thể cũng đủ gây ngộ độc. Với liều lượng gấp đôi, nó sẽ gây tử vong.

- Xyanua: là một chất hóa học rất độc, phản ứng nhanh, có khả năng gây chết. Cyanide tồn tại ở nhiều dạng khác nhau, bao gồm:

Cyanide ở thể khí, không màu như hydrogen cyanide (HCN), hay cyanogen chloride (CNCl)

Cyanide ở thể rắn như sodium cyanide (NaCN), hay potassium cyanide (KCN),...

Tiếp xúc với một lượng lớn cyanide có thể gây tổn thương cho não và tim mạch, nếu tiếp xúc ở liều lượng thấp có thể gây những hậu quả như khó thở, đau tim, nôn mửa, thay đổi máu, đau đầu, làm rộng tuyến giáp

- Nicotin: Nghe tên là lập tức liên tưởng tới thuốc lá, một chất mà ai cũng biết.. Là một chất độc thần kinh rất mạnh, ảnh hưởng rõ rệt hơn ở côn trùng, nên được dùng làm thuốc trừ sâu.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Đạt Thành Khế Ước

Đình tầng lầu cao hơn hai trăm mét, có người ngồi trên đó hút thuốc, cánh môi mỏng bập bẹ làn khói, tóc mai quăn trong không khí bay xuôi theo làn gió. Ánh tích sương hoàng hôn chiếu lên mái tóc màu cà phê, giống như đã tô điểm thêm một tầng ánh sáng vàng trên mái tóc. Làn da trắng nhợt, con mắt màu hổ phách mê người, sống mũi cao thẳng, một người đàn ông hệt như tinh linh.

Vu Từ Thạc dập tắt đầu thuốc, nhắm mắt ngẩng đầu dựa vào lan can, vết bầm tím ở khoeo môi trên làn da trắng nõn càng trở nên đặc biệt rõ rệt, buổi tối hôm phá khóa kết sắt, y và Giang Hằng đánh nhau một trận.

Hôm đó, xe chạy được một đoạn đường xác định đã dứt đuôi cảnh sát, bọn họ lập tức bỏ xe chạy, lên tới cầu Brooklyn, Vu Từ Thạc đột nhiên hỏi: “Trên tờ giấy đó viết cái gì?”

“Đó không phải là một tờ giấy, mà là một tờ đơn thể chấp.” Giang Hằng nói rồi lấy tờ đơn đó ra, “Cầm theo cái này đến cửa hàng cầm đồ, có lẽ sẽ có được một chiếc chìa khóa của tủ bảo hiểm ngân hàng.”

“Mà thứ được cất trong tủ bảo hiểm, là cái hộp đó.” Vu Từ Thạc nhìn tờ đơn thể chấp cười, đuỗi tay ra, không ngờ Giang Hằng lại lùi ra nửa bước, con mắt màu hổ phách híp lại, cho dù khoeo môi vẫn dương ra một độ cong, nhưng ý cười trong mắt đã sớm tan biến hoàn toàn. “Thế nào, anh muốn dùng thứ này để giao dịch với tôi?”

“Không, Fay, tôi muốn làm thế này.” Không đợi Vu Từ Thạc kịp phản ứng, tờ đơn đó đã bị xé thành mảnh vụn trong tay Giang Hằng, hai tay trải ra, mảnh vụn giấy phiêu bay trên mặt sông East của New York.

“Giang Hằng!” Đè thấp giọng gầm lên, sau đó là một nắm đấm đánh lên mặt Giang Hằng, Giang Hằng bị đánh văng tới tận tay cầm bên cầu. Vu Từ Thạc nghiêng rặng, trong con mắt luôn khó thể nắm bắt xuất hiện sự tức giận rõ ràng, y tốn bao nhiêu công sức chỉ vì tìm kiếm cái hộp đó, hiện tại đã ngay trước mắt, nhưng Giang Hằng lại lãng phí toàn bộ nỗ lực của y.

“Tôi là muốn tốt cho anh!” Giang Hằng cong người tránh được nắm đấm của Vu Từ Thạc, đầu gối co lên, hất tung Vu Từ Thạc ra mặt cầu, đem khuya trên cầu Brooklyn rất ít xe cộ, nhưng vẫn có người bị quấy rầy, khi chiếc xe tránh được người nằm dưới đất, đồng thời cửa sổ xe cũng hạ xuống, một người ở bên trong dựng ngón tay giữa lên: “Má, đánh nhau cũng không biết chọn chỗ!”

Vu Từ Thạc đứng dậy, đi từng bước tới chỗ Giang Hằng, “Tốt cho tôi? Từ khi bắt đầu cho tới hiện tại anh làm rất nhiều, chẳng qua luôn vào lúc then chốt cuối cùng trở ngại tôi, tôi... cần bản không nên tin anh!”

Lần này đến phiên Giang Hằng ngây ra, Vu Từ Thạc nói y tin hẳn?

Khi hắn đang phân tâm, một cước giữa không khiến hắn lại lần nữa trở về vòng tay của lan can cầu, thân hình khỏe mạnh đụng vào lan can sắt, lực độ mạnh tới mức tạo thành một vết lõm.

Sau lưng bị thương, trong con mắt màu lam lạnh lẽo cũng mãnh liệt trào lên giận dữ, hai tay chống vào lan can cầu sau lưng, Giang Hằng nhanh chóng trượt tới bên chân Vu Từ Thạc, hai chân giao lại dùng lực vặn, Vu Từ Thạc mất thăng bằng ngã ra sau. Không đợi y ngồi dậy, Giang Hằng đã đè lên người y, một đám vùng tối, mặt y bị đánh nghiêng sang một bên, khóe miệng chảy máu, chỉ nghe Giang Hằng thấp giọng nói: “Vu Từ Thạc, anh nghĩ thử đi, tất cả phiền phức của anh đều vì cái hộp đó gây ra. Anh tìm được nó, có được nó, sau đó thì sao? Càng nhiều phiền phức sẽ tới tìm anh! Nó chỉ hủy hoại cuộc sống của anh! Anh là người thông minh, đừng tiếp tục mua dây buộc mình.”

Vu Từ Thạc quay mặt lại, đối diện với Giang Hằng, chăm chú nhìn con giận trong mắt đối phương nhạt dần rồi ảm đạm đi, gần đây thật sự quái lạ, dường như y luôn ngẩng nhìn hắn. Thờ ờ một hồi, y cười gượng một tiếng, “Ha, anh nói cũng đúng.”

Thấy y hồi phục bình tĩnh, Giang Hằng đứng lên kéo y dậy, y vỗ bụi bặm trên người, lặp lại một lần, “Anh nói đúng, nên để chuyện này trôi qua thôi.” Y nghiêng người, nắm chặt nắm đấm phải, trong chớp mắt xuất một đám bất ngờ lên mặt Giang Hằng, mỉm cười nói: “Nắm đấm này là anh nợ tôi.”

Hiện tại đơn thể chấp đã theo gió bay xa, trên đời này không còn ai biết tung tích của chiếc hộp đó, nữ sát thủ đã diệt khẩu Balde cũng sớm không còn bóng dáng, không thể truy lùng. Tất cả đầu mối đều đứt, có lẽ đối với một chuỗi sự kiện do văn vật lý kỳ khởi nguồn, đây đã là kết cục tốt nhất. Y không cần nghiên cứu sâu, chỉ sợ cho dù tiếp tục truy lùng, đằng sau cũng chỉ có chân tướng sâu không thể đoán và nguy nan vô cùng vô tận. Y là người thông minh, y biết cái gì là nên dừng lại đúng lúc.

Giang Hằng nhìn bầu trời đã dần sáng nói: “Muốn cùng ăn bữa sáng không? Tôi biết ở khu Đông có một tiệm cà phê không tồi.”

“Đi từ chỗ này cũng khá xa.” Vu Từ Thạc hơi nhíu mày.

“Tôi không nói đi bộ.” Trong lúc nói, một chiếc xe Lincoln kiểu dáng dài màu đen dừng trước mặt bọn họ.

Vu Từ Thạc nhìn chiếc xe đó, cong miệng cười: “Tôi cảm thấy hiện tại có thể suy nghĩ đến đề nghị hợp tác của anh một chút.”

Ngồi lên xe, tài xế hỏi: “Đi đâu đây? Anh Rigg?” Giang Hằng nói địa chỉ xong còn dặn dò một câu: “7 giờ tới nơi là được.” Sau đó để tài xế nâng tấm ngăn màu đen ngăn cách giữa khoang xe và nơi lái xe.

“Rigg, đây cũng là tên giả của anh sao?” Vu Từ Thạc nhẹ cười, cầm một cái ly trên giá rượu lên, rót cho mình một chút rượu Gin, hiện tại mới 4 giờ, còn 3 tiếng nữa mới tới 7 giờ.

“Vu Từ Thạc, tôi không thích người khác hỏi nhiều về chuyện riêng của tôi.” Giang Hằng mở nút chai rượu Whisky, rót nửa ly uống xong mới nói tiếp: “Anh nên nhớ rõ, thế giới này chỉ có một người có thể tìm được anh, đó chính là tôi. Nhưng cho dù là anh, cũng không thể nào tìm được tôi mọi lúc mọi nơi.”

Nghe đối phương nói thế Vu Từ Thạc không cảm thấy tức giận. Giang Hằng nói là sự thật, nếu không phải Giang Hằng tự nguyện lộ mặt, thì với dạng người đeo tầng tầng mặt nạ lại tự giấu mình cực kỳ như hắn mà nói, thật sự khiến người khác chỉ có thể bó tay không biện pháp.

“Được thôi.” Vu Từ Thạc uống ngụm rượu, rượu Gin là một trong năm loại rượu mạnh nhất trên thế giới. Dịch rượu vừa vào miệng liền thiêu đốt cổ họng và ruột gan, cả người y đều nóng lên, “Cho nên tiếp theo chúng ta phải làm gì?”

Con người màu nhạt lộ ra một chút ý vị căm dỗ không dễ phát giác, có lẽ y cũng không cố ý, vốn bản thân y đã đủ quyền rũ mê người rồi. Giang Hằng lặng lẽ nhìn Vu Từ Thạc một lát, mới nói: “Ăn sáng.”

Chiếc xe đi qua một quán bar vừa đóng cửa, Vu Từ Thạc chống tay lên ghế, thân thể hơi ngã về phía trước, “Tôi nói này, khi anh muốn làm thì anh giải quyết thế nào?”

“Vấn đề này quá riêng tư rồi.” Giang Hằng nâng ly rượu đặt lên giá sau lưng, hắn cũng hạ thấp người, tiến sát lại bên tai Vu Từ Thạc, dùng giọng nói thấp trầm mang theo khá nhiều âm khàn nói: “Nhưng tôi có thể nói cho anh biết, bọn họ không tuyệt bằng anh.”

Câu nói này thật sự phiến tình, Vu Từ Thạc cười nhẹ ra tiếng, “Anh đang tán thưởng tôi, hay đang dụ dỗ tôi?”

“Đây chính là nguyên nhân tôi muốn đi.” Giang Hằng thu lại nhiệt độ trong mắt, ngồi vững lại. “Vu Từ Thạc, tình cảm của con người rất khó khống chế, chúng ta làm nghề này không thể có người quan trọng.”

“Cho nên anh cho rằng chúng ta nên bảo trì khoảng cách.” Vu Từ Thạc hiểu ý gật đầu, ngồi yên lại.

“Chắc anh cũng đã phát hiện, giữa chúng ta có một... sức hút khó thể khống chế.” Lời nói đáng lý ra sẽ không xuất phát từ dạng người như Giang Hằng, lúc này lại đột nhiên được bật ra từ đôi môi mỏng đó, rõ ràng càng thêm phiến tình. Tim Vu Từ Thạc nhất thời đập mạnh, nhưng y cưỡng chế áp xuống cảm giác đó, “Anh nói đúng, tôi không muốn phụ nhận.”

Trong khoang xe chìm vào đồng tình vô cùng yên tĩnh, ước chừng qua được nửa tiếng, Giang Hằng mới nhìn ly rượu trong tay nói: “Giữa hai người cộng tác không nên nảy sinh tình cảm.”

Một câu trúng đích, suốt thời gian này anh truy tôi chạy, họ đã từng nghĩ tới việc mượn địch phóng túng, nhưng cuối cùng vẫn không chế được dục vọng của mình.

Khi một thứ vô cùng hợp ý đàn ông lọt vào mắt họ, đàn ông sẽ giống như con ngựa hoang thoát dây cương điên cuồng đuổi tới thứ đó. Hiện tại điều họ có thể làm chỉ là cố gắng để thứ đó cách xa tầm mắt của mình. Nhìn không thấy, qua một thời gian, tất cả sẽ tự nhiên trở về bình tĩnh lúc đầu.

“Tôi không thể không nói một lần nữa, anh nói đúng. Nếu buông xuôi, thì tình cảm sẽ có một ngày giết chết hai người chúng ta.” Trải qua rất lâu, Vu Từ Thạc uống cạn rượu trong ly nói, sau đó, y lại rót một chút Whisky vào ly, đây đã là ly thứ ba.

Vu Từ Thạc biết rõ, tình cảm sẽ dẫn y đi tới đường cùng, nguyên nhân khiến một sát thủ cuối cùng kết thúc với một bi kịch, luôn luôn là tình cảm.

Giang Hằng không giống với bạn gái Tiểu Trọng của Vu Từ Thạc, Tiểu Trọng có thể che giấu hơi thở của mình, nương theo dòng nước, sống chung hòa bình với y. Giang Hằng lại rất giống y, mạnh mẽ, thâm trầm... Bọn họ chỉ đơn giản nhìn nhau thôi cũng có thể dẫn tới phản ứng hóa học kịch liệt, kết quả cuối cùng nhất định là nhanh chóng tiêu vong. Điểm này, Giang Hằng rõ ràng hơn y.

Giang Hằng nói đúng, làm nghề này, không thể có người quan trọng. Nhưng y không thể làm được như Giang Hằng, chỉ có tình nhân, không có người yêu. Y cần được yêu, cũng cần yêu người khác, tình cảm của y đối với Tiểu Trọng tuyệt đối không phải giả dối. Cho nên có thể nói, điểm yếu của Vu Từ Thạc là Tiểu Trọng, cho nên y mới cố hết sức mình đưa Tiểu Trọng tới Trung Quốc, giúp cô che giấu tung tích. Mà Giang Hằng, Vu Từ Thạc thâm nghĩ, đại khái Giang Hằng không hề có điểm yếu.

“Anh yêu bạn gái của anh không?” Tựa như muốn điều chỉnh bầu không khí, Giang Hằng chuyển chủ đề. Nhưng vấn đề này so với vấn đề trước đó cũng không tốt hơn bao nhiêu, không giúp đỡ được gì cho chuyện điều chỉnh không khí. Vu Từ Thạc nghiêng đầu lặng lẽ cười, trả câu nói đó lại cho Giang Hằng. “Anh tự suy nghĩ đi.”

Nghe được câu trả lời của y Giang Hằng không tiếp tục truy hỏi nữa, chỉ tùy tiện hỏi: “Nơi hiện tại cô ấy ở là do anh chọn?”

“Đúng, khu nhà ở ngoại giao đó có rất nhiều người ngoại quốc cư trú, rất ít người kiểm tra.” Trước đó Vu Từ Thạc đã từng điều tra, hầu như tất cả người ngoại quốc đều cư trú ở nơi đó, vì thế hình thành một khu vực người ngoại quốc giống như thời kỳ Trung Quốc cận hiện đại, “Chẳng qua chủ nhà là người một tương đối kỳ cục mà thôi.”

“Chủ nhà?” Giang Hằng nhớ lại khi cầm trong tay tư liệu của Tiểu Trọng, căn nhà đó đích thật không phải được đăng ký dưới tên cô, lúc đó hẳn còn cho rằng Vu Từ Thạc dùng thân phận giả để mua.

“Àn, người nhỏ con, tóc màu vàng, hình như là viết tiểu thuyết, sống trên lầu.” Nói tới đây Vu Từ Thạc lại thờ dãi. “Chẳng qua tên nhóc đó đặc biệt xấu tính, khi không viết được tiểu thuyết thì chơi nhạc Rock And Roll âm ỉ, khi tâm tình không tốt thì ném đồ khắp nơi, khi chúng tôi thân thiết luôn có cảm giác phải đề phòng bị quấy rầy, thật cảm thấy bị ai cho tất cả những món đồ có thể ném trong nhà của cậu ta.”

Giang Hằng cảm thấy thú vị, cười hỏi: “Anh chưa từng nghĩ tới việc khiêu nại cậu ta à?”

“Tôi muốn trực tiếp giết cậu ta thì đúng hơn.” Vu Từ Thạc nhớ tới gương mặt táo bón của tên nhóc tóc vàng khi y gõ cửa hôm đó, cậu ta còn uất ức không nơi nương tựa gào thét với y, “Sao tôi lại đáng thương thế này?! Kẹt ý tưởng cả một tuần rồi không nảy ra được chút gì!!! Nếu còn không viết được thì phải uống gió Tây Bắc mà sống đó, khổ nạn!!! Đáng ghét!!! Tại sao lại kẹt ý tưởng!!!!... Đợi đã, Anh tới đây thuê phòng phải không? Nhưng hôm qua không phải anh vừa giao tiền phòng trọn ba năm sao? Hiện tại có phải muốn tiếp tục hợp đồng thuê tới năm năm? Còn nếu là muốn lấy lại tiền thì tôi không cho phép đâu nha, cho dù có chít chít cầu xin tôi cũng không cho phép đâu nha~”

“Bỏ đi, đừng nên nhắc tới cậu ta thì hơn.” Vu Từ Thạc lắc đầu, nhìn đồng hồ đeo tay, đã gần bảy giờ, “Giang Hằng.” Y gọi tên hắn, “Giúp tôi chăm sóc Tiểu Trọng.”

“Tôi sẽ tận hết khả năng của mình.” Giang Hằng nói, đột nhiên dựa sát vào Vu Từ Thạc, nhặt một sợi tóc rụng trên xương quai xanh của y, cọng tóc mềm mượt màu cả phê bị thổi bay trong cơn gió lạnh của máy điều hòa.

Tiệm cà phê Jill ở khu Đông, hai người đàn ông ngồi đối diện, trên bàn là cà phê và bánh kem.

Cảnh tượng rất trào phúng xuất hiện, một sát thủ và một hacker ngồi trong tiệm cà phê vừa mở cửa kinh doanh ăn bữa sáng, nếu có người biết thân phận thật sự của họ, nhất định sẽ suy đoán cuộc đối thoại của họ là thế này: “Dô, chúng ta lại đi giết thêm một người nữa đi.”, “A, được đó.”, “Tin tức từ vòng của tên chính khách bị giết tối qua hình như đã bị phía cảnh sát che giấu rồi.”, “Tôi đã nhìn thấy trong máy tính của cơ quan tình báo trung ương (CIA) rồi.”

Mà trên thực tế cuộc đối thoại của họ là thế này:

“Kết quả anh nói muốn hợp tác, kỳ thật là bảo tôi làm công cho anh.” Vu Từ Thạc duỗi thẳng chân, mặt trời đã lên cao, ánh mặt trời ảm áp chiếu lên người, cảm giác thật tốt.

“Sao anh không nói là tôi làm công cho anh? Không phải tôi phải đi bảo vệ bạn gái của anh sao?” Giang Hằng không chút khách khí trả lời.

“Một mình Tiểu Trọng ở trong nước hai năm nay không phải không có chuyện gì sao.” Vu Từ Thạc khinh thường nhướn chân mày.

“Fay, vấn đề của anh chính là quá khoa trương, tiếp tục như vậy sớm muộn cũng xảy ra chuyện.” Phê bình không để lại chút mặt mũi, giọng điệu giống

như ông chủ đang dạy dỗ nhân viên, khi Giang Hằng hơi tức giận sẽ gọi y là Fay, nhưng Giang Hằng cũng từng trưng ra gương mặt thỏa đáng này nói Fay là một cái tên đẹp, “Sau khi về nước tôi sẽ chọn những ủy thác có hệ số an toàn cao cho anh làm, những chuyện anh sẽ làm này, luôn có người làm hậu viện cho anh.”

“Cho nên anh là người môi giới của tôi? Hay nên nói anh là...” Vu Tử Thạc mang vẻ thâm sâu cười: “Hậu vệ của tôi?”

“Vị trí hậu phương này, nghe có vẻ quá mờ ám đó.” Giang Hằng hơi híp mắt lại, hợp lý nói: “Tôi là ông chủ của anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 16: Farewell (Tù Biệt)

Mặt trời sau trưa lặn ngất, bầu trời với tia nắng đầu tiên sau cơn mưa không mang theo một hạt bụi.

Khi Nohn Iglesias mở cửa phòng làm việc, bàn ghế bên trong ngã nghiêng lộn xộn, trên tường toàn là vết đạn xẹt qua, đen ngòm, dày đặc, nhưng không có bất cứ lỗ đạn nào, kỹ thuật bắn trăm phát trăm trúng như một cỗ uy hiếp, giống một lời cảnh cáo.

Mặt đất đầy vết máu, nhưng lượng máu không nhiều, khắp nơi loang lổ dịch thể màu đỏ, còn chưa khô hẳn.

Người bị thương đã được đem ra ngoài, nơi này hiện tại không có ai, ánh mặt trời phù rọi chiếu khắp phòng, nhưng vẫn không thể xua tan hơi mù. Không ai dám tiếp tục ở lại đây, đối với người bình thường mà nói cảnh tượng này quá đáng sợ.

“Có ai giải thích cho tôi ở đây xảy ra chuyện gì không?” Nohn nhăn mặt nhìn ra ngoài cửa, vô số cái đầu đang thò ra từ cạnh cửa.

“Toàn thứ vô dụng, để tôi làm cho.” Đẩy hai cái đầu chắn trước cửa, một người đàn ông tóc dài đi vào phòng, thân hình hần cao to, để mái tóc dài màu đen cao quý tao nhã, hần tên là Miller Volland, “Nohn, Fay có tới, làm nơi này loạn hết lên.”

Nohn cao hơn Miller nửa cái đầu lập tức không vui híp mắt lại: “Lớn gan thật, dám gây chuyện trong trụ sở Scarter!”

Tập đoàn Scarter, tổ chức tình báo ngầm lớn nhất của Mỹ, bọn họ ra giá cao để bán tình báo, có lúc cũng cung cấp tin tức cho sát thủ xuất sắc. “Tôi cũng không biết sao anh ta lại tìm tới, John vô cùng bức bối nói anh ta vọng ơn phụ nghĩa, lập tức liền ăn một phát đạn vào chân.” Miller nhớ lại tình cảnh vừa rồi còn cảm thấy đáng sợ, ngay khoảng khắc tiếng súng vang lên tất cả mọi người đều giờ súng lên, trừ hần ra, kết quả ánh đèn trên đỉnh đầu bị nổ tung, trong phòng tối hù, tiếng súng ầm ĩ. Lúc này mới có người bình tĩnh chạy ra mở rèm cửa sổ, chỉ trong một khoảnh khắc như thế, tất cả người cầm súng đều ngã dưới đất.

Toàn bộ căn phòng, chỉ còn lại Fay và Miller là đứng, Miller đoán đó chỉ vì hần không móc súng ra.

“Miller, sao anh không nói cho xong?” Nohn yên lặng nhìn Miller, âm điệu của hần rất bình ổn, nhưng lại cho người khác cảm giác không giận mà uy.

“Tôi qua... Fay gọi điện đến nói muốn rời khỏi Scarter, Zevin nói không thể để mặc anh ta như vậy, nên phái người đi ám sát Fay, những người này đi rồi không trở lại nữa.” Miller nhìn người đàn ông anh tuấn cao to trước mặt, mái tóc màu nâu đậm toàn bộ chải ngược ra sau, con mắt như thủy tinh màu tím, mắt vừa hẹp dài vừa sắc bén, Nohn Iglesias, con trai trưởng của Amon Iglesias – ông trùm của Scarter, cũng chính là người thừa kế tương lai của tập đoàn Scarter. Người không biết thân phận hần khi nhìn thấy gương mặt tuấn tú và uy phong đó chỉ sợ sẽ cho rằng hần là tình anh của doanh nghiệp bước ra từ tạp chí.

“Zevin? Anh ta có tư cách gì ra lệnh thay tôi?” Nohn tức giận vỗ mạnh lên bàn, “Chuyện này sao anh không báo cáo với tôi?”

Miller mở hé miệng ngẩn ra, không ngờ người của cả căn phòng bị thương hần không tức giận, Fay muốn thoát ly tập đoàn Scarter hần cũng không tức giận, ngược lại chỉ khiến trách bọn họ phái người đi thu dọn kẻ phản bội?

“Tôi không cần những cấp dưới không hiểu lễ phép, tha Zevin ra ngoài cho chó ăn cho tôi.” Nohn hồi phục giọng điệu bình tĩnh, nhìn theo bóng lưng vội vàng vàng chạy đi của Miller, lại bất ngờ gọi hần: “Có biết tại sao Fay muốn đi không?”

“Hình như...” Tầm mắt cứng rắn của Nohn khiến Miller khản trương, hần nói thật nhanh, “Hình như là vì Karina bán đứng anh ta.”

Nohn biết, Fay ghét nhất là bị phản bội. Hần không lộ vẻ gì thờ dãi: “Nói với Fay, chúng ta sẽ tìm người tốt hơn Karina để liên lạc với anh ta.”

“Nohn thiếu gia, câu này Zevin đã nói rồi, Fay trực tiếp cúp điện thoại, Zevin mới tức giận như thế...” Miller cẩn thận nói lại lời của Zevin, hy vọng có thể thay đổi quyết định của Nohn, không ngờ còn chưa nói xong đã bị ngắt lời: “Miller, đây là lần đầu tiên, tôi tha thứ cho anh, nếu còn tái phạm, cảnh ngộ của anh sẽ giống Zevin.”

“Tôi đã biết.” Miller xoay người ra ngoài, cầm điện thoại bấm một dãy số, giọng nói lạnh lẽo truyền đạt với đầu bên kia: “Giải quyết Zevin.”

Nohn đi vào chính giữa phòng làm việc lộn xộn, dựng một chiếc ghế bị ngã ngửa lên, ngồi lên nó quay nhìn xung quanh, cuối cùng cười khò lắc đầu thờ dãi: “Tên nhóc nhà cậu, đã muốn đi lại còn đến làm loạn.”

Trên tầng đỉnh của tòa nhà Empire State, hoàng hôn buông xuống, quần kiến trúc màu trắng xung quanh bị nhiễm thành màu đỏ rực mờ ảo.

Khi Nohn Iglesias bước lên bậc thềm cuối cùng, Vu Tử Thạc mặt một bộ âu phục màu xám đậm đang tựa vào lan can hút thuốc: “Anh tới trễ.” Giọng điệu không mang trách cứ, ngược lại giống một lời giễu cợt.

“Fay, đừng nói lời bạc tình như thế, tôi là đang thu xếp tàn cục cho cậu.” Nohn nhìn y quay mặt lại, ánh sáng mờ ảo sau lưng phản xạ lên mái tóc màu cà phê, những sợi tóc bị gió nhẹ thổi lấp lánh ánh sáng màu vàng.

“Công việc của cấp dưới từ khi nào trở thành của anh rồi?” Vu Tử Thạc nhếch mép, dưới bộ cánh đồ rực rỡ rộng lớn, nụ cười của y điểm lệ dị thường. Nohn không tiếp lời, chỉ rút ra một điếu thuốc, ngậm bên miệng, hần vừa cúi đầu tìm bật lửa, vừa nói: “Tôi chỉ nói một lần, đừng đi, Fay.”

“Ha, anh đang giữ tôi lại sao, Nohn?” Vu Tử Thạc nhìn hần ấn bật lửa, chiếc bật lửa màu đen bằng kim loại đó, là do Vu Tử Thạc cho hần hai năm trước, hiện tại bốn cạnh đều đã bạc màu, không ngờ vẫn còn được sử dụng. Châm lửa xong, Nohn phả ra một hơi khói thuốc, “Cậu hy vọng tôi giữ cậu lại sao? Chuyện của Karina đích thật là sơ suất của tôi.”

“Nohn, hai năm nay tôi làm việc vì Scarter chứ không phải vì Karina, cũng không phải vì anh.” Nụ cười của Vu Tử Thạc trông có vẻ vô cùng nhàn nhã thong dong.

Nohn rút hơi thuốc, một tay nhét vào túi, cười nhạt nói: “Cho nên cậu muốn nói với tôi, tối hôm đó cũng là giả sao?”

“Nohn, chúng ta chẳng qua chỉ từng tiếp xúc thân mật một lần mà thôi, có phải anh đã đặt vị trí của mình trong lòng tôi quá cao rồi không?” Nụ cười trên mặt càng sâu, Vu Tử Thạc nhẹ chuyển mắt sang nơi khác, “Được thôi, có lẽ tôi cũng hoài niệm biểu hiện tối hôm đó của anh.”

“Đừng làm mình làm mẩy với tôi, cậu làm như thế chỉ vì Karina đã phản bội cậu.” Nohn một mực tự cho là đúng, bước tới vài bước, xoay đầu Vu Tử Thạc lại đối diện, bốn mắt nhìn nhau: “Cô ta không hiểu cậu, cậu không phải người vô tình như thế, nếu không cậu cần gì chạy tới chỗ Karina làm việc, đừng nói cậu không phải vì tưởng nhớ cô ta.”

Vu Tử Thạc bật cười: “Phản bội? Không, cô ta không phản bội tôi. Tôi giết cô ta chẳng qua là vì cô ta muốn giết tôi.”

Bị người mình tin tưởng nói dối mới gọi là dối gạt, bị người mình tin tưởng làm ra chuyện tổn hại mới gọi là phản bội. Đây cũng chính là điểm tốt của việc không tin tưởng bất cứ ai, vĩnh viễn sẽ không bị phản bội, vĩnh viễn sẽ không bị thương.

Chỗ này là tòa nhà Empire State, hai năm trước y gặp Nohn Iglesias tại nơi này, người cộng tác Enya Pirlo của y khi còn là CIA cũng chết tại đây, tối hôm đó, mưa như trút nước, thành phố trong cơn mưa bị nhiễm một tầng ánh sáng kim loại.

“Cà vạt không tồi.” Vu Tử Thạc kéo cà vạt màu ngọc thạch lam của Nohn lên, nhẹ giọng nói: “Nohn, anh cho rằng tôi không biết trước khi muốn bán tin tức của sát thủ phải báo cáo lên anh sao?”

“Fay, tôi cam đoan tôi không biết chút gì về chuyện này.” Nohn nắm chặt cổ tay Vu Tử Thạc, “Tôi đáp ứng cậu, tôi sẽ tìm người tốt hơn cho cậu.”

“Không cần phiền phức nữa.” Vu Tử Thạc đột nhiên kéo cà vạt Nohn, nghiêng đầu, co chân đá vào ngực hần, hần bay ra ngoài hai mét, đụng vỡ chậu hoa sau lưng. Cú đá tràn đầy tức giận sức lực không nhỏ, hần ho một tiếng, ngẩng đầu lên, vừa đúng lúc thấy được nụ cười sáng lạn của Vu Tử Thạc, đôi môi mỏng cong lên độ cong đẹp mắt phát ra tiếng nói dễ nghe: “Tôi đã tìm được người tốt nhất rồi.”

“Tại sao cậu không giết tôi?” Nohn ấn tay trước ngực, cơn đau nóng rát vẫn chưa tan, có lẽ đã gãy hai cái xương sườn.

“Anh có thể xem như tôi niệm tình cũ.” Vu Tử Thạc nhún vai, “Nhưng tôi nói cho anh biết, chỉ vì tôi không mang theo súng.” Nói xong, y quay đi, “Tạm biệt, Nohn.”

Nohn nhìn chăm chú theo Vu Tử Thạc, suy nghĩ hàm nghĩa của lời cáo biệt này. Vu Tử Thạc không phải nói goodbye, mà là farewell. Hai từ này đều có nghĩa là tạm biệt, nhưng không giống ở chỗ, bình thường chỉ nói farewell khi vĩnh viễn. Cho nên, hàm nghĩa của câu nói này đại khái là, vĩnh viễn không gặp.

Lại là trời mưa, Vu Tử Thạc ngồi trên ghế điều khiển mở tai nghe dạng nội bộ, đầu bên kia truyền tới tiếng nói chuyện đều đều.

“Mẹ, con luôn cảm thấy mẹ làm chuyện này rất nguy hiểm.” Người đang nói chắc là con của Ada.

Mười phút trước, tranh thủ thời gian mưa cà phê, Vu Tử Thạc lợi dụng Giang Hằng can thiệp vào hệ thống máy di động của Ada, chỉ cần di động của cô đang ở trạng thái mở máy, y sẽ có thể nghe được tiếng nói bên phía Ada. Y đang ở không xa lắm, thông qua ống kính được phóng to gấp ngàn lần theo dõi Ada Wens không l.

“Đừng lo lắng cho mẹ, con chỉ cần chăm sóc tốt cho mình.” Ống kính dừng trên mặt Ada, làn da màu đồng cổ nâu nâu, đôi môi dày gợi cảm, mắt lộ ra

về từ ái.

Cô là mục tiêu của y, nghe nói mấy ngày nữa cô sẽ được thăng chức, nếu không tranh thủ lúc này xóa sổ cô, chỉ sợ sau này nuôi hổ gây họa, tương lai cô nhất định sẽ trở thành chứng ngại vô cùng lớn trên con đường hành nghề của y.

Ada Wens không lộn lên trán đưa con khoảng mười hai tuổi, rời khỏi tòa nhà, cô định đi đâu? Thật là người ta hiểu kỳ.

Vu Từ Thạc khởi động xe, lái xe cách Ada chừng 300 mét, xe của y chậm rãi theo sau. Y cũng đã gắn camera trên xe của cô, y có thể nhìn rõ được nét mặt của cô, chân mày thô hơn những phụ nữ khác một chút đang nhăn chặt, trong mắt lộ ra tia sáng điều luyện, một loại tia sáng tuyệt đối không chịu thua bất cứ ai. Được thôi, y thừa nhận, Ada không cần tới sắc đẹp, cô vẫn có thể mê hoặc người khác.

Hôm nay Ada ăn mặc vô cùng nghiêm chỉnh, mái tóc xoăn màu nâu được cột sau đầu, gọn gàng không một cọng vương, cả vạt trừ nơi thắt nhô ra lôm vào thì hoàn toàn không có nếp nhăn nào khác, thậm chí tỉ mỉ đến mức ủi thẳng cả cả vạt, có thể thấy, cô sắp đi gặp một nhân vật lớn.

Lái xe chừng ba mươi phút, Ada dừng chiếc xe màu lam đậm bên vệ đường, trước mặt là một tiệm cà phê, cô đi tới trước một cái bàn, ở đó đã có một người đàn ông đang ngồi ngay ngắn chờ cô. Người đàn ông khoảng chừng năm mươi tuổi, hai bên tóc mai chớm bạc, vẻ mặt bình tĩnh khó che giấu được mũi nhọn gian xảo trong mắt. “Trình sát Ada Wens không, chuyện về nghị viên Balde, chúng ta cần nói chuyện đằng hoàng.”

“Ông ta cướp đoạt đất đai và hạnh phúc của người khác, tính ra là đáng tội.” Ada căm ghét cái ác, lời nói ra vô cùng kiên định.

“Ada, cô là một nhân tài ưu tú.” Ông già kéo cổ áo sơ mi, nói tiếp: “Nhưng tôi hy vọng sau này cô ít quan tâm tới những chuyện không đâu này.”

Ada bất giác nhíu mày, chuyện này là chuyện không đâu sao? Nhưng cô không nói câu này ra, hôm nay tại sao người này tới tìm cô, cô đã biết tỏng. Nhưng cô vẫn dùng giọng điệu kiên quyết nói: “Tôi không quên chức trách làm cảnh sát.”

Ông già bất giác bật cười: “Cô biết hiện tại cảnh sát New York đang làm gì không? Cô kiên trì nguyên tắc của mình như vậy, sau cùng chỉ khiến cô trở thành kẻ cô độc.”

Ada từ đầu đến cuối chưa ngồi xuống, chiếc ghế vừa kéo ra đã bị cô đẩy về, cô quay người đi, câu nói âm vang sắc như dao: “Cảnh sát trưởng Dante, tôi biết có vài chuyện kiên trì là vô nghĩa, nhưng luôn có người làm chuyện như vậy.”

“Vậy thôi chỉ có thể chúc cô may mắn.” Cảnh sát trưởng Dante cười chế nhạo, đưa mắt tiễn Ada đi.

Vu Từ Thạc ngồi trong xe thu súng bắn tia về, từ khi bắt đầu cho tới hiện tại, y có rất nhiều cơ hội xuống tay, nhưng hiện tại, y chỉ tựa vào lưng ghế nhìn ra bầu trời mây đen giăng kín ngoài cửa sổ, cơn mưa lớn dần, tuôn như trút nước, trắng xóa cảnh vật. Y thờ dãi, nghe được tiếng nói của Giang Hằng ở đầu dây bên kia: “Thế nào, không định giết cô ta sao?”

“Có lẽ chúng ta nên cho cô ta thêm một cơ hội.” Vu Từ Thạc cảm thấy, Ada giống y, một mình độc hành trong bóng tối. Cô kiên trì với chính nghĩa mà mình tin tưởng, đối với bóng tối xung quanh thân nhiên không để ý, rồi sẽ có một ngày, cơn sóng vẫn đục đó sẽ nuốt chửng cô... mà cô vẫn không hề sợ hãi, chết không quay đầu.

“Anh đang thả hổ về rừng.” Giang Hằng quả quyết.

Vu Từ Thạc lắc đầu, nhớ lại lời nói của Ada, một cảm giác ảm áp chợt dâng lên, không biết vì tôn kính hay vì đáng tiếc, y xóa tan ý niệm giết cô, “Giang Hằng, cô ta là người tốt, cảnh sát New York cần người như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 17: Ngày Về Nước

Máy bay đang lái trên tầng mây, rừng mây như tấm thảm kéo dài tới tận chân trời xanh lam vô tận.

Ở đại sảnh sân bay sau khi hạ cánh, Vu Từ Thạc đeo mắt kính đen yên lặng chờ Giang Hằng tới, do cẩn thận nên hai người chọn hai chuyến bay khác nhau. Đương nhiên, cũng có một nguyên nhân nhỏ là vì muốn tránh tiếp xúc quá nhiều.

“Nói thật, anh không tính thay đổi màu tóc sao?” Giang Hằng từ sau lưng vuốt vuốt tóc y nói. Mái tóc màu nâu nhạt suông mềm đặc chất trông vô cùng nổi bật, đủ để người khác vừa nhìn đã nhận ra chủ nhân của nó.

Vu Từ Thạc đánh bật tay của Giang Hằng, kéo lỏng cả vạt: “Không có bao nhiêu người có thể may mắn có mái tóc màu đen không chút đặc biệt như vậy không phải tốt lắm sao?” Nói xong, y phát hiện người xung quanh đều nhìn về phía này, “Được rồi, tôi đang nói ở Mỹ.”

Tiểu Trọng đã đợi trong xe đậu bên ngoài từ lâu, Vu Từ Thạc vừa đóng cửa xe, cô đã vươn tay kéo cổ y, hôn lên miệng y một cái. Y lập tức đáp trả,

phương thức hôn nồng nhiệt, trong khoang xe an tĩnh vang lên tiếng đảo nước bọt.

Giang Hằng ngồi ghé sau chăm chú nhìn Vu Tử Thạc thỏa sức hôn Tiểu Trọng, hơi nhú mày: “Có cần tôi xuống xe không?”

Đúng là được cứu kịp thời, Vu Tử Thạc lúc này đã cởi áo khoác vest bỏ lên ghế ngồi, nhẹ nhàng đẩy Tiểu Trọng ra, thắm thờ phào một hơi, cười nói: “Tôi có từng nói phải thu tiền vào cửa không?”

Lúc này Tiểu Trọng mới tỉnh táo lại, quay sang nhìn Giang Hằng, trong con người màu xám hiện lên nghi vấn: “Anh chính là tên... hacker phiền toái mà Tử Thạc nói sao?” Nguyên văn là ‘tên đáng ghét’, nhưng cô đã cố gắng nói cho hoa mỹ.

Vừa rồi chỉ mới nhìn gương mặt hơi nghiêng Giang Hằng đã biết Tiểu Trọng là tuyệt thế giai nhân hiếm gặp, nhưng khi nhìn chính diện hấn vẫn kinh ngạc vì nhan sắc của cô, làn da trắng nõn như tuyết long lanh tia sáng dưới ánh nắng mai, trên hai gò má là vẻ nhuận hồng khỏe mạnh, con mắt màu xám to tròn giống như thủy tinh đặc giá, dưới cái mũi nhỏ nhắn cao cao là đôi môi gợi cảm với độ dày thích hợp, màu son nhàn nhạt trên miệng lại cho người khác cảm giác rất đơn thuần. Mái tóc rẽ ngôi giữa để lộ vàng trán đầy đặn của cô, mái tóc màu nâu mượt mà xõa lên hai vai, trên người âm thầm lan ra phong cách thanh cao vừa cô độc vừa thần bí.

Giang Hằng đã từng thấy rất nhiều phụ nữ xinh đẹp, nhưng không có một người nào có thể giống như Tiểu Trọng, ngay ánh mắt đầu tiên đã thuyết minh một cách hoàn mỹ hai chữ ‘phụ nữ’.

“Tử ‘phiền toái’ này có rất nhiều hàm nghĩa.” Giang Hằng đốt một điếu thuốc thấp giọng nói.

“Tôi cảm thấy chính là hàm nghĩa trên mặt chữ.” Vu Tử Thạc cười cười với hấn, quay người lại.

Nổ máy xe, lái ra đường quốc lộ, ánh mặt trời bên ngoài chói mắt lạ thường, Vu Tử Thạc gỡ kính đen của mình xuống đeo lên cho Tiểu Trọng, dịu dàng nói: “Đã nói với em rồi mà, khi lái xe phải chú ý bảo vệ mắt.”

Hành động này khiến Giang Hằng có chút ngạc nhiên, người đàn ông như Vu Tử Thạc, trông có vẻ vô cùng phong độ, nhưng lại có cảm giác của tên nhà giàu ăn chơi, trên tình trường cũng nhất định là kẻ xuất sắc, nhưng lại có thể chung tình với một người phụ nữ, chân thành đến thế. Vấn đề này đã có đáp án, đáp án là__

Đúng vậy, y yêu người phụ nữ này. Nếu có một ngày người phụ nữ này chuốc phiền phức, Vu Tử Thạc nhất định sẽ vì nàng sẵn thân quên mình.

Có lẽ giữa tình thánh và tình si, chỉ cách một đường chỉ nhỏ.

“Biết rồi mà.” Trong kính chiếu hậu phản chiếu gương mặt Tiểu Trọng vì vui sướng mà lặng lẽ mỉm cười, đó là một nụ cười cực kỳ ngọt ngào đẹp đẽ, nhưng Vu Tử Thạc đang chuyên tâm nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ lại không chú ý tới. Y chống tay lên cằm, con mắt nhìn ra bên ngoài không có tiêu cự, cũng không biết đang suy nghĩ những gì.

“... Tử Thạc, Vu Tử Thạc!” Đây là lần thứ ba Tiểu Trọng gọi tên y, y mới phản ứng lại, hỏi: “Sao vậy, em yêu?”

“Anh đã rời khỏi Scarter rồi?” Tiểu Trọng có phần không vui, dứt khoát tấp xe vào lề trái, đập chân thắng, “Sao anh không nói trước với em?”

“Anh nói với cô ấy?” Vu Tử Thạc quay lại nhìn Giang Hằng, vẻ mặt vô tội. Giang Hằng không mang biểu cảm gì thờ dãi: “Chúng tôi chuyện phiếm này giờ, anh không nghe sao?”

“Xin lỗi, tôi đang suy nghĩ.” Không biết tại sao, có lẽ vì nụ hôn vừa rồi, trong đầu y luôn hiện lên cảnh tượng hôn Giang Hằng, nếu đối phương là Giang Hằng... người đàn ông vĩnh viễn tỉnh táo lại khá vô lý, khi hôn nhau sẽ có vẻ mặt thế nào?

Chỉ mới nghĩ tới nụ hôn kịch liệt cùng Giang Hằng, đã khiến mạch máu y muốn phồng lên, nhiệt huyết sôi sục.

Vu Tử Thạc phát tay qua mắt, muốn xua tan những suy nghĩ nhảm chán này, con người vĩnh viễn là nô lệ của hormone và pheromone, may mà có cơ cấu trung khu đại não có thể tiến hành quản lý phương diện này, khống chế xung động cũng không khó, chỉ cần bạn có lòng.

“Vì vậy, hiện tại chúng ta đi đâu ăn cơm?” Tiểu Trọng không truy hỏi y đang suy nghĩ cái gì, đây chính là ưu điểm của cô, cô hiểu y, y sẽ không nói thật, cho nên cô cũng không bao giờ hỏi.

Vu Tử Thạc nhìn Giang Hằng hỏi: “Anh có nơi nào muốn đi không?” Thấy Giang Hằng lắc đầu, y mới nói với Tiểu Trọng, “Đến nơi em thích là được rồi.”

Cơm trưa được giải quyết rất tùy tiện, Tiểu Trọng biết Vu Tử Thạc không thích phiền phức, cho nên mỗi lần y trở về, cô đều chọn những quán ăn chất lượng tốt và nhanh chóng. Không khí lúc ăn cơm cũng rất trầm mặc, Tiểu Trọng không thích nói nhiều, Giang Hằng cũng vậy, Vu Tử Thạc cảm thấy như vậy rất tốt, y rất thích yên tĩnh, không thích tiếng người nói ồn ào.

Sau đó Giang Hằng đi về, Vu Tử Thạc và Tiểu Trọng về nhà, đến cửa, Tiểu Trọng mới kéo tay áo y, nói: “Tử Thạc, từ khi nào chúng ta bắt đầu không thổ lộ tâm tình nữa?”

Y biết cô đang ám chỉ điều gì, về chuyện cái hộp, về chuyện Scarter, về chuyện Giang Hằng và tất cả những chuyện xảy ra gần đây, y không hề nói gì với cô.

Trên thực tế, Tiểu Trọng còn ám chỉ một chuyện khác, mà Vu Tử Thạc không nghe ra. Lần này y trở về, nhìn thì có vẻ giống bình thường, nhưng cô vẫn có thể ngửi ra được mùi vị xa lạ, cô không tự nhận mình là người phụ nữ thông minh nhất thế giới, nhưng cô hiểu người đàn ông của mình, cho dù trên người y chỉ xảy ra một chút biến hóa nho nhỏ không đủ nhận biết cô vẫn có thể phát giác được.

Khi y và Giang Hằng nói chuyện, cô cảm thấy cô bị gạt bỏ ra ngoài, giống như hai người họ mới là bạn bè quen biết nhiều năm.

“Người đàn ông đó, anh tin tưởng anh ta?” Thấy Vu Tử Thạc không trả lời, cô lại hỏi tiếp, hơn nữa cố gắng khiến vấn đề uyển chuyển một chút, “Em biết anh luôn là người thích hành động độc lập.”

“Anh ta là một trợ thủ không tồi.” Vu Tử Thạc cười trả lời, nụ cười của y trước mặt Tiểu Trọng vĩnh viễn mang theo quan tâm trong sự dịu dàng, y yêu cô, điểm này không cần nghi ngờ.

“Tin tưởng mù quáng có thể dẫn tới cả thế giới này ruồng bỏ anh.” Con người màu xám của Tiểu Trọng lập tức trở nên vô cùng sắc bén, cô là một người phụ nữ nhiều mặt, Vu Tử Thạc biết điểm này. Câu nói này cực quen tai, có thể là từ ngữ trong phim ảnh hoặc tiểu thuyết, Tiểu Trọng thích cổ điển, ví dụ như phim ảnh cũ và trữ danh. Vu Tử Thạc đưa lưng về ánh sáng, cúi người tiến sát mặt cô, nhẹ giọng nói: “Anh chưa từng yêu thế giới này, nó cũng như vậy với anh. (1)” (Ghi chú: (1) Trích từ ‘Tập thơ Byron’)

“Em yêu Byron.” Tiểu Trọng cười, hai tay vòng qua cổ y, hôn lên môi y.

“Đề anh lưu giữ những ký ức khiến em vui lòng, đừng quên mỉm cười khi anh chết đi (2) __ Anh ta yêu thế giới này.” Trên cầu thang vang lên một giọng nói, quay đầu nhìn lại, một cậu con trai tóc vàng khoác túi xách màu trắng đứng đó, nhún vai nói: “Chúng tôi đều yêu Byron.” (Ghi chú: (2) Giống (1), trích từ Tập thơ Byron.)

“Xin hỏi cậu là?” Vu Tử Thạc nhướng mày, cùng lúc đó Tiểu Trọng kêu lên: “Anh chủ nhà?”

“Thật vô lễ, xin chào, cậu chủ nhà?” Khó trách cảm thấy quen mắt, Vu Tử Thạc thu lại ánh mắt bùng tình vừa rồi, đưa tay ra.

Cậu con trai tóc vàng bắt tay Vu Tử Thạc: “Neal. Tên của tôi.” Nói rồi, Neal cười thầm một tiếng, dùng âm lượng chỉ một mình Vu Tử Thạc có thể nghe thấy nói: “Chôn giấu tình cảm quá sâu có đôi khi là một chuyện xấu.(3)” Nói xong liền quay người đi lên cầu thang. (Ghi chú: (3) Lấy từ ‘Kiêu hãnh và định kiến’, tác giả: Jane Austen)

“Được thôi, chúng tôi đều yêu Jane Austen.” Vu Tử Thạc đưa lưng về phía cậu ta nói, sau đó quay đầu, “Tiểu Trọng, sao em không nói với anh, chúng ta có một chủ nhà thú vị như thế?”

Tiểu Trọng cười nhẹ, chế nhạo: “Anh không phải muốn giết cậu ta chứ?”

Vừa vào phòng Vu Tử Thạc lập tức đi vào nhà vệ sinh, dùng nước lạnh vốc lên mặt, người trong gương nhìn có vẻ khá tiêu tụy. Giang Hằng nói đúng, bọn họ chỉ cần vừa tiếp cận sẽ phát ra lửa đạn. Nhưng mà, không nên như vậy, y không phải là người như vậy.

Y thở dốc, trên gương mặt với làn da trắng trong gương đang chảy xuống từng giọt nước, lấy khăn lau sơ mặt, trên khăn lông bằng cotton có mùi hương của Mộc Lan, đó là mùi hương mà Tiểu Trọng thích nhất, cô thích đốt nhang thơm trong phòng, hoa Mộc Lan có mùi hương mộc mạc và tao nhã, mùi hương này khiến y dần bình tĩnh lại.

Vu Tử Thạc cảm thấy người lý tính có một ưu điểm rất rõ rệt, chính là họ có thể phân biệt rõ sự khác biệt giữa tình và yêu. Ví dụ như Giang Hằng, hẳn biết sự khác nhau giữa người tình và người yêu, làm tình là một chuyện, tình cảm lại là chuyện khác. Vu Tử Thạc cũng hiểu rõ, cảm giác giữa y và Giang Hằng chỉ đơn giản là sự xung động tình dục sinh ra do lực hấp dẫn, là do tính cách kịch liệt của hai người đã khuếch đại sức ảnh hưởng của lực hấp dẫn này, mà y đối với Tiểu Trọng mới là tình yêu, đậm nhạt không có nghĩa là không quan trọng, nước chảy nhỏ thì dòng chảy sẽ dài, tình cảm này bền rễ từ trong xương cốt.

Chỉ là cảm giác của loại hấp dẫn này quá mạnh mẽ, khiến y khó thể khống chế. Cảm giác này, cần một chút thời gian để phai mờ, có lẽ là một đoạn thời gian rất dài...

Khi trở ra phòng khách, Tiểu Trọng đang ngồi xổm ở chân tường phoi nhang thơm, trên mặt sàn ở góc tường có đặt một gạt tàn thủy tinh lớn cỡ một cái chén, bên trong chứa đầy nước, bên trong gạt tàn còn đặt một giá cắm nến pha lê cỡ nhỏ, trên mặt còn cắm một cây nến đang cháy, cô nhỏ tinh dầu vào trong nước, được lửa sưởi ấm, mùi hương chanh thoang thoảng trộn lẫn với hương bạc hà mát lạnh lan tỏa trong phòng.

Tiểu Trọng là người rất biết cách sống, hơn nữa lại hiểu rõ tất cả sở thích của y, bạc hà và hương chanh đều là thứ mà y yêu thích. Tiểu Trọng có nhan sắc phi phàm, nhưng đó không phải là lý do y yêu cô. Mỗi lần về nước, chỉ có nơi có Tiểu Trọng ở, mới khiến y cảm nhận được cảm giác gia đình.

Con người sống trên đời luôn cần một vài ràng buộc, bạn không thể tưởng tượng có một ngày mất đi những thứ này, cuộc sống của bạn sẽ trở nên thế nào.

“Tử Thạc, nói thật, anh có từng nghĩ tới chuyện dừng làm công việc này nữa không?” Tiểu Trọng đứng lên đi ra sau lưng y, hai tay tình tứ vòng quanh eo y. “Em không muốn tiếp tục sống mỗi ngày trong lo lắng sợ hãi nữa.”

“Xin lỗi, anh luôn để em cảm thấy cô đơn.” Vu Tử Thạc quay người, hôn lên trán cô. “Giang Hằng sẽ chăm sóc cho em, có anh ta ở đây em không cần phải lo lắng cho anh nữa.”

Y không muốn qua loa với cô, nhưng y biết y là người thế nào, y không thể sống cuộc sống của người bình thường, bảo y thoát ly tất cả mọi thứ hiện tại, không khác gì với việc bóp chết linh hồn y.

“Anh để em tiếp nhận sự chăm sóc của một người xa lạ?” Tiểu Trọng lắc đầu, cô là người độc lập và không dễ dàng thỏa hiệp. “Em có thể chăm sóc bản thân.”

“Em yêu, tin anh, Giang Hằng là người đáng tin tưởng.” Vu Tử Thạc nói và xoa xoa mái tóc Tiểu Trọng, mái tóc dài màu nâu mềm mại, nhẹ bay trong hương thơm thanh nhát ưu nhã. Cô đã bị y thuyết phục. “Được thôi, nhưng hôm nay anh phải bồi thường cho em, em muốn đi hát, bạn của anh cũng phải tới.”

Cô gọi Giang Hằng là bạn của y, vì cô biết, y chưa từng nói qua một người nào đáng tin tưởng.

Không ngờ Vu Tử Thạc lại cười khá lúng túng: “Nếu anh có thể liên lạc với anh ta.” Thấy trong mắt Tiểu Trọng lộ ra nghi vấn, y nhẹ nhõm mảy bỏ sung: “Anh ta là người chú trọng bảo mật.”

Anh hãy nhớ rõ, thế giới này chỉ có một người có thể tìm được anh, đó chính là tôi. Nhưng cho dù là anh, cũng không thể tìm được tôi mọi lúc mọi nơi.

Trong đầu chợt thoáng qua câu nói Giang Hằng đã từng nói với y, hiện tại cảm thấy nó không sai chút nào, Giang Hằng luôn có thể tìm được y, nhưng y lại không biết một chút gì về Giang Hằng.

.

=====

Chú thích:

Kiều hãnh và định kiến: Tên gốc: Pride and Prejudice: có lẽ là truyện được yêu thích nhất trong số các tác phẩm của Jane Austen. Truyện kể về cuộc đối đầu giữa Elizabeth Bennet, con gái của một gia đình trung lưu, và Fitzwilliam Darcy, một địa chủ giàu có. Mặc dù họ dễ dàng tìm hiểu lẫn nhau, tác giả đã đảo ngược ý niệm thông thường về “thờ ơ ban đầu”: tính kiêu hãnh về giai cấp và tài sản của mình cùng định kiến về vị thế thấp kém của gia đình Elizabeth khiến anh Darcy lúc đầu muốn tránh xa cô, trong khi cô Elizabeth cũng kiêu hãnh vì lòng tự trọng của mình và có định kiến về cung cách trưởng giả của Darcy, trở nên một người con gái không giống như những người con gái khác chung quanh anh Darcy. Elizabeth, với cá tính nhạy bén, dí dỏm và cứng cỏi, được xem là một trong những nhân vật lỗi cuốn nhất trong nền văn học Anh.

Sách này đã được dịch sang tiếng Việt với tựa đề ‘Kiêu hãnh và định kiến’ do Hội Nhà Văn Việt Nam xuất bản.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 18: Quan Hệ Bạn Bè

Vu Tử Thạc đứng ngoài cửa KTV, nhìn ánh đèn huỳnh quang trên đỉnh đầu không ngừng nhấp nháy chìm vào trầm tư.

Bạn biết bạn đang sống trong một thế giới ra sao, xa hoa trụy lạc, dạng người pha tạp, đêm đêm hoan ca, duy chỉ có dục vọng là thứ có thể thấy được rõ ràng, bèn rề trong lòng bạn, giống như sương mù dày đặc đọng lại hơi nước trên cửa sổ thủy tinh, thật lâu không tan.

Một cánh tay vỗ lên vai y, y vì vậy mà ngậy ra, quay đầu lại nhìn, Giang Hằng đeo một cặp kính râm màu nhạt, hơi nghiêng đầu nhìn y, không nói chuyện. Cặp kính râm màu nâu nhạt che đi con ngươi màu xanh thẳm của hắn, lại thêm khóe miệng và đường vân cứng rắn dưới cằm, trông càng bất hợp lý.

“Tôi nghĩ anh sẽ không tới.” Vu Tử Thạc dùng ngón trỏ vén cọng tóc mai che trước mắt, tầm mắt từ dưới đi dần lên, “Tiểu Trọng đã đi gọi rượu rồi.”

Động tác này trong mắt Giang Hằng là tràn đầy ma lực, trong phóng khoáng còn mang theo cảm giác xinh tươi, Vu Tử Thạc à Vu Tử Thạc, anh luôn có thể đặt mình ngay điểm ngang bằng của mẫu thuẫn, trung lập luôn luôn đại biểu tầm thường và không có chủ kiến, nhưng Vu Tử Thạc luôn có thể dung hợp hai đặc chất vô cùng khác nhau này, khiến chúng bổ ích cho nhau, tạo nên điểm tốt.

“Tôi cũng cho rằng mình sẽ không tới.” Giang Hằng cười nhẹ, vỗ lên vai y: “Đi thôi, đừng dục dỗ tôi.”

Vu Tử Thạc quay đầu nhìn Giang Hằng, có lẽ hắn không biết lời hắn nói mê hoặc thế nào, Vu Tử Thạc còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng y lại không nói ra lời, chỉ có thể dùng nụ cười che giấu cho qua, y vừa cất bước, Giang Hằng đi bên cạnh lại lên tiếng. “Bất kể cuộc sống của anh biến thành thế nào, thành phố này trước sau cũng sẽ không đổi.”

Đây chính là điều vừa rồi Vu Từ Thạc nghĩ tới, con người bị dục vọng khống chế, cho dù bạn một mình độc hành trong nơi tăm tối nhất của hắc ám, nắm giữ sinh tồn hoặc tử vong của một số người, nhưng bạn không thể thay đổi cả thế giới này. Mặt trời lặn xuống phía tây, bóng đêm nuốt chửng thành phố, đèn huỳnh quang của nơi này vẫn được chiếu trên cao. Nơi ánh đèn rực rỡ ban đêm, vào ban ngày lại trông có vẻ như một bãi rác không đáng để mắt, mỗi một thành phố đều có nơi thế này, cho dù kỹ thuật có tiến bộ, tu dưỡng văn hóa có tăng cao, những thứ dơ bẩn vĩnh viễn vẫn tồn tại trong bóng râm phía sau mặt trời.

Ví dụ như Vu Từ Thạc, hứng thú của y chính là giết người, bắt luận là khi làm CIA hay là làm sát thủ, y cũng là một bộ phận của bóng tối, điểm này y không hề muốn che giấu. Nhưng y không thích giết người tốt, y cho rằng những người đó nên có cuộc sống riêng của mình dưới ánh sáng, nếu Giang Hằng tí mĩ thêm một chút kiểm tra những mục tiêu mà y đã từng giết chết sẽ phát hiện, những người đó đều có hơn mười tội trạng để đáng bị giết.

Đương nhiên y không phải muốn trở thành chúa cứu thế để phán quyết ai, y thị huyết, những người đó đáng chết, cho nên y chọn lựa bọn họ, nhìn có vẻ cũng không hề sai.

“Cho dù là người cũng rất khó thay đổi.” Vu Từ Thạc đứng trước cửa phòng nói.

“Rất khó, nhưng không phải không thể.” Ánh đèn màu vàng nhạt trên hành lang dãy phòng chiếu lên mặt Giang Hằng, không biết tại sao, mỗi một câu từ miệng hắn phát ra, đều mang theo sức thuyết phục khiến người khác khó thể chống cự. “Mỗi người đều nên có một cơ hội để bắt đầu lại từ đầu.”

Giang Hằng mở cửa, Tiểu Trọng đã ở bên trong đợi sẵn, trên bàn bày đầy bia và các loại đồ lót dạ của Tiểu Trọng. Bài hát được chọn đã dạo khúc nhạc đầu, Tiểu Trọng cầm micro cười hí hửng: “Từ Thạc, bài hát này hát cho anh.”

Bài hát You belong with me, nhịp điệu vui vẻ, cô vừa hát vừa nhảy điệu Jazz, thân hình thon thả khi nhảy lại có lực bật rất lớn, xem ra đã từng tập qua. Nhìn một người bạn gái chói mắt như thế, nói không mò cờ trong bụng khẳng định là đã bóp méo tâm tư của Vu Từ Thạc, nhìn Giang Hằng có chút ngạc nhiên, y cầm bình bia đã mở sẵn cụng vào chai bia của Giang Hằng, “Cô ấy là người chưa hành động thì cẩn trọng, vừa hành động liền sắc bén. Hơn nữa bất cứ chuyện gì cô ấy cũng có thể lái được uyển chuyển.”

“Có thể thấy được.” Giang Hằng uống bia, chớp mắt nói: “Anh không nên để cô ấy đợi quá lâu.”

Vu Từ Thạc không nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Giang Hằng một lát, âu phục màu đen, sơ mi màu trắng phối hợp với cà vạt màu hồng đậm với đường ca rô màu vàng, có khí thế ông chủ mười phần, người này luôn chỉnh trang bản thân vô cùng nghiêm túc, làm cho bất cứ ai nhìn thấy cũng muốn lịch thiệp nhường ba phần.

Giang Hằng có một phong cách đặc biệt, một loại... ừm, nói thế nào nhỉ, loại phong độ khiến người đi đường đều không tự chủ được nhường đường cho hắn, hắn là một người cực kỳ ân minh, nhưng cho dù có cố ý che giấu thế nào, đi trên đường hắn vẫn trở thành tiêu điểm chú mục của mọi người.

Các bài hát liên tục phát, trong phòng karaoke sang trọng có ba người, nhưng hoàn toàn không chút quanh quẩn.

Vu Từ Thạc và Giang Hằng đều không hứng thú lắm với chuyện ca hát, nên nơi này trở thành buổi độc diễn của Tiểu Trọng, cô hát liên tục vài bài hát, tiếng Trung, tiếng Anh, tiếng Nhật, tiếng Hàn, hầu như bài hát của mỗi ngôn ngữ cô đều biết hát. Giọng hát của cô cao vút như nước chảy uyển chuyển động nhân, khiến thính giả có cảm giác toàn thân được thả lỏng, Vu Từ Thạc luôn đặc biệt thích giọng của Tiểu Trọng, chỉ cần nghe cô nói chuyện y cũng cảm thấy tâm tình rất tốt.

Thời gian trôi qua rất nhanh, bia rượu cũng uống cạn, ba người đều biết uống, chớp mắt phục vụ lại mang hai kết vào.

Còn chưa ý thức rõ đã tới 10 giờ, Tiểu Trọng vẫn tràn đầy tinh lực, Vu Từ Thạc lại có chút mệt mỏi, trên gương mặt bình tĩnh của Giang Hằng cũng lộ ra vẻ lơ đãng, đốt thuốc ngồi trên sofa, gương mặt như làm bằng sắt khiến người khác không thể nhìn thấu được suy nghĩ lúc này của hắn.

Giang Hằng không khó hiểu khi Vu Từ Thạc yêu cô gái này, trên thế giới này không ai có thể là người hoàn mỹ, nhưng cô đã gần tới mức hoàn mỹ.

“Ra ngoài hút thuốc thế nào?” Vu Từ Thạc vỗ vai hắn, Giang Hằng lúc này mới tỉnh lại giật đầu. Hai người đồng thời đứng lên, một trước một sau đi ra khỏi phòng. Trước khi đóng cửa, Vu Từ Thạc có ý nhìn sang Tiểu Trọng, Tiểu Trọng cười vẫy tay với y.

Đứng ngoài phòng vệ sinh, chiếc gương trên bồn rửa tay phản chiếu rõ ràng hình ảnh của hai người, Vu Từ Thạc đốt thuốc, y có một thói quen đặc biệt, người bình thường đều dùng ngón trỏ và ngón giữa để kẹp thuốc, mà y thì thích dùng ngón vô danh và ngón giữa. Giang Hằng tựa vào vách tường đánh giá y. “Tại sao lại hút thuốc như vậy?”

“Không dễ bị xông khói vào mắt.” Người hút thuốc đều biết, khói thuốc tỏa ra mà xông vào mắt sẽ có cảm giác chua đau khó chịu, nếu dùng ngón vô danh và ngón giữa kẹp thuốc, ngón trỏ sẽ bảo vệ được mắt. Vu Từ Thạc hình như vô cùng quý trọng đôi mắt của mình, có lẽ là xuất phát từ bản năng của sát thủ.

Giang Hằng cũng lấy hộp thuốc ra, một tiếng lạch cạch, có thứ gì đó rớt ra khỏi túi hắn, Giang Hằng vội cúi người nhặt lên, trước mắt chợt thoáng qua một bóng đen, Vu Từ Thạc giành trước, trên gương mặt tuấn tú phi phàm, chân mày nhẹ nhàn lên: “Estazolam? Sao tôi không biết anh còn uống thuốc ngủ?”

Giang Hằng nhìn lên có chút bất đắc dĩ, nhắm mắt thở dài một hơi: “Trước khi gặp anh tôi cũng không biết tôi sẽ cần thuốc ngủ.”

“Anh không thể trách tôi.” Vu Từ Thạc dùng giọng điệu vô tội nói: “Mất ngủ là nan đề mà mỗi người đều gặp phải.”

“Vậy tôi phải trách ai?” Điều thuốc vừa đốt lên bị ném đi, Giang Hằng kéo cổ áo Vu Tử Thạc, “Khi anh và bạn gái của anh hôn nhau anh cho rằng tôi đang nghĩ gì? Mỗi tối trước khi ngủ tôi đều mất rất nhiều thời gian thuyết phục bản thân đừng làm chuyện gì kỳ quái, mà anh đang nghĩ gì? Bảo tôi đến tham gia cuộc vui ba người đáng cười này sao?”

“Thứ này chường đường quá.” Vu Tử Thạc gỡ bỏ cặp kính của Giang Hằng, trong tầm mắt hơi mờ hồ, là cổ tay trắng ngần của Vu Tử Thạc đang nổi gập khớp xương. Con mắt nổi đầy tơ máu của Giang Hằng ánh vào trong con ngươi màu hổ phách, đúng là không nghĩ ngợi tốt, hơn nữa là vì y sao? Trái tim rung động kịch liệt truyền đến toàn thân, hơi thở trở nên có phần gấp gáp, y hạ thấp giọng, giọng nói khá khàn: “Không đúng, đều tại anh. Là anh xông vào cuộc sống của tôi, tôi vốn nên giết anh, nhưng thậm chí khi hôn cô ấy tôi cũng nghĩ tới anh!”

Vu Tử Thạc đề Giang Hằng lên tường, khoảng cách giữa hai đôi môi chỉ có vài milimet, có thể cảm nhận được khí phả nóng ấm của đối phương, trong mắt Giang Hằng nhảy múa ngọn lửa tràn đầy dục vọng giống hệt y. Có phải do men bia phá hủy lý trí không, y không biết.

Tất cả đều hỗn loạn, tất cả vốn không nên như vậy. Nếu tiếp tục như vậy, tất cả sẽ bị phá hủy...

“Giang Hằng, anh nói đúng, chúng ta căn bản không nên gặp nhau.” Cuối cùng y vẫn miễn cưỡng áp chế được xung động này, lùi lại một bước, vỗ vai Giang Hằng nói: “Bạn bè, mới lâu dài.”

“Từ bạn bè này từ trong miệng anh phát ra quả thật cảm thấy rất... quái dị.” Giang Hằng nhướn mày, hít một hơi sâu, cũng thu lại dục vọng dâng trào trong mắt, gật đầu.

“Tiểu Trọng nói đúng, tôi vậy mà lại đi tin tưởng anh.” Vu Tử Thạc che mắt, ngồi xổm xuống đất, thở dài một tiếng, “Quái đản, tôi đang nói cái gì vậy.”

Bên ngoài hành lang truyền tới tiếng âm nhạc phát cộng đồng, giọng nam cao sục sôi hùng hồn hát những câu từ âm vang mạnh mẽ, giọng hát này vang vọng mãi không dứt không hành lang, hai người đồng thời quay đầu, nhìn về cuối hành lang, lắng nghe tiếng ca chìm vào trầm tư.

- Anh đã mệt chưa, có muốn vờn đôi tay ra.
- Muốn được ôm, làm sao nắm chặt tay.
- Chúng ta còn rất nhiều giấc mộng không thể thực hiện, còn rất nhiều ngày mai phải bước đi, phải cho cả thế giới nghe thấy bài hát của chúng ta.
- Anh đã chuẩn bị xong chưa, thời gian sẽ không quay trở lại.
- Muốn bay xa, không cần bất cứ lý do gì.
- Bất kể điểm cuối của thế giới tịch mịch thế nào, bên cạnh anh nhất định có tôi, chúng ta từng nói bất kể trời cao đất dày.
- Muốn bay đến, nơi cao nhất xa nhất tự tại nhất.
- Muốn được ôm, vào khoảnh khắc mỹ lệ nhất.
- Muốn nhìn thấy, bên tôi cuối cùng ai là bạn.
- Anh là người mà tôi chờ đợi nhất.

(*Trích từ bài hát: Trời cao đất dày của Tín Lạc Đoàn.)

Chỉnh sửa lần cuối (chắc là thế): Chỉnh tên giả của Giang Hằng từ Syli Lederman —> Xyli Lederman (Thay thế chữ cái đầu tiên của tên, thật ra thì ta cảm thấy Syli là tên thì đẹp hơn, nhưng theo diễn tiến nội dung truyện thì nhất định phải đổi là Xyli, thật phiền với mấy cái tên tiếng Anh này quá, có nhiều cách dịch muốn chết. . Còn những tên riêng khác trong truyện đã có sự trao đổi với tác giả nên có lẽ đây là lần chỉnh sửa tên cuối cùng. (Nếu không lỗi ra thêm cái tên nào nữa) Thế nha.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Trò Đùa Của Vận Mệnh

Bầu trời sáng sớm bao la và xanh biếc, có vài áng mây trắng đang quấn nhau trong bầu trời. Mặt trời tỏa ra ánh sáng vàng, mang đến sức sống hùng hực cho những chiếc lá xanh, làn gió sớm mai mát mẻ sáng khoái.

Ấn đồng hồ bấm giây, máy tính giờ dừng ở nút 1h 55ph, y đã chạy bộ hai mươi km, từ khi chân trời hừng sáng tới khi mặt trời bắt đầu dâng cao. Chạy chậm là phương pháp rèn luyện có hiệu quả nhất để duy trì thể lực, trên đời này không có tai nạn nào vô duyên vô cớ rơi từ trên trời xuống, chỉ có sát thủ lười biếng không nỗ lực dẫn tới thể lực giảm đi khiến bản thân rơi vào cảnh khốn cùng.

Tốc độ bình quân có tăng cao, so với lần trước nhanh hơn 10ph, nhưng hơi thở lại khá hỗn loạn, Vu Từ Thạc đi chậm lại, đi tới một nhà vệ sinh công cộng, vốc nước lạnh lên mặt, phần tóc trước trán y bị nước thấm ướt, áo thun ba lỗ màu trắng cũng thế.

Trên da thịt căng chặt chảy đầy mồ hôi, gia tăng thêm mấy phần ma lực gọi cảm cho y, vuốt mái tóc hơi rối ra sau đầu, hình dáng phóng khoáng đứng thẳng trong ánh nắng càng thêm vô cùng mê người. Cho dù là những người vội vàng vàng cho kịp giờ làm, cũng bắt giác bước chậm lại, thậm chí có người còn dừng hẳn lại để chăm chú nhìn y rất lâu.

Đã sắp tới giờ cao điểm sáng, người trên đường dần đông lên, y đứng trong một nhóm nam có nữ có, lại như hạc trong bầy gà. Bạn biết mỗi một quốc gia đều sẽ có đàn ông đẹp trai khiến rất đông phụ nữ thần hồn điên đảo, nhưng dung mạo có thể khiến cả đàn ông cũng nảy sinh cảm giác ái mộ thì không nhiều.

Dùng khăn lau mồ hôi màu lam nhạt khoát trên cổ lau mặt và cổ, y làm như không phát giác những ánh mắt luôn lia tới của người đi đường. Máy bay khởi hành lúc mười hai giờ trưa, y vẫn còn thời gian để ăn bữa sáng, gần đây hình như có tiệm cà phê không tồi.

Đẩy tấm cửa làm bằng gỗ, một vị sữa lắng đọng lan tới, trong tiệm cà phê vừa mở cửa không lâu vẫn còn vắng lặng, chỉ có bóng dáng bận rộn của nhân viên trong tiệm đang kiểm kê hàng hóa và phân hạt cà phê sau quầy, và... một người đàn ông bị tờ báo che kín mặt, ngồi gác một chân lên đầu gối, tư thế ngồi vô cùng nam tính, đôi giày da màu đen được đánh bóng lưỡng, đôi chân thon dài thẳng tắp được chất liệu vải âu phục sang trọng bao bọc, trên gấu quần âu phục màu đen sậm không dính một hạt bụi__ đó là vị khách duy nhất trong tiệm.

Cánh tay lật một trang báo, soạt soạt, dưới tờ báo mở rộng lộ ra mái tóc màu đen, Vu Từ Thạc đứng trước cửa, điều chỉnh hơi thở, ánh mặt trời yên lành chiếu vào từ ô cửa sổ, ánh lên mặt đất giữa hai người, màu trắng sáng tỏ chói mắt, thời gian dường như đột nhiên dừng lại.

“Chào quý khách, xin hỏi muốn dùng gì?” Phục vụ phụ trách ghi thực đơn lên tiếng ngắt đứt dòng suy tưởng của y, đồng thời, tay của người sau tờ báo dừng lại một chút, tờ báo bị dịch xuống, trong con ngươi màu lam đằng sau cặp kính cũng lộ ra thần sắc ngạc nhiên, sao lại trùng hợp như thế?

“Chào buổi sáng, anh sát thủ.” Nghi vấn được thu vào đáy mắt, ánh mặt trời cao xa chiếu lên mặt Giang Hằng, giống như chiếc đèn pha muốn cường điệu gương mặt góc cạnh của hắn. Vu Từ Thạc có vẻ lúng túng, y ho khan một tiếng, gọi một ly cà phê Mandheling và một phần bánh ngọt, cầm khay đi tới ngồi cạnh Giang Hằng, mới nói: “Anh biết không, hiện tại tôi có một cảm giác bị vận mệnh trêu chọc.”

“Anh là giáo đồ Cơ Đốc giáo sao?” Giang Hằng nhẹ nhặn mặt, lời nói của Vu Từ Thạc, hắn cũng có cảm giác đồng cảm.

“Không, tôi là người theo chủ nghĩa vô thần.” Vu Từ Thạc thần nhiên lắc đầu, sau đó bổ sung, “Nhưng tôi vẫn cảm thấy đây là một trò đùa tà ác do vị thần vận mệnh bày ra.”

Có đôi khi sự vật hiện hữu không thể hình dung cảm giác đó, bạn phải dùng tới những sức mạnh thần quái mới có thể biểu đạt được cảm nhận siêu việt lạ thường của mình.

“Tôi có nên nói tôi càng cảm thấy kinh ngạc hơn khi trong trò đùa này còn bao gồm cả thiết lập anh thích ăn đồ ngọt không?” Giang Hằng nhìn Vu Từ Thạc dùng muỗng xắn một miếng bánh kem cho vào miệng, không kìm được bật cười. Sát thủ luôn đối với những thứ như đồ ngọt, sữa không thể tách rời, nhưng khi chính diện nhìn thấy, vẫn có một cảm thụ khác biệt. Biểu tình của Vu Từ Thạc lại yên tĩnh dị thường, y uống một ngụm cà phê, nói: “Tôi có quen một đặc vụ cũ của thời kỳ Đông Đức*, anh ta là một sát thủ, hơn nửa cuộc đời đều giết người, lúc đó tôi cho rằng anh ta và tôi giống nhau, nhưng cuối cùng anh ta vẫn từ bỏ giết người.”

“Có thể anh sẽ muốn hỏi tại sao, có thể anh cũng đã nghĩ được lý do.” Vu Từ Thạc lại uống một ngụm cà phê, ánh mặt trời yên ả rọi lên gương mặt tuấn tú của y. “Không sao, mục tiêu anh ta sắp giết đang ăn bánh kem, anh ta nhìn dáng vẻ người đó vừa ăn bánh vừa mỉm cười, cuối cùng vẫn buông súng xuống. Đây là một loại chương ngại tâm lý, vì trong lòng anh ta hiểu rõ, chỉ cần nổ súng, thì sẽ không bao giờ nếu được vị ngọt của bánh kem nữa.”

Nói xong, nhúc nhích thân thể, tiến tới chỗ Giang Hằng, “Giang Hằng, cuộc sống rất tốt đẹp, nhưng với loại người không dính vào đau khổ nhân gian như tôi, thì sẽ không bận tâm mùi vị của bánh kem.”

Giang Hằng hiểu ý của Vu Từ Thạc, y đang nói với hắn, bày ở trước mặt là bánh kem cũng thế bánh mì cũng thế bữa ăn thịnh soạn cũng thế, chúng đối với y mà nói chỉ là... thức ăn, là thứ dùng để lấp đầy bụng. Thức ăn có mùi vị gì căn bản không quan trọng, có thể thỏa mãn yêu cầu cơ bản nhất của sinh tồn là đủ rồi.

Cho dù Giang Hằng không hiểu về quá khứ của Vu Từ Thạc, nhưng hắn biết quá khứ của dạng người như Vu Từ Thạc tuyệt đối không thể gọi là bình yên hay hạnh phúc, nhưng Vu Từ Thạc lại nói bản thân ‘không dính vào đau khổ nhân gian’, thái độ khiêm tốn này và dáng vẻ ngênh ngang kiêu ngạo khi y giết người hình thành sự tương phản kịch liệt, câu nói này nói từ miệng Vu Từ Thạc, khó tránh làm người kinh ngạc.

Giang Hằng luôn cho rằng y là kẻ tự phụ, vênh váo ngang tàng, nhưng không ngờ đồng thời y cũng tự làm ảm chìm mình, không xem trọng thứ gì. Sở dĩ Vu Từ Thạc không xem những người đó ra gì, là vì y không xem trọng bản thân mình lắm, đại khái trong mắt Vu Từ Thạc bọn họ đều giống nhau, là người bình đẳng.

Có thể vì sắp phải ly biệt, Giang Hằng luôn cảm thấy Vu Từ Thạc hôm nay có sự thành khẩn và thẳng thắn bất ngờ, nhưng cũng có thể, đây chính là thái độ Vu Từ Thạc đối đãi với bạn bè. Đương nhiên những điều này là suy đoán, con người Vu Từ Thạc thật sự quá phức tạp, có lẽ trên đời này không ai có thể đoán được suy nghĩ của y.

Bên ngoài cửa sổ thủy tinh có không ít tầm mắt bắn về phía họ, người quá nổi bật đi đến đâu cũng đều vô cùng bắt mắt.

So với một người ăn mặc nghiêm chỉnh như Giang Hằng, ngoại hình của Vu Từ Thạc trong nhàn nhã hơn nhiều, áo ba lỗ màu trắng đã được hơi lạnh thời khô, giống như lần đầu giáp mặt, trên quần thể dục màu xám đơn giản không có bất cứ họa tiết hay hình vẽ nào. Quần áo của Vu Từ Thạc, luôn rất sạch sẽ gọn ghẽ, không có một chút cảm giác cầu kỳ rắc rối.

“Anh biết hiện tại trông anh giống một sinh viên vừa bước ra khỏi cổng trường không?” Giang Hằng quét nhìn y một lượt, một nửa huyết thống phương đông tản phát ra cảm giác rực rỡ sôi động, rất nhiều người da vàng cho dù đã tới ba bốn mươi tuổi trông vẫn cứ như những sinh viên vừa mới cời bỏ bộ đồng phục chuẩn bị bước ra xã hội.

Vu Từ Thạc cười ha ha, mồ hôi trên tóc đã khô, nên tự nhiên sẽ rũ xuống trán, “Anh đang ghen tỵ tôi trẻ tuổi sao?”

“Theo như tôi biết, sinh viên không hẳn là từ mang ý nghĩ tán dương.” Giang Hằng nhướn mày nói.

“Nhưng cũng không đại biểu là anh không phải đang khen tôi.” Vu Từ Thạc mỉm cười, độ cong ưu mỹ nơi khóe miệng dưới ánh sáng rực rỡ dường như phát ra hào quang.

Từ sau đêm đó, bọn họ đều buông tay. Chẳng qua khi Giang Hằng trở về, Vu Từ Thạc lặng lẽ đi theo sau lưng hắn. Gạt bỏ tình cảm, gạt bỏ hấp dẫn, gạt bỏ vấn đề tín nhiệm không bàn tới, y cần phải biết Giang Hằng là người thế nào. Bọn họ xây dựng quan hệ hợp tác không tồi, nhưng không có nghĩa là y sẽ không tiếp tục điều tra quá khứ của Giang Hằng. Về điểm này, y nghĩ Giang Hằng cũng giống vậy.

Họ xây dựng một điểm hợp tác, nhưng điểm hợp tác này cũng là vết nứt để bọn họ tìm hiểu về quá khứ của nhau. Hai người đều không dễ dàng đề cập tới chuyện của mình, không đề cập, không có nghĩa là không thể đi sâu. Còn về chuyện có thể đạt được bao nhiêu tin tức, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình. Một mặt sông vai hợp tác, một mặt thăm tra xét nhau, đồng thời, còn cần phải đề phòng đối phương biết được nhiều bí mật về mình.

Tất cả không hề đơn giản tốt đẹp như bề ngoài của nó, Vu Từ Thạc và Giang Hằng đều thăm biết rõ, trước khi tín nhiệm của họ chưa đi sâu vào xương cốt, chỉ cần một chút không chú ý buông lỏng cảnh giác trước mặt đối phương, đối phương nhất định sẽ nhân cơ hội điều tra ngọn ngành, người buông lỏng trước, chính là người thua cuộc.

Tối hôm đó sau khi Giang Hằng đi khỏi đã tới một khách sạn, Vu Từ Thạc giả làm khách muốn đặt phòng đi tới quầy hỏi thăm về tiện nghi trong phòng, tranh thủ lúc đó nhìn tên người trú trong căn phòng Giang Hằng đã đi vào __ Ngụy Phong, là tên đàn ông, xem ra, có người đã đặt sẵn phòng ở đây chờ hắn.

Trước cửa khách sạn, một cô bé bán hoa đang dạo bước trước cửa tự động, Vu Từ Thạc nhìn nó, cong miệng cười.

Chuông cửa vang lên, Giang Hằng từ lỗ mắt mèo nhìn thấy một bó hoa hồng đỏ rực, Ngụy Phong đang tắm, có lẽ là hắn đặt, Giang Hằng kéo cửa ra một khe hở nhỏ, khóa xích bên trong cửa cũng theo đó bị kéo ra, đằng sau bó hoa lộ ra gương mặt của Vu Từ Thạc, khóe miệng cong lên một nụ cười gian xảo: “Mua một bó hoa tặng tình nhân nhỏ thế nào?”

Nhìn nụ cười đắc ý đó, thật không biết là khoe khoang hay uy hiếp. Giang Hằng lặng lẽ thờ dài, đóng cửa mở khóa trong, khi cửa mở ra lần nữa, xuất hiện trước mắt Vu Từ Thạc là Giang Hằng đang mặc áo choàng tắm, áo choàng tắm màu lam đậm, lồng ngực mở rộng với những nếp gấp cơ bắp khiến người suy nghĩ miên man. Thắt lưng bằng lụa màu bạc cột một nút chỉnh tề ngay eo, điều này làm cho thân thể trắng kiêu của hắn càng thêm phần rõ ràng, mái tóc vừa tắm xong toàn bộ trĩu xuống, mang theo độ uốn khúc, trong mái tóc màu đen vẫn còn thấy được những giọt nước chưa bị thời khô.

Chú thích:

*Đông Đức: Tên thường gọi của Cộng Hoà Dân Chủ Đức (tiếng Đức: Deutsche Demokratische Republik), là một quốc gia nay không còn nữa, tồn tại từ 1949 đến 1990 theo định hướng xã hội chủ nghĩa tại phần phía đông nước Đức ngày nay. Cộng hòa Dân chủ Đức được thành lập tại vùng quản lý của quân đội Xô Viết tại Đức ngày 7 tháng 10 năm 1949, sau khi nhà nước Cộng Hòa Liên Bang Đức (Tây Đức) ra đời tại phần phía tây trong khu vực do Pháp, Anh và Hoa Kỳ quản lý. Đông Berlin thủ đô của Cộng hòa Dân chủ Đức. (Lấy từ Wiki)

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 20: Hoa Tươi Và Bút Máy.

“Ôi, anh yêu, có người tới tìm anh sao?” Quả nhiên, một người đàn ông bước ra từ phòng tắm, hắn ta chắc là Ngụy Phong. Ngụy Phong tướng cao ráo, tóc xoăn màu nâu, ngũ quan lập thể, tuy không bằng Vu Từ Thạc, nhưng thân thể bọc khảm tắm nhìn cũng tràn đầy đường cong, từ tướng mạo tới thân hình, hẳn đủ để bước vào bất cứ trang bìa của tờ tạp chí thời trang nào. Phẩm vị của Giang Hằng, đương nhiên không hề kém.

“Không, chỉ đưa hoa tới.” Giang Hằng nhận bó hoa, bước tới một bước, thấp giọng nói: “Anh quá giới hạn rồi. Nhớ rõ, là tôi quyết định thời gian và địa điểm chúng ta gặp mặt, không phải anh.”

“Hà? Ông chủ của tôi.” Vu Tử Thạc cười cười không nghĩ thế, con mắt màu hổ phách lóe lên tia đen tối, đột nhiên hạ độ ẩm, y tiến sát mặt Giang Hằng, trên mặt vẫn mang nụ cười mờ ám bất biến, chỉ là giọng nói đã lạnh lẽo cùng cực. “Anh định quy tắc, tôi không bao đảm sẽ tuân thủ.”

Câu nói như khiêu chiến, nhưng lại tràn đầy mê hoặc. Cửa bị kéo lại từ bên ngoài, Giang Hằng nhìn cửa gỗ hừ lạnh một tiếng, cảm tấm thiệp trong bó hoa lên, “Ông chủ, chúc anh nghỉ ngơi vui vẻ tại thành phố phía nam. __ Fay thân yêu của anh.”

Giang Hằng chưa từng nói muốn đi tới phía nam, Ngụy Phong là tình nhân của hắn, ở phía nam có rất nhiều bất động sản, lần này về nước sau khi gặp mặt Tiểu Trọng, hắn đích thật dự tính di cư tới phía nam, chỉ là Ngụy Phong nghe tin hắn về nước, cấp bách tới tìm hắn, ngược lại làm bại lộ hành tung của hắn. Trong mấy phút ngắn ngủi Vu Tử Thạc đã có thể nắm trong tay tư liệu của Ngụy Phong, xem ra nguồn tình báo của y cũng không thể xem thường.

Lần này đúng là do hắn sợ, không ngờ tên Vu Tử Thạc này cho dù đối xử với bạn bè cũng tuyệt đối không nhẹ tay, chẳng qua, hắn cũng làm chuyện giống vậy, điều này hóa ra lại phù hợp với nguyên tắc công bằng. Giang Hằng mỉm cười, nhét tấm thiệp vào túi, giao bó hoa hồng cho người tình đang ôm hắn sau lưng, nói: “Ngụy Phong, chúng ta phải đổi chỗ rồi.”

Ngày hôm sau, khi Vu Tử Thạc đến viếng thăm khách sạn đó, phát hiện trong phòng đã không còn bóng người, trên mặt bàn chỉnh tề, một cây bút máy kiểu cách độc đáo giá cả không rẻ để lên một tờ giấy: “Fay thân yêu, tôi nói rồi, tôi sẽ tìm anh, anh không cần tới tìm tôi.”

Vu Tử Thạc đáng tiếc nhìn tờ giấy, trưa hôm sau phải lên máy bay, y chỉ muốn tới nói lời tạm biệt. Nhét cây bút máy vào túi áo khoác vest, y đốt điều thuốc, trong ánh sáng ấm áp, khói thuốc mờ mờ lan ra trong căn phòng trống trải.

Ly cà phê trên bàn đã cạn, Giang Hằng nhìn tờ báo dưới ly cà phê, rồi lại nhìn Vu Tử Thạc: “Tôi tiễn anh tới sân bay.”

Vu Tử Thạc đột nhiên cười ha ha, “Được rồi, chúng ta cũng đâu phải sắp chia tay.” Y đứng lên lấy cây bút máy ra, cây bút đắt tiền bị ném lên bàn như đồ bỏ đi phát ra một tiếng cộp rầu rĩ, “Còn thứ này là gì nữa? Tin vật chia tay?”

“Vậy cần gì anh phải giữ nó lại.” Giang Hằng nhìn cây bút có họa tiết ngói trắng, đã bị nứt một đường. Vu Tử Thạc cười lạnh một tiếng, nuốt nuốt nước miếng, cổ họng run run một lát, “Tôi cho rằng hôm đó chúng ta đã từ bỏ rồi, kết quả anh lại xem tôi là phụ nữ, còn tặng thứ này cho tôi?”

Giang Hằng nín cổ áo ba lỗ của Vu Tử Thạc đứng bật dậy, xem chút nữa lật ngã chiếc bàn gỗ hình tròn màu trắng, trong con mắt xanh thăm thẳm đốt lửa giận. “Vu Tử Thạc, tôi hỏi anh tại sao muốn giữ nó!”

“Tôi không có.” Đánh văng tay Giang Hằng, Vu Tử Thạc khinh thường kéo phẳng lại áo của mình, “Tôi đã trả nó cho anh rồi.” Sau đó y lướt mắt nhìn cái bàn, màu mực xanh chảy ra từ vết nứt loang trên chiếc khăn trải bàn màu vàng nhạt, “Tuy nó đã không thể dùng nữa.” Âm thầm lặng lẽ thờ dài, nụ cười lại lần nữa hiện lên, dung làm một với ánh sáng từ ngoài cửa sổ. “Hà, đừng giả dối nữa, tôi phải đi rồi, chỉ tạm biệt thôi có cần phải như mấy cô mấy thám không. Có gì liên lạc điện thoại.”

“Tạm biệt, Vu Tử Thạc.” Trong ánh mắt chăm chú của Giang Hằng, thân hình Vu Tử Thạc dần đi xa.

Vu Tử Thạc có thể cảm nhận được tầm mắt luôn dõi theo mình, rất nóng bỏng, ánh mắt với lực xuyên thấu khiến người khác không thể bỏ qua, nhưng y chỉ dùng chân vài giây, rồi lại tiếp tục đi.

Bầu trời trong xanh, máy bay xẹt qua, tạo nên một đường quỹ đạo nhỏ dài màu trắng.

Thời gian trở lại hiện tại, sau mấy phút, trực thăng đứng vững ổn định bên bờ biển, cánh quạt chuyển tốc càng lúc càng chậm, cuối cùng đứng yên. Lúc này, mặt trời nhỏ dần lên bên đường bờ biển phẳng phiu, ánh sáng đỏ rực nhuộm sắc hồng lên vòng trời xám xịt, chiếu sáng gương mặt hai người.

Vu Tử Thạc và Giang Hằng đứng đối diện, ánh mắt giao hội, trước mắt ào ào hiện lên những ký ức cũ, cửa sổ đó, ánh mặt trời đó, con đường đó... hòng súng, mìn, còng tay, cửa xe, hộp thuốc, bó hoa, tấm cạc, cây bút máy.. cuối cùng dừng lại ở lần gặp cuối cùng nửa năm về trước, lúc đó là mùa đông, y nằm trên bàn phẫu thuật, bị trúng ba phát đạn xem chút mất mạng, đôi môi tái nhợt, rặn ra một nụ cười vô lực với Giang Hằng đang đứng kế bên cũng có vẻ mặt khó xem tương tự.

Cho dù là mùa đông, nhưng rất kỳ quái, khi Vu Tử Thạc hồi tưởng lại nó, những ký ức liên quan tới Giang Hằng, luôn có liên quan tới mùa hạ, có thể vì bọn họ gặp nhau vào đầu hạ chăng.

Đúng vậy, Giang Hằng cũng cảm thấy rất kỳ quái, hắn nhớ rõ thời gian và địa điểm của mỗi lần gặp mặt. Nhưng trong ấn tượng của hắn, Vu Tử Thạc luôn xuất hiện trong thời tiết ánh sáng rực rỡ, bầu trời trên đỉnh trong xanh diệu kỳ, bốn phía là những cành cây rậm lá, không khí trong lành dị thường, ánh mặt trời rơi lên người y trông giống như một cánh tay ấm áp, tùy ý ve vuốt trên làn da đó.

“Tôi cảm thấy dường như đã một thế kỷ rồi không gặp anh.” Giang Hằng nghe được tiếng thủy triều bên bờ biển, sóng biển cuộn cuộn đột sau ụp lên đột trước, trên bãi cát dần lộ ra mảnh đất trống ẩm ướt.

“Bỏ đi, lần trước anh cũng nói như thế.” Vu Tử Thạc hiểu ý cười cười, con ngươi màu hổ phách của y vì ánh sáng bình minh mà nhiễm thành màu vàng.

“Vậy cộng lại chính là hai thế kỷ, đủ để đội nhà đá vào một trăm quả.” Giang Hằng vỗ vai y, vào lúc khẩn cấp thế này y bị câu nói đùa của hắn chọc cười.

ha hả, một năm rưỡi không gặp, bình thường cũng chỉ liên lạc điện thoại vì nhiệm vụ, nhưng khi gặp mặt lại không có chút cảm giác xa lạ nào.

Mỗi khi ngày sắp kết thúc, Giang Hằng một mình đứng trong phòng tổng thống ở lầu cao nhất trong khách sạn cao cấp, cảm ly rượu nhìn bao quát cảnh đêm thành phố, thành phố đèn đuốc sáng rực trông có vẻ như không hề biết mệt mỏi. Thỉnh thoảng hắn sẽ nghĩ, nếu Vu Tử Thạc không phải Vu Tử Thạc, hắn cũng không phải Giang Hằng, không có quá khứ phải gánh trên lưng, họ sẽ sống cuộc sống thế nào.

Họ sẽ gặp nhau trên đường, vừa gặp mà như đã quen, hắn tìm được có hẹn đôi phương cùng đi uống rượu, đôi phương ý vị hàm xúc cười thản nhiên đáp ứng.

Họ sẽ trở thành bạn tốt, bình thường sẽ đùa giỡn băng quơ, khi nhàm chán không có tình nhân thì giả vờ muốn xem cùng một bộ phim, sau đó là không hẹn mà gặp ở rạp chiếu phim, sau đó nữa...

Đáng tiếc không có sau đó, Vu Tử Thạc là Vu Tử Thạc, Giang Hằng là Giang Hằng, đây chính là hiện thực.

“Anh cảm thấy có phải do Nohn Iglesias không?” Giang Hằng trở lại vấn đề chính, dù sao đây mới là việc khẩn cấp.

“Chắc không phải là anh ta.” Vu Tử Thạc sờ cằm nói, ân oán giữa y và Nohn Iglesias đã tính toán xong vào một năm rưỡi trước rồi, hiện tại quan hệ của họ chỉ còn là dạn dạc mỗi khi qua năm mới sẽ gởi cho nhau một tấm bưu thiếp.

Lần gặp mặt một năm rưỡi trước để lại ấn tượng sâu sắc cho Vu Tử Thạc giống hệt lần gặp mặt vào ba năm trước, tất cả phải bắt đầu nói từ vụ ủy thác thần bí đó.

Mới chớp mắt y đã hợp tác với Giang Hằng được một năm rưỡi, Giang Hằng sẽ sàng lọc một vài ủy thác giao cho Vu Tử Thạc, những ủy thác này an toàn hơn trước đó rất nhiều, đương nhiên, nguy hiểm nhỏ, giá tiền cũng thấp, tiền kiếm được không sánh được với tốc độ tiêu. Cũng may y trong vài năm nay y đã trang hoàng được không ít tác phẩm nghệ thuật, bỏ thêm một chút tiền để dành đủ cho y tiêu pha ở khách sạn cao cấp trong khu trung tâm Colombia.

Phần lớn nhiệm vụ đều đến từ xung quanh Colombia, có Texas, South Carolina, Georgia... cũng có Florida, Chicago, Miami, nơi xa nhất kéo dài cả nước Mỹ tới tận Washington và Los Angeles, thậm chí là Toronto và Ottawa của Canada. Nhưng ủy thác của họ rất ít cái kéo tới New York, hay tiểu bang Pennsylvania, lý do rất đơn giản, họ muốn tránh Ada Wens không. Đây là nhận định chung mà Giang Hằng và Vu Tử Thạc cùng thống nhất, tuy không nói rõ bằng miệng, nhưng đã ngầm hiểu rõ.

Trong một năm rưỡi này họ hành sự cố gắng yên hơi hết sức có thể, chưa từng gây sự chú ý tới cảnh sát, dần dần, mọi người cũng đem chuyện về sát thủ Mũ Đen oanh động một thời này ném ra sau đầu.

Chuyện ủy thác kia bắt đầu thế này, hôm đó là một buổi chiều thứ bảy trong lành, trong tài khoản của nhà đầu tư Mansen Gunn – thân phận giả của y, nhận được một khoản chuyển khoản xù, đồng thời y cũng nhận được một bức e-mail.

Đó là một phong thư ủy thác.

Nội dung ủy thác là nhờ y bảo vệ một cô bé tên là Sarah Grano, tiền đã chuyển khoảng trước, tức là biểu đạt lòng tin, đôi phương chỉ dựa vào trực giác đã biết y sẽ nhận ủy thác này, cái họ Grano này khá quen, nhưng trong nhất thời y không nghĩ ra, ở cuối phong thư còn kèm thêm một câu thế này ‘Anh sẽ tìm được thứ anh muốn.’

Lòng hiếu kỳ của Vu Tử Thạc bị khơi lên, ly cà phê Espresso đã lạnh dần, y bung ly uống một phát cạn sạch, mặt trời vắng ngắt sau trưa ánh lên người y, ngày nắng trong mùa đông rất hiếm và đáng quý, thời tiết ở chỗ Giang Hằng nhất định cũng rất tốt, thành phố ven biển phía nam trừ mùa mưa dầm ra thì cả năm đều được ánh sáng mặt trời ấm áp rực rỡ vây quanh.

Vụ ủy thác tư nhân này Vu Tử Thạc không định nói cho Giang Hằng biết. Giống như Giang Hằng cũng có công việc của riêng mình, định kỳ đầu tư một số khoảng mục hoặc cổ phiếu, thì y cũng có cuộc sống riêng phải làm.

Cầm điện thoại, giọng nói lười biếng truyền thẳng tới đầu dây bên kia ở New York, “Dô, cảnh sát Ford, gần đây khỏe không?”

Ford Klaus với thân hình hơi béo đầu tiên là đảo mắt trắng nhìn trời, sau đó xoắn xoắn mấy sợi tóc quăn màu nâu trên đỉnh đầu, Fay đã rất lâu không quấy rầy hắn, hắn còn cho rằng bản thân cuối cùng cũng thoát được cái tên khốn đáng chết đó, “Ai da anh bạn, tôi nhớ anh muốn chết đó, hy vọng lần này anh đừng mang tới phiền phức gì cho tôi nữa.”

“Giúp tôi tìm tư liệu của một người.” Vu Tử Thạc hí mắt, nhìn mặt trời trên không trung xanh lam, suy tư một chuyện khác: Đã một năm rưỡi, có lẽ tất cả đã phai nhạt rồi.

Ford mặc chiếc áo bành tô màu nâu nhạt ngồi trong phòng làm việc ảm áp, nhưng hắn vẫn cảm thấy, gió lạnh bên ngoài nhẹ nhàng thổi cửa mở, “Fay, nghe này, tôi không phải quyến rũ ghi chép dự phòng của anh. Đã trôi qua lâu như vậy, chúng ta nên phân rõ giới hạn thôi.” Cho dù trong phòng làm việc không có ai khác, hắn vẫn hạ thấp giọng, “Ha, tôi có con, nó đã mười tuổi rồi, hiện tại tôi chỉ muốn làm người tốt.”

“Cảnh sát Ford, xem ra anh không rõ vị trí của mình.” Giọng nói của Vu Tử Thạc bên kia điện thoại vẫn mang theo sự quyến rũ cao quý, êm tai như nước chảy. “Một cảnh sát NYPD hủ bại như anh tôi vớ một phát được cả đồng, tôi không thiếu người, nếu tôi muốn đôi người, anh có thể có tới một

ngàn một vạn cách chết.”

Lời này không phải bản tiếng đe dọa, Ford thậm biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 21: Thoát Ly Khống Chế

“Đừng, đừng, Fay.” Ford Klaus ngắt lời Vu Từ Thạc, hắn không muốn nghe tiếp nữa, mồ hôi lạnh sau lưng đã thấm ướt chiếc áo sơ mi dưới áo khoác của hắn, chỉ nghe đầu bên kia điện thoại cười nhẹ một tiếng, “Cô nhóc tên Sarah Grano.” Nói họ tên xong, Vu Từ Thạc lại gọi tên hắn. “Ford, quá khứ không thể tẩy sạch, tay của anh đã bẩn rồi, thì không thể nào rửa sạch được nữa.”

Câu nói này chạm trúng chỗ đau của Ford, hắn mở miệng tính nói gì đó, nhưng lại nghẹn trong họng, không phát ra âm thanh, lúc này đầu bên kia điện thoại đã bị Vu Từ Thạc ngắt, phát ra tiếng tút tút tút kéo dài.

Ford chỉ có thể cười khổ mở máy tính, mở cơ sở dữ liệu nhập tên Sarah Grano vào, Fay nói không sai, con người không có đường quay đầu, chuyện bạn từng làm sai, thì dù có muốn quên sạch muốn rũ sạch, cũng không thể.

Từ ba năm rưỡi trước, tay của hắn đã nhiễm bẩn không chịu nổi, Fay cứu hắn một mạng, chỉ dựa vào điểm đó thì cả đời hắn đều mắc nợ Fay! Nhưng Fay cũng có thể khéo léo một chút mà, cần gì phải liên tục bức ép hắn, hắn không phải vì bị nắm tẩy mới làm việc cho y. Ha ha, cứ chờ đi, chỉ cần có cơ hội, hắn nhất định sẽ không chút do dự giết chết Fay.

Vu Từ Thạc đứng trên sân thượng tòa nhà cao cấp nhìn bao quát quang cảnh bên dưới, ánh mặt trời tỏa khắp thành phố, điện thoại đặt trên bàn, trong không khí mát mẻ phát ra tiếng run. Trên đời này chỉ có một người có số điện thoại của y. Y nghe điện, cười nhếch mép, làn da trường kỳ không được tắm ánh mặt trời dưới ánh nắng hiện tại trông tựa như phản chiếu lại ánh sáng, con mắt hổ phách nhú lại dưới ánh sáng mạnh mẽ rọi xuống ánh ra màu sắc ngọt như đường, “Dò, ông chủ, anh nhớ tôi sao?”

Đầu bên kia Giang Hằng trầm mặc một lát, y lại cho là mất tín hiệu: “Này, anh còn đó không?”

“Ừm, luôn ở đây.” Thay thế trầm mặc là giọng nói ôn trọng kiên định mạnh mẽ, sau một lúc ngừng lại, Giang Hằng mở miệng nói: “Tiểu Trọng nói, đã một năm rưỡi anh không về.”

Hiện tại ngay cả Tiểu Trọng cũng không tìm được Vu Từ Thạc, y ủy thác cô cho Giang Hằng, nếu cô muốn tìm y, thì nhất định phải thông qua Giang Hằng. Vu Từ Thạc đối với việc này không hề bất mãn, cách y càng xa, cô càng an toàn.

Đích thật, suốt một năm rưỡi y không hề về Trung Quốc, không phải do không có thời gian, chỉ là...

“Bảo cô ấy không cần lo lắng, tôi dự định tìm bạn cũ chơi vài ngày.” Y nhìn cây bút máy màu lam trên bàn, nhớ tới ngày chia tay đó, siết chặt tay y, nhiệt độ lòng bàn tay ấm nóng, lửa giận bị khơi lên trong con mắt xanh thẳm, nụ cười rập khuôn cứng nhắc, chân mày nhăn chặt... thời tiết hôm đó, cũng tốt như bây giờ.

“Nếu bạn cũ của anh là vị cảnh sát đó, tôi khuyên anh nên giữ khoảng cách với anh ta.” Giang Hằng nói một cách quả quyết. “Tên đó chẳng qua là một con chó đại, anh cho anh ta cơ hội, anh ta nhất định sẽ cắn ngược lại anh.”

“Tôi tự biết rõ.” Vu Từ Thạc nói xong liền cúp máy, trước giờ y không đụng vào những thứ y không thể kiểm soát, điểm này y vẫn còn rất tự tin.

Bình cà phê trên bàn đã trống rỗng, nhưng vẫn còn lan ra hương thơm nhàn nhạt, giống như mùi hương mà vào sáng hôm y chạy bộ đó, khi vừa mở cửa tiệm cà phê, hương thơm của sữa và cà phê đã ập tới, ánh vào trong mắt là một vị khách duy nhất đang lật tờ báo trong tay, thoáng chốc đó, trừ thời gian tạm thời dừng lại, y còn có cảm giác bị vận mệnh trêu chọc.

Chỉ sợ ngay cả Giang Hằng cũng không thể tưởng tượng, thỉnh thoảng y sẽ hoài niệm, có lúc vì một vật dụng nào đó, có lúc là vì một động tác của người xa lạ trong giống như thân quen, có lúc lại vì một gương mặt trông như đã từng quen biết, có lúc là vì một tình cảnh, có lúc lại chỉ vì thời tiết.

Đáng cười, một năm rưỡi, tất cả vẫn không hề phai nhạt.

Y thở ra một hơi, ngồi lại, bấm số gọi Ford, lúc này giọng nói của y đã không còn bình tĩnh như trước đó. “Thế nào rồi, cảnh sát Ford?”

Nhìn dãy số không tên hiển thị trên màn hình di động, Ford Klaus đã biết là Vu Từ Thạc gọi tới, phòng làm việc vẫn không có người khác, một năm trước hắn đã đưa đơn xin được điều tới tổ hung án, hiện tại công việc của hắn rất nhàn nhã, thậm chí chỉ dựa vào lý lịch của mình, hắn có thể có phòng làm việc riêng, hắn không cần phải tiếp tục lên lên lút lút, tránh né đồng nghiệp xung quanh, cần thận nói chuyện với đối phương nữa. “Tôi tìm được tài liệu của Sarah Grano rồi, nhưng mà,” Hắn ngừng một lát, “Anh có thể cho tôi cái gì?”

“Xem ra cuộc nói chuyện vừa rồi của chúng ta vẫn chưa nói rõ ràng.” Vu Tử Thạc nhẹ nhàng nhún mày, Ford muốn giao dịch với y, theo lý mà nói y cũng nên trả chút tiền lương tương ứng cho hắn, nhưng một khi có tiền lệ, sau này mỗi lần Ford đều sẽ tìm y đòi tiền, giữa bọn họ sẽ biến thành mối quan hệ lợi ích đơn thuần, sự thua thiệt này y không muốn chịu, “Ford, anh làm việc cho tôi, không có lương, không có nghỉ phép __”

“Má nó, gọi lúc nào phải có lúc đó sao? Fay! Gần đây tôi không còn tiền xài nữa!” Trong ống nghe truyền tới tiếng Ford vỗ mạnh lên bàn. Tục ngữ nói nếu bạn muốn sửa đổi một thói quen xấu, thì có lẽ cần phải hình thành một thói quen xấu khác. Gần đây Ford dính vào cờ bạc, toàn bộ tiền lương đổ vào cũng không đủ lấp được một phần mười số nợ, “Cứ tiếp tục thế này con gái của tôi sẽ bị thất học!”

“Nghe này Ford, tôi không quan tâm khó khăn của anh.” Giọng nói lạnh lùng tuyệt tình như thế, Vu Tử Thạc thậm chí hạ giọng: “Nói cho tôi biết tin tức của Sarah Grano.”

Ford như vừa tỉnh mộng, đúng vậy, hắn đang mơ tưởng hão huyền điều gì đây, sát thủ trong điện thoại làm sao có thể đồng tình với khó khăn của hắn. Lòng căm hận của Ford đối với Vu Tử Thạc càng tăng thêm mấy phần, nghiêng răng nghiêng lợi trầm mặc vài giây, hắn nhắm mắt thở dài một hơi mới nói: “Fay, con bé anh cần tìm đã mất tích vào một năm trước rồi.”

Ford nghĩ tới, từ đó về sau Fay không còn tìm tới hắn nữa. “Là án do trường học báo lên, mà thi thể của Kent Grano, cha của con bé được phát hiện tại khúc sông cạn ở Miami sau khi Sarah mất tích một tháng, có lẽ là trôi từ thượng du xuống, thi thể đã mục rữa, căn cứ theo báo cáo kiểm định nghiệm thi thì thời gian ông ta tử vong ít nhất là hai tuần trước khi phát hiện thi thể. Vụ án này từng chấn động một thời, cha của con bé là một nhà nghệ thuật.”

“Cô bé bao nhiêu tuổi rồi?” Vu Tử Thạc lạnh lùng hỏi.

“Vừa tròn mười sáu, hôm nay chính là sinh nhật của con bé.” Ford lại thở dài, “Anh tìm con bé làm gì? Ngay cả con nít anh cũng không bỏ qua sao? Kent Grano có phải do anh giải quyết không?”

“Anh hỏi quá nhiều vấn đề rồi đó.” Vu Tử Thạc nhẹ giọng nói, giọng điệu của y vĩnh viễn luôn gọi cảm dự hoặc như thế, cho dù là khi tức giận hay lạnh nhạt, “Ford, anh chỉ cần làm tốt chuyện tôi đã giao, hiện tại nói cho tôi biết địa chỉ của cô bé.”

Đội Ford nói ra địa chỉ, Vu Tử Thạc dặn hắn phải mở máy suốt 24 tiếng trong mấy ngày tới, rồi cúp máy.

Một cô bé mất tích, một nhà nghệ thuật đã chết, một khoản tiền ủy thác kếch xù nặc danh, trong đây nhất định có chỗ kỳ quái.

Quả nhiên, bất luận vụ ủy thác nào một khi đã dính dáng tới loại từ ngữ thần bí khó bề tưởng tượng, thì nhất định sẽ không có chuyện tốt nào xảy ra. Cái gọi là nguy hiểm cao, thù lao cao, đại khái cũng là chỉ chuyện thế này.

Y thay quần áo xong, bên ngoài bộ âu phục mặc thêm một chiếc áo bành tô dài, chiếc kính râm có cùng màu với mái tóc đeo trên mũi, chiếc mũ màu đen đội trên đầu, y xóa bỏ hệ thống định vị GPS trong di động, dấu chấm màu đỏ trên màn hình vi tính của Giang Hằng chớp nháy vài lần rồi biến mất.

Giang Hằng nhấn chặt chân mày nhìn chăm chú màn hình, đồng thời Vu Tử Thạc đã ngồi lên chiếc xe màu trắng của mình, tra chìa khóa vào ổ, đạp chân ga thật mạnh, bánh xe quay cực nhanh, chạy trên đại lộ New York. Chỉ mong lần này đừng đụng phải Ada Wenskhôngl, y thật sự không muốn giao thủ với cô.

Giang Hằng giật phắt ống nghe ném lên bàn phím, nghiêng răng, chuyện hắn lo lắng đã xảy ra rồi, con mắt màu lam dưới tóc mái màu đen hung tợn nhìn chăm chăm vào màn hình.

Vu Tử Thạc giống một con ngựa thoát dây cương thoát ly khỏi sự khống chế của hắn, người này, chỉ cần là chuyện bản thân muốn làm, thì sẽ dùng tất cả sức lực để giải thoát, dường như y muốn gây trở ngại cho hắn. Quy tắc hắn đã định, Vu Tử Thạc chưa từng tuân thủ. Giang Hằng biết, đây là chuyện sớm muộn, tất cả rồi sẽ có một ngày xảy ra, nhưng đột nhiên như thế vẫn khó tránh khỏi hắn phải cảm thấy kinh ngạc.

Không một dự báo đã không từ mà biệt, giống như y sẽ không nhắc nhở ‘tôi sắp bóp cò súng rồi đó’ trước khi giết người, y cứ như vậy biến mất tầm trước mắt hắn.

Đốt một điếu thuốc, Giang Hằng lại ngồi xuống ghế, trước đây Vu Tử Thạc nói... y muốn đi thăm bạn cũ? Ford Klaus ở đâu? __ New York. Biết rõ Ada Wenskhôngl cũng ở đó, y đúng là biết cách đo súng mà, hay là y tự tin có thể toàn thân trở lui? Bỏ đi, y căn bản không thể hạ thủ với Ada!

Bật tư liệu của Ford Klaus trong máy tính, người đàn ông trung niên với gương mặt gian manh khiến bạn cho dù chưa từng giao tiếp với hắn, cũng có thể từ trong ánh mắt của hắn nhìn ra được hắn là cảnh sát hủ bại. Đồng thời, hắn gọi vào điện thoại của Tiểu Trọng, dãy số không tên hiện lên trên màn hình di động của cô: “Hiện tại tôi sắp đi xa một chuyến, một mình cô không có vấn đề chứ?”

“Tôi có thể tự chăm sóc tốt bản thân.” Giọng nói của Tiểu Trọng nghe rất bình tĩnh, dường như cô đã đoán được xảy ra chuyện gì, “Xin mạng Tử Thạc trở về.”

Người phụ nữ thông minh quả nhiên luôn khiến kẻ khác yêu thích, Giang Hằng quay lại chớp mắt ẩn tắt màn hình vi tính, cầm va li dưới chân, đóng cửa.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Ủy Thác Đến Muộn

Chiếc xe màu trắng đậu lại bên đường dưới một ngôi nhà lâu trên đường Sullivan trong khu Brooklyn New York, kiến trúc gạch lát màu đỏ hai tầng, đây là nhà của Sarah Grano, hàng rào bằng gỗ bao quanh ngôi nhà không bị khóa, Vu Từ Thạc nhẹ nhàng đẩy cửa.

Khoảnh sân hơn một năm không được dọn dẹp cỏ mọc um tùm, cây thiết mộc lan và chậu hoa lan đặt chính giữa đã úa vàng, kết quả, những thứ tốt đẹp luôn khó thể giữ lại, còn những thứ xấu xí bị coi khinh thì lại dựa vào lực sinh mạng kiên cường và hưng thịnh để tiếp tục sống sót.

Đi tới trước cửa, ở đây đóng một lớp bụi dày rõ ràng, hiển nhiên không lâu trước đó sợi dây vàng chẳng xung quanh ngôi nhà mới được dỡ bỏ, bọn họ cuối cùng cũng từ bỏ tra xét và tìm kiếm. Cái chết của Kent Grano, cha của Sarah Grano, đã hoàn toàn trở thành một vụ án không đầu mối. Người của NYPD và FBI ảo não chán chường bỏ cuộc, lưu lại hồ sơ vụ án trong kho lưu trữ. Những điều này Ford Klaus không nói với Vu Từ Thạc, nhưng y đoán được như vậy.

Cửa vào ngôi nhà bị khóa, quay nhìn xung quanh một vòng, trên con đường khuya khoắt không có bóng người, Vu Từ Thạc mới lấy dụng cụ mở khóa trong túi ra, bung lưỡi móc thứ hai bên trái ra chọt vào ổ khóa đồng thời vặn nắm đấm cửa, giữ áp lực nắm tay, lưỡi móc đụng vào cần gạt bên phải ở trong ổ khóa, sau đó y thành thạo khều ra, kim hòa trượt ra, tay cầm nắm đấm cửa lập tức xoay, cửa bị mở ra một cách dễ dàng và nhẹ nhàng.

Trong phòng khách không người hoàn toàn tối đen, trong không khí tràn đầy bụi bặm do lực đóng cửa ngăn ngui, bật đèn pin rút súng ra, ánh sáng trắng tái chiếu sáng căn phòng, y nhanh chóng kiểm tra xung quanh xem có góc chết nào có thể có người ẩn nấp không, sau khi xác định không có uy hiếp tiềm tàng, mới cất súng lại sau eo.

Vào cửa là phòng khách, trên mặt đất và các đồ điện gia dụng phủ một lớp bụi bặm dày, trong mắt Vu Từ Thạc nhà ở luôn phiền phức như vậy, đa số mọi người đều đi sớm về khuya, làm việc cực khổ chỉ để mua nhà lấy vợ sinh con, nhưng một khi bạn đã mua được nhà, thì nó sẽ trở thành một vật cưng khác của bạn, bạn phải bố trí gia cụ cho nó, còn phải định kỳ lau dọn, nếu không, nó sẽ trở nên bẩn thỉu hôi hám, giống như hiện tại.

Vu Từ Thạc nghĩ thầm, đại khái đây chính là nguyên nhân y thích ở khách sạn.

Trên mặt đất có rất nhiều dấu chân, có dấu chân cũ lúc nhân viên FBI và NYPD điều tra án, cũng có những dấu trông rất mới, những dấu chân này không bị bụi bặm che phủ, giống như chủ nhân của dấu chân vừa mới bỏ đi không lâu. Lẽ nào có người vừa tới đây?

Y cúi người kiểm tra, dấu chân mới có hai dạng, một to một nhỏ, to là số chân 43, chắc là một người đàn ông cao hơn một mét tám để lại, dấu chân này hướng thẳng qua phòng khách tới một cửa sổ hông, là kiểu đi xuôi đi ngược, nói rõ người này vào từ cửa sổ, và cũng ra bằng đường đó.

Dấu chân nhỏ khác chỉ cỡ số chân hơn 20, bất luận nói thế nào đều là dấu chân của trẻ con, Vu Từ Thạc nhớ lại tuổi của Sarah Grano, con gái 16 tuổi sẽ mang giày số mấy? Dấu chân này đi thẳng lên lầu, nếu y không đoán sai, Sarah đã trở về, hơn nữa nó đang ở trong căn nhà này.

Nếu vậy thì thú vị rồi đây, nó mất tích hơn một năm, hiện tại lại trở về nơi này, lẽ nào nó đang trốn tránh người nào?

Vu Từ Thạc đi tới cửa sổ, khung cửa sổ bằng gỗ sò vào có phần thô ráp, từ giữa những thớ gỗ này y nhặt được một sợi vải vụn, sợi vải vụn màu xanh đậm được ve vuốt trong ngón tay thon dài của y, chất liệu này... chỉ có trang phục cảnh sát mới dùng tới, trang phục màu đậm chọt thoáng qua trong đầu y, người đang tìm nó là người của NYPD? Bọn họ còn chưa từ bỏ vụ án này sao? Nếu đã như vậy tại thì tại sao lại lén lút xâm nhập? Có NYPD vì hứng thú cá nhân mà tiếp tục ngầm điều tra?

Lấy súng ra, đi lên lầu, trong hành lang dài thông không có một ai, lầu hai có hai phòng, cửa của một căn phòng đã bị mở, cửa của căn phòng thứ hai thì đóng, có lẽ Sarah đang ở trong căn phòng thứ hai.

Y bước vào căn phòng thứ nhất, đây chắc là phòng làm việc của Kent Grano cha của cô bé, trên tường treo đủ các bức tranh danh gia đủ màu đủ dạng và cả tác phẩm nghệ thuật được trang bày trong tủ khiến căn phòng trông vô cùng quái dị. Vu Từ Thạc nghĩ tới nguyên nhân chân chính khiến y tiếp nhận vụ ủy thác này.

Sau khi gặp Giang Hằng, họ quyết định bỏ qua quá khứ bắt đầu hợp tác, thân phận Mansen Gunn có thể sẽ gây nhiều sự chú ý, cho nên tài khoản này y đã rất lâu không sử dụng. Chiều hôm đó y mở tài khoản là vì muốn lấy chút tiền, nhưng không ngờ trong số dư tài khoản lại có thêm một triệu đô la, y lập tức đăng nhập vào e-mail của Mansen Gunn, bên trong có một thư đến duy nhất trong vô cùng bất mắt.

Đó là một lá thư ủy thác, khiến y chú ý nhất là thời gian của ủy thác này__ Vụ ủy thác này tới từ hơn một năm trước.

Theo lý mà nói y không nên phá vỡ hiệp nghị giữa mình và Giang Hằng, chuyện này đã trôi qua hơn một năm. Một triệu không phải là con số nhỏ, nhưng đối với Vu Từ Thạc mà nói thì không có bao nhiêu sức hút, y thích tiền, cũng từng thấy rất nhiều tiền. Sự tồn tại của tiền đủ để mê hoặc lòng người, hơn nữa còn luôn kèm theo nguy hiểm.

Y không có lý do bảo vệ cô bé, hiện tại y là sát thủ, y nên làm là giết người, chứ không phải cứu người.

Nhưng y không biết nên trả số tiền này lại cho ai, y vốn có thể chọn một đêm âm u tối mịt, chuyển số tiền này vào va li rồi chôn xuống đất, cứ xem như chưa từng nhận được. Nhưng bắt đầu từ khi biết được tuổi tác và vụ án của Sarah từ chỗ Ford, y không thể nào xem như không biết vụ ủy thác này nữa.

Một vụ ỷ thác đến trễ, hay có lẽ, đến trễ là y. Nếu năm đó y thấy được bức thư này, nhận ỷ thác này, có lẽ hơn một năm qua Sarah không cần phải trốn trốn tránh tránh, mỗi ngày sống trong sợ hãi.

Thứ có thể khiến người đàn ông thay đổi chủ ý vĩnh viễn là sự hổ thẹn, nếu Sarah còn sống, y sẽ bảo vệ cô bé an toàn tuyệt đối.

Vu Từ Thạc đi tới bờ tường, dùng tay không lau sơ bụi bặm trên bức tranh, đánh giá từ trên xuống dưới một lần. ‘Vũ công nghỉ ngơi’ __ tác phẩm của Degas*.

Các tác phẩm treo đầy trong căn phòng này, đều là của họa sĩ Degas. Từng bức tranh, đều là tư thế uyển chuyển của vũ công... Degas là một họa sĩ nổi danh với những bức tranh về nữ vũ công ba lê. Nếu bạn cũng thích sưu tầm danh họa bạn sẽ biết, bất cứ đề tài nào khác cũng chưa đủ để có thể khiến Degas trở nên mê hoặc như thế, Degas hy vọng có thể vẽ được cảm giác không gian, vẽ được ấn tượng hình dạng lập thể từ góc độ đáng ngạc nhiên nhất, vì thế, ông thích nhất là chọn đề tài trong kịch múa ba lê.

Chỉ mới là bản vẽ giảng dạy và bố trí của họa sĩ Degas thôi mà đã được bán ra với giá trên một ngàn nhân dân tệ, thì khỏi phải nhắc tới chính phẩm, chúng chỉ được cất giữ trong kho của số ít người cực kỳ giàu có, trong biệt thự, phòng làm việc và viện bảo tàng nghệ thuật quốc gia.

(*Hiện tại một nhân dân tệ = khoảng 3.333 VNĐ)

Nếu người của NYPD và FBI không lấy chúng đi, nhất định là có lý do của họ, Vu Từ Thạc ngẫm nghĩ gât gù, y hiểu tại sao NYPD và FBI đều xem trọng vụ án này như vậy, kéo dài hơn một năm mới chịu bỏ cuộc, đồng thời y cũng hiểu Kent Grano cha của Sarah Grano làm công việc gì.

Những bức tranh này là giả, cho dù rất giống thật, nhưng chúng vẫn là giả, vì thế người của NYPD không lấy chúng đi. Kent Grano là một người làm giả tác phẩm nghệ thuật, những bức tranh ở đây, đều là ông vẽ. Ford nói Kent Grano là nhà nghệ thuật cũng không sai, chỉ cần bạn không lợi dụng tác phẩm mô phỏng đi lừa bịp, thì không thể kết thành tội trạng. Năm đó vì điều tra người chế tạo cái hộp đồ giả đáng chết đó, Vu Từ Thạc đã liệt ra một danh sách những chuyên gia ngụy tạo, Kent Grano là một trong số đó, khó trách Vu Từ Thạc cảm thấy cái họ Grano này rất quen mắt.

Những bức tranh này, nhìn thì có vẻ như được bài trí tùy tiện, nhưng Vu Từ Thạc luôn cảm thấy trong đó có một hàm nghĩa gì đó, tuy đều là bức tranh vũ công ba lê, nhưng giữa chúng lại có một mối liên quan khó thể phát giác, thứ tự của chúng đã bị người khác xáo trộn, nếu nhìn với ánh mắt xem nhảy thì đây kỳ thật là toàn bộ quá trình vũ công từ tập luyện đến lúc chuẩn bị động tác, từ lên bục biểu diễn nhẹ nhàng nhảy múa đến phần nghỉ ngơi sau khi kéo màn, mà bức tranh ‘Vũ công nghỉ ngơi’ trước mặt Vu Từ Thạc chiếu theo thứ tự thì là bức cuối cùng trong toàn quá trình.

Quả nhiên, trong bóng mờ dưới chiếc váy màu trắng của cô nữ vũ công đứng bên phải bức tranh có vết chữ viết mờ mờ, đó là hai chữ cái tiếng Anh, nằm ngay nếp gấp của chiếc váy, X-L? Có nghĩa là gì? Dù sao không đơn giản chỉ là số hiệu của trang phục. Còn cả câu cuối cùng ‘anh sẽ tìm được thứ anh muốn’ trong bức thư kia, nó đại biểu cho điều gì? Kent làm sao biết y muốn cái gì.

Vu Từ Thạc thờ dãi đi tới bàn làm việc của Kent, trên bàn vẫn giữ nguyên bày biện trước khi chủ nhân rời khỏi. Khi ngồi xuống chiếc ghế xoay, đập vào mắt là một chồng sách và tiểu thuyết liên quan tới tác phẩm nghệ thuật được sắp chỉnh tề gần sát vách tường, vài cuốn trong đó Vu Từ Thạc đã từng xem qua. Xem ra, với sự yêu thích tác phẩm của Degas, Kent cũng tính là người có chung nửa sở thích với y, lại nghĩ tới những tác phẩm tuyệt vời của người này, quả thật cảm thấy ông ta chết có hơi sớm một chút. Bên tay phải là bình cà phê và một cái hũ dùng để đựng đường khối, chẳng qua trong hũ không có đường, mà là phẩm màu đã bị khô.

Rất tốt, y không thích người uống cà phê còn phải bỏ đường.

Bên tay trái chỗ gần quyển sách bày một khung ảnh, nhưng ảnh bên trong đã bị người khác rút ra, chỉ còn lại một cái khung màu đen. Vu Từ Thạc tùy tiện cầm lên, lớp bụi trên mặt đã bị lau qua. Lấy đi tấm ảnh này là NYPD trước đó, hay là Sarah Grano?

Khi y đang trầm tư, một vật thể cứng cáp đè lên sau gáy y: “Không được động đây, giờ tay lên.”

Y cười nhẹ ra tiếng, chậm rãi giờ tay lên cao, đây không phải lần đầu tiên y bị chỉ súng vào đầu. “Tôi có thể hỏi trước kia trong đây cất thứ gì không?” Nói rồi, y lắc lư khung ảnh rỗng trong tay.

.

== == ==

Chú thích:

*Degas: Họa sĩ Edgar Degas sinh năm 1834 tại Paris. Ông là con của một nhà băng giàu có. Ông được theo học Mỹ Thuật tại Paris Pháp và tại Ý. Ông đã trở thành một nhà nổi tiếng trong trường nghệ thuật về trường phái ấn tượng đồng thời với Vincent Van Gogh và Edouard Manet. Degas là một nhà họa sĩ nổi tiếng trong các bức tranh của ông đặc biệt riêng qua việc vẽ lại hình dáng các cô bé múa Ba lê. Một trong những bức tranh này là bức họa sơn dầu có tên là “The Dance Class” Ông đã phác họa các cô gái vũ Ba Lê từ những models thật tại phòng studio của ông ta.

Hầu hết các tác phẩm của ông diễn tả cảnh trường đua ngựa, nhà hát, tiệm cà phê, âm nhạc, hoặc trong phòng khuê. Degas thường có cái nhìn quan sát sắc bén mỹ miều về phụ nữ. Những đề tài của ông tả các chủ đề có trong tự nhiên hoặc là những poses trong nghệ thuật chụp ảnh. Ông làm nghệ thuật từ những vật mà không một người họa sĩ nào thường làm trước đây. Thí dụ cách họ vén áo, những cảnh ẩm áp từ người mẫu khỏa thân, giữ lại những nếp áo của người mẫu, hoặc là cảnh người múa Ba Lê gãi lưng trong giữa lúc hai lần tập dợt.

Q.1 - Chương 23: Lén Lút Trốn Chạy.

“Là một tấm hình chụp chung.” Người sau lưng vừa nói vừa rút khẩu súng giắt sau lưng Vu Từ Thạc đi, hiện tại súng chỉ vào đầu y có tới hai cái, trong căn phòng rất yên tĩnh, chỉ có ánh sáng màu trắng phát ra từ chiếc đèn pin y đặt trên bàn.

Lúc này nụ cười của Vu Từ Thạc giống như ánh sáng, dịu hòa và lặng lẽ, đột nhiên, y cúi đầu, hai tiếng súng vang lên, viên đạn bắn vào chiếc ghế y vừa dùng chân khều lên. Cẳng chân thon dài xuyên qua găm ghế móc mạnh xuống dưới, hai tiếng pằng pằng, trần nhà bị bắn ra hai lỗ lổm. Người đó ngã xuống sàn, súng văng ra khỏi tay, một cái bị y sau khi ngồi lại ghế xoay điều chỉnh phưng hướng một chút bắt được, một cái rơi dưới chân y, hoàn thành toàn bộ động tác, không mất quá năm giây.

Vu Từ Thạc nhìn người đó, khẩu súng trong tay phát ra tia sáng băng lạnh trong ánh đèn pin ảm đạm: “Đô, Sarah.”

Động tác rất nhanh, Sarah Grano còn chưa kịp ý thức được tất cả xảy ra thế nào thì đã bị ngã ngửa, cô bé cảm thấy, có lẽ hôm nay là ngày cuối cùng trong mạng sống của mình. Cô bé không nói chuyện, cuộc sống trốn chạy hơn một năm nay đã dạy cô bé trầm mặc và phòng bị.

“Cháu có thể gọi tôi là Fay.” Vu Từ Thạc cất súng dưới con mắt kính ngac của cô bé, y chăm chú nhìn vẻ mặt bất an của cô bé, con mắt màu bạc hà, mái tóc xoăn màu nâu, làn da vì cả ngày trốn tránh mà có một màu trắng gần như bệnh hoạn, “Tôi sẽ không giết cháu.”

Cô bé có thể cảm nhận được ánh mắt chân thành của y, giọng nam dễ nghe giống như âm luật trong khúc dương cầm cổ điển, “Tôi... dựa vào cái gì phải tin tưởng ông?”

“Cha của cháu thuê tôi bảo vệ cháu.” Cho dù ủy thác là nặc danh, nhưng không khó đoán ra chủ thuê là ai, người nguyên ý bỏ ra toàn bộ tài sản để dành cả đời để bảo vệ Sarah, chỉ có thể là Kent.

Tâm lòng của người làm cha Vu Từ Thạc không hiểu mấy, nhưng y hiểu nếu đó là người duy nhất có liên hệ với mình trên đời, thì mình sẽ muốn nghĩ biện pháp cho đối phương tiếp tục sống.

Y đứng lên ngồi xổm cạnh cô bé, chăm chú nhìn cô, con mắt màu hổ phách tựa như có thể hút linh hồn của người khác, “Cháu không tin tôi cũng không sao, có tôi ở đây không ai có thể tổn thương cháu.”

“Chưa chắc đâu.” Một người đàn ông cao lớn đi vào, nếu so chiều cao thì hẳn ta còn cao hơn Vu Từ Thạc cao chừng mấy centimet, hẳn vừa đi vào liền rút súng nhắm vào sau đầu Vu Từ Thạc.

“Nếu tôi là anh, tôi sẽ không làm như thế.” Khóe miệng Vu Từ Thạc nhẹ nhàng cong lên, thân thể nghiêng sang phải, tay phải đẩy tay giữ súng của người kia, khuỷu tay trái thì thúc vào mạng sườn đối phương, đẩy hẳn về phía đồng sách trên bàn, người đàn ông cao to mặt dính đầy bụi, chịu đau hừ một tiếng, giờ chân ngáng ngã Vu Từ Thạc.

Vu Từ Thạc dùng tay chống trượt tới trước, móc súng ra nhắm bắn vào bắp đùi của tên đó, người đàn ông đá chiếc ghế xoay ra đỡ đạn, ngồi lên bàn, hòng súng chuyển sang nhắm vào Sarah.

Vu Từ Thạc đá ngang một cước, chiếc ghế xoay đáng thương bay đến trước mặt Sarah và chịu thêm vết đạn thứ tư trong vòng mười mấy phút. Viên đạn từ họng súng bắn ra xẹt ngang tai đối phương đồng thời Vu Từ Thạc cũng lao tới quần nhau với hắn ta.

Sarah nhìn tới ngây ngẩn, động tác của hai người đều nhanh như gió, trên đời này, sợ là chỉ có cảnh sát ưu tú nhất và sát thủ đỉnh cao nhất mới có thể làm được như thế.

Đồng thời lúc này Vu Từ Thạc cũng ý thức được, đối phương không phải loại tầm thường, người có tốc độ và sức mạnh thế này, là người đã được huấn luyện chuyên nghiệp.

Vu Từ Thạc khống chế trên người đối phương, khóa cổ tay tên đó ấn mạnh vào gân mạch của đối phương, thành công khiến hắn phải buông súng. Người đàn ông co đầu gối động lên mu bàn chân Vu Từ Thạc, Vu Từ Thạc đau nghiêng răng nghiêng lợi, tranh thủ lúc y phân tâm, người đàn ông tông thật mạnh vào trán y, nắm tay siết chặt cùng đồng thời cho y vài đấm vào bụng, thuận tiện còn đạp y văng ra.

Vu Từ Thạc bay tới vách tường đụng nát khung tranh, vừa ngã xuống đất liền lăn tới dưới chân người đàn ông, tên kia hừ lạnh vừa định cầm súng, một cánh tay nắm chặt cổ chân hắn.

Con người người đàn ông trông thật lớn, đồng thời cũng bị kéo ngã, hai người lại lăn lộn dưới sàn nhà.

Sarah đứng một bên nhìn, trong hơn một năm trốn chạy cô bé cũng đã từng thấy rất nhiều cảnh tượng nguy hiểm thế này, cô bé muốn chạy nhưng chân của cô giống như đã bị dính lại. Tầm mắt của cô bé tập trung trên gương mặt anh tuấn phong độ của Vu Từ Thạc, trán y vừa bị người đàn ông tông

mạnh, máu chảy theo góc trán xuống tới dưới cằm, người này... lại có thể liều mạng vì cô bé như thế?

Khuỷu tay húc trúng cằm Vu Từ Thạc, trong đầu đốn y nhũu chặt mảy đâm một đâm vào mặt đối phương, người đàn ông bị đánh nghiêng sang một bên, Vu Từ Thạc nhân tư tế tiếp tục lao tới, đảo người, hình thức lại chuyển, lần này y lại đè người đàn ông xuống, hai người trong lúc đánh nhau đã lăn tới dưới bàn sách.

Người đàn ông gừ ghè một tiếng rồi đẩy Vu Từ Thạc ra, sau ót y đụng vào cạnh bàn, trong một thoáng nhỏ khi trước mắt tối đen, người đàn ông đã rút được người ra kéo ghế xoay lại đánh mạnh, tông vào bàn.

Cuộc đánh nhau nhất thời dừng lại, căn phòng lại trở về an tĩnh, người đàn ông thở dốc, cầm cây súng vừa rồi rút lên bàn nhắm vào Sarah.

Lúc này Sarah cũng đã nhặt lại súng của mình, cô bé chưa từng giết người, tay của cô bé run rẩy bước lùi từng bước, cuối cùng cô bé lùi tới cửa, người đàn ông nhìn ánh mắt hoảng sợ vô cùng của cô bé, trong con mắt màu nâu trên gương mặt không biểu cảm không hề có bất cứ tình cảm nào, giống như hán ta chỉ là một công cụ giết người.

Pằng pằng__ Hai tiếng súng, sau lưng người đàn ông trúng hai phát đạn, mất hết sức lực ngã nhào xuống sàn, máu chậm rãi lan ra xung quanh, nhuộm đỏ một vùng thảm. Vu Từ Thạc buông lỏng cánh tay cầm súng thở dốc, người đàn ông này hiển nhiên không biết người trước đó hán ta đối phó là ai.

Nhìn người đàn ông nằm chết dưới đất, Sarah dùng hết tất cả sức lực bóp chết tiếng hét muốn trào ra khỏi cổ họng, quay người bỏ chạy, thậm chí quên mất trong tay mình vẫn còn cầm súng một lòng lao ra cửa.

Vu Từ Thạc đứng lên, đi ra cửa đá văng thi thể nặng chịch đó, thực lực của người đàn ông này cũng xem như không tòi, nhưng không có gì mới mẻ. Nếu mỗi sát thủ đều vô vị như thế, thì thật sự là một nghề nghiệp đáng buồn.

“Dùng chân đạp người là chuyện chỉ có phụ nữ mới làm” Lưu lại một câu nói, cuối cùng y nhìn vào bức tranh bị phá hoại trong lúc cả hai đánh nhau, có thể do cảm thấy đáng tiếc, y nhẹ thở dài.

Sarah đứng bên ngoài tường rào, lúc này cô bé đã tỉnh táo nhét súng vào người, cô bé bọc mình trong chiếc áo khoác bành tô màu nâu hoang mang nhìn quanh, trời đêm New York bao la như thế. Căn môi, sau khi tỉnh khỏi sợ hãi cô bé cố gắng nén nhịn xung động muốn khóc.

Hôm nay là sinh nhật của cô bé, mà đây là nhà của cô. Cô bé không muốn thừa nhận, kỳ thật cô đã không còn lối về.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, một cánh tay lạnh lẽo nắm lấy cổ tay cô bé, cô bé quay người giãy ra, tự che mắt, nước mắt trào ra thấm ướt ngón tay thon nhỏ của cô bé. “Ông nói ông là do cha tôi phải tới bảo vệ tôi, nhưng...” Cô bé nghẹn ngào, những từ đơn ngắt ngứ tạo thành câu nói: “Tại sao bây giờ ông mới tới!!”

“Xin lỗi.” Vu Từ Thạc vươn tay vuốt tóc cô bé, con mắt màu nhạt lộ ra hổ thẹn: “Tôi đến trễ.”

Trên đường Sullivan khu Brooklyn, hai người một cao một thấp lặng lẽ đi song hành trong bóng đêm, khi Vu Từ Thạc định mở cửa, Sarah cản lại, cô bé nhìn tòa nhà gạch đỏ cao lớn trước mắt, thấp giọng gầm gừ với y: “Ông điên rồi hả, đây là địa bàn của bọn buôn thuốc phiện Bulgaria, đi vào sẽ bị giết chết!” Nói xong cô bé kéo y vào ngõ hẻm kế bên.

“Những người muốn giết cháu đang ở gần đây, tiếng súng vừa rồi đã thông báo cho họ, tất cả những con đường gần đây đều đã bị phong tỏa.” Y bình tĩnh nhìn cô bé, vết nước mắt trên mặt cô bé hai phút trước đã bị động tác không chút dịu dàng của cô bé xóa sạch. Hiện tại, cô bé đang dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn y: “Ông muốn tôi tin ông, thì phải nói cho tôi biết ông đang làm gì.”

“Tôi là sát thủ.” Câu trả lời của Vu Từ Thạc đúng với dự đoán của cô bé, cô bé thò tay vào trong áo, nhưng lấy ra không phải súng, mà là một sấp trái phiếu, “Ông là sát thủ đúng không, tôi muốn ông giết người đã hại chết cha tôi.”

Y cầm sấp trái phiếu ti mi đánh giá, tờ giấy cũ kỹ, chỉ có dấu mộc ba màu đỏ đen trắng, nhìn giống như được phát hành vào khoảng năm 70. Sấp này đại khái có hơn hai trăm tờ, đổi thành đô la tính ra cũng có thể đáng giá hơn năm trăm ngàn.

“Tĩnh ngộ đi, Sarah.” Vu Từ Thạc xé vụn sấp trái phiếu, tờ giấy cũ kỹ còn mỏng manh hơn bình thường, lập tức bị gió đêm thổi bay khắp nơi, nhìn thấy lửa giận bùng lên trong mắt Sarah, y cong môi cười: “Cho dù những tờ trái phiếu này là thật, cũng chưa chắc tôi đã giúp cháu.”

“Sao ông biết những trái phiếu này là giả?” Sarah tràn đầy nghi hoặc, người đàn ông này quả thật không thể tin nổi, vừa rồi đứng ngoài phòng thấy anh ta dốc lòng chuyên chú nhìn những bức tranh của cha mình, anh ta đứng ra chỉ là một sát thủ, tại sao lại biết thưởng thức tác phẩm nghệ thuật? Súng và nghệ thuật căn bản không liên quan gì với nhau.

“Giết người cũng cần nghệ thuật.” Có lẽ nhìn thấu được suy nghĩ của cô bé, y nhướn mày cười nói.

Sarah là một cô bé nhạy bén, có lẽ vì cô bé đã bước vào xã hội quá sớm, rõ ràng cô bé thành thực hơn người cùng tuổi rất nhiều. Thời bây giờ trẻ con trưởng thành rất sớm, Vu Từ Thạc không cho rằng đây là tiến bộ của nhân loại, trách nhiệm không nằm trên người trẻ con hay người lớn, nói đi nói lại, cuối cùng cũng quy về vấn đề của thể chế.

Tay của Sarah khéo léo giống hệt cha mình, chỉ mới ở độ tuổi này đã biết cách làm giả trái phiếu. Nếu không phải trên trái phiếu vẫn còn lại mùi thuốc màu nhân nhạ do mực nước còn chưa khô hoàn toàn tỏa ra, bán đúng thời gian chế tạo của tác phẩm nghệ thuật vô cùng khéo léo này, y cũng đã tin là thật.

Bên cạnh ngõ hẻm xuất hiện hai bóng người, hai người đàn ông cao lớn tay giữ súng giữa không trung, không nói chuyện, không ra hiệu, khi Vu Từ Thạc ôm Sarah nằm phịch xuống lần đi, đồng thời một chuỗi tiếng súng nổ vang lên bên tai.

Lần tới đầu ngõ hẻm, Vu Từ Thạc đẩy mạnh cô bé sang bên cạnh, một tiếng bụp vang lên, cô bé nghe được tiếng viên đạn găm vào da thịt, trong đêm lạnh lẽo này, tiếng động đó vừa chân thật lại vừa rõ ràng.

Ngay sau đó lại vang lên hai tiếng súng nổ, là tiếng nổ phát ra từ súng lục của Vu Từ Thạc.

Cô bé còn đang ngây ngốc, Vu Từ Thạc đã đi ra, y chống vào vách tường đi đến cạnh cô bé, bước chân có chút loạng choạng, cô bé nhìn xuống ống quần âu phục màu đen, trên lớp vải ở đùi phải có một lỗ thủng, mùi máu tanh lan tràn giữa hai người, mà y chậm rãi đi về hướng cô bé, trông có vẻ không chút để tâm. “Nếu cháu muốn chết, thì cứ ở lại đây.”

“Tôi... không cách nào tin ông.” Cô bé từ năm mười bốn tuổi đã bắt đầu lang thang, trong hơn một năm đó đã phải sống cuộc sống lo lắng sợ hãi, hiện tại, cô bé không cách nào tin tưởng bất cứ ai.

Cô bé chỉ mới mười sáu tuổi, mà khi y mười sáu tuổi y đã giết người rồi.

“Sarah.” Y gọi tên cô bé, “Tôi nhớ hình như có người từng nói với tôi, anh nên học lại cách tin tưởng một người nào đó.”

Tình cảnh hôm đó dường như hiện lên trước mắt Vu Từ Thạc, ánh mắt đột nhiên trở nên dịu dàng của Giang Hằng khiến y dao động, đến mức y không phát giác được, hiện tại ánh mắt y nhìn Sarah cũng dần trở nên ấm áp.

Lúc này, Sarah đột nhiên kéo tay y khoác lên bờ vai nhỏ nhỏ của cô bé, chống đỡ thân thể y: “Chúng ta đi thôi.” Cô bé nói, kéo cánh cửa sắt trước mặt, họ đi vào tòa nhà lát gạch đỏ cao ngất đó, địa bàn của bọn buôn thuốc phiện Bulgaria, nơi mà ngay cả mafia Belarus trong truyền thuyết cũng không dám tùy tiện động vào.

=====

Chú thích:

*Trái phiếu là một loại chứng khoán quy định nghĩa vụ của người phát hành (người vay tiền) phải trả cho người nắm giữ chứng khoán (người cho vay) một khoản tiền xác định, thường là trong những khoảng thời gian cụ thể, và phải hoàn trả khoản cho vay ban đầu khi nó đáo hạn.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 24: Hơi Ấm Dần Nồng.

Giang Hằng tạm biệt chiếc trực thăng sau lưng, mặt trời đã lên cao. Cặp mắt kính trên sống mũi khẽ phản xạ ánh sáng, hần chăm chú nhìn thành phố bên dưới, con đường New York đã lâu không gặp, dòng xe lưu thông không ngừng.

Cửa thang máy đóng lại sau lưng, Giang Hằng đi tới một cửa hàng, mua hai ly cà phê nóng, hần đứng trước cửa tiệm, uống một ly trong đó, uống xong tùy tiện ném vào thùng rác, sau đó đốt điếu thuốc, ly còn lại từ đầu đến cuối không đụng tới, có vẻ như đang chờ đợi ai.

Nữ nhân viên của tiệm vừa thanh toán vừa thỉnh thoảng nhìn sang đây, người đàn ông đứng trước cửa chỉ mới đi ngang qua thôi cũng có thể khiến người khác nhớ rõ diện mạo lộ ra sự cương nghị và khí chất mạnh mẽ mãnh liệt của phái nam, bất luận là cặp mắt màu xanh thăm vừa trong vừa sáng dưới cặp kính kia hay sống mũi cao thẳng đều khiến hần nổi bật hơn người, chỉ với tư thế đứng thẳng của thân hình to lớn bờ vai to rộng mái tóc đen bay xuôi chiều gió đó thôi đã đủ gây chú ý. Thật không biết thời tiết lạnh thế này anh ta đứng trong gió lạnh để đợi ai, nhất định là một đại mỹ nhân rồi! Cô nhân viên thầm đoán.

Qua một lúc sau, một thân hình khá mập xuất hiện, cảnh tượng người đàn ông này bước tới hoàn toàn phát vỡ ảo tưởng của thiếu nữ.

Giang Hằng và Ford Klaus đi sóng vai, đưa cho hần một ly cà phê, Ford hơi ngạc nhiên, sau đó nhận cả phê mới nói: “Không đúng, mà nó anh là ai vậy?”

“Nghe nói trước khi nói chuyện thì phải cho người khác đồ ăn mới là lễ mạo.” Giang Hằng và Ford cùng đứng, Ford uống một ngụm cà phê lớn, mới cảm thấy hần ý ngày đông được xoa dịu, hần nhìn ly cà phê trong tay, lại nhìn người trước mặt, suy nghĩ một lúc, thờ dài nói: “Anh bạn, tôi nói này, đây là đồ uống chứ không phải là thức ăn thì phải?”

“Tôi không biết anh thích ăn gì, tóm lại, người bạn chung của chúng ta hiện tại dường như gặp phải chút phiền toái.” Giang Hằng dứt tay vào túi áo khoác, nghe hần nói như thế, Ford giống như đã hiểu gì đó, tên Fay này bắt hần suốt 24 tiếng mở máy đợi lệnh, nhưng vẫn không gọi điện tới, “Ồ, ông đây thật không hiểu nổi, loại người đó cũng có bạn bè sao?”

“Tôi cần biết anh ta đang ở đâu.” Giang Hằng bỏ qua biểu tình căm phẫn của Ford, nói thật, hẳn cũng không hiểu nổi Vu Tử Thạc sao lại kết giao với người như Ford.

“Hỏi hay thật, ông đây cũng muốn biết đó! Tên nhóc đó bắt tôi mở máy suốt 24 tiếng chờ lệnh, nhưng không gọi lấy một cú!” Ford oán trách, nhìn về mặt tức giận của Ford, Giang Hằng bỗng nhiên cảm thấy buồn cười, hẳn nhin cười nói: “Trước đó không phải anh ta tìm anh hỏi vài chuyện sao?”

“Ha! Hiện tại muốn sao đây? Các người xem ông đây là Wikipedia hả!” Ford uống sạch ly cà phê rồi bóp mạnh, mới bình tĩnh một chút, “Là một con bé mất tích hơn một năm, tên Sarah Grano, à đúng rồi, cha của con bé xui xẻo đó cũng chết hơn một năm trước, Fay hỏi tôi địa chỉ của con bé đó.”

“Đưa địa chỉ cho tôi.” Nghe Giang Hằng nói vậy, Ford đảo ngược mắt: “Tôi quên rồi, phải đến phòng làm việc mới biết. Một con bé mà thôi, các người một mình chưa đủ giết hay sao mà còn cần đi chung?”

“Sau khi có địa chỉ thì gửi vào e-mail của chính anh, tôi có thể thấy được.” Giang Hằng từ đầu đến cuối làm lơ sự oán giận của hắn, giọng nói sâu trầm không cho phép cự tuyệt, Ford chỉ cảm thấy tên khốn Fay đó toàn chọc tới những ác ma quỷ sứ, người này xem ra còn khó đối phó hơn cả ông trời, “Sao anh có thể thấy được?”

“Tôi còn thấy bức thư anh gửi cho vợ cũ vào tối qua, có cần tôi đọc cho nghe không? Weina thân yêu, không giờ phút nào mà anh không nhớ tới em”” Giang Hằng vừa đọc phần mở đầu đã lập tức bị Ford vung tay cắt ngang, “Dừng dừng dừng! Tôi biết rồi! Biết rồi!” Ford hạ thấp giọng oán than, “Má nó các người đều là quái vật, tôi vừa về phòng làm việc sẽ gửi cho anh! Được rồi chứ!”

Giang Hằng dùng ánh mắt làm vậy mới đứng nhìn Ford, vỗ vai hắn: “Tôi cảm thấy anh ta vẫn rất xem trọng anh.”

Nói xong, Giang Hằng liền bỏ đi, Ford nhìn thân hình cao ráo thẳng tắp dần chìm vào đám người, lúc này mới tỉnh táo, lẩm rầm rừ liên tục: “Xem trọng? Không đúng! Fay chưa từng xem trọng ông đây!”

Giang Hằng ngồi trước màn hình vi tính châm thuốc, hẳn không có thói quen hút thuốc trong phòng, hút thuốc là thói quen xấu, khi vào khoảng hai mươi tuổi làm bấy thế nào cũng được, thân thể con người từ lúc mười tám đến ba mươi tuổi là đang ở vào trạng thái đỉnh cao, nhưng khi tới ba mươi, bạn nhất định phải chú ý tới tình trạng sức khỏe của mình. Cho dù là vận động viên quốc gia đỉnh cao, đến ba mươi tuổi cũng phải bỏ giấc mộng huy chương vàng mà chấm dứt sự nghiệp.

Từ vừa nãy tới bây giờ hắn đã hút hết mấy điếu thuốc, rõ ràng là do hắn đang phiền não.

Khi Giang Hằng tới chỗ ở của Sarah Grano, nơi đó đã bị cảnh sát niêm phong, nghe nói tối qua ở đó đã xảy ra vụ án đầu súng, có người chết trong nhà, cũng có người chết trong hẻm, nhưng Ford nói hẳn không nghe nói có tướng mạo nào phù hợp với đặc trưng của Vu Tử Thạc.

Giang Hằng ngẩng đầu nhìn ra cửa sổ, vừa rồi còn là mặt trời rực rỡ, hiện tại đã bị mây đen che phủ, đường phố New York âm u trông giống như được mạ thêm một lớp kim loại.

Một tiếng trước, Giang Hằng hack vào trung tâm giám sát gần đó, nhưng không có một đoạn băng nào quay lại hiện trường chuyện đã xảy ra, Vu Tử Thạc là một người vô cùng cẩn thận, bình thường ngay cả khi ra ngoài y cũng cố ý tránh khỏi camera.

Hiện tại không ai biết Vu Tử Thạc đã xảy ra chuyện gì, Ford nói cuộc độ súng tối qua vô cùng kịch liệt, nói không chừng y đã bị thương, đang co ro trong xó tối nào đó một mình liếm láp vết thương, đợi khi lành lặn y sẽ trở về, cũng có thể lần này y không cách nào dọn sạch tất cả như bình thường.

Vu Tử Thạc tìm được Sarah hay chưa, người truy sát họ là ai, y có bình an vô sự không, đều là chuyện chưa biết, hiện tại phải tranh thủ từng giây từng phút.

Đầu bên kia điện thoại Ford báo lại tin tức mới nhất, tựa hồ có người vào bốn giờ sáng thấy một nam một nữ đi bên kia đường, không lâu sau trong con hẻm truyền ra tiếng súng, sau đó thì không biết họ đã đi hướng nào, cuối cùng Ford thở dài, “Tôi nói này anh bạn, anh có từng nghĩ tới chúng ta làm vậy căn bản là phí công chưa? Anh ta là người mạnh nhất mà tôi từng gặp, có lẽ anh ta căn bản không cần chúng ta giúp đỡ, nếu không tại sao anh ta không nói một tiếng?”

“Anh ta không nói không có nghĩa là anh ta không cần giúp đỡ.” Giang Hằng khề nhướn chân mày, cúp máy. Dập tắt điếu thuốc trong tay vào gạt tàn, hắn chống trán, nhắm mắt hít sâu thở ra, ánh sáng trắng nhợt từ màn hình rọi lên gương mặt như điêu khắc của hắn, bên dưới ngón tay là hai chân mày nhíu chặt tạo nên cảm giác vô cùng gay gắt, trong phòng máy vắng lặng trừ tiếng rung động nhỏ nhặt phát ra từ khung máy ra, thì chỉ còn một câu nghi hoặc trầm thấp: “Vu Tử Thạc... rốt cuộc anh đang ở đâu?”

Sarah đi Vu Tử Thạc đi giữa dãy phòng cũ của cao ốc song B đang trong quá trình quy hoạch, họ dừng lại trước một căn phòng, Vu Tử Thạc gõ cửa, xác nhận bên trong không có người, mới lấy dụng cụ mở khóa ra mở cửa.

Đó là một phòng ở rất cũ kỹ, không có người, cửa sổ đã bị gỗ đóng kín, chỉ có vài tia sáng xuyên vào từ khe hở giữa những miếng gỗ.

Vu Tử Thạc gạt đầu, tựa hồ rất thỏa mãn với nơi này, y đơn giản xử lý qua vết thương, để Sarah ở lại, khi đóng lại cửa để che giấu, Sarah bật dậy tới giữa khe hở hỏi y: “Fay, chú muốn đi đâu?”

“Đi tìm chút đồ có thể xử lý vết thương, trong tình trạng này tỉ lệ sống sót của chúng ta là rất nhỏ.” Vừa nói xong, Sarah đã kéo cửa đi ra đứng cạnh y, “Là chú muốn tôi tin tưởng chú, tôi đi với chú.” Lúc này cô bé không muốn rời khỏi y, cô bé không muốn ở một mình.

“Tôi không bảo cháu tin tưởng tôi.” Y hừ lạnh, lấy khẩu SIG-P226 màu đen ra, hiện tại, trong khẩu súng này chỉ còn lại một viên đạn.

Trong căn phòng ở góc tây bắc trên tầng năm tòa phía bắc của cao ốc song B quy hoạch, hai tên buôn thuốc phiện đang thương lượng hôm nay phải chuyển hàng đi đâu, cánh cửa làm bằng gỗ chốt bị người gõ vang. Cửa mở, một gương mặt cười ôn hòa xuất hiện trước mắt họ, “Mấy anh, có hàng không?”

Người bên trong bực dọc híp mắt lại: “Có hàng cũng không cho loại người như mày, bớt tới gây phiền phức đi.” Nói xong chuẩn bị đóng cửa, khi tay hấn nắm vào nắm đấm cửa, sắc mặt của người bên ngoài biến đổi, tay chống lên vách tường bật lên đá một cước, cả cánh cửa bị đá văng lên người tên kia, một người một cửa bay vào trong nhà, đập nát bàn gỗ bên trong phòng khách.

Người còn lại bên trong lập tức giơ súng, còn chưa kịp bóp cò, đầu của hắn đã bị đạn của đối phương găm vào, kêu thét một tiếng rồi ngã xuống sàn.

Người bên ngoài đi vào hồi phục lại nụ cười ôn hòa, ngồi xổm trước mặt tên kia nói: “Tôi không mang theo tiền mặt, cảm ơn hàng của các anh.” Nói xong còn bồi thêm một cú bằng băng súng, sau đó nhặt hai túi bột trắng dưới đất lên nhét vào ngực, “Đi thôi, Sarah.”

Trước cửa nhô ra một cái đầu nhỏ, Sarah nhìn hai tên đàn ông vô dụng không dậy nổi kia, khinh thường hừ một tiếng, chạy qua dìu người bước chân không ổn nói: “Fay, chú thật đúng là người lợi hại. Suy nghĩ thêm về kiến nghị của tôi đi, lần này tôi sẽ nghĩ cách có tiền, bao nhiêu tiền cũng được.”

Vu Tử Thạc nhìn Sarah một cái, không tiếp lời, chỉ vuốt mạnh mái tóc của cô bé.

Sau khi lấy được những thứ cần thiết để xử lý vết thương, Vu Tử Thạc dẫn Sarah về căn nhà bỏ hoang đó, cửa bị đóng hờ chỉ đây là mở, Sarah theo y vào rồi lập tức khóa lại.

“Đừng nghĩ tới chuyện báo thù cho cha nữa.” Vu Tử Thạc tùy tiện đặt súng lên bàn, trong khẩu súng này đã không còn đạn, không còn tác dụng nữa. Tình huống này rất tồi tệ, nhưng cũng không còn cách nào khác.

Nhìn Vu Tử Thạc ngồi lên chiếc giường bằng gỗ, Sarah có chút kích động nắm chặt tay, “Chú nói tôi có thể làm gì? Tôi đã không còn gì nữa rồi!”

“Không, cháu còn tương lai, cháu còn nhỏ, cháu còn có thể làm lại tất cả... cháu có thể trở lại trường học, quen biết bạn bè mới, cháu có thể vẽ tranh, tương lai, cháu có thể mở hành lang trưng bày hoặc đưa tác phẩm của mình tham gia triển lãm, cháu sẽ đứng trên bục chói sáng nhận sự hoan hô và tràng vỗ tay của mọi người.” Vu Tử Thạc dùng giọng nói dễ nghe miêu tả từng cảnh tượng mê người trước mắt cô bé, cô bé chưa từng nghĩ tới, y ngày ngày làm bạn với súng, vậy mà có thể nói ra những lời lãng mạn dễ nghe như thế. Cuối cùng, y đưa cho cô bé một cái ví da màu đen, nhắm mắt lại nằm xuống giường, “Sarah, nếu cháu tiếp tục đi trên con đường của cha cháu, thì sẽ trở nên giống như tôi, cô độc một mình.”

Khỏe mặt Sarah ẩm ướt, chưa từng có ai nói với cô bé những lời này, cho dù là cha của cô bé cũng không, “Fay, cảm ơn chú.” Cô bé biết đó có thể không phải là tên thật của y, nhưng câu cảm tạ này của cô bé, là nói với người trước mặt.

Mở ví da, bên trong là dụng cụ mở khóa độc một màu, y nằm trên giường nói với cô bé: “Dùng cái đó, giúp tôi lấy viên đạn ra, tôi sẽ chỉ cho cháu phải làm thế nào.”

Mặt trời lên cao, vài tia sáng đáng quý trong mùa đông rơi vào qua khe hở của cửa sổ bị đóng chặt, ánh mặt trời rơi lên đôi chân mày dài của y, cô bé nhìn y hít thật sâu, lộ ra nụ cười. “Được.”

“Chú không có người nhà sao?” Theo chỉ dẫn của Vu Tử Thạc cô bé cẩn thận giúp y lấy viên đạn ra, sau đó y tự ngồi dậy, đổ cocaine lên vết thương, xé miếng vải áo sơ mi, xem như băng gạc băng vết thương lại, trả lời ngắn gọn: “Chưa từng có.”

Bắt đầu từ khi Vu Tử Thạc nhớ được mọi chuyện thì y chưa từng gặp qua bất cứ thân nhân nào, y có thể là người nhà của Tiểu Trọng, nhưng Tiểu Trọng không phải là người nhà của y.

“Xin lỗi...” Sarah nhìn gương mặt tuần tú của Vu Tử Thạc, bỗng nhiên nảy sinh cảm giác bi thương không biết từ đâu tới: “Vậy chú cũng không có bạn sao?”

Vu Tử Thạc ngạc nhiên một chút, xoay sang nhìn khẩu súng trên bàn, móc di động ra khỏi túi áo, theo tính phản xạ ấn một dãy số, điện thoại chỉ vang một tiếng đã được kết nối, nhanh tới mức làm y phải kinh ngạc, đầu bên kia rất yên tĩnh, tựa hồ đang chờ y lên tiếng, y trầm mặc một chút, hỏi: “Anh có đó không?”

“Tôi đã nói với anh tôi luôn ở đây, xem ra anh không hiểu rõ ý của tôi lắm.” Giọng nói trầm ổn bình tĩnh xuôi theo ống nghe truyền vào lỗ tai.

Đối phương không hỏi, y cũng không xin lỗi, ánh sáng ấm áp ngoài cửa sổ rơi lên mặt y, ngựa ngửa, y mỉm cười nhẹ: “Ha, chỗ của anh có súng không?”

.

== ==

Chú thích:

*SIG-P226:

*Cocaine: Cocaine là hợp chất gây nghiện tropane alkaloid dạng tinh thể được chiết xuất từ lá cây coca. Nó có tác dụng rất mạnh đối với hệ thần kinh trung ương đồng thời là hợp chất làm triệt tiêu tính ngon miệng và tạo ra cảm giác khoan khoái, hạnh phúc và năng lượng giả tạo. Cocaine có thể gây kích thích hệ thần kinh dài từ 20 phút đến hàng giờ tùy thuộc vào liều dùng. Ban đầu gây kích thích hoạt bát, sau đó đến giai đoạn huyết áp, nhịp tim tăng và hưng phấn. Cảm giác này đôi khi đi kèm với cảm giác khó chịu, trầm cảm và sau đó đến giai đoạn thèm thuốc. Cocaine gây ra nhiều phản ứng tiêu cực như paranoia, bất lực và phải sống lệ thuộc vào thuốc.

*Tòa nhà song B: Kiểu kiến trúc hai toàn song song

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 25: Khó Thể Tin Tưởng

Trong phòng máy an tĩnh, ba màn hình lớn trên vách tường phát ra ánh sáng trắng nhạt nhạt, bầu trời chợt chuyển trong bên ngoài cửa sổ trút xuống những tia nắng ấm trông có vẻ yếu đuối.

Giang Hằng nghiêng đầu nhìn từ âm tường, rồi quay mặt lại nhìn màn hình, “Anh đang ở đâu?”

“Tòa bắc khu quy hoạch song B, tầng sáu.” Bên ngoài bỗng nhiên truyền tới trận xao động, Vu Tử Thạc bật điện thoại lắng nghe một chút, đại khái là vì chuyện y đã gây ra trong tòa nhà này vừa rồi, người Bulgaria đối với kẻ tới tìm này không thể bỏ qua. “Những người đó đã tìm tới nơi, hiện tại tôi phải đi, giúp tôi tìm một con đường, bảo Ford đến đón tôi.”

Tay Giang Hằng lướt như gió trên bàn phím, đồng thời nói với Vu Tử Thạc, “Anh thật sự tin tưởng tên cóm hủ bại đó sao? Tôi đã nói, nếu anh cho anh ta cơ hội anh ta sẽ cắn ngược lại anh.”

“Về mặt bản chất thì Ford không phải là người xấu, hướng hồ anh từng nói, mỗi người đều nên có cơ hội bắt đầu lại.” Vu Tử Thạc vẫn nhớ rõ, trước cửa phòng karaoke hôm đó, về mặt khi Giang Hằng nói ra câu này, ánh đèn vàng nhạt rọi lên đôi môi mím chặt cứng nhắc, tia sáng từ đôi mắt kiên nghị đó, khiến câu nói càng trở nên đặc biệt dụ người.

“Tôi biết anh ta từng giết người.” Tay Giang Hằng ngừng lại một chút, hẳn không ngờ đã lâu như vậy, Vu Tử Thạc vẫn có thể nhớ rõ câu nói kia.

“Người bị tôi giết còn nhiều gấp mấy lần anh ta.” Vu Tử Thạc cười nhếch mép, đầu bên kia điện thoại, cũng truyền tới tiếng cười của Giang Hằng. “Có thể rời khỏi nơi đó từ con đường đang thi công ở hướng tây bắc tính từ chỗ anh, anh phải đến bến phà số 11, tôi sẽ thông báo cho anh Klaus đến phía bên kia đón anh, đúng rồi, anh bị thương sao?”

“Còn gượng được.” Nói xong Vu Tử Thạc xuống giường, hiệu quả gây tê của cocaine không tồi, ít nhất hiện tại đã không còn cảm thấy đau. “Giúp tôi điều tra một biển số xe, DXZ7894, tôi muốn biết rốt cuộc là ai.”

Tối qua khi Vu Tử Thạc lái xe tới gần nhà Sarah, có hai chiếc xe đang định chạy khỏi, Vu Tử Thạc nhìn được biển số xe của đối phương.

“Anh cảm thấy bên truy sát Sarah không chỉ có một thế lực?” Giang Hằng bắt đầu nghi ngờ, tuy không khó để đoán Vu Tử Thạc vì nguyên nhân gì đó mà bảo vệ Sarah Grano, nhưng hiện tại xem ra, nguyên nhân Sarah bị truy sát vẫn là câu đố rối rắm.

“Tôi phát hiện trên bộ cửa sổ nhà Sarah có chất liệu vải đồng phục của NYPD.” Khi Vu Tử Thạc nói câu này, người kinh ngạc nhất là Sarah, cho dù chỉ suy đoán thôi cũng đã đủ dọa người, người của NYPD muốn truy sát cô bé, mà người bảo vệ cô bé lại là một sát thủ, đây là một cảnh tượng cực kỳ cười biết bao a!

“Tôi sẽ kiểm tra.” Giang Hằng nói xong cúp máy.

Khi Ford Klaus nhận được điện thoại là lúc hắn đang chuẩn bị hưởng thụ bữa cơm trưa ngon lành, dây số không tên giống như một lá bùa thúc giục, thờ dài nặng nề, đóng hộp com, “Đầu tiên phải nói một câu, tôi đã dự cảm được lần này khẳng định không có chuyện gì tốt.”

“Lát nữa anh phải xuất phát đến bến phà đón Fay.” Giang Hằng nghe được tiếng Ford chửi rủa bên đầu kia “Óe! Quái đản!”, tiếp theo nói: “Còn nữa, giúp tôi điều tra chủ nhân của chiếc xe mang biển số DXZ7894 là ai.”

“Mẹ nó, tại sao tôi cảm thấy chuyện mấy người làm càng lúc càng nguy hiểm? Chuyện này không hợp pháp, người anh em mặc âu phục à!” Ford tức giận gầm lên kháng nghị, Giang Hằng giả vờ không nghe thấy, chỉ nói: “Anh chỉ cần biết anh ta đang bảo vệ một cô bé mười sáu tuổi là được rồi, đừng nói với tôi hai chữ ‘hợp pháp’, có cần tôi nhắc nhở anh là một cảnh sát hủ bại không?”

“Ông đây đã không phải nữa rồi!!!” Còn chưa gầm xong câu, điện thoại đã cúp, Ford xoa trán liếc mắt nhìn hộp com trên bàn, sau đó tức giận bắt bình gầm lên với hộp com. “Ha! Buồn cười! Một sát thủ còn đi bảo vệ người khác? Là mày thì mày tin không?”

Hộp com không trả lời, Ford cầm chìa chọc chọc vào hộp com, “Nói đi, mày tin không? Không nói tức là ngầm thừa nhận à?”

Nữ nhân viên bên ngoài trùng hợp mở cửa ngay lúc này, thấy điệu bộ của Ford đầu tiên là kinh ngạc một chút, sau đó suy nghĩ gì đó rồi quay người ra ngoài, Ford vội gọi lại: “Nghe tôi giải thích!”

“Sếp, không cần giải thích, tôi hiểu mà, dù sao đã ly hôn với vợ trước hơn ba năm rồi...” Cô nữ nhân viên vô cùng đồng tình nhìn Ford, rồi đẩy cửa ra ngoài.

“Cô hiểu cái rắm!” Ford phẫn nộ ném chìa ra cửa.

Vu Tử Thạc dẫn theo Sarah cẩn thận đi trong tòa nhà, người Bulgaria đã tìm đến tầng một, nhưng cho tới hiện tại vẫn chưa ai chú ý tới bọn họ, tiếng bước chân vang vọng dưới lầu, Vu Tử Thạc chống vào vai Sarah, y có thể cảm giác được mồ hôi lạnh của cô bé đang trượt từ cổ xuống tay y.

“Làm sao đây, những kẻ đó lên tới nơi rồi.” Sarah dùng âm lượng cực nhỏ hỏi.

“Điều này chỉ có thể đi lên trên thôi.” Vu Tử Thạc kéo cổ tay cô bé, dẫn cô bé lên lầu bảy.

Cho tới lúc này, Sarah vẫn khó thể tiếp nhận sự thật người muốn lấy mạng cô bé là NYPD, hai bóng người nhanh chóng di động trên cầu thang, lúc này Vu Tử Thạc nói với cô bé, “Sarah, nghe cho kỹ, sát thủ tối qua không phải là người của NYPD, hiện tại người muốn tìm cháu nếu tôi đoán không sai, thì là thế lực chính phủ, một phía trong đó muốn giết cháu diệt khẩu, mà lũ còm thối nát của NYPD muốn bắt sống cháu. Nếu lát nữa xảy ra chuyện vạn nhất gì, cháu bị NYPD mang đi, tuyệt đối đừng phản kháng, cố gắng kéo dài thời gian, cháu nhất định biết tin tức gì đó mà bọn họ cần, trước khi đạt được thứ cần muốn thì bọn họ sẽ không giết cháu.”

Ford đều tra được chủ sở hữu của biển số đó, không ngờ lại là Hawkes Kevin nhân viên cảnh sát NYPD, người từng làm cộng sự với hắn, tràn đầy khó hiểu hắn gửi mail cho tên khốn mặc âu phục. Ấn tượng của Ford đối với tên đàn ông mặc âu phục này chỉ có hai điều, một là bộ âu phục vừa nhìn đã biết giá cao tới dọa người, hai là hương nước hoa có vị thuốc lá nhàn nhạt trên người đối phương, đàn ông nhìn đàn ông, không quá chú trọng từng bộ phận như phụ nữ, nhưng đích thật hắn vẫn nhớ rõ gương mặt đẹp trai đến mức có thể kéo đi bán của đối phương. Nhưng cho dù ngoại hình tuấn tú, người này vẫn giống Fay, chỉ biết nô dịch sai khiến hắn, quả nhiên người có tiền và sát thủ đều không phải thứ tốt lành gì.

Vớ chìa khóa xe trên bàn, Ford đi ra cửa, vừa ngồi vào xe đã nhận được điện thoại của Giang Hằng, “Nhận được mail rồi, tôi thừa nhận cách nhìn của tôi đối với anh có sai sót, có lẽ anh đáng để tin nhiệm.”

“Chơi trò gì chứ, ông đây phải đi dẫn Sarah gì đó về cho anh.” Ford cười nhếch mép cúp máy, đồng thời, một họng súng chỉ vào đầu hắn.

“Ồ, Ford, đã lâu không gặp.” Người đàn ông ngồi ghế sau cười lạnh lẽo, Ford nhìn qua kính chiếu hậu thấy được gương mặt của người này, người này không phải ai khác, chính là đồng sự cũ của hắn — Hawkes Kevin.

“Từ sau khi anh và bọn buôn thuốc phiện đó chạy đi chia chác, tôi còn cho rằng anh đã quên tôi rồi.” Ford hừ một tiếng, làm một tên còm binh thường hay còm hủ bại, bị súng chỉ vào đầu cũng không tới mức la hét ầm ĩ, hắn giờ cao hai tay quay người lại. Đối diện với khẩu súng của Hawkes, một tay lấy điều thuốc ra hút.

“Ông bạn cũ, từ khi anh chạy tới phòng làm việc kín mít không lộ gió đó, tôi cũng cho rằng anh muốn dùng chậu vàng rửa tay. Nhưng gần đây lại nghe được tin, hình như anh đối với cô nhóc tên Sarah đặc biệt quan tâm, vừa rồi tôi đã nghe cuộc đối thoại của anh và anh ta.” Họng súng chỉ mạnh vào đầu Ford, “Đừng giả ngu, anh đang làm việc cho ai?”

“Cái chính một chút, không phải anh ta, là bọn họ. Tôi không giả vờ gì hết, nhưng tôi cũng không biết họ rốt cuộc là ai.” Trong mắt Hawkes lộ ra tín hiệu nguy hiểm, lúc này Ford bắt đầu trở nên khẩn trương, hắn thở dài, “Tôi chẳng qua là người bị uy hiếp, thay họ làm việc mà thôi.”

“Ha, tôi biết anh cũng không phải thứ tốt lành gì.” Hawkes rút súng về, lấy một sấp đô la dày cộm trong người ra, “Dù sao đều là nhận thù lao làm việc, không bằng anh làm việc cho chúng tôi vậy.”

“Éo, trời ơi, ông đây thật không hiểu, mấy người làm quái gì lại muốn đưa con nít đó như vậy!” Ford sai tay, hỏi Hawkes.

Hawkes chỉ đẩy tiền tới, lắc lư trước mặt Ford, “Trong tay con bé có tình báo chúng tôi cần, anh không cần lo nhiều như thế, tôi biết hiện tại anh đang cần tiền gấp, đưa con gái đáng yêu của anh còn muốn đi học đúng không?”

Gương mặt Ford trong một chốc thay đổi màu sắc: “Trừ anh ra, còn bao nhiêu người biết chuyện tôi làm việc cho người khác?”

Hawkes cười ha hả: “Chỉ một mình tôi, tôi còn chưa tới mức không niệm tình cũ như vậy.”

“Được thôi, nếu tôi giúp anh chuyện này, tôi phải làm sao thoát thân khỏi bọn họ?” Ford nhận số tiền trong tay Hawkes nhét vào áo, chỉ nghe Hawkes cười càng lớn tiếng, “Anh giúp tôi tìm con bé đó, chúng ta cũng giải quyết bọn họ không phải được rồi sao?”

“Mấy người tính làm gì với con bé đó?” Ford ho khan một tiếng, Hawkes sai chân ngồi lên ghế phụ lái cạnh Ford, thản nhiên tự đắc phả một hơi khói thuốc: “Nghe ngóng được tin tức chúng tôi cần, sau đó giải quyết nó thôi.”

Éo, con bé thật đáng thương! Ford thầm cảm thán, khởi động xe, lúc đó Fay nói quả nhiên đúng mà, một khi tay đã bắn, thì không thể quay lại nữa, như

hắn hiện tại, đối diện sự căm dỗ của tiền bạc đã dễ dàng thỏa hiệp như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 26: Cạn Ly Vì Thuốc Giải

Vu Tử Thạc và Sarah chạy thẳng tới tầng 13, nơi này tạm thời không có ai tuần tra, Sarah thở gấp, đẩy mạnh Vu Tử Thạc, “Chú nói có muốn hại tôi, sao còn giao tôi cho người bạn cảnh sát của chú?”

“Tôi quen một cảnh sát không tồi, cô ta sẽ bảo vệ cháu.” Vu Tử Thạc bị đẩy tới bờ tường không còn sức lực, trong đầu hiện lên gương mặt và ánh mắt lấp lánh tia sáng sắc bén của Ada Wenskhongl, cô ta không thể tính là xinh đẹp, nhưng y lại nhớ rất kỹ, “Đến bờ bên kia cảnh sát Ford sẽ đưa cháu tới chỗ cô ta.”

“Tôi tin chú, nhưng tôi không thể tin người khác.” Sarah kiên quyết lắc đầu.

Vu Tử Thạc thở dài, khiến Sarah ngoài ý muốn phát hiện người trước mắt này ngay cả tiếng thở dài cũng gọi cảm như thế. “Cháu không cần tin tôi, cháu có thể chọn lựa bỏ đi, hoặc ở lại đây chờ chết.”

Nghe câu trả lời như thế, Sarah lộ ra biểu tình thất vọng, cô bé không nhìn thấu được người đàn ông này, mới vừa rồi y còn có thể bỏ cả tính mạng vì cô bé làm cô bé cảm động chảy nước mắt, nhưng hiện tại lời y nói ra lại tàn khốc như thế.

Điện thoại đặt trong túi run lên, Vu Tử Thạc nhận điện nghe một lúc ừ ừ vài tiếng rồi cúp máy: “Sarah, cháu cứ chạy thẳng về bên đó, có một lối đi cũ thông thoáng không vật cản giúp cháu rời khỏi đây, sau khi ra ngoài, có người sẽ dẫn cháu tới bến phà.”

Ý của anh ta là, anh ta không đi cùng cô bé? Sarah mãnh liệt nhìn y: “VẬY CÒN CHÚ?”

Bỗng nhiên, y đi xuống cầu thang, “Hiệu quả của thuốc đã qua rồi, tôi nghỉ ngơi một chút mới đi.”

“Tôi không muốn tách khỏi chú ____” Còn chưa nói xong, ánh mắt sắc bén đã nhìn chăm chăm cô bé, lập tức cảm giác lạnh lẽo lan tràn toàn thân, cô bé co ro, lùi về nửa bước, giọng nói lạnh lẽo của y truyền vào tai: “Đi đi, đừng để sự ngu xuẩn của cháu hại chết bản thân.”

Nước mắt của Sarah trào lên khóe mắt, y nhìn cô bé, giống như nhìn một thi thể, rồi đột nhiên, sát ý trong con mắt lạnh băng đó nhạt dần. “Để tôi nói theo cách khác, người đến đón cháu là người tôi tin tưởng, cháu tin tôi, mà tôi tin anh ta, hiện tại cháu không có quyền nghi ngờ, cháu chỉ cần nghĩ cách để bản thân sống sót là được.”

“Fay...” Cô bé nhìn y lần cuối, cắn răng, quay người chạy vào lối đi cũ kỹ.

Bóng dáng Sarah biến mất sau ngõ quẹo, Vu Tử Thạc ngửa đầu tựa vào tường, hơi thở dốc, trong hơi thở mang theo khổ sở, giắt sau lưng là một khẩu súng không đạn, tiếng huyền não dưới lầu đang tiếp cận nơi này, có thể đây là lúc mà một sát thủ lúng túng nhất, không có câu từ nào có thể hình dung tình cảnh lúc này chuẩn xác bằng bốn chữ ‘cùng đường tận lộ’.

“Ở đây có vết máu, đuổi theo!” Trong cầu thang vang lên tiếng bước chân, tiếng dẫm thành thịch càng lúc càng gần.

Vu Tử Thạc rút dao găm trong áo khoác ra, hít thật sâu, lặng lẽ chờ đợi, trong thời gian ngắn ngủi, y thậm chí nghĩ tới biểu cảm của Tiểu Trọng và Giang Hằng khi nhìn thấy thi thể y sau khi y chết. Lúc đến không mang theo gì, lúc đi cô độc một mình, với y mà nói đây là nhận thức về mạng sống, điều này cũng coi như là trước sau ăn khớp, không can hệ gì tới ai.

Bỗng nhiên, bóng râm che mất ánh mặt trời chiếu vào từ cửa sổ sau lưng Vu Tử Thạc, thân hình cao to dưới sự tô điểm của ánh sáng hình thành một ảnh cắt đẹp đẽ, y quay đầu lại nhìn, người đó mở miệng, phát ra giọng nói quen thuộc, ần ần và hàm hậu: “Nếu cần giúp thì nói một tiếng.”

Ý của đối phương là muốn y cầu xin hắn? Vu Tử Thạc bất mãn gọi tên đối phương, “Giang Hằng!”

“Anh dùng giọng điệu này gọi tôi chỉ làm tôi cảm thấy rất vui vẻ, tôi cảm thấy dường như cả một thế kỷ rồi không gặp anh.” Giang Hằng mỉm cười, sau đó Vu Tử Thạc thấy Sarah thò đầu ra sau lưng Giang Hằng, y bắt giác cau mày: “Sao cháu còn ở đây?”

“Tôi sẽ không bỏ lại chú, tôi phải đi chung với chú.” Sarah vừa thở dốc vừa chớp chớp mắt nhìn y, vừa rồi cô bé chạy xuống lầu 13 thì gặp Giang Hằng đến đón cô bé, rồi lại vội vàng vàng kéo Giang Hằng về đây. “Nhưng mà vừa rồi chú nói gì vậy?” Sarah không hiểu tiếng Trung Quốc.

“Đang nói cháu nên đi học tiếng Trung Quốc đi.” Giang Hằng vừa nói vừa ném cho Vu Tử Thạc một khẩu súng, rắc ____ đạn đã lên nòng, cực giống giọng nói trầm thấp của Giang Hằng.

“Ha, đừng làm khó con nít chứ?” Đau đớn ở vết thương dần nhạt đi, Vu Tử Thạc đánh giá khẩu súng trên tay, SIG-P226 màu đen, khẩu súng Thụy Sĩ

này là súng lục bán tự động mà y thích nhất, độ bắn chính xác của P223 rất cao, hơn nữa ổ đạn có thể chứa ít nhất 15 viên đạn, vì thế được các cơ cấu liên bang ATF, FBI, DEA, CID sử dụng rộng rãi, ngoài ra còn được các cảnh sát bình thường của sở cảnh sát khu vực hoặc tiểu bang và một số bộ đội đặc chủng xem trọng.

Khi điều chỉnh xong tư thế cầm súng, đồng thời một đám người tay cầm MP5 chạy vào cầu thang.

Hai bên giáp mặt, không cần phải nói, trực tiếp giao tranh. Tiếng súng vang vọng dữ dội trong hành lang, trong một thoáng vỏ đạn súng tiểu liên bắn tung tóe khắp nơi, 15 phát đạn liên tục bắn trúng vào tứ chi của đối phương, không phát nào trật mục tiêu. Sau khi khói thuốc súng tan đi, Sarah mở băng mắt nhìn đám người ngã chổng chéo nhau trên cầu thang, hơn mười người đau đớn cuộn lại, thật đáng sợ, có người thậm chí còn chưa thể chạm vào cò súng.

“Bắn thật chuẩn.” Giang Hằng nhướng mày, lộ ra vẻ tán thưởng, lấy ra cặp đạn mới ném cho Vu Tử Thạc.

“Tôi nhớ súng của tôi rồi.” Con mắt màu hổ phách đang hứng thú giết chóc, đôi môi mỏng cong lên, bật miếng sắt hình chữ nhật lên rồi trong thời gian không đến hai giây y đã hoàn thành toàn bộ quá trình lắp đạn mới. Ổ đạn của khẩu P226 được thiết kế chốt an toàn rất tốt, chỉ cần ngón cái của bạn đủ dài, liền có thể không cần thay đổi cách cầm súng vẫn có thể trực tiếp dùng ngón cái thao tác đóng mở chốt an toàn.

Giang Hằng đỡ Vu Tử Thạc, thuận tiện vỗ vai y: “Chúng ta đi thôi.”

“Anh xác định không có gì bất mãn sao?” Vu Tử Thạc khoác tay qua vai Giang Hằng: “Sau khi ra khỏi đây tôi sẽ không nghe anh nói nữa đâu.”

Giang Hằng đỡ Vu Tử Thạc đi được hai bước, thì dừng lại, chân mày anh tuấn nhăn chặt, nói: “Cà phê Trung Quốc rất đắng, nhưng cũng không tương niệm bằng mùi vị của anh.”

Tim giật mạnh, vào lúc này mà còn có thể nói đùa như thế thì chắc chỉ có mỗi Giang Hằng thôi.

Vu Tử Thạc nghiêm trang xoay lại nhìn Giang Hằng, mái tóc màu đen trước kia đã dài hơn mấy cm, dưới cảm giác được cạo sạch sẽ hiện tại lại dễ mặc cho râu lông phúng lồi ra, dưới khóe mắt có vết ứ xanh, trong mắt giăng đầy tơ máu. Vu Tử Thạc đột nhiên cười ha ha, “Phẩm vị của lời yêu thương do anh nói thật đúng là không ra làm sao.”

Mặt trời nóng rực giữa trưa rọi lên cửa sổ trước mặt hai người, Vu Tử Thạc nhẹ thúc cùi chỏ vào ngực Giang Hằng: “Này, nên đi thôi.”

Cánh tay đó rất nhanh bị Giang Hằng nắm phần cổ tay khoác qua sau đầu, Giang Hằng đỡ bên eo y, dặn một câu: “Chú ý dưới chân.”

Thuận lợi ra khỏi kiến trúc quy hoạch song B, đi thêm mấy trăm mét nữa là chiếc du thuyền nhỏ tấp bên bờ, khi bọn buôn thuốc phiện Bulgaria đuổi theo, thuyền của họ đã chạy ra bên cảng.

Mặt nước sông East New York xanh ngắt gọn sóng lăn tăn, ngày nắng mùa đông thổi từng cơn gió nhẹ, Sarah giúp Vu Tử Thạc băng lại vết thương, khi cời miếng vải sơ mi ra, Sarah kinh ngạc phát hiện vết súng trên chân Vu Tử Thạc đã ngừng chảy máu như kỳ tích, Vu Tử Thạc chỉ cười trừ, rút một chai nhựa rỗng nhỏ nhỏ trong túi ra ném lên sàn tàu, cô bé nhìn kỹ, đó là một bình keo siêu dính.

Giang Hằng ngồi gác tay lên mạng thuyền hút thuốc, ánh mặt trời lặn ngút chiếu vào con mắt có cùng màu bầu trời của hắn, “Dùng keo cầm máu là một biện pháp tốt.”

“Ủy thác kết thúc rồi, chúng ta nên chúc mừng thôi.” Vu Tử Thạc đưa mắt về cabin, trên chiếc bàn sắt trong phòng là hai chai rượu mẫu nhỏ 50ml, Giang Hằng đi vào cabin lấy hai chai rượu mẫu ra, mở nắp một chai đưa cho Vu Tử Thạc, rồi quay về soi mới chai rượu thủy tinh hình phẳng trong tay, “Tôi không biết anh còn thích Whisky của Scotland nữa đó. Nếu phẩm vị của con người phân từ một đến mười, hiện tại anh chỉ còn ở mức bốn thôi.”

“Ông chủ à, tôi là người nghèo.” Vu Tử Thạc hít mùi rượu nồng, cụng chai với Giang Hằng, “Chúc Sarah bình an vô sự.”

“Tôi cũng muốn uống!” Sarah chen mồm vào.

“Đội nhóc trưởng thành đã, tiểu quý.” Vu Tử Thạc ngừng động tác đưa rượu lên miệng, nhìn Giang Hằng, Giang Hằng tựa hồ không vội uống rượu, mà rút một điếu thuốc ra, châm lửa, sau đó mới không nhanh không chậm mở nắp chai. Mặt trời đã chuyển sang tây, mặt hắn ngược ánh sáng, làn khói thuốc mờ ảo lan tỏa trong không khí, đôi môi kết hợp với chút râu lông phúng dưới cằm khiến hắn trông có vẻ càng thêm thành thực chín chắn, hắn đứng đó, mà Vu Tử Thạc thì ngồi trước mặt hắn, hắn cúi nhìn y, như lúc trước. Cuối cùng hắn nâng chai rượu lên, con mắt lạnh lẽo đặt lên mặt Vu Tử Thạc, trong âm sắc thấp trầm pha tạp thêm thứ gì đó, “Chúc anh hồi phục thân tự do.”

Vu Tử Thạc nhất thời ngây ra, ánh sáng chiếu vào con mắt màu hổ phách đột nhiên trở nên âm trầm, y biết, lần này y khiến Giang Hằng thất vọng. Khóe mắt hạ xuống, thờ dài: “Anh có lý do không tiếp tục tin tưởng tôi.”

“Tôi cho rằng tôi có thể điều khiển anh, nhưng anh vẫn giật đứt dây cương mà chạy thoát, lần này tôi có thể đuổi theo cứu anh, nhưng lần sau thì sao?” Giang Hằng nâng cằm Vu Tử Thạc, cưỡng ép y nhìn hắn, động tác này bình thường chỉ xuất hiện trong trường hợp tán tỉnh, mà lúc này, tầm mắt nhìn lên bị con ngươi màu lam đậm tràn đầy lửa giận đó hoàn toàn chiếm hữu. “Anh phản bội giao ước giữa chúng ta, tôi không muốn như vậy, nhưng hợp tác của chúng ta đã kết thúc.”

- MP5

- Cục Điều tra Liên bang (Tên gốc: Federal Bureau of Investigation) (FBI) cơ quan trực thuộc Bộ Tư Pháp Hoa Kỳ có nhiệm vụ thực hiện điều tra tội phạm ở cấp độ liên bang và tình báo nội địa. FBI có quyền hạn điều tra về các vi phạm trong hơn 200 danh mục về tội ác liên bang. Khẩu hiệu của Cục là “Trung thành, Quả cảm, Liêm chính”.

Cảnh sát địa phương không nằm dưới quyền chỉ huy của FBI

Trụ sở của Cục là Tòa nhà J. Edgar Hoover tọa lạc tại thủ đô Washington, D.C. Còn 56 văn phòng đại diện nằm rải rác và hơn 400 cơ quan địa phương ở các thành phố nhỏ và thị trấn trên khắp các thành phố lớn của Hoa Kỳ. Ngoài ra, Cục còn có hơn 50 văn phòng được gọi là “tùy viên pháp lý” bên trong các lãnh sự Hoa Kỳ trên khắp thế giới.

- Cơ quan Tình báo Trung ương (Central Intelligence Agency; viết tắt: CIA) là cơ quan tình báo trung ương của Hoa Kỳ. Chức năng chính của cơ quan này là thu thập và phân tích thông tin về chính phủ các nước, các tập đoàn kinh tế, các tổ chức hay về bất cứ ai để cung cấp cho chính phủ Hoa Kỳ những thông tin quan trọng và cần thiết phục vụ việc hoạch định chính sách, đề ra các biện pháp ứng phó thích hợp. Chức năng thứ hai là tuyên truyền, phổ biến những thông tin ngầm hoặc công khai và gây ảnh hưởng đến các tổ chức và cá nhân nhằm thu hút sự ủng hộ cho Chính quyền Mỹ. Chức năng thứ ba của tổ chức này là thực hiện các hoạt động ngầm dưới sự chỉ huy trực tiếp của Tổng thống Mỹ. Chức năng này của CIA đã gây nên rất nhiều tranh cãi và làm dấy lên các câu hỏi về tính hợp pháp, giá trị đạo đức và sự hiệu quả của những hoạt động đó.

Trụ sở chính của cơ quan này nằm ở Langley, Virginia, vài dặm từ phía Tây Bắc đến thủ đô Washington, D.C, dọc theo sông Potomac.

- Cục Rượu, thuốc lá, súng và chất nổ (ATF) là một tổ chức thực thi pháp luật liên bang trong vòng Sở Tư Pháp Hoa Kỳ. Trách nhiệm của nó bao gồm điều tra và phòng chống tội phạm liên bang liên quan đến việc sử dụng bất hợp pháp, sản xuất, và sở hữu vũ khí và chất nổ; hành vi đốt phá, đánh bom và buôn bán bất hợp pháp các sản phẩm thuốc lá và rượu. ATF cũng quy định thông qua việc cấp giấy phép bán, sở hữu, và vận chuyển vũ khí, đạn được, vật liệu nổ trong liên bang thương mại.

– Drug Enforcement Administration (DEA) là một cơ quan thực thi pháp luật thuộc liên bang Bộ Tư Pháp Hoa Kỳ, có nhiệm vụ đấu tranh chống buôn lậu ma túy và sử dụng trong phạm vi Hoa Kỳ. DEA không chỉ là cơ quan chủ trì thi hành Đạo Luật Kiểm Soát Chất Đồng Nhất trong nước, mà còn chia sẻ thẩm quyền với FBI và Cơ Quan Thực Thi Pháp Luật Di Trú và Hải Quan (ICE), nó cũng có trách nhiệm phối hợp và theo đuổi điều tra ma túy của Hoa Kỳ ở nước ngoài.

- Cục Điều tra hình sự (Criminal Investigation Department – Viết tắt: CID): Thông cảm tạm thời ta không tìm được nội dung của nó.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 27: Bất Khả Kháng Lực

Đầy Giang Hằng ra, Vu Tử Thạc nhướng cao cặp mắt màu nhạt nhìn đối phương, dưới ánh mặt trời, Giang Hằng dường như có thể nhìn thấy được bóng phản chiếu của mình trong con mắt đó. Cặp mắt dầy sóng không mang theo sát ý, nhưng lại mang theo sự hằn học giận dữ, thậm chí chủ nhân của đôi mắt còn hít thật mạnh, “Kết thúc như vậy?” Nghe như câu nghi vấn, nhưng tựa như lại không cần bất cứ câu trả lời nào, trong thời gian không đến một giây, rượu mẩu đã bay khỏi tay, Giang Hằng nghiêng đầu tránh đi, bình rượu mẩu dùng tốc độ cực nhanh đảo một vòng 360 độ trong không trung rồi sượt qua lỗ tai hắn, giọt rượu rớt lên vai tóa ra mùi rượu nồng nặc, khói thuốc mờ ảo luẩn quẩn trong không khí bị xua đi.

“Tôi không làm” Theo tiếng nói của Vu Tử Thạc vang lên, chai rượu mẩu xoay mạnh bay qua vai Giang Hằng văng ra sau lưng. Tất cả giống như một màn quay chậm, dòng rượu màu lưu ly chảy ra từ tốc độ xoay chóng mặt tạo thành một đường quỹ đạo xinh đẹp, dưới ánh sáng rực rỡ, từng giọt rượu thoát khỏi lực ly tâm bắn ra tung tóe, tạo thành một vùng trời xanh lam lấp lánh ánh quang óng ánh trong suốt.

Điều thuốc bị ném dưới sàn, Giang Hằng duỗi thẳng cánh tay đang cầm chai rượu, lật ngược bàn tay, dòng rượu chảy vào biển bị ánh sáng ám áp chiếu sáng lấp lánh, đối kháng với đôi mắt màu nhạt lạnh lẽo cùng cực, lửa giận bị đè nén trong đôi mắt chìm ung sâu thẳm mãnh liệt muốn trào ra.

Vu Tử Thạc chống tay phải lên sàn, thân thể trượt xuống dưới chân Giang Hằng, vai trái húc lên, Giang Hằng trọng tâm không vững, ngã sang phải, “Anh nói không tính, khi tôi nói kết thúc mới có thể kết thúc.”

Giang Hằng dùng bấp tay cản lại tốc độ lăn ổn định lại thân người, cái tên Vu Tử Thạc này, chân bị trúng đạn mà còn có thể có động tác nhanh như vậy, “Anh không phải phụ nữ, đừng rầy rà lời kéo như thế.” Chai rượu rỗng trong tay bay ra, Vu Tử Thạc né mình, chai rượu đụng vào tay cầm, nát vụn thành những hạt lỏng lẻo dưới ánh sáng gay gắt.

Để tránh bị dính miếng, Sarah trốn vào cabin, hai người đàn ông này đối đầu nhau giống như nước lũ gặp nam thạch, sức mạnh to lớn sục sôi nhưng cũng đồng thời tương thích với nhau, cô bé lo lắng, nhưng không thể chen vào. Huống hồ, cuộc đối đầu của hai người này đã không cho phép tiếng nói của người thứ ba, thậm chí cô bé cảm thấy, cô bé ở trong cabin, mà bọn họ thì đang ở thế giới khác. Không giống người bình thường đánh nhau ở chỗ, khác miếng hai người này lại mang theo nụ cười nhàn nhạt.

Mảnh vụn còn chưa chạm đất, hai người đã lao ra, thân thể khỏe mạnh như nhau va chạm vào nhau, hai tay chống lên sàn tàu.

Khuỷu tay tông vào nhau, tay Giang Hằng nghiêng sang một bên, tranh thủ thời cơ tốt, nắm đấm của Vu Tử Thạc không lưu tình đấm lên mặt hắn. “Đáng đời cho anh dám chọc tôi, hiện tại anh đừng mơ được sống yên thân.”

Ngực nóng lên, Vu Tử Thạc bị Giang Hằng đá văng lên lan can thuyền, thân thuyền nghiêng mạnh về một bên, những mảnh thủy tinh vỡ vụn trên sàn tàu đối diện bay tới như mưa, Giang Hằng lau vết máu trên miệng, bước tới hai bước nắm cổ áo Vu Tử Thạc: “Nghe này, tôi không thể lo cho anh nhiều như thế, làm sai thì phải chịu phạt.”

Thân thuyền dao động lắc lư không ổn, cổ áo sơ mi rách nát của Vu Tử Thạc cũng không chút chỉnh tề, lồng ngực lộ ra dưới mặt trời phủ đầy sọc, y nghiêng rặng, thậm chí nếu bản thân không bị thương, lúc này tuyệt đối sẽ là cảnh tượng khác.

Bỗng nhiên, không chút dự báo, miệng đối phương đùng mạnh vào vai y, hàm răng sắc bén cắn xuống, y nhin đau hít một hơi, đầu vai bị cắn nóng bỏng như bị thiêu đốt, Giang Hằng cười thấp một tiếng, hôn lên dấu vết đó: “Sau này còn để tôi phải lo lắng thì không chỉ nhẹ nhõm như thế đâu, Fay.”

Sau đó, đầu lưỡi nóng bỏng lướt qua xương quai xanh của Vu Tử Thạc, cổ, cằm... miệng lưỡi đối phương chậm rì rì lên cao dần, giống như đang thưởng thức mùi vị của máu và mồ hôi trên người y. Nơi da thịt bị nước bọt thấm ướt trở nên càng thêm ẩm ướt, hơi Giang Hằng thổi ra phả lên gáy y, thân thể không kìm được nhẹ run lên, bật cười ra tiếng. “Ha! Còn nói người khác, lo được lo mất chính là anh đó.”

“Tôi đã cho anh cơ hội rồi, tôi nói đã kết thúc, nhưng anh cũng không muốn, anh biết rõ sau này sẽ phải thế nào.” Giang Hằng chăm chú nhìn y, biểu cảm vì dục vọng dâng lên mãnh liệt mà trở nên căng cứng. “Lời vừa rồi nói trên cầu thang, là nghiêm túc.” Nói xong, hắn hôn lên môi Vu Tử Thạc, hơi thở khẩn cấp, nóng bỏng, hắn đã loạn nhịp rồi.

__ Cà phê Trung Quốc rất đáng, nhưng cũng không tưởng niệm bằng mùi vị của anh.

Trái tim bên dưới lồng ngực không nghe không chế đập thật mau, “Đáng chết!” Vu Tử Thạc mắng khê, đáp lại nụ hôn của đối phương, ngón tay thon dài len vào trong mái tóc màu đen, mà mái tóc màu nhạt của y cũng bị cánh tay của Giang Hằng vò rối. Thân thể hai người dán sát nhau, cho dù cách một lớp áo cũng vẫn có thể cảm nhận được lồng ngực đập phồng của nhau và tiếng tim đập kịch liệt dưới từng mạch máu.

Gió nhẹ thổi, gió trên biển luôn ẩm ướt, trên con thuyền nhỏ lan tràn mùi vị tình dục nồng đậm.

Sarah vẫn đứng trong cabin, nhìn một màn trước mắt, cô bé phải néo mạnh lên đùi mới tỉnh lại được, từ đánh nhau chuyển sang hôn nhau, từ giương cung bạt kiếm đến không phân anh tôi, loại chuyện hoàn toàn không dính với nhau này lại xảy ra trên hai người đàn ông đó, vậy mà không hề có bất cứ cảm giác không tự nhiên nào.

“Oh my god...” Cô bé nhẹ cảm thán, đồng thời, lúc này hai người đang quấn lấy nhau kia cũng buông ra __ thuyền, sắp cập bờ rồi.

Giang Hằng đứng lên nhìn mảnh vỡ của chai rượu, nhăn mặt, dường như cảm thấy khá đáng tiếc. Về duyên tiếc trong mắt Vu Tử Thạc càng rõ ràng hơn, y chột chột cổ Giang Hằng: “Mỗi ngày anh ngồi trước máy tính mà không sợ bị bệnh về cổ sao?”

Giang Hằng quay mặt lại, nhìn nghiêng, cảm giác giống như đã được mài bóng qua, góc cạnh rõ ràng: “Thỉnh thoảng tôi cũng vận động.”

“Chắc không phải là đá bóng gì đó chứ.” Vu Tử Thạc cười, bỗng nhiên y nhớ tới từ hậu vệ mà mình đã dùng để gọi Giang Hằng.

“Có lẽ đúng vậy.” Giang Hằng cho y một câu trả lời nước đôi.

“Sarah.” Y đột nhiên gọi tên Sarah, cho đến khi tiếng lầm bầm của cô bé lọt vào tai, y mới nhớ ra còn có người thứ ba trên thuyền, “Nếu cháu không muốn chúc thêm nhiều phiền phức, tốt nhất cháu nên nói với tôi nguyên nhân chân chính những người đó muốn tìm cháu.”

“Được thôi, là vì một cái hộp.” Sarah dùng tay mô tả một hình chữ nhật, “Tôi nghĩ mấy chú đã từng nghe, chuyện này từng chấn động toàn quốc một thời gian.” Trong khi nói cô bé đã đi ra, nói với Vu Tử Thạc. “Chú hỏi trước đó bên trong khung ảnh đựng thứ gì, đó là tấm hình chụp chung của tôi và cha trong nhà, khi đó cái hộp được đặt trên bàn, nó cũng bị chụp vào, cho nên bức ảnh đó bị người ta lấy mất.”

Nào chỉ là nghe nói, hơn một năm rưỡi trước Vu Tử Thạc đã tự dẫn thân vào nguy hiểm, chính là vì cái hộp đó. Vu Tử Thạc và Giang Hằng đứng tại chỗ nhìn nhau, không ngờ lần thứ hai gặp mặt, thứ kéo họ lại với nhau, vẫn là vấn đề bị mất trộm kia.

“Tôi biết tung tích của cái hộp đó.” Thuyền cập bến, Sarah đi cạnh Vu Tử Thạc, khiêng chân nói nhỏ vào tai y: “Chú đã cứu tôi, nên tôi chỉ nói cho một mình chú, cái hộp đó hiện tại đang nằm trong tay một FBI.”

Không thể nào.

Giang Hằng đã hủy lá đơn thể chấp, cái hộp đó lẽ ra đã không còn tung tích.

Thấy Vu Tử Thạc bỗng nhiên dùng tay che miệng, Giang Hằng vỗ lưng y: “Anh làm sao vậy?”

“Không có gì... chỉ là say sưa.” Sắc mặt Vu Tử Thạc trở nên khó coi, y hít thật sâu, chống vào lan can xuống thuyền, trên bến phà, xe của Ford đã đợi sẵn.

Sarah sau khi nói cảm ơn thì vẫy tay chào tạm biệt bọn họ, Giang Hằng tựa vào lan can bên phải, bàn tay để thõng trước ngực, lấy từ trong túi áo khoác ra một hộp thuốc nhãn nhúm, hấn lắc lắc, bên trong đã trống rỗng. Vu Tử Thạc đứng cạnh hấn, đưa cho hấn một chiếc: “Mất bật lửa rồi, cho mượn lửa đi.”

Hấn không có thuốc, y không có lửa, trùng hợp tới mức kỳ lạ, hai người nhìn nhau, nhất thời cười ầm ĩ.

Giang Hằng lấy bật lửa châm thuốc cho Vu Tử Thạc trước, rồi mới châm cho mình, khói mù lan tràn, hấn hít hít: “Thỉnh thoảng cứu người một lần cảm giác thế nào?”

Vu Tử Thạc nhìn sang nơi khác, sau đó thả lỏng người ngồi xuống cạnh lan can, đáp: “Ngán chết được.”

Ngữ điệu khinh thường đó khiến cho hành động cứu một mạng người hơn xây bảy tháp phù đồ trở thành trình độ như nhặt thứ thối nát, Giang Hằng cười lắc đầu, vỗ vai đối phương, cái tên khẩu thị tâm phi rất khó nuôi.

“Đội đã, không đúng.” Vu Tử Thạc lập tức ném chiếc thuốc bật dậy, chăm chú nhìn chiếc xe rẽ sang phải của Ford, “Đó không phải hướng cục cảnh sát.”

Vào giờ phút này, Ford lại dám phản bội. Giang Hằng nhìn kỹ chiếc xe đó, phà hơi thuốc: “Tôi đã nói người đàn ông đó không thể tin từ sớm.”

Vu Tử Thạc không tiếp lời, chỉ vội vàng đi tới một chiếc xe đậu bên kia đường, dùng báng súng đập nát cửa sổ, thủy tinh công nghiệp chỉ cần chịu một chút tổn hại liền nát vụn. Y thò tay vào bên trong mở cửa xe, kéo đường dây ra, dùng dao nhỏ rạch bỏ lớp nhựa bọc bên ngoài dây dẫn, sau đó bật máy, trong xe vang lên chuỗi tiếng ồ ồ khi động cơ được khởi động.

Vu Tử Thạc chuyển sang ngồi bên ghế phụ lái, Giang Hằng mở cửa. Khi chân ga được đạp mạnh, đồng thời Vu Tử Thạc cũng hạ cửa sổ xuống, lúc này mới mở miệng phá vỡ trầm mặc: “Nếu anh từng nuôi vật cưng thì sẽ biết, khi anh đối xử với chúng không tốt, chúng sẽ sợ anh, oán anh, hận anh, nhưng qua một thời gian khi anh đối xử tốt với chúng hơn một chút, chỉ cần anh vẫy tay, chúng sẽ chạy tới, dính dưới chân anh. Con người cũng vậy, anh muốn sống một mình, anh thử gạt bỏ người khác ra ngoài, đến cuối cùng anh lại phát hiện anh vẫn muốn tìm kiếm người để tin tưởng và thân cận.”

Câu nói này không sai, nhưng hễ là con người, luôn sẽ tự cảnh cáo bản thân đừng tin tưởng người khác, nhưng không ai có thể vĩnh viễn không tin bất cứ ai, cho dù là Vu Tử Thạc cũng không thể làm được. Giang Hằng giữ vô lăng nhìn y một cái: “Tại sao muốn nói điều này?”

“Anh biết tại sao. Những người đó trông có vẻ đáng tin tưởng, kỳ thật làm việc chẳng qua là dùng mảnh khõe lợi dụng người khác để đạt được mục đích của mình.” Vu Tử Thạc đang cười lạnh, hiện tại họ đang trên đường đi giết người, đáng lý ra nụ cười này là hết sức bình thường, nhưng kỳ quái là, Giang Hằng lại nghĩ được đích ý trong đó.

Hấn xoay mặt nhìn Vu Tử Thạc, con người màu nhạt cũng đang chăm chăm nhìn hấn, trong cặp mắt cổ làm ra vẻ bình tĩnh đó, hấn nhìn thấy sự thất vọng và tức giận chưa kịp giấu đi, “Vu Tử Thạc, hôm nay anh làm sao vậy?”

Mây đen lại lần nữa hội tụ trên bầu trời, ánh mặt trời bị cách biệt bên ngoài, âm u lan tràn trên bầu trời thành phố.

“Đừng giả vờ nữa, Giang Hằng.” Vu Tử Thạc cất hết cảm xúc trong mắt đi, “Sarah đã nói cái hộp đó đang nằm trong tay một FBI, mà tại nhà Sarah, tôi nhìn thấy một bức tranh mô phỏng của cha cô bé, trong bức tranh giấu tên một người X-L.” Y cười một tiếng chế giễu, đối tượng là bản thân mình, “Tôi biết cái hộp đó đang ở trong tay anh, còn muốn tôi tiếp tục nói sao, cảnh quan Xyli Lederman?”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 28: Sự Lựa Chọn Của Ford

Chữ cái đầu tiên trong tên Xyli Lederman của Giang Hằng khi làm FBI vừa đúng là hai mẫu tự X-L, lúc đầu hấn tính toán đủ mọi thứ muốn tiếp cận mình, chẳng qua là vì cái hộp đó. Ngày hôm đó trên cầu Brooklyn, thứ Giang Hằng xé vụn đại khái chỉ là một tờ giấy không liên quan, mà y lại tin là thật, cảm thấy chuyện cái hộp đã chấm dứt ở đó.

Hôm đó trên xe Giang Hằng nói hấp dẫn gì đó, tình cảm gì đó, chẳng qua là tìm có để đơn độc hành động, giành được cái hộp đó trước các thế lực khác. Vu Tử Thạc suy đoán, suốt quãng đường Kent cha của Sarah luôn thầm theo dõi họ, Kent biết Giang Hằng đã lấy được cái hộp, nhưng ông không biết thân phận thật sự của Giang Hằng.

Có lẽ Kent đã nhầm lẫn họ tại biệt thự của nghị viên Balde, lúc đó người báo cảnh sát có lẽ chính là Kent, biết được tin Balde đã chết, Kent liền biết bản thân ông đã không còn chỗ trốn, nên trở về vẽ một bức tranh, giấu tên của Xyli Lederman vào trong tranh, và thông báo cho Sarah biết cái hộp đang ở trong tay FBI.

Vận rủi quả nhiên liên tiếp ập đến, trong lúc khẩn cấp ông vội đem toàn bộ tài sản chuyển vào tài khoản của Mansen Gunn, ông biết nhà đầu tư điều tra cái hộp chính là sát thủ Mũ Đen, vì trước đó, ông ta là một bạn với nghị viên Balde chủ nhân nguyên bản của cái hộp, đây cũng là nguyên nhân ông nặc

danh úy thác.

“Giang Hằng, anh là một diễn viên giỏi.” Tới hôm đó, cuộc nói chuyện quả là mê người, hiện tại nghĩ lại chỉ cảm thấy buồn cười cực điểm, “Kỹ thuật diễn của anh lừa được cả tôi đó.”

Cuối bức mail của Kent Grano có đề cập ‘anh sẽ tìm được thứ anh cần’, không ngờ, đây chính là đáp án y muốn có.

Bốn phía bỗng nhiên trở nên yên tĩnh vô cùng, trên con đường rộng rãi, một chiếc xe màu trắng chạy nhanh tới trước, lướt qua chiếc xe của họ.

“Tôi không nghĩ tới Sarah sẽ khơi lại chuyện cái hộp.” Giang Hằng không phủ nhận, xe của họ dần tiếp cận xe của Ford Klaus, hai chiếc xe, một trước một sau lái như bay trên đường, “Tôi thừa nhận lúc đầu tìm anh, có một nửa là vì cái hộp, nhưng cũng có một nửa không phải. Lần đầu tiên sau khi giao thủ tôi đã phát hiện anh cảm thấy hứng thú với tôi, mà tôi cũng bị anh hấp dẫn.”

Câu này Giang Hằng nói rất thân nhiên, hần xác thực ôm mục đích đi tìm y, hần không tính che giấu điều này.

Trong xe Ford có người thò đầu ra, Hawkes Kevin mặc trang phục NYPD nổ ba phát súng liên tiếp vào xe bọn họ.

“Câm miệng, Giang Hằng.” Súng trong tay Vu Từ Thạc nhắm vào huyết thái dương của Giang Hằng, bắt luật là ánh mắt hay giọng nói của y, đều lạnh lẽo tới cực điểm: “Tôi không có bất cứ hứng thú nào với lời giải thích của anh, anh nói đúng, hợp tác của chúng ta đã kết thúc rồi.”

“Vậy anh nổ súng đi, hiện tại anh nổ súng, chiếc xe sẽ lệch sang bên đường, mà anh, anh sẽ lạc mất Sarah.” Trên mặt Giang Hằng vẫn không có biểu cảm gì, hần khẳng định y sẽ không giết hần sao? Trên lửa giận chợt như bị đổ thêm một bình dầu hỏa, bất cứ người đàn ông nào cũng căm ghét khi bị bức phải chọn lựa, hống súng của Vu Từ Thạc chọc mạnh vào góc trán Giang Hằng, “Đừng ép tôi, anh dựa vào cái gì cho rằng tôi để ý tới một đứa trẻ con?”

Giang Hằng quay vô lăng hết cỡ, chiếc xe xoay gấp một vòng cung: “Đừng chọc tôi nữa, chân anh đã bị thương, mà thậm chí muốn bỏ cả mạng sống đi cứu con bé, anh dựa vào cái gì nói anh không để ý?” Hồi ngược lại trả lời câu nghi vấn, quả nhiên là tên thông minh, “Còn nữa, cảm giác của tôi đối với anh đều là thật, tôi không muốn nói lại lần thứ hai.”

Chân ga bị đập mạnh hết cỡ, khi chiếc xe lái qua con hẻm nhỏ đã đi song song với xe Ford, hai chiếc xe lái với tốc độ cực nhanh va chạm vào nhau, mặt thiết cộ mặt thiết, tiếng kim loại cọ sát nhau phát ra âm thanh chói tai.

Hai chiếc xe lái trên quốc lộ đều chạy hết tốc lực, thân xe cọ sát nhau bắn ra tia lửa, “Ổn định nó!” Vu Từ Thạc bắn một phát trúng cửa sổ xe đối phương, cửa sổ thủy tinh vỡ nát, vô đạn bắn ngược lại xẹt qua trước trán Giang Hằng, tạo thành một vết máu. “Trễ chút nữa sẽ tính nợ với anh!” Vu Từ Thạc vọt người bay ra, nhảy vào trong xe của Ford, dùng súng đập mạnh vào tay Hawkes ngồi trên ghế điều khiển, khẩu súng rút khỏi tay hần, y liếm liếm môi, híp mắt nhìn Ford Klaus bị đè bên dưới, “Đồ, Ford.”

Biểu cảm ma quỷ, sâu trong con mắt màu nhạt tán ra hơi thở tử vong, lập tức toàn thân Ford cứng lại, miệng run rẩy: “A... Fay.” Từ quá khứ cho tới hiện tại, người có thể khiến Ford nảy sinh sợ hãi không nhiều.

Đồng thời, một tiếng vang lớn, thân xe đột nhiên chấn động, tông vào công trình kiến trúc trước mặt, tầm nhìn của Vu Từ Thạc tối đi trong chốc lát, bên tai là tiếng bánh xe xoay gấp, xe của Giang Hằng tựa hồ đã tránh được.

Theo bản năng ngửa ra sau thoát khỏi cửa sổ, Vu Từ Thạc lăn lộn mấy vòng trên mặt đất rồi ổn định người, Hawkes và Ford cũng xuống xe, trong ga ra tối tăm, hống súng của hai người nhắm vào y. Sarah không còn trên xe, có lẽ khi quẹo cua cô bé đã bị chuyển đi rồi, khi bọn họ đuổi theo xe của Ford, lúc đó có một chiếc xe màu trắng đi theo hướng ngược lại, may là y nhớ được biển số của nó. Một tay giữ súng, một tay nhấn tai nghe, đầu bên kia là giọng Giang Hằng: “Đi tìm Sarah, cô bé bị mang đi rồi. Điều tra biển số xe L4873.”

Không rõ tung tích Sarah, hiện tại phải tranh thủ từng giây từng phút, Vu Từ Thạc nói đích thật là có lý lẽ của y, chỉ sợ trễ hơn vài giây, Sarah trong xe có thể lại bị chuyển tay một lần nữa, đến lúc đó bọn họ sẽ hoàn toàn không còn cách nào tìm được tung tích cô bé. Nhưng cho dù là Vu Từ Thạc, khi đối diện với sự giáp công của Hawkes và Ford, nếu vào lúc thường có thể sẽ không cần Giang Hằng lo lắng, nhưng hiện tại y đã bị thương.

Giang Hằng nhìn bờ tường bị tông ra một vết thủng hình xe, đỡ trán, “Còn anh thì sao?”

“Tôi có thể xử lý tốt mớ này.” Nói xong, Vu Từ Thạc không giải thích thêm trực tiếp tắt máy, nhướng cao mày nhìn Hawkes, “Đây cũng là kế hoạch của các người sao, để chúng tôi phân tán, sau đó tiêu diệt từng người.”

Hawkes không ngờ sát thủ Mũ Đen trong miệng Ford lại là một người đàn ông có vẻ mặt tuấn tú như thế, người trước mắt bị thương, trong tình thế này, mà vẫn có thể thân nhiên trấn định nói chuyện với họ, hơn nữa, trong tư thế đứng thẳng phóng khoáng không nhìn ra bất cứ cảm giác cấp bách nào: “Anh là người đàn ông thú vị, bắt anh chết ở đây đích thật có chút uất ức.”

“Câu nói này tôi nghe nhiều lắm rồi.” Lúc này Vu Từ Thạc lắc đầu, tầm mắt chuyển lên người Ford. “Tôi nhớ hình như có ai đó từng nói muốn làm người tốt.”

“Người đó cũng nhớ anh ta kỳ thật rất căm ghét anh.” Hawkes đáp thay Ford, hần nói không sai, trong mắt Ford, Fay chẳng qua là một tên sát thủ đáng hận vừa máu lạnh vô tình vừa thường xuyên ép buộc hần, ánh mắt Ford di chuyển giữa hai người, tay cầm súng thể hiện trạng thái không ổn định của hần.

Ford ở đây không giúp được chuyện gì, Vu Từ Thạc hiểu rõ Ford không đủ tạo thành uy hiếp, cho nên hống súng của y từ đầu tới cuối đều nhắm vào Hawkes. Lúc này Hawkes cũng biết rõ, chỉ dựa vào tin đồn hần đã biết bản lĩnh của Mũ Đen, nói chuyện cũng là một thủ đoạn dò sức, Ford đảm nhiệm

việc gia tăng lên áp lực, với mong muốn tìm ra điểm yếu của Mũ Đen. Hai người đều đang nâng súng, nhưng không ai dám tùy tiện bóp cò.

“Nói không chừng cầm ghét cũng là một phương thức biểu hiện sự yêu thích chẳng.” Vu Từ Thạc thân nhiên cười, nụ cười đầy hàm nghĩa của y trong ga ra tối tăm càng thêm mơ hồ không rõ. Loại ngữ điệu thân nhiên tự đắc này lại kích động tức giận của Ford, hấn giữ chắc tay cầm súng, găm lên với Vu Từ Thạc: “Fay, tay người một khi đã bẩn, thì không cách nào rửa sạch nữa, câu này là anh nói!”

Hawkes nghe vậy chỉ cười, càng tự tin hơn mấy phần đối với sự nắm chắc của mình: “Xem ra anh thật sự đẩy mình đến bờ vực rồi, Mũ Đen.”

“Tôi cũng đã nói anh có thể làm một người cha tốt, rõ ràng là anh đã không nghe lọt tai.” Vu Từ Thạc nhướn mày, trong mắt ngưng đọng tia sáng khó giải thích: “Con gái anh mười tuổi, Sarah chẳng qua cũng mới mười sáu, tôi thật sự không nhìn ra thiên chất làm cha trên người anh.”

“Quý quái! Anh đúng là nên chết đi!” Ford cao giọng chửi ầm lên, hòng súng đột nhiên chuyển sang Hawkes, đúng, cũng như hấn không quên rất nhiều ngôn ngữ hành động khiến hấn phản cảm của Fay, thì hấn cũng không quên Fay đã cho hấn tính mạng này.

Hawkes hoàn toàn không hiểu nhìn Ford, không ngờ tên bạn cũ năm đó bao nhiêu lần cùng lẫn lộn trong nước bắn sẽ cầm súng nhắm vào mình, tranh thủ lúc Hawkes lộ ra sơ hở, Vu Từ Thạc không chút do dự bóp cò, tay súng cũng giống như ánh mắt không mang theo bất cứ tình cảm nào.

Tiếng súng vang lên, Hawkes hét thảm một tiếng ngã xuống ôm đầu, Ford lập tức nhân thời cơ đập lên ngực Hawkes, súng trong tay nhắm vào tim Hawkes, “Xin lỗi, ông bạn cũ, đã đến lúc nói tạm biệt rồi.”

“Ford... anh là cảnh sát, anh không thể giúp đỡ một sát thủ...” Hawkes kiềm nén rên rỉ, dùng ánh mắt khuyên can nhìn Ford. Ford hít sâu một hơi, cúi người: “Trí lực của anh thoái hóa rồi sao, Hawkes, chúng ta và sát thủ căn bản không có gì khác biệt.”

Là một tên cóm thời nát, sinh từ sống chết Ford đã thấy rất nhiều, ngay cả giết người tốt vô tội hấn cũng có thể làm hết sức nhẫn tâm tuyệt tình, huống hồ là giết một tên bạn xấu đã từng cùng hấn phạm tội.

“Anh thay đổi rồi...” Hawkes chỉ cảm thấy tuyệt vọng, một dòng nước ảm dâng lên khóe mắt, đồng thời thứ tập kích hấn, còn là một cổ giết chóc lạnh lẽo. Ford nhìn Hawkes, hơi gật đầu, hấn cũng bị nội tâm dần vật như vậy, tiếng nói từ cổ họng phát ra khàn khàn khổ sở: “Đúng, tôi đã thay đổi, ông đây bỗng nhiên phát hiện so với giết người, thì cảm giác cứu người tốt hơn...”

Pằng__ một tiếng vang lên, viên đạn găm vào ngực Hawkes, cho dù đã chết, ánh mắt tuyệt vọng của hấn vẫn nhìn chăm chăm vào gương mặt của Ford.

Ford đứng lên, lau khô vết máu trên trán, nhìn Vu Từ Thạc nói: “Anh thỏa mãn chưa?”

“Anh cũng có thể không cần giết anh ta.” Vu Từ Thạc vẫn tránh nặng tìm nhẹ cười cười, vỗ vai Ford. Ford giãy tay y ra, nhìn thẳng vào mặt Vu Từ Thạc: “Anh ta biết tôi làm việc cho anh, tôi chỉ có thể giết anh ta, nhưng lần này anh nợ tôi.”

“Ford, tôi là sát thủ, tôi sẽ không bàn điều kiện với anh.” Vu Từ Thạc cúi người sờ mạch đập của Hawkes, xác nhận hấn đã chết, sau đó mới đứng lên đi ra ngoài theo vết lũng trên vách tường, còn nói: “Nhưng tôi cho anh một cơ hội, không đúng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Trong Vòng Cạm Bẫy

Ford nén lại kinh ngạc trong mắt, hấn cuối cùng cũng hiểu, với năng lực của Fay, cho dù đồng thời giải quyết hấn và Hawkes cũng không thành vấn đề. Fay chỉ đang thăm dò hấn, nếu hấn không làm như thế, thì sẽ đổi thành hấn và Hawkes cùng song song ngã xuống dưới súng của Fay. Như vậy vì điều gì mà Fay lại quyết định mạo hiểm cược hấn sẽ đứng về phía y? Đây không phải là Fay mà hấn quen biết, trước đây, Fay cho hấn cảm giác là y không tin tưởng bất cứ ai.

Đương nhiên, Ford cũng sẽ không thừa nhận, một giây trước khi hấn chuyển hướng khẩu súng, trong đầu của hấn đã hiện lên câu nói của tên mặc âu phục ‘kỳ thật anh ta vẫn rất xem trọng anh.’ Câu nói từ miệng của tên khốn kia nói ra, lại mang theo một ma lực diệu kỳ, khiến người ta cảm thấy từng câu từng chữ của đối phương đều rất chân thành, rất đáng tin.

Đi theo Vu Từ Thạc ra ngoài theo lối thung do bọn họ đã tạo ra, trong đầu Ford chợt nảy ra một ý nghĩa kỳ lạ, hấn và Fay, bị sự vật giống nhau thay đổi.

“Có lừa không? Ford.” Vu Từ Thạc nhẹ liếc Ford, đưa tay nhận bật lửa hấn móc ra, đốt điều thuốc, họ tản bộ trên đường giống như đang đi dạo, Vu Từ Thạc dừng lại ở một ngõ quẹo, phả một hơi thuốc nói: “Có thể anh thật sự có thiên phú làm người tốt.”

“Anh cũng vậy.” Ford lấy lại bật lửa, đốt điều thuốc trả lời.

Đây không phải lần đầu tiên Ford giao tiếp với người đàn ông này, hơn một năm rưỡi họ không liên lạc, những thay đổi xảy ra trên người đối phương càng dễ bị người còn lại phát giác hơn, hiện tại hơi thở tội lỗi và cảm giác sắc bén trên người sát thủ này đã thu liễm hơn một năm rưỡi trước rồi. “Anh rời

khỏi Scarter là một quyết định đúng đắn, anh thay đổi rồi, Fay.”

Nhưng mà, bản thân đối phương không hề phát giác được.

“Con người đều sẽ gặp được những con người mới.” Vu Tử Thạc nhìn bầu trời phủ đầy mây đen, đám mây đen nặng nề giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phân ly nát vụn.

“Nhưng không phải mỗi người đều có thể gặp được quý nhân trong thung lũng cuộc đời.” Mùi hương nicotine luẩn quẩn quanh hai người, Vu Tử Thạc chưa tới ba mươi, Ford thì đã gần bốn mươi, hẳn tự nhận định mình thấy được nhiều điều đối phương chưa thấy. “Fay, anh thật may mắn, nếu vào độ tuổi của anh tôi có thể gặp được người như Nohn Iglesias và người đàn ông mặt âu phục đó, có lẽ tôi đã không tới mức suy đồi thế này.”

Bầu không khí bị đè nén, tóc Vu Tử Thạc bị gió thổi mạnh, y không tiếp lời, Giang Hằng tạo ra ảnh hưởng trong cuộc sống của y, đó là sự thật không thể phủ nhận. Chỉ là, đã rõ ràng đến mức ngay cả Ford cũng nhìn ra được đầu mối rồi sao?

Vu Tử Thạc hít hơi thuốc cuối cùng, ném đầu thuốc đi rồi dầm tắt, bầu trời màu xám trên đỉnh đầu vừa hay thể hiện tâm tình âm u của y lúc này. “Bất kể thế nào, Ford, anh đã chọn con đường mới, nên tạm biệt với quá khứ của mình đi.”

Gió lạnh rét buốt thổi qua con đường, bên đầu kia tai nghe vang lên giọng nói của Giang Hằng: “Những người đó mang theo Sarah bỏ xe lại đi mất rồi.”

“Đã biết, tôi sẽ nghĩ biện pháp.” Mục quang Vu Tử Thạc bỗng nhiên quay sang Ford, đó không phải là trách cứ, nhưng khiến Ford thấy hổ thẹn, vấn đề trước đó đã kết thúc, Ford không nhận được nói: “Tôi vốn cho rằng tình cảm của các anh rất sâu, hiện tại xem ra hình như anh không phải rất tin tưởng người đàn ông đó.”

Cuộc nói chuyện của Vu Tử Thạc và đối phương quá mức độc lập và lạnh nhạt, khiến Ford không thể không xem lại cách nhìn của mình về quan hệ của y và người đàn ông mặt âu phục. Sát thủ và hacker, bọn họ trong có vẻ là người chung đường, nhưng trên cơ bản họ lại đi ngược hướng. Tên sát thủ sống dưới ánh mặt trời này sau lưng lại là bóng đêm vô cùng vô tận, người đàn ông đó tuy ẩn mình trong bóng tối nhưng lại tỏa ra sắc màu chính diện độc đáo.

Theo lý mà nói họ nên đứng trong mối quan hệ đối lập, Ford không hiểu, cuối cùng là vì nguyên nhân gì, khiến hai người này liên hệ với nhau. Bọn họ trông giống như đang hợp tác, nhưng họ lại không phải rất tin tưởng lẫn nhau.

“Cơ sở để hai người hợp tác với nhau không nhất định là lòng tin.” Đây là lời nói của Giang Hằng, Vu Tử Thạc chẳng qua là thuật lại, chỉ là y đã có thêm sự lý giải: “Có lẽ trong quá trình này, họ có thể học được cách tin tưởng lẫn nhau.”

Câu bổ sung này giống một lời suy đoán, nhưng lại giống như một nguyện vọng chưa thể hoàn thành. Một tiếng nhẹ thở dài của Vu Tử Thạc phiêu bay vào trong tai Ford, Ford dập tắt đầu thuốc, cũng thở dài theo.

Kỳ thật chuyện tin tưởng này không giống tình yêu, nói ra miệng thì dễ dàng, nhưng làm được lại rất khó. Vu Tử Thạc biết, trong hơn một năm, hai người đều tốn rất nhiều sức lực để tra xét quá khứ và cả những gì đối phương che giấu mình, nhưng vì cả hai người đều vô cùng cẩn thận, có thể nói, hơn một năm nay cả hai đều thu hoạch được rất ít.

Nhìn chung khế ước hợp tác giống như giấy chứng nhận kết hôn, chẳng qua là một tờ giấy, Vu Tử Thạc và Giang Hằng đều hiểu rõ, khi cần thiết họ sẽ ngầm hiểu mà bỏ qua sự tồn tại của tờ giấy phế thải này.

Một chiếc xe màu đen dừng lại trước mặt Vu Tử Thạc và Ford, cửa sổ hạ xuống, lộ ra gương mặt Giang Hằng. Giang Hằng rất ít khi lái xe, cũng như hẳn rất ít khi cầm súng, trừ khi đối đầu châm chích với y, Vu Tử Thạc chưa từng thấy Giang Hằng dùng súng, cho nên y thầm suy đoán, Giang Hằng kỳ thật không thích súng.

Trên sóng mũi của Giang Hằng đeo cặp kính râm, hẳn nhìn Vu Tử Thạc, rất nhanh lại thu hồi tầm mắt.

Có vài thứ một khi đã bị hủy diệt, quan hệ tín nhiệm yếu ớt, không dễ gì mới hình thành giữa hai người họ đã bị chính tay hắn phá hoại, Sarah là một chuyện ngoài ý muốn, nếu cô bé không xuất hiện, tất cả sẽ tiến hành theo dự tưởng của hắn.

Khi Vu Tử Thạc phát giác sự thật, Giang Hằng lo lắng sẽ nhìn thấy trong con mắt màu hổ phách đó sự thất vọng, nhưng trừ lẫn nhìn nhau trên xe đó ra, đối phương không còn bộ ra bất cứ biểu cảm nào nữa, chẳng qua trong lòng hẳn hiểu rõ, muốn sát thủ này tin tưởng hắn lần nữa, đã là chuyện không có khả năng.

Giang Hằng vốn cho rằng Vu Tử Thạc sẽ rất tức giận, nhưng trừ chuyện kê súng vào đầu hắn trên xe ra, Vu Tử Thạc không có động tác nào khác nữa, có lẽ là tạm thời không có thời gian và tâm tình để xử lý chuyện này chăng.

Trước khi rời khỏi xe Vu Tử Thạc từng nói ‘trễ chút nữa sẽ tính nợ với anh’, đây không phải là một câu uy hiếp, Vu Tử Thạc nói thật. Người phản bội lòng tin của y nhất định phải trả giá, đây chính là nguyên tắc và luật lệ của sát thủ.

Giang Hằng mở cửa xe đi xuống, Vu Tử Thạc nhăn mày nhìn hắn, càng nhìn càng thấy ghét, vì không chế xung động muốn lập tức nổ súng tại chỗ, y cũng quay mặt đi, phả một hơi thuốc vào ngoàm.

Tầm mắt của Ford khi thì nhìn Vu Tử Thạc, khi thì nhìn Giang Hằng, bầu không khí khá lúng túng, cảm giác áp bách khó hiểu lan tỏa xung quanh hai người, Ford đứng bên cạnh bọn họ không tự chủ được trở nên khẩn trương.

Ba người đứng ở đầu đường, mang tâm sự riêng chìm vào trầm mặc.

“Trên thực tế, chúng ta đã lạc mất Sarah rồi.” Cuối cùng vẫn là Giang Hằng mở miệng trước, Vu Từ Thạc ném điều thuốc nói: “Không phải chúng ta, là anh.”

“Há? Tôi? Nếu không phải người anh tìm có vấn đề, hiện tại Sarah vẫn yên lành___” Giang Hằng nhớ hẳn không chỉ một lần nhắc nhở Vu Từ Thạc, đừng tin tưởng Ford. Vu Từ Thạc không kiên nhẫn ngắt lời. “Mỗi người tôi tìm đều có vấn đề, có vài người chỉ gây chút chuyện nhỏ nhặt, có vài người thì tính toán lừa tôi đến chết.”

Ford đứng một bên nhìn hai người đốp chát nhau, cảm thấy trong không khí lan tràn mùi thuốc nổ nồng đậm.

Chuyện của Sarah đích thật khiến hắn hồ thẹn, nhưng chuyện không vui giữa hai người này không phải vì hắn, hắn chỉ không may trở thành dây dẫn cháy xui xẻo mà thôi: “Ha ha... tôi nói...”

“Câm họng!” Hai người đồng thời quay đầu gầm lên uy hiếp, Ford vô tội mở miệng nhún vai, hai người này, tuy khí thế có vẻ bất đồng, nhưng về một số phương diện lại rất giống nhau, ví dụ như khi đánh nhau không thích bị quấy rầy? Được thôi, ông đây im miệng vậy, Ford nghiêng mặt không nhìn hai đôi mắt đáng sợ như muốn ăn sống nuốt tươi người khác nữa.

Giang Hằng chuyển mắt từ Ford đã an phận ngậm miệng về, đáy mắt màu xanh thăm dần dâng lên lửa giận, hắn không để ý Vu Từ Thạc báo thù hay đánh nhau một trận, nhưng biểu tình bình tĩnh này, ngữ điệu vô cùng lạnh lẽo trào phúng này khiến hắn phản cảm: “Fay, nếu anh có gì bất mãn thì dứt khoát ra tay ở đây đi, đừng để một chuyện vướng mắc quá lâu.”

Vu Từ Thạc đẩy Giang Hằng lên bờ tường, cánh tay bóp mạnh cổ đối phương: “Mẹ nó, anh nói cái quỷ gì vậy!” Nếu có thể dễ dàng ra tay như vậy, thì cần gì y phải lãng phí thời gian ở đây nữa, sát khí trong đôi mắt màu nhạt lạnh lẽo không kiên dè bản ra bốn phía, khiến con hẻm sau lưng càng thêm buốt lạnh dị thường. “Tôi nên sớm giết anh!”

Bất luận là lần gặp đầu tiên ở khách sạn, trên xe của chủ biên tập Iliad hay trong biệt thự của nghị viên Balde, y có rất nhiều cơ hội giết hắn.

Cổ họng bị siết ra vết lằn đỏ dẫn đến mỗi hơi thở đều có thể cảm nhận được vị gì sét nóng rát như ngọn lửa, Giang Hằng thúc khuỷu tay vào Vu Từ Thạc, gầm nhẹ: “Còn tôi thì cần bản không nên cứu anh!” Vết lằn đỏ trên cổ nổi bật vô cùng, hắn đè đối phương lên tường, trong giọng nói lộ ra sự hung hãn, giống như hắn hoàn toàn không dự định che giấu cơn giận của mình: “Khi anh đập phải mình tôi đã đạt được tin tức tôi cần, tôi vốn có thể không cần lo tới sự sống chết của anh!”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 30: Ngoài Vòng Cạm Bẫy

“Nói vậy là ý gì?” Vu Từ Thạc chống vào bức tường sau lưng, dùng mu bàn tay lau đi vết máu ở khóe miệng, nhìn biểu cảm giận dữ còn mang theo chút rầu rĩ của Giang Hằng, lòng y chợt dâng lên một cảm giác vui sướng khó thể gọi tên, lập tức cười lạnh: “Đại khái anh đoán không được trong lòng tôi ghét anh thế nào.”

Hạ người xuống tránh khỏi nắm đấm của Vu Từ Thạc, cổ tay như gong sắt siết chặt chân bị thương của đối phương, bóp mạnh rồi lại xoa xoa, Vu Từ Thạc đau đớn hít một hơi, bị đẩy ngã xuống đất, nhìn vàng trán dần đỏ mò hôi lạnh của đối phương, trên gương mặt cứng nhắc của Giang Hằng dần nở ra nụ cười: “Như vậy vừa hay, hôm nay tôi cũng thấy anh rất chương mất.”

Tránh né nắm đấm liên tục vùng tới, Vu Từ Thạc đập vào ngực Giang Hằng, đây là chân không bị thương, cho nên bất luận là sức mạnh hay tốc độ đều không thể bắt bẻ, hơn nữa, không chút lưu tình. Y cầm súng trên tay, nhắm vào Giang Hằng đã bị văng lên tường, con mắt màu hổ phách lộ ra sự giận dữ và sát ý tập trung tiêu cự __pằng__ pằng__ pằng. Sau tiếng súng vang lên, trên mặt trái, bên cổ phải và góc trán của Giang Hằng đều bị quệt ra một vết thương dài hai cm, máu chậm rãi chảy xuống, con mắt màu xanh thăm híp lại, nhấc tay chùi máu: “Không ngờ anh cũng có khi thất thủ, hay là nên nói, anh cần bản không thể hạ thủ?”

Người đàn ông cầm súng nặng nề hít thở, không sai, y lại thất thường rồi, mỗi phát súng y đều nhắm vào nơi yếu hại của Giang Hằng, nhưng mỗi khi súng bóp cò, viên đạn đáng chết đó lại quai quýt thế nào mà đều dịch khỏi phương hướng. Nhét súng vào sau lưng, Vu Từ Thạc đứng lên, vuốt vuốt lại chiếc áo sơ mi nhăn nhúm rách nát đã có thể đem vứt, có lẽ nơi này không thích hợp để kết thúc, nụ cười lại hiện lên gương mặt: “Hiện tại tôi không giết anh, tôi cần anh giúp tôi tìm Sarah.” Vừa nói vừa lại gần Giang Hằng, cũng giúp hắn kéo lại cổ áo, thấp giọng nói: “Tôi từng nói trễ chút nữa sẽ tính nợ với anh, đừng bức tôi phải thực hiện trước thời hạn.”

Vu Từ Thạc lại không tiếp nhận sự khiêu chiến của hắn, điều này khiến Giang Hằng ngạc nhiên, nói không chừng vừa rồi y thật sự cố ý bắn trượt, nụ cười khó thể nắm bắt khiến người khác không thể bắt kịp, cánh tay thon dài phui đi bụi bặm trên vai Giang Hằng. “Tên lừa đảo đó kỳ thật là người của anh sao?” Nghi vấn này cũng tới quá bất ngờ.

Trước khi Vu Tử Thạc nhận ủy thác về Iliad đã từng có hai người tới tìm y, một người là kẻ ủy thác thần bí do nghị viên Balde giật dây – Jack, một người là kẻ lừa đảo Hudson, bọn họ đều tự xưng là có cái hộp trong tay.

Sau đó trò bịp của Hudson bị y biết tông, cũng khoảng thời gian đó, Giang Hằng xuất hiện. Hiện tại không khó nghĩ ra, Hudson là do Giang Hằng phái đến, biết chuyện nhà đầu tư Mansen Gunn cũng đang truy tìm cái hộp, Giang Hằng quyết định thuận gió đưa thuyền đi theo sau y.

Người ban đầu đặt bẫy với y, chính là Giang Hằng.

Nếu không phải Giang Hằng, y sẽ không gặp phải nhiều phiền phức như vậy, Giang Hằng khiến y rơi vào hiểm cảnh, lại cứu y, khiến y sinh lòng tin tưởng với hắn, đúng là một tên khôn cao tay.

“Anh nói không sai, nhưng cũng không hoàn toàn chỉ là kỹ thuật diễn.” Giang Hằng khẳng định suy đoán của Vu Tử Thạc, vốn dĩ, tất cả đều nằm trong kế hoạch của hắn, hắn giăng tầng tầng chướng ngại để dụ Vu Tử Thạc lọt vào, chỉ là ngàn tính vạn tính lại để sót một điểm, hắn không ngờ hắn sẽ bị sát thủ này hấp dẫn, “Thứ đó ở trong tay tôi an toàn hơn trong tay anh.”

“Ha, tôi vốn nghĩ là do tôi cuốn anh vào.” Nhưng y lại không ngờ, là đối phương cuốn y vào, tay đang giúp đối phương chỉnh lại và vạt ngừng một chút, sau đó bị tay của đối phương nắm lấy, Giang Hằng cố ý nói thật chậm: “Tôi không có ác ý, người của chính phủ giành giật nó muốn vỡ đầu, anh có bao giờ nghĩ lý do tại sao không?”

Vấn đề này không cần câu trả lời, vì thứ đó quá nguy hiểm, Vu Tử Thạc hiểu rõ tính nghiêm trọng của vấn đề.

“Tôi từng nói anh thích hợp chết dưới họng súng của súng lục ở đây chưa?” Cuối cùng, Vu Tử Thạc rút tay ra cười vỗ ngực Giang Hằng, nụ cười đó bao hàm rất nhiều nghĩa.

“Tôi chỉ nhớ anh từng nói anh thích tôi, lúc soát người đó.” Giang Hằng nhướn mày, đáp trả một đáp án mờ ám cho đối phương, nói xong, hắn vuốt tóc Vu Tử Thạc, lóp bụi bay ra hòa vào không khí.

“Tôi cũng nhớ anh từng nói anh mất ngủ vì tôi.” Dùng tay lau vết máu trên mặt đối phương, kẻ tạo ra vết thương cong miệng cười, một nụ cười tươi đẹp.

Ford Klaus đứng một bên nhìn đến ngây ngẩn, chính trang đáng vẽ cho nhau là một động tác thân mật quá mức, bất cứ người bình thường nào đều rất khó tưởng tượng hai người mới một giây trước còn đầu đá đâm chém nhau, mà một giây sau đã làm ra chuyện ấm áp tình tế này.

“Cho nên hiện tại chúng ta có thể bắt đầu tìm Sarah chưa?” Có vài chuyện mặc dù Ford không hiểu, ví dụ như, tâm sự của hai người đàn ông trông có vẻ như đã bắt tay hòa bình. Họ đều biết, hòa bình là tạm thời, chuyện này chưa trôi qua, giống như một cây kim đâm vào tim, bất cứ lúc nào cũng có thể khiến người ta đau âm ỉ.

“Biển số của chiếc xe đó không thuộc về NYPD, mà là một chiếc xe bị trộm, tôi đoán những người này buộc phải mượn thể lực của xã hội đen.” Tại New York, ranh giới giữa cảnh sát và tội phạm đã không còn phân rõ từ sớm. Giang Hằng dựa vào vách tường, râu dưới cằm hắn lại mọc ra hai mm, cổ họng còn lưu lại vết ứ thâm, đó là vì Vu Tử Thạc đã dùng sức rất lớn, lúc đó y thật sự muốn giết hắn.

Trông Vu Tử Thạc cũng không dễ chịu, từ vẻ mặt của y có thể nhìn ra sự mệt mỏi bốn ba cả ngày, vết thương trên chân cũng vừa bị rách trong lúc đánh nhau vừa rồi, y hiểu ý gật đầu. “Nếu là như vậy, chúng ta không thể điều tra tung tích của Sarah nữa.”

“Cũng không phải không thể, Fay.” Lúc này Ford nói, “Hiện tại toàn New York chỉ có một người có thể tìm được Sarah.”

Biểu tình của Ford trong thời tiết âm u có vẻ sâu xa khó lường, câu nói của hắn lại mạnh mẽ tự tin, có thể thấy không phải nói đùa. Vu Tử Thạc hơi nhíu mày, một cái tên hiện lên trong đầu y. “Anh nói tới Nohn Iglesias?”

Tập đoàn Scarter tổ chức tình báo lớn nhất toàn nước Mỹ, nắm giữ tất cả tình báo của thế giới ngầm nước Mỹ, mà đầu não của tập đoàn Scarter Amon Iglesias đã qua đời nửa năm trước, hiện tại người đang nắm quyền tập đoàn Scarter chính là con cả của Amon – Nohn Iglesias.

Dưới đám mây đen âm u là vài chú chim nhỏ bay lượn quần giữa không trung, Vu Tử Thạc ngược nhìn đám mây dày đặc trên đỉnh đầu.

Thời gian trôi qua, hiện tại vật đổi sao dời, cái tên vốn đã bị quên lãng lại bị y chính miệng nhắc tới.

Ngồi trên xe của Giang Hằng, trước khi Vu Tử Thạc gọi điện cho Nohn Iglesias, Ford Klaus đề nghị y xuống: “Trước khi anh hành hiệp trượng nghĩa tôi muốn biết chuyện của Hawkes nên thu thập thế nào?” Trong mắt Ford tràn đầy khẩn trương, dù sao hắn cũng từng xuất hiện ở hiện trường: “Ông đây không muốn bị Ada Wens không tới tìm đâu, anh biết sự lợi hại của người phụ nữ đó mà!”

“Đừng lo lắng, anh cảnh sát.” Giọng điệu của Vu Tử Thạc rất nhẹ nhàng, giống như chuyện giết người vừa rồi đã là vụ án của mấy trăm năm trước. “Khi tôi kiểm tra mạch đập của ông bạn cũ của anh, tôi đã nhét phần cocaine còn lại trên người vào túi của anh ta, cho dù có người điều tra được anh, cũng sẽ chỉ giúp anh trở thành anh hùng vô danh bắn chết đồ cớm thôi nát.”

“Ha ha, anh thật hài hước.” Ford cười phở phở, trong giọng nói của hắn lộ ra sự bất đắc dĩ và căm phẫn: “Như vậy thì đám cớm thôi nát bên đó không phải sẽ xem tôi là phan đồ sao.”

“Không sai, bọn chúng sẽ hoài nghi anh, nhưng tôi tin anh có thể lọt qua được.” Vu Tử Thạc nhíu mày, ấn phím điện thoại, cuối cùng nói với Ford: “Đừng làm nũng với tôi, Ford, tôi không có tiền mua kẹo cho anh, chuyện tâm lý xe đi.”

Điện thoại kết nối, đầu bên kia là giọng nói rõ ràng của Nohn Iglesias: “A lô?”

“Ô, tôi cần anh giúp tôi một chuyện.” Vu Từ Thạc nói ra câu này, đầu bên kia trầm mặc, Nohn đương nhiên nghe ra đây là giọng nói của ai, giọng nam trong nhu hòa mang theo thẳng thắn, chỉ là chào hỏi mở đầu thôi đã quyến rũ như thế, không có thăm hỏi và hàn huyên giả tạo, trực tiếp đưa ra yêu cầu, trừ Fay ra còn có ai dám nói chuyện với hắn như vậy?

“Cậu biết chỗ của tôi không có cơ cấu từ thiện.” Trong giọng nói trầm thấp mang theo ý cười nhạo, đây là phương thức của Nohn.

“Một mạng người đổi lấy một mạng người thế nào?” Vu Từ Thạc hiểu tác phong của Nohn, đối với Scarter mà nói, tất cả những gì bỏ ra đều cần hỏi báo.

Ford đang lái xe thăm thấy kinh ngạc, sát thủ này từng nói anh ta sẽ không bàn điều kiện với ai, nhưng hiện tại anh ta lại tự tay phá vỡ quy tắc do mình định ra.

“Vậy thì cũng cần là một tính mạng có trình độ đồng đẳng thì mới đáng.” Nohn Iglesias lúc này đang ở trong phòng làm việc, hắn xoay ghế hướng ra cửa sổ, trên bầu trời không xa là mây đen bao phủ, chỉ sợ lại sắp mưa, giống như ngày mưa mà họ quen biết, hiện tại hắn có thể ngồi đây, không thể nói không có công lao của Fay, dù sao, một nửa nhỏ thiên hạ của tập đoàn Scarter là do người này đánh bại, hơn nữa, “Hiện tại tìm tới nhờ giúp đỡ là cậu, hơn một năm rưỡi trước người cắt đứt quan hệ với Scarter cũng là cậu.”

“Tôi cần tìm Sarah Grano, một cô bé mười sáu tuổi.” Vu Từ Thạc cũng nhìn bầu trời, một tiếng sấm vang lên, làn mưa dày đặc buông xuống.

Fay chính là Fay, Nohn thăm cảm thán câu này, sát thủ này mỗi lần đưa ra yêu cầu đều trực tiếp đường hoàng như thế, giống như người khác nhất định sẽ chấp nhận nó. Đêm mưa nhiều năm trước, khi Fay nắm cổ áo hắn khấn cầu hắn bảo vệ bạn gái của mình cũng là như thế. Nohn biết, nếu không phải Fay không còn cách nào khác, tuyệt đối sẽ không xin hắn trợ giúp: “Sau khi cậu im hơi lặng tiếng tôi cho rằng cậu đã chết rồi, thời gian này là ai chăm sóc cậu?”

Nhìn màn mưa rơi không dứt, con người màu hổ phách lưu chuyển ánh sáng, Vu Từ Thạc cười nhếch mép, “Người mới.”

Con mưa như trút nước trên bầu trời New York, Nohn Iglesias nắm chặt ly rượu trong tay, con người màu tím thâm trầm lộ ra hơi thở không vui, người mới? Trong hơn một năm nay hắn không thể tra ra được tin tức của Fay, trừ bản thân Fay rất giỏi trong việc ẩn trốn ra, nhất định có người giúp y che giấu hành tung, có lẽ chính là người này. Nghĩ tới đây lại cảm thấy hiếu kỳ, Nohn hừ cười một tiếng: “Cậu đứng là có tân hoan thì quên cựu ái mà.”

“Sống chung với đám bạn tình đó của anh quá lâu, tính cách của anh cũng trở nên đàn bà rồi sao?” Vu Từ Thạc đương nhiên không quên ám đầu giữa y và Nohn từ trước tới nay, không biết bắt đầu từ khi nào hai người chỉ cần nói chuyện sẽ có mùi thuốc súng lan tràn bốn phía, hay có thể điểm này ngay từ lần gặp đầu tiên đã chưa từng thay đổi. Theo lý mà nói y nên hận người này, nhưng từ đầu đến cuối chỉ cảm thấy mắc nợ.

“Cậu muốn tôi giúp cậu, thì phải cho tôi một lý do.” Nohn uống cạn ly rượu, con mưa này cũng khiến hắn nhớ lại không ít chuyện cũ. Hắn cũng sẽ không quên, hắn là Nohn Iglesias, đầu não của tập đoàn Scarter, đế vương của thế giới bóng tối, hắn không thể lại giống như trước đây, vì một ánh mắt khản cầu mà dao động.

“Lý do? Anh là kẻ chi phối thế giới ngầm, tạo ra quy tắc để những tên khác tuân thủ, hiện tại có người ra tay với trẻ vị thành niên trong khu vực anh quản lý, nếu anh vô trách nhiệm không lo, anh biết sẽ có kết quả thế nào.” Vu Từ Thạc nghe được tiếng hít thở bên đầu kia điện thoại, y ngừng một lát, nói tiếp: “Sarah đã bắt đầu lưu vong từ năm mười bốn tuổi, tôi qua là sinh nhật của cô bé, nhưng cô bé không còn nhà về... tôi nghĩ anh hiểu cảm giác này.”

Cuộc nói chuyện chạm tới vết sẹo sâu trong nội tâm của Nohn, hắn từng buộc phải sống một khoảng thời gian lưu vong, lúc đó hắn cũng mười bốn tuổi, chuyện này hắn chỉ nói qua đôi câu vài lời với Fay, không ngờ đối phương luôn nhớ rõ, người vào lúc này còn dám chạm vào nỗi đau của hắn, trên toàn thế giới tính ra chỉ có một mình Fay, phương thức nói chuyện thẳng vào vấn đề và lòng can đảm này khiến hắn vừa tán thưởng vừa nổi giận, “Trể chút nữa sẽ cho anh tin tức.” Nói xong cúp máy.

Nghe tiếng tút tút Vu Từ Thạc bỏ điện thoại xuống, thờ phào một hơi, trừ Giang Hằng ra, người có thể làm y khản trương chỉ có Nohn Iglesias. Lúc này Giang Hằng đã phát giác được điểm không đúng trong cuộc nói chuyện: “Các anh từng có ân oán trong quá khứ sao?”

“Tôi cũng muốn biết.” Ford quả đoán chen vào, theo như ấn tượng trước đó của hắn, cảm tình của Fay và Nohn đúng ra phải không tệ, nhưng vừa rồi nghe hai người nói chuyện, ngay cả hắn cũng không kim được đồ mồi hôi lạnh.

“Có lẽ...” Có lẽ là cả hai đều mắc nợ nhau một chút. Vu Từ Thạc nhắm mắt xoa trán, con mưa này đến quá bất ngờ, giống như tên của Nohn bị y nhắc tới quá đột ngột, y không nói xong câu, hai người trên xe cũng không truy hỏi tiếp nữa.

Trong sự ngầm hiểu hợp ý, một chiếc xe cảnh sát lái ngang xe họ, Vu Từ Thạc nhìn thấy gương mặt nghiêng của Ada Wens không qua kính cửa sổ đầy nước mưa.

Chiếc xe cảnh sát đó đang chạy về hướng ga ra nơi Hawkes chết, đã một năm rưỡi, cô vẫn như cũ không chút thay đổi, nơi nào xảy ra hung án, nơi đó sẽ có bóng dáng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 31: Dự Cảm Không Tốt

Nohn Iglesias không những tra được tung tích của Sarah, mà còn tìm được kẻ chủ mưu sau màn vụ Sarah. Người này Vu Từ Thạc thậm chí còn từng gặp qua một lần, tuy là từ khá xa. Hẳn chính là người đàn ông hơn một năm trước, người mà Ada Wens không đã trịnh trọng đi gặp mặt, người phụ trách cao nhất của NYPD___ Cảnh sát trưởng Dante Local.

Sarah bị mang tới một bãi đậu xe ở khu Brooklyn, có lẽ những người này đang tra tấn bức cung cô bé.

“Cảm ơn anh, anh Iglesias.” Con mưa đầu đông, khiến tất cả chuyện cũ ào về, trong giấc mộng màu kim loại không muốn bị gọi lên, những mảnh ký ức màu xám trắng như thủy triều ập đến.

“Anh Iglesias? Gọi tôi Nohn.” Lúc này mà Nohn lại để tâm đến xưng hô. “Cậu thiếu tôi một mạng, nhớ rõ điểm này.”

“Bất cứ lúc nào cũng chờ nghe ngài phân phó.” Vu Từ Thạc nhấn mảy cúp máy, cảm giác cứ như đã quay lại quá khứ, Nohn Iglesias là chủ thuê của y, y bị nắm tắt chỉ có thể vâng lệnh hành sự, bọn họ là quan hệ chủ và khách hàng, vĩnh viễn không thể nào trở thành bạn bè. Yên lặng không lên tiếng thờ dài, y quay sang nhìn Giang Hằng đang ngồi bên phải, “Tôi đi tìm Sarah, anh và Ford trông chừng cảnh sát trưởng Dante Local, không vấn đề chứ?”

“Anh cảm thấy tình báo của người đàn ông đó có thể tin tưởng sao?” Giang Hằng ngừng lau súng, nhìn mặt hỏi. Khi y quay sang nhìn Giang Hằng, Giang Hằng phát hiện biểu cảm của y mang theo một chút khó xử, “Chúng ta không còn lựa chọn khác.”

“Được thôi, nhưng chúng ta phải thay đổi một chút quy tắc, tôi cứu Sarah, anh và anh bạn cảnh sát của anh lo sắp xếp Dante Local.” Giang Hằng lấp đạn vào súng, chậm rãi nói: “Đừng lặp lại ủy thác gì đó của anh với tôi, hiện tại anh đang bị thương, nếu anh không nắm chắc đủ mười phần cứu được Sarah, thì nên thành thật thật đội đi.”

Giang Hằng nói không sai, cả ngày bốn ba cộng thêm vết thương trên đùi đích thật làm yếu đi không ít năng lực của y, hiện tại y không hoàn toàn nắm chắc khả năng cứu được Sarah, nói không chừng ngược lại còn dâng luôn tính mạng của mình, “Ha, anh đang lo lắng cho tôi sao?”

“Anh cần người khác lo lắng cho mình sao?” Giang Hằng hỏi ngược lại, hẳn biết lòng tự tôn của sát thủ này rất mạnh, “Kẻ yếu mới cần được lo lắng, kẻ mạnh biết năng lực của mình, tôi hy vọng anh làm việc lượng sức, làm chuyện mình nắm chắc, như vậy đối với ai cũng tốt.”

Vu Từ Thạc thoải mái ừ một tiếng, lại không kim lòng được cảm thán, trong tình thế cấp bách này Giang Hằng còn có thể duy trì sự bình tĩnh lúc thường đưa ra phán đoán chính xác nhất, hẳn biết năng lực của y, biết suy nghĩ của y, thậm chí biết cách thuyết phục y...

Không giống lần đập phải mìn kia, lúc đó y thờ phào, cảm thấy may mắn vì họ không phải kẻ địch. Y hiểu, nếu có một ngày họ trở thành địch, khi đối mặt tất nhiên mất không chể, hai bên nhất định sẽ cảm thấy vô cùng học búa. Giờ này phút này, cảm giác khẩn cấp đè nặng quanh y, khiến y cảm thấy, ngày đó có lẽ không còn quá xa nữa....

Con mưa đội từng đợt lên cửa sổ, cửa thủy tinh chỉ duy trì sạch sẽ được vài giây, rồi lại lập tức bị nước mưa làm nhòa, Ford đột nhiên thờ dài.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Thổ Lộ Tiếng Lòng

Trong ánh mắt quái dị của hai người, chiếc xe màu xám đậu lại bên đường, Ford vỗ mạnh lên vô lăng, còi xe phát ra tiếng tin tin. “Hai người các anh mẹ nó bị gì vậy?” Nghiêng thân hình mập mạp qua, hẳn trùng Vu Từ Thạc trước. “Anh, chính là anh, Fay, anh và người này có thể từ bỏ quá khứ, đoạn tuyệt quan hệ với Scarter, hiện tại lại không tin tưởng anh ta? Anh có thể đánh ông đây rằng rơi đầy đất, nhưng lại ra tay lưu tình với tên khốn này, anh nghĩ ông đây không nhìn ra sao? Ông đây nói với anh ông đây hiện tại cảm thấy rất không công bằng!”

Tiếp theo lại quay sang liếc xéo Giang Hằng: “Còn anh, tên mặc âu phục, khi không thấy Fay người khản trương nhất là chính là anh, hiện tại bày ra vẻ mặt cố làm bình tĩnh đó, anh lừa người khác thì được, nhưng anh lừa được bản thân sao?”

Cuối cùng xòe tay, “Ôi! Ông đây thật không hiểu đó! Các người rốt cuộc muốn diễn tới mức nào? Đã già hết rồi còn là con nít đâu, không tin lẫn nhau thì hợp tác cái đêch gì, không bằng mỗi người tự về nhà quách đi!”

Yên tĩnh nghe xong giáo huấn của Ford Klaus, Vu Từ Thạc và Giang Hằng đồng thời nhướng mày nhìn Ford. Ford đương nhiên biết hẳn đối diện với hai người ra sao, vừa rồi thực sự nhìn không nổi mới tràn đầy cảm phẫn nói một lượt, hiện tại bình tĩnh lại một chút hẳn mới phát run, trong thời gian tiếp theo, chỉ cần hai người này nguyện ý, hẳn rất có khả năng sẽ trở thành một cái bia sống, bị những phát đạn tranh nhau lao tới bắn thủng.

Nhưng ngoài dự liệu là, hai người này không tức giận hoặc nổ súng phát tiết, ngược lại không hện mà cùng chìm vào trầm mặc quái dị.

Vu Từ Thạc ngồi thẳng lại, ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, tay vừa chống cằm đồng thời che miệng, nhưng Ford vẫn từ kẽ ngón tay nhìn thấy được độ cong đang giương lên và ý cười ảm áp trong mắt, tên này... đang cười trộm?

Giang Hằng ngồi tựa vào lưng ghế một lát, nhét súng vào túi rồi mở cửa xe, khi bước xuống hần đột nhiên nói: “Tôi không lo lắng cho anh đến thế, chỉ là cách làm không từ mà biệt của anh khiến tôi cảm thấy rất không vui, còn nữa, Tiểu Trọng nhờ tôi mang anh trở về.”

Cửa sổ xe được hạ xuống, hạt mưa nhanh chóng bắn vào trong, thấm ướt một ống quần, Vu Từ Thạc hí mắt cười nói: “Tôi và Scarter tuyệt giao quan hệ cũng không phải vì anh, và, vừa rồi tôi không ra tay lưu tình, tên này bị tôi đánh răng roi đây đấy là vì anh ta quá yếu.”

Ford ngồi trong xe chột chân nản, cảm thấy bản thân nghĩ quá nhiều, nhiệt tình đầy ắp trong lòng nhanh chóng bị dập tắt hoàn toàn, tràn đầy nhàm chán dầu môi lên.

Trên mái tóc ngắn của Giang Hằng đọng vài giọt nước, bờ vai cũng bị thấm ướt, hần nhìn Vu Từ Thạc, trong ánh mắt kiên cường lấp lánh tia sáng khó hiểu, “Tôi không hy vọng đây là lần gặp mặt cuối cùng của chúng ta, nếu anh quyết tâm kết thúc khế ước giữa chúng tôi chỉ có thể tiếp nhận.”

“Chấm dứt khế ước giữa chúng tôi nhất cũng tốt cho sự thâm dò và ngò vặc giữa chúng ta, nhưng đây không phải là quyết định, mà là chọn lựa không còn cách nào khác.” Vu Từ Thạc nói xong nâng cửa sổ lên, rời khỏi động xe, chậm rãi lái qua cạnh Giang Hằng, y quay đầu nói với Ford: “Trước hết nói với anh, lời vừa rồi anh nói tôi một chữ cũng không nghe vào.”

“Ha! Tôi biết anh nghe vào mà.” Ford cười ra tiếng, đập mạnh chân ga, bánh xe cuốn văng nước, tạo thành một chuỗi bọt nước màu trắng.

“Anh muốn nghỉ hưu trước tuổi sao?” Cong đôi môi mỏng nhẹ, Vu Từ Thạc lạnh lùng nhìn Ford.

“Không muốn.” Ford bĩu môi, nhỏ giọng lầm bầm: “Nhưng tôi rất khẳng định anh toàn bộ nghe hết không sót chữ nào.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 33: Chuyển Biến Kỳ Tích

Biệt thự của cảnh sát trưởng Dante Local, là người phụ trách cao nhất của NYPD, ông được bảo vệ rất kỹ, không chỉ được trang bị không ít nhân viên bảo vệ, mà xung quanh biệt thự còn có không ít người đi quanh đường gần đó.

“Dante không phải dễ giải quyết đâu, hắc bạch lưỡng đạo ông ta đều có phần. Trước đây ông ta gom không ít tiền, tuy từng bị nghi ngờ, nhưng ông ta thực sự hành động rất sạch sẽ, người bên trên không tra được gì.”

Ford nhìn Vu Từ Thạc đang dùng ống nhòm nhìn trộm cửa sổ lầu hai nói, Vu Từ Thạc cất ống nhòm mỉm cười, nụ cười đó vô cùng nhân nhả, lộ ra tự tin, “Có lẽ không phải là không tra được cái gì, mà là đã tra được, nhưng không truy cứu.”

“Ý của anh là... sau lưng Dante còn có người khác?” Ford bất giác hoảng sợ, hần luôn cho rằng cảnh sát hủ bại đã kết thúc ở chỗ Dante rồi. Vu Từ Thạc cười vuốt cằm, một ngày không có, râu dưới cằm y cũng lặng lẽ lòi ra, sờ có chút ngứa ngứa, “Anh nghĩ thử đi, tại sao cảnh sát hủ bại của New York có thể không lo sợ gì như thế, không có nhân vật quan trọng chống lưng, bọn họ dám to gan lộng hành như thế sao? Tôi đoán nhất định có người bố trí màn bịp rất lớn.” Trong con mắt màu hổ phách lộ ra tia sáng ranh ma: “Hơn nữa, chỉ sợ Dante cũng không nhẹ nhàng như chúng ta tưởng tượng, ông ta bị uy hiếp.”

Tình huống có thể thái độ bị nắm tay uy hiếp không hiếm thấy, hần và sát thủ trước mắt này chẳng phải là quan hệ đó sao?

“Hiện tại biểu tình của anh giống hệt con hồ ly!” Ford nói ra cảm tưởng của mình, “Ông ta bị kẻ khác uy hiếp?”

Vu Từ Thạc cảm thấy buồn cười, rất ít người khi khen tặng lại dùng động vật để ví von, nhưng tựa hồ bất cứ ai trong lòng Ford cũng đều có một hình tượng kỳ quái nào đó, lần này y miễn cưỡng tiếp nhận vậy, “Tôi thấy Dante bóc bức thư trên bàn, sau khi đọc xong ông ta rất khẩn trương.”

“Đừng a, mỗi lần tôi thấy trên di động của mình là dây số không tên cũng khẩn trương muốn chết.” Ford mang theo chế giễu nói, đốt một điếu thuốc: “Nhưng mà, anh và người bạn đó của anh, sau khi chuyện này trôi qua bất kể kết quả thế nào cũng phải phân chia đôi đường sao?”

“Đại khái là vậy.” Vu Từ Thạc cũng rút điếu thuốc ra, châm nhò lửa của Ford. Ford ấn công tắc bật lửa, nghĩ một chút rồi nói: “Fay, anh nữ sao? Đừng nói với tôi anh không nhìn ra sự quan tâm của anh ta dành cho anh.”

“Tôi không xem trọng trình cảm” Vu Từ Thạc cúi đầu kiểm kê trang bị trên người, vừa nói: “Lo tốt chuyện của anh đi, anh cảnh sát.”

Đối phương không chỉ thay đổi xung hô đối với hắn, ngay cả giọng nói cũng trong thoáng chốc mang theo gió lạnh.

Ford hít mạnh một hơi, trong ngõ hẻm đó, một sát thủ luôn không bắn trật phát nào lại trật mục tiêu ba phát, hắn còn cho rằng cho dù là Fay cũng sẽ có khi thất thường, sự lo lắng trước đó của hắn hiển nhiên là dư thừa.

Fay là sát thủ vô tình nhất hắn từng gặp, hiện tại hắn biết Fay làm sao làm được đến mức này, y không phải cố giả bình tĩnh, mà là từ trước tới nay đều không quá xem trọng tình cảm.

Bọn họ quen biết đã ba năm rồi, từ sau lần gặp gỡ đó Ford chưa từng cảm thấy sợ hãi như lúc này. Một người có thể tự do không chế tình cảm của bản thân là người vô cùng đáng sợ, nếu tất yếu, Ford tin rằng người này có thể tự tay phá hủy thứ mình vừa để ý một giây trước, bao gồm cả con người.

Ford có ý tốt, điều này khiến Vu Tử Thạc không truy cứu chuyện hắn nói năng vượt giới hạn, nhưng Ford tự hiểu, bắt đầu từ hiện tại nếu hắn nói thêm một câu, người đàn ông bên cạnh này sẽ cho hắn một phát đạn. Hắn chỉ là thấy kỳ quái, trước đó rõ ràng hắn phát giác Fay đã thay đổi, nhưng sau khi tách khỏi tên mặc âu phục kia, Fay liền trở về Fay mà hắn quen biết trước đây__ một sát thủ bình tĩnh thông dong.

Tên mặc âu phục đó đích thực có sức ảnh hưởng vô cùng lớn, trông hắn rất đáng dựa, khiến người ta cảm thấy đáng tin tưởng, “Đi thôi, anh cảnh sát, Dante chuẩn bị ra ngoài.” Vu Tử Thạc ngắt đứt tư duy của Ford, ngữ điệu của y chậm rãi và ổn định, mắt khẽ híp, nhìn chăm chú vào Dante Local đang đi ra trước cửa, con người màu nhạt lộ ra chờ đợi và hưng phấn. Ford thầm nhủ, đại khái là phản ứng của thợ săn khi phát hiện con mồi.

Ford khởi động xe, đội xe của Dante lái cách 100 mét, mới chậm rãi đi theo. Lần này Dante ra ngoài không giống bình thường chỉ mang theo một người, rất rõ ràng, ông ta phải đi gặp một người rất quan trọng, cho nên ông ta chỉ dẫn theo thân tín ông ta tin tưởng nhất, từ khẩu hình nói chuyện của họ Vu Tử Thạc đọc ra được, tên của kẻ thân tín này là ‘Morak’.

Đi theo chừng 30 phút, xe của Dante dần giảm tốc độ, cuối cùng dừng lại cạnh công trường đã ngừng thi công, ở hướng tây nam cách xe ông ta 50 mét là một chiếc xe màu đỏ đang đậu.

Mưa đã ngừng, trong đám mây mù thấp thoáng lộ ra tia sáng mặt trời. Cửa xe của hai bên đều được mở ra, khiến người ta ngạc nhiên là, người xuống khỏi chiếc xe màu đỏ đáng lý ra là cấp trên của Dante, nhưng trông chỉ như mới vừa hai mươi, trẻ tuổi đáng ngạc nhiên, có lẽ vì muốn cuộc gặp mặt này càng thuận tiện hợp lẽ hơn, người đó mặc trang phục của NYPD. Quả nhiên, đang tìm Sarah là NYPD.

Dante và người mặc trang phục cảnh sát không nói chuyện gì nhiều, chỉ đưa cho hắn ta một sấp đồ la rất lớn, sau khi hắn ta lấy rồi nói cảm ơn, Dante lắc đầu tỏ vẻ không cần khách sáo. Nếu bọn họ là quan hệ cấp trên cấp dưới thì không nên như vậy chứ... Lúc này Vu Tử Thạc nhìn được bên trong cửa sổ che ánh sáng của chiếc xe màu đỏ, thấp thoáng ẩn hiện một bóng người, cái bóng đó trông tựa hồ là một cô gái tóc dài, không lẽ người đó mới là cấp trên của Dante? Chính khách và nhân viên cơ mật nữ giới không nhiều, hiện tại Vu Tử Thạc lập tức có thể liệt ra một danh sách trong đầu. Khi y đang suy nghĩ vấn đề này, cái bóng đó chợt lùi vào trong, biến mất tăm.

Dante và phụ tá Morak cùng người đàn ông mặc trang phục cảnh sát đứng cạnh xe hút thuốc, tựa hồ không gấp đi ngay. Thật kỳ lạ, Dante rốt cuộc đang làm trò quỷ gì đây?

Vu Tử Thạc nhét súng ra sau lưng, mở cửa xuống xe, dù sao, bốn người này cũng không chạy thoát. Y chậm rãi đi vào tầm mắt của ba người ngoài xe, đối phương không phát giác gì chỉ súng vào đầu y, có thể là do bộ âu phục trên người y đã rách rưới không khác gì với ăn xin và nhân viên làm công, “Đồ, các anh trai, hôm nay thời tiết không tồi nhì.”

“Ở đây không có chuyện của chú mày, tránh qua một bên.” Người đàn ông mặc trang phục NYPD mở miệng trước, giọng điệu của hắn vô cùng hống hách.

Morak đứng sau Dante ngăn cản người mặc trang phục cảnh sát muốn lao tới đánh người, nói với người vừa tới: “Anh bạn, tốt nhất nên nghe theo lời anh ta, tính tình của Dave không tốt.”

“Dave?” Người vừa tới híp mắt nhìn người đàn ông mặc trang phục cảnh sát được gọi là Dave, trong thoáng chốc ánh mắt di chuyển lên người Dave, hai người bên cạnh chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên bóng đen, Dave đã ngã xuống đất, y mỉm cười quay đầu lại, hòng súng Welrod trên tay còn đang tỏa khói, “Theo như anh ta nói, tôi đã tránh sang một bên anh ta rồi.” Chẳng qua một bên này, là chỉ khoảng cách âm dương.

“Mày là ai!” Khẩu Glock màu đen của Dante và Morak lập tức nhắm vào người đàn ông cầm súng lục giảm thanh của nước Anh đang cười híp mắt.

“Kẻ tiền các người xuống địa ngục.” Con người màu nhạt thâm sâu như lóc xoáy không đáy, giọng nói lạnh lẽo vừa rõ ràng và rét buốt, hơi thở tội phạm tỏa ra quanh người khiến kẻ khác dựng tóc gáy.

“Không hẳn vậy, chúng tôi có hai đối một.” Morak sầm mặt, mây mù tập trung lại trên bầu trời như sẵn sàng tiếp tục đổ xuống. Tai nghe từng tiếng sấm trầm trầm vang lên, Vu Tử Thạc nhún vai, nâng hai tay lên, “Anh nói cũng đúng.”

“Bỏ súng xuống.” Dante nghiêm mặt ra lệnh, Vu Tử Thạc cười thả lỏng tay.

Khi khẩu súng rơi xuống, đồng thời y cũng ngã ra sau, pằng__, viên đạn suýt qua đỉnh đầu y, xén mất vài sợi tóc. Sau đó khẩu súng còn chưa kịp rút xuống đất bộp cò, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm, Morak che đuôi về mặt vận vẹo ngã xuống. Vu Tử Thạc lần một vòng tránh hai phát súng, kéo Dante ngã xuống rồi bật dậy, hòng súng nhắm vào ngực đối phương, nụ cười càng thêm đậm: “Hiện tại là một đầu một rồi, cảnh sát trưởng.”

Khi vừa định bóp cò, khoe mắt liếc thấy một bóng đen xẹt qua dưới chân, tiếp đó vết thương trên chân nóng lên, trọng tâm không vững ngã xuống đất, quý quái! Người chưa chết chắc có lúc cũng vẫn trở thành phiền phức. Cú đá hết sức lực của Morak không đến quá bất ngờ, khi một tay chống đỡ trọng tâm cơ thể bắn cho đối phương một phát vào tim, đồng thời súng trong tay y cũng bị Dante đá trúng.

“Cấp dưới của ông thật sự trung thành đó, cảnh sát trường.” Súng rút dưới chân, tuy tránh được động mạch, nhưng tay phải của y cũng đã không thể tiếp tục giữ súng.

Dante hơi thờ dốt, “Mày là sát thủ.” Động tác nhanh gọn, lực phán đoán chính xác, biểu hiện bình tĩnh, không khó đoán ra thân phận của đối phương, “Nhưng hiện tại mày chỉ có thể ngoan ngoãn chọn bị giết.”

“Ông chả có chút tình cảm nào đối với cấp dưới của mình, còn anh ta lại bỏ mạng vì ông.” Trong nụ cười của Vu Tử Thạc mang theo tiếc thương, nhìn thẳng vào tên hồ ly già với đôi chân mày chấm sương. Từ trước tới nay y chưa từng đồng tình với kẻ yếu, nhưng có lẽ là có một chút yêu thích đối với người trung thành. Dante chỉ cười mỉa, “Tao giết mày rồi không phải chính là cách đáp trả tốt nhất cho Morak không sao?”

“Đáng tiếc ông không thể.” Lần này là biểu tình tiếc hận, ngay lúc ngón trỏ của Dante bóp lại, y nghiêng đầu nằm thẳng xuống, rồi giống như tất cả đã tính toán tốt, viên đạn sượt qua trán y, y nhặt súng lên bóp cò.

Giữa hai chân mày Dante mở ra một lỗ máu, khi ông ta ngã xuống, cơn mưa cũng trút xuống, dung hòa với bọt máu chảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 34: Chuyện Đời Khó Liều

Ford đi qua, kinh ngạc nói: “Ông bạn, tôi còn nghĩ lần này anh chết chắc rồi chứ.” Vu Tử Thạc vịn vào hán đứng lên, cười nhạt nói: “Để anh thất vọng rồi ha, kỳ thật tôi là người thuận tay trái.”

Ford nhất thời nổi da gà, hán thừa nhận bản năng sợ chết của hán lại phát tác, không muốn dính líu thêm, nhưng khi Fay chìm vào bị động hán vẫn kiên quyết, dứt khoát bỏ ra nửa phút để khắc phục tâm lý sợ hãi mà tiến lên, chỉ là không ngờ được khi hán rất khó khăn quyết định mở cửa xe đi xuống, thì mọi chuyện đã kết thúc.

Đương nhiên, hán càng kinh ngạc hơn nữa, là hán không ngờ hóa ra Fay thuận tay trái. Trước đây hán đã phát giác Fay mạnh đến biến thái, không ngờ người này vẫn luôn che giấu thực lực của mình, thậm chí hán còn không nhìn rõ được động tác nhặt súng và bóp cò của đối phương, Dante đã ngã xuống. Chỉ sợ hán vĩnh viễn cũng không biết sát thủ này rốt cuộc có bao nhiêu năng lực, Fay luôn có thể mang tới cho người ta cảm giác mừng rỡ và... khiếp sợ?

“Ford, sau khi chuyện lần này kết thúc, anh sẽ phải bận rộn rồi.” Vu Tử Thạc vừa nói vừa đi tới chiếc xe màu đỏ. Ford không hiểu, chuyện đã kết thúc thì còn bận cái gì? Hán còn đang chờ về nhà tắm xong sẽ xem bóng đá đó. “Anh muốn tôi đưa anh tới bệnh viện không?”

“Tôi muốn anh trở về tổ hung án.” Vu Tử Thạc nói vô cùng nhẹ nhàng, Ford lại tức giận. “Không thể! Cái noi nhọc óc hại mạng đó ông đây tuyệt đối không trở về!”

“Tôi không phải đang thương lượng với anh.” Vu Tử Thạc nhướn mày, không thèm nhìn Ford một cái.

Vu Tử Thạc vẫn giữ súng, hất cảm ý bảo Ford mở cửa, Ford hít sâu một hơi mở cửa, ngay lập tức Vu Tử Thạc thăm mắng một câu quái quỷ, đồng thời Ford cũng kêu a một tiếng. Người ngồi trong xe không phải là cấp trên của Dante gì cả, mà là Sarah Grano bị cột hai tay hai chân nằm trên ghế!

Không thể.

Sarah bị trói và bị miệng kêu ô ô, mắt lộ ra vui mừng, Vu Tử Thạc thì lại đỏ kè hai mắt, ngây ra tại chỗ. Ford cũng hoảng loạn hoang mang nhìn y, “Có phải chúng ta bị Nohn Iglesias lừa không?”

Vu Tử Thạc nghiêng răng ken két, cất súng đi rồi gọi cho Giang Hằng, khi giọng thu âm vang lên, y lập tức ném đi động đi.

Chiếc di động màu đen văng trúng cục đá, màn hình vỡ ra các đường vân, bàn phím vỡ nát rơi xuống đất.

Ford nhìn tới á khẩu, trước giờ chưa từng thấy qua tên này tức giận như vậy, giống như muốn đem người ta ăn sống nuốt tươi.

“Đưa Sarah tới chỗ Ada.” Sấm rền vang, mưa lớn hơn, xối ướt hoàn toàn hai người ngoài xe, mái tóc màu nâu rũ xuống gương mặt không còn huyết sắc.

“Anh... muốn một mình đi tìm Nohn Iglesias?” Ford thấp thỏm bất an cất tiếng hỏi.

“Ừ.” Y cúi đầu, ngón tay sờ lên vết thương trên bắp tay.

“Nhưng anh bị thương nặng như vậy...” Ford vừa định khuyên can, chỉ thấy ngón tay của đối phương nhanh chóng đâm vào, nhẹ rên một tiếng, rút ra viên đạn mang theo màu máu. Ford rợn da gà, chân cũng run rẩy, đây rốt cuộc là người thế nào, mà dám dùng ngón tay trực tiếp móc đạn ra!

Sát thủ cúi đầu khoe môi hiện ra nụ cười lạnh lẽo cực điểm, y sẽ cho Nohn Iglesias biết cái giá khi chọc giận y.

Nhìn không được phải lùi lại, Ford thậm chí không dám tiếp tục nhìn mặt đối phương. Có thể xác định được, Nohn Iglesias và Fay War lần này hoàn toàn bế tắc, hơn nữa, người chạm vào vậy ngược của sát thủ tuyệt đối không có kết thúc gì tốt.

Nhớ lại lúc đầu, hai người này đã từng sống vai tác chiến, hiện tại lại rơi vào cảnh ngộ này, không thể không khiến người cảm thán, chuyện đời khó đoán, lòng người thất thường.

Ford thở dài nặng nề, đi vòng qua ngòai vào ghế điều khiển, “Tôi đưa anh một đoạn.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 35: Cạm Bẫy Chết Người

Bãi đậu xe ngoài trời vắng lặng đậu đầy những chiếc xe tải lớn cùng kiểu dáng, Giang Hằng nhìn xung quanh, không có bất cứ bóng người nào, cơn mưa đã tạm dừng, sau đám mây đen dày đặc lại không hề lộ ra chút ánh sáng, trong không khí vẫn mang theo khí áp thấp hội tụ.

Đi vào giữa hai chiếc xe chờ hàng, sáu cây súng không cùng góc độ nhắm vào hắn, khẽ nhú mảy, trước mặt có một người đàn ông cao to kiêu ngạo bước ra, mái tóc ngắn màu nâu được vuốt chỉnh tề ra sau đầu, con ngươi màu tím nhạt trông có vẻ càng thêm rét buốt: “Anh chính là ‘người mới’ đó?” Câu hỏi biết rõ còn có nói ra mang theo ngữ điệu chế nhạo.

“Vậy thì anh là Nohn Iglesias.” Giang Hằng bình tĩnh nhìn người đàn ông có chiều cao không thua kém gì mình, cho dù đứng yên không động, trên người vẫn tự nhiên tỏa ra hơi thở của đế vương, Vu Tử Thạc từng làm việc cho hắn thì Giang Hằng không hề cảm thấy ngạc nhiên, kẻ mạnh thu hút kẻ mạnh, đó là định luật từ xưa tới nay.

Nohn cũng nhìn Giang Hằng, cái tên tóc đen mắt xanh này trong mắt che giấu thông điệp nguy hiểm không dễ phát giác, cho dù đang trong tình cảnh này cũng không hề loạn nhịp, bị sáu họng súng nhắm vào, vẫn có thể giữ vững bình tĩnh, khiến người ta không thể không rủa mắng mà nhìn, khó trách Fay lại nói là tốt nhất. Nhưng mà, thật sự tốt như thế sao?

“Chúng ta giao dịch một chuyện, anh thấy thế nào, tôi muốn Fay trở về.” Miệng nhẹ cong lên, nhưng không phải đang cười, giọng nói trầm thấp lộ ra một chút giễu cợt, Nohn là người làm ăn tiêu chuẩn. Tiếng sấm nổ ầm trên đám mây, mưa bắt đầu đổ hạt, Giang Hằng nhìn bầu trời rồi lại thu mắt về, gương mặt không biểu cảm khiến người ta không thể nhìn ra suy nghĩ của hắn, hắn chậm rãi mở miệng, tốc độ nói không nhanh, “Anh ta không phải đồ vật của tôi, nếu anh ta mong muốn, bất cứ lúc nào cũng có thể đi bất cứ đâu.”

Câu trả lời của Giang Hằng rất khéo léo, nhưng không phải đáp án mà Nohn muốn, hắn tiến lên một bước, con ngươi như thủy tinh tím lộ ra không vui: “Dù anh có xuyên tạc lời của tôi, nhưng tôi muốn anh từ bỏ, Fay chỉ có thể có một nơi để đi, đó chính là Scarter.”

“Nếu tôi nói anh ta căn bản không cần một nơi đến thì sao?” Giang Hằng nhướn mày, “Anh và tôi đều biết, anh ta sẽ không dừng chân lại bất cứ đâu quá lâu.”

Nohn biết người này nói không sai, Fay là người quá mức tự phụ, sự tự phụ của cậu ấy đã dung nhập vào huyết quản, bất kể là hắn hay người trước mắt này, đều chỉ có thể trở thành nơi dừng chân tạm thời của cậu ấy, “Tôi không giống anh, tôi sẽ nỗ lực giữ lại thứ tôi muốn.” Cho dù không từ thủ đoạn.

Nháy mắt với thủ hạ, một người đàn ông tóc dài xinh đẹp đi ra, tước hết súng và tất cả những vật kim loại có thể mở khóa khỏi người Giang Hằng, một tiếng rắc, còng tay khóa lại. “Đi thôi.” Người đàn ông tóc dài vừa nói vừa chỉ súng vào đầu Giang Hằng, đẩy hắn tới cửa sau của một chiếc xe chờ hàng.

Vào lúc này, di động bị ném dưới đất của Giang Hằng đột nhiên run lên, Nohn cười lạnh một tiếng, nhẹ nhấc chân, đạp mạnh xuống, chiếc di động màu đen nát vụn.

Đó là một chiếc xe đông lạnh, nửa bên còng tay được bấm vào thanh trụ kim loại chống xóc trong xe, Nohn điều chỉnh nút mở nhiệt độ tới mức thấp nhất, “Rất nhanh nơi này sẽ trở nên lạnh buốt, tôi không biết anh có thể chống đỡ bao lâu, tôi nghĩ cậu ấy sẽ không mạo hiểm tới cứu anh.”

Giang Hằng ngồi trong khoang xe trống rỗng, nghiêng đầu nhìn Nohn một lát, lại quay mặt đi, nhàn nhạt nói: “Anh đang mong đợi cái gì? Có lẽ anh chẳng qua muốn gặp anh ta một lần.”

“Câm miệng!” Nohn gầm lên, vẻ mặt hồi phục bình tĩnh, “Hiện tại Fay đã khó giữ nổi bản thân rồi, anh vẫn nên lo tranh thủ hưởng thụ thời gian cuối cùng của sinh mệnh đi.” Nói xong đóng cửa thật mạnh.

Bão thủ hạ đi hết, Nohn ngồi vào ghế điều khiển của chiếc xe tải đậu cạnh, mở máy điều hòa, hắt đốt một điếu thuốc, nhìn bật lửa đã tróc nước sơn màu từ lâu, đột nhiên lại bật cười, hắn cũng không hiểu hắn đang chờ đợi điều gì.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 36: Đối Đầu

Hoàn toàn ngăn cách với ánh sáng, thùng xe chìm vào bóng tối, Giang Hằng siết chặt nắm đấm, câu nói ‘khó giữ nổi bản thân’ của Nohn Iglesias là ý gì? Giật mạnh còng tay nhiều lần, thứ trôi buộc bằng kim loại đó vẫn dai dẳng không mòn, hắn dần bình tĩnh lại, biết rõ chỉ dựa vào sức mình thì không thể nào phá được cái còng đang chết kia.

Không quan tâm tới cổ tay bị còng sắt cắt ra nhiều đường máu, hắn lục tìm bốn phía, cố gắng tìm cho ra thứ có thể mở còng. Nhiệt độ hạ xuống nhanh chóng, hơi khí hắt thở ra đã đóng thành màu trắng, khí lạnh khiến gương mặt và đôi môi của hắn tái nhợt không còn màu máu, trên tóc cũng đọng lại từng miếng băng mỏng.

Trong bóng tối, thời gian trôi qua chậm vô cùng, hắn nhìn nóc xe, nhẹ thở dốc.

Vu Từ Thạc, hy vọng anh không sao.

Trong bãi đỗ xe đầy mưa, gió gầm thét, sấm liên hồi, Vu Từ Thạc tạm biệt Ford xong liền giải quyết bốn người canh chừng ở đầu ngõ, băng bó qua loa vết thương trên tay, miếng vải đã nhiễm thành màu đỏ, vừa rồi ngực còn bị một đập, hiện tại mỗi hơi thở đều có thể cảm thấy phổi đang thiêu đốt, không khí cay xè nhiễu loạn vị giác của y, không thẹn là tay chân của Nohn, ai cũng đều hơn người, y thở mệt nhọc, siết chặt cây súng trong tay.

“Đây có phải là lần thứ hai tôi thấy cậu thể thảm như vậy không?” Sau lưng vang lên giọng nói, trong giọng điệu mang theo trách cứ: “Bốn người đó đều là những người ưu tú ngang nhau.”

“Ha ha, vậy bọn họ cũng chỉ có thể trách anh. Cho tôi biết anh ta đang ở đâu.” Vu Từ Thạc không xoay người, thân thể kiệt quệ bị nước mưa thấm ướt trông càng thêm mỏng manh.

“Anh ta đang ở đây, nhưng nơi này có hơn mấy chục chiếc xe đông lạnh, tôi không xác định được anh ta có thể chống đỡ được đến lúc cậu kiểm tra hết toàn bộ.” Con mưa làm rối mái tóc của Nohn, mái tóc màu nâu đậm rũ xuống trước trán.

“Anh dựa vào cái gì cho rằng tôi quan tâm sống chết của anh ta? Tôi cảm thấy không vui chính vì lời nói dối của anh.”

“Há, cậu không quan tâm, vậy cậu tới vì muốn gặp mặt tôi một lần?” Giọng điệu của Nohn tràn đầy chế nhạo, “Nếu cậu không lo lắng sống chết của anh ta, chỉ bằng chúng ta ôn chút chuyện cũ đi, quay mặt lại đi.”

“Anh vẫn độc tài như thế.” Không do dự, ngay khi Vu Từ Thạc quay đầu lại cũng bóp cò súng, viên đạn không hề lưu tình găm vào ngực Nohn, cách trái tim chẳng qua chỉ có vài cm, giọng nói lạnh hơn cả nhiệt độ hiện tại truyền vào tai Nohn: “Nếu hôm nay tôi không tìm được anh ta, anh đoán tôi sẽ làm gì?”

Dường như vẫn là hôm đó, cảnh tượng tương tự, chẳng qua người y muốn cứu không giống nhau, nếu lần này y cứu tên kia, hắn sẽ bằng lòng sao?

Nỗi khổ sở làm Nohn nhắm chặt mắt, khó khăn thở dốc: “Giết tôi sao? Uy hiếp này không chút trình độ.”

“Một mình anh?” Vu Từ Thạc cười lạnh, sát ý âm trầm trong mắt khiến người ta không rét mà run: “Anh biết đúng không, toàn bộ Scarter không đủ để bồi thường mạng của anh ta, tôi sẽ giết sạch tất cả người của Scarter, đừng tiếp tục khiêu chiến với cự hạn của tôi, anh không chơi nổi với tôi đâu, Nohn, cho tôi biết anh ta đang ở đâu!”

Nước mưa xối xả, tứ chi của hai người đã dần mất tri giác, lửa nóng trong mắt thì lại khó thể dập tắt.

“Không phải cậu không quan tâm sao?” Nohn mở mắt, nhấc súng lên: “Fay, cậu nợ tôi một mạng, tôi muốn ngay bây giờ cậu trả lại cho tôi! Hôm nay, hoặc là anh ta chết, hoặc là cậu chết!”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 37: Chỉ Có Tôi Có Thể Giết Anh Ta

“Tôi thiếu nợ thì không có lý do gì bắt người khác trả, mạng của anh ta là của tôi, chỉ có tôi mới có thể giết anh ta, trừ tôi ra, ai cũng đừng mơ tưởng đụng vào anh ta.” Ném súng lục sang bên cạnh, làm bọt nước bắn tung tóe, vậy mà y lại đang cười, “Anh cần đáp án, tôi cho anh rồi.”

Thời tiết từng quen thuộc, nhưng cuộc đối thoại đã bất đồng.

“Hối hận vì quen tôi sao, Fay?” Nohn híp mắt, tay cầm súng khẽ run, không biết có phải vì vết thương ở ngực không.

“Tôi không hối hận vì bất cứ chuyện gì tôi đã làm, tôi sẽ tiếp nhận sự thật, nhưng anh thì không.” Trong tiếng nói lẫn tiếng súng, sự giận dữ trong con người màu tím cùng trào ra theo viên đạn ra khỏi nòng, sau đó lập tức âm ỉ, thời gian ba năm, Nohn lại cảm thấy như mới ngày đầu quen biết y.

Rầm__ Rầm__ Sau hai tiếng vang thật lớn, cửa của một chiếc xe chở hàng bị đá bung, Giang Hằng với gương mặt xanh tím nhảy xuống chạy về phía này, cực may mắn, hần tìm được trong khe hở dưới sàn một cây kim để mở còng tay, đá gãy cột sắt, hần dùng cột sắt phá khóa. Thấy Vu Tử Thạc ngã dưới đất, sắc mặt hần càng thêm khó coi. Đối phương lại chỉ cười cười, nhẹ giọng nói: “Anh thật chậm.”

Giang Hằng không tự chủ mở miệng cười, cúi người ôm Vu Tử Thạc lên, từ xa vang lên tiếng còi xe, hần quay lại nhìn, bên trong cửa sổ được hạ xuống là nửa gương mặt của Ford: “Anh em, muốn đi nhờ xe không?”

Khi ngồi lên xe, tiếng còi cảnh sát cũng vang lên không ngừng từ xa, Ford đập mạnh chân ga, “Anh ta thế nào rồi?”

“Không chí mạng, hiện tại đưa đến bệnh viện thì còn cứu được.” Giang Hằng kiểm tra vết thương của Vu Tử Thạc, không chỉ không phải chí mạng, mà thậm chí không tổn thương đến huyết quản chính, xem ra, Nohn vẫn hạ thủ lưu tình, cho dù như thế, Vu Tử Thạc cũng mất máu quá nhiều, nếu trong 30 phút nữa không được cấp cứu kịp thời, tình huống sẽ dẫn nguy kịch.

“Không thể đi bệnh viện, trong mấy ngày nay xảy ra quá nhiều chuyện, bệnh viện nhất định sẽ bị cảnh sát điều tra.” Ford hiểu cách thức hành động của cảnh sát, Giang Hằng cũng không phải không biết, hần đảo mắt thấy trên ghế trước có một chiếc máy tính cá nhân, “Cho tôi mượn.”

“Lúc này mà ngài còn có tâm tình chơi máy tính?” Ford hoàn toàn không nói nên lời.

“Tôi muốn tìm một bệnh viện an toàn.” Vu Tử Thạc gối đầu lên đùi Giang Hằng, vì mất máu quá nhiều làm giọng nói của y trở nên suy yếu: “Tốt nhất anh nên lái xe đến nơi có Wifi hotspot.”

Một bàn tay bất chợt che miệng y: “Mà hiện tại tốt nhất anh đừng nên nói chuyện.” Y ngược lên nhìn chủ nhân của bàn tay, lại chạm phải ánh mắt nghiêm khắc của đối phương, ả, xem ra không phải đang đùa. Tay dời khỏi miệng, chuyển sang vuốt tóc y: “Phải giữ nhiều thể lực.”

Y cười gượng một tiếng, chuyển tầm mắt, “Hơi lạnh.”

Máy điều hòa được chỉnh tới độ cao nhất, Ford đã nóng tới đổ mồ hôi đầy người, Giang Hằng vừa nhìn chăm chú màn hình, vừa nói: “Đừng không biết chừng mực, tôi còn lạnh hơn anh.”

Vu Tử Thạc lúc này mới nhớ ra Giang Hằng vừa mới chui ra khỏi thùng lạnh không lâu, ngay cả cánh tay che miệng cũng muốn đóng băng, mắt đảo đảo, đường nhìn trở lại mặt Giang Hằng: “Nếu chúng ta chết rồi, trên bia mộ anh muốn khắc cái gì?”

“Muốn tôi nhắc nhở anh sao? Chúng ta chết từ lâu rồi.” Câu trả lời của Giang Hằng khiến y không thỏa mãn. “Còn anh? Ford.”

“Tôi có thể nói tôi không muốn chết không?” Ford cảm thấy kỳ quái, hoàn toàn không ngờ sát thủ này cũng có lúc hỏi một câu ly kỳ như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 38: Không Chút Dấu Vết

Ba mươi phút sau, cửa phòng cấp cứu của một phòng khám bị tông mở, một người đàn ông trung niên ướt như chuột lột đẩy giường bệnh được phủ vải trắng vào, lật vải ra, trên giường là một người bị chấn thương nặng, bác sĩ Manson nhăn mặt nhìn họ, nói: “Người này tôi không chữa.”

“Ông khẳng định ông không chữa? Ông là bác sĩ, cứu người chữa thương là trách nhiệm của ông!” Người đàn ông trung niên hơi nấp theo thói quen chống nạnh nói.

“Bắt trộm cướp là trách nhiệm của cảnh sát đó! Ngoài đường không phải khắp nơi đều là trộm cướp sao!” Bác sĩ Manson không phục chống nạnh đáp trả.

“...Cảnh sát chúng tôi cũng rất nỗ lực bắt trộm cướp đồ thôi! Bác sĩ mỗi ngày nỗ lực khám bệnh không phải vẫn còn rất nhiều người bệnh đó sao!” Người đàn ông trung niên hất cằm phản bác.

“Anh chỉ đang mạnh mẽ thôi!” Bác sĩ Manson đương nhiên không phải đồ ngu, đã bị thương đến mức này mà còn tới phòng khám nhỏ để chữa trị thì nhất định không phải là người bình thường, nói không chừng là tội phạm bị truy nã tội ác chồng chất! Ông sẽ không cứu loại người này. “Xin lỗi, vết thương này tôi không thể trị khỏi.”

Người bị thương nặng nhìn hai người cãi nhau rồi cúi đầu cảm thấy thú vị, nhìn không được bật cười, hai người đang tranh chấp đồng thời nín bật, vào lúc tính mạng đáng lo ngại, người này còn cười được sao?

“Tôi biết ông có thể.” Đồng thời, một người đàn ông khác xách vali đi đến đẩy cửa vào, nói với người đàn ông trung niên, “Anh ra ngoài trước, tôi muốn nói chuyện riêng với bác sĩ.”

Cửa phòng phẫu thuật bị đóng lại, người đàn ông không đợi bác sĩ mở miệng đã mở vali, đổ lên bàn bên cạnh. Từng cọc tiền mặt rút bịch lên bàn, phát ra tiếng trầm thấp, trên chiếc bàn tròn nhỏ chất đồng tiền mặt cao như núi, vì bị đổ quá gấp, có vài cọc đã rơi thẳng xuống đất.

Ba người tại đó trừ người đã ném tiền ra, trong lòng đều ít hoặc nhiều cảm thấy kinh ngạc, biểu hiện của bác sĩ Manson đặc biệt nổi trội, ông mất mười mấy giây mới thuyết phục được bản thân khép được cái miệng đã há ra khoảng 10cm.

“Bác sĩ Manson Colin, chuyên khâu vết thương, ngài có năm đứa con oa oa chờ ăn, có hai đứa vì không kịp đóng tiền học phí mà đang phải đối mặt với nguy cơ bị đuổi.” Người đàn ông trấn định nói ra tình huống gia đình của bác sĩ Manson, khi tâm mất chuyển sang người bị thương nặng, người bị thương cũng thu lại chút quái dị trong mắt, “Tôi hy vọng ông cứu anh ta.”

Bác sĩ Manson dao động, “Tên của anh ta là gì?”

“Điều này ông không nên biết thì tốt hơn.” Người đàn ông không chút biểu tình nhìn bác sĩ Manson, bác sĩ Manson cảm nhận được sát khí sâu đậm từ ánh mắt đó, “VẬY... còn anh?”

“Ông tốt nhất đừng hỏi anh ta, anh ta rất chú trọng bảo mật.” Người đàn ông môi tái nhợt nằm trên giường trả lời thay đổi phương.

“Im miệng!” Lúc này người đàn ông lại găm với đối phương một câu, sau đó quay mặt nói với bác sĩ Manson, “Nhanh khâu đi, như vậy con của ông có thể tiếp tục đến trường.”

Nghĩ tới nụ cười đáng yêu của mấy đứa con, bác sĩ Manson hít thật sâu, bước nhanh tới bàn phẫu thuật, ấn nút mở nguồn điện, ánh đèn huỳnh quang sáng rực lên: “Anh bạn, đừng đứng đó nữa, giúp một tay đi.” Người đàn ông ôm bấp tay chán ghét nhăn mặt, “Đó là công việc của ông.” Nhưng một lúc sau, vẫn đi qua.

Giang Hằng xắn tay áo, những vết rạch đỏ máu trên cổ tay trái đập vào mắt Vu Tử Thạc: “Là do công tay kiểu cũ sao?”

“Quên rồi.” Lúc đó Giang Hằng căn bản không có tâm trạng nghiên cứu kiểu dáng của chiếc còng, bàn tay che mắt đối phương, “Xuyết, đừng nói chuyện.”

Trong quá trình phẫu thuật, vì thuốc tê nên Vu Tử Thạc cảm thấy đầu óc trầm trầm lờ lờ, bỗng nghe thấy bác sĩ Manson hỏi một câu: “Sao anh ta lại bị thương nặng thế này?” Lúc đó Giang Hằng trả lời, “Vì cứu một cô bé, và một người bạn.”

Vu Tử Thạc quay đầu, thấy sắc mặt cực kém của Giang Hằng, ánh mắt Giang Hằng vừa hay đang nhìn y, y kéo miệng, cũng không biết rốt cuộc có cười được không, ít nhất trước khi mí mắt khép lại, y thấy nụ cười của Giang Hằng.

Sau khi ngủ y không biết, trong thời gian đó, có người đã sớm rời khỏi, hai ngày sau y tỉnh lại, chiếc áo khoác màu xám đắp trên người bị tuột xuống cạnh chân khi ngồi dậy, đó là áo khoác của Giang Hằng.

Kéo cổ áo lên ngửi một chút, trên áo khoác đầy mùi nicotine trộn lẫn mồ hôi vẫn lưu lại hương vị của nước hoa, nhưng hương cả phê kích mũi và hương bạc hà đã nhạt đi, sót lại là mùi chanh và mùi hương xông áo nhẹ nhàng, nụ cười cuối cùng của Giang Hằng, chắc mang hàm nghĩa tạm biệt.

Từ nay về sau, y lại trở về cuộc sống một mình. Di động không còn rung nữa, sẽ không còn người nói chuyện với y khi y chờ đợi mục tiêu, sẽ không còn giọng nói sâu lắng vững vàng ở bên kia đầu dây nói với y: “Có ủy thác mới.”

Y lắc đầu cười cười, kỳ thật như vậy cũng không có gì không tốt.

Sarah Grano được Ford Klaus đưa tới chỗ Ada Wenskhongl, đương nhiên, hẳn chỉ dừng xe trước cửa cục cảnh sát, Sarah tự đi vào, trước khi đi Sarah đưa cho Ford một tờ giấy, nói: “Xin đưa tờ giấy này cho Fay, nếu chú ấy cần giúp đỡ, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi điện thoại cho tôi.”

“Nếu Ada hỏi cháu ai đã cứu cháu, cháu sẽ nói thế nào?” Muốn Ford tin một cô bé mười sáu tuổi, rất khó, trên đời này người lấy oán báo ân, không hề ít.

“Một nhà nghệ thuật, đáp án này thế nào?” Sarah nhìn Ford, cười nụ cười ngọt ngào.

Trong phòng làm việc của tổ hung án NYPD, Ada Wenskhongl trình trọng đánh giá Sarah Grano, “Tôi rất hoài nghi người đàn ông mà cháu từng gặp đó

có liên quan đến rất nhiều vụ án mưu sát tại Mỹ, có lẽ hôm nay anh ta cứu cháu, nhưng ngày mai anh ta sẽ giết nhiều người hơn, cháu nghĩ kỹ xem, còn đầu mối gì không?”

Một đêm không ngủ, lại thêm cả ngày mệt mỏi trốn tránh, Sarah đỡ trán, nhẹ lắc đầu, “Xin lỗi, cháu mệt quá, không nhớ được gì cả.”

Ánh mắt của Ada dừng trên mặt Sarah rất lâu, trực giác của cô cho biết cô bé đang che giấu điều gì, nhưng lúc này cô không cách nào cạy miệng đối phương, “Được thôi.” Cô lấy danh thiếp đưa cho Sarah, “Cháu sẽ được đưa ra nước ngoài bảo vệ đặc biệt, có gì muốn nói, bất cứ lúc nào cũng có thể gọi cho cô.”

“Cháu biết rồi.” Sarah cũng chăm chú nhìn Ada, trong ánh mắt của cô cảnh sát này cô bé nhìn thấy được sự nặng nề, không cam lòng và bất đắc dĩ khi để vượt mặt chân tướng.

Đưa mắt tiến viên cảnh sát dẫn Sarah đi, Ada Wens không nhìn chăm chăm mặt bàn chất đầy hồ sơ, hít thật mạnh, cô nhận được điện báo khẩn nói Mũ Đen tái xuất giang hồ, nhưng khi vội đuổi tới chỉ thấy thi thể của cảnh sát Hawkes, vì trời mưa, rất khó tìm được nhân chứng mục kích, cái chết của cảnh sát trưởng Dante Local nhất định cũng không tránh khỏi liên can với Mũ Đen. Đáng chết, biết rõ đã ở rất gần, nhưng cô lại không làm được gì anh ta!

Hai ngày sau, Ada bùng cả phê trở vào phòng làm việc của mình, đèn trên máy fax đột nhiên nhấp nháy, chậm rãi chạy ra một tờ giấy.

Khi Nohn Iglesias mở cửa phòng làm việc, Miller Volland đang đứng trước máy fax, con người màu tím hít lại: “Anh đang làm gì?”

Miller quay lại vén mái tóc dài màu đen lên, trong ánh mắt nhìn Nohn tràn đầy kính trọng: “Máy fax ở nhà bị hư rồi, tôi vội gửi chút đồ. Sếp, anh bị thương nên nghỉ ngơi cẩn thận.”

“Tôi cảm thấy máy của tôi không tốt hơn ở bên ngoài.” Sếp tài liệu trong máy fax bị kéo vào từng tờ từng tờ, Nohn bước nhanh tới ấn mạnh nút tắt, nguồn điện bị ngắt, trên tờ giấy đang bị cuốn vào là bức hình của Fay, rút những trang gốc đã fax đi trước đó, nhìn kỹ, trên đó viết tình hình bị thương của Fay, và cả ba thân phận giả của y mà Scarter biết, bao gồm thân phận nhà đầu tư Mansen Gunn.

Bốn mắt nhìn nhau, Nohn áp chế lửa giận sôi sục mãnh liệt trong lòng, chân mày nhíu chặt: “Việc Karina bán tin tức của Fay, là do anh duyệt sao?”

“Không, nhưng đích thật tôi đã xúi giục Zevin, không báo lên anh.” Vừa nói xong, lòng bàn tay cứng như thiết đánh nghiêng mặt Miller, hấn phun ra một ngụm máu, gương mặt xinh đẹp uốn éo, hần nhẹ nghiêng rãng, dù sao đã bại lộ rồi: “Sếp! Zevin và Karina đều hiểu nhưng anh không chịu nhìn cho rõ!!! Fay sẽ phá hủy hoàn toàn cuộc sống của anh!! Anh ta khiến anh trở nên dục dãng và yếu ớt, chỉ cần anh ta triệt để biến mất, anh mới có thể mạnh hơn, Scarter mới có tương lai!”

Vì lực đánh quá mạnh, vết thương trước ngực Nohn bị rách, áo sơ mi màu trắng thấm ra vết máu. “Câm họng đi Miller! Anh không có quyền hỏi tôi chuyện riêng của tôi!”

Miller không cam lòng ngậm miệng, ngay cả hơi thở cũng thay đổi, hần biết chỉ cần hần nói thêm một chữ, Scarter sẽ không còn là nơi dung thân của hần. Suốt một năm rưỡi, Nohn thay đổi, Miller không còn nhìn thấy được nụ cười trên gương mặt đó nữa.

Khi Ada giữ súng xông vào phòng khám, cửa sổ phòng bệnh mở toang, trên giường bệnh màu trắng không có bóng người.

Sáng sớm cô nhận được mật báo, nói Mũ Đen bị thương rất nặng, thông minh như Mũ Đen, anh ta sẽ không lộ liễu đi bệnh viện, cho nên cô kiểm tra từng phòng khám nhỏ, bao gồm cả những phòng khám không hợp pháp, sau đó cô nhận được tin, phòng khám của bác sĩ Manson Colin hai ngày trước nhận một bệnh nhân bị thương nặng. Cô nhíu chặt mày, hỏi bác sĩ Manson vừa chạy theo vào: “Phạm nhân ở đây đâu?”

Bác sĩ Manson thu lại tia kinh ngạc trong mắt, quay đầu nói với Ada: “Cảnh sát trưởng, nơi này không có phạm nhân gì cả.”

“Tốt nhất ông nên nói thật với tôi.” Cô nghiêm khắc nhìn chăm chăm bác sĩ Manson, ánh mắt đang thiêu đốt ngọn lửa chính nghĩa đó giống như thế lực đối lập với cái ác.

“Tôi có thể dùng mạng sống thế, nơi này không có phạm nhân.” Nơi này chỉ từng có một bệnh nhân bị thương do cứu một bé gái và một người bạn, Manson tự nói dối với chính mình, ông tin lời của người mặc âu phục kia, người đó trông rất đáng tin tưởng.

“Ông!” Lửa giận của cô tựa hồ muốn trào ra, trực giác cho cô biết sát thủ đó vừa mới ở đây! Cố khắc chế xung động muốn bóp cổ ông bác sĩ, cô trừng mắt nhìn Manson: “Ông sẽ hối hận! Ông không biết người đó nguy hiểm thế nào!”

“Bệnh nhân ở đây đều rất nguy hiểm, chỉ cần tôi không cẩn thận một chút họ sẽ chết.” Manson không nhanh không chậm đi theo ra cửa, mở cửa cho Ada, “Cô cảnh sát, cô gây ảnh hưởng tới việc kinh doanh của chúng tôi, ngoài ra, lần này cô đến không mang theo lệnh khám xét, chuyện sau đó không cần tôi tiếp tục nói chứ?”

Đúng vậy, đến đây chỉ dựa vào trực giác, vị trí phòng khác của bác sĩ Manson khá heo lánh, độ nổi tiếng cũng thấp, là nơi trốn tránh thích hợp nhất của sát thủ, cô không có sự cho phép khám xét hợp pháp nào.

Chỉ là, không giống trước đây, lần này, cô cảm thấy cô đã cách Mũ Đen rất gần. Nhưng mà, cách một li, đi một dặm.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 39: Quan Hệ Sòng Phẳng

Tiệm cà phê ở góc đường, hương hạt cà phê được rải lan tràn, người đàn ông đứng trước cửa, bên ngoài áo sơ màu trắng sạch sẽ là áo khoác to màu đen, mái tóc màu nâu nhạt khẽ phát sáng dưới ánh nắng mai, y cầm hai ly cà phê, giống như đang đợi ai đó, thấy một người từ bên kia đường đi qua, y cúi đầu, chào hỏi.

“Tôi đến trễ sao?” Nohn Iglesias nhận một ly cà phê, đặc biệt nhìn đồng hồ để xác nhận, hiện tại cách thời gian hẹn còn sớm năm phút.

“Do tôi có thói quen đến sớm.” Vu Từ Thạc uống cà phê nói.

“Đúng đó, cậu đến quá sớm.” Một câu hai nghĩa, nếu họ không gặp nhau sớm như vậy, có lẽ tất cả đã không như hiện tại. Lấy ra một tấm séc, nhét vào túi đối phương, “Mấy thân phận giả của cậu bị cớm phát hiện tôi đã giúp cậu xóa sổ, đây là bồi thường.”

“Tôi có thể nói tôi thích tiền mặt hơn không?” Hoi nhượng mảy, nụ cười sáng lạn như mặt trời, đối phương bắt đầu dĩ lặc đầu, giao va li màu đen trong tay ra. “Đây là thù lao.”

“Quả nhiên, anh dụ tôi chuyển hướng sang Dante Local, là vì ông ta gây trở ngại việc của anh.” Dựa vào cột đèn, Vu Từ Thạc đốt điếu thuốc, người đàn ông bên cạnh khẽ cười chứng thực câu nói của y: “Tổ chức của bọn họ muốn lũng đoạn tình báo trung gian của New York, Scarter nhất định phải dạy dỗ chúng một chút.” Chỉ là hẳn không ngờ, kẻ phái người bắt cóc Sarah Grano cũng là Dante, điều này làm loạn kế hoạch của hắn, “Từ lúc nào phát hiện bãi đỗ xe có người?”

Hôm đó ở bãi đỗ xe, trừ Nohn, Vu Từ Thạc và Giang Hằng ra, còn có người thứ tư, tạm thời không thể khẳng định tên đó là người của ai, nhưng đối phương nhất định phát hiện quan hệ của Mũ Đen và Scarter. Trên thực tế, cầm súng nhắm vào nhau hôm đó là họ cố ý làm cho người đó xem, nhưng vì kỹ thuật bắn súng của hai người, đương nhiên không có lý nào bắn trật.

Như vậy, đối phương tự nhiên sẽ hiểu, Mũ Đen và Scarter không còn thiện cảm, nên sẽ không tiếp tục đào khoét tin tức của Mũ Đen từ Scarter nữa, Scarter cũng có thể tránh liên can với những ủy thác Mũ Đen đã nhận trước kia, cục diện này đối với Vu Từ Thạc và Nohn Iglesias mà nói là tốt nhất, xem như cả hai cùng thắng.

“Tôi vừa đến bãi đỗ xe đã phát hiện rồi, nhưng lúc đó tôi thật sự muốn nổ súng.” Phả một hơi thuốc, y không che giấu sự tức giận của mình lúc đó, “Còn anh?”

Nohn trầm mặc một lúc, “Quên rồi.” Hắn phát hiện người đó sau khi hắn bóp cò, sau đó khi tiếng còi xe cảnh sát tiếp cận bãi đỗ xe, thì người kia biến mất. Có lẽ sát thủ này còn nhạy bén hơn hẳn cảm giác, nhưng đối với hắn mà nói đó không phải mưu kế, mà là sai lầm chân chính, “Thủ hạ của tôi cũng cảm thấy tôi đã thay đổi, họ cảm thấy tôi vui giận thất thường, hung ác tàn nhẫn. Tôi bắt đầu suy nghĩ, từ khi nào tôi trở nên thế này, cuối cùng tôi phát hiện, tất cả thay đổi đều xảy ra từ một năm rưỡi trước, sau khi cậu đi. Bất luận là Scarter hay là tôi, đều cần cậu trở về.”

Lời nói thẳng thắn không tô vẽ, biểu tình của Nohn vẫn thản nhiên như cũ.

Vu Từ Thạc nhìn dòng xe lưu thông không ngừng, mắt hạ xuống: “Nếu tôi nói không thì sao?”

“Tôi đoán cậu sẽ cự tuyệt.” Nohn kéo tay y, nhét một vật kim loại vào trong tay Vu Từ Thạc, đó là chiếc bật lửa hắn đã dùng ba năm nay, cuối cùng nói: “Bảo trọng, có lẽ lần sau chúng ta gặp mặt sẽ không còn thiện ý thế này nữa.”

Vu Từ Thạc chuyển tầm mắt khỏi mặt Nohn, hít một hơi bầu trời.

Từ nay về sau, quan hệ sòng phẳng, càng đi càng xa, cho đến khi sóng gợn tan đi, như y và Giang Hằng.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 40: Khách Không Mời

Đại khái khoảng nửa tháng sau, thân thể Vu Từ Thạc hoàn toàn hồi phục, ủy thác lần này hầu như hoàn toàn khấu trừ tổn thất, Vu Từ Thạc ít nhiều vẫn còn khoảng kiếm được từ chỗ Nohn. Phí tổn Kent trả, y đã chuyển hết vào tài khoản của Sarah, đó là tình yêu của một người cha dành cho con gái, Vu Từ Thạc cũng không thiếu chút tiền đó, y tin, khoản tiền này đủ để Sarah học xong đại học ở nước ngoài.

Hôm Sarah rời khỏi Mỹ, Vu Tử Thạc không tiễn cô bé, trước khi lên máy bay cô bé đi cùng Ada vào phòng chờ, lúc này, bên thanh vịn cầu thang xuất hiện một bóng dáng quen thuộc, mái tóc mượt mà phản phát như nhuộm thành màu vàng dưới ánh mặt trời, gờ cặp kính râm, con mắt màu hổ phách nhìn chăm chú Ada bên cạnh Sarah, sắc mặt âm trầm lộ ra sự mệt mỏi, đôi mắt vẫn luôn lấp lánh ánh sáng sắc bén cũng âm ỉ chìm đắm đi rất nhiều.

Mũ Đen biến mất không tung tích, người cung cấp tình báo lại cắt đứt liên hệ giữa chừng, cái chết của Dante nhất định phải có người đứng ra gánh trách nhiệm, trên dưới cục cảnh sát như gà bay chó sủa, dập đầu mẽ trán, không ai còn tâm trí tìm một sát thủ xuất quỷ nhập thần như u linh đó nữa. Vụ án điều tra tới cuối cùng, cũng may Dante không phải người trong sạch, tất cả cuối cùng được kết án là do bệnh nặng không thể trị mà tử vong.

Đương nhiên điều này cũng có liên quan tới bản ghi chú những tội lỗi của Dante do người nặc danh cung cấp, Vu Tử Thạc cho rằng, người cung cấp chứng cứ đến từ Scarter, đại khái đây là sự bồi thường của Nohn Iglesias. Nhưng bất kể thế nào, đối với Ada mà nói thời gian này rất khó vượt qua, cho dù đã kết án, nhưng sự dẫn vật khi không thể bắt được hung thủ luôn giày vò nội tâm cô, huống hồ, kết án được là nhờ vào thủ đoạn đến từ bên ngoài pháp luật, không cần nghi ngờ đã mang đến cho Ada đã kích không nhỏ.

Sarah cho rằng Fay đến tiễn cô bé, nhưng lúc này lực chú ý của y chỉ tập trung trên người cảnh sát Ada, khó tránh làm cô bé hơi thất vọng, bỗng nhiên, di động trong túi rung lên, người đàn ông cười tắt máy quay người đi, điện thoại chỉ vang một tiếng, như một lời từ biệt đặc thù.

“Sao vậy?” Ada Wens không hỏi, cũng nhìn theo tầm mắt cô bé, nơi đó đã không còn ai.

Sarah bắt giác mỉm cười, lắc đầu: “Không có gì, cô cảnh sát, chúng ta đi thôi.”

Trong gian phòng rộng rãi, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng không khí lưu động, sát thủ một mình ngồi trên chiếc ghế khuất bóng, lau súng của mình. Ánh sáng vàng mờ chiếu tới cạnh giường y, nhẹ hát cảm, đôi mắt sâu thăm lạnh lẽo như sói nhìn chặt vách tường.

Chiếc áo khoác Giang Hằng để lại vẫn treo trên tường, chiếc áo khoác bành tồ màu xám đậm, như một món quà kỷ niệm chia tay. Ký ức trong mấy ngày nay, cả tốt cả xấu đều giống như đã lên men, ứ ra mùi hương làm người khó quên, nhìn một lúc, Vu Tử Thạc nhét súng ra sau lưng. Thọt tay vào túi áo khoác, lấy ra một tờ giấy, mở ra nhìn, là một tấm vé vào cửa của một nhà thể dục nào đó, sự lạnh lẽo trong mắt lập tức tan biến hoàn toàn, y cười nhẹ, nhét tấm vé vào túi.

“Anh War! Đã lâu không gặp!” Khi đi vào tiệm bánh mì, ông chú Caston nhiệt tình chào hỏi, y cũng mỉm cười đáp lễ, “Quả là đã lâu không gặp, Caston, nhớ giữ lại cho tôi hai ổ bánh mì.”

“Ồ, lại là hai ổ, được, được.” Thích lặp lại câu nói, là đặc điểm của Caston.

“Thời tiết không tồi, anh War.” Wensly ôm đứa bé hai tuổi vẫy tay với y.

“A! Anh War! Khi nào rảnh đi uống một ly đi!” Zombie làm động tác nâng ly.

“Anh War, đã lâu không thấy anh trở lại, lại đi du lịch sao?” Tony đang sang phẳng bãi cỏ.

“Đúng vậy, tôi đi vào một cánh rừng, muốn tìm đóa hoa đẹp nhất, kết quả lại lạc đường một năm rưỡi.” Nghe y nói xong, Tony cười đến không khép miệng được, y cũng cười theo.

Người trên đường rộn rã thăm hỏi y, y lễ phép đáp trả từng người, thỉnh thoảng nở nụ cười, dẫn tới một trận huyền ảo. Đây chính là Fay War trong mắt mọi người, kẻ thích đi du lịch vòng quanh thế giới, vĩnh viễn mang theo nụ cười và sự hài hước của quý ông luôn làm người ta sinh hảo cảm, đây là cuộc sống dưới ánh sáng của sát thủ như y, y trung thực sắm vai một anh chàng hiền lành, nếu nói về kỹ năng diễn xuất, y không thua kém Giang Hằng, vì việc giả vờ, đã sớm thâm sâu vào trong cuộc sống hằng ngày của y.

Lái xe ra đường, y nhìn túi du lịch màu đen đặt trên ghế phụ, trong đó đựng một khẩu Barrett M82, y muốn làm một chuyện cuối cùng trước khi rời khỏi New York.

Trong một quán rượu nhỏ yên tĩnh ở Mexico, ba người ngồi quanh chiếc bàn, trên chiếc bàn hình vuông đặt mấy chồng phỉnh* cao ngất, bình rượu uống cạn lẫn lộn dưới chân, trong âm hưởng rock and roll mang theo phong cách thôn quê, căn phòng tối mờ kéo kín rèm cửa sổ lan tỏa mùi thuốc lá.

Ba người ngồi quanh bàn lần lượt là trùm băng đảng xã hội đen cỡ nhỏ ở New York – Vinna Moon, Krano Buffett và Mccon Sheron, mỗi người đều có hai vệ sĩ đứng sau lưng.

Vinna được bài tốt, đắc ý gác chân lên bàn: “Đội lát nữa sẽ cho lũ ngu xuẩn mấy người biết cái gì gọi là tuyệt học chân chính.”

“Ha, con cháu nhà anh đã biết đi chưa? Cần thận dấm phân chó trượt ngã.” Krano đẩy một chồng phỉnh ra, “Tôi thêm gấp đôi.”

“Các người nên chuẩn bị ngâm big cock* của tôi đi, ha ha!” Mccon cười xảo quyết, đẩy tất cả phỉnh vào giữa bàn, “Tôi theo hết.” (Ngôn ngữ thô bỉ của xã hội đen, tự hiểu nhé)

“Tôi cũng theo hết.” Vinna đẩy phỉnh ra, “Tôi cũng vậy.” Krano cũng như thế, Vinna mở bài, ba con K hai con A, “Cù lù! Ha ha ha ha ha!”

“Đừng vui mừng sớm như vậy.” Krano mở bài, bốn con 7 một con 3: “Tứ quý! Há, xem ra những thứ này là của tôi rồi!”

“Chậm đã chậm đã.” Mccon đã tính toán trước, ném bài lên bàn, Vinna và Krano nhìn bài của Mccon, đỏ mặt hỏi lạnh, thùng phá sảnh!

“Tôi không khách sáo đâu nha.” Trong mắt Mccon lộ ra tia sáng tham lam và thỏa mãn, kéo hết phỉnh về phía mình.

Bốp__ mặt bàn bị vỡ mạnh, Vinna nháy mắt với vệ sĩ, bọn họ đồng thời rút súng ra, “Tên khốn mày nhất định chơi gian lận!”

“Chấp nhận cược thì phải chấp nhận thua!” Mccon và thuộc hạ cũng lập tức rút súng chỉ lại, sáu người, sáu khẩu súng chỉ vào nhau, Krano lại đứng một bên bàng quan nhìn.

“Tao không tin tên khốn mày may mắn như thế! Có dám cho tao soát người không?” Vinna tức giận nổi khùng.

“Dựa vào gì! Chính mày âm mưu chơi xấu!” Mccon cũng nóng nảy.

Ngay lúc này, đột nhiên vang lên một tiếng ầm cực lớn, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn ra cửa sắt, trên cửa bị bắn thủng một lỗ còn đang bốc khói tràn lan, một người đàn ông mặt âu phục kiểu cách bước ra từ đám khói, làm như không có chuyện gì chào hỏi bọn họ: “A, chào các anh, không biết các anh có mua bảo hiểm chưa?”

Câu vào đề hết sức trật trìa, mấy người ở đó quay nhìn lẫn nhau, đều nói không nên lời, rồi lại quay sang nhìn vị khách không mời.

“Ồ, chơi bài tổ, các anh cần được hướng dẫn miễn phí sao?” Vu Từ Thạc mỉm cười, đi vào trong, tất cả họng súng đều tập trung trên người y.

“Đừng tới tìm phiền phức, anh bạn trẻ.” Krano ra hiệu cho thuộc hạ sau lưng, chớp mắt, chín khẩu súng đều nhắm vào tử huyệt trên người y, người này lại không chút dao động, vẫn cười thản nhiên.

“Xin lỗi rồi...” Vu Từ Thạc kéo tay một vệ sĩ gần y nhất vặn mạnh, họng súng chuyển hướng đồng thời bắn ra, liên tục ba phát, trúng vào chân của ba vệ sĩ khác, kéo tay đối phương né người tránh súng bắn tới, khi nổ súng lần thứ hai, thúc cùi chỏ vào người bên cạnh đoạt súng, lại bồi thêm một phát vào đùi đối phương. Sau đó, ba viên đạn bắn vào tay cầm súng của Vinna, Krano và Mccon, góc độ tinh xảo, vỏ đạn vừa khéo văng lên mặt ba người, ma sát tạo thành ba đường phồng đỏ. Y nghiêng đầu, thản nhiên mở miệng: “Tôi chính là tới tìm phiền phức đó.”

Khói súng hoàn toàn lắng xuống, sáu người nằm dưới đất rên rĩ, ba người che mặt hít mạnh, tất cả chẳng qua diễn ra trong 10 giây.

Ba tên trùm băng đảng này không dám tùy tiện hành động nữa, cái tên có tốc độ phi nhân loại mỉm cười kéo ghế ngồi cạnh bàn: “Vinna Moon, tôi biết thuộc hạ của anh đang gây chút phiền toái ở chỗ của người Belarus, cần tiền khẩn cấp. Krano Buffett, vụ làm ăn trên biển của anh không thuận lợi lắm đi? Còn anh, Mccon Sheron, bài anh giấu trong tay áo có phải nên lấy ra rồi không?” Khi nói y chỉ vào cổ tay Mccon, “Chỗ này có vết sưng, xem ra công tác chuẩn bị của anh vẫn chưa đầy đủ.”

Ba người đồng thời nhủ thầm, người này rốt cuộc là thần thánh phương nào? Sao có thể nắm rõ chuyện của họ trong lòng bàn tay?

“Được rồi, trước hết chỉ là bổ sung hàn huyên chính thức, chúng ta nói tới vị cảnh sát Ford Klaus đi, tôi muốn biết, anh ta thiếu tiền của ai trong số các người?” Con người màu hổ phách nhất thời mất hết ý cười, ánh mắt sắc bén đảo qua từng người tại đó.

“Là hán!” Mccon lá gan nhỏ nhất đột nhiên chỉ vào Vinna hét to, Vinna bị bắn đứng sặc mặt đương nhiên không để coi, nhưng người trước mắt có ý định gì họ còn chưa rõ, chỉ gật đầu nói: “Là tôi.”

“Tôi hy vọng anh và người của anh đừng tiếp tục gây phiền toái cho anh ta.” Có được đáp án mong muốn, giọng điệu của Vu Từ Thạc ôn hòa đi rất nhiều, hất chai rượu dưới đất lên đập vào cạnh bàn, bình thủy tinh vỡ thành từng mảnh, y quét mắt nhìn vụn thủy tinh trên bàn, nhặt một vài mảnh to nhỏ thích hợp bỏ vào ly rượu whisky vẫn còn chưa tan đá.

*Phỉnh: Loại đồng tiền dùng để đánh bạc.

*Cù lũ: Một bộ ba và một bộ đôi.

*Tứ quý: Bốn lá giống nhau.

*Thùng phá sảnh: Cây bài cùng chất (cùng cơ, cùng rô...) với Xi là lá cao nhất.

*Bài tổ: Cách chơi poker năm lá.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 41: Niềm Vui Bất Ngờ

Vụn thủy tinh chao đảo trái phải, đập diu lên xuống trong ly rượu màu ngọc lưu ly khi được muống cà phê khuấy đều, rõ ràng, y đang đích thân pha chế một ly rượu đặc biệt. Suốt cả quá trình không ai nói chuyện, thậm chí không ai dám thở mạnh, ly whisky đặc biệt và nguy hiểm đó chỉ cần nhìn thôi đã khiến người ta kinh hoàng sợ hãi.

“Uống thứ này vào nhất định phải đi bệnh viện.” Giọng điệu khi Vu Từ Thạc miêu tả uy lực của ly rượu nghe rất bình thường đậm nhạt, tay vừa cầm chìa khóa bằng sắt đảo vòng đều đều, vừa nói: “Ford là người của tôi, nếu còn ai dám động vào anh ta, chính là động vào tôi, hiểu ý của tôi chứ, các anh?”

Uy hiếp mang theo nụ cười làm người khác nổi da gà: “Nhưng anh ta, anh ta thiếu tiền tôi!” Vinna lớn tiếng giải thích.

“Ít nhất anh ta sẽ không thiếu nhiều hơn nữa.” Vu Từ Thạc cười vô hại, ý của y là, tiền hẵn không trả, làm phiền mấy người không được phép đòi, trừ chấp nhận ra thì không có chọn lựa thứ hai. Khẩu súng lục màu đen được đặt trên bàn, y nhìn quanh, đẩy ly rượu tới trước, cười nhếch miệng, “Người không vui, tôi có thể mời người đó uống ly rượu này.”

Nếu cự tuyệt thì khẩu súng trên bàn lập tức sẽ trở lại tay của tên này, thực lực chỉ cần trong 10 giây đã có thể khống chế tất cả mọi người ở đây, và cả ly rượu khủng bố đó khiến Vinna không thể không sợ hãi, chỉ đành vỗ bàn thờ dài chấp nhận điều khoản không bình đẳng, “Đáng chết! Biết rồi! Đừng để tôi trông thấy anh ta nữa!”

“Như vậy mới đúng chứ, bỏ chút ít tiền xóa bỏ tai nạn có lẽ vẫn rất đáng giá, anh quyết định rất thông minh.” Ford mắc nợ không phải món tiền gì lớn, hai mươi ngàn đô la mỹ đối với những người ở đây mà nói thì chẳng đáng là gì, nhiều lắm chỉ đau lòng một chút. Vu Từ Thạc phui bụi trên bộ âu phục, vẫy tay tạm biệt bọn họ.

Ford Klaus vừa dứt được đám người đòi nợ, đứng trước cửa nhà trừ trừ không vào, không gom đủ học phí, không có mặt mũi gặp con gái, hẵn thờ dài nặng nề. Bóng sáng chợt lóe lên trước mắt, mùi hương cà phê và bánh mì xông lên mũi, quay đầu nhìn lại, sát thủ mang kính râm đang mỉm cười với hắn: “Ai da trời ơi, mỗi lần anh xuất hiện đều đột nhiên như vậy, muốn dọa chết tôi sao!”

“Tôi vừa giúp anh giải quyết một chút vấn đề nhỏ.” Nói rồi, Vu Từ Thạc gỡ kính râm xuống, nhu nhu mắt, “Ford, những người đó sẽ không tới phiền anh nữa.”

“Những người đó? Anh nói người của Vinna? Anh đã làm gì?” Đầu óc Ford hoàn toàn bị nghi vấn chiếm cứ, hẵn đang nghĩ tại sao người của Vinna sau khi nhận được điện thoại bỗng nhiên quay về, lẽ nào Fay đã làm gì sao? Nhưng... không phải Fay nói y sẽ không lo chuyện của hắn sao? Hiện tại lại diễn trò gì đây?

Vu Từ Thạc cắn bánh mì, nhìn Ford nói: “Đi bàn chuyện làm ăn, thuận lợi bất ngờ.”

Ford đại khái nghĩ tới tình cảnh đó, cho dù bằng đẳng mạnh hơn nữa, khi làm ăn với tử thần cũng chỉ có thể rút cổ, tiếp nhận điều khoản bất bình đẳng đáng chết. Lòng lập tức cảm động, hẵn chân thành nhìn đối phương, quả nhiên, gương mặt không hề gì hiện trước mắt. Cũng chính lúc này, hẵn mới chú ý được sự bất thường của đối phương: “Này, Fay, mắt anh sao lại đỏ như vậy?”

Trong những ngày quá khứ, Ford và chủ nhân của đôi mắt màu hổ phách gặp nhau nhiều lần, chưa từng có lần nào đối phương trông lại mặt mũi như thế, trong con mắt màu nhạt phủ đầy tơ máu đỏ khè, trông càng âm đạm và trầm nặng.

“Chỉ là ngủ không ngon, Ford.” Vu Từ Thạc vỗ vai Ford, “Tìm một người thầy tốt cho con gái anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 42: Hậu Vệ Xuất Sắc

Mấy đêm gần đây vốn là thời gian Vu Từ Thạc luyện tập hồi phục, nhưng không biết vì sao y luôn nhớ tới Giang Hằng, nhớ tới lúc đó, biểu tình căng chặt, vết ứ trên cổ tay, và những cọc tiền mặt rơi bên cạnh hắn, cuối cùng, bọn họ chỉ tạm biệt bằng một nụ cười. Mỗi khi nhớ tới những chuyện này, y rất khó giữ được bình tĩnh, thân thể theo bản năng dâng lên một cơn sóng nóng bỏng, dục vọng trướng cao không lui khiến y không thể nào tập trung tinh thần, y ngồi trước cửa sổ ngầy ngẩn hút thuốc, hể ngồi là ngồi cả ngày, khi tỉnh ngộ lại thường thì trời đã hơi sáng.

“Đúng rồi, anh và cái tên xịt nước hoa đó làm sao quen biết?” Có lẽ Ford đang ám chỉ Giang Hằng, thấy Vu Từ Thạc không trả lời, hẵn lại hỏi: “Được rồi, anh không muốn trả lời, nhưng các anh rốt cuộc có quan hệ gì?” Chuyện này Ford đã nghi ngờ từ sớm, cảm thấy hai người này khi thì thân mật, khi thì xa lạ, khi giống kẻ địch, khi lại giống bạn tốt, giúp đỡ lẫn nhau, lại đấu đá lẫn nhau, nửa tháng này, Ford muốn vỡ đầu cũng nghĩ không ra.

“Anh ta... là hậu vệ xuất sắc nhất của tôi.” Nụ cười của Vu Từ Thạc khiến Ford ngây ngẩn, hẵn không biết người này còn có thể lộ ra nụ cười như thế, cho dù về mặt mũi mặt, nụ cười đó vẫn mang theo một cảm giác kiêu ngạo và âm áp.

“Thời đại này, hậu vệ khó tìm lắm.” Ford lại bắt ngờ tiếp lời, một lúc sau, phà một hơi thuốc giải thích: “Trong bóng đá người được chú ý nhiều nhất là tiền đạo, tiền đạo luôn luôn dễ kiếm hơn hậu vệ. Ai cũng muốn trở thành tiêu điểm, người cam nguyện trở thành kẻ đứng sau rất ít, hơn nữa, vị trí hậu vệ này, yêu cầu đối với phương diện đá bóng là vô cùng cao, rất nhiều đội bóng có một đám tiền đạo giỏi, nhưng lại không có được một hậu vệ xuất sắc.”

Vu Từ Thạc không quan tâm lắm gặt đầu: “Cá độ đội nào rồi sao?”

“Trong đội Real Madrid... không đúng! Ông đây đã cai bài bạc rồi!” Ford lập tức lúng túng, mặt lúc đỏ lúc xanh, hấn vò đầu thật mạnh, giải thích: “Đừng dùng ánh mắt không tin tưởng đó nhìn tôi! Tôi thật sự đã cai rồi, lần này chỉ cá một bữa cơm thôi, cùng con gái của tôi...”

Vu Từ Thạc hiểu ý gặt đầu, lúc này Ford đột nhiên vỗ đầu: “Đúng rồi, có thứ này quên đưa cho anh.” Hấn lấy một tấm card ra, “Đây là số điện thoại của Sarah, con bé nói nếu cần bất cứ lúc nào anh cũng có thể tìm nó.”

Cầm tấm card nhìn vài giây, Vu Từ Thạc xé vụn nó trong ánh mắt kinh ngạc của Ford: “Số tôi đã nhớ rồi, thứ này giữ lại không an toàn.”

Không thẹn là Fay, quả nhiên vô cùng cẩn thận, Ford thăm khen ngợi: “Cho nên, tên bạn xịt nước hoa đó của anh đâu? Trước đây các anh nói đến khế ước, khế ước gì?”

“Tôi không biết, có lẽ là khế ước sinh tử.” Vu Từ Thạc nhún vai, không chút để tâm quay đầu đi: “Ford, tôi sắp rời Mỹ vài ngày.”

Ford lập tức hiểu ý của y, cười kha kha: “Đi tìm phụ nữ hả? Hôm đó tôi nghe thấy rồi, tên Tiểu Trọng?”

Vu Từ Thạc vo bao bánh mì thành cục tùy tiện ném vào thùng rác, dứt tay vào túi bước đi, một câu trả lời vô cùng rõ ràng truyền vào tai Ford: “Đi đá bóng.”

Hai ngày sau khi Ford ôm túi giấy đi vào phòng làm việc của tổ hung án, hấn vẫn còn suy nghĩ đi đá bóng là ý gì, nhìn đồng sự cũ Ada Wens không đưa tay tới trước mặt: “Hoan nghênh trở về, trình sát Ford Klaus.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 43: Chưa Từng Kết Thúc

Áo cầu thủ màu xanh đậm, chất liệu vải không thấm nước dưới mặt trời trông càng thêm đầy khuyên hướng cảm xúc, mùa đông ở phía nam, tuy nhiệt độ thấp nhưng mặt trời vẫn chói mắt, trong cơn gió se lạnh, chiếc áo bị thổi phồng trông như một lá cờ tươi sáng.

Hiện tại chỉ là thời gian chuẩn bị, các đội viên vừa làm động tác chuẩn bị vừa nói chuyện, “Lục Thiên Thần, đã lâu anh không tới, nếu có anh ở đây, cuộc đấu vòng chúng ta đã không phải thua!”

“À.” Đối phương chỉ ừ hử một tiếng.

Đứng nhìn từ xa, trong nhánh đội ngũ ám xanh có một người vô cùng nổi bật, người đàn ông cao hơn thủ môn nửa cái đầu, mái tóc đen ngắn, mắt xanh thăm như bầu trời, Giang Hằng ở đây được gọi là Lục Thiên Thần, hấn là đội phó của câu lạc bộ bóng đá ‘Thâm Hải’.

Câu lạc bộ Thâm Hải và những câu lạc bộ bóng đá tự phát khác không giống nhau ở chỗ, các đội viên của Thâm Hải không phải xuất thân từ thiếu gia nhà giàu thì là người của gia tộc danh vọng, đương nhiên sở thích chung là đá bóng, khi nhàn chán bọn họ thậm chí sẽ vì một trận đá bóng mà dời công việc cả ngày, ngồi máy bay vài tiếng tới nơi. Nếu tài sản không có tới mức chục triệu, muốn vào câu lạc bộ này, căn bản là hy vọng hảo huyền.

“Anh vẫn lạnh nhạt như vậy à.” Người nói chuyện là đội trưởng Ngụy Linh của câu lạc bộ Thâm Hải, con cả của tổng giám đốc tập đoàn kinh doanh bất động sản Hàng Minh lớn nhất Chiết Giang. “Sau khi về anh có đi thăm Ngụy Phong chưa?”

Nhìn ngang thành dài nghiêng thành đỉnh, chính là nguồn gốc tên của hai anh em này. Ngụy Linh là anh của Ngụy Phong – tình nhân của Giang Hằng, hấn biết quan hệ của em trai mình và vị đội phó tung tích bất thường này. Em trai hấn đã công khai tính hướng với gia đình từ lâu, có thể do từng thấy nhiều việc đời, nên Ngụy Linh và cha hấn không cảm thấy gì, dù sao sứ mạng sinh con nối dõi chỉ cần một người trong hai huynh đệ hoàn thành là được.

“Vẫn chưa, gần đây tôi khá bận.” Họ đang chạy chậm để làm nóng cơ thể, nghe vấn đề không muốn trả lời, Giang Hằng trực tiếp tăng tốc vượt mặt Ngụy Linh. Ngụy Linh cười gằn rồi cũng tăng tốc, muốn đối phó cho qua sao? Không có cửa đâu, đuổi theo sát Giang Hằng hỏi: “Lục Thiên Thần, em trai tôi đối với anh là chân tâm một lòng, anh không được phép tổn thương nó!”

“Anh đúng là anh trai tốt.” Giang Hằng vẫn không có biểu tình gì ném lại một câu trả lời không thể tin tưởng, tăng nhanh tốc độ. Ngụy Linh lại bị rút lại sau lưng, những đội viên khác đã bị rút sau họ hơn nửa vòng, hấn nghiêng răng, lại đuổi theo, “Lục Thiên Thần, tôi cảnh cáo anh! Nếu anh dám làm nó tổn thương, tôi tuyệt đối đánh cho anh răng rơi đầy đất!”

Giang Hằng cười lạnh, “Anh đánh lại sao?” Sau đó lại tăng tốc, lúc này, hai người đã vượt hấn những đội viên khác, dẫn trước họ một vòng, tốc độ như chạy nước rút một trăm mét, Ngụy Linh không theo kịp đối phương đã hơi nhún chân. “Đồ khốn! Đứng lại đó cho tôi!”

Giang Hằng thật sự đứng lại, nhưng không phải vì hấn, mà là vì một đội viên khác về mặt khẩn cấp đứng trên đường chạy ra hiệu tập hợp, “Tiểu Dương

không tới được rồi, sáng nay khi thức dậy cậu ấy đột nhiên bị chẳng cơ! A Khai cũng không tới được! Tôi qua cậu ấy không cần thận ăn bận nên đau bụng!”

Tiểu Dương và A Khai là hậu vệ của câu lạc bộ Thâm Hải, hai người cùng vắng mặt, trùng hợp tới mức không tự nhiên, người thường xem bóng đá sẽ biết, hậu vệ luôn khó tìm hơn tiền đạo, bọn họ không có hậu vệ thay thế, tình huống này khiến Ngụy Linh lo âu: “Hôm nay chúng ta có bao nhiêu người?”

“Mười người, chỉ có mười người.” Một đội viên lên tiếng.

“Vậy thì cứ mười đấu mười một...” Một đội viên khác nuốt nước miếng, không cần nghi ngờ, trận này là khổ chiến.

“Sợ cái gì, có Lục Thiên Thần ở đây.” Đội viên thứ ba chen vào, đùa sao, đội phó Lục Thiên Thần của họ bất kể là tốc độ, phòng vệ, trợ công, tiến công đều là hạng nhất, với kỹ thuật của hắn, nếu muốn đá chuyên nghiệp, tuyệt đối có thể vào câu lạc bộ nổi tiếng ở nước ngoài.

Tại câu lạc bộ Thâm Hải, cái tên Lục Thiên Thần đã trở thành đại diện nòng cốt, trận đấu có hắn tham gia, bọn họ chưa từng thua. Mấy năm trước khi chọn đội trưởng, tất cả mọi người đều bỏ phiếu cho Lục Thiên Thần, nhưng hắn cảm thấy mình không có thuật phân thân, không thể làm tốt nghĩa vụ của đội trưởng, nên chọn lùi xuống làm đội phó.

Trầm mặc ít nói, có trách nhiệm, kiên cường không chịu thua, nghị lực hơn người, đây chính là nhận thức của đội viên đối với Lục Thiên Thần.

Trọng tài ra hiệu hai đội ra đấu, họ phải đối mặt với đội bóng tinh anh Hòa Hồng do một doanh nghiệp nhà nước tài trợ, tại sân đấu có không ít khán giả ngồi xem, đa số là vì hưng phấn xem trận thủy hỏa đại chiến này.

Nửa trận đầu là Hòa Hồng giữ bóng, Ngụy Linh và Giang Hằng giữ vị trí tiền đạo, trận hình kinh điển 343 (thiếu một người nên thành 342), tiến có thể công, lùi có thể thủ. Đối phương lại theo trận hình truyền thống 442, phòng thủ tấn công ngang nhau. Hòa Hồng vừa đá bóng đã bị chặn, Ngụy Linh né người, Giang Hằng lập tức theo sát, cú tạt tuyệt đẹp, Giang Hằng trực tiếp dùng lòng bàn tay bật người đẩy tiếp tục dẫn bóng, bóng dưới chân hắn giống như được dán keo siêu dính, vượt qua hai trung phong, yên ổn dẫn bóng vào khu cấm địa của đối phương. Bỗng nhiên, chân chợt nhồi lên, hậu vệ của đối phương tạt bóng nghiêng trúng vào mắt cá của hắn, mũi nhọn dưới đế giày đinh đâm vào mắt cá Giang Hằng.

Giang Hằng mất thăng bằng ngã úp sấp, rõ ràng là phạm quy, nhưng vì động tác quá mức khéo léo, nên không bị trọng tài phát hiện.

Bóng lại trở về chân đội viên câu lạc bộ Hòa Hồng, nhắc chân chuẩn bị dồn sức thực hiện cú chuyền, bất chợt một bóng người lao tới, bóng bị cướp giữa chừng, thực hiện động tác giả tránh khỏi sự cản trở của hậu vệ khác, tạo bóng hư trước khung thành, thủ môn Hòa Hồng cứu bóng sai lầm, người trẻ tuổi đó cười một tiếng, nhẹ nhàng đẩy bóng vào khung thành.

Các đội viên Thâm Hải nhìn lẫn nhau, kỳ lạ, người này sao chưa từng gặp qua, mới tới bổ sung hậu vệ sao? Thành viên câu lạc bộ Hòa Hồng cũng trầm kinh ngạc, quái thật, từ khi nào Thâm Hải có người tài thần thủ uyển chuyển như vậy?

Chỉ có Giang Hằng nhận ra bóng dáng đó, hắn đứng lên, nhìn chằm chằm vào vóc người thon gầy, cơ thịt căng chặt hoàn mỹ trên bắp tay và đùi, mái tóc màu nâu nhạt phất phới theo gió. Người đó đứng nghiêng, chỉ có thể thấy được một nửa gương mặt, khỏe mỗi đang cong lên một độ cong mờ ám.

Là Vu Từ Thạc, y tới đây làm gì? Lễ nào lần này, y muốn làm hậu vệ của hắn?

Người đó làm ra một thế tay rồi chạy ra khỏi sân đấu, ý là đến đây là ngừng, y không đá nữa?

Sau khi về nước, Giang Hằng tự nói với mình tất cả đã kết thúc, Vu Từ Thạc ngầm thừa nhận kế ước đã chấm dứt, vì y không thể tiếp tục tin tưởng hắn. Cho nên Giang Hằng cũng thuyết phục bản thân, bọn họ không còn quan trọng với nhau nữa. Nhưng hắn không đi tìm Ngụy Phong, hắn không có hứng, hay có lẽ là do cảm thấy thua thiệt. Vu Từ Thạc đột nhiên xuất hiện khiến hắn kinh ngạc, hắn cho rằng sát thủ này sẽ không lưu luyến.

Quay lại nhìn các đội viên, trừ kinh ngạc ra, trong mắt họ còn dâng lên niềm vui, mới vào trận đã dẫn trước 1:0, trong bất cứ trận bóng nào cũng đều vô cùng quý báu. Trận đấu một khi bắt đầu thì không thể kết thúc, hiện tại hắn không thể đuổi theo Vu Từ Thạc. Trận đấu đáng chết này, nhất định phải kết thúc thật nhanh.

Nghiến răng đứng dậy, vết thương trên chân còn đang chảy máu, hắn giơ tay ra hiệu với trọng tài, vết thương là bằng chứng xác thực cho việc phạm quy, hậu vệ đối phương bị phạt thẻ đỏ.

Đối phương phạm quy gây nên sự tức giận của các đội viên Thâm Hải, lại thêm vừa vào trận một phút đã đá vào một quả cỏ vũ sĩ khí, trận đấu sau đó, bọn họ đá hết sức lực.

Khi dẫn bóng, lưu lại trong mắt Giang Hằng, luôn là bóng dáng mặt áo cầu thủ màu xanh, cười vô cùng phóng khoáng vừa rồi. Thêm vài lần thành công phá cầu môn, nửa trận đầu kết thúc với tỷ số Thâm Hải dẫn trước 7 quả, Giang Hằng đột nhiên ra khỏi sân đấu, gánh nặng chiến thắng đã không còn ý nghĩa nữa. Đương nhiên, Vu Từ Thạc cũng đã sớm biến mất tăm.

Trong thùng rác trước cửa có một chiếc áo cầu thủ, Giang Hằng lượm chiếc áo lên, vẫn còn hơi ấm, trên mác ở cổ áo, viết một dòng mã Morse, dịch ra thì là một dãy số điện thoại.

Những ngày tháng trước kia giống như chiếc lưới vô hình, bắt đầu quấn chặt hắn, vốn có những thứ chưa từng phai nhạt. Đáng chết, bọn họ đáng ra cả đời không nên qua lại với nhau, có lẽ đó mới là kết cục tốt nhất, nhưng hắn lại không thể làm như không thấy những cảm xúc này. Ánh sáng trên đỉnh đầu vẫn chói mắt như thế, bỗng nhiên dục hòa lại áp đến thiêu đốt toàn thân, đầu sọ tai họa thì không biết tìm ở đâu, đúng là ánh sáng quái quỷ!

“Dò, Fay đang nói.” Vu Tử Thạc nhận điện thoại, bên kia là tiếng nói của Giang Hằng: “Là anh làm sao?”

Giang Hằng đang ám chỉ hai hậu vệ ‘tình cờ’ bị bệnh mà vắng mặt của đội Thâm Hải, Vu Tử Thạc nhẹ nhàng mảy: “Tôi cảm thấy tôi không có xuống tay nặng lắm.”

Nếu đã đến rồi, tại sao đi gấp như vậy?” Câu hỏi nghiêm túc, nhưng đối phương lại cười: “Anh biết tại sao, tôi đến để nhỏ bỏ cây kim đó.”

___ Cây kim đã đâm mạnh vào lòng hai người họ, có tên là tin tưởng.

“Xem ra anh biết nhiều hơn trong tương tượng của tôi.” Giang Hằng lạnh lùng nhìn áo cầu thủ trong tay, đầu kia ông nghe là giọng nói lười biếng: “Tôi không tính điều tra chuyện của anh nữa.”

“Tôi cho rằng lòng hiếu kỳ của anh rất mạnh.” Giang Hằng ném áo cầu thủ vào thùng rác, chỉ nghe đối phương cười nhẹ: “Tôi nhớ ai đó rất chú trọng ăn mặc.”

“Vu Tử Thạc, có lẽ chúng ta có thể kết thúc bằng cách khác.” Giang Hằng quay người đi vào phòng thay đồ. “Không cần khắc chế tình cảm của mình...”

“Mà chờ đợi nó kết thúc một cách tự nhiên.” Vu Tử Thạc bổ sung, xe bus đi tới sân bay đỗ trước mặt y, y dập tắt điều thuốc: “Tôi phải đi rồi.”

Điện thoại đột nhiên cúp ngang, Giang Hằng siết chặt di động, thờ dài lặng lẽ. Kết thúc tự nhiên, câu nói hay làm sao.

Vu Tử Thạc lên xe bus, chọn vị trí gần cửa sổ, khép mắt, kỳ thật tất cả chưa từng kết thúc, y và hẳn đều không muốn kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 44: Đi Con Đường Nào

Căn phòng tối mịt, chỉ có điểm sáng nhỏ màu đỏ nhấp nháy của hộp thư thoại, mùa đông ở phương bắc lạnh buốt xương, Vu Tử Thạc đứng trước cửa sổ chạm đất ngắm phong cảnh thành phố về đêm, trăm ngàn suy tư đều bay theo con gió lớn vừa thổi qua.

Một năm rưỡi lần đầu tiên trở về Bắc Kinh, y và Tiểu Trọng tình cờ gặp nhau ở sân bay, y trở về là vì gặp cô một lần, nhưng y không lập tức thông báo cho cô, y còn chưa chuẩn bị tốt.

“Em đến tiễn một người bạn. Tử Thạc, có vẻ anh sống không tệ.” Tiểu Trọng nhìn chăm chú gương mặt người yêu, lộ ra nụ cười yên tâm. Hơn một năm nay không có liên lạc, nếu là cô gái khác, chỉ sợ sớm đã bỏ đi. Đương nhiên, cô đã phải dùng đến tất cả lòng kiên nhẫn và kiên trì của mình.

“Em gãy đi.” Vu Tử Thạc nhìn Tiểu Trọng ôm chi còn da bọc xương, ần ần cảm thấy rầu rĩ, cô mỉm cười, lấy khăn ra lau mặt cho y, “Vi em rất nhớ anh.”

‘Áo mặc rộng dần vẫn không hối hận, hao mòn tiêu tụy chỉ vì người.’ Trước đây y còn cho rằng câu thơ này chỉ đang nói quá.

Ngồi vào xe, Tiểu Trọng kéo cần thắng, đạp chân ga: “Có điều, em tin anh sẽ trở về.”

Cô là bến cảng của y, bất luận y đi bao lâu, cũng trở về gặp cô, cô luôn tin như vậy. Điều chỉnh kính chiếu hậu xong, cô buông bộ ly hợp ra: “Nhưng mà, hình như em đã chán chờ đợi rồi, chúng ta không thể tiếp tục mãi như vậy.”

Cô không thể quên khoảng thời gian cô đơn này, giống như cô không thể nào bỏ qua cảm giác nguy cơ ập đến từ khi Giang Hằng đột nhiên xuất hiện, “Tử Thạc, hiện tại em chỉ cần một câu của anh, anh muốn em đợi anh, em sẽ đợi anh, chỉ cần anh nói một câu, em sẽ mãi đợi anh.”

Vu Tử Thạc nhìn chăm chăm gương mặt nhìn nghiêng của cô, đột nhiên mỉm cười: “Anh không hy vọng em đợi anh.”

Tiểu Trọng liếc nhìn người đàn ông kế bên, đây là nụ cười mà cô quen thuộc, luôn là độ cong thân nhiên như thế: “... Quả nhiên, bảy năm đối với anh mà nói không đáng gì cả.” Không ai có thể hiểu người đàn ông của mình bằng cô, không tìm không phải, cho dù bạn bỏ ra rất nhiều, nhưng thứ mà anh ta hướng tới nhất vẫn là tự do. “Em bắt đầu cảm thấy đáng thương cho bạn của anh rồi...” Người đàn ông luôn mặt âu phục đắc tiền đó có lẽ không hiểu Vu Tử Thạc là dạng người thế nào, kết quả bọn họ chẳng qua chỉ là nơi dừng chân tạm thời của y, bất kể dừng lại bao lâu, cuối cùng cũng có một ngày y sẽ bỏ đi.

“Em không cần lo chuyện của anh ta, anh ta và em không có quan hệ gì.” Y không chút khách khí ngắt lời cô, sắc mặt Tiểu Trọng đột nhiên trở nên rất khó coi: “Đến lúc nói chuyện rồi, anh nghĩ em không nhìn ra được hề chuyện có liên quan tới người đàn ông đó, anh đều sẽ rất bất thường sao?”

“Không có gì đáng nói.” Y nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ, chuyện xảy ra trong hơn một năm nay, y, hẳn, cô đều biết rõ, chỉ là không ai nói thẳng ra.

“Được thôi.” Cuối cùng cô chỉ có thể thỏa hiệp, từ trước tới nay cô không thể nào tiếp tục tới vấn đề mà y đã quyết định kết thúc, “Ít nhất anh đã về rồi, nói rõ các anh cuối cùng vẫn chọn lựa, em sẽ đợi anh thêm một chút nữa, lý do là em vẫn còn tình cảm với anh. Nhưng còn anh, em nghĩ anh thích hợp một mình truy đuổi những thứ xa xôi hơn, em không muốn thừa nhận, anh sống một mình là vì đối với anh mà nói, cuộc sống như vậy ngược lại nhẹ nhõm hơn.” Xe đỗ lại bên đường: “Hiện tại phiền anh cút xuống xe của tôi!”

Giọng điệu giận dữ lạnh băng, đây là lần đầu tiên Vu Từ Thạc nhìn thấy dáng vẻ tức giận của Tiểu Trọng, sống bảy năm, cô bị y đồng hóa, ngay cả biểu cảm tức giận cũng giống y, giống như y và Enya Pirlo năm đó.

Uống ngụm rượu, Vu Từ Thạc đi lên sân thượng, gió lạnh mang theo hơi ẩm len vào tận xương cốt, trên sân thượng thoáng mát, y thấp giọng lầm bầm: “Rượu chia tay mẹ nó đáng thấy sợ.”

Bảy năm rồi, cô là người y nhưng nhớ nhất, là liên quan duy nhất của y với thế giới này.

Lấy bóp tiền, bên trong là hình chụp chung của y và Tiểu Trọng, nhìn bức ảnh, y mỉm cười: “Há... thật ra... Anh rất hy vọng em sẽ đợi anh...” Tay nhẹ phất, tấm ảnh bay theo gió đi xa.

Y cũng muốn cho cô một lời hứa, nhưng không phải vào lúc này, không phải vì khẩn cầu hay bức ép. Khi y muốn hứa, y tự nhiên sẽ nói.

Hiện tại, y không muốn dừng lại thế này, y muốn đi tới nơi thật xa, nếu cô mong muốn là sự yên ổn, y hy vọng cô có thể gặp được người tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 45: Công Viên Đàm Phán.

Hồi ức hiện lên trước mắt, giống như một giấc mộng dài đằng đằng, vốn dĩ, làm xong vụ làm ăn này, Vu Từ Thạc đã chuẩn bị về Trung Quốc tìm Tiểu Trọng, y muốn hoàn thành lời hứa không thể nói kịp lúc đó, trong hơn hai năm nay, cuối cùng cũng làm nhạt được cảm giác kịch liệt của y đối với Giang Hằng.

Động lại trong vòng ngực của nhau là hình dáng và gương mặt của đối phương, làm hồi tưởng lại những lúc sóng vai và gặp gỡ trong quá khứ, bức tường tâm lý cao vợi đã bị những cảnh tượng này khoét được một lỗ nhỏ, có lẽ điều này giống như người ta nói, con dê vạn lý, cũng bị sụp bởi kiến. Bờ đề mất hơn một năm mới xây nên, trong những cảnh tượng ngắn ngủi này lại bị nứt rạn.

Đối với Giang Hằng mà nói thì sao không giống vậy được, thời gian này, hẳn vẫn sẽ cùng người tình Ngụy Phong ra ngoài thuê phòng, khi động tình hẳn sẽ ăn Ngụy Phong lên giường, cướp đoạt miệng lưỡi đối phương, nhắm mắt lại, trong đầu lại hiện lên một hình bóng khác.

Trong vòng ba mươi phút nhất định phải đến công viên Finlay, mặt trời giữa hạ rọi lên người, dục vọng đột ngột trào lên toàn thân đến quá cấp bách và bất ngờ.

Như vậy là không đúng thời cơ. Vu Từ Thạc chậm rãi quay đầu, hít sâu, Giang Hằng đốt một điếu thuốc, nghiêng mặt qua, cả hai lại nhìn nhau, đập vào mắt nhau là nụ cười và gương mặt căng cứng khác lạ của nhau.

“Bọn chúng muốn tôi đi một mình, tôi không muốn giỡn chơi với tính mạng của cô ấy.” Vu Từ Thạc đi tới trước xe của mình, mở cửa. Giang Hằng gạt đầu, ném cho y một tai nghe vô tuyến: “Tôi đến phòng máy.”

“Tốt nhất anh nên tra xem gần đây có vụ ủy thác nào của chúng ta mà chủ thuê là người Anh không, tên đó nói âm giọng Luân Đôn.” Gắn thiết bị thu sóng loại nhỏ vào trong vành tai, y nổ máy xe. Tay Giang Hằng thò vào cửa sổ vỗ vai y: “Quan tâm sẽ loạn, cẩn thận chút.”

Sát thủ cười nhếch miệng, nụ cười lạnh lẽo dưới mặt trời: “Đã rất lâu tôi không được giết ai đến sáng khoai.”

Giang Hằng không nói nhiều, chỉ chăm chú nhìn Vu Từ Thạc, mái tóc màu nâu nhạt được phủ lên màu vàng chói mắt, lấp lánh phát quang.

Công viên Finlay sáng sớm, ánh mặt trời mới nhú, tiếng nhạc theo tiết tấu nhanh trong xe bị tắt, Vu Từ Thạc đeo kính râm nhìn cảnh sắc xung quanh, đóa hoa mới nở và cảnh lá xanh um giống như ở một thế giới khác, ánh mặt trời chói mắt lạ thường, trong không khí không có mùi vị chết chóc, một người đàn ông khá lùn đứng đối diện dòng suối nhỏ mặc bộ âu phục màu xám nhạt, bước tới trước mặt Vu Từ Thạc cười mắt nhắm: “Ha ha! Không ai ngờ được Mũ Đen lại là một người anh tuấn như thế!”

Vu Từ Thạc nhăn mày, nhìn người đàn ông cao không tới 1m6 này, khi đối phương cười sẽ lộ ra hai chiếc răng cửa thật trắng bóng, ánh mắt gian xảo, nụ cười khó phân biệt, y cảm thấy hẳn ta trông giống một động vật nào đó, nếu nhìn từ góc độ của Ford, loại người này đại khái sẽ bị liệt vào nhóm chuột chũi. “Đừng phỉ lời với tôi, cô ấy ở đâu?”

Chuột chũi trề môi, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: “Xem ra anh rất lo lắng cho cô ta.” Rồi đột nhiên lại cười: “Người trẻ tuổi, anh cảm thấy tôi sẽ nói cho anh biết sao?” Quay lại vẻ mặt nghiêm chỉnh, lần này còn mang thêm chút nghi vấn: “Anh thấy tôi là loại người đó sao?” Tiếp theo hắn lại tự hỏi tự đáp: “Đương nhiên không phải.” Rồi lại một nụ cười đột ngột, “Tôi cho rằng chúng ta nên bàn giá cả trước ~”

Đúng là người dễ thay đổi, Vu Từ Thạc cảm thấy bức dọc, không biết người này có ý định gì.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 46: Quan Hệ Kỳ Diệu.

Tay chuột chũi dút vào túi quần, đứng trong bóng râm nhìn y đứng ở nơi ánh sáng tập trung, hất xì một tiếng thật vang, sau đó sờ đám râu lưng phúng trên mép của mình nói: “Mũ Đen, tôi biết cái hộp đang ở trong tay anh.”

Hộp? Chuột chũi bắt Tiểu Trọng là vì cái hộp? “Tôi thật không hiểu thứ đó có ma lực gì, nhiều người lại tranh giành nó đến sứt đầu mẻ trán.”

“Ma lực của nó vượt xa sự tưởng tượng của anh.” Chuột chũi cười ha ha, “Muốn người phụ nữ đó trở về cạnh anh, thì giao cái hộp ra.”

Ngoài dự liệu, trong tình lý, Vu Từ Thạc không ngờ chuyện xảy ra gần đây, ba lần bốn lượt, đều liên quan tới cái hộp đó. “Thật đáng tiếc, tôi từng rất muốn có thứ đó, nhưng nó không ở trong tay tôi.” Đây không phải nói dối, cái hộp bị Giang Hằng lấy đi, còn về Giang Hằng giấu cái hộp ở đâu, Vu Từ Thạc không biết.

“Đích thật là đáng tiếc, có lẽ anh không bao giờ gặp lại cô ta nữa.” Chuột chũi tiếc thương lắc đầu, ra khỏi bóng râm, đột nhiên lại ngừng chân quay lại nói: “Có thể người phụ nữ đó nói đúng, trừ bản thân mình ra thì anh không còn quan tâm ai, dùng cô ta uy hiếp anh là do chúng tôi quá ngây thơ.”

“Đội đã.” Vu Từ Thạc đứng nguyên tại chỗ châm thuốc, y không nhìn chuột chũi, mà nhìn mặt đất, nhắc nhở. “Nói cho xong đi.”

“Nhưng tôi không tin, nếu cô ta không có một chút vị trí nào trong lòng anh, thì hôm nay anh sẽ không mạo hiểm tới đây.” Chuột chũi tán thưởng đánh giá sát thủ này, không ngờ anh ta lại biết hắn chưa nói xong, hiển nhiên, muốn kích động người này đã không tác dụng. “Tôi sẽ cho anh thêm một cơ hội nữa, trong một tuần, sau khi tìm ra cái hộp đó thì mang nó tới cho tôi, dù sao tôi cũng không nhẫn tâm nhìn một người đẹp như thế phải chết vì anh.”

“Hôm đó người ở bãi đỗ xe là anh đúng không?” Hơn một năm rưỡi trước tại bãi đỗ xe đó, ngoài Vu Từ Thạc và Nohn Iglesias còn xuất hiện người thứ tư không nên xuất hiện, người đó khá lùn, y nghi ngờ, chính là tên chuột chũi này.

Vốn dĩ trước đó còn nghĩ muốn giết chóc một trận, nhưng tên trước mặt này thực khó nắm bắt, trong nhất thời y vẫn chưa có cách liệt đối phương vào danh sách tử vong.

“Vậy ra anh và Nohn Iglesias chỉ đang hợp diễn một màn kịch sao.” Chuột chũi cúi người, cười nham hiểm, không chút che giấu sự tán thưởng của hắn với y: “Không thiện là Mũ Đen.”

“Đó không phải diễn kịch.” Lúc đó hai người thật sự muốn giết đối phương, “Từ cách đứng của anh, chắc anh cũng là một cảnh sát, cấp trên của các anh biết việc tốt anh làm chứ?”

“Lực quan sát không tồi.” Chuột chũi cười hi hi, quay lưng lại, “Thứ này không chỉ một người muốn, kẻ địch của anh còn nhiều hơn anh biết, trừ khi... anh từ bỏ nó.”

Trừ NYPD vẫn còn người khác... là FBI hay US-Marshall (Cảnh sát tư pháp Mỹ), hay là, CIA? Hơn nữa, lời của chuột chũi là có ý gì, đang nhắc nhở y sao?

Nhìn chuột chũi đi xa dần, Vu Từ Thạc tựa vào vách tường phả một hơi thuốc, “Anh nghe được chứ?”

“Nghe rồi.” Giang Hằng uống một hớp cà phê, nói vào micro của máy tính: “Tôi cần nâng cấp máy tính của tôi, anh có thể đến nơi này tìm tôi.”

Một bức mail lập tức phát đến di động của Vu Từ Thạc, ném điểm thuốc, y đi vào một mảng ánh sáng: “Giang Hằng, tôi cảm thấy... có người đang giảng một cuộc chơi rất lớn.”

“Bất kể thế nào, anh đã ở trong cuộc chơi rồi.” Giang Hằng tựa hồ đã hiểu rõ chuyện gì đó mà y không biết, “Chẳng qua không biết cái tên nói chuyện với anh diễn vai gì trong cuộc chơi này thôi.”

Đúng vậy, chuột chũi rút cuộc đứng ở vị trí nào cũng không ai biết.

Mở cửa chiếc taxi đậu bên đường, Vu Từ Thạc cười nhẹ ngồi vào trong: “Vậy anh đóng vai gì?”

Q.1 - Chương 47: Chân Tướng Phía Sau

Trong không khí lan tràn sự trầm mặc rợn người, chiếc xe chạy về hướng khu nhà ở gần cầu Brooklyn, Vu Từ Thạc lơ đãng nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ giọng thở dài. “Anh đến tìm tôi, tôi sẽ nói.” Giang Hằng nói xong cúp máy, quen biết ba năm, đây là lần đầu tiên đối phương mời y bước vào thế giới của mình. Nhưng cho dù như vậy, với sự hiểu biết của y về Giang Hằng, cái hộp này rất quan trọng với Giang Hằng, Giang Hằng sẽ không vì bạn gái của y mà giao ra cái hộp đó.

Sau khi xuống xe, Vu Từ Thạc dạo vài vòng trong cửa hàng tiện lợi, cắt đuôi tài xế luôn đi sau lưng, nhìn theo địa chỉ của Giang Hằng, y đi vào một tòa nhà ba tầng, đẩy cửa, phòng khách rộng lớn đập vào mắt, các vật dụng gia đình tinh xảo chất lượng nhưng không tới mức xa hoa, một tủ sách cỡ lớn được làm bằng gỗ quý nhưng trông rất mộc mạc, mặt đất trải thảm đỏ mắt tiền, vách tường màu nâu dùng loại sơn tốt nhất, rèm cửa sổ kéo kín che phủ tất cả ánh sáng, người bình thường không biết nhìn hàng khi thấy những thứ này chỉ cho rằng nơi đây trừn lớn và sạch sẽ ra thì không có ưu điểm gì khác.

Cửa phòng trong khép hờ, lộ ra chút ánh sáng yếu ớt, bên chân tường là một đường dây cáp to bị dẫn thẳng vào trong, Vu Từ Thạc đoán đó là phòng máy của Giang Hằng. Giang Hằng ngồi trên sofa uống hồng trà, tách trà sứ trắng tinh xảo chứa đầy nước trà màu đỏ sẫm, hương thơm lắng đọng kéo dài nói rõ tách hồng trà này không hề rẻ. Thấy Vu Từ Thạc đi vào, hắn gật đầu: “Không cần đổi giày.”

“Tôi thấy được cái gì? Một nơi xa xỉ khá được và một người biết hưởng thụ cuộc sống.” Vu Từ Thạc đi tới trước tủ đựng rượu khen tặng kho tàng của đối phương, khoe môi nhẹ cong lên: “Lần trước anh chính là vừa uống những bảo bối này của anh vừa gọi điện ra lệnh cho tôi sao?”

Giang Hằng chăm chú nhìn sau lưng Vu Từ Thạc, híp mắt lại, một năm rưỡi trước, Vu Từ Thạc nhận được ủy thác bí mật, vì bảo vệ Sarah Grano, y chủ động cắt đứt liên lạc của bọn họ, thoát khỏi khống chế của Giang Hằng.

Khi đó Vu Từ Thạc chỉ tràn đầy hiếu kỳ với cái hộp, y muốn, nhưng không phải không thể không có, tuy chuyện đó khiến bọn họ không vui vẻ gì, nhưng y cũng ngầm thừa nhận cái hộp đó ở trong tay Giang Hằng tốt hơn. Lần này hình thức lại càng thêm gay gắt, Giang Hằng nghe cuộc đối thoại của Vu Từ Thạc và người đàn ông ở công viên, cái giá người đàn ông yêu cầu là cái hộp đó, thứ này đối với Vu Từ Thạc mà nói đã không còn là thứ có hay không cũng được.

“Tôi đã chỉnh lý một chút tư liệu của chủ thuê người Anh trước đó.” Giang Hằng ném cặp tài liệu trên sofa ra, Vu Từ Thạc đón lấy, lại nghe Giang Hằng nói: “Tôi chỉ nhớ lần trước tôi ở đây phải lo lắng cho ai đó, hy vọng anh đừng tiếp tục làm việc tương tự.”

Vu Từ Thạc nghe ra được, đây không phải giọng điệu thỉnh cầu, mà là cảnh cáo, Giang Hằng biết y tới vì cái hộp đó. Lật xem tư liệu trên tay, tâm tư Vu Từ Thạc không ở trong đó, người đàn ông trước mắt này quá đáng sợ, hắn có thể biết được tất cả suy nghĩ của bạn, thậm chí có thể dự đoán được hành động của bạn.

Lơ đãng lướt qua vài trang giấy, Vu Từ Thạc nhớ lại câu Giang Hằng từng nói vào lần gặp đầu tiên: “Anh từng nói trên đời này không có chuyện nào anh không biết, vậy anh có thể tìm được Tiểu Trọng đang ở đâu không?”

“Câu đó không phải mánh tàng hàm nghĩa mà anh muốn, nhưng tôi biết cô ấy xác thực đang nguy hiểm.” Giang Hằng đặt tách trà xuống, đứng lên: “Anh rất khó tin tưởng một ai, không phải sao?”

“Rất khó, nhưng không phải không thể.” Vu Từ Thạc học theo giọng điệu của Giang Hằng, nhún nhún vai: “Tôi chỉ hiếu kỳ, chủ thuê trong này tôi không quen một ai, nơi Tiểu Trọng ở chỉ có hai người biết, một là tôi, một là anh...”

Những người đó làm sao tìm được cô ấy, chuyện này không nói cũng biết. Chỉ là nếu Giang Hằng vạch ra mọi chuyện, thì cần gì hắn phải làm thêm một bước là chạy tới chỗ của Tiểu Trọng, còn gọi điện thoại cho y, hướng hồ, điều kiện trao đổi là cái hộp, nên càng khiến người ta nghi ngờ, hay là, người tiết lộ địa chỉ và người muốn cái hộp, không phải chung bọn?

Đương nhiên Giang Hằng biết Vu Từ Thạc đang nghi ngờ hắn, nhưng tên sát thủ trời sinh đa nghi này sẽ không hiểu nổi, là do hắn giảng bày y, nhưng đồng thời, hắn cũng tự rơi vào trong bẫy. “Tôi cảm thấy còn có một người biết, nhưng anh sẽ không tin.”

Vu Từ Thạc lập tức nhăn mặt, giọng điệu mang theo chế giễu, “Ý anh là Tiểu Trọng? Cô ấy cố ý để lộ tin tức của mình, vì tạo cơ hội cho người khác bắt cóc cô ấy?”

“Điều này không thể biết chắc được. Có lẽ cô ấy đợi quá lâu, nên muốn tự đặt mình vào nguy hiểm, để xác nhận tầm quan trọng của cô ấy đối với anh. Nhưng ngược lại bị người có dụng tâm lợi dụng.” Giang Hằng nói không phải không có khả năng, sắc mặt Vu Từ Thạc đột nhiên trở nên khó coi, lắc đầu nói: “Nếu là như vậy thì cô ấy quá ngốc rồi.”

Trên thực tế, y đã quyết định đi tìm cô, chỉ cần cô bằng lòng đợi thêm hai ngày... chỉ hai ngày thôi, hắn đã đứng trước mặt cô, cầm nhẫn cưới, quỳ một gối, cầu hôn cô. Thậm chí, ngay cả câu từ khi cầu hôn y cũng đã nghĩ sẵn rồi. Nhưng chỉ hai ngày, mọi thứ đã bỏ lỡ. “Qua đây đi, tôi cho anh coi vài thứ.” Giang Hằng đi vào trong phòng, ra hiệu Vu Từ Thạc theo vào.

Cửa phòng mở ra, trong đó giống như tường tượng của Vu Tử Thạc, là một phòng máy vi tính tối tăm không ánh mặt trời, nhưng mà, rất nhanh y đã chú ý được, xung quanh vách tường trong phòng, dán ảnh kín mít, nhìn kỹ, có vài bức ảnh còn dùng dây đỏ nối lại với nhau, trong những sấp ảnh này, y thấy mình, thấy Tiểu Trọng và cả... Enya Pirlo!

Vu Tử Thạc đứng yên không động, không nhìn nữa, tất cả giống một âm mưu, mà hiện tại y đã vô ý bước vào trung tâm sự thật, hơi thở âm trầm lan tràn trong căn phòng, y dự cảm chuyện xảy ra tiếp theo sẽ như thủy triều ập đến nhấn chìm y: “Đây là...”

“Vu Tử Thạc, ba năm trước anh quen biết tôi, nhưng đối với tôi mà nói, đó không phải lần đầu tiên tôi gặp anh.” Giang Hằng mở đèn trong phòng, đi tới trước bức ảnh của Vu Tử Thạc, chỉ vào ngày tháng bên dưới: “Arthur Randell, anh nhớ chứ? Đây là thân phận khi anh làm việc cho CIA.” Thời gian trong bức ảnh, rõ ràng là ngày Enya chết năm năm trước, “Tôi hôm đó tòa nhà Empire State xảy ra một vụ nổ, tôi đứng trên tầng lầu cao nhất nhìn thấy toàn bộ quá trình, Enya Pirlo nổ súng bắn vào anh, sau đó anh được Nohn Iglesias cứu.”

Cũng có nghĩa là, năm năm trước Giang Hằng đã biết đến sự tồn tại của y, chỉ là hắn không biết, Arthur Randell chính là sát thủ Mũ Đen__ Fay War, “Tại sao đêm đó anh lại xuất hiện ở chỗ đó?”

“Khi mới gặp mặt tôi đã từng nói, tôi là hacker, rất nhiều hệ thống giám sát trong nước ngoài nước đều do tôi tạo ra, mấy năm trước tôi đã làm ra một bộ hệ thống, có thể thông qua băng theo dõi tự động kiểm tra nguy hiểm tiềm tàng của quốc gia, bao gồm cả tấn công khủng bố, tội phạm bạo lực, bắt cóc, tấn công người... vân vân.” Giang Hằng nhìn Vu Tử Thạc đứng cạnh mình, biểu cảm trộn lẫn giữa kinh ngạc và choáng váng của sát thủ này đích thật rất đặc sắc, Vu Tử Thạc nhìn chằm chằm bức ảnh trên tường, tay lướt qua gương mặt của Enya, “Cho nên chắc hẳn anh biết Tiểu Trọng xảy ra chuyện gì ở Bắc Kinh.”

“Không, bộ hệ thống này không vạn năng như vậy, nó có rất nhiều hạn chế. Vì đa số thiết bị của các quốc gia không thể nào theo kịp yêu cầu của hệ thống này, cho nên bộ hệ thống này sau khi phát sinh sự kiện 911*, chỉ áp dụng cho New York.” Giang Hằng hơi nghiêng người, nhìn tấm ảnh của Enya, “Hệ thống sẽ tự động liệt ra số liệu, hoặc là số hộ chiếu của người dân nhập cảnh, số của ai bị liệt ra, thì nói rõ người đó có thể sẽ gặp nguy hiểm tính mạng.”

“Ý của anh là, trước khi Tiểu Trọng xảy ra chuyện, từng đến New York gặp ai đó?” Vu Tử Thạc không thể tin nổi nhún mày.

“Hệ thống này từ khi được chế tạo ra, chưa từng xảy ra sai lầm.” Giang Hằng chỉ vào hai bức ảnh kế bên, “Năm năm trước, số bảo hiểm xã hội của anh và Enya Pirlo hầu như đồng thời bị liệt ra, cô ta nhanh hơn anh một giây.”

Quả thật, Enya chết trước Vu Tử Thạc, “Cho nên, tôi hôm đó anh vì kiểm chứng độ chính xác của hệ thống mới xuất hiện?”

“Không, ban đầu là vì cứu anh.” Giang Hằng nhún mày, giống như tới hồi ức không vui vẻ, “Khi tôi quan sát tìm thời cơ thích hợp, không ngờ chuyện không may đã xảy ra, sau khi anh được Nohn cứu, tập đoàn Scarter liền che giấu cho anh, tôi không thể tiếp tục điều tra.”

“Tôi không biết hứng thú của anh lại là hỗ trợ bạn thân.” Vu Tử Thạc nhìn bức ảnh của Enya, người phụ nữ đã phản bội y đồng thời cũng là cộng sự sống vai chiến đấu với y suốt mười lăm năm, cô nhìn y trưởng thành, mà y nhìn cô già đi, cho đến khi chết. “Cho nên ba năm trước anh tìm được tôi, cũng là vì hệ thống liệt ra số hiệu của Mansen Gunn, anh lại đang điều tra chuyện cái hộp, nên anh quyết định đi theo...”

Vu Tử Thạc không ngờ được nước trong này lại sâu như thế, không biết nếu cho y thêm một cơ hội, liệu y có chọn vì một lúc hiếu kỳ nhất thời mà điều tra chuyện cái hộp đó không.

=====

*Sự kiện 911: Là sự kiện vào ngày 11 tháng 9, thường được viết tắt 9/11 hoặc sự kiện 911 theo lối viết ngày tháng tại Mỹ, là một loạt tấn công khủng bố cam tử có phối hợp tại Hoa Kỳ diễn ra vào thứ Ba, ngày 11 tháng 9 năm 2001, khi một nhóm không tặc gần như cùng một lúc cướp bốn máy bay hành khách hiệu Boeing đang trên đường bay nội địa trong nước Mỹ. Nhóm không tặc lái hai phi cơ lao thẳng vào Tòa Tháp Đôi của Trung tâm Thương Mại Thế Giới tại Manhattan, thành phố New York – mỗi chiếc đâm vào một trong hai tòa tháp cao nhất, cách nhau khoảng 18 phút. Trong vòng hai tiếng đồng hồ, cả hai tòa tháp bị sụp đổ. Một nhóm không tặc khác lái chiếc phi cơ thứ ba đâm vào tổng hành dinh của Bộ Quốc phòng Hoa Kỳ tại Lầu Năm Góc ở quận Arlington, Virginia. Chiếc máy bay thứ tư rơi xuống một cánh đồng gần Shanksville thuộc quận Somerset, Pennsylvania, cách Pittsburgh 129 km (80 dặm) về phía Đông, sau khi hành khách trên máy bay chống cự lại nhóm không tặc này.

Nếu không tính 19 không tặc, có cả thấy 2.974 người thiệt mạng trong vụ tấn công, và 24 người liệt kê mất tích xem như đã chết.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 48: Bẫy Trong Bẫy

“Tôi rất ngạc nhiên khi anh còn sống, đáng lý ra không có người giúp đỡ, người bị hệ thống liệt số hiệu ra thì không thể sống sót. Có lẽ thật sự giống như anh nói, mạng anh cứng, Scarter lưu anh lại, để anh mượn dùng thân phận Fay War làm việc cho họ. Sau đó tôi phát hiện, người bị hệ thống liệt ra, trừ

người bị hại ra... còn có thể là hung thủ.” Đặc vụ Arthur Randell ‘chết’ không lâu, danh tiếng của sát thủ ‘Mũ Đen’ nhanh chóng vang dội tại New York.

Nghe nói Mũ Đen từng ám sát nhiều nhân viên trọng yếu của tập đoàn Molded tổ chức tình báo hàng đầu toàn nước Mỹ lúc đó, tập đoàn Molded bị tổn thất nghiêm trọng trong một đêm bị tiêu diệt hoàn toàn, còn về sát thủ đó, không ai biết anh ta là ai, người từng gặp anh ta chỉ nói, sát thủ đó thường mang kính râm màu đen, và đội chiếc mũ màu đen.

Cho dù tầng cấp cao của tập đoàn Scarter cũng không biết Fay War là ai, Fay War chân chính là một người đàn ông thần bí biết tự giấu mình, anh ta không có bạn bè, không có người yêu, thậm chí không có mấy ai biết anh ta rốt cuộc trông thế nào, anh ta chết vào năm năm trước, Vu Tử Thạc chẳng qua chỉ chiếm hữu thân phận của anh ta, một thân phận thế này, đối với Vu Tử Thạc mà nói là bảo vệ tốt nhất. Tầm mắt của Giang Hằng và Vu Tử Thạc cùng nhìn lên bức ảnh của Mansen Gunn, Vu Tử Thạc chỉ cười lạnh. “Cho nên anh cảm thấy may mắn vì năm năm trước không ra tay cứu tôi chứ gì, tôi trở thành sát thủ sẽ giết thêm nhiều người, hệ thống này sẽ vì tôi mà liệt ra càng nhiều số hiệu.”

“Tôi tin giữa người và người có những liên hệ không thể thấy rõ, ban đầu khi nghiên cứu hệ thống tôi tập trung vào tư liệu của những người đã từng bị liệt số hiệu ra, nếu không có người tiến hành can thiệp, chuyện xui quẩy sẽ tiếp tục cho đến kết thúc.” Dưới bức ảnh của Mansen Gunn, là bức ảnh của Karina Wood và Jack Anthony, phía trên là bức ảnh của nghị viên bị sát hại Balde Joven, Giang Hằng không lên tiếng quay người, “Số hiệu của anh và Balde hầu như đồng thời nhảy ra, tôi chỉ có thể cứu một trong số hai người.”

Cũng có nghĩa là, lúc đó Giang Hằng đã biết cái hộp đang ở trong tay nghị viên Balde, nếu đúng như hần nói, thì hần vốn có thể không quan tâm tới y.

Hiểu ý Giang Hằng, Vu Tử Thạc thầm kinh ngạc, giọng nói phát ra cũng khàn khàn, “Anh thật mâu thuẫn, mới đầu muốn xóa sổ tôi, sau đó lại cảnh báo tôi nên cẩn thận, còn vứt bỏ cơ hội có thể có được cái hộp...”

Hần nói hần cảm thấy may mắn vì năm năm trước không cứu y, nhưng ba năm trước và một năm rưỡi trước hần lại giành y lại khỏi lưỡi dao của tử thần. Hần biết rõ vì y sẽ có thêm càng nhiều số hiệu bị liệt ra, hần điên rồi sao? Hần rốt cuộc đang nghĩ cái gì?

“Anh cứu người không nên cứu, lần thứ hai anh nhắc tới hợp tác mới là thật lòng, anh dùng biện pháp này để hạn chế tôi.” Giọng điệu không vui, không ngờ đối phương lại khôn ngoan như thế, Giang Hằng đặt bẫy với y không phải chỉ có một.

Như vậy xem ra đã nói thông suốt, sự xuất hiện của Giang Hằng, đề nghị hợp tác, suốt thời gian đầu trí đấu dừng cho đến khi đạt thành thỏa hiệp, tất cả từ khi bắt đầu, đã là kế hoạch được mưu tính trước, từng vòng từng vòng dẫn y vào cạm bẫy, cho đến khi y hoàn toàn mắc lừa. Ba năm trước, y hiểu kỹ về bí mật của cái hộp, hiện tại, y biết được chân tướng, đồng thời cũng bị kéo sâu vào vực thẳm.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 49: Cái Gọi Là Trùng Hợp.

Giang Hằng xoay người, đối diện với Vu Tử Thạc, trong phòng máy yên tĩnh, có thể nghe được tiếng tim đập và tiếng hít thở của nhau, giọng nói thấp trầm khuếch tán trong phòng: “Tôi không thể nhìn anh chết.”

Thân thể Vu Tử Thạc cứng tại nơi đó, giống như bị thứ gì đập thẳng mặt, cho dù tự nhận mình là diễn viên giỏi, lúc này cũng không thể che giấu cảm giác kinh ngạc. Y biết Giang Hằng là người bí mật hoàn toàn, tất cả những gì hôm nay Giang Hằng nói chẳng qua là một phần trong đó, chỉ là một phần, đã khiến y kinh ngạc như thế.

Cho dù giới khắc chế tình cảm, y cũng không thể lập tức bình tĩnh được, rốt cuộc là trí khôn của Giang Hằng cao hơn một đẳng cấp, hay là trước nay y đã tự đánh giá cao bản thân?

Nhìn thẳng mặt Giang Hằng, Giang Hằng cũng nhìn lại y, ánh mắt trấn định, miệng ngậm chặt mang theo cảm giác ương ngạnh. Cơ thịt toàn thân y đều căng chặt, đây là lần thứ hai y cảm nhận được đối phương nguy hiểm đến mức nào, không giống Nohn Iglesias, hơi thở của Nohn thể hiện ra ngoài, nhưng cảm giác độc tài của Giang Hằng lại hoàn toàn giấu vào trong.

Một người có thể che giấu tất cả tâm sự và bí mật của mình lâu như vậy, quả rất đáng sợ, điều này nói rõ người đó có khả năng khống chế vượt bậc đối với nội tâm của bản thân.

“Tôi không mâu thuẫn, tôi cứu anh vì tôi muốn làm vậy, tuy tôi không mấy nguyện ý thừa nhận...” Giang Hằng nhìn Vu Tử Thạc đầy hàm nghĩa, mỉm cười, trong giọng nói mang theo khổ não: “Lý do còn cần tôi nói sao? Cũng giống như anh có thể nổ súng với tôi nhưng không trúng một phát.”

Nhận được câu nói giống như khiêu chiến, mầm lửa trong mắt Vu Tử Thạc bị châm ngòi, tay y men tới khẩu súng sau lưng, “Hiện tại anh muốn thử không, xem tôi có bắn trúng không?”

Tôi khuyên anh tốt nhất đừng làm như vậy, vì hiện tại kẻ địch của anh không phải là tôi.” Giang Hằng chậm rãi nói, lập tức bị Vu Tử Thạc cười lạnh ngắt lời: “Kẻ địch của tôi có thể là bất cứ ai, chỉ cần có người ra giá hợp lý, nói không chừng tôi cũng sẽ giết anh.”

“Nếu anh có thể giết tôi, anh đã làm từ lâu rồi.” Cũng như nếu có thể làm như không nhìn thấy, hẳn cũng sẽ không cứu y. “Tôi biết anh sẽ không thừa nhận__ anh giả vờ vô tình, thật ra, anh không thể giết người tốt.”

Vu Từ Thạc hít mắt nhìn Giang Hằng, hít sâu: “Hiện tại tôi không muốn nhiều lời với anh, anh đã nói xong chưa.” Tuy bây giờ hiểu rõ hệ thống của Giang Hằng nhất định có liên quan tới cái hộp, nhưng rốt cuộc là liên quan thế nào, hiện tại vẫn không rõ ràng.

Đồ mỹ nghệ làm từ hồ phách, màu sắc giống mắt Vu Từ Thạc, nhìn nó chẳng qua giống một cái hộp nhạc, Giang Hằng đột nhiên vươn tay vuốt tóc Vu Từ Thạc: “Ra ngoài nói.” Ngồi lên sofa, Giang Hằng rót hồng trà chậm rãi nói: “Anh nên biết lịch sử của nó, nó xuất hiện trong rất nhiều bộ phim truyền hình hoặc điện ảnh.”

“Tôi biết, trong cung điện tại cố đô Sankt-Peterburg của Ekaterina Đại đế có một căn phòng được chế tạo toàn bộ từ hồ phách, là một trong mười kỳ tích trên thế giới, cái hộp đó chính là lấy từ đó ra, đáng tiếc đến thế chiến thứ hai đã bị Na-zi cướp mất.” Vu Từ Thạc tựa vào lưng ghế, gác chân lên bàn, “Nhưng mọi chuyện khẳng định không đơn giản như thế, thứ này tuy giả cả không rề, nhưng không đáng để nhiều người phí công sức cho nó như vậy.” (*Na-zi: Đảng viên đảng quốc xã, nước Đức)

“Đúng, thứ được đựng trong cái hộp này mới là thứ họ muốn.” Giang Hằng gật đầu, uống một ngụm hồng trà. “Đó là một bản trình tự giải mã.”

“Thứ mà đặc vụ thời kỳ Đông Đức dùng để giải mã? Bọn họ tại sao muốn cái này?” Vu Từ Thạc nhăn mày, gió từ máy điều hòa trên đỉnh đầu thổi bật tóc mái của y.

“Vi hệ thống tôi làm chính là dùng phương pháp này để bảo mật.” Hệ thống giám sát Giang Hằng thiết kế đã sử dụng phương thức không còn ai biết để bảo mật, nếu có thể giành được trình tự giải mã trong cái hộp này, trình tự sẽ bị phá giải, như vậy chính phủ có thể thoải mái sử dụng bộ trình tự này giám sát cuộc sống của người dân, nếu là người có dụng tâm khác, có thể sẽ lợi dụng bộ trình tự này mang tới nguy hiểm to lớn cho xã hội.

Vu Từ Thạc suy đoán, đây cũng là nguyên nhân Giang Hằng phải giả tạo cái chết của mình sau đó ẩn nấp che giấu tung tích: “Vậy nếu nghị viên Balde đã có được cái hộp, tại sao không trực tiếp giao cho cấp trên?”

“Vi trình tự giải mã trong hộp chỉ có thể phá được một nửa, trình tự giải mã hoàn chỉnh đã bị hủy năm năm trước rồi.” Giang Hằng châm thuốc, “Hon nữa loại chính khách xảo quyệt như Balde, khó bảo đảm ông ta không hai lòng.”

Cũng có nghĩa là, hiện tại hệ thống giám sát có thể liệt ra số hiệu cuộn cuộn không dứt, nhưng không ai có thể thấy được nội dung thực tế.

“Đội đã, anh nói năm năm trước?” Vu Từ Thạc giống như vừa hiểu ra điều gì, năm năm trước y và cộng sự Enya Pirlo bị điều động đi giành lại thứ gì đó, sau đó bọn họ vì bị cấp trên thâm chia rẽ mà biến thành quan hệ đối lập, hiện tại nghĩ lại mới thấy, không lẽ cái va li mà họ giành lại lúc đó chính là trình tự giải mã hoàn chỉnh?

“Đúng, tôi rất cảm ơn quả lựu đạn anh đã ném ra phá nổ va li, thứ đựng trong va li là trình tự giải mã tôi chế tạo nhiều năm trước, chỉ một phần duy nhất, sau đó bị người ta cướp mất. Hệ thống dùng nhiều phương thức để bảo mật, không có máy phá giải trong va li, thì cho dù là tôi cũng không thể giải.” Như vậy độ an toàn của hệ thống này mới có thể đạt được mức lớn nhất, không bị chính phủ với mưu đồ giám sát cuộc sống của người dân lợi dụng, “Chẳng qua... tôi không ngờ lại trùng hợp như thế.”

“Thì ra người khởi đầu tất cả là anh.” Nụ cười của Vu Từ Thạc đã trở nên lạnh lẽo cực điểm, tất cả những tai vạ y gặp phải, đều là do người này. Tầng tầng khôn cảnh, trùng trùng nguy nan cho tới bây giờ, tuy không phải toàn bộ do ý định của Giang Hằng, nhưng đối phương lại tàn nhẫn đẩy y xuống nước trong khi y còn chưa nhận rõ chuyện gì. Đương nhiên, y không cảm thấy rất kinh ngạc, từ sau khi Giang Hằng lừa y về tung tích của cái hộp, y đã hiểu, có lẽ không có chuyện gì người này không làm được. “Rốt cuộc anh muốn giăng bẫy tôi bao nhiêu lần mới thỏa mãn?”

Câu nói rõ ràng không vui, Giang Hằng cúi đầu nhìn mặt bàn: “Cảm giác cứu người thế nào, tôi từng hỏi anh vấn đề này, anh nói chán chết, tôi biết có lẽ không phải lời thật lòng, nhưng muốn người như anh có thể thay đổi trong thời gian ngắn, rất khó, anh thích hợp giết người hơn, như vậy tôi và anh ở bên nhau, tôi không biết đó có thể coi là bồi thường không, nhưng anh nhất định phải hiểu, anh đi bất cứ con đường nào cũng nhất định phải trả giá, anh chọn con đường này, thì sẽ có một ngày cũng xảy ra chuyện thế này.”

Trình tự mỗi ngày đều liệt ra số hiệu, Giang Hằng không chọn cứu những người đó, nếu lúc đầu Vu Từ Thạc cho hắn câu trả lời khác, có lẽ hiện tại chuyện họ làm sẽ hoàn toàn khác biệt.

Giang Hằng nói rất坦然, nếu y chọn cứu rồi, y và hẳn sẽ cùng phần đầu, nếu chọn giết chóc, thì cả hai sẽ cùng truy lạc. Trên đời này không có chúa cứu thế gì cả, người này chỉ đơn giản là chọn phương thức đó để bồi thường.

Ba năm, thời gian vô tình thấm nhuần mọi vật, trước ngày hôm nay Giang Hằng không nhắc nữa câu tới việc này, không khí xung quanh đè nặng thần kinh Vu Từ Thạc, cho dù biết có thể lại là cạm bẫy khác mà Giang Hằng bố trí, nhưng thủy triều dâng lên vẫn từng chút từng chút thấm ướt người y, y phát ra tiếng từ cổ họng như nghẹt thở: “Anh đi tìm Tiểu Trọng, là vì hệ thống liệt ra số hiệu của cô ấy... đúng không?”

“Chúng ta không thể giao cái hộp ra, anh biết chuyện này liên quan trọng đại.” Giang Hằng không quay lại nhìn Vu Từ Thạc, mà cùng y nhìn vào bức hình được đặt trước tầm mắt dưới ly hồng trà.

Vu Từ Thạc dùng một nụ cười điều chỉnh tâm trạng, suy nghĩ một lúc, nói: “Tôi có một biện pháp.”

Giang Hằng nhăn mày, Vu Từ Thạc tiếp nhận sự thật đơn giản như vậy, không thể không nói, khả năng hồi phục của y thật kinh người, cho dù đối diện với người quan trọng gặp nguy hiểm, y vẫn có thể bảo trì sự bình tĩnh thông dong: “Nói thử xem.”

“Đối phương muốn là cái hộp, nhưng vấn đề là, đối phương cũng không biết cái hộp thật sự trông như thế nào, ý của tôi là chúng ta có thể tìm một người giúp đỡ.” Vu Từ Thạc xoay xoay cô ly, tự rót hồng trà cho mình, hương vị ngọt ngào nồng nàn lan tràn trong không khí: “Người này đã từng thấy cái hộp, hơn nữa cô bé cũng là một cao thủ giả tạo như cha mình.” Nói rồi, khẽ miệng y cong lên nụ cười xảo quyết.

“Anh đang nói tới Sarah Grano.” Đích thật, hàng giả của cái hộp là do Kent Grano cha của Sarah Grano chế tạo, khi Kent làm giả cái hộp, Sarah nhất định đứng bên cạnh, chỉ mới mười sáu tuổi đã biết cách làm giả trái phiếu, cô bé và Kent cha của mình đều có tay nghề không tồi. Vu Từ Thạc gật đầu, “Nhưng tôi cần anh phải lấy cái hộp thật ra, chúng ta nhất định có thể dùng giả loạn thật, hàng giả không có tí vết, nhưng tôi không thể bảo đảm trong thời gian này sẽ xảy ra chuyện gì, anh quyết định đi.”

Giang Hằng suy nghĩ, vừa định mở miệng, Vu Từ Thạc đã đề vai hấn: “Chúng ta còn thời gian, anh suy nghĩ rõ đi, nếu lỡ xảy ra chuyện thì làm sao.”

Vu Từ Thạc cũng hiểu cái hộp rất quan trọng với Giang Hằng, giống như Giang Hằng biết Tiểu Trọng rất quan trọng với Vu Từ Thạc, cô là người hiểu rõ phần lớn quá khứ của y, là người duy nhất y nhận định có liên hệ với mình trên đời.

Nếu một ai đó là liên hệ duy nhất với bạn trên thế giới, bạn sẽ muốn nghĩ hết mọi phương pháp để đối phương sống sót.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 50: Dao Động.

Ánh sáng dễ chịu trong căn phòng mờ ảo, tiếng gió lạnh thổi vù vù. Không có gì cần che giấu, Vu Từ Thạc tự nhận mình là người tự kỷ nhưng vấn đề này quá nghiêm túc, cho dù là y, cũng hy vọng Giang Hằng cẩn trọng suy nghĩ.

“Xảy ra chuyện thì cứ để tôi lo.” Giang Hằng đáp không chậm trễ, vẻ mặt không biểu cảm trông có vẻ rất thông dong, Vu Từ Thạc còn tưởng mình nghe nhầm: “Anh nói cái gì?”

Giang Hằng nắm chặt cổ tay Vu Từ Thạc, lặp lại: “Anh không cần lo nhiều như vậy, xảy ra chuyện tôi sẽ phụ trách.”

Lòng bàn tay nóng hổi, nhiệt độ từ cổ tay lan ra toàn thân Vu Từ Thạc, bốn mắt nhìn nhau, trên gương mặt cứng nhắc, trong con mắt màu xanh lam là tia sáng kiên định quá quyết, lần này Vu Từ Thạc thật sự ngây người, biết rõ cái hộp đó quan trọng thế nào, Giang Hằng ... sao có thể nói như vậy được?

Trong không khí dường như có một chiếc lưới vô hình, dần dần quấn lên cơ thể Vu Từ Thạc, y biết rõ không nên như vậy, nhưng sức mạnh hấp dẫn y đi tới thật sự quá mạnh. Che trán, lắc đầu, cuối cùng y vẫn cười, “Ha, anh xem tôi đang nói cái gì vậy nè, có hai chúng ta, thì cái hộp sẽ không bị bất cứ ai đoạt mất.”

“Mấu chốt là anh phải ngoan một chút.” Hàm ý chính là, Giang Hằng vẫn không hoàn toàn tin tưởng y, cũng hay, y cũng thế, cười nhún mày: “Anh lo lắng tôi cướp mất cái hộp và chạy trốn với phụ nữ bỏ anh lại?”

Cuộc nói chuyện nghiêm túc đã kết thúc, Giang Hằng buông cổ tay y ra, nhẹ nhõm chân mày: “Anh cảm thấy anh dứt bỏ được tôi sao?”

“Tôi đã chạy được một lần rồi.” Y nhún vai, dư vị hồng trà thơm ngát vẫn còn đọng trong miệng, đã lâu không uống loại hồng trà Sri Lanka chính hiệu này. Giang Hằng khẽ lộ ra nụ cười, liếc xéo y: “Cuối cùng tôi vẫn tìm được anh thôi.”

“Đó là do tôi tự muốn về.” Y tựa lên lưng sô pha, duỗi thẳng đôi chân như báo, hưởng thụ sự nhẹ nhõm vốn không nên có vào lúc này. Trong căn phòng yên tĩnh, bố cục sạch sẽ, ánh sáng dịu hòa, tạo cho các giác quan bầu không khí gia đình yên ả. Y và Giang Hằng bên nhau trước đây, nếu không phải là trong lúc nguy hiểm cấp bách, thì là đối kháng giương cung bạc kiếm, còn cảnh tượng ngồi trong cùng một căn phòng, ngồi trên cùng một chiếc sô pha, uống cùng một bình hồng trà như hiện tại, vẫn là lần đầu tiên.

“Nếu cuối cùng cô ấy chết thì sao?” Câu hỏi không hợp với không khí, nhưng không phá vỡ sự bình yên, Giang Hằng loay hoay với di động xong nhìn sang sát thủ, cũng có thể nói là nhìn vị tiền đặc công, bọn họ đã từng thấy rất nhiều cái chết, đây là một phần trong cuộc sống của họ.

“Tôi sẽ không để cô ấy chết.” Nụ cười luôn thanh nhàn lan rộng trên gương mặt anh tú của Vu Từ Thạc. Khả năng Giang Hằng nói trước đó không phải không thể xảy ra, nhưng y sẽ không vì khả năng đó mà nghi ngờ Tiểu Trọng. Cho dù thật sự như thế, cô ấy làm chuyện ngoặc ngoặc này, y cũng sẽ có sức bảo vệ cô, “Cô ấy là liên quan duy nhất của tôi với thế giới này, anh hiểu cảm giác đó chứ?”

“Tôi không hiểu lắm,” Giang Hằng đáp một đáp án vô cùng bình thản, vừa nói vừa châm thuốc, khói thuốc dần lan tỏa, gương mặt hấn trông càng thêm sâu sắc, biểu tình đó ... giống như đang hoài niệm điều gì. “Tôi và thế giới này không có liên hệ gì. Nếu nhất định phải nói đến liên hệ ... hiện tại chỉ có anh thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 51: Lời Bày Tỏ Không Thẳng Thắn

Giang Hằng vòng tay quanh người Vu Từ Thạc, men tới khẩu súng sau lưng y, trầm giọng nói: “Anh mang theo thứ này, tôi làm sao có thể yên tâm nhắm mắt lại.” Vu Từ Thạc nghiêng người cười khê: “Không có thứ này tôi cũng vẫn có thể lấy mạng anh, đừng chạm vào bảo bối của tôi.”

Giang Hằng đảo thế lật người, đè Vu Từ Thạc xuống dưới, thứ ngưng tụ trong mắt đối phương, là biểu cảm không vui giống hần, hai người đều không ngờ trải qua bao nhiêu chuyện, mà đối phương vẫn phòng bị như thế, “Khi anh và người phụ nữ của anh bên nhau cũng luôn mang theo súng sao?”

“Đương nhiên, như vậy tôi có thể bảo vệ cô ấy tốt hơn.” Đa nghi và phòng bị là bản năng của sát thủ, câu nói này chân thật cũng được gian xảo cũng được.

Tóm lại, muốn Vu Từ Thạc không mang theo súng là điều không có khả năng, “Còn anh thì sao, khi lên giường hôn hít với tình nhân của anh anh cũng nhìn chăm chăm mặt người ta như vậy à?” Nhớ hình như tên kia tên là Ngụy Phong, Vu Từ Thạc cười tươi rồi thò tay vào trong áo sơ mi của Giang Hằng, rướn tay tới sau eo đối phương, da thịt chắc nịch dần căng lại, y có thể cảm nhận được thân thể đối phương phát ra giọng nói hưng phấn: “Anh thường thức biểu cảm trầm mê trong dục vọng của người khác, anh nhìn chăm chăm vào sự vui sướng được sinh ra trong khoái cảm, dùng phương thức đó để cách ly bản thân ra khỏi đối phương.”

“Tôi chưa từng chăm chú nhìn Ngụy Phong.” Trong mắt Giang Hằng rực lên tia lửa, bóp mạnh vào phần xương sườn lòi ra ở eo Vu Từ Thạc, da thịt trơn bóng xúc cảm thật tốt, khung xương cứng chắc dưới lớp da phân bố rõ ràng, cúi người hôn lên xương quai xanh đối phương: “Nhưng tôi đích thật muốn thấy biểu tình đó của anh.”

“Xem ra chúng ta đều rất khó nhượng bộ.” Vu Từ Thạc đẩy vai Giang Hằng, mặc cho mái tóc rối loạn rũ hết ra sau đầu, y vừa thất lại nút, và cười nhẹ nói: “Tôi cũng muốn nhìn biểu tình đó của anh.”

“Tôi có thể cho anh xem.” Giang Hằng đứng lên, chỉnh lại vị trí cà vạt, mái tóc tán loạn trong lúc thân mật được chỉnh lý nhanh chóng, chẳng qua chỉ mấy giây, hần lại trở về người đàn ông nghiêm túc không chút cầu thả, “Sau khi chuyện lần này kết thúc nên nói rõ với bạn gái của anh đi.”

“Anh ép tôi phải chọn lựa à?” Thân người nhẹ run, Vu Từ Thạc nhăn mày mỉm cười, không ngờ đối phương lại chịu vì y làm tới mức này. Giang Hằng lấy một cái lược trong túi ra ném cho y: “Tôi chỉ đưa ra điều kiện, còn có tiếp nhận hay không, đó là chuyện của anh.”

“Tôi đoán Tiểu Trọng sẽ tức giận bốc hỏa.” Vu Từ Thạc chơi đùa chiếc lược trong tay, không dùng nó chải đầu, y chẳng cảm thấy bao nhiêu phản cảm đối với ngoại hình rối loạn, y chỉ không thích dơ bẩn. Giang Hằng giành lại chiếc lược, ấn vai y chải tóc cho y, “Chuyện đó chẳng liên quan gì tới.”

Giang Hằng chải tóc khá mạnh, không đau, nhưng cảm thấy da đầu tê tê, “Há, nghe này, tôi không muốn vì một câu nói của anh mà thay đổi ý định.”

“Anh đã thay đổi rồi, chỉ là bản thân anh không chịu thừa nhận.” Nhìn mái tóc màu nâu nhạt lại hồi phục chính tề, Giang Hằng cất lược. Vu Từ Thạc nhướn mày nhìn đối phương một cái, kiên định, quả cảm, quyết đoán... luôn dùng cảm đối mặt với tất cả vấn đề, chưa từng tránh né khó khăn và tình cảm của mình, đây là đặc điểm của Giang Hằng, nếu có thể, y hy vọng đây không phải kỹ thuật diễn.

Vào tình cảnh giống như ngoài nụ cười ra không có biểu tình gì thích hợp vào lúc này, Vu Từ Thạc không phát hiện hiện tại biểu tình của y khi nhìn chăm chú Giang Hằng là vô cùng dịu dàng. “Tôi nói này, hình như tôi đói rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 52: Giờ Cơm Tối

Giang Hằng mỉm cười, gỡ bỏ cặp kính gọng vuông nhét vào túi, hôn lên môi Vu Từ Thạc một cái: “Đợi chút, tôi đi làm chút đồ ăn.”

“Anh?” Vu Từ Thạc nhăn mày, nhưng nghĩ lại, làm một kỹ thuật viên trạch nam, nếu không biết làm cơm thì rất có thể sẽ chết đói trong nhà, nên cũng có thể hiểu được. Chỉ là, Giang Hằng không tính là một trạch nam tiêu chuẩn, hần không những là hacker, đồng thời còn là một phú ông ẩn với tài sản hơn tỷ, “Tôi thế nào?”

“Ông chủ lớn còn phải tự mình làm cơm sao? Cặp dưới của anh chạy đi đâu hết rồi?” Vu Từ Thạc cười nhìn Giang Hằng đi vào nhà bếp, Giang Hằng vừa mở tủ lạnh vừa nói: “Người làm công cho tôi chỉ có một, anh ta đang đợi tôi làm cơm cho anh ta.”

Câu này nói khiến người ta cảm thấy rất kỳ lạ, Vu Từ Thạc vén rèm cửa sổ ra một kẽ nhỏ, đã là buổi chiều, ánh tịch dương màu đỏ ảm áp dung làm một

với ánh đèn ám tối trong phòng, đúng là thời tiết tốt hiếm gặp. “Tôi còn tưởng ít nhất phải mười năm nữa anh mới mời tôi đến nhà dùng cơm.”

“Nói thật, tôi cũng từng nghĩ vậy.” Giang Hằng không quên bản thân là người chú trọng ẩm thực, cho nên hôm nay để Vu Từ Thạc vào phòng máy của mình, ngay cả bản thân hẳn cũng phải ngạc nhiên.

Vu Từ Thạc đứng dậy khỏi sofa, bước chậm rãi, đứng trước cửa nhà bếp, dựa nghiêng vào khung cửa, mắt híp lại, Giang Hằng đang bỏ pizza đông lạnh vào lò vi ba, “Đài ngộ này kém hơn trong tưởng tượng của tôi một chút, tôi nhớ ai đó từng nói mình rất chú trọng phẩm vị.”

“Tôi cũng nhớ ai đó nói không để ý mùi vị của thức ăn.” Giang Hằng quay lại nhìn Vu Từ Thạc, nhướn mày. Vu Từ Thạc cười nhẹ, đi qua ôm Giang Hằng từ phía sau, “Anh sống thế này không thể khỏe mạnh được, đi ra đi, tôi làm cho.”

“Chuyện này không thực tế, vì trong tủ lạnh của tôi chỉ còn pizza đông lạnh, tuy tôi rất muốn ăn thử cơm do sát thủ anh làm.” Giang Hằng hôn lên trán Vu Từ Thạc, Vu Từ Thạc buông tay cùng lúc với Giang Hằng quay người lại: “Hiện tại tôi có thể cười nhạo phẩm vị của anh chứ?”

“Tùy anh, nhớ đó, anh nợ tôi một bữa cơm.” Ấn nút hẹn giờ trên lò vi ba, Giang Hằng lấy hai cái chén hình hoa tulip trong tủ chén ra bỏ vào bồn rửa sơ. “Trong tủ lạnh còn hai chai rượu sâm banh bị trái cây, tôi đoán anh sẽ thích.”

“Ngọt sao?” Vu Từ Thạc nhíu mày, đi qua tủ lạnh lấy hai chai sâm banh ra, rút con dao nhỏ trong giá dao, cạy nút chai, phốc___chai rượu được mở, cách thức thành thạo, có thể thấy thường làm chuyện này, chất dịch màu trắng trào ra khỏi miệng chai, mang theo hương hoa quả nồng đậm.

“Anh chuyên dùng mảnh khỏe này để hấp dẫn ánh mắt phụ nữ trong quán bar sao?” Giang Hằng mang ly ra đặt lên bàn cơm ngoài phòng khách, kéo ngăn tủ tìm nến, châm lên, tia lửa trên ngọn nến nhấp nháy dao động trong khí lạnh, Vu Từ Thạc rót sâm banh vào ly, thuận tiện tắt đèn, cười nhếch mép. “Bữa cơm tối dưới ánh nến, tôi đoán là thủ đoạn anh dùng để quyến rũ tình nhân.”

“Mà anh thì lại không chịu nhận tình như thế.” Giang Hằng uống sâm banh, so với loại rượu ngọt vị hoa quả này, hẳn thích vị khan hơn. Vu Từ Thạc nhìn Giang Hằng, do dự một chút rồi nói: “Chỉ cần tôi muốn, chúng ta có thể giả vờ thương yêu lẫn nhau, anh biết đó, chúng ta đều là diễn viên giỏi, nhưng đối với anh, tôi thật không muốn làm như vậy.”

___ Cây kim mang tên không tín nhiệm đó, kỳ thật vẫn luôn tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 53: Hấp Dẫn Thuần Túy

Lò vi ba kêu đình đình, Giang Hằng đi qua lấy pizza ra, vì thói quen sống một mình, dao nĩa cũng chỉ có một phần, hẳn đặt dụng cụ ăn trước mặt Vu Từ Thạc, ngồi lên sofa. “Gần đây xác thực bị lực hấp dẫn làm hại, nhưng cho dù đối với anh mọi thứ vẫn thế, thì đối với tôi mọi chuyện đã khác rồi.”

“Tình cảm là không nói đạo lý, chuyện này không thể nói rõ.” Vu Từ Thạc xua tay, đẩy dao nĩa tới trước mặt Giang Hằng, cầm một miếng pizza nói: “Tôi biết ông chủ lớn như anh thích sạch sẽ.”

Chuyện trực tiếp cầm đồ ăn bằng tay nếu xảy ra ở người khác, khó tránh khiến người nhìn cảm thấy thô lỗ tục tĩu, nhưng người đàn ông tiêu sái anh tuần trước mất, cho dù làm động tác đó vẫn rất ưa nhìn đẹp, không những không có vẻ thô tục, mà ngược lại còn cho người khác cảm giác thoát tục ưu nhã.

“Không bệnh sạch sẽ như anh tưởng đâu.” Giang Hằng đẩy nĩa sang một bên, học theo đối phương cầm pizza bằng tay, gây nên một trận cười: “Ha, tôi nói này, dáng vẻ của anh thật sự không thích hợp với động tác này.”

Chủ nhân của bộ âu phục thủ công kiểu cách sang quý, chiếc cà vạt xinh đẹp có hoa văn màu vàng và trắng giao nhau, lại dùng tay cầm pizza, miếng bánh hình tam giác đã bị cắn ra một lỗ khuyết, khi nhai không cần phải nói là dạng người gia giáo được dạy dỗ từ nhỏ, nuốt hết đồ trong miệng, hẳn mới chậm rãi nói: “Điều này nói rõ anh không hiểu tôi lắm.”

Vu Từ Thạc cười ha hả, huýt còi chỏ vào hán: “Ha, đừng chọc tôi, người chú trọng ẩm thực như anh, ai có thể hiểu được anh chứ?”

“Fay, anh có biết dáng vẻ anh cười lớn rất khác biệt lúc thường không?” Fay, Giang Hằng đã rất lâu không dùng cái tên này để xưng hô với y nữa. Vu Từ Thạc né khỏi cánh tay đang muốn vươn tới vuốt tóc mình, trả lời: “Chuyện của tôi sao tôi không biết cho được? Anh cảm thấy không giống, nói rõ anh cũng không hiểu tôi lắm.”

Giang Hằng thu tay lại nhíu mày: “Sao tôi lại hiểu anh được, anh giấu bản thân sâu như thế mà.”

“Mười giờ cất cánh, xem ra quả nhiên anh để cái hộp tại chỗ của Ngụy Phong.” Vừa rồi khi Giang Hằng dùng di động Vu Từ Thạc thấy hán đặt vé máy bay về Trung Quốc, Giang Hằng nghiêng đầu phủ định cách nói của Vu Từ Thạc. “Tôi không tin Ngụy Phong, cái hộp đó ở đây.”

“Vậy anh đặt vé máy bay làm gì?” Vu Tử Thạc nhủ mầy, lần này quả thật y không đoán được suy nghĩ của Giang Hằng.

“Đặt vé đi Bắc Kinh, tôi đã hack vào camera ở máy ATM gần nhà anh.” Nói rồi, Giang Hằng rút một bức ảnh đen trắng ra, khi Vu Tử Thạc nhận ra người trên bức ảnh thì lập tức trừng to mắt, người phụ nữ xinh đẹp trên bức ảnh chính là Tiểu Trọng, “Tôi biết anh sẽ không dựa vào suy đoán mà hoài nghi cô ấy, anh muốn gặp cô ấy, thì tự mình đi gặp đi.”

Vu Tử Thạc thờ dãi, nâng ly rượu nhẹ cụng vào Giang Hằng: “Hiện tại đừng nói những thứ này, đột nhiên tôi nhớ ra chúng ta chưa từng cạn ly.”

Ly thủy tinh cụng vào nhau phát ra tiếng vang thanh thúy, Vu Tử Thạc và Giang Hằng đồng thời nhớ tới hôm đó lãng phí hai bình rượu mẫu nhỏ trên chiếc thuyền kia, trong mắt đều lộ ra thần sắc nuối tiếc.

“Hiện tại là cơ hội tốt để bù đắp nuối tiếc.” Giang Hằng mỉm cười, nâng ly cụng lại: “Cạn ly.” Một phát uống cạn.

Hương vị sâm banh lan tràn trong không khí, Vu Tử Thạc đứng lên: “Xin lỗi, trước khi đi tôi còn muốn lấy một thứ của anh.”

Giang Hằng đang định đứng lên, đột nhiên cảm thấy không đúng, tứ chi dần tê liệt, hoàn toàn mất hết sức lực... tên khốn Vu Tử Thạc này! Dám thừa cơ lúc vào nhà bếp bỏ thuốc vào rượu... ngực nóng lên một trận, trước mắt hiện lên một mảnh trắng xóa, tai ù đi ngã vào lưng ghế sofa, hơi thở trở nên gấp rút.

“Tôi từng nói anh là một diễn viên giỏi, nhưng đáng tiếc, tôi cũng vậy.” Vu Tử Thạc nhẹ nhếch môi cười, “Anh đích thật hấp dẫn tôi, nhưng nếu so với lời nói dối của anh thì kỹ thuật diễn của tôi không tính là gì, hiện tại chúng ta đã ngang nhau rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 54: Khởi Trình Cô Độc

Giang Hằng nhìn Vu Tử Thạc đi vào phòng máy để dàng cạy được kết sắt lấy cái hộp bỏ vào trong túi du lịch màu đen, hần vô lực nhếch môi cười, đàn ông trong tình yêu quả nhiên không phân đúng sai, Vu Tử Thạc nói không sai, tình yêu không có đạo lý gì để nói. Không ngờ cái tên này lại có thể ghi thù lâu như vậy, hiện tại đã cách thời điểm y nói câu ‘trễ chút nữa sẽ tính nợ với anh’ tròn mười lăm tháng.

Trong thời gian này Vu Tử Thạc giả vờ không trách lỗi xưa, giả vờ mọi chuyện đã bình lặng, giả vờ không còn tiếp tục thăm dò chuyện riêng tư của Giang Hằng. Tất cả đều để Giang Hằng thả lỏng cảnh giác, cũng giống như Giang Hằng từ từ lừa gạt lòng tin của y, y cũng mất thời gian khá lâu để Giang Hằng xóa bỏ nghi ngờ.

Y đã từng làm đặc công, cho nên biết phải diễn vai của mình như thế nào, diễn kịch đã là một bộ phận trong cuộc sống của y từ rất lâu về trước, y đóng giả thành từng người đã từng tồn tại hoặc chưa từng tồn tại để tiếp cận mục tiêu của mình, vì muốn mở được miệng của bọn họ cũng được, muốn giết người diệt khẩu cũng được, những trải nghiệm này cho y biết, không bỏ tình cảm vào diễn xuất, không thể dả động bản thân, thì không thể lừa được người khác.

Y đi tới cạnh Giang Hằng, vỗ mặt hần, cười như ma quỷ: “Nghe này, trước giờ tôi không để tâm thế giới này sẽ biến thành thế nào, tôi không thể để cô ấy chết, anh nói tôi không giết được người tốt, đích thật, tôi không muốn giết người tốt, nhưng không muốn giết không có nghĩa là không thể giết, khi tất yếu, tôi cũng sẽ giết cái gọi là người tốt.” Bỗng nhiên, mắt y híp lại, tầm mắt mang theo lưu luyến, “Cùng anh ăn cơm tối rất vui, cho dù chỉ là pizza đông lạnh.”

“Anh đi đâu cũng vô dụng, tôi sẽ tìm được anh.” Giang Hằng siết chặt nắm tay, mạnh mẽ tiết ra âm thanh, mang theo âm khàn.

Đúng vậy, Giang Hằng đã bỏ sót chuyện sát thủ trước mắt này là người tự kỷ cực đoan, y có thể vì giết một mục tiêu mà mai phục nhiều năm, thì huống hồ chỉ mười lăm tháng, sao hần lại có thể dễ tin tưởng lời của y như vậy?

“Anh tìm được tôi thì thế nào? Anh không thể trói buộc tôi cả đời.” Vu Tử Thạc nở nụ cười, nhìn Giang Hằng sắc mặt đã tái xanh. Cũng khó trách Giang Hằng sẽ tức giận như thế, hần không chỉ ba lần bốn lượt cứu một người không nên cứu, giúp đỡ đối phương, mà đối phương lại không niệm tình cần ngược lại hần.

Hần nghĩ không sai, bất luận là bản thân, hay Nohn Iglesias, hoặc Tiểu Trọng, đều chỉ là nơi dừng chân tạm thời của Vu Tử Thạc. Tên này sẽ không dừng lại vì bất cứ ai, khi muốn đi, y tự nhiên sẽ đi, không ai có thể ngăn cản y.

Trong ánh mắt lạnh lẽo buốt xương của Giang Hằng, Vu Tử Thạc quay người bỏ đi, tiếng quần áo ma sát vang lên loạt xoạt trong không khí, “Tạm biệt, Giang Hằng.” Y đóng cửa, lấy di động bấm gọi Sarah Grano, số điện thoại này y vẫn nhớ rõ: “Dò, Sarah, đoán thử tôi là ai?”

“Fay!!” Đầu bên kia điện thoại là tiếng kêu vui mừng vô cùng. “Không ngờ chú thật sự gọi cho tôi!! Tôi rất nhớ chú!!”

“Tôi cần cháu giúp tôi một việc, nói cho tôi biết có thể tìm cháu ở đâu.” Sau đó y có được địa chỉ, đứng bên đường đón taxi, y ngẩng đầu nhìn cửa sổ

phòng của Giang Hằng, rèm cửa sổ kéo kín, không thấy được gì.

Thấy y chậm chạp không nói, tài xế nhin không được hồi thúc. “Anh bạn, đi đâu?”

Y thu mắt lại, trả lời đơn giản: “Sân bay.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 55: Quan Hệ Nguy Hiểm

Ngồi trên máy bay, Vu Từ Thạc nhìn cổ tay mình, xúc cảm lúc đó vẫn giống ba năm trước, nhiệt độ ấm nóng men theo huyết dịch lan ra, truyền khắp toàn thân, y chưa từng nghĩ tới, có thể cùng người này trải qua khoảng thời gian yên lành như thế, cho dù chỉ ngắn ngủi vài tiếng đồng hồ.

Bọn họ nói chuyện, ôm ấp, hôn nhau, đích thật rất vui, đây là một sân diễn hoàn mỹ, khi bỏ thuốc tay của y cũng chỉ vì do dự mà dừng lại không đến nửa giây, trừ việc đó ra, thì không có bất cứ tí vết nào.

Máy bay hạ cánh trên sân bay quốc tế Vancouver ở Canada, đại học Emily Carr là trường nghệ thuật tốt nhất ở Canada, một cô bé chạy ra khỏi cổng, trên mặt còn chưa tan hết sự đơn thuần của thiếu nữ, có thêm chút nhu mì con gái, cô bé lao tới ôm chầm Vu Từ Thạc: “Fay, gần đây chú sống thế nào?”

“Tôi rất tốt.” Sau khi ôm xong, y đánh giá Sarah Grano từ đầu đến chân, “Ha, tôi thấy cái gì đây? Một sinh viên vượt trội.”

“Chú đừng tăng bốc tôi, chúng ta nói ngắn gọn đi, tôi biết chú nhất định gặp phải phiền phức, bạn của chú sao không đi cùng chú?” Sarah nói thẳng vắn đề, Vu Từ Thạc nhú mày. “Lần này là chuyện riêng của tôi, có thể khá phiền toái, tôi không muốn anh ta cản trở tôi.”

“Là không muốn chú ấy cản trở chú, hay không muốn chú ấy cùng bị cuốn vào phiền toái với chú?” Ánh mắt Sarah luôn cay độc như thế, cô bé biết tình cảm giữa hai người này là gì. “Lần trước chú bỏ lại bạn chú, chú ấy hình như rất tức giận.”

Híp mắt lại, y hừ lạnh: “Cũng không biết là ai cuốn ai vào phiền toái.”

Nhà Sarah ở khu ngoại ô hẻo lánh, cô bé quen được rất nhiều bạn ở đây, nhưng không ai có thể thân thiết với cô bé, sau hơn một năm chạy trốn cô bé ẩn giấu bản thân. Vu Từ Thạc nói sơ qua về chuyện liên quan tới cái hộp, đương nhiên, chuyện hệ thống giám sát và số hiệu bị liệt ra thì không được nhắc tới.

Sarah cũng rất kinh ngạc, chuyện xảy ra lần này lại có liên quan tới cái hộp thần bí đó, mô phỏng cái hộp cần thời gian không ít, ba ngày không ngủ không nghỉ là tốc độ nhanh nhất.

Sau khi Vu Từ Thạc đưa cái hộp cho Sarah thì lại lên máy bay về Trung Quốc, y sẽ không vì vài câu nói của Giang Hằng mà nghi ngờ Tiểu Trọng, nhưng không có nghĩa là y không muốn đi sâu.

Khu nhà ở quốc tế, Vu Từ Thạc đứng trước cửa hít sâu, vừa chuẩn bị động đây, lúc này, tiếng bước chân vang lên sau lưng, cậu trai tóc vàng ôm một túi đồ thật to đi lên bậc thềm, khi y quay lại, đứng lúc đối phương cũng dừng chân, người này là chủ nhà của y: “Ồ, khách quý nha, lâu lắm anh không về, là bạn đi tìm kiếm hằng tinh của mình sao?” (*Hằng tinh: Ngôi sao vĩnh hằng)

Vu Từ Thạc nhăn mày mỉm cười với chủ nhà, trên cơ thịt uốn nếp của đối phương thấm ướt mồ hôi, giống như mới vừa chạy trở về thuận tiện mua đồ luôn, từ ‘hằng tinh’ này dùng ở đây giống như một cách chơi chữ, chủ nhà này là một quái nhân, cảm thấy cứ như cậu ta biết hết mọi thứ, “Tôi không thể chọn thứ tốt nhất, là thứ tốt nhất chọn lựa tôi.(1)” (Chú thích: Câu thơ của Tagore)

“Bạn không nhìn thấy được bản thân, thứ bạn thấy chỉ là cái bóng của bạn.(2)” Nói xong, chủ nhà cười trong trêu, tiếp tục đi về phía cầu thang. (Chú thích: Cũng là câu thơ của Tagore)

Vu Từ Thạc lắc đầu cười cười, chủ nhà nói không sai, con người luôn có nhiều mặt, người khác không thể thấy được toàn bộ về bạn, cho dù bạn hiểu bản thân mình hơn, nhưng vẫn có vài thứ ẩn nấp sâu trong nội tâm bạn, ngay cả bản thân bạn cũng không thể hoàn toàn thấu hiểu.

Mở cửa nhà bước vào, căn nhà bừa bộn như vừa trải qua kiếp nạn, tất cả đồ đạc đều bị xối tung lên, bình rượu và đồ trang trí vỡ nát đầy mặt đất, chỉ có món đồ trưng bày năm trước khi ở cùng Tiểu Trọng y đã tặng cho cô là vẫn còn thoi thóp trên kệ sách, vật trưng hình thiên nga thủy tinh may mắn thoát nạn phát ra ánh sáng óng nhuận còn sót lại trong tình cảnh tan hoang.

Trong gạt tàn nổi mốc còn lưu lại vài đầu thuốc, chắc là do Giang Hằng trước đó để lại, Vu Từ Thạc kéo ghế bị lật ngã lên ngồi xuống, đốt điếu thuốc nhắm mắt lại, giống như đang nghỉ ngơi dưỡng tinh thần, cũng giống như đang suy nghĩ chuyện gì đó, điện thoại đột nhiên vang lên, y nghe máy, đầu bên kia truyền tới hơi thở vì sợ hãi mà run rẩy: “Tiểu Trọng?”

“Anh, là em... em... em không thể nói tí mĩ với anh, chỉ là... hy vọng anh đem thứ bọn chúng cần giao cho bọn chúng, nếu anh mong em trở về bên

anh...”

Tút tut tut __ điện thoại ngắt ngang.

Cùng lúc này, cửa bị đá mở, ầm một tiếng, cú đá mạnh bạo làm cửa sắt lồm vào một lỗ.

“Ha, nhanh như vậy đã tìm tới.” Vu Từ Thạc hí hửng mắt nhỏ giọng lầu bầu, ngay khi cửa vừa hé mở lập tức hòng súng màu đen xuất hiện, y theo bản năng tránh đi, động tác nhanh như gió, hai viên đạn bắn ra như tia sét ghim thẳng vào tủ sách bằng gỗ sau lưng, chịu đựng không được sức mạnh tức giận ngã về phía cửa sắt ở vách tường, lập tức gây ra tiếng động ầm ĩ.

Ngoài cửa, người đàn ông vóc dáng cao to cầm khẩu súng giảm thanh, vẻ mặt không cảm xúc hết như được phủ một lớp sương mù, không cần nói tiếp, đạn liên tục bắn tới lập tức khiến bàn sách mà vừa rồi Vu Từ Thạc cúi người núp sau nó thành tổ ong, y bình thần ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười: “Tôi nghĩ rằng anh không thích súng.”

“Có lúc người ta cũng phải làm những chuyện mình không thích.” Giang Hằng đứng yên nhìn Vu Từ Thạc, dưới tình huống này, hẳn thật cười không nổi.

Con người màu xanh đậm động đầy lạnh lẽo, đó đã không còn đơn giản là không vui, mà hoàn toàn triệt để là ý đồ địch. Hẳn luôn tốt bụng giúp sát thủ này, sự báo đáp của đối phương lại là tính toán lợi dụng, vậy thì Vu Từ Thạc đừng mong tiếp tục có được thái độ thân thiện gì của hẳn nữa.

Vu Từ Thạc đương nhiên cũng hiểu, trên một ý nghĩa nào đó, lần này là y chọc giận Giang Hằng, đương nhiên, đây không phải lần đầu tiên Giang Hằng bị y chọc tức, nhưng chuyện lần này, tính nghiêm trọng vượt xa trước đây.

“Vậy cần gì anh phải tạo ra động tĩnh lớn như vậy.” Nếu vừa rồi hẳn lên tấn công y, phần thắng đã nhiều hơn. Vu Từ Thạc đứng lên, phui bụi trên người, cánh tay bị mảnh vỡ thủy tinh găm vào, nhưng chẳng qua là thương ngoài da, không đáng ngại. Theo lý mà nói Giang Hằng nên tức giận, vào giờ phút quan trọng y lại phá hoại nguyện vọng tốt đẹp của đối phương, đồng thời cũng đập nát lòng tin vốn đã luôn cận kề nguy hiểm giữa họ.

“Anh còn trông mong điều gì? Giả vờ không có chuyện gì chào hỏi sau đó tất cả lại như bình thường? Tôi nói cho anh biết, đó là không thể.” Giang Hằng đi lại chỗ y, người đàn ông này, bất luận đi đến đâu trên người cũng đều ngưng tụ khí thế khiến người khác không thể bỏ qua, bước chân kiêu ngạo tựa như từng con sóng giận dữ ập đến.

Vu Từ Thạc vuốt cằm, khoe môi hiện lên nụ cười xảo quyết: “Không bằng chúng ta mỗi người nhường một bước, tôi nhận sai cùng anh, anh cũng bớt giận đi, coi như sòng phẳng?”

Y nói nghe thật nhẹ nhàng, thái độ tránh nặng tìm nhẹ này càng khiến Giang Hằng thêm tức giận, hẳn đã đi tới trước mặt Vu Từ Thạc, hòng súng không tay chỉ thẳng vào chiếc cằm nhọn của đối phương: “Sòng phẳng? Không dễ dàng như vậy.”

Cảm nhận thứ kim loại lạnh lẽo dùng tốc độ chậm rãi xẹt qua xẹt lại dưới cằm, hầu kết Vu Từ Thạc động đậy, nhưng không phải vì sợ hãi, y thích súng, lúc này thứ bao phủ toàn thân là sự hưng phấn khó dùng lời diễn đạt, y hí một bên mắt nhìn Giang Hằng, “Anh muốn thế nào?”

“Là anh muốn thế nào?” Giọng nói nghiêm khắc trầm đầy sắc màu uy hiếp, dưới cặp kính mỏng mang là đôi mắt đã hạ nhiệt xuống độ âm tới mức hầu như có thể đóng băng người khác. “Anh đi tìm Sarah Grano, tại sao?”

Việc này không khác biệt gì nhiều với kế hoạch trước đó của họ, có khác biệt chỉ là, Vu Từ Thạc gạt Giang Hằng ra ngoài, chọn lựa một mình hành động. Hơn cả sự tức giận đó là sự khó hiểu, Giang Hằng không hiểu, nếu muốn phản bội, tại sao không dứt khoát triệt để một chút?

Vì không thể lý giải được dụng ý của đối phương, mà càng thấy tức giận hơn, đại khái đó là cảm nhận lúc này của Giang Hằng.

Tay cầm súng bị Vu Từ Thạc nhẹ nhàng nắm lấy, một nụ hôn đột nhiên đặt xuống khiến Giang Hằng khê kinh ngạc, súng vẫn giữ vững giữa hai người, Vu Từ Thạc nhàu mày cười hỏi ngược lại: “Anh thử nói xem tại sao?”

Cường ép đoạt đi đôi môi trước mắt, Giang Hằng đẩy Vu Từ Thạc lên tủ áo sau lưng, hòng súng chỉ vào động mạch cổ của y: “Anh muốn sòng phẳng sao? Để tôi nói cho anh biết làm sao mới sòng phẳng.” Kéo cả vạt đưa cho y: “Dùng cái này tự cột mình lại, đừng làm lấy lệ, tôi biết năng lực của anh.”

Dường như Vu Từ Thạc biết tiếp theo đối phương muốn làm gì, khê hí mắt, nụ cười trên miệng nhạt đi không ít, dùng cả vạt cột một đầu vào hai tay mình, đầu kia cột vào phần giá trên đỉnh tủ.

Thoáng chốc, một thân thể cường tráng đè lên ngực Vu Từ Thạc, y cảm thấy cả thân hình hạ xuống, nút buộc ở cổ tay lập tức kéo chặt, hẳn vào da thịt.

Trong căn phòng sáng đèn vô cùng yên tĩnh, chỉ có khí lưu hỗn loạn nóng bỏng trong mũi giao vào nhau. “Anh luôn như vậy, không chịu tin tưởng bất cứ ai.” Giang Hằng kéo cổ áo y, giọng điệu bực dọc vô cùng.

“Tôi đã từng tin anh, nhưng anh đã lừa tôi.” Ngay sau đó, cổ áo sơ mi của y bị kéo một cách thô bạo, cổ tay bị buột hẳn lên dấu vết đỏ thẫm, hơi thở dộc tựa hồ được phóng đại trong căn phòng yên ắng, “Ha, thật ngốc, nói thật, lúc đó tôi thật sự cho rằng anh là người bạn duy nhất của tôi.”

Đích thật, nếu phải nói đến chuyện này, thì bản thân hẳn cũng có trách nhiệm, cặp mắt dưới gọng kính nheo lại, Giang Hằng ngừng động tác một lúc, rồi sau đó cắn lên hầu kết đối phương: “Nếu không phải như vậy, tôi đã sớm giết anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 56: Nguy Hiểm Cự Ly

“Giết tôi?” Ngữ điệu bao hàm ý tứ sâu xa, con mắt màu hổ phách phản chiếu hình ảnh đối phương. “Anh làm được sao?”

“Không làm được.” Câu trả lời của Giang Hằng rất thẳng thắn, hần tiến sát mặt Vu Tử Thạc, hai lỗ mũi sượt qua nhau, hơi thở nóng như lửa phả lên mặt nhau, “Cho nên anh cũng nên hiểu, chúng ta không thể luôn là bạn.”

Nụ cười của Vu Tử Thạc mang theo sắc màu độc đáo, đích thật, quan hệ giữa họ đang có xu hướng càng lúc càng tiến gần phạm trù nguy hiểm, nên làm chút gì đó để ngăn cản quan hệ này tiếp tục phát triển, “Chuyện tôi hiểu anh đương nhiên không thể không hiểu.”

Quan hệ hợp tác không nên tồn tại tình cảm trong đó, tình cảm này sẽ giết chết cả hai người.

Bọn họ đều từng cho đối phương cơ hội kết thúc, nhưng lại có ai chịu buông tay?

Sự việc nguy hiểm, quan hệ nguy hiểm, cự ly nguy hiểm... chính những thứ này gắn chặt họ với nhau, gông xiềng giữa sống và chết kết nối họ với nhau.

Cái hộp thần bí chẳng qua là dây dẫn cháy, tất cả chỉ chân chính bắt đầu từ bây giờ.

“Chúng ta đừng nên lãng phí sức lực ở chỗ này nữa.” Vu Tử Thạc liếc mắt nhìn di động đang phát sáng trên bàn, “Anh biết mà, đằng sau còn một bố cục lớn hơn.”

Không khó dự kiến cuộc sống sau này của họ, đối địch với chính phủ, bất luận kết cục tốt xấu, quá trình nhất định không hề nhẹ nhàng.

“Xem ra tối nay anh có mối làm ăn phải làm.” Giang Hằng nhướn mày, lùi lại.

“Ha.” Vu Tử Thạc giặt giết tay, tỏ ý bảo đối phương coi cho y.

“Cái này có thể làm khó anh sao?” Giang Hằng móc dao nhỏ trong túi ra ném lên trên, Vu Tử Thạc nhẹ nhàng đón lấy, cắt cả vạt, y xoa xoa cổ tay, vết ứ thâm màu đỏ trên cổ tay trắng nõn trông càng thêm bất mắt, “Anh tìm được Sarah, cũng thuyết phục được cô bé, đúng không?” Đối phương không phản bác, nghĩa là công nhận lời hắn nói, “Muốn uống một ly không?”

“Tôi từng nói anh không thể dứt bỏ được tôi.” Bọn họ chỉ cách nhau một cự ly không đến nửa mét, lửa giận bùng bùng thiêu đốt trong ngực Giang Hằng suốt hai ngày nay bỗng nhiên tan biến như mây khói. Hắn chuyển tầm mắt, nhìn gạt tàn đã lên mồi, “Chỉ cần anh đừng bỏ thuốc nữa.”

Vu Tử Thạc ngạc nhiên vì cơn giận của đối phương tan nhanh như vậy, Giang Hằng quả nhiên là cao thủ khống chế cảm xúc. Ném bỏ chiếc áo rách nát, tùy tiện nhặt một cái áo sơ mi cũng coi như sạch sẽ trong đồng lộn xộn dưới đất mặc vào, vừa cài nút và đi ra ngoài: “Sợ cái gì, dù sao anh luôn có thể tìm được tôi.”

“Có thể tìm được anh, không có nghĩa là anh không biết chạy.” Giang Hằng đi tới cạnh y, nhẹ vỗ vai y: “Nhưng anh phải cẩn thận, lần này tôi sẽ không tiếp tục buông tay nữa.”

“Lẽ nào anh thật sự muốn cột tôi bên cạnh cả đời?” Bất mãn nhíu mày, Vu Tử Thạc né khỏi tay Giang Hằng.

“Cũng gần như vậy.” Ra đến hành lang, gió mùa hạ đột nhiên thổi tới, làm mái tóc họ rối lên, Giang Hằng che gió, đốt điếu thuốc, khói mù phả ra lượn quanh giữa hai người. “Cho nên đừng nghĩ tới việc tiếp tục chạy, trừ ở bên tôi, anh không được phép đi đâu nữa.”

Thân hình Vu Tử Thạc đột nhiên run lên, lực đá kích của câu nói này rất lớn, y không nhịn được quay lại nhìn đối phương, rốt cuộc hắn là người thế nào? Giang Hằng không thể không hiểu cảm giác của y dành cho hắn, hắn muốn lợi dụng cảm giác đó để y làm việc cho hắn sao? Nhìn không thấu, thật nhìn không thấu... “Anh rốt cuộc muốn đạt được thứ gì từ tôi?”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 57: Không Thể Quay Đầu

Lúc này Giang Hằng lộ ra biểu tình chịu không nổi, “Trải qua nhiều chuyện như thế, anh vẫn không thể thử tin tưởng tôi sao?” Gương mặt hơn cả minh tinh của hắn khiến người ta phải chói mắt, Vu Tử Thạc luôn cảm thấy, nếu Giang Hằng đi đóng phim, khán giả đại khái sẽ chú ý quá mức vào gương mặt của hắn trong ống kính mà bỏ qua nội dung bộ phim, sau đó phải liên tục tua lại.

“Anh cần một trợ thủ mạnh mẽ, chẳng qua người đó là tôi thì tốt hơn nhiều, lẽ nào không phải như vậy?” Trực tiếp bỏ qua vấn đề tín nhiệm, Vu Tử Thạc không bỏ sót ánh sáng vụt qua trong mắt Giang Hằng, y biết y đoán đúng rồi.

“Tôi thừa nhận, lúc đầu tôi quả thật nghĩ như vậy, nhưng hiện tại đã khác rồi.” Giang Hằng vẫn thản nhiên, gương mặt cương nghị dưới ánh đèn đường càng thêm sâu sắc, đặc biệt thu hút, “Anh quen hành động đơn độc, đối với anh thì nó nhẹ nhõm hơn, nhưng anh có từng nghĩ, hiện tại sau lưng anh còn có một người, anh không cần phải một mình đối mặt tất cả.”

Hiện tại khi nói những lời này, mầm lửa trong lòng bỗng nhiên bị châm, đưa tay kéo cổ áo Giang Hằng, trong mắt hắn nhanh chóng cháy lên lửa giận, “Tôi hỏi anh, hợp tác không nên tồn tại tình cảm, câu này không phải anh nói sao?”

“Đúng, tôi từng nói, vì lúc đó giữa tôi và anh không có chỗ trống!” Giang Hằng cũng kéo cổ áo y, nhìn thẳng vào nhau, ánh mắt giao nhau, quẹt ra tia lửa, tiếng gầm nhẹ khàn khàn: “Vu Tử Thạc, có vài thứ đã một khi đã phát sinh, thì anh không thể ngăn cản nó nữa!”

Giống như một loại giống, trước khi nảy mầm rất dễ bị đoạt đi mạng sống, nhưng khi mầm đó đã mọc rễ và dần lớn lên, khi nó đã đơm hoa kết trái trong lòng, muốn hủy diệt nó, đã không còn dễ dàng nữa.

Quá nhiều chuyện, nên phát sinh, không nên phát sinh, đều đã phát sinh rồi. Giang Hằng nói không sai, có vài thứ đã phát sinh rồi, giả dụ__ tình cảm, nó dần lớn mạnh trong lòng, hiện tại dù muốn tống nó đi, cũng không còn khả năng.

Hoàn toàn giết chết tình cảm, bất cứ ai cũng khó làm được. Vu Tử Thạc hiểu, người chân chính vô tình không hề tồn tại, trước đây y có đồng hành, bị người trong nghề gọi là sát thủ máu lạnh vô tình nhất toàn New York, sau khi anh ta tự tay giải quyết toàn bộ gia đình từ lớn đến nhỏ, một mình trốn trong nhà tắm khóc ba tiếng, sau đó, sát thủ đó tự đến cục cảnh sát đầu thú.

“Đừng phải anh đừng là xui xẻo.” Đã không thể quay lại, Vu Tử Thạc che trán thở dài như đã chấp nhận.

“Tôi cũng đồng cảm.” Giang Hằng cũng thở dài nặng nề, cánh tay đang nắm cổ áo nhau đều buông ra, đèn đường chiếu sáng kéo dài bóng của hai người giao vào nhau, sắc mặt họ đều không dễ coi gì, dù sao họ từng cho rằng có thể điều khiển tình cảm của mình, kết quả là bọn họ đều thất bại, có vài chuyện đã sớm thoát khỏi phạm vi khống chế tại nơi mà họ không phát giác được.

Nếu không phải lần này Tiểu Trọng bị bắt cóc, nếu không phải lần này gặp mặt, có thể tất cả sẽ khác. Vu Tử Thạc sờ túi quần, trong chiếc hộp hình vuông vốn đựng chiếc nhẫn mà y định dùng cầu hôn Tiểu Trọng.

“Tôi từng xem một bộ phim, trong đó nói tất cả nuối tiếc đều là do đã bỏ lỡ thời gian tạo nên.” Vu Tử Thạc liếm môi, tiếp tục đi. Giang Hằng theo sau, bỏ sung, “__ ‘Và có vài hiểu lầm có lẽ đến chết cũng không thể hóa giải.’”

Sau đó hai người hoàn toàn yên lặng, cho đến khi đi vào cánh cửa của quán bar Outside.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 58: Người Ngoài Cuộc

Quán bar Outside không lớn, kiến trúc hai tầng chứa được trên trăm người, ánh đèn âm u mờ ảo phối hợp với điệu nhạc Jazz, tạo ra một bầu không khí ấm áp thích hợp cho buổi tối. Người đến đây đa số là người Châu Âu, có tên đang đặt chai rượu lên đầu để thu hút tiếng cười của phụ nữ, cũng có vài phụ nữ khiêu vũ quanh cột thép để hấp dẫn ánh mắt đàn ông.

Vu Tử Thạc và Giang Hằng ngồi trên quầy, trang phục của hai người vào lúc thường rất khác biệt.

Trên người Vu Tử Thạc chỉ mặc một chiếc áo sơ mi màu trắng đơn giản, nút áo chỉ cài đến ngực xuống lộ ra xương quai xanh gợi cảm dụ người, mái tóc bông bênh rủ xuống bên tai khiến y trong có vẻ giống như một lãng khách đến tìm vui thú. Tuy Giang Hằng vẫn ăn mặc nghiêm túc, nhưng hắn đã nói lòng cả vạt, khi cúc áo trên cổ vừa mở ra, đã khiến người đàn ông luôn trông như người theo chủ nghĩa cảm dục này tản ra hơi thở mê hoặc khó thể bỏ qua.

Giang Hằng cầm ly rượu Gin đổ vào miệng, khẽ nói vào tai Vu Tử Thạc, “Anh nhìn thấy chứ, cô gái đó đang nhìn anh chăm chú.”

Vu Tử Thạc nhìn theo hướng Giang Hằng chỉ, cô gái tóc vàng mặc áo sơ mi bó ngực màu đen, quần bó sát màu đen tô điểm thêm đôi chân dài thon nhỏ của ô, khiến cô trông càng thêm hoàn mỹ, cô phát hiện y đang nhìn mình, liền ném tới một ánh mắt vô cùng gợi cảm. Tại một nơi tràn đầy dụ dỗ và tình dục này, người đàn ông mặt mũi anh tuấn vĩnh viễn không thiếu tầm mắt nhìn tới. Vu Tử Thạc lễ mạo cười mỉm đáp trả, có người đang nhìn y sao y có thể

không phát hiện, chỉ là ánh mắt như thể tại một nơi thế này đối với y mà nói là quá bình thường, y thấp giọng nói: “Là một người đẹp nha, đáng tiếc thân hình nhỏ quá yếu đuối, không chịu nổi giày vò.” Nói rồi, y nhìn sang bên trái, “Tôi lại hợp ý kiểu như thế hơn, đáng tiếc cô ta lại đang nhìn anh.”

Người đẹp tóc nâu chân mày như tơ ngời một mình bên trái quầy bar, nhìn Giang Hằng chăm chú, nhẹ liếm quả anh đào trong tay rồi bỏ vào miệng. Giang Hằng nhướn mày, lắc đầu tỏ ý, di chuyển lại gần Vu Từ Thạc, bọn họ vai sóng vai, tay gác lên nhau. “Chúng ta không thuộc về nơi này.”

Đây không phải lần đầu tiên bọn họ gần gũi như thế, chẳng qua không khí lần này và những lần khác không giống nhau. Vu Từ Thạc không giãn khoảng cách ra, y nhìn Giang Hằng cười cười. “Cũng giống như tên gọi của quán bar này vậy, anh và tôi đều là người ngoài cuộc.”

Nhận ly ‘Tomorrow’ từ tay người pha chế rượu, uống một hơi cạn sạch. “Tiếp tục thế này mãi cũng không tốt, chúng ta nên chơi trò gì giải tỏa tâm tình đi.” (Chú thích: Tomorrow có một cái tên tiếng Trung rất lãng mạn, gọi là ‘Đêm nay không về nhà’, là một loại cocktail rất mạnh, vì nó thật sự quá mạnh, cho nên có người nói, uống một ly loại cocktail này, đêm nay đừng mơ về được nhà.)

Tuy Giang Hằng không phản cảm khi có chút gì đó với tên này... không, không những không phản cảm, ngược lại còn mong đợi. Nhưng, không phải giờ này phút này nơi này. “Anh muốn phá hoại gì ở đây?”

“Không, ý của tôi là...” Nụ cười gian xảo bật lên trên mặt Vu Từ Thạc, con ngươi màu hổ phách nhìn quét toàn trường, âm sắc dễ nghe truyền vào tai Giang Hằng như tiếng nước chảy, “Chúng ta đi săn đi, so thử xem ai câu được nhiều con mồi hơn.”

Giang Hằng thờ dãi, trên gương mặt góc cạnh hiện lên rất nhiều bất đắc dĩ, “Đây là một đề nghị thú vị, nhưng tôi muốn nhắc nhở anh, chuyện này không khác gì với phá hoại.”

Trong ánh đèn phản hồng mờ ám không rõ, cô gái tóc vàng với làn da trắng nõn mịn tới mức dường như chỉ cần đề mạnh thì có thể vắt ra nước, Giang Hằng ngồi trước mặt cô đốt điếu thuốc, “Tôi nghĩ cô thích bạn của tôi hơn.”

Cô gái tóc vàng vươn tay, ngón tay thon nhỏ vuốt xuôi từ mặt Giang Hằng đến dưới cằm, ngũ quan như được điều khắc trên gương mặt đường nét rõ ràng, bất luận nhìn riêng bộ phận nào hay là nhìn tổng hợp lại, cũng là một kiệt tác hoàn mỹ. Biểu tình nghiêm túc cẩn trọng, vẻ mặt đường nét cương nghị và con mắt vừa thâm sâu và kiên định đều thể hiện rõ mẽ lực phi phạm của hắn. “Bạn của anh quả thật rất thu hút, nhưng em thích anh hơn, không dễ có được.”

Vu Từ Thạc liếc nhìn Giang Hằng và cô gái tóc vàng tán tỉnh nhau, rất nhanh lại quay đi, để người đẹp đối diện phải đợi lâu là không lễ phép, y cầm tay người đẹp tóc nâu, nhẹ hôn lên mu bàn tay cô: “Nếu anh nói không được gặp em sớm hơn là nỗi tiếc nuối của anh, em có cảm thấy anh cố ý nịnh hót em không?”

“Có thể thấy anh hiểu phong tình hơn bạn của anh, để em đoán thử suy nghĩ của anh nào.” Người đẹp tóc nâu lật bàn tay Vu Từ Thạc lại, ngón tay nhẹ vẽ trong lòng bàn tay y. “Người giống như anh, trông như đã trải qua rất nhiều chuyện, nhưng thật ra anh rất yếu đuối, cũng rất cô đơn, anh cần người lắng nghe anh tâm sự.” Nói rồi, cô kéo tay y, để y ôm lấy cô, cô nhẹ thổi hơi trước ngực y, dùng giọng nói đã áp chế tiếng rên rỉ thỏ thẻ: “Em sẽ an ủi anh.”

“Anh lo lắng đối tượng đêm nay của bạn anh sao? Yên tâm, kỹ thuật của Anlina rất tốt.” Cô gái tóc vàng thừ lên tiếng để kéo ánh mắt Giang Hằng về, Giang Hằng quả thật làm như vậy, hắn quay mặt, rút bóp da ra, móc một sấp đô la đặt lên bàn, lấy chai rượu đã uống cạn chặn lên, sau đó rời khỏi chỗ ngồi, cô gái gọi với theo: “Gấp gấp như vậy để đi đâu vậy? Em làm sai gì sao?”

Mỗi quán bar đều xuất hiện thợ săn và con mồi, bạn có thể chọn lựa một bên, bất luận là thợ săn hay con mồi, chỉ cần vui là được. Nhưng mà, đêm nay ở đây chỉ có hai thợ săn, là họ lại truy bắt lẫn nhau.

Giang Hằng hơi nhướn mày, “Tôi cũng thích đối tượng khó nắm bắt hơn.” Hắn đi về chỗ Vu Từ Thạc đang ôm Anlina, đương nhiên, Vu Từ Thạc đã phát giác được tầm mắt nóng cháy này từ sớm, nồng đậm như rượu mạnh vừa uống, khiến người ta theo bản năng cảm thấy một cỗ áp bách.

Cái ôm của hai người bị ngắt đứt giữa chừng, cánh tay to lớn ép buộc hai người tách ra, Giang Hằng nhìn Anlina tóc nâu, lộ ra vẻ không kiên nhẫn, “Trò chơi kết thúc rồi, cô có thể đi.”

Giọng nói không vui làm Anlina bất an, cô là một cô gái mạnh bạo, nhưng không có nghĩa là cô không biết điều, cô nhìn Vu Từ Thạc trung cầu ý kiến, Vu Từ Thạc chỉ vuốt tóc ra sau đầu, cong miệng cười nói: “Tôi không cần sự an ủi của ai, cô cần bản cũng không thể trị khỏi cho tôi, mảnh khốc của cô rất nhàm chán, có người gọi nó là Cold Reading (1), nhưng Cold Reading không phải ai cũng có thể sử dụng. Tạm biệt, người đẹp.”

Trò chơi bị vạch trần, Anlina tức giận, đang định phát tác, cô gái tóc vàng vừa rồi vội chạy tới kéo tay cô: “Đi thôi, Anlina, hai người đàn ông này không phải người em có thể chọc tới. Đi thôi, nghe lời chị, ngoan.” Nói xong cô gái tóc vàng đưa mắt tiễn Anlina đi, nghiêm mặt nói: “Hai anh bạn, tôi tên là Tina Cyril, đây là quán bar của tôi, các anh có thể tiêu khiển với bất cứ ai ở đây nhưng không bao gồm tôi, lần sau có lẽ các anh có thể thử đối tượng khác.” Tina đã quen với những chuyện này, bạn đến quán bar để phóng đảng, thì cũng phải chấp nhận mạo hiểm sẽ có người tán tỉnh và bị cự tuyệt, luôn cả việc bị chơi đùa với thể diện ở bất cứ nơi nào, sự sỉ nhục của Anlina là do cô tự tìm. “Nhưng hôm nay các anh chỉ có thể chọn một là yên tĩnh uống rượu hai là mời đi về.”

Giang Hằng nhìn Vu Từ Thạc, không ngờ người ngấm trúng y lại là chủ của quán bar này, dùng ánh mắt truyền đạt thông điệp ‘chơi đủ chưa’, sau đó nhận được cái nhún vai thể hiện ‘chơi đủ rồi’ của đối phương, tìm đến phụ nữ chúc phiên toái không phải ý định của y, ai mà ngờ trò chơi sẽ diễn biến thành kết cục không thể tiếp tục tiến hành này, hai người đều ra khỏi quán bar.

(Chú thích: Cold Reading: Lãnh Đọc thuật: Đọc nguội: là một phương pháp xã hội thường dùng thông qua quan sát ánh mắt, ngôn ngữ hành động, giọng tay

nhắc chân của đối phương để hiểu hoạt động tâm lý của người đó. Thậm chí thông qua một vài ngôn ngữ hoặc hành vi động tác để không chế đối phương.)

Gió ẩm thảng sáu lượn quanh trong không khí, hai người bước đi trong đêm tối, xung quanh có không ít ánh mắt ném về phía hai người đàn ông vừa thoát thân khỏi chốn ăn chơi. Vu Tử Thạc dừng lại, cài nút lại cho Giang Hằng, cả vạt cũng điều chỉnh lại vị trí ban đầu: “Đối với tôi thì, tôi thích anh thế này hơn.”

“Anh thích tôi mặc âu phục màu sẫm?” Giang Hằng cũng với tay, cài đến nút áo trên cùng cho chiếc áo sơ mi bị phanh cổ của y, mới thỏa mãn mỉm cười. Hai bên trao đổi ánh mắt, Vu Tử Thạc vỗ vỗ vai Giang Hằng, nhỏ giọng nói: “Tôi thích anh không mặc.”

Giọng nói cuồng hút tạo ra không khí mờ ám quanh hai người, họ đều đứng yên không động, ai cũng không muốn phá hủy giây phút đẹp đẽ đáng quý khó có được.

“Đáng tiếc hiện tại không phải là lúc hưởng thụ.” Cuối cùng Vu Tử Thạc thở dài, Giang Hằng thì hít sâu, “Ghép được rồi?”

Vừa rời trong quán bar, Vu Tử Thạc tranh thủ lúc tán tỉnh, đã tiến hành động tay chân vào Bluetooth trong di động của Anlina, Anlina không biết y, nhưng y lại biết cô, cô là người bạn tốt nhất của Tiểu Trọng ở đây. Cho nên, nếu hiện tại Tiểu Trọng đang ở trong nước, theo dõi Anlina, y có thể tìm được cô ấy.

Giang Hằng tự nhiên cũng hiểu rõ, vào lúc này Vu Tử Thạc sẽ không thể đơn giản đến bar chỉ vì tiêu khiển, cộng thêm cuộc điện thoại trước đó, rất rõ ràng, trong quán bar này có mục tiêu của y đêm nay.

“Anh có thể giúp tôi một chút không?” Khi nói, Vu Tử Thạc lấy một tấm vé máy bay ra, là máy bay đến Vancouver, Canada, Sarah sẽ giao cái hộp giả cho Giang Hằng tại đó. Giang Hằng cầm vé máy bay gật đầu, “Anh muốn dụ chuột ra khỏi động.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 59: Dụ Chuột Ra Khỏi Động.

Hiển nhiên Giang Hằng hiểu rõ dụng ý của Vu Tử Thạc, với thân phận của hắn không tiện xuất hiện trước mặt người khác, nhưng hắn có thể mang cái hộp giả về lại nơi nó vốn thuộc về __ viện bảo tàng quốc gia. Chuột chũi chắc chắn sẽ tìm tới, như vậy, theo dõi bước chân chuột chũi, bọn họ có thể tìm được kẻ chủ mưu sau màn của toàn bộ sự việc là ai.

“Đã đến lúc nên tính hết nợ rồi.” Vu Tử Thạc nhìn biểu thị nhấp nháy của mail chưa nhận, chỉ cần là di động đã bị cài lại, bất luận là điện thoại hay tin nhắn, đều bị nghe trộm và xem lén toàn bộ. Số điện thoại này gửi một tin nhắn đến di động của Anlina. Trong bóng đêm, y cười âm lạnh, mở mail [Xin lỗi, An, tối nay tớ đi mua đồ xong rất mệt, nên không thể tới tìm cậu.] Sau đó lại là một cuộc điện thoại, Vu Tử Thạc ấn phím nghe lén, lặng lẽ lắng nghe.

Giang Hằng rất hiếm khi thấy biểu tình này của Vu Tử Thạc, trong con người màu hồ phách là sát ý lạnh buốt. Hắn biết sát thủ này sẽ không đến bar phóng túng vào thời điểm này, tuy bị lợi dụng khiến Giang Hằng có chút khó chịu, nhưng Vu Tử Thạc nhắm vào Anlina tất nhiên là có nguyên nhân, vì thế không khó đoán ra quan hệ của Anlina và Tiểu Trọng, người phản bội sát thủ này nhất định phải trả giá, chỉ là, tình cảm bảy năm, Vu Tử Thạc từng nói, có ấy là mối liên hệ duy nhất của y với thế giới này, y xuống tay được sao?

Một lúc sau, điện thoại cúp, Vu Tử Thạc giờ ngón tay tỏ vẻ tạm biệt Giang Hằng, rồi một mình đi về hướng khác. Giang Hằng nhìn bầu không khí giết chóc và tội lỗi bao quanh Vu Tử Thạc dọa hết tất cả chim trời, hỏi: “Anh muốn đi đâu?”

Vu Tử Thạc dứt tay vào túi đứng lại, hơi nghiêng mặt, một nụ cười vừa dữ tợn vừa thị huyết khiến Giang Hằng lập tức cứng người. “Đi xử lý một con điểm.”

Giọng điệu lạnh buốt như băng và câu nói đó xua tan toàn bộ hơi ấm trong mùa hạ, lần đầu tiên Giang Hằng phát giác sát thủ này lại kinh tởm sự phản bội đến thế, tuy bất cứ lúc nào y vẫn luôn có thể cho người ta cảm giác áp bách, nhưng bất cứ lúc nào cũng không khiến người ta run rẩy toàn thân như giờ này phút này.

Bóng dáng cô đơn cuối cùng chìm vào màn đêm, lúc này Giang Hằng mới dám thở phào, nhìn theo hướng Vu Tử Thạc đã đi, nắm chặt nắm tay, sát khí nồng đậm vừa rồi đã thiêu đốt huyết dịch của Giang Hằng, bản năng đối địch xông lên đầu hắn, có lẽ đây chỉ là phản ứng tự nhiên do cơ chế phòng vệ của con người sản sinh ra.

Vu Tử Thạc từng nói Tiểu Trọng là liên hệ duy nhất của y với thế giới này, từng nói y sẽ không để Tiểu Trọng chết, nhưng chỉ cần biết được cô phản bội y, y cũng có thể không một chút do dự xóa bỏ sự tồn tại của cô, y có thể mỉm cười hủy diệt mối liên hệ duy nhất của mình và thế giới này. Sát thủ này quá nguy hiểm, một người có thể tự tay hủy diệt thứ mà mình đề tâm thì vô cùng đáng sợ, ít nhất, Giang Hằng không làm được. Hiện tại hắn cảm thấy vô cùng may mắn __ bọn họ không phải kẻ địch.

Nhưng hắn làm sao biết được, ngay từ lần đầu tiên gặp mặt, Vu Tử Thạc đã từng có cảm tưởng này, hơn nữa, không chỉ một lần.

Q.1 - Chương 60: Đêm Bi Kịch

Bầu trời ban đêm tại khu biệt thự Á Bắc ven biển, Tiểu Trọng uống hộp sữa lạnh mở cửa phòng, miệng còn đang ngâm nga ca khúc lưu hành nhất, tiếng ca dễ nghe gõ nhịp trong căn phòng yên tĩnh, ngay khi vừa mở cửa, mây đen lập tức bu lại trên trời, trận mưa lớn của Bắc Kinh luôn đến không hề dự báo.

Hên thật, trễ một chút nữa thì đã bị dính mưa rồi, Tiểu Trọng đặt túi tiền và ví xuống, xoay người nhìn nước mưa đổ như trút ngoài cửa sổ, trước đó Anlina gọi điện tới, bảo bị người ta trêu cợt trong quán bar, muốn cô đến chơi với cô ấy, cô đang mua đồ, không có thời gian quan tâm đến cô gái hề thấy người trẻ tuổi xinh đẹp liền không thể kháng cự. Anlina luôn vừa gặp đã yêu, nhìn thấy loại hình yêu thích liền nóng đầu, đại khái đó là đặc điểm cô ghét nhất ở Anlina. Hiện tại cô càng thấy may mắn vì không đi ra ngoài, nếu không chờ cơn mưa tạnh, không biết phải đến tận mấy giờ.

Đặt hộp sữa lên bàn, cô lấy cột tóc buộc tóc lên, sau đó lại cầm hộp sữa đi về phía nhà tắm. Bật công tắc điện, đèn vẫn không sáng. Lẽ nào là do sập sét vừa rồi, nên cầu dao ngắt điện? Nhà tắm ở trên lầu, muốn đi tới đó nhất định phải đi ngang qua phòng khách và phòng sách tối đen, cô không phải người nhất gan, hơn nữa, hôm nay đi mua đồ đã tiêu sạch thể lực của cô.

Mở cửa phòng sách, cô lập tức kinh ngạc cảm thấy không đúng, cửa sổ đang mở, cơn mưa nặng hạt đang nương theo gió lớn tạt vào trong, tia chớp lóe lên chiếu tới bóng mờ và đường nét đang ngồi trên ghế, trong bóng tối lại rõ ràng như thế.

Hộp sữa rớt xuống đất, dòng sữa màu trắng chậm rãi chảy tràn trên nền nhà, tiếng sấm vang vọng ngoài trời, sau khi chiếc ghế xoay 180 độ, người đàn ông cầm súng giảm thanh mỉm cười nhìn thẳng vào cô, họng súng của cô cũng đang chỉ vào anh ta, anh ta nhìn mặt bàn, dịu dàng trách mắng, “Đừng dùng thứ này nhắm vào anh, bỏ súng xuống.”

“Bất luận tôi có làm thế không, tôi vẫn sẽ chết, không phải sao?” Tiểu Trọng cố gắng giữ vững hai tay, cô đương nhiên biết khả năng bắn súng của y, nhưng cô cũng biết hậu quả của sự phản bội, buông súng, cô chỉ có một con đường chết, “Anh... làm sao biết được?” Giọng nói của cô nghe khô khốc vô cùng, thậm chí thanh đới vì run rẩy mà uốn khúc.

“Nếu anh muốn giết em, tối nay em căn bản không thể vào được cánh cửa này. Ngồi xuống đi, anh muốn nói chuyện với em.” Vu Từ Thạc lấy một thứ trong túi ra, đặt lên bàn, đó là một con thiên nga thủy tinh tinh xảo, bảy năm trước, y tặng cho cô. “Tất cả đồ đạc đều bị đập vỡ, chỉ có cái này ngoại lệ, anh cho rằng không phải em không muốn, mà là em không thể xuống tay, chuyện đến hôm nay, còn luyến tiếc nó, cũng chỉ có em thôi.”

“Bọn họ cho tôi nhà, cho tôi thân phận mới, còn anh thì sao?! Anh bỏ rơi tôi vì một người đàn ông!” Cô giận dữ hét lên, có phần giống chứng cuồng loạn, nhưng y và cô đều biết, cô nói là sự thật. “Tôi biết anh tính toán cái gì, anh nhất định muốn làm giả cái hộp đó, đem quyền cho viện bảo tàng nghệ thuật.” Có lúc, chỗ đáng sợ của một người phụ nữ luôn ở bên bạn là, cô hiểu rõ tất cả suy nghĩ của bạn, nhưng lại yên lặng không lên tiếng, “Tôi đã nói với họ, cho nên bọn họ đã giăng cạm bẫy từ sớm, tôi đoán bạn của anh nhất định đã tới sân bay, anh yên tâm, anh ta không có khả năng trở về đâu.”

Tiểu Trọng biết một phần thân phận giả của họ, hơn nữa, cô biết số hiệu của Giang Hằng, điều này giúp cô có thể đánh cắp tin tức của Giang Hằng không ai ngờ, một người phụ nữ trông như thể cần được bảo vệ và chăm sóc, nhưng vào lúc cuối cùng lại nhẫn tâm âm mưu với họ.

Một phát đạn xẹt qua tai Tiểu Trọng, cô sợ hãi đến mức cơn ngơ ngẩn to, toàn thân run rẩy, đứng đó thờ dốt, không dám động đậy.

Vu Từ Thạc gọi cho Giang Hằng, không ai bắt máy, nụ cười trên mặt y, ngay lập tức không còn tồn tại, đứng lên, họng súng của Tiểu Trọng chỉ vào đỉnh đầu y, y lạnh mặt nhìn cô: “Tránh ra.”

“Anh đi cũng chỉ có một con đường chết, bọn họ đã sắp đặt bốn đội đặc công ở sân bay, ai nấy đều không thua gì anh.” Cô vượt qua cái bàn, thân thể dán sát vào người y, nhiệt độ lạnh lẽo và hơi thở tội lỗi đều không thể bức cô lui lại: “Vu Từ Thạc, hiện tại anh vẫn còn đường lui, đi cùng em đi, chúng ta có thể có cuộc sống mới, lẽ nào anh không muốn xóa hết quá khứ tồi tệ này sao?”

“Bảo những kẻ đó tránh xa anh ta một chút! Lam Phi! Cô thật sự nghĩ rằng tôi không dám động vào cô sao?” Trong lúc khẩn trương y đã găm ra tên thật của cô — Lam Phi, cái tên đã bị ruồng bỏ này đến cũng bất ngờ như cơn mưa tối nay, xúc tác những ký ức quá khứ.

“Sự thật là anh không thể, trên đời này trừ em ra không ai hiểu rõ anh.” Trong mắt Lam Phi động lệ, mỉm cười nhìn y, tay cô nắm lấy súng của y, di chuyển họng súng vào trước trái tim mình, “Bọn họ đều cho rằng anh là người tình cảm nhát nhẽo, nhưng đối với người quan trọng của anh, anh sẽ tức giận, nhưng không giết họ. Anh không thể giết em, Vu Từ Thạc.”

Súng của Lam Phi nhắm vào chân mày Vu Từ Thạc, cô nhìn về mặt của y, về mặt ương bướng lại thị huyết vì đè ép tức giận mà trở nên uốn éo, nếu là cô lúc bình thường, nhất định không dám nhìn mặt y vào lúc này, con người luôn sợ hãi bóng ma từ vong, nhưng lúc này cô không hề sợ hãi cái chết, cô hiểu y, “Đã đến lúc nên kết thúc rồi, anh chọn Giang Hằng hay chọn em, ba năm trời các anh chỉ gặp nhau hai lần, anh căn bản không hiểu quá khứ của anh ta, anh dựa vào gì mà tin tưởng anh ta như vậy?” Tia chớp sáng lóa ánh vào mắt cô, cô kiên định nói: “Chọn đi, sau đêm nay, em và anh ta chỉ còn lại một người.”

Đêm mưa tầm tã, cửa sổ ánh lóe chớp quang, hạt mưa điên cuồng tạt vào, tiếng ầm ồng ồng âm vang từng cơn, giống như màn cuối của vở bi kịch trước khi kéo màn.

Cặp mắt hổ phách nhìn chăm chú vào cô mang theo ánh sáng lạnh lẽo do sấm chớp và bầu trời giao nhau tạo ra, hầu hết của y động dậy, giọng nói khàn khàn: “Có vài người, cho dù anh không hiểu rõ được mọi chuyện của anh ta, nhưng chỉ cần nhìn một lần, em sẽ biết anh ta đáng để tin tưởng, Giang Hằng chính là người như vậy.” Nói xong y cúi người tránh hai phát súng tấn công của cô, vỏ đạn bay ngược lại xẹt lên mặt y, hòng súng của y dịch chuyển, bóp cò, động tác nhanh như con gió mãnh liệt ập tới từ bên ngoài, vai phải của cô thấm đẫm máu tươi, ngã ngồi lên ghế sau chiếc bàn sách.

“Trước đây tôi không hề phát hiện cô lại tự cho mình là đúng như vậy” Lần này, đôi lại là khẩu súng của y chỉ vào đầu cô, trong hai con mắt đã híp lại không mang theo tình cảm nào. “Người phụ nữ ngu xuẩn.”

Sắc mặt cô tái nhợt, chảy nước mắt, so với bị giết, cô càng cảm hận sự thật y chọn một người khác mà bỏ rơi cô, “Giết tôi đi!” Cô hét lên, mang theo tiếng khóc yếu ớt, “Giết tôi đi!!!” Tay của y không động dậy, tiếng khóc bị áp chế của cô cuối cùng trở thành gào khóc, “Tôi không nỡ mà!!! Tôi yêu anh mà!!!”

“Cô nói đúng, tôi không giết được người quan trọng với tôi.” Vu Tử Thạc cất súng, đồng thời tước khẩu súng trong tay cô: “Nhưng cô đã không phải nữa.”

“Vậy tại sao anh không giết tôi!!!” Nước mắt phản chiếu ánh sáng của tia chớp, cô cao giọng hét lên, lẽ nào, y thậm chí khinh thường động thủ giết cô rồi sao? Hay kỳ thật y không nỡ?

“Hôm nay tôi không có tâm tình xử lý cô.” Thờ dãi, y nhảy lên bệ cửa sổ, xoay lưng về phía cô nói: “Cô tin bọn họ, hiện tại bọn họ đã đạt được thứ mình muốn, tự nhiên sẽ phái người đến giết cô diệt khẩu. Tôi thấy có xe ngoài kia, trong một phút nữa sẽ có người tới đây, bọn họ sẽ không nghe bất cứ lời giải thích nào của cô.” Y quay lại nhìn cô lần cuối cùng, khóe môi mang theo nụ cười khó thể phân biệt. “Không ai có thể xóa bỏ quá khứ của mình, cuối cùng cô chỉ có thể cô đơn một mình, hơn nữa, sẽ không có người đến cứu cô.”

“Vu Tử Thạc!!! Tôi hận anh!!!!!!!!!!” Cô gào hét nhìn theo bóng dáng đã biến mất ngoài cửa sổ.

Vu Tử Thạc đi trong cơn mưa, đột nhiên nghe thấy từ không xa truyền tới tiếng cửa bị đập ra, tiếp theo, là tiếng nã súng quét quanh và tiếng kêu hét của phụ nữ.

Cơn mưa to thấm ướt sơ mi và âu phục của y, y cứ bước đi, nước mắt đột nhiên rơi xuống, nhưng rất nhanh đã bị cơn mưa xóa nhòa, y sờ khóe mắt nóng hổi cảm thấy kinh ngạc vô cùng, trong ký ức của y, trước giờ y chưa từng khóc vì bất cứ ai. Hăm răng cắn chặt lấy môi, y lấy chiếc hộp hình vuông màu đen trong túi ra, bật mở, một chiếc nhẫn lấp lánh ánh sáng năm màu yên tĩnh nằm trong hộp, nhẫn vậy một lúc, cuối cùng vẫn cười.

Cất hộp vào túi, y cúi đầu tiếp tục bước đi, đột nhiên, một đôi chân thon dài thẳng tắp xuất hiện trong tầm mắt của y, ngẩng đầu lên nhìn, chủ nhân của gương mặt kiên nghị đang chăm chú nhìn y: “Tôi nghe thấy tiếng súng, ai chết vậy?”

Vu Tử Thạc biết tại sao Giang Hằng trở về, người này lo lắng y sẽ làm ra chuyện gì khiến bản thân hối hận cả đời. Y nhướng cao chân mày, khóe môi hiện ra độ cong nhẹ nhàng, trong mắt hiện lên sự thê lương như nỗi tuyệt vọng, “Một người phụ nữ đáng thương, ngu ngốc.”

Giang Hằng nhất thời yên lặng, chỉ nhẹ nhàng kéo y vào lòng: “Trông anh rất buồn.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 61: Giao Dịch Của Chuột Chũi

Bọn họ cùng bay đến Canada, Sarah vì cố gắng làm nhanh suốt đêm nên trông rất mệt mỏi, khi tạm biệt, Sarah nhét một quyển sổ nhỏ màu đen vào trong túi Vu Tử Thạc, xem ra, trừ việc làm giả cái hộp, Vu Tử Thạc còn đòi cô bé một món quà nhỏ đi kèm.

Sau khi tạm biệt Sarah, Vu Tử Thạc và Giang Hằng lên đem cái hộp giả hoàn mỹ này bỏ vào viện bảo tàng quốc gia, chuyện này đã kết thúc rồi, bọn họ có thể chọn im hơi lặng tiếng một thời gian, nhìn tình hình rồi quyết định hành động. Tối đêm thứ hai khi cái hộp được trả về, y đột nhiên nhận được một tin nhắn, là chuột chũi gửi đến hẹn gặp y tại công viên.

Giang Hằng nói chuyện này rất lạ, tốt nhất không nên đi, nhưng Vu Tử Thạc cảm thấy cũng nên gặp chuột chũi một lần, Giang Hằng cũng không tiếp tục ngăn cản, chỉ lặng lẽ ngồi trước máy tính tìm kiếm tất cả tin tức của chuột chũi.

Vu Tử Thạc không ngờ có thể cùng chuột chũi sống vai ngồi trên ghế công viên hút thuốc nói chuyện, thân phận của chuột chũi đã lộ rõ, hẳn là cảnh sát trưởng của sở cảnh sát US Marshal New York (cảnh sát tư pháp Mỹ)___ Klein Minton, Klein rũ mắt nhìn Vu Tử Thạc nói: “Cái hộp các anh trả về, là giả đúng không?”

Vu Từ Thạc phun ra khói mờ, cười nhẹ nhìn chuột chũi, “Cảnh sát trưởng Minton, tôi nghĩ tôi biết vị trí của anh rồi.”

Cái hộp do Sarah làm giả hoàn toàn không hề hở, hơn nữa, cái hộp thật không biết tung tích không thể tiến hành giám định, hiện tại đã không ai có thể đoán định thứ đó là thật hay giả. Còn về trình tự giải mã trong cái hộp đó là do Giang Hằng vừa viết lại, nó có thể làm loạn sự thật, nhưng cho dù không thể phá giải trình tự, cũng vẫn giúp mấy kẻ tự cho thông minh chậm rãi nghiên cứu, vĩnh viễn cũng không có kết quả.

Chuột chũi biết những điều này, nhưng hắn suy nghĩ cho an toàn của mình, nên không mở miệng nói ra sự thật. Vu Từ Thạc cũng không nghĩ đến lần này quen biết, lại là một kẻ lão luyện đi dạo trên biên giới pháp luật.

“Tôi không tán thành quốc gia dùng bộ hệ thống đó để giám sát cuộc sống người dân, tin tức tình báo người bạn gái của anh cung cấp trước khi chết tôi đã tiêu hủy hết rồi, chuyện các anh có cái hộp đó, hiện tại chỉ có tôi biết. Bắt đầu từ hiện tại trình tự sẽ được bảo vệ tốt, tôi biết thứ đó ở trong tay các anh thì tốt hơn.” Klein mỉm cười, lộ ra hai chiếc răng cửa trắng bóng: “Nhưng đừng để tôi phát hiện các anh lợi dụng nó làm chuyện xấu, tôi sẽ truy bắt các anh.”

“Không sợ tôi giết anh diệt khẩu sao, cảnh sát trưởng?” Vu Từ Thạc nhún mày đứng lên, ánh nắng mai rơi lên mặt y, gương mặt được tắm ánh nắng càng thêm anh tuấn mê người.

“Tôi có thể thấy được sự lương thiện và chính trực trong mắt anh, đặc công Arthur.” Chuột chũi hiển nhiên biết rõ tên lúc Vu Từ Thạc còn làm việc cho CIA, có lẽ là Lam Phi nói với anh ta. “Tin tưởng là phải từ hai bên, kẻ phản bội người yêu và người đáng tin thì cuối cùng chỉ có thể cô đơn suốt đời. Cho nên, chúng ta nói xong rồi?”

Vu Từ Thạc quay lại nhìn chuột chũi, y có thể từ trong mắt chuột chũi thấy được sự kiên định giống như Giang Hằng. “Thành giao.” Y híp mắt, cong môi. “Thuận tiện nói một câu, người có thể bắt được tôi chỉ có một thôi.”

“Người bạn bí mật đó của anh sao? Tôi có nghe Lam Phi nhắc tới, ba năm, anh và cô ta hầu như không biết chút gì về anh ta.” Chuột chũi sâu xa nhìn Vu Từ Thạc, Vu Từ Thạc thoáng chốc hiểu rõ nguyên nhân hôm nay chuột chũi hẹn y tới đây, chuột chũi tin y, nhưng không tin Giang Hằng còn chưa thấy mặt kia.

“Tuy anh ta rất chú trọng bảo mật, nhưng...” Vu Từ Thạc nghĩ nghĩ, gật đầu nói: “Anh ta là người tuyệt nhất tôi từng gặp.”

“Tôi hiểu rồi, là anh ta thay đổi anh. Như vậy tôi cũng yên tâm rồi, tạm biệt, Vu Từ Thạc.” Chuột chũi bất ngờ gọi tên y, hơn nữa phát âm tiếng Trung chuẩn vô cùng, cái tên khó đoán này, rốt cuộc biết được bao nhiêu chuyện của y?

Đương nhiên, còn lại để sau hãy nói. Ít nhất, chuột chũi sắm vai nhân vật không khiến người ta ghét.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 62: Tạm Biệt New York

Vu Từ Thạc nhìn theo chuột chũi đi xa dần, phát hiện chuột chũi có hơi bị thọt, lẽ nào lần trước hắn ta ra mặt đã giả vờ sử dụng tay chân giả? Giao dịch bản thiêu này miễn cưỡng tính xong, nhưng Vu Từ Thạc hiểu, chuột chũi sẽ luôn đứng một bên quan sát, không can thiệp quá nhiều, cũng không giúp đỡ.

Và cả về mặt cuối cùng khi chuột chũi gọi tên y, y hiểu hàm nghĩa trong ánh mắt đó, giống như đang nói__ “Dùng nó làm vài chuyện tốt đi.” Nó, đương nhiên là chỉ hệ thống đó.

Cuộc sống trở về bình thường, tình cảm bị đè nén luôn dâng lên trong lòng vào lúc người ta thả lỏng cảnh giác, đêm mưa sấm chớp liên hồi đó, sự bi phẫn của Lam Phi hòa vào tiếng gào thét, nước mắt của Lam Phi, y vẫn luôn cho rằng cô rất kiên cường, vì cô chưa từng rơi lệ trước mặt y. Cảnh tượng xảy ra đêm đó, những đoạn nhỏ màu xám lam liên tục đi vào giấc mộng của y mấy ngày nay.

Vu Từ Thạc nhìn bầu trời xanh ngắt trên đỉnh đầu, mây trắng lơ lửng, Giang Hằng từng nói hắn từng có vài thứ, nhưng đã mất rồi, y cảm thấy hiện tại y đã có thể hiểu cảm giác của Giang Hằng, cho dù người thân cận đó không đáng được tha thứ, nhưng những thứ từng có một khi mất đi, dù là người kiên cường cũng cảm thấy hối hận sâu sắc.

Chẳng qua, đàn ông và phụ nữ không giống nhau, đàn ông cho dù hối hận, cũng không thể quay lại.

Dưới khách sạn, Giang Hằng đang ôm bao bánh mì đứng trước cửa tán dóc với ông chú Caston, Caston tràn đầy nhiệt tình: “Trình sát Lederman! Lại gặp anh rồi! Thật vui đó!”

Xyli Lederman, là tên của Giang Hằng khi ẩn núp trong FBI, năm năm trước hắn gia nhập FBI, là vì tránh né truy sát, ba năm trước, cũng chính là trước khi gặp mặt Vu Từ Thạc, hắn mất đi một người đối với hắn mà nói vô cùng quan trọng. Cho nên, tuy ánh mắt hắn đặt trên mặt Caston, nhưng trong lòng Giang Hằng vẫn vương bận một bóng dáng ma quỷ khác.

Vào lúc này nói là lo lắng thì cũng không sai, về chuyện người phụ nữ đó, đối với Vu Tử Thạc mà nói đích thật rất khó khăn, người này không thể tha thứ cho sự phản bội, cho dù có là người quan trọng, từ chuyện của Enya Pirlo có thể nhìn ra, cho dù là cộng sự nhiều năm bầu bạn, y vẫn có thể tiễn cô đến địa ngục làm khách. Nhưng người phụ nữ đó không giống vậy, Vu Tử Thạc vẫn luôn hạ thấp giá trị của cô trong lòng y, còn Giang Hằng thì biết rõ, y thật sự yêu người phụ nữ đó.

Vu Tử Thạc luôn mang điều bộ không sao cả, nhưng có lẽ, tất cả không hề nhẹ nhõm như bề ngoài của nó.

Ngoài tù kính xuất hiện bóng người kéo hành lý, Giang Hằng đẩy cửa, kéo vai đối phương lại: “Lại định không từ mà biệt?”

“Tôi...” Vu Tử Thạc ngừng một lát, nhìn sang nơi khác. “Cho rằng tôi nên đi nghỉ dài hạn một lần, một mình.”

“Điều này không liên quan đến chuyện không từ mà biệt.” Giang Hằng nhìn chăm chăm mặt y, con ngươi màu xanh thẫm như hai viên thủy tinh thần bí cao quý dưới ánh mặt trời.

“Tôi không có số điện thoại của anh.” Sau khi Giang Hằng bắt đầu hoài nghi Tiểu Trọng thì đã đổi số di động, cho nên hôm đó trong biệt thự, Vu Tử Thạc gọi cho hắn, không ai bắt máy.

“Nhưng anh biết tôi đang ở đâu.” Cánh tay Giang Hằng đột nhiên thu chặt, hắn có thể cảm nhận được xương cốt cứng cáp dưới làn da trơn mịn chắc nịch này. Đang giữa trưa, mặt trời đột nhiên chuyển hướng, ánh sáng chiếu từ sau lưng khiến đường nét của y càng thêm đậm. “Tại sao không nói một tiếng đã đi?”

“Vi...” Vu Tử Thạc bắt đất đi thối lui, quay lại nhìn Giang Hằng. “Tôi biết, nếu anh muốn giữ tôi lại, tôi sẽ không đi được...” Sau đó, y cười nhẹ lắc đầu, kéo tay Giang Hằng ra: “Không phải hiện tại, Giang Hằng. Tôi cần thời gian.”

“Tôi nghĩ chúng ta rất nhanh sẽ gặp lại.” Cuối cùng, Giang Hằng ôm y một cái, tình bạn, cái ôm không bao hàm bất cứ tình dục nào trong đó, Vu Tử Thạc ngược mặt, kẹp một chiếc máy phát tín hiệu theo dõi trong túi ra ném đi, “Đổi mảnh mới đi, anh bạn.”

Giang Hằng hơi nghiêng đầu, lấy chiếc máy nghe trộm trong túi ném vào thùng rác, cú ném hoàn mỹ: “Đa tạ nhắc nhở.”

Hai người trao đổi một ánh nhìn, bỗng nhiên cùng cười ha hả.

Nụ cười sáng lạn như ánh mặt trời tháng sáu.

Giang Hằng quay người đi, thân hình cao to thẳng tắp dần chìm vào đám đông, lần này, Giang Hằng có thể cảm giác được ánh mắt của Vu Tử Thạc dõi theo hắn, không phải tầm mắt bức bách, mà giống như ánh nắng xung quanh, không nơi nào không tồn tại, lại đặc biệt vô cùng, kích thích vào tất cả cảm quan của con người, khiến người ta không thể lơ đãng.

Hắn gắng hạ tầng tầng cảm thấy, kết quả lại tự dẫn mình vào tròng.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 63: Ngoại Truyện: Vu Tử Thạc Năm Năm Trước Passed - Enya Pirlo -1

Năm chiếc trực thăng bay lượn quanh trong bầu trời Washington, chiếu đèn vào năm góc trên đỉnh tòa nhà, nơi ánh sáng dừng lại, có hai bóng đèn. Một người đàn ông tiêu sái mặt râu đen sậm cao quý, mái tóc ngắn màu nâu nhạt bị khí lưu thổi loạn cào cào, con mắt màu hổ phách cất giấu tia sáng lạnh lùng, khóe môi hơi nhếch, đó là một nụ cười vô cùng hống hách. Bên cạnh y là một người phụ nữ, làn da trắng tinh như tuyết, mái tóc ngắn gọn gàng nhanh nhẹn, con mắt màu nâu đậm nhân nhợt như mây khói, bộ lễ phục màu hoa hồng thanh lịch và sang trọng ôm sát người, tô điểm đường cong hoàn mỹ của cô.

Trực thăng muốn hạ cánh, Vu Tử Thạc dứt tay trong túi quần, nghiêng đầu nhìn người phụ nữ một cái, giọng nói tràn đầy âm từ tính phát ra: “Enya, chuẩn bị xong chưa?”

Enya Pirlo nhìn sang cộng sự của cô, người đàn ông nhỏ hơn cô gần mười tuổi này là do chính tay cô dẫn dắt, với vẻ ngoài thành thực sớm hơn những người cùng tuổi khác, y luôn mang theo vẻ bồn chồn trong sự dịu hòa, “Arthur, súng của cậu đã khát rồi.”

Arthur Randell, là tên của y khi làm cho CIA, mười tuổi y được thầy của mình đưa đến CIA, cái tên Arthur này là do thầy đặt cho y, khi gặp mặt Enya lần đầu cô đã nói: “Arthur là một cái tên hay, hàm nghĩa là quý tộc thanh cao.” Lúc đó y vừa mười tuổi đã hừ lạnh một tiếng, cảm súng trên bàn chỉ vào phần tử khủng bố sắp bị xử hình bên cạnh, không chút do dự bắn ra hai phát súng, đầu đối phương bị bắn thủng, não và máu cùng bắn lên vách tường màu trắng sau lưng. Bỏ súng xuống, y dùng ngữ điệu trào phúng nói, “Cái gì mà thanh cao hay không, chẳng qua là giết người mà thôi.”

Enya ôm khuỷu tay, lúc đó cô để tóc dài, gió thổi mái tóc nhẹ phát phơ, cô gật đầu nói với người bên kia camera: “Tôi thích đứa trẻ này rồi.”

Thời gian vụt cái trôi đi, đã được mười năm, Enya gần đến 35 nhưng sức quyến rũ vẫn không suy giảm, phong vận vẫn còn. “Các vị trí nghe rõ, tín hiệu vệ tinh bình thường, mục tiêu trong hai tiếng nữa sẽ tới nơi.” Trong tai nghe vô tuyến truyền đến tiếng nói từ trung tâm giám sát, “Nhiệm vụ lần này của các bạn chính là ngăn cản và bắt giữ Hagen Brook và thủ hạ của hắn Carter Ron, lấy lại trang bị trong tay bọn họ, nhớ kỹ, đây là cơ mật.”

“Nhận được.”

Nhảy lên trực thăng, Vu Tử Thạc đưa tay cho Enya Pirlo, Enya nắm lấy, mỉm cười nói: “Chỉ có nói cậu là quý ông tuyệt nhất chị từng gặp chưa?”

“Tôi cũng chưa nói tôi không khuynh đảo vì chị.” Vu Tử Thạc cười đáp trả, kéo Enya lên, cánh quạt quay nhanh, trực thăng bay lên, đi về hướng tòa nhà Empire State New York. Lúc đó y không hề biết, thời gian này sẽ trở thành những giấc mơ màu kim loại mà trong năm năm tới thỉnh thoảng y lại nhớ về.

“Sở dĩ Hagen Brook chọn tòa nhà Empire State, chị nghĩ có liên quan đến tập đoàn Scarter.” Enya lật xem tài liệu trong tay, trên hồ sơ là hình của thủ lĩnh tập đoàn Scarter Amon Iglesias và con trai cả của ông Nohn Iglesias, “Amon đã già rồi, tuy ông ta vẫn còn ngồi ở vị trí đó, nhưng thật ra tất cả mọi chuyện trong tập đoàn Scarter đều đã do con của ông ta _ Nohn Iglesias xử lý.”

Tập đoàn Scarter là cơ cấu tình báo ngầm lớn thứ hai nước Mỹ hiện tại, đêm nay bọn họ tổ chức một bữa party tại tòa nhà Empire State, Hagen Brook chọn nơi này tiến hành giao dịch, có phải là một kế hoạch của tập đoàn Scarter không?

“Nohn Iglesias...” Vu Tử Thạc nhỏ giọng lặp lại cái tên này, Nohn là một từ đơn tiếng anh, có nghĩa là vận mệnh. Người đàn ông trong hình tuyệt đối chỉ cần nhìn một lần liền tạo ấn tượng rất sâu sắc, gương mặt cương nghị đường nét rõ ràng, ngũ quan anh tuấn, con mắt màu tím thủy tinh sắc bén, mái tóc được vuốt thẳng hết ra sau đầu, chỉ cần nhìn tấm hình cũng có thể tưởng tượng được tính cách nghiêm khắc theo chủ nghĩa hoàn mỹ của đối phương.

“Arthur, sau khi nhiệm vụ lần này kết thúc cấp trên nói có thể cho cậu nghỉ phép vài ngày.” Enya đưa cho y một lon Coca, “Trở về thăm Lam Phi đi.”

“Tôi không uống Coca.” Vu Tử Thạc không nhận ý tốt của Enya, trong khi đang làm nhiệm vụ trừ nước ra y không uống bất cứ loại đồ uống nào khác, “Sau khi hoàn tất chuyện này, chúng ta có thể uống thứ mạnh hơn một chút.”

“Cậu bắt chị khát nước hả.” Enya đóng tài liệu lại, tòa nhà Empire State đã ở trước mắt, cô mở tai nghe, giọng nói bên kia lại vang lên: “Mục tiêu dự định đáp xuống sau 30 phút, nhiệm vụ bắt đầu, nhắc lại, nhiệm vụ bắt đầu.”

“Nhận được.”

Đèn năm màu được gắn trên đỉnh tòa nhà Empire State, chiếu sáng bầu trời bán đảo Manhattan.

Tay Vu Tử Thạc vòng qua eo Enya, Enya nhìn xuống dưới một cái, ngón tay thon dài đó trước kia đã nhìn thấy vô số lần, mỗi lần cô đều không kiềm được cảm thán, nếu so với dùng để cầm súng, chúng có lẽ thích hợp để đặt trên bàn phím piano hoặc dây đàn violon hơn.

Enya nhẹ nắm mu bàn tay Vu Tử Thạc, cả hai dựa vào nhau đi đến cầu thang, giống như chỉ là một đôi tình nhân ân ái bước vào bữa tiệc.

“Xin hỏi anh chị có thư mời không?” Người canh cửa đứng ngoài cửa đại sảnh yến tiệc ngăn cản hai người, Enya rất đúng lúc kêu đau một tiếng, ngồi xồm xuống ôm gót chân. Người canh cửa vội cúi người kiểm tra vết thương của cô, lễ phục màu hoa hồng chỉ che đến đầu gối, khi cô khom xuống để lộ ra bắp đùi vừa thon vừa đầy đặn, những đường gấp khúc bên trong bắp đùi có thể khen là tuyệt đẹp khiến người canh cửa nhìn ngây cả người.

Vu Tử Thạc nhận cơ hội nhanh chóng liếc mắt nhìn danh sách, khi người canh cửa đứng lên, y diu Enya nói: “Tôi là Fay War, vừa rồi dẫn bạn gái ra ngoài tán bộ, chắc anh có thể tìm được thư mời của tôi.”

Người canh cửa đối chiếu bản danh sách và sắp thư mời phía dưới bản danh sách, xác thực có người này tồn tại. “Vậy xin ngài ký tên thêm một lần.” Đây là sự nhay bén của người canh cửa, chắc là người do tập đoàn Scarter phái đến, nghe nói từ khi Nohn Iglesias thăm tiếp nhận tập đoàn Scarter, tập đoàn Scarter đã tiến hành một phen đổi máu, rất nhiều người do một tay Nohn huấn luyện ra trở thành những sức mạnh mới của tập đoàn Scarter, nắm giữ nửa bầu trời trong ngành tình báo lũng đoạn tại New York.

“Được, không vấn đề.” Vu Tử Thạc nhanh chóng ký tên lên bằng danh sách, giống hệt chữ ký có sẵn trước đó, bắt chước nét chữ của người khác đối với y mà nói cực kỳ đơn giản, có một thời gian y còn mê đắm thưởng thức các tác phẩm nghệ thuật, điên cuồng học rất nhiều kiến thức về việc chế tạo và làm giả.

“Thật xin lỗi, vừa rồi đã thất lễ, mời vào, anh Fay War.” Người canh cửa nháy mắt với bảo vệ trước cửa, Vu Tử Thạc mỉm cười gật đầu, nụ cười của y rất văn nhả ôn nhu, vừa đi qua cửa kiểm tra an toàn, vai của y bị một cánh tay to rộng nắm lại: “Có thể nói chuyện vài câu không, cậu War?” Y quay lại nhìn, không phải ai khác, gương mặt này khiến người ta chỉ cần liếc qua cũng không thể quên, người đó chính là Nohn Iglesias.

Hai mươi tám tuổi đã gần như đứng trên đỉnh cao quyền lợi và là lãnh tụ tinh anh của các giới, từ trên cao nhìn xuống thiên hạ, Nohn Iglesias giống như kẻ hàng đầu mới bước ra từ trong tạp chí thương mại, toàn thân tỏa ra khí chất bá vương. Thiên tài trên đời này đại khái chiếm khoảng 1% nhân khẩu, mà trong đó người nổi bật có thể chân chính đạt được thành công chỉ có 0,02%, Nohn chính là người trong 0,02% này.

Chỉ mới chào hỏi, Vu Tử Thạc đã có thể khẳng định, Nohn Iglesias tuyệt đối không phải người thường, trong vòng hai năm tập đoàn Scarter nhất định sẽ vượt qua tập đoàn Molded trở thành tổ chức tình báo đứng đầu Mỹ.

“Đương nhiên rồi, anh Nohn Iglesias, đã nghe danh tiếng của anh từ lâu.” Ý cười không đến được khóe mắt Vu Từ Thạc, y không định giả vờ thân thiện trước mặt Nohn, vì như vậy cũng không tác dụng, nụ cười y lộ ra chỉ vì lễ phép. Enya hôn lên mặt y một cái, nói: “Em đi lấy chút đồ uống.”

“Em yêu, em thật biết quan tâm.” Y thâm tình nhìn theo Enya, y biết, cô đang muốn lôi kéo Fay War chân chính.

“Nào có.” Nohn khiêm tốn lắc đầu, giọng điệu chuyển biến: “Tuy chưa từng gặp cậu, nhưng tôi nghe nói con Samoyed nhà cậu vô cùng dễ thương.”
(*Tên một giống chó)

“Anh Iglesias, anh biết không, có lẽ lúc nhỏ tôi từng nuôi một con chó, tính cách của nó rất ôn thuận khiến người ta yêu thích, lại vô cùng thông minh hiểu ý người, nhưng anh chỉ có thể làm hết trách nhiệm của chủ nuôi, tuổi thọ của nó nhiều lắm là 20 năm, anh có thể ở bên nó đến hết đời, nhìn nó ra đi.” Vu Từ Thạc nói đến đây thì thở dài, “Cuối cùng anh chỉ còn một mình bước tiếp, không có gì có thể thay đổi anh. Những người giống anh và tôi, đã định là vĩnh viễn cô độc một mình.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 64: Phần 2: Chiếc Bật Lửa Màu Đen.

Nohn Iglesias dùng ánh mắt màu tím nhạt ngưng trọng nhìn chăm chú người đàn ông tuấn tú trước mắt, kẻ này là người thông minh, không trực tiếp trả lời vấn đề của hắn, nhưng đáp án đó lại vô cùng chân thật, y có từng nuôi chó hay không không quan trọng, mà những lời cảm khái vừa rồi từng chữ từng chữ là lời thật từ đáy lòng. Lời nói từ miệng y, có một ma lực khiến người khác khó thể nói gì, khiến người khác động tình.

Người hành tẩu trong thế giới bóng đêm đã định là vĩnh viễn cô độc, nếu không phấn đấu, leo lên đỉnh cao, thì sẽ bị cắn ngược.

Nohn bước tới một bước, lại gần Vu Từ Thạc, thấp giọng nói: “Anh bạn trẻ, bắt kẻ cậu là CIA hay FBI, dám gây chuyện trong địa bàn của tôi tôi tuyệt đối không bỏ qua cho cậu.”

Nohn Iglesias quả nhiên không đơn giản, đối với việc hấn vạch trần thân phận của mình dễ dàng như thế, Vu Từ Thạc không cảm thấy quá kinh ngạc, lúc này một phụ nữ bước tới, giao cho y một ly rượu: “Tôi là Karina Wood, anh muốn ra ngoài cho thoáng khí không?”

Lúc này Vu Từ Thạc mới chú ý thấy xung quanh có không ít ánh mắt đang nhìn về phía này, hai người đứng ngay lối vào hội trường, cho dù hạ thấp âm lượng nói chuyện cũng vẫn gây chú ý, giống như đang đứng ở trung tâm cơn bão. Không ít thiếu nữ lộ ra vẻ khát vọng nhiệt tình trong mắt, nhưng chỉ nhìn chứ không bước qua, chậm chạp không dám tiến tới, áp xuất khí thấp mạnh mẽ do họ tỏa ra trong lúc vô tình thổi tan dũng khí và rào cản tâm lý của những thiếu nữ và phụ nữ kia.

Vu Từ Thạc nhìn người phụ nữ trước mắt, bộ lễ phục dạ tiệc màu tím kéo dài chấm đất, mái tóc xoăn dài màu vàng uốn lượn sau đầu, phối hợp thêm trang sức thủy tinh, giống như người đẹp ngủ trong rừng vừa bước ra khỏi câu chuyện cổ tích, sóng mũi cao thẳng trên gương mặt trắng nõn, đôi mắt màu lam đậm mê người tựa như có thể quyến rũ bất cứ nam giới nào vào cạm bẫy, Vu Từ Thạc nhìn đồng hồ đeo tay, cách thời gian mục tiêu xuất hiện hãy còn 20 phút, y nhận ly rượu của cô và đáp: “Đêm nay bận rộn lắm ăn, chẳng qua sao tôi có thể cự tuyệt em chứ?”

Nói xong quay nhìn Nohn, “Anh Iglesias, nếu anh không để ý thì...”

“Đương nhiên không.” Nohn bày ra tư thế xin mời, nhìn Vu Từ Thạc nắm tay Karina đi.

Bọn họ đi xuyên qua đám đông, Karina cảm nhận được sức lực đang nắm lấy tay cô đột nhiên buông lỏng, quay lại nhìn thì người vừa rồi đã biến mất tăm, cô hoang mang nhìn quanh bốn phía, những nhà kinh doanh chào hỏi nói chuyện, nhân vật của giới tin tức đang vui vẻ uống rượu, còn có những cô gái vui vẻ tăng bốc lẫn nhau, nhưng không thấy người đó đâu nữa. Ngón tay thon dài của cô vuốt qua lỗ tai, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi, Nohn, tôi lạc mất anh ta rồi.”

“Biết rồi.” Nohn đứng cách đó khá xa ra hiệu Karina đừng bận tâm, động tác nhanh chóng như thế, biết mất thần không biết quý không hay, Karina hỏi: “Nohn, người này... rốt cuộc là ai?”

“Cô không cần biết, nhiệm vụ của cô đã kết thúc rồi, đi tìm người phụ nữ mà anh ta đã đưa vào đây.” Nohn ra lệnh cho Karina, xem ra yến tiệc đêm này không thể yên bình, Kariana nói: “Thật đáng tiếc, người theo dõi cô ta nói ba phút trước cô ta đã biến mất rồi, anh đoán không sai, nhất định có chỗ kỳ quái.”

Hai vị khách không mời thần bí... Nohn vừa suy nghĩ vừa nhăn mày, chợt thấy một người đứng lên sau bàn ăn. Hắn chăm chú nhìn người đó, bước nhanh theo.

Sân thượng ngắm cảnh tầng 86 nằm ở độ cao 1050 thước Anh của tòa nhà, đứng ở đây có thể thấy được toàn cảnh thành phố New York. Sau sự kiện 911, tay vịn bằng sắt ở nơi này được gia cố lại một lượt. Trên đài quan sát lộ thiên gió vô cùng lớn, mái tóc ngắn màu nâu nhạt của Vu Từ Thạc bị gió thổi tung, dưới ánh đèn vô cùng động nhân, y quay người phả một hơi thuốc, tay vịn trên lan can, mỉm cười nhìn Nohn vừa đuổi tới: “Phong cảnh ở đây không tệ nha.”

(*1 thước Anh = 0,3048m)

“Phong cảnh trên lầu còn đẹp hơn.” Nohn chỉ lên đài viễn vọng ở tầng 102, tầm nhìn ở đó càng thoáng đãng hơn, gió cũng mạnh hơn, hắt lấy thuốc và bật lửa ra, tiếng ầm nút thanh thủy, nhưng không có lửa, có lẽ công tắc hư, cũng có lẽ là do gió to.

Vu Từ Thạc cười cười, sờ túi áo, ném bật lửa của mình cho hắn, ánh lóe màu đen xẹt qua trước mắt, dưới sức gió bật lửa rơi ngay vào tay Nohn, chiếc bật lửa G02 Givenchy màu đen giá trị không tẻ bật lên một ngọn lửa nhỏ trong tay Nohn, trên sân phơi giữa đêm, hai điểm sáng màu đỏ dị thường bắt mắt.

“Anh không nên cản trở tôi.” Điều thuốc trong tay Vu Từ Thạc đã cháy được một nửa, “Thủ hạ của anh rất tài giỏi, tôi không muốn lấy họ ra luyện súng.”

“Có phải cậu đã hiểu lầm gì không? Là cậu đang gây loạn trong địa bàn của tôi!” Nohn cầm bật lửa của Vu Từ Thạc tiến tới một bước, bất ngờ lại bị vấp, Vu Từ Thạc đột nhiên xoay người kéo phần trên lan can, một khẩu Smith – Wesson 5906 màu bạc chớp mắt đã nằm trong tay y, hòng súng nhắm vào Nohn, hắn đang nhanh chóng dùng một tay chống đất để giảm xung động đứng vững lại bắt đầu tư thế muốn đổi đầu.

Tên này quá thông minh, trước đó đã sơn súng sao cho cùng màu với lan can rồi giấu nó trong đó, khách ngắm cảnh tới lui nườm nượp chỉ chú ý đến quang cảnh diễm lệ bên dưới, căn bản không có ai chú ý đến khẩu súng gắn trên lan can. Khó trách y dám nói chuyện ngông cuồng, xem ra thật sự có chút tài.

Nohn thầm tính toán tốc độ và góc độ của đường đạn, thân thể hắn hơi nghiêng sang trái, đồng thời hòng súng cũng trực tiếp nhắm vào ngực hắn. “Đừng so tốc độ với tôi.” Vừa nói, tay của Vu Từ Thạc vừa nẩy lên, động tác nhanh tới mức không thể thấy rõ, Nohn chỉ cảm thấy sau đầu bị đụng mạnh một cái, tiếp đó gương mặt ngã thẳng vào mặt đất lạnh băng, bóng dáng như ma quỷ đó cùng âm thanh mơ hồ dần đi xa: “Bật lửa đó tặng cho anh.”

Bật tai nghe, đầu bên kia truyền tới âm thanh: “Mục tiêu sau năm phút nữa sẽ tới, Hagen mang theo 6 thủ hạ, xin xác nhận bắt được mục tiêu.”

“Nhận được.”

“Nhận được.” Bên chỗ Enya truyền tới tiếng nước nhỏ đến mức hầu như không nghe thấy, chắc cô đang ở trong nhà vệ sinh, Vu Từ Thạc có thể đoán được đại khái cô giấu súng ở đâu.

Thì ra cô và y đều giống nhau, trước khi làm nhiệm vụ đã chuẩn bị sẵn, y giấu súng trên đài quan sát, mà cô thì giấu súng trong thùng nước ở nhà vệ sinh.

Trực thăng của Hagen Brook đã hạ cánh, hắn và Carter Ron đang bước lên bậc thang, bọn họ không thông qua cửa an ninh, mà trực tiếp mang vũ khí vào trong đại sảnh tiệc, nơi đó có mấy phòng ngủ giá cả không rẻ, lúc này Vu Từ Thạc mới phát giác có lẽ Nohn không biết chuyện giao dịch của Hagen. Nhưng ngay cả chuyện mà tập đoàn Scarter không biết, CIA làm sao biết được?

Vu Từ Thạc và Enya vòng lên hai cầu thang trái phải, đợi hai bên đường, ước chừng hai phút sau, trong căn phòng đóng kính chợt vang lên tiếng súng, sau đó là Hagen và Carter xách hai vali một to một nhỏ bước ra, vẻ mặt của Hagen rất bình tĩnh, hoàn toàn không giống như vừa giết người, nhưng vết máu còn dính trên áo sơ mi của hắn thì không nói như vậy. Sáu thủ hạ của hắn bao gồm Carter đều bước ra, trông bọn họ hoàn toàn không tổn thất.

“Các người đi trước xem thử.” Hagen thân nhiên nói với hai thủ hạ, hai người đó gật đầu, mỗi người giữ một khẩu MP5 đi về hai bên cầu thang trái phải xem xét. Có vẻ như bọn họ dự định sẽ lên trực thăng ở tầng đỉnh để rời khỏi.

Vu Từ Thạc cười thầm, nhảy lên trên tay vịn cầu thang, cánh tay dùng sức, đảo người, chân móc vào tay vịn còn thân người thì đổ xuống dưới. Ngay chớp mắt khi người đàn ông cao to quay người đi về đầu cầu thang, sau lưng hắn xuất hiện cánh tay siết chặt cổ hắn, sức lực mạnh mẽ, động tác dứt khoát nhanh nhẹn, đối phương thậm chí còn không kịp rên rỉ một tiếng đã chậm rãi ngã xuống.

Đồng thời, trong tai nghe vang lên giọng nói của Enya, “Giải quyết hoàn tất.” Y vòng lên lan can chạy về thang máy, thang máy đã bắt đầu đi lên, con hồ ly già Hagen đó nhất định phát giác tình huống không đúng. Cũng tốt, y đang cảm thấy không đủ thú vị, liếm liếm môi, y nhanh chóng lao đi, khi đến đài quan sát trên lầu 102, lại đụng phải hai thủ hạ của Hagen, trực thăng đã tới gần đài quan sát thả dây thang xuống.

Hai hòng súng tiểu liên nhắm vào y tiến hàng càn quét, y nằm bệt xuống đất, vừa lăn đi tránh đạn vừa nâng súng bắn tới, không quá ba giây chủ nhân của hai khẩu tiểu liên đã nằm dưới đất. Enya đuổi tới nổ súng bắn chết một người, bộ lễ phục dạ hội màu hoa hồng bị cô xé một đường từ dưới lên, mái tóc ngắn màu đen và chiếc váy phát phơ trong gió, tràn đầy dã tính.

Tại đó chỉ còn năm người đứng, trừ họ ra chính là Hagen, Carter và một thủ hạ da đen của Hagen. Dưới sự yểm trợ của loạt đạn, Hagen giữ thang dây, đồng thời, súng tiểu liên hết đạn. Nhân thời cơ Carter lấp đạn, Vu Từ Thạc lao ra từ chỗ trốn sau bức tường, một tay kéo khẩu súng của Carter hướng lên trời, một chân ngáng ngã hắn, hòng súng nổ thẳng lên bầu trời phóng ra điểm sáng như tia pháo hoa.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 65: Phần 3: Kết Thúc Bằng Sự Phản Bội.

Tên da đen đó là cao thủ dùng súng, Enya vừa ló người ra lập tức bị đối phương móc súng lục bắn trúng vai, Vu Từ Thạc nhất thời phân tâm, tay cầm súng bị Carter tóm được, Carter gầm thét một tiếng không chế y dưới đất, hai người lăn lộn làm bể không ít bồn hoa, cuối cùng khi dừng lại là cảnh hai người hai tay chống nhau, cùng ra sức gồng đối phương. Enya trốn sau tường ổn định cánh tay, rồi nằm xuống, lăn đi bắn trúng đùi tên da đen.

Vu Từ Thạc ngửa đầu ra thoáng chốc đụng trúng đầu Carter, Carter bị choáng, Vu Từ Thạc lập tức nhân thời cơ rút tay ra bỏ sung một phát súng vào ngực tên da đen. Lực dội của súng khiến y bị lộ sơ hở, Carter cố gắng đẩy, y bị ép lên trên tay vịn, nửa thân trên vượt qua lan can, chỉ cần nói lỏng tay cầm trên lan can thì sẽ được rơi từ độ cao hơn 400m này xuống.

Enya trông có vẻ quá sức, tuy là cấp trên muốn lưu lại mạng sống của Carter, nhưng hiện tại không thể bận tâm được nhiều như vậy, chết một người vẫn tốt hơn là nhiệm vụ thất bại. Súng bị rớt xuống sàn trong lúc đầu đá, y dứt khoát nắm lan can uốn ra sau, hai chân kẹp phần eo Carter nhấc lên, Carter ngã ra ngoài, kêu thét lên rồi rơi tự do xuống dưới. Thật không hổ là tòa nhà Empire State, nghe nói mỗi năm đều có rất nhiều người chạy tới đây tự sát.

Thân hình Vu Từ Thạc treo lơ lửng giữa không trung, nhìn trực thăng sắp rời khỏi, y một tay giữ lan can, một tay lục túi, tìm được một thứ, kéo chốt rồi ném về phía cửa buồng trực thăng, đạn hơi cay chuẩn xác rơi vào trong trực thăng rồi phát nổ, cả khoang bị bao trùm trong làn khói trắng, sau đó giống như mất thăng bằng nghiêng ngã về một hướng. Trong lúc kịch liệt lay động hai va li bị văng khỏi tay Hagen, rơi lên mặt đất của đài quan sát, một trong đó bị bật mở, tiền mặt màu xanh được cất bên trong bay loạn theo gió, một cái khác thì Enya đã đón được.

Hagen thấy tình hình không tốt, lập tức buông thang dây, lúc này trên lưng hắn đã đeo một cái túi màu đen, chiếc dù được bung ra trong bầu trời đêm được thấp sáng rực rỡ.

Enya một tay cầm vali, một tay che bờ vai bị thương đi tới trước lan can, sắc mặt cô tái nhợt, trông có vẻ khá đau đớn, phần vải áo trước ngực đã bị thấm đỏ máu tươi, bộ lễ phục màu hoa hồng dưới sự tô điểm của máu càng thêm tuyệt đẹp.

“Sao cậu lại có đạn hơi cay?” Enya cúi nhìn y, mái tóc của họ bị gió lớn thổi tung lên.

“Giấu dưới bồn hoa.” Vu Từ Thạc cười với Enya, phương thức sinh tồn đi tới đâu liền giấu vũ khí tới đó chính là do cô dạy y.

Enya bị y chọc cười, y nhớ tất cả những gì cô đã dạy, nâng hộp thiết trong tay hỏi: “Arthur, cậu có muốn biết bên trong đựng thứ gì không?”

“Nếu không phải là sắp về số trúng thưởng thì chị không cần phải nói với tôi.” Vu Từ Thạc biết rõ hành động lần này của họ, tuy nói là bán mạng cho chính phủ, nhưng nếu biết quá nhiều, thì bất cứ lúc nào cũng có thể trở thành kẻ địch của chính phủ.

Vu Từ Thạc dựng thẳng người muốn vòng vào trong lan can, lúc này, khẩu súng của Enya lóe lên, pằng, vai của y chảy máu nóng hổi, y rên nhẹ một tiếng, cánh tay còn lại có thể dùng lực nắm chặt tay cầm sắt, trong ánh mắt nhìn Enya dâng trào sự tàn bạo, “Nghỉ phép dài hạn của chị chính là ý này sao?”

“Chị thật sự không muốn làm vậy, Arthur.” Enya nhìn y, trong mắt mang đầy thương xót, y là do cô một tay dẫn dắt, muốn cô một phát giải quyết y, rất khó. Vừa rồi y cứu cô, hiện tại cô lại muốn giết y. “Nhưng ai bảo cậu bán đứng CIA chứ.”

Không ngờ lúc này Vu Từ Thạc lại bỗng nhiên thờ dài một hơi, vẻ thương xót trong mắt còn đậm hơn Enya. “Tôi cũng nhận được mệnh lệnh tương tự, sau khi kết thúc nhiệm vụ lần này, phải giải quyết chị, nhưng tôi...”

“__ Nhưng cậu không nhẫn tâm ra tay. Như vậy không thể trách tôi, trong chúng ta chỉ có một người có thể sống, đây chính là quy tắc.” Enya lạnh nhạt ngắt lời y, làm đặc vụ tới tuổi ba mươi lăm, đã không còn xem trọng sống chết nữa.

Chuyện cũ chợt hiện về trước mắt, trong suốt mười lăm năm, mười lăm năm nương tựa nhau để tồn tại, từng vụ hợp tác vô cùng hợp ý, nhiều lần thoát mạng trong đường tơ kẽ tóc, nói không xúc động, nhất định là nói dối. Vu Từ Thạc có rất nhiều chỗ tương tự cô, trên người y có bóng dáng của cô, đó là dấu vết năm tháng lưu lại trên người y. Y giống cô, thậm chí sức mạnh của y vượt xa cả cô. Cô bồi dưỡng y thành một quái vật cường đại, hiện tại cô muốn tự tay giết chết y, tất cả nghe thật hợp tình hợp lý, cô lại nâng súng lên, lần này, là nhắm vào tim Vu Từ Thạc.

“Chị sai rồi, Enya.” Cho dù tới lúc này, giọng nói của Vu Từ Thạc vẫn tràn đầy gọi cảm trong sự nhàn nhã thâm trầm, “Tôi và chị, ai cũng không thể tiếp tục sống, đó mới là quy tắc của chúng ta.”

Màu máu đỏ tươi nhuộm đỏ vai y, cô cũng giống vậy, y chớp mắt, không còn cười nữa, mà nhẹ nhàng buông tay, đồng thời, cô cũng bóp cò súng, viên đạn sượt qua thân thể đang rơi xuống của y, y móc thứ trong túi ra ném lên trên, vật thể hình tròn màu đen lăn tới dưới chân cô.

Đó là một quả lựu đạn, y giấu lựu đạn dưới bồn hoa, cô đã không kịp chạy thoát, mà y cũng đang rơi xuống. Kết cục cuối cùng của hai đặc vụ, không ngờ lại thế thảm như thế.

Tiếng nổ vang lên ầm ầm, trên đài quan sát lửa sáng ngập trời, ngọn lửa nóng bức giống như một mãnh thú giương nanh múa vuốt, tàn sát bừa bãi nuốt chửng tất cả những gì nó đụng tới.

Áp suất của hơi nổ làm Vu Từ Thạc bị thương ngoài da, ngực y bị làn gió nóng bức đốt thành màu đen, trong lúc rơi xuống, y cố vươn tay nắm lấy thứ gì đó, cánh tay đầy vết sẹo vốn đã không còn bao nhiêu sức lực, nhưng lại như bùng phát nắm thật chắc lấy một tay cầm bằng sắt vừa tóm được, thân thể vì trọng lực cộng thêm tốc độ bị kim đâm đột ngột, hầu như muốn xé ra làm hai. Bản năng cầu sinh của con người, thật là thứ đáng sợ.

Vết thương nơi bị súng bắn rách ra thật lớn, máu thấm đầm áo sơ mi rách nát của y, y vô lực thờ đốc, tự biết chỉ dựa vào sức mình thì không thể nào trèo lên.

Khi y sắp mất đi tất cả sức lực, một đôi tay to lớn đột nhiên vươn ra khỏi lan can nắm lấy cổ tay y, y mượn lực ngẩng đầu nhìn người đó, lộ ra nụ cười tái nhợt. “Ha, kiểu tóc của anh thật không tồi.”

“Nhờ cậu ban cho.” Nohn kéo y lên, đây là đài quan sát ở tầng 86, mái tóc màu nâu đậm của Nohn bị gió thổi loạn, mái tóc vốn được chải hết ra sau đầu hiện tại rũ trước trán, bay bổng theo làn gió, mái tóc bay bay khiến hán không còn vẻ bá đạo và cường thế như trước nữa, ngược lại vẻ mặt này trông có vẻ khá là... dịu dàng?

Hai người đàn ông đứng trên đài quan sát không người, một nằm, quần áo không chỉnh tề, nhìn như đang thoi thóp, một ngồi, âu phục kiểu cách, hơi thở phì phò, hình thành sự tương phản rõ rệt. “Fay,” Đây là lần đầu tiên Nohn gọi thẳng tên y, hán đã không còn bận tâm đó rốt cuộc có phải là tên thật của Vu Từ Thạc hay không. “Dùng lựu đạn làm chuông báo thức thật sự rất ổn.”

Rất rõ ràng, Nohn bị bán súng đánh ngất trước đó nhờ tiếng nổ mà tỉnh dậy.

Một cơn gió chợt ập tới kèm theo hơi ẩm, cơn mưa nặng hạt đổ xuống không dự báo, bầu trời bỗng dưng lóe sáng, một tiếng ầm cực lớn, tia sét màu tím đánh thẳng vào cột chống sét của tòa nhà Empire State.

Nước mưa xối ướt đầm hai người trên đài quan sát, máu chảy xuống theo dòng nước, mùi máu tanh và thuốc nổ lan tràn trong không khí, Nohn quay mặt lại nhìn Vu Từ Thạc, “Tiếng nổ vừa rồi, ai chết?”

“Một...” Vu Từ Thạc mở mắt, lặng lẽ nhìn nhìn gương mặt nghiêng bị nước mưa xối của hán và bầu trời lúc này đã đen kịt, trong cơn mắt màu nhạt đó, lộ ra sự căm hận rõ rệt, y ngừng một lát, thu lại tia sáng trong mắt, cuối cùng cười lên. “Một người phụ nữ ngu xuẩn.”

Trước khi xuất phát Vu Từ Thạc đã nhận được lệnh, sau khi nhiệm vụ kết thúc phải giết Enya Pirlo, lý do cũng giống như cô đã nói, bọn họ nói cô phản bội CIA.

Suốt quá trình hai người nói nói cười cười, thậm chí trong nhiệm vụ cuối cùng vẫn có thể rất ăn ý sóng vai tác chiến. Y vốn muốn thả cho cô một con đường sống, nhưng cuối cùng cô vẫn chết vì sự ngu xuẩn của mình. Nhưng hiện tại nghĩ lại, cô có thể chạy được tới đâu? Bọn họ đều là kẻ cô đơn, vĩnh viễn. Nhưng ít nhất...

Y chợt nắm lấy vạt áo của Nohn, lớp vải ướt nhẹp có cảm giác thô ráp nhưng không hề khiến người ta phản cảm “Giúp tôi bảo vệ một người, cô ấy tên là Lam Phi.”

___ Ít nhất không thể để cô ấy cô đơn.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 66: Phần 4: Bóng Phản Xạ Trong Gương.

Trong cơn mưa, tiếng sấm vang lên liên hồi, Nohn nhăn mày nhìn Vu Từ Thạc, cơn mắt màu hổ phách của Vu Từ Thạc đã sắp mất đi tiêu điểm, y thật sự mất máu quá nhiều. Y nhìn Nohn, lặp lại một lần, “Nohn, giúp tôi bảo vệ Lam Phi, tôi có thể lập tức biến Scarter thành tổ chức tình báo hàng đầu nước Mỹ, tôi nợ anh.”

Trong cơn mắt màu tím nhạt lóe lên tia sáng, Nohn đảo người, hai tay ấn hai bên đầu Vu Từ Thạc, đứng ở trên y, hai người nhìn nhau đủ mười giây, gương mặt chợt gần của Nohn có chút mờ hồ, trên môi y bị hôn thật mạnh, đầu lưỡi nóng ẩm trực tiếp xâm nhập vào khoang miệng y, vị thuốc lá trong miệng đối phương và vị máu tanh trong miệng y dung hợp làm một, nước mưa lạnh lẽo xối như trút, thấm ướt làn da, Nohn ngẩng đầu, nhìn vào mắt Vu Từ Thạc hung tợn nói, “Cậu đâu chỉ nợ tôi điểm này? Cậu phá hoại bữa tiệc của tôi, làm rối tình kế hoạch tôi đã tỉ mỉ bố trí, vốn dĩ đêm nay tôi sẽ giết Fay War, người của tôi tốn ba tiếng mới dụ được hán ta ra, chỉ tại sự xuất hiện của cậu, đều tại cậu, tất cả đều phí công!”

Thì ra, Fay War mà Vu Từ Thạc mạo danh không ngờ là thành viên quan trọng của tập đoàn tình báo lớn nhất Mỹ hiện tại _ Molded, đêm nay tại đây vốn đang chuẩn bị một vụ ám sát đã được mưu tính từ lâu, nhưng vì sự xuất hiện của y, Fay War chân chính người được mời không bình thường đã chạy mất.

“Nếu tôi nói tôi có thể giúp anh giết hán ta thì sao?” Vu Từ Thạc lặng lẽ nhìn Nohn, cho dù ánh mắt y lộ ra sự mệt mỏi, nhưng giọng điệu của y lại có sự tự tin khiến người ta khó thể cự tuyệt. “Tôi nghĩ tôi có lẽ là sát thủ đỉnh cao nhất toàn New York.”

“Nếu cậu có thể làm được, vậy cậu chính là Fay War.” Nohn đứng lên, bật tai nghe, nói với người bên đầu kia. “Miller, giúp tôi liên hệ một phòng khám tư, chỗ tôi có người bị thương nặng cần chữa trị, phải hai người và một chiếc xe tới đây, đúng, cần người đáng tin nhất, sau đó lập tức điều tra cho tôi người phụ nữ tên Lam Phi đang ở đâu, đưa cô ta đến khu an toàn của chúng ta, nhớ rõ, tuyệt đối không thể để lộ ra một chút gì. Còn nữa, nói với

Karina, tôi đã tìm được người phối hợp với cô ta, sau này cô ta sẽ chuyên môn phụ trách làm người liên lạc của người này.”

Nghe ngữ điệu bình ổn của Nohn, Vu Tử Thạc lặng lẽ nằm trong mưa, nhắm mắt lại.

Đặc vụ CIA Arthur Randell đã chết rồi, sau này tên của y là Fay War, từ nay về sau, y sẽ không tin tưởng bất cứ ai nữa, sẽ không có bạn đồng hành.

Đột nhiên, một đôi tay to rộng vác thân thể y lên, hai chân y cách khỏi mặt đất. Nohn ôm y khỏi vũng nước mưa, đi về cửa đài quan sát, mưa trượt xuống cảm Nohn, rồi lăn lên ngực y... sức lực tiêu hao quá nhiều, y mất đi ý thức rất nhanh, trầm ổn ngủ trong bờ vai an ổn ấm áp của Nohn.

Khi tỉnh lại, Vu Tử Thạc nằm trên chiếc giường màu trắng, Lam Phi ngồi cạnh chăm sóc y, thấy y mở mắt, cô lau mồ hôi trên trán cho y, y nắm cổ tay thon nhỏ của cô, câu đầu tiên chính là: “Người của CIA không tìm em gây phiền toái chứ?”

“Người của Nohn tìm được em sớm hơn họ một bước.” Lam Phi nói, vuốt ve lớp băng gạc trước ngực y, “Tử Thạc, em không muốn trở thành gánh nặng của anh. Người của Scarter nhất định sẽ dùng em để uy hiếp anh làm việc cho họ.”

“Em không cần lo lắng cho anh. Anh sẽ chăm sóc tốt bản thân.” Vu Tử Thạc kéo đầu Lam Phi tựa lên vai mình.

“Bất luận thế nào, em sẽ đuổi theo anh đến bất cứ nơi nào.” Con ngươi màu xám của cô ánh lên thần sắc kiên định, dưới ánh mặt trời trông cô vô cùng thuần tịnh và đẹp đẽ. Vu Tử Thạc nắm chặt tay cô, “Cho dù từ bỏ tất cả hiện tại, bao gồm cả tên của em?”

Tên, là thân phận và vẻ đẹp của một người, đại biểu cho tất cả của người đó, đại biểu cho người này từng sống trên đời.

Lam Phi vừa định mở miệng, chợt có người đẩy cửa vào, người đàn ông tóc ngang vai, tóc đen mắt đen, sóng mũi cao, trên người tỏa ra âm vị của người đẹp phương Đông, anh ta đi tới trước giường bệnh, mỉm cười với Lam Phi rồi nói bằng tiếng Trung, “Tiểu thư, chúng tôi rất muốn để cô và người yêu của mình nói chuyện, nhưng làm phiền cô tạm lánh đi một chút được không?”

Tuy câu nói rất cung kính, nhưng hiển nhiên đó là mệnh lệnh không cho phép thương lượng bất cứ điều gì. Lam Phi hít một hơi thật sâu nhìn người đó, rồi đứng lên nói với Vu Tử Thạc, “Bất kể bao lâu em cũng sẽ đợi anh.”

Nhìn theo bóng Lam Phi đóng cửa ra ngoài, người đàn ông đó mới ngồi lên ghế, gác chân lên nói: “Để tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên Miller Volland.”

Cái tên này Vu Tử Thạc có chút ấn tượng, trước đó Nohn chính là gọi cho người này an bài trị liệu cho y và chỗ ở cho Lam Phi, lúc đó y nghĩ, Miller chắc là thân tín của Nohn, nhưng y không ngờ Miller lại là một người đàn ông xinh đẹp như thế. Chẳng qua, nếu nghĩ tới xu hướng của Nohn, thì cũng không có gì kỳ lạ. Miller khoảng hơn hai mươi, tuy hấn trầm ổn bình tĩnh hơn người cùng tuổi, nhưng cảm giác non nớt vẫn chưa hoàn toàn tan đi.

Đồng thời lúc này, trong thoáng chốc Lam Phi và Nohn đi lướt qua vai nhau, hai người đều không kiềm được đứng lại quay đầu nhìn đối phương một cái.

Nohn thầm cảm thán, đây chính là người phụ nữ của Fay, quả nhiên khí chất khác biệt. Mà Lam Phi lại cảm thấy Nohn rất đáng sợ, hấn ngạo mạn tự đại, có khí chất lãnh tụ trời sinh.

Trên mặt Nohn không có biểu cảm gì, đường môi thẳng cứng cho người khác cảm giác quả cảm, kiên nghị, Nohn thế này, rất giống khi Vu Tử Thạc truy đuổi con mồi, người đàn ông vì đạt được mục đích mà không từ thủ đoạn là đáng sợ nhất.

Trong phòng bệnh yên tĩnh, Vu Tử Thạc ngồi trên giường, súng của Miller đang chỉ vào tim y, y thờ dãi thân nhiên, Miller nhìn y chăm chăm, trên thân thể của người đàn ông trước mắt hầu như không có nơi nào không bị thương, thể nhưng ngay cả hơi thở cũng gọi cảm như thế, “Miller, bỏ súng xuống.” Giọng điệu lười biếng lên tiếng cảnh cáo, có vài phần tựa như đang đùa, lại có vài phần nghiêm túc.

“Nohn bị anh lừa, anh căn bản không muốn nỗ lực cho Scarter, anh biết tôi qua anh làm được chuyện gì tốt không?” Giọng nói của Miller cũng thanh tú như gương mặt của hấn, mang theo chút lạnh lùng. Vu Tử Thạc cười mỉm, một bóng đen xẹt qua trước mắt Miller cực nhanh, tay của hấn trong thoáng chốc bị bẻ ngược, hống súng lập tức thay đổi phương hướng bắn ngay dưới chân Nohn vừa mở cửa, Vu Tử Thạc dịu hòa nhìn mắt hấn, đó là ánh mắt người lớn nhìn trẻ con, “Tôi bảo bỏ súng xuống.”

Miller không làm theo, tay hai người cứng ở đó, người này! Rõ ràng bị thương nặng như vậy mà sức mạnh vẫn rất lớn, hấn nghiêng răng nghiêng lợi vận sức toàn thân cũng không cự lại được. “Anh!”

“Một câu nói đừng để nói tới lần thứ ba.” Vu Tử Thạc vận sức, bẻ ngược hoàn toàn tay của Miller, hống súng màu đen lạnh lẽo dần chuyển lên vị trí cổ hống Miller, nếu lấy khẩu súng làm ranh giới, thì một bên là Miller sắc mặt đỏ bừng, một bên là Vu Tử Thạc bình thản ung dung, lúc này Nohn đứng ở cửa mới mở miệng, “Đừng trêu chọc con nít nữa.”

“Anh Iglesias, cấp dưới của anh muốn học cách sử dụng súng, tôi chỉ chỉ dẫn miễn phí mà thôi.” Vu Tử Thạc buông lỏng tay, Miller mất đà ngã ngửa, từ ‘con nít’ của Nohn khiến lòng tự trọng của hấn bị tổn thương nặng nề, trên gương mặt mỹ mạo khó che giấu được tức giận đang trào lên, nhưng đó là Nohn, hấn không thể phát tác.

“Cậu nên rộng lượng một chút.” Càng khiến Miller kinh ngạc là Nohn không hề trách cứ Vu Tử Thạc, ngược lại hấn trở thành người bị xem nhẹ. Vu Tử Thạc nhìn Nohn đang nhướng mày, khóe môi cong lên, “Tôi cảm thấy tính tình của mình đã thay đổi rất nhiều rồi, trước đây nếu có người dám ngắm súng vào tôi, bọn họ chắc chắn phải chết.”

Cậu nói lạnh lẽo khuếch tán trong gian phòng, Miller cố gắng bình tĩnh sự kinh ngạc của mình, thăm rùng mình, hóa ra Nohn không phải đang trách cứ hẳn, ngược lại đang xin lượng thứ giùm hẳn. Đây cũng là nguyên nhân mà hai năm sau, khi Vu Tử Thạc làm rùm beng tổng bộ tập đoàn Scarter, đối mặt với hòng súng của Vu Tử Thạc hẳn không giờ súng lên như những người khác, một câu dừng để nói tới lần thứ ba, câu này hẳn vẫn nhớ.

“Miller, ở đây không có chuyện của anh, ra ngoài đi.” Từ đầu đến cuối tầm mắt của Nohn vẫn chăm chăm trên người Vu Tử Thạc, không hề quay nhìn Miller.

Miller đã bình tĩnh lại, lập tức gạt đầu ra ngoài, Vu Tử Thạc nhìn vết máu dính trên băng gạc do vết thương ở cổ tay bị nứt, nói với Nohn. “Đưa trẻ đó tướng mạo không tệ.”

“Cậu cho rằng tôi vì tướng mạo của anh ta mới cho anh ta ở bên cạnh mình sao?” Chân mày anh tuấn nhíu chặt, “Hôm đó tôi hôn cậu không phải vì cậu là đàn ông.”

“Nói như vậy anh thích phụ nữ, nhưng lại hôn một người đàn ông?” Không nghe thấy phản bác của Nohn, Vu Tử Thạc ngẩng đầu híp mắt nhìn Nohn.

Y là người đồng tính nhưng lại yêu một người phụ nữ, đối phương là người dị tính nhưng lại hôn đàn ông, y và hẳn, bọn họ là ảnh ngược của nhau, y nhìn hẳn, giống như nhìn vào tấm gương, “Anh không nên động tình với một sát thủ.” Cuối cùng y nói.

“Tôi biết.” Nohn nói, phần mặt căng chặt, nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa rồi còn là nắng ấm đầy trời, hiện tại đã mây đen phủ kín, rào rào, ngoài cửa sổ đã đổ mưa, thời tiết thật thất thường.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 67: Phần 5: Khó Thể Kháng Cự

Hạt mưa đổ xuống ào ào thấm ướt mặt sàn dưới cửa sổ, nó khiến Nohn nhớ tới buổi tối mấy ngày trước, hẳn từng thấy đáng về thể thảm nhất của y, mặt mũi đầy bụi, toàn thân thương tích, chỉ còn thoi thóp, cánh tay vô lực nắm chặt tay cầm, cố gắng giằng dụa giữa ranh giới sống chết, có lẽ lúc đó hẳn không nên cứu y.

Nohn ngẩng đầu nhẹ thở dài, giúp sát thủ này cũng không phải xuất phát từ ý định ban đầu của hẳn, chẳng qua vào lúc đó, thân thể đã hành động trước trí óc mà thôi. Nụ hôn đó cũng thế, nếu truy nguồn gốc thì chỉ có thể dùng một câu để miêu tả __ tình bất đắc dĩ mà lại không thể kháng cự.

“Mưa hôm đó rất lớn.” Trong ký ức sau đó của Vu Tử Thạc, cảnh tượng liên quan đến Nohn, luôn đi kèm với mưa.

“Đích thật...” Nohn lăm bầm một câu như thế, rồi quay lại hỏi: “Muốn uống chút gì không?”

“Rượu.” Vu Tử Thạc làm động tác cạn ly, Nohn lại ôm khuỷu tay cự tuyệt. “Dạng trai trẻ vào tuổi của cậu đích thật thích thứ kích thích, nhưng vì tốt cho thương tích của cậu thì nên chọn cả phê hoặc nước.”

Vu Tử Thạc 25 tuổi, Nohn lớn hơn y gần 4 tuổi, trải nghiệm quyết định khoảng cách về suy nghĩ, điều này không có gì đáng trách. Nhưng Vu Tử Thạc cảm thấy rất mới mẻ, lần đầu tiên có người xem y như con nít, “Thế nào, anh không đi quan tâm chuyện làm ăn của mình, lại chạy tới chỗ tôi?”

“Tôi trông có vẻ rất bận rộn sao?” Nohn nhướn mày, đi tới góc tường cầm ly nước, giao cho y, “Hiện tại bên cần được chăm sóc hơn không phải là cậu sao?”

Động tác nhận ly của Vu Tử Thạc hơi ngừng lại, y là một đặc vụ qua lại bóng tối như con thoi, chăm sóc bản thân, độc lập sinh tồn sớm đã là chuyện bình thường vô cùng, hiện tại lại có người nói y cần được chăm sóc, người đàn ông gần trung niên này rốt cuộc đang nghĩ gì?

“Tôi đã phá hoại kế hoạch anh khổ tâm kinh doanh, anh lại nói mấy lời này...” Vu Tử Thạc uống một ngụm nước, nhấn chân mày: “Tôi không nghĩ có ai giả dối bằng anh nữa đâu.”

“Tốt nhất cậu đừng nhắc tới chuyện đó, có lẽ tôi vẫn chưa hoàn toàn nguôi giận.” Nohn ngồi xuống bên giường y, ánh chớp ngoài cửa sổ chợt lóe sáng gương mặt hẳn, giữa hai chân mày anh tuấn vẫn đang ngưng đọng hơi thở không vui.

Nước mưa dường như đang xối xuống bên tai, trong đầu óc vang vọng tiếng ào ào, hai con mắt màu hổ phách đặc biệt u tối trong căn phòng mờ mờ, “Những lời làm nhiễu loạn lòng người không cần nói nữa, tôi biết anh là kẻ làm ăn ưu tú.”

Khi chấp hành nhiệm vụ trong nước, đặc vụ nhất định phải căn cứ theo yêu cầu của nhiệm vụ mà đóng giả thành những nhân vật khác nhau, để có được lòng tin của mục tiêu hoặc người bên cạnh mục tiêu, Vu Tử Thạc luôn là diễn viên giỏi, y không tới nỗi không hiểu những điều này.

“Cậu là người thông minh.” Nohn không kiềm được quay lại nhìn bệnh nhân trên giường, tuy mặc áo bệnh nhân màu lam nhạt, nhưng không hề có cảm giác bệnh tật yếu đuối, hẳn mất đi một cơ hội, nhưng lại có được một sát thủ đỉnh cao, món giao dịch này rốt cuộc có lợi hay không, hiện tại hẳn vẫn

chưa thể nói rõ, “Trí lực và khả năng quan sát của cậu đều vượt qua độ tuổi của cậu, nhưng có một điểm, có thể cậu sẽ không thừa nhận__ cậu chung quy vẫn là con nít.”

“Anh Iglesias, anh đang lên lớp với tôi sao?” Híp một mắt khiêu chiến, giọng điệu của y thản nhiên nhưng tràn đầy sâu xa.

“Gọi tôi Nohn.” Nhấn mạnh câu này, Nohn niết cằm Vu Từ Thạc, nhưng lập tức lại bị Vu Từ Thạc né đi, “Con người một khi có bí mật, thì sẽ trưởng thành, những bí mật cất giữ trong lòng bất tri bất giác thay đổi con người anh, có lúc ngay cả bản thân anh cũng không phát giác.”

“Bí mật càng nhiều, tâm phòng bị càng nặng.” Nohn nhìn y, nhẹ gật đầu, có lẽ hẳn đã đánh giá thấp người trẻ tuổi này.

“Luôn có một người nhìn anh từ khi còn non nớt đến khi thành thực, cho dù người đó không thể nào biết hết toàn bộ bí mật của anh.” Vu Từ Thạc nhắm hai mắt, dựa vào đầu giường, lẳng lặng nghe tiếng mưa giao hòa tiếng sét ngoài trời.

“Tôi nghe nói cô ta là bạn đồng hành của cậu, mười lăm năm nay hai người luôn hỗ trợ nương tựa nhau.” Đương nhiên Nohn đang ám chỉ người hướng dẫn Enya Pirlo của Vu Từ Thạc đã chết trong vụ nổ trên đỉnh toàn nhà Empire State, cũng chính là cộng sự của y mười lăm năm nay. Lúc này Vu Từ Thạc lại cười, tiếng cười ít nhiều có phần khắc nghiệt. “Bạn đồng hành? Anh nặng lời rồi, nhiều lắm cũng chỉ là đồng phạm.”

“Cậu tin tưởng cô ta, nhưng cô ta phản lại lòng tin của cậu, tôi đoán sai rồi sao?” Con mắt màu tím nhạt của Nohn gom lại ánh sáng sắc bén, ánh mắt đó giống như có thể xuyên thấu tất cả chân tướng, tay trái của Vu Từ Thạc cào cào lên phần thịt trong ngón trở bàn tay phải, dùng giọng điệu thích hợp nói: “Có lẽ bản chất của lòng tin đã là sai lầm.”

“Về điểm này, cách nhìn của tôi giống cậu.” Ánh sáng sắc bén trong mắt Nohn dần giảm đi, không thể không thừa nhận, về một số phương diện hai người họ giống nhau đến kinh ngạc, “Cho dù không có lòng tin, con người vẫn có thể sinh tồn.”

Bất kể đối phương có nguyện ý tiếp nhận hay không, người phụ nữ đó xác thật đã giúp y trưởng thành, tuy bằng phương thức tàn khốc đó.

“Cũng đúng.” Nhưng sống như vậy không khỏi quá nhàm chán, câu nói này Vu Từ Thạc không nói ra, mở mắt nhìn Nohn, dưới ánh chớp màu lam, gương mặt nhìn nghiêng của người đàn ông này có đường nét rất rõ ràng. “Nói một chút về Scarter đi.”

“Cậu cũng biết, Fay War chân chính đối với Molded rất quan trọng.” Scarter cản trở thành tổ chức tình báo lớn nhất toàn Mỹ, vì thế nhất định phải xóa sổ tập đoàn Molded, cũng có nghĩa là, Fay War chân chính nhất định phải bị tiêu diệt.

“Tôi sẽ liệt hán ta vào danh sách.” Vu Từ Thạc gật đầu, tỏ vẻ Nohn cứ tiếp tục nói.

“Fay War chân chính là người vô cùng ân mật và cẩn thận, chúng tôi rất khó nắm được đuôi của hán ta, chỉ biết hán ta có một người liên lạc thân bí có biệt hiệu là ‘Hắc Diên’, là một tên cực kỳ nguy hiểm.” Hắc Diên là một loại điều hâu có thị lực cực tốt, tốc độ bay vừa nhanh lại mạnh, sau khi đã nhắm trúng mục tiêu thì sẽ lập tức lao xuống dùng móng vuốt xé nát con mồi.

“Hắc Diên...” Vu Từ Thạc lặng lẽ lập lại biệt hiệu này, y biết loại chim này, Hắc Diên rất đặc biệt ở một số chỗ, ví dụ như đồ trang trí trong tổ. Tuy đa số các loại chim đều dùng những thứ này để thu hút dị tính đến, nhưng vật trang trí của Hắc Diên lại tỏ rõ một thông điệp: __ Đừng đến phiền ta. Nếu bạn dám xâm phạm địa bàn của nó, nó sẽ vô cùng vui vẻ tấn công bạn. Hiển nhiên, nó không phải là đối thủ dễ đối phó.

“May mắn là gần đây chúng tôi thăm dò được vài tin tức liên quan đến Hắc Diên, hán ta có một đứa con hơn mười tuổi.” Nohn lấy một bức ảnh ra, đưa cho Vu Từ Thạc. Vu Từ Thạc nhìn đứa trẻ vui vẻ cười đùa trong bức ảnh, hơi nhíu mày. “Anh muốn nhắm vào điểm yếu của Hắc Diên.”

“Đừng nói với tôi cậu không thể ra tay, Scarter trước giờ làm việc luôn không từ thủ đoạn để đạt được mục đích.” Nohn không bỏ qua biểu cảm thoáng chốc vừa rồi của Vu Từ Thạc, chung quy vẫn là người trẻ tuổi, tình cảm trong lúc vô ý vẫn để lộ trên mặt, nhưng bất kể thế nào, y đã chọn con đường sát thủ. “Cậu dễ mặc vài thứ thao túng mình, thì có một ngày cậu sẽ bị thứ tình cảm này giết chết, đến lúc đó đừng trách tôi không nhắc nhở cậu.”

“Vậy thì, anh không muốn tôi chết là xuất phát từ tình cảm gì?” Vu Từ Thạc hỏi phục sự bình tĩnh lúc thường, khoe miệng mang theo nụ cười nhạt. Rất cuộc trên người y có thứ gì gây xúc động người đàn ông ích kỷ kia, nói không hiểu kỳ, đó là gạt người.

Tay Nohn mò mò vào trong túi, lấy ra chiếc bật lửa màu đen, “Có lẽ là vì cái này.” Sau đó hán nghiêng đầu, “Hoặc có lẽ vì câu nói đó của cậu tại đại sảnh bữa tiệc.”

Mưa lác đác tạt vào trong cửa sổ mở rộng, một tay Nohn dán sát vào mặt Vu Từ Thạc, lần này Vu Từ Thạc không đánh tay hán ra, chỉ nâng mắt, nhìn thẳng vào hán, con mắt màu tím nhạt thâm sâu và đôi mắt màu hổ phách đều lộ ra nghi hoặc.

Thân thể Nohn nghiêng về phía trước, tiến gần mặt Vu Từ Thạc, giọng nói thấp trầm có một chút không cam chịu, “Tôi cảm thấy để cậu chết như vậy... có chút đáng tiếc.”

Vu Từ Thạc đương nhiên hiểu rõ, về tình về lý người này đều không nên cứu y, Nohn có thể cũng rất phiền não, nhưng mà, “Không ngờ anh lại nói như vậy...” Một loại cảm xúc gì đó được châm lửa mãnh liệt, y kéo cổ áo Nohn, “Hoặc đây chỉ là mảnh khöhe để anh nắm bắt lòng người?”

“Cậu thật sự rất đa nghi.” Tay vuốt từ gò má đối phương ra sau đầu, Nohn nắm tóc Vu Từ Thạc, ánh sáng sắc bén lóe lên trong mắt, “Hay cậu muốn phủ nhận cậu cũng đã cảm thấy được điều gì?”

“Không, tôi luôn rất thẳng thắn với tình cảm của mình.” Siết chặt cổ họng Nohn, Vu Từ Thạc nhíu mày, “Tôi không thích anh, nhưng trên người anh có

thứ rất thu hút tôi.” Nói xong, y nghiêng người hôn lên môi Nohn

Nohn không hề ngạc nhiên, buông lỏng tay nắm tóc đối phương, chuyển sang vuốt ve, mái tóc màu nâu nhạt mềm mượt mang đến cảm xúc thật tốt, giống như nụ hôn này. Để mặc đối phương khẳng cố đôi môi mình, hắn cũng hút lấy đầu lưỡi đối phương, không mềm mại tinh xảo như phụ nữ, đầu lưỡi hơi thô ráp lại vừa có giới hạn tối đa kích thích cảm quan của hắn.

Nụ hôn kịch liệt, tiếng nước bọt giao triền và tiếng hôn môi vang vọng kéo dài trong căn phòng không chút cổ ky, hai lỗ mũi chạm nhau, bọn họ ôm chặt thân thể lẫn nhau, da thịt dán sát không kẽ hở, cho dù cách một lớp áo cũng có thể cảm nhận được trái tim đang đập dữ dội.

Hơi thở nóng hôi húa quấn bên tai, nhiệt độ cơ thể nhanh chóng tăng cao, bộ âu phục của Nohn trực tiếp bị xé toang, áo bệnh nhân của Vu Tử Thạc đương nhiên cũng không may mắn tránh khỏi, vào lúc này, chợt vang lên tiếng gõ cửa, bên ngoài có người la lớn, “Đại ca! Không tốt!”

Thủy triều nóng bỏng thành linh tan đi, Vu Tử Thạc nhìn cửa, cong miệng cười, giãn khoảng cách của hai người ra. “Cứ như vậy đi.”

“Nếu không có chuyện gì quan trọng, tôi sẽ bẽ gãy xương của cái tên gõ cửa.” Người bị quấy nhiễu hưng trí thì không ai là vui vẻ, Nohn nhăn mày, còi áo khoát vest ra.

“Tôi còn cho rằng anh luôn là người không chế như ý.” Vu Tử Thạc cũng còi áo bệnh nhân rách nát ném sang một bên, trực tiếp để người trần.

“Ai biết.” Nohn đi tới cạnh cửa, vuốt tóc ra sau đầu, hồi phục dáng vẻ thương nhân tính anh bình thường.

Việc tới lúc này, tình cảm thế nào, đã không ai có thể nói rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 68: Phần 6: Tựa Như Tán Thưởng.

Sau khi nói chuyện cùng cấp dưới, sắc mặt âm trầm của Nohn càng thêm nặng nề dị thường, gió lạnh thổi vào trong phòng, không khí ẩm áp trước đó đã hoàn toàn không còn. Vu Tử Thạc vẽ ký hiệu âm nhạc trên lớp nệm màu trắng, đó là một khúc piano mà y thích.

Ngón tay thon dài của y có lẽ thích hợp với việc đánh đàn hơn, Nohn trầm nghĩ như thế, “Tại sao cậu lại muốn làm sát thủ?” Có thể là vì hiếu kỳ, hắn không thêm thắt vòng vèo gì mà trực tiếp đưa ra vấn đề.

Mất Vu Tử Thạc khế tới đi, nụ cười ở khóe môi càng thêm sâu sắc, trước giờ y chưa từng gặp người nhà, có thể sống sót đã làm điều may mắn, sau đó y gặp được thầy giáo của mình, người đó dạy y tất cả những gì cần thiết để có thể sinh tồn, rất nhiều chuyện khi quay đầu lại mới hiểu rõ, cho dù năm đó y không hề cảm thấy quá nhiều khổ cực. Ngón tay chậm rãi di chuyển trên ra nệm thoáng chốc dừng lại, tiếng mưa ngoài cửa sổ tô điểm thêm giọng nói gọi cảm nam tính, “Bất tri bất giác đã bước trên con đường không lối về.”

“Tôi cũng vậy.” Nohn ngồi lại bên mép giường, ánh chớp lóe lên chiếu sáng gương mặt hắn. “Bắt đầu từ năm 14 tuổi tôi đã lưu lạc, Fay, cậu cảm hận sự phản bội, nhưng cậu phải biết, người sống trên đời, có vài chuyện rất khó tránh được.”

Nói ra thì, Scarter đích thật bắt đầu nổi lên từ 4 năm trước, chẳng lẽ Nohn Iglesias đã trải qua cuộc sống lưu lạc trốn tránh suốt mười năm sao?

“Người ta chỉ thấy được dáng vẻ rực rỡ chói mắt đứng trên đỉnh cao của anh.” Nhưng không biết sau nó là sự trả giá đầy chua xót và ảm đạm, Vu Tử Thạc không kim được chăm chú nhìn người đang gần trong gang tấc, “Anh nói đúng, có vài chuyện rất khó tránh khỏi, nhưng vẫn khiến người ta khó thể chịu đựng.”

“Cho nên tôi học cách không tin tưởng bất cứ ai.” Nohn nhăn chặt mày, trong đôi mắt thâm sâu vô tận tựa hồ cấu giấu ngàn vạn cảm khái, hắn vỗ vai Vu Tử Thạc: “Cậu sẽ khỏi thôi, dù sao cậu vẫn còn trẻ.”

Tuổi trẻ chính là vốn liếng, vì, y còn có khả năng vô hạn.

“Không phải nói như thế.” Vu Tử Thạc lắc đầu, “Anh làm một vài chuyện, thì không thể nào quay ngược lại. Điểm này, tin rằng anh hiểu rõ hơn tôi.”

Khi bạn hủy diệt cuộc sống của người khác, đồng thời bạn cũng hủy diệt một phần lương thiện và tốt đẹp của bản thân, bạn đã triệt để chìm sâu vào trong bóng tối, không thể nào thoát thân được nữa.

“Xem ra cậu vẫn còn có đường lui.” Biết hồ thẹn là chuyện tốt, nói rõ người đó vẫn chưa phải là khúc gỗ, Nohn nhìn Vu Tử Thạc một lúc, tuy cùng chìm sâu trong bóng tối, nhưng y khác hắn, y còn có cơ hội thoát thân, “Cho dù như thế, tôi cũng không định buông tay.”

“Đương nhiên anh đã đánh giá cao lương tâm của tôi, tôi không biết hồ thẹn.” Vu Tử Thạc duỗi thẳng chân, gió thổi vào từ cửa sổ làm phát phơ mái tóc ngắn nhu thuận của y, không khí ẩm ướt lan tràn bốn phía, “Cho nên, đã xảy ra chuyện gì rồi?”

Ánh sáng mờ mờ tô sức đường nét gương mặt Nohn, chiếc cằm hình lăng giác rõ ràng khẽ ngẩng lên: “Amon bị người của Molded bắt đi rồi.”

Amon Iglesias, cha của Nohn, Vu Từ Thạc ngẩng mặt đánh giá vẻ mặt của Nohn, vẫn thản nhiên lãnh khốc, người này cực kỳ thấu hiểu làm cách nào che giấu cảm xúc của bản thân. Một cảm giác gì đó chợt dâng lên, y nhẹ nhàn mày, “Anh rất lo lắng cho cha mình?”

“Là cậu đang lo lắng cho tôi.” Nohn quay lại nhìn y, sau đó lại cúi mặt, trong con mắt màu tím nhạt dâng lên tia sáng u tối. Một cánh tay chợt vuốt lên đầu y, ngón tay trắng bóc thon dài cào loạn mái tóc nâu nhạt, “Nohn, tôi không có người nhà, nhưng tôi biết, nếu một người nào đó là liên hệ duy nhất của anh với thế giới này, anh sẽ nhiều lần tìm cơ, muốn nghĩ hết mọi biện pháp cho đối phương sống sót.”

Mượn cơ sao, có lẽ vậy. Nohn ôm người Vu Từ Thạc, hít thật sâu một hơi, “Sát thủ cũng có khi thấu hiểu ý người thế này sao?”

“Chỉ cần là người đều sẽ có tâm.” Vu Từ Thạc vỗ vai hắn, cái ôm mang tính chất an ủi không xen tạp bất cứ vị đạo tình dục nào. “Đi đi, chúng ta nên làm chút gì đó.”

“Nơi này, là địa điểm hẹn gặp mặt với Hắc Diên. Tôi đi gặp con của Hắc Diên.” Câu nói mang ẩn ý, thằng bé đã nằm trong tay Nohn, trong lúc nói chuyện Nohn đã lấy ra một tấm danh thiếp: “Sau khi kết thúc tới nơi này tìm tôi.”

“Anh sẽ xuống tay với đứa bé đó?” Cho dù Vu Từ Thạc nhận định Nohn không phải người như thế, nhưng y vẫn muốn có một đáp án. Nohn chỉ nhẹ lắc đầu. “Tôi sẽ không làm vậy.”

Gió trên tầng cao rất mạnh, mái tóc của Vu Từ Thạc bị thổi tung trong gió, mà người đàn ông đứng bên lan can nhìn thẳng vào y vẫn còn đang nhai kẹo sing gum, trông rất nhàn tản bình thản. “Tôi nghe nói có người đang tìm Hắc Diên, anh là ai?”

Vu Từ Thạc ngửa mặt nhìn ánh thái dương, ngón tay trắng bóc nhẹ vuốt cằm, trong mắt tràn đầy biểu cảm kỳ quái, “Người săn chim.”

“Nói thẳng vào chuyện làm ăn đi.” Nhỏ sing gum đi, người đó nhẹ nhàng rút súng ra, “Trả Daniel lại cho tôi, tôi sẽ thả cho anh một con đường sống.”

Daniel là đứa con mười một tuổi của Hắc Diên, xem ra, người đàn ông này chính là Hắc Diên.

“Trong ‘Tôn Tử binh pháp’ của Trung Quốc có từng nói, biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.” Vu Từ Thạc thản nhiên đối mặt họng súng của người đàn ông đó, nụ cười trên mặt càng thêm đậm. “Hắc Diên, anh biết anh đang nói điều kiện với người thế nào không?”

“Tôi không biết. Một người đàn ông xinh đẹp, hoặc nên nói là tiểu tình nhân của Nohn?” Mái tóc ngắn màu lam đậm của Hắc Diên dưới ánh mặt trời như được tô thêm một tầng mực nhu thuận phóng khoáng. “Người đàn ông đó cũng thật nhẫn tâm, phái anh đến chịu chết.”

“Không sai, anh ta phái tôi đến tiễn anh vào cõi chết.” Vu Từ Thạc nhẹ nhàng tiếp lời, nghiêng người tránh một phát đạn, y bật lửa ngược gió châm một điếu thuốc, “Phương pháp bắn súng của anh không tồi, nhưng quá nóng vội.”

Hắc Diên nhìn chăm chú, đánh giá người kia. Không thể nào. Hắn trước giờ chưa từng bắn trật, sao người này lại né được. Người này không phải chỉ có vẻ ngoài như tượng tượng của hắn. “Anh rốt cuộc là ai?”

“Tôi đã nói, tôi là người săn chim.” Âm dứt súng vang, viên đạn xuyên qua cổ tay Hắc Diên, tất cả nhanh chóng đến mức khiến người ta không kịp nhìn rõ đã xảy ra chuyện gì. Vu Từ Thạc đi lại gần Hắc Diên, đá bay súng trong tay hắn ta, cúi xuống nắm tóc đối phương. “Anh muốn Daniel trở lại, thì nói cho tôi biết Fay War đang ở đâu.”

Cảm giác đau đớn khiến Hắc Diên hí mắt lại, không khí thả lỏng vừa rồi đã không còn tồn tại. Trên đỉnh tòa lầu gió thổi mạnh bạo tràn đầy mùi máu tanh, ánh mặt trời rải trên người cũng trở nên vô cùng lạnh lẽo. “Làm sao tôi biết anh sẽ giữ chữ tín?”

“Làm khó con nít không phải là sở thích của tôi.” Bảo vệ kẻ yếu là thiên tính của đàn ông, Vu Từ Thạc cho rằng Nohn chỉ cần đạt được thứ hắn cần, thì sẽ không ra tay với Daniel, “Nghe này, Hắc Diên, anh làm nghề này thì nên biết sẽ có một ngày như vậy.”

“Tôi chỉ cảm thấy người đàn ông đó không đáng để anh làm như vậy, anh ta là người bội tín phản nghĩa không có một chút quan niệm thiện ác nào.” Ấn tượng của Hắc Diên đối với Nohn thật sự tồi tệ, có lẽ không chỉ vì bọn họ đứng trên lập trường đối lập. Nhưng những điều này không có liên quan đến y. Nohn cứu y và Lam Phi, y mắc nợ hắn. Nói tránh đi, hiện tại Lam Phi đang ở trong tay Nohn, y cũng phải cố hết khả năng của mình cho cô một nơi an toàn.

“Những gì tôi thấy được không phải như vậy.” Buổi tối tại tòa nhà Empire State hôm đó, trời mưa như trút nước, Vu Từ Thạc thấy được là một Nohn với vẻ mặt đang đấu tranh giữa tình cảm và lý trí, phức tạp lại mâu thuẫn.

“Anh căn bản không hiểu Nohn Iglesias.” Hắc Diên lắc đầu, phun ra một ngụm máu. “Mắt của con người... sẽ lừa gạt họ.”

“Tôi không cần phải hiểu rõ anh ta.” Khóe môi Vu Từ Thạc vẫn mang theo nụ cười, nhưng chân mày lại nhẹ nhàn lên. “Tôi sẽ bảo vệ Daniel không chịu tổn thương gì, cho nên anh hãy an tâm lên đường đi.”

“Fay War hằng năm đều ở tại Long Island Sound, tôi chỉ biết như vậy.” Hắc Diên tựa hồ biết được chuyện gì đó của Nohn, nhưng hắn không dự tính nói

ra. “Anh từng đáp ứng sẽ bảo vệ Daniel, hy vọng anh tuân thủ lời hứa.”

Nói xong, Hắc Diên giẫy khỏi tay Vu Từ Thạc, dựa lên lan can, cuối cùng nói: “Người đàn ông đó sống trong bóng tối, nếu anh động tình với anh ta, nhất định sẽ bị kéo vào bùn lầy, vạn kiếp bất phục.” Sau đó hẩn ngửa ra sau, roi thẳng từ trên đỉnh xuống.

Gió gào thét bên tai, Vu Từ Thạc đứng cạnh lan can nhìn xuống, chỉ thấy một điểm đen xui xẻo trên mặt đất. Mây đen lơ lửng trên không, y nhấn mày làm cho biểu cảm có vẻ âm u. Câu nói của Hắc Diên tuyệt đối không phải bắn tiếng đe dọa, Nohn là một sự tồn tại nguy hiểm hơn bất cứ điều gì, sao y lại không biết chứ?

Trong căn phòng an toàn từ vách tường đến bàn ghế đều một màu trắng, Lam Phi và Daniel đối mặt nhìn nhau, yên tĩnh đến mức nghe được cả tiếng hít thở trong không khí, “Cậu bé, trên người em có dao không?”

Daniel luôn cảm thấy chị gái trước mắt này đẹp đến kinh thế hãi tục, không ngờ câu nói đầu tiên của cô lại là câu này. “Có, là dao thủ công.”

Vừa nói xong, Nohn đã đẩy cửa vào, gần như đồng thời, súng trong tay Daniel nhắm ngay vào ngực Nohn, “Người xấu! Thả tôi ra ngoài!”

Lam Phi khá kinh ngạc, không ngờ đứa trẻ nhỏ tuổi thế này lại mang theo súng, cũng có thể vì tuổi của Daniel quá nhỏ, người của Scarter đã trực tiếp bỏ qua bước soát người.

“Con nít đừng đụng vào đồ chơi của người lớn.” Nohn không chút động đậy, chỉ ôm khuỷu tay nói.

Nohn không nói sai, đứa trẻ nhỏ tuổi này, cho dù có bắn hẩn, cũng chưa chắc bắn trúng. Păng__ súng vang, mấy sợi tóc của Nohn bị viên đạn cắt đứt.

Lam Phi thầm kêu không tốt, Daniel này đang chuốc lấy phiền toái. Không ngờ Nohn không những không tức giận, ngược lại vỗ tay nói: “Quả nhiên hổ phụ không sinh khuyển tử, nhưng tôi vẫn phải khuyên cháu nên an phận một chút.”

Phát đạn thứ hai bay thẳng tới mặt, Nohn cúi người ẩn lên khung cửa trượt tới cạnh Daniel, đá bay khẩu súng. Sau đó hẩn đứng lên, cúi nhìn Daniel đang ôm cổ tay đỏ mề hôi lạnh nói: “Tôi đã đáp ứng ai kia sẽ không động vào cháu, cháu đừng tự chuốc phiền toái.”

Nói xong, Nohn nhặt khẩu súng lên tháo đạn ra, bỏ vào trong túi mình. Điện thoại chọt vang lên, Nohn lấy di động ra, lại dùng ánh mắt mang tính uy hiếp liếc nhìn Lam Phi và Daniel trong phòng, rồi lập tức thu lại, rời khỏi phòng.

Lam Phi nghe tiếng cửa bị khóa trái, mới thở phào một hơi, nói với Daniel: “Trên người em còn đạn dự bị không?”

Daniel nói có, Lam Phi không chút do dự nhặt khẩu súng lên. “Em ra sau lưng chị, lấy chiếc khăn tay đó bọc tay lại, đâm chị một dao, phải mạnh, biết chưa?”

Daniel hoàn toàn ngây ra, chị gái này làm sao vậy, sao lại bảo người ta đâm mình?

Thấy Daniel không động đậy, Lam Phi hỏi tiếp: “Em có muốn gặp cha mình không?”

Daniel gật đầu.

“Vậy thì ra tay đi, chúng ta không có thời gian, phải nhanh lên!” Dưới sự hối thúc của Lam Phi, Daniel chỉ đành làm theo. Ngay khi lưỡi dao sắc bén đâm vào bụng Lam Phi, Lam Phi cắn cổ tay mình chịu đau không lên tiếng.

Sau đó, cô bảo Daniel dùng khăn tay lau sạch vết máu trên tay, đưa đạn còn lại cho cô. Lắp đạn vào súng, Lam Phi đã hơi thở dốc. Miệng khề cười, cô nói với Daniel: “Xin lỗi, cậu bé, em chỉ có thể lên thiên đường gặp cha em thôi.”

Khẩu súng nâng lên, nhắm vào ánh mắt vô cùng kinh ngạc của Daniel. Tiếng súng vang, động tác của Lam Phi dứt khoát nhanh nhẹn, Daniel ngã xuống, cô phát ra tiếng cười khổ sở, tùy tiện ném khẩu súng qua một bên.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 69: Phần 7: Ngọn Lửa Phục Thù

Vu Từ Thạc đóng cửa taxi nói địa chỉ xong thì gọi điện cho Nohn Iglesias, “Nghe nói Fay War thường xuyên ở tại Long Island Sound.”

“Tôi đã biết.” Nohn tựa lên vách tường, đốt điếu thuốc, nghe Vu Từ Thạc hỏi: “Thằng bé đó, anh dự tính làm sao?”

“Nên làm sao thì làm vậy.” Nohn không thể ngờ, chuyện của một đứa trẻ mà đối phương lại bận tâm như thế. Vu Từ Thạc hít sâu, “Nohn, anh không thể giết một đứa bé vô tội.”

“Vô tội?” Nohn cười giễu, “Đứa bé vô tội đó vừa rồi đã cho tôi ăn hai phát đạn đó.”

“Nó chỉ là con nít.” Vu Từ Thạc ngắt đứt tiếng cười của hắn. Nohn chỉ đành nghiêm chỉnh lại: “Tôi sẽ không làm gì nó.”

“Vậy thì tốt.” Vu Từ Thạc thờ nhẹ nhõm, cúp máy. Nohn cất điện thoại đi vòng về, vừa bước một bước, đã nghe một tiếng súng từ phòng an toàn truyền tới.

Chuyện gì? Đây là nghi vấn đầu tiên hiện lên trong lòng. Nohn đi nhanh về phía đó, ngay khi hắn mở cửa, thì thấy Daniel nằm trong vũng máu, mà Lam Phi thì đã trở thành người máu, nụ cười trên gương mặt tái nhợt mang theo chút quái dị: “Anh Iglesias, hiện tại diễn biến thành tình trạng này, tôi muốn biết anh sẽ phải thu xếp thế nào.”

Vu Từ Thạc rất nhanh đã tới nơi, đối diện với tình cảnh đó, không biết y suy nghĩ thế nào. Trên súng không cần nghi ngờ là có dấu vân tay của Nohn, bất luận Nohn giải thích thế nào cũng không thể làm rõ chuyện này.

Trong phòng bệnh trước đó, cảnh Vu Từ Thạc và Nohn hôn nhau vừa đúng lúc bị Lam Phi mang tâm trạng thấp thỏm bất an đi qua đi lại bên ngoài trông thấy. Hành vi của phụ nữ khi vì yêu sinh hận tất nhiên là điên cuồng tiêu diệt, thủ đoạn tàn khốc. Nohn chỉ cảm thấy, hắn đã đánh giá thấp người phụ nữ này.

Tiếng bước chân vang lên, rồi thỉnh thoảng dừng lại không xa. Nohn quay người lại, Vu Từ Thạc mang theo vẻ mặt tức giận nghiêng răng nghiêng lợi trong nháy mắt xuất hiện trước mặt hắn. “Tôi thật không biết nói anh thế nào cho tốt đây!”

Không có sai, Vu Từ Thạc không hiểu y đang ở bên một người phụ nữ thế nào. Cho dù Nohn giải thích, sợ là y cũng sẽ không tin tưởng. Cho nên Nohn chỉ đứng đó, không nói một câu.

Nhớ lại lời nói vừa rồi của Hắc Diên, Vu Từ Thạc cuối cùng cũng tin, y căn bản không hiểu Nohn Iglesias, những gì y thấy trước đây chẳng qua là ảo giác, ánh mắt đánh lừa con người, hiện tại xem ra thật sự không sai. Đền dây tóc màu trắng trong hành lang chiếu lên mặt, chân mày đã sắp dính vào nhau. “Lam Phi, chuyện gì vậy?”

“Em muốn ngăn cản anh ta tổn thương thằng bé... không ngờ vẫn... xin lỗi...” Mồ hôi lạnh và nước mắt trượt xuống gò má cô, đáng vẻ hết sức đáng thương.

“Không sao, em đã làm rất tốt rồi.” Trong con mắt màu hổ phách lộ ra sự quan tâm dịu dàng và đau lòng, Vu Từ Thạc nhẹ vuốt tóc Lam Phi.

Nohn lặng lẽ nhìn Lam Phi nói dối, cố gắng đè nén tức giận trong lòng, ấn điện thoại trong tay, giọng nói trầm thấp mang theo không vui: “Miller, giúp tôi xử lý người bị thương. Hiện tại lập tức tới đây.”

Trước khi Lam Phi được cán nâng đi, Vu Từ Thạc nắm tay cô nhỏ giọng dặn dò vài câu mới quay sang nói với Nohn. Nohn rất khó quên được khoảnh khắc khi Vu Từ Thạc quay người, Lam Phi nở nụ cười vô cùng quái dị với hắn. Đúng vậy, người phụ nữ này thành công rồi, sát thủ trước mắt từ nay về sau sẽ không bao giờ tin tưởng hắn nữa, chỉ cần có cơ hội, y sẽ nghĩ biện pháp thoát ly sự khống chế của hắn.

Nohn định mở miệng, lập tức đã bị Vu Từ Thạc ngăn cản: “Đừng, đừng nói gì cả. Hiện tại tôi thật sự muốn giết anh.”

“Cậu thật sự cảm thấy tôi là loại người đó?” Nohn lao tới, đè Vu Từ Thạc lên tường. Thân thể gánh chịu trọng lượng, đầu gối muốn co lên cũng bị áp xuống, tức giận trong lòng đang thiêu đốt mãnh liệt. “Đúng, anh chính là người như vậy, luôn như vậy, chỉ là tôi không muốn tin mà thôi.”

“Vậy cậu cứ nghĩ như vậy đi.” Né cùi chỏ thúc tới, Nohn cúi đầu, cắn thật mạnh lên phần cổ đối phương. “Tôi đã từng nhắc nhở cậu phong cách làm việc của Scarter.”

Vì đạt mục đích, không từ thủ đoạn, làm việc gọn gàng, không để lại hậu họa, đây chính là Scarter. Điểm này đương nhiên Vu Từ Thạc biết, “Tôi chỉ không ngờ anh nói rồi không giữ lời.” Trên cổ hiện lên vết răng màu đỏ, y tức giận nhìn Nohn, trong mắt bùng cháy ngọn lửa tựa hồ có thể thiêu đốt người ta thành tro bụi. Người đàn ông này ở một số phương diện đúng thật là thu hút y, nhưng một số phương diện lại khiến y không thể đồng tình và cũng tuyệt đối giả tạo.

Bất cứ lời giải thích nào vào lúc này cũng không thích hợp, Nohn hít hửi mùi vị trên người sát thủ, trầm muộn nói: “Đợi khi tất cả kết thúc tôi sẽ nói với cậu.”

“Anh thật sự không được rồi đó.” Trong ngữ điệu của Vu Từ Thạc tràn đầy châm chích. “Đã nuốt lời, còn động vào người phụ nữ của tôi, giờ còn muốn tôi tiếp tục làm việc cho anh?”

“Ngay cả cậu tôi cũng đã đụng, huống hồ là cô ta.” Nếu giải thích đã vô dụng, không bằng cứ để mặc. Thả lỏng sức mạnh trên tay, Nohn nâng cằm Vu Từ Thạc, “Mạng sống của cô ta ở trong tay tôi, tôi chính là muốn dùng cô ta để bức cậu ở bên cạnh tôi cả đời.”

Sự uy hiếp không mấy đáng sợ, Vu Từ Thạc biến sắc, nổi tức giận chuyển thành sự thất vọng tâm nguội lạnh. Miệng đột nhiên bị Nohn hôn lên, con mắt màu hổ phách nhìn qua kẽ hở mái tóc của Nohn ra bầu trời giăng đầy mây đen bên ngoài, tình cảm thâm trào lên trong mắt như sóng lớn không ngừng.

“Trời biết hiện tại tôi muốn giết anh cỡ nào!” Gầm lên một tiếng, y hôn lại Nohn, cắn thật mạnh, mùi máu tanh ngọt truyền vào khoang miệng, nụ cười lạnh leo mở rộng trên môi. Nohn lau vết máu chảy xuống, cười thấp, một tay ấn lên cổ họng đối phương, rồi hôn càng mạnh thêm. “Tôi biết.”

Ánh mắt giao nhau, cắn hận và giết chóc va đụng, tâm mắt tán thương và động tình cũng giao hòa lại.

Tất cả đều là thật, kế hoạch bị phá hoại hận cũng là thật, không kiếm được vuron tay trợ giúp cũng là thật, tâm trạng muốn ôm cậu, muốn hôn cậu cũng đều là thật.

Đúng, tất cả đều là thật, thời khắc nào đó cảm thấy thích anh cũng là thật, khoảnh khắc nào đấy muốn giết anh cũng là thật. Từ đầu đến cuối, không có ai dối đãi giả dối với ai.

Màn đêm lặng lẽ buông xuống, trong nhà thờ kẻ bên tòa nhà vang lên tiếng chuông, con bồ câu trắng mượn tia sáng cuối cùng rời khỏi tòa kiến trúc.

“Bắt đầu từ khi 14 tuổi tôi đã lưu lạc bên ngoài, tôi hiểu cảm giác này, cho nên tôi vĩnh viễn sẽ không ra tay với trẻ vị thành niên.” Trong căn phòng tối tăm, biểu cảm của Nohn, xen tạp chua xót, khổ sở và... cắn hận, lần đầu tiên Vu Tử Thạc thấy được về mặt này của Nohn.

“Để nó trôi qua đi.” Thị thị phi phi hiện tại đã không thể nói rõ, Vu Tử Thạc cũng không biết hiện tại còn ai đáng để y tin tưởng.

Nụ hôn đột nhiên đến không còn cứng ngắt như trước đây, tư duy trong đầu giống như những sợi dây bị quấn vào nhau, thân thể dán sát nóng hổi như thỏi sắt bị nung lên. Nohn cúi nhìn về mặt Vu Tử Thạc, biểu cảm chán nản, ánh mắt chột sáng chột tối khiến người ta không thể đoán được suy nghĩ của y, “Nếu không muốn, cậu cứ nói.”

“Không, người giống như anh, không làm một lần thật quá đáng tiếc.” Trên thực tế là không làm một lần đã chia cắt thì thật đáng tiếc, Vu Tử Thạc không nói hết câu.

Hai lòng bàn tay chồng lên nhau, họ ngã về hướng thảm, thảm trải sàn màu trắng vẫn còn dính lại vết máu vừa rồi.

Một tia sáng màu lam xé rách bầu trời bên ngoài, tiếng sấm chớp liên tục chiếu sáng căn phòng. Mỗi lần ánh chớp xẹt qua, bọn họ đều nhìn chăm chú đối phương. Da thịt của cơ thể xinh đẹp, dưới sự tô điểm của ánh sáng lam càng thêm căng chặt dị thường, chỉ mới dùng tay tiếp xúc đã có thể cảm thụ được độ cong hoàn mỹ đến cực điểm.

Trong không khí trừ vị máu tanh chính là vị cơ thể của hai người, hơi thở đặc trưng của phái nam giao vào nhau lẫn lộn, kích thích cảm quan của con người.

Không bàn luận dư thừa, như đã thú cuối cùng phá được gông xiềng, điên cuồng cướp đoạt tất cả của nhau. Mồ hôi trượt xuống tấm lưng chắc nịch, ánh mắt tràn đầy tình dục bắt dính nhau không buông.

Nohn liếm từ ngực Vu Tử Thạc trượt xuống, khi đến nơi nào đó thì dừng lại, bắt đầu thi triển kỹ xảo của hắn, tràn dán lên bụng đối phương, hạt mồ hôi giữa tóc rơi xuống. Vu Tử Thạc có chút ngây người, tiếp đó nắm lấy đầu Nohn, mái tóc ngắn màu nâu luôn được chải gọn ghề không cọng rối đã bị y vò loạn hoàn toàn, tán loạn trước trán, phối hợp với tiếng sấm ngoài cửa sổ, rất giống đêm hôm đó tại tòa nhà Empire State.

Tiếng thờ dốc từ nhẹ dần chuyển sang nặng, nghe được tiếng rên rỉ thoải mái khi được giải phóng. Nohn cảm thấy hưng phấn trước nay chưa từng có. Tay Vu Tử Thạc chống lên ngực hắn, hai người lập tức chuyển đổi vị trí.

Vu Tử Thạc trước giờ luôn là người ưa chuộng công bằng, hiện tại đã đến lúc hắn nên phục vụ rồi. Nhẹ trêu chọc dục vọng giữa hai chân Nohn, đầu lưỡi khéo léo liếm láp nơi cần được an ủi nhất của đối phương.

Từ đầu đến cuối Nohn rất bình tĩnh, Vu Tử Thạc không kiếm được muốn ngẩng mặt lên tìm tòi biểu cảm của đối phương, vừa định đứng lên, một cánh tay to lớn đã ấn lên đầu y, giọng nói trầm thấp chậm rãi vang lên: “Tiếp tục.”

Sau đó không còn bao nhiêu sức lực, tiếng gầm gừ trầm muộn của Nohn truyền vào tai, thủy triều nóng bỏng cuối cùng cũng được phát tiết.

Bọn họ không làm đến cuối cùng, thân thể xích lõa nằm trên thảm trải sàn, lắng nghe tiếng mưa giao hòa tiếng sấm bên ngoài.

“Tôi biết vết thương của Lam Phi rất khác thường.” Tuy Vu Tử Thạc không nói được nó bất thường ở đâu, nhưng y rất rõ, một vài thứ đã xảy ra biến đổi. “Tôi chỉ không hiểu... tại sao anh không giải thích?”

“Sau này cậu sẽ hiểu.” Nohn nhắm mắt, trong bóng tối, gương mặt nhìn nghiêng của hắn giống như được tỉ mỉ tận tâm điêu khắc.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 70: Phần 8: Tên Cớm Thối Nát.

Trong quán bar nhỏ ở Mexico, có một người đàn ông trung niên gọi một ly cocktail rồi ngồi trên ghế ghế dài trước quầy, mái tóc ngắn màu nâu quăn tự nhiên tạo ra cảm giác vô cùng vui thích, tia sáng âm trầm trong đôi mắt một mí, trông có vẻ quý kệ đa đoan, hơn nữa còn có chút cảm giác của kẻ đầu cơ.

“Anh rất thích hợp đi đóng phim.” Vu Từ Thạc ngồi xuống đối diện, gọi một ly Martini.

“Ồ, mẹ nó mày là ai vậy? Sao lại biết ông mày từng đạt giải Oscar ảnh đế?” Người trung niên ngữ điệu khô khan, phối với gương mặt đỏ của hắc, đúng thật là trời sinh để làm điện ảnh.

“Đương nhiên, nếu là vai diễn phản diện không có lập trường kiên định, đạo diễn nhất định sẽ chọn anh.” Vu Từ Thạc ưu nhã châm một điếu thuốc, phả ra khói mù.

“Thằng điểm thú, mày đang cười nhạo ai vậy? Có biết ông đây là ai không?” Người trung niên thủ thế sẵn tay áo lên, vẻ mặt muốn đánh nhau. Một khẩu súng bất chợt vỗ mạnh lên bàn, người đó lập tức biến sắc. “Mày... mày...”

“Tôi đương nhiên biết anh.” Vu Từ Thạc mang về thân nhiên tự tại, nói thật chậm, “Thanh tra Ford Klaus, nghe nói bãi biển Long Island là địa bàn của anh.”

Ford Klaus, thuộc tổ hung án NYPD, tuy có cái mác cảnh sát, nhưng lại lén lút điều tra điểm giao dịch ma túy sau đó lại truyền tay bán lại cho bọn buôn thuốc phiện Bulgaria, có thể nói là điển hình của loại cớm thối nát.

Cớm thối nát có tổ chức của cớm thối nát, từ trên xuống dưới phân chia theo khu vực, mỗi người nắm giữ một khu của New York, mà Long Island Sound nơi Fay War chân chính đang ở lại là phạm vi quản lý của Ford.

“Anh... anh muốn cái gì đây?” Ford hiển nhiên là loại hình chịu mềm không ăn cứng, súng trước mặt, hắc không phục cũng không được.

“Tôi muốn anh giúp tôi tìm một người.” Vu Từ Thạc lấy một tấm ảnh ra, đó là Nohn đưa cho y, ảnh của Fay War chân chính, người đàn ông trong bức ảnh đen trắng tương mạo tuấn tú, mái tóc ngang tầm tầm vuốt ra sau tai.

“Anh bạn, nghe tôi nói này, tôi không phải dạng vượt trời đầu được không, hơn nữa cho dù là Christopher (1) cũng có những lúc không thuận tiện mà!” Ford lầm bầm bầm thấp giọng cầu nhau. (Chú thích: Christopher là diễn viên vượt trời)

“Tôi tin anh có thể làm, thanh tra thân mến.” Vu Từ Thạc chống cằm, mỉm cười nói.

Ford đang thăm kêu không tốt, câu tôi tin anh này nói dễ nghe thì là tin bạn có năng lực, nhưng nói khó nghe chính là bất kể có được hay không cũng phải làm... .

Nhân viên phục vụ bung Martini lên, khi ly rượu được đặt xuống thì một khẩu súng đã chỉ vào sau đầu Vu Từ Thạc, trên gương mặt của người đàn ông đầu trục không có bất cứ biểu cảm gì, chỉ mang theo sự trào phúng trong giọng điệu: “Ford, xem ra chúng ta có khách mới tới thăm.”

Vu Từ Thạc nhàn mày nhắm mắt thở dài, báng súng đánh thẳng vào vai phải, bị tấn công y hù nhẹ một tiếng, quỳ một gối dưới đất.

“Mày là ai? Gián điệp bọn buôn thuốc phiện phải tới?” Tên đầu trục ánh mắt sắc bén, cầm súng chỉ sau đầu Vu Từ Thạc.

Nụ cười nhàn nhạt nở trên khóe môi Vu Từ Thạc, “Bọn buôn thuốc phiện không thuê nổi tôi.”

“Không, hắc ta tới tìm một người.” Lúc này Ford lên tiếng, hắc nâng cằm Vu Từ Thạc lên. “Người trẻ tuổi, đáng lý ra anh không nên đến tìm phiền toái.”

“Anh dự định thế nào?” Tên đầu trục đứng trong chỗ tối, ánh đèn quán bar chiếu được tới chân hắc. Ford liếc nhìn Vu Từ Thạc, sau đó chớp mắt, nói: “Xử lý cho sạch.”

“Cáp trên có chuyện tìm tôi, xem ra anh phải tự đi rồi.” Tên đầu trục cắt di động đi, mặt không biểu tình giữ súng, giây tiếp theo, báng súng đánh lên đầu Vu Từ Thạc, tầm mắt của y thoáng chốc chìm vào trong bóng tối.

Bên tai là tiếng còi xe cảnh sát, trước mắt sáng bừng, cảnh tượng mơ hồ cuối cùng cũng có tiêu cự. Từ kính chiếu hậu có thể thấy biểu cảm nghiêm túc khi cảm vô lăng của Ford, “Thanh tra, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Anh mong nhớ Long Island Sound không nguôi, tôi biết, nơi đó phong cảnh tuyệt đẹp, cảnh sắc mê người, là chỗ tốt để chôn xác.” Tia sáng hoàng hôn chiếu lên mặt Ford, con mắt màu nâu nhạt vẫn đục không phản chiếu lại tia sáng nào.

“Sao lại nghĩ tới làm nghề này?” Vu Từ Thạc tựa hồ không để tâm lắm tới nguy cơ hiện tại của mình, tùy tiện hỏi.

“Tiền, còn có thể là gì nữa.” Ford một tay giữ vô lăng, một tay sai ra, nói rất đương nhiên.

“Tôi biết bản chất của anh không phải người xấu.” Vu Từ Thạc dựa vào lưng ghế, còng tay bạc lấp lánh đang còng lấy hai tay y, dưới ánh sáng rực rỡ vết thương màu đỏ trên trán y dĩ thường bắt mắt.

“Sao anh lại biết?” Ngữ điệu khinh thường, Ford hừ lạnh một tiếng. “Con người, một khi đã chọn sai đường thì chỉ có thể bước tiếp. Chẳng qua nói với

anh những thứ này cũng chẳng ý nghĩa gì.”

“Anh rất không thẳng thắn.” Mái tóc màu nâu nhạt của Vu Tử Thạc được phủ lên một lớp ánh sáng vàng chói.

“Được thôi, ông đây cũng không phải mới đầu đã vậy, gần mười năm trời tôi luôn thận trọng tận tụy, phấn đấu công tác, lĩnh mớ tiền lương ít ỏi đến đáng thương, nhưng tôi đã nói với bản thân, đó là duy trì an toàn của người dân, nên tôi chưa từng oán trách.” Ford nhướn mày, ba nếp nhăn hiện rõ. “Cho đến một ngày, vợ của tôi bỏ trốn cùng một tên đầu tư cổ phiếu trong giới tài chính. Đúng vậy, không sai, tôi phát hiện cho dù tôi cần mẫn làm việc cả đời cũng không đuổi kịp thu nhập trong mấy tiếng đồng hồ của người ta. Sau đó tôi đã nói với mình, hòa bình thế giới, công bằng an toàn gì đó biến mẹ nó hết đi, khi tôi muốn làm người xấu cũng sẽ không kém hơn ai. Câu chuyện xong rồi, anh thỏa mãn chưa?”

“Trên cơ bản. Tôi quyết định cho anh một cơ hội, sau này vẫn tiếp tục làm việc tại New York, có đường dây trong cũng khá thuận tiện.” Vu Tử Thạc cười, nụ cười vô cùng sáng lạn.

“Ha ha ha ha.” Ford cũng cười theo, “Anh bạn, tôi không biết anh có thiên phú nói đùa như thế đó, sao Hollywood không mời anh diễn Đôn Kihôtê nhỉ?”

“Có thể vì tiền công tôi đòi quá cao.”

Vu Tử Thạc cũng cười lộ ra hàm răng trắng đều tăm tắp, nhưng không phát ra tiếng, “Đúng rồi, anh mặt áo chống đạn đúng không?”

“Đương nhiên, thế nào, anh muốn mượn thứ đó để tăng nhanh tốc độ di thể mình được chìm xuống?” Ford châm chọc bèn ngót, vẫn cười rất lớn tiếng.

“Vậy thì tốt.” Giọng nói nam tính dễ nghe, nụ cười của Vu Tử Thạc trong kính chiếu hậu thản nhiên và tự tại.

SUV màu trắng chạy thật nhanh trên quốc lộ, ánh mặt trời xé chiều rơi lên biểu cảm tươi cười của hai người đàn ông, một người vô cùng trào phúng, một người tự tin vạn phần. Bọn họ sắp đi tới một ngã tư, đột nhiên bên phải xuất hiện một chiếc xe hơi màu đen.

“Ford, tôi nói cho anh biết, lần sau khi anh dẫn người đi hủy thi diệt tích, nhất định phải nhớ trước tiên lục soát trong túi của đối phương có máy theo dõi không.”

Vu Tử Thạc vừa nói vừa lấy trong túi ra một hộp vuông nhỏ màu đen, ngay khi hai chiếc xe va đụng Ford nhìn thấy trong kính chiếu hậu nụ cười hoàn mỹ không tì vết của đối phương.

Àm__ oành__

Ghế phụ lái của chiếc SUV màu trắng bị tổn hại nghiêm trọng, chiếc xe văng ra khỏi mặt đường, lăn vài vòng dưới đất, cuối cùng nằm ngửa trên bãi cỏ. Động thân xe ổn định, Vu Tử Thạc đá văng cửa sau, vòng tới vị trí tài xế kéo cửa lái Ford ra ngoài, lấy chìa khóa mở công tay.

Ford đã bị choáng váng khi chiếc xe lăn lông lốc vừa rồi, trước mắt toàn những vì sao, và nụ cười tươi sáng xinh đẹp của Vu Tử Thạc, “Có... có ý gì đây?”

“Ý chính là sau này anh làm gì cũng phải động não một chút.” Vu Tử Thạc ngồi xổm xuống cạnh hắn, nhẹ giọng nói: “Hiện tại chưa tính là kết thúc đâu, sau này tôi sẽ lại tìm anh.”

Nói xong y cầm theo súng của Ford đứng lên, quay lại nhìn người đàn ông sau lưng: “Nhanh thật.”

“Đề nghị của cậu luôn quá mức nguy hiểm.” Norm Iglesias đang hút thuốc, đánh giá vết thương trên mặt sát thủ, và một thân bụi bặm. Hắn giơ tay phất phất bụi trên vai đối phương. “Nhưng sao cậu lại biết tên đó có dính dáng bên trong?”

“Không vào hang cọp sao bắt được cọp con.” Vu Tử Thạc cầm điếu thuốc Nohn đưa hút một hơi. “Người của Molded luôn có dính líu với tổ chức cóm thối nát, nếu không bọn họ làm việc sẽ không thuận lợi như thế. Đúng rồi, tên đầu trọc đâu?”

“Ở đây.” Khóe môi Nohn hiện lên ý cười, gõ cốp xe sau, “Cậu muốn xử lý thế nào?”

“Mang hắn ta tới Long Island Sound đi.” Độ cong nơi miệng Vu Tử Thạc vừa xinh đẹp lại chói mắt, nói xong y cố ý nhìn sang Ford, “Nơi đó phong cảnh tuyệt đẹp, cảnh sắc mê người, là chỗ tốt để chôn xác.”

Không ngoài dự đoán quả nhiên Ford bị dọa ngây ra, hắn không biết người này lại có dính líu với Nohn Iglesias người đứng đầu tập đoàn Scarter. “Các người... các người rồ cuộc... có quan hệ gì?”

Trong đầu hiện lên từng cảnh tượng tối qua, Vu Tử Thạc hí hóp suy nghĩ một hồi. “Anh ta là anh hai của tôi.”

Ánh sáng màu vàng chiếu lên vai hai người đàn ông, Nohn cũng đang hồi tưởng, lấy lại điếu thuốc trên tay Vu Tử Thạc hút một hơi, khói mù quanh quẩn từ phía, tia sáng sắc bén trong con mắt tím thủy tinh được nhu hòa đi. “Anh ta là em trai của tôi.”

Nói bậy nói bạ, ai chẳng biết Nohn Iglesias không có anh em, Ford cảm thấy rõ ràng mình đang bị xem là kẻ ngốc. Còn chưa đợi hắn mở miệng, bốn phát đạn đã liên tiếp bắn vào trước ngực hắn.

“Cốp xe sau đầy rồi.” Nohn nhìn khẩu súng còn bốc khói trong tay Vu Tử Thạc, Vu Tử Thạc vỗ vai Nohn, “Chúng ta đi thôi, đừng bận tâm hân ta nữa.”

Lắng nghe tiếng bước chân đi xa, Ford mới thở mạnh mở mắt ra. Ngực bị đập mạnh khiến hân đổ đầy mồ hôi, thở dốc liên tục. Khó trách người đó phải hỏi hân có mặc áo chống đạn hay không. Thật khó thể tin, đối phương lại bỏ qua cho hân.

Chiếc xe hơi màu đen bị tông méo phần đầu đã đi xa, trong lòng Ford chợt nảy ra một dự cảm, có người này tồn tại, Nohn và tập đoàn Scarter nhất định sẽ leo lên đỉnh cao trong thời gian ngắn nhất.

Ford chỉ cảm thấy kỳ quái, trước đó sao chưa từng phát hiện tại New York có một kẻ tàn bạo này, quả thật biết giấu mình trong nơi thích hợp sao?

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 71: Phần 9: Trong Một Đêm.

Nohn Iglesias mở cửa xe, Vu Tử Thạc ngồi trên ghế phụ lái, vỗ về khẩu súng trong tay. “Thù hạ của anh chạy đi đâu hết rồi?”

“Cậu đã quên thân phận của mình rồi sao?” Nohn đáp bộ ly hợp, xe dừng lại trước vạch đèn đỏ. “Người của Scarter không thể biết sự tồn tại của cậu. Hơn nữa, tối nay bọn họ có thể sẽ khá bận.”

“Vừa rồi không ngờ anh lại nói với tên cóm đó tôi là em trai của anh.” Vu Tử Thạc mỉm cười, “Giữa chúng ta từ lúc nào đã có quan hệ người thân rồi?”

“Cậu cảm thấy thế nào?” Nohn bấm mở dây an toàn, cúi người hôn lên môi Vu Tử Thạc, trong ánh mây màu tím trên bầu trời lộ ra tia sáng nhỏ nhoi, chiếu lên cửa sổ xe.

Đèn xanh sáng, Nohn ngồi ngay lại đạp chân ga, đồng thời rút một tấm cạc ra. “Chúng tôi dựa theo tín hiệu điện thoại theo dõi tên bị nhốt trong cốp sau, đây là địa chỉ.”

Xem ra đó chính là nơi giấu mình của Fay War chân chính, chỉ sợ Amon Iglesias cha của Nohn cũng đang ở đó, tất cả, cuối cùng sẽ được kết thúc, xem ra Nohn không dự định đi cùng.

“Tối nay anh sẽ rất bận.” Vu Tử Thạc nhận tấm cạc, sau khi nhìn kỹ thì ném ra cửa sổ.

“Tôi phải sắp đặt người, có lẽ trễ một chút mới tới tìm cậu.” Đi xong con đường này, Nohn dừng xe, quay lại, lòng bàn tay nóng hổi áp lên má Vu Tử Thạc, ngón tay men vào chân tóc đối phương, “Bất luận thế nào, phải bảo vệ bản thân cho tốt.” Chỉ cần sát thủ này có thể sống, hân không đòi hỏi gì nữa.

“Tôi sẽ không chết, đây không phải chính là lý do anh chọn tôi sao?” Vu Tử Thạc hít một hơi, tia nắng chiều cuối cùng rọi sáng lông mi y, lông mi mảnh dài uốn thành đường tròn cong đẹp đẽ.

Tòa nhà bên bờ biển tính luôn cả tầng hầm cũng chỉ có năm tầng. Fay War quả nhiên rất thông minh, đây là thánh địa ngắm cảnh nghỉ mát, tòa nhà không bắt mắt được che giấu trong dòng người huyền ảo. Y đi ngang nơi này mấy lần, nhưng không ngờ được sào huyệt của tập đoàn Molded lại ở một nơi thế này.

Gió đêm vừa ẩm vừa lạnh, Vu Tử Thạc ve vuốt khẩu súng giảm thanh sau lưng, cất bước.

Đêm tối đậm, trong tòa nhà có không ít người đang ngủ say, là thời cơ tốt để giết người. Tuân theo hệ quả của nguyên tắc tối thiểu hóa, y dọn sạch nơi này từ dưới lên trên, không chừa lại một người sống.

Người của tổ chức tình báo đa phần dựa vào đầu óc và quan hệ để sinh tồn, người có bản lĩnh chân chính thì rất ít ỏi, suốt đường đi thẳng lên trên, tựa hồ không tốn bao nhiêu công sức. Những người đó đại đa số còn chưa hiểu được xảy ra chuyện gì thì đã xuống thẳng hoàng tuyền, thời khắc từ vong đến cực nhanh không mang theo chút khổ sở nào trong lúc bạn còn chưa nhận thấy, dù sao là người không oán không thù, chỉ do lập trường bất đồng. Vu Tử Thạc cảm thấy y làm vậy đã đủ nhân từ với bọn họ.

Hiện tại trên tầng cao nhất chỉ còn lại một phòng làm việc, không ngoài dự liệu, Fay War chân chính đang ở bên trong.

Tránh sau bức tường, Vu Tử Thạc dùng khẩu súng nhẹ mở cửa. Trong căn phòng đang bật đèn, ánh sáng màu vàng nhạt từ bên trong rọi ra mặt sàn bên ngoài hành lang. Bốn phía tĩnh mịch đến mức như có thể nghe được tiếng sóng biển vỗ bờ, y thắm đềm giây, lúc này có người chợt mở miệng, giọng nói ấm áp mềm nhẹ. “Vào đi.”

Vu Tử Thạc hơi ngạc nhiên, người dám mở rộng cửa nghênh đón sát thủ không hề nhiều. Y không buông lỏng cảnh giác, dí súng vào các góc chết trong

phòng, vừa lấp đầy đạn, vừa nói: “So với mời tôi vào, không bằng anh tự xuất hiện nói chuyện, cũng bớt chút phiền toái cho tôi.”

“Ha ha, quả nhiên là binh bất yếm trá.” Người đàn ông trong phòng cười vỗ tay: “Nohn tìm cậu đúng là chọn đúng người.” (*Binh bất yếm trá: Khi đánh nhau không ngại lừa gạt)

Fay War này rốt cuộc là sao đây, cư nhiên gọi thẳng tên của Nohn? Lẽ nào trước đây họ từng quen biết?

Vu Từ Thạc chợt nhớ lại buổi tiệc tại tòa nhà Empire State đêm đó, Nohn gác tay lên vai y, hỏi con Samoyed y nuôi có khỏe không.

“Anh biết tôi sẽ tới, mà vẫn ở lại đây chờ chết sao?” Nghi hoặc chiếm cứ đầu óc, Vu Từ Thạc bước ra khỏi bức tường, hơi nhủ mảy mai.

Người đàn ông trong phòng đang ngồi bên mép bàn, chiếc bàn gỗ hình chữ nhật che đi nửa người dưới của hắn. Cho dù đã từng thấy trong ảnh, nhưng Vu Từ Thạc vẫn ngạc nhiên vì đường nét và ngũ quan hoàn mỹ của người này, mái tóc tằm tằm màu nâu tùy tiện rũ ra sau tai, tuy không giống loại hình như Nohn, nhưng hắn ta có sự tuấn mỹ không chút thua kém Nohn.

Người đó đeo cặp kính màu nâu, khoe miệng mang ý cười nhu hòa. “Nhờ cậu chi dùm tôi, thế nào là ngồi chờ chết, thế nào là phấn đấu vùng vẫy?”

“Rất đơn giản.” Vu Từ Thạc hất cằm chỉ vào người đó: “Đó gọi là ngồi chờ chết.”

“Có vài thứ đã được sắp đặt, cậu muốn vùng vẫy, cậu thử nỗ lực, kết quả vẫn không thể thay đổi. Thế nên cậu mệt mỏi, nắm đấm cậu nỗ lực vung ra dính đầy máu tươi, thân thể thương tích cả trăm ngàn lần sùi sùi như vảy cá. Cuối cùng cậu phát hiện, đây chính là số mệnh.” Ngữ điệu mềm dịu của người đàn ông nghe như đang hát một khúc thi ca, hết rồi, hắn thở dài, đứng lên, nhìn thẳng vào sát thủ trước mặt. “Tôi biết cậu đến giết tôi, thật ra, tôi vẫn luôn đợi cậu.”

Vu Từ Thạc nhẹ mở miệng, nhưng lại không phát ra âm thanh. Y kinh ngạc vì đối phương lại nói ra lời như thế, đường đường là kẻ đứng đầu ản minh của tập đoàn Molded... nhưng lại ngồi chờ chết?”

“Tôi không quan tâm cậu là ai, tóm lại, tôi mệt rồi, cậu giết tôi đi.” Con người với chất giọng ấm áp đó cười rất thân thiện, đèn trong căn phòng chiếu sáng một khoảnh, rọi lên gương mặt hao gầy của hắn.

Không thể nói rõ được cảm nhận lúc này, lần đầu tiên Vu Từ Thạc đụng phải mục tiêu nguyên ý bó tay chịu trói, người này tay nắm đại quyền, không chế tổ chức tình báo hàng đầu nước Mỹ, nhưng lại một lòng cầu chết? Rất khó lý giải suy nghĩ của đối phương, nhưng mà... có lẽ cũng không quan trọng.

“Thế nào... một sát thủ, vào thời cơ có lợi nhất, lại không thể ra tay sao?” Người đó đi vòng tới trước bàn, dựa vào bàn, “Nohn và người của anh ta sẽ tới ngay lập tức, hiện tại cậu không nỗ lực, đợi lát nữa có lẽ sẽ đổi thành tôi giết anh ta.”

“Không, anh sẽ không làm vậy.” Vu Từ Thạc nhẹ lắc đầu, “Molded đối với anh mà nói chỉ là gánh nặng vô có đeo trên người anh, kỳ thật tất cả đều không phải là ý muốn của anh. Thứ anh chân chính muốn...”

“Là giải thoát.” Người đó cười càng đậm, hắn nhìn lần cuối ra bãi biển ngoài cửa sổ, trăng đã lên cao, bọt nước màu trắng nhấp nhô. Giọng nói của hắn, dễ nghe hệt như tiếng nước chảy.

“Điều này đối với lần gặp đầu tiên thì có chút đáng tiếc, tôi chỉ có thể đem từ vong ra làm vật đền bù tốt nhất cho anh.” Vu Từ Thạc phát ra tiếng cảm thán từ đáy lòng, nếu chưa từng quen biết, gặp được người không ham danh lợi, thấu suốt sống chết này, y nhất định sẽ rất muốn làm bạn.

“Cảm ơn món quà của cậu, người đến giết tôi là cậu, thật là vận may của tôi.” Người đó cười ngênh đón hòng súng của y, chết trong tay thủ hạ của người này, không khiến người ta cảm thấy khuất nhục. Khi Vu Từ Thạc bóp cò, người đó nói câu cuối cùng: “Từ nay về sau, cậu chính là Fay War.”

Viên đạn bay ra khỏi nòng, lao nhanh xuyên vào lòng ngực đối phương, làm bắn ra những giọt máu tiêm điểm.

Người vừa táng mạng đó trượt xuống theo cạnh bàn, không phát ra bất cứ âm thanh nào, ánh trăng ngoài cửa sổ và ngọn đèn trong phòng giao hòa vào nhau, gió thổi bay mái tóc màu nâu nhạt của sát thủ.

Như một bộ phim vô thanh hoàn mỹ, trong khoảng khắc tĩnh lặng sát thủ bước đi, đi tới trước mặt người kia, cúi xuống tháo mắt kính của hắn ra, giờ mí mắt lên, xác nhận hắn đã chết.

Dường như có một dòng điện xôn lên não, Vu Từ Thạc nhắm mắt thờ dài nặng nề, đặt di thể của người đàn ông mỉm cười ra đi đó nằm ngay lại.

Đứng thẳng dậy đi tới nơi người đó vừa ngồi, trên mặt bàn gọn ghẽ đã để sẵn cuốn nhật ký, tùy tiện mở ra, bên trong trống rỗng. Sau đó y mới nhìn sang khung ảnh dựng thẳng, và lại có cảm giác chân động. Mở khung, lấy bức ảnh cất vào ngực, có lẽ, đây là minh chứng duy nhất rằng người đàn ông này từng tồn tại trên đời.

Đeo đôi kính đen của người đó lên mặt mình, y đứng lên đi tới cạnh giá treo đồ, thuận tiện gỡ chiếc mũ đen trên đó đội lên đầu. Như vậy, nửa gương mặt của y đã bị bóng tối che phủ.

Ngoài cửa vang lên tiếng bước chân, sau đó Nohn Iglesias dẫn đầu, Miller Volland và Zevin Robin theo sát sau lưng, bọn họ là số ít những người biết đến sự tồn tại của Vu Từ Thạc.

Nohn đi tới, nhìn đi thể dưới đất, mặt không đổi sắc nói với Zevin: “Đem đi xử lý.”

“Đã biết.” Zevin Robin cảm nhận được sự uy nghiêm và lãnh khốc của Nohn, bắt giác co cổ, kéo chân thi thể, tha ra ngoài, lại nghe Nohn tức giận gầm lên: “Ồn quá, nhẹ chút đi!”

Zevin trề môi, thậm chí lão đại này thật sự khó hiểu, nhưng cũng chỉ đành vác thi thể lên vai, khiêng ra ngoài.

“Miller, thông báo cho các bộ phận, bắt đầu hành động thanh tẩy.” Nohn không nhìn tới Zevin một cái, hạ lệnh tiếp.

Vu Từ Thạc hiểu, Nohn sớm đã sắp đặt tay chân ở khắp các nơi tại Mỹ, Fay War một khi chết rồi, hành động thanh tẩy sẽ được triển khai toàn diện, với năng lực của Scarter, chỉ cần một đêm, tập đoàn Molded sẽ hoàn toàn tan nát.

Tiếng bước chân lại vang lên, hai cấp dưới đi một ông lão tóc bạc đi vào, đó là cha của Nohn, một thủ hạ có giọng nói âm vang lên tiếng: “Lão đại! Tim được ngài Amon rồi, ông ấy bị nhốt dưới tầng hầm.”

Amon Iglesias được cứu, theo lý nên cao hứng, nhưng sắc mặt của ông ta lại vô cùng khó coi, trong ánh mắt nhìn về phía Nohn lại mang theo vài phần sợ hãi.

“Cha, hoan nghênh ông trở về, tôi nghĩ tiếp theo chúng ta sẽ có rất nhiều thời gian, để ôn chuyện cũ.” Khóe môi Nohn lộ ra nụ cười, có phần đắc ý, có phần cuồng vọng, lại có phần lạnh lẽo.

Sắc mặt Amon càng thêm khó coi, “Đồ ở đây, mày dự tính làm thế nào?”

Nohn thân nhiên châm điếu thuốc trả lời. “Vứt đi.”

Amon không nói tiếp nữa, chỉ phát ra tiếng thở dài nặng nề, giống như ngày tận thế đã đến.

Vu Từ Thạc nhìn ra ngoài cửa sổ, người và xe của Scarter đã bao kín tòa nhà này không một kẽ hở, y phát tay, đi ra cửa: “Không quá rầy cha con anh đoàn tụ.”

Trong đại sảnh trống trải của tòa nhà, đám người qua lại tấp nập, xử lý hiện trường bị tổn hại.

Sát thủ tựa lên vách tường màu trắng, một tay nhét vào túi, một tay kẹp điếu thuốc.

Dưới ánh trăng lặng lẽ, khói mờ màu lam lượn lờ. Từng bộ thi thể được đưa ra ngoài, từng gương mặt mới được ghi nhớ. Một tiếng trước bọn họ còn đang sống, biết nói chuyện, biết cười, có thể tỏa ra hơi ấm.

Phả một đám khói mù, Vu Từ Thạc cảm thấy khá mệt mỏi. Không còn cách nào, tối nay y thật sự giết quá nhiều người.

Sở dĩ y đứng ở đây, là vì muốn xác nhận cái chết của những người này, cho dù y rất tự tin với khả năng bắn súng của mình, nhưng trước đó lúc ra tay dù sao cũng quá mức nóng vội. Y không muốn có con cá lọt lưới để lại hậu họa.

Mặt trời sắp mọc, chỉ sợ trừ người của Scarter ra, không ai có thể ngờ được tập đoàn Molded tổ chức tình báo lớn nhất toàn nước Mỹ chỉ trong một đêm đã không còn tồn tại.

Hít một hơi lại phả một hơi, mái tóc màu đen suông thuận phát phơ theo gió.

Y cứ đứng như thế, sừng sững như thần chết. Không ai dám đi lại nói chuyện với y, trong bóng đêm, y giống như đã bao phủ cả một tầng bóng mờ lên người.

Cho đến khi người cuối cùng được chuyển ra, dưới chân rơi vài gần mười đầu thuốc. Y mới cất đi nụ cười vẫn gắn trên miệng từ đầu tới cuối rồi bước ra ngoài. Nhiệm vụ đã kết thúc rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 72: Phần 10: Chân Tướng Tàn Khốc.

Đã ba ngày trôi qua từ khi tập đoàn Molded bị tiêu diệt, tối hôm đó Vu Từ Thạc không nói tạm biệt với Nohn, y nghĩ Nohn chắc cũng không để ý.

Y đứng bên đường, dựa vào vách tường màu gạch đỏ sau lưng. Một chiếc xe hơi màu đen đột nhiên dừng lại trước mặt, cửa sổ hạ xuống, gương mặt của người đàn ông kiên nghị quả cảm.

Y luôn đi vô ảnh về vô tung, muốn tìm được y không hề đơn giản, nhưng Nohn Iglesias cũng chưa bao giờ là người đơn giản.

“Không từ mà biệt, đúng là tác phong của cậu.” Buổi tối nhiễm máu đó, sau khi xử lý toàn bộ sự việc, Nohn nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng lúc nhìn thấy bóng lưng thân nhiên bỏ đi của sát thủ.

“Tôi không muốn phá hoại tâm tình tốt đẹp của anh.” Vu Từ Thạc nhẹ nhướng mày, mắt nhìn đi chỗ khác.

“Đương nhiên cậu không biết cái gì là tâm tình tốt đẹp.” Trong ngữ điệu của Nohn hơi mang theo bất mãn, đêm đó tuy hần mệt mỏi, nhưng trong đầu lại hiện lên ý nghĩ kỳ lạ muốn ôm sát thủ này yên tâm mà ngủ. Đương nhiên, sau đó hần cũng cảm thấy buồn cười, ôm một sát thủ thì làm sao mà ngủ yên được?

“Tôi chỉ biết chuyện tôi đáp ứng anh tôi đã làm được, nhiệm vụ hoàn thành viên mãn.” Vu Từ Thạc nhún vai, nhìn Nohn lấy một phong thư trong ngực ra. “Đây là thư mời, đêm nay Scarter có một buổi tiệc mừng công. Tóm lại... tôi hy vọng cậu sẽ tới.”

Vu Từ Thạc nhận lấy thư mời, híp mắt. “Vi tôi là công thần hàng đầu?”

“Vi tôi muốn gặp cậu.” Nói rồi, cửa sổ xe lại dâng lên, chiếc xe hơi màu đen chậm rãi lái ra khỏi khu vực đậu tạm thời.

Vu Từ Thạc cười lạnh móc máy theo dõi trong túi ra ném xuống đất dậm nát. Sau đó nhìn đồng hồ đeo tay, thời gian đã xấp xỉ.

Một bóng người hơi mập lại gần, khi thấy y, đồng thời miệng cũng trực tiếp biến thành hình chữ O, “Anh... anh... anh... tôi... tôi... tôi...”

“Cảm giác sống sót sau kiếp nạn không tệ chứ hả, thanh tra Ford Klaus.” Vu Từ Thạc đốt điếu thuốc, cười nhìn Ford.

“Được rồi, anh bạn, tôi nên cảm tạ sự khai ân đặc biệt của anh, hay nên hận anh hại ông đây gãy hai khúc xương sườn?” Ford rất khó quên trải nghiệm ngày hôm đó, tên này căn bản chính là sói khoác da cừu, ví dụ điển hình của loại cáo giả lừa người.

“Ít nhất anh còn sống.” Vu Từ Thạc an ủi vỗ vỗ vai Ford, trong ngữ điệu bình tĩnh ưu nhã mang theo uy hiếp. “Tóm lại, tôi có một công việc muốn giao cho anh.”

Party mừng công của tập đoàn Scarter, quán bar ‘Helena’ mang phong cách phương Tây hôm nay được bao trọn, những kẻ không liên quan cấm ra vào.

Ánh đèn mờ ám và loại âm nhạc tràn đầy tình dục giao hòa vào nhau, tư thế khiêu vũ của vũ nữ trên bục mềm xóp tới mức có thể đi vào xương cốt.

Các thành viên quan trọng của Scarter có người tùm năm tùm ba, trái ôm phải ấp đủ các cô, ví dụ tên Zevin Robin và thủ hạ của hần, tốc độ đưa bìa lên có thể tính bằng kết.

Một phần thì lác đác vài người tụ lại, nằm sấp trên bàn nhỏ giọng nói chuyện.” Karina gỡ trái anh đào trên ly cocktail bỏ vào miệng, tập đoàn Molded cuối cùng cũng bị đánh bại, Scarter hiện tại, đã trở thành tổ chức tình báo ngầm lớn nhất. Miller lắc lắc ly whisky trong tay, viên đá va vào thành vang lên lách cách, lên tiếng nói như cảm thán. “Không thể bỏ qua công lao của sát thủ đó.”

“Cho dù là một cỗ máy hoàn mỹ, tiếp tục như vậy có lẽ sẽ có một ngày trước mặt Nohn tôi và anh đều mất đi vị trí của mình.” Câu nói này của Karina xuất phát từ lòng ghen tỵ, cô chẳng qua đang nói một sự thật, Miller đương nhiên biết cô nói không sai, “Đến ngày đó anh ta nên duy tu sửa chữa rồi, người có thể vĩnh viễn đứng bên cạnh Nohn chỉ có tôi.”

“Hay có lẽ ai kia căn bản không cần thì sao?” Karina xoắn xoắn tóc, tiếng cười vang rộn rã như chuông, “Ha, anh xem, bữa tiệc quan trọng như thế mà hần ta còn không lộ mặt.”

“Không, hần ta nhất định sẽ tới.” Miller nhìn quanh, náo nhiệt vô cùng, tiếng người âm vang trong quán bar, bóng dáng như ma quỷ đó vẫn không thấy đâu.

Có người ngồi một mình thưởng thức ly rượu mạnh trong tay, ví như Nohn Iglesias.

Hần so với bình thường thì càng trầm mặc hơn, con mắt màu tím sắc bén híp lại, bóng người thân nhiên đứng một mình bên cửa sổ thu hút ánh mắt của hần, giống như một thỏi nam châm, hút đi toàn bộ lực chú ý của hần, xuyên qua đám người đến sau lưng đối phương, người đó không quay lại, chỉ chậm rãi mở miệng. “Anh Iglesias, anh một mình ngồi ẩm rượu, chẳng lẽ đang đợi tôi sao?”

“Tôi không biết cậu đang tức giận cái gì.” Nohn nghe ra được sự khác thường trong giọng điệu của y, cho dù là đặc vụ xuất sắc cỡ nào, sát thủ giỏi che giấu cảm xúc của mình thế nào, y cũng chỉ mới 25 tuổi.

Vu Từ Thạc nhìn bầu trời ngoài cửa sổ thủy tinh, dưới bối cảnh màu lam đậm, ánh đèn màu đỏ nhấp nháy chuyển động vô cùng nhanh, đó là đèn tín hiệu của một chiếc trực thăng. Y quay người, trên mặt có sự khó hiểu khó thể phát giác. “Tại sao anh không nói với tôi, Fay War chân chính là em trai của anh?”

Khi Vu Từ Thạc kiểm chứng cái chết của ‘Fay War’, y đã nhìn thấy màu mắt của đối phương, giống với Nohn, là màu tím pha lê thâm u, khoảnh khắc đó y ần ần biết được chân tướng phía sau rốt cuộc là tại sao.

Sau đó y thấy khung ảnh trên bàn, thì càng xác nhận suy nghĩ của mình. Đó là một bức ảnh của mười lăm năm trước, trên đó có ba người, là Amon

Iglesias, cha của Nohn Iglesias, Nohn và cả ‘Fay War’.

“Tên thật của nó là Feynman Iglesias.” Nohn gật đầu, cho dù hẳn không ngờ sát thủ này đã điều tra được sâu như thế. “Amon hy vọng tôi và Feynman tàn sát lẫn nhau, kẻ thắng làm vua.”

“Nói như vậy, tập đoàn Molded và tập đoàn Scarter, kỳ thật đều thuộc về cha của anh?”

“Amon Iglesias âm thầm xây dựng tập đoàn Molded, để phá hủy Scarter mà ông ta đã tận tâm diu dắt.” Nohn khẳng định cách nói của Vu Từ Thạc.

Sau khi Scarter sụp đổ, Amon thuận lợi trốn mình trong Molded, người phát ngôn đại biểu của ông lại là Feynman Iglesias đã đổi tên.

Khó trách hôm đó khi Amon thấy Nohn sắc mặt lại khó coi như thế. Mấy năm nay ông ta ẩn cư sau lưng Scarter là có nguyên nhân khác, căn bản ông ta đã bị Nohn giam lỏng. Nohn lợi dụng sự ảnh hưởng của Amon để ra lệnh cho thiên hạ, vì thế mới có Scarter hôm nay.

Cho nên, hôm đó Amon không phải bị bắt đi, mà là được em trai của Nohn cứu đi. Đáng tiếc, Feynman vẫn không thể cứu được cha của mình, không chỉ như thế, còn mất luôn cả tính mạng.

Năm đó lòng hiếu kỳ của Amon quá nặng, lại quá mức tham lam, vì thế, ông ta bị cuốn vào một mớ phiền toái lớn, ông ta nhất định phải hủy diệt Scarter để thoát thân.” Thế lực của Molded bao phủ từ Bắc Mỹ đến Nam Mỹ, Amon quyết định chạy đến Miami trốn tránh một thời gian đợi thời cơ trở lại. Đêm mưa bão âm ỉ, gió lớn gào thét đó, Nohn nhìn cha và em trai đi khỏi mình, hẳn bị thương nặng trên lưng chỉ có thể ngã xuống trong làn mưa băng lạnh.

Chiếc thuyền buồm lậu năm đó, chỉ có thể ngồi hai người, Amon mang theo Feynman, bỏ lại Nohn, mỗi lần nhớ lại đêm đó, cho dù chỉ là những mảnh ký ức nát vụn, đều giống như viên đạn xuyên vào lồng ngực khiến Nohn cảm thấy khô sở và chua xót.

“Nhưng Feynman cảm thấy ray rứt, khi tôi xuất hiện hôm đó, Feynman muốn giảng hòa, nhưng anh, lễ đáp trả của anh là một bữa tiệc linh đình.”

Vu Từ Thạc liếc thấy vẻ mặt thần nhiên của Nohn, y biết mình đoán đúng, “Anh lợi dụng sự ray rứt của Feynman, lợi dụng tình ruột thịt giữa hai người để dụ kẻ sau lưng Molded ra...” Nụ cười và giọng điệu tràn đầy châm biếm. “Sao lại có người làm anh như thế nhỉ.”

“Chỉ cần Feynman còn sống, nó sẽ giúp Amon, mà chỉ cần Amon còn sống một ngày, trở ngại trước mặt Scarter vĩnh viễn không thể xóa bỏ.” Hành tẩu trong bóng đêm, nếu bạn không phân đấu, trèo lên đỉnh cao, thì sẽ bị cản ngược. “Cậu nghĩ thử đi, một ngày Feynman còn chưa chết, thì uy hiếp vẫn còn tồn tại.”

“Tôi hiểu rất rõ anh là người không đạt mục đích thì không từ thủ đoạn.” Buổi tối tại New York đèn đuốc rực rỡ, dưới bối cảnh thành phố lớn tuyệt đối, chỉ có dục vọng của con người là rõ ràng như thế. Vu Từ Thạc nhẹ thở dài, “Nhưng tôi không ngờ anh ngay cả người nhà của mình cũng tuyệt không mềm lòng. Anh biết không, trên bàn Feynman luôn đặt bức ảnh chụp chung cùng anh.”

Có vài chuyện người ngoài cuộc sẽ nhìn rõ hơn, Vu Từ Thạc cuối cùng cũng hiểu tới hôm đó khi Feynman nói vận mệnh sắp đặt là có ý gì.

Amon hy vọng Nohn và Feynman sẽ tàn sát lẫn nhau, tranh đấu cho ra người thắng cuộc, nhưng Vu Từ Thạc cảm thấy, Feynman không nhẫn tâm ra tay với Nohn, nếu không, Scarter căn bản không thể lớn mạnh như thế. Cho dù chỉ tiếp xúc ngắn ngủi trong một lần, Vu Từ Thạc cũng nhìn ra được, một phần thiện lương và mềm lòng của Feynman, hẳn bỏ qua cho anh mình, lại giấu cha mình đi, nhưng cuối cùng sự mềm lòng và bản tính trọng tình cảm của hẳn đã hại chết hẳn.

Feynman căn bản không muốn tất cả những thứ này, nhưng người cha ích kỷ như Amon lại cưỡng ép khóa gông xiềng nặng nề mang tên Molded đó lên vai hẳn.

Còn về Nohn, Nohn có lẽ chưa từng hiểu gì cả, cũng chưa từng nghĩ muốn lý giải về em trai của mình. Thứ hẳn muốn là quyền lực, là báo thù cha mình, là đứng trên đỉnh cao, là khống chế vạn vật.

Đối mặt với dục vọng riêng tư của hai người đàn ông này, Feynman rõ ràng vô cùng thuần túy và nhỏ bé. Cuối cùng sự truy cầu và khát vọng đối với quyền thế của bọn họ đã triệt để chôn vùi Feynman. Số mệnh mà Feynman đã nói, chính là gánh nặng mà hai người đàn ông này đã áp đặt lên hẳn, một là cha, một là anh. Feynman căn bản không còn đường lùi, cũng chưa từng phản kháng, trở thành vật hy sinh trong cuộc đấu quyền lực.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 73: Phần 11: Đêm Ly Biệt.

“Tôi cho rằng tôi sẽ không bận tâm vấn đề đó, tôi từng nói, tôi không có người nhà.”

Không cần ai thương tiếc, Nohn sẽ không hối hận, người muốn trở thành bá chủ của một phương thì không thể dung chứa tình cảm nhỏ nhặt nào.

“Cố lẽ...” Ánh mắt Vu Từ Thạc tối đi, một tay cầm ly rượu, tay dứt vào túi, bộ vest cánh én màu đen tô điểm vóc dáng của y, “Chính vì không có, cho nên mới cảm thấy đáng quý.”

“Tôi làm người nhà của cậu không tốt sao, tôi từng nói, tôi xem cậu như em trai của mình.” Nohn nói rồi bước tới một bước, lại gần Vu Từ Thạc, Vu Từ Thạc cũng không tránh, nhìn thẳng vào Nohn, bọn họ mặt đối mặt, tầm mắt giao hòa. “Cũng đúng, tới hiện tại tôi mới biết tại sao anh nói xem tôi là em trai của mình.”

“Tôi đã nói sau này cậu sẽ hiểu, nhưng không bảo đảm cậu sẽ thích đáp án này.” Nohn vươn tay, muốn nâng cằm Vu Từ Thạc. Vu Từ Thạc mỉm cười nghiêng đầu né đi, tiếng chuông di động chợt vang lên, Nohn nhận điện, sắc mặt lập tức thay đổi. “Người phụ nữ đó sao có thể chạy mất? Tìm cô ta cho tôi, nhất định phải tìm được... Tại sao?! Đáng chết!!!”

Lam Phi độc chết người canh gác rồi chạy thẳng tới phi trường, dưới nhà hình như có người tiếp ứng cho cô. Hiện tại máy bay đã sớm khởi hành, không ai biết cô ngồi lên chuyến bay nào, bay đi đâu... Nohn không cho rằng chuyện này là trùng hợp. Cúp máy xong, hai mắt tràn đầy lửa giận hung ác nhìn chăm chăm sát thủ đang cười tươi trước mặt, “Cậu đã làm gì sao?”

“Không làm gì cả, tôi chỉ nói với Lam Phi bóp nát điều thuốc lá trộn vào trong nước để sau hai tiếng đồng hồ, chất kết tủa đó có thể trở thành độc được chí mạng.” Quán bar chợt bật lên bản Apologize của ‘thời đại cộng hòa’, khúc dạo đầu vang vọng bên tai họ. Nụ cười trên miệng Vu Từ Thạc càng đậm.

Trong con mắt híp lại lộ ra ánh sáng xảo quyệt. “Xem ra anh không thể tiếp tục dùng cô ấy để uy hiếp tôi rồi, chẳng qua anh yên tâm đi, tôi sẽ ở lại Scarter một thời gian.”

Ánh trăng chiếu vào cửa sổ, rọi lên thân hình đứng thẳng của sát thủ, Nohn bóp mạnh vai y, hung tợn nói: “Cậu không muốn ở lại bên tôi đến thế sao? Hay cậu muốn nói, tình cảm giữa chúng ta cũng là giả?”

“Tôi và anh đều không nên có tình cảm, anh không phải là người hiểu rõ nhất hay sao?” Nụ cười nhẹ nhàng trên khóe miệng, che phủ tâm trạng phức tạp trong lòng, y cầm ly rượu, ngón tay thon dài nhìn nghiêng, tạo cảm giác thẳng tắp và đều đặn. “Tôi không muốn thừa nhận, tuy anh đã hai mươi chín rồi, có vài chuyện tôi và anh đều không hiểu rõ.” Y lắc đầu, “Cho nên, đừng nhắc tình cảm với tôi.”

“Cậu muốn nói tôi không hiểu yêu? Lẽ nào cậu hiểu sao?” Lửa giận của Nohn càng lúc càng kịch liệt, đứng, hẳn để Fay giết em trai ruột của mình, nhưng muốn trở thành sát thủ làm việc cho Scarter, câu này là do Fay chính miệng nói ra.

“Tôi không hiểu.” Vu Từ Thạc nhún vai, giọng tỏ vẻ với Nohn. “Nhưng tôi cảm thấy, nếu anh yêu một người, thì sẽ không bảo người đó đi giết người.”

Tay Nohn cầm ly whisky, không kiềm được nhìn chăm chú đánh giá người này, giờ này phút này, Nohn cảm thấy tuổi tác của Fay hoàn toàn bị che mờ, hẳn không thể nào nhìn đôi phương bằng ánh mắt nhìn trẻ con được, giống như vết nứt vốn có thể thăm dò đến cảm xúc đã bị phong bế lại chặt chẽ.

Trưởng thành có đôi khi là chuyện chỉ trong thoáng chốc, bí mật phải gánh vác nhiều, tâm phòng bị càng nặng... câu này quả nhiên không sai. Nohn nâng ly để gần môi, ánh mắt độc tài sắc bén nhìn thẳng vào mặt Vu Từ Thạc, “Tôi cạn ly, cậu tùy tiện đi.”

Vu Từ Thạc chỉ hợp một ngụm, rồi đặt ly lên quầy, “Không biết tại sao, hình như tôi trở nên không thích uống rượu mấy nữa.”

“Nó nói rõ cậu đã thành thực rồi.” Lúc này, bọn họ đứng trên đường thẳng cao bằng nhau, sau đêm nay, Nohn xem y là người đồng đẳng. Vu Từ Thạc đi lướt qua người Nohn, hai người với chiều cao ngang nhau trong thoáng chốc cạ vai đã liếc nhìn nhau một lần.

Tức giận, bất đắc dĩ, không chế và xúc động, giống như có rất nhiều lời muốn nói... nhưng lại không thể nào thốt ra. Bọn họ quá hiểu, giải thích và xin lỗi có lẽ có thể sửa lại chiếc bình, nhưng nó vẫn là một chiếc bình nát. Đối với tình cảm bị hủy hoại chỉ có thể buông tay, như vậy đối với hai người mà nói đều là tốt nhất.

Bóng người sát thủ dần đi xa, Nohn chỉ nghe thấy tiếng nói nhỏ giọng truyền vào tai: “Sau này không có chuyện gì thì đừng tới quấy rầy tôi.”

Nohn không đáp lại, đúng, lúc này hẳn đã hối hận rồi, hối hận không nói đúng sự thật, nhưng càng hối hận là hôm đó tại bữa tiệc đêm kia đã tình cờ gặp đôi phương. Vu Từ Thạc nghe sau lưng truyền tới tiếng thở dài nặng nề, cảm giác không nở trào lên trong lòng, nhưng không thể nào tha thứ. Siết chặt tay, y kiềm nén xúc động muốn quay lại nhìn đôi phương một cái, tiếp tục đi thẳng.

Y và hẳn, vốn là người của hai thế giới, hai đường song song này nếu giao nhau, sẽ sinh ra tia lửa, nhìn thì rất đẹp, nhưng ai cũng không thể mãi ngừng không tiến tới. Miễn cưỡng bề gãy bản thân để nghiêng hợp với đôi phương, đó không phải là tác phong của họ.

Đèn tín hiệu màu đỏ trên đỉnh không ngừng chớp lóe, Nohn lướt qua danh sách khách mời Miller đưa tới, hiện tại còn chưa tới hai tiếng từ khi Lam Phi chạy thoát, tuy hẳn không thể ngăn cản cô đi xa, nhưng hẳn có thể lọc thông tin để tra được chuyến bay của cô sẽ đáp xuống ở nơi nào. Sát thủ đó muốn thoát khỏi sự khống chế của hẳn như vậy, không đơn giản thế đâu, Nohn sẽ không để y được như ý.

Bãi cát trên bờ biển, cánh quạt của chiếc trực thăng bắt đầu quay nhanh, màn đêm màu xám ngưng đọng hơi nước, Vu Từ Thạc quay lại nhìn Lam Phi, “Mưa lớn sắp tới rồi.”

“Đây là cơ hội duy nhất rồi. Sau khi chuyển tiếp em sẽ đến Trung Quốc đợi anh.” Lam Phi nắm chặt tay Vu Từ Thạc, người đàn ông của cô là người thông minh, y cho người dùng thân phận của cô để mua vé máy bay, rồi lại dẫn cô khi đã qua cửa soát vé thì lại đi ngược về, như vậy người của Nohn nhất định sẽ theo dấu mỗi sai lầm đuổi tới Canada, như vậy cô có đủ thời gian để tranh thủ.

“Cái tên này không thể dùng nữa.” Đối với Vu Từ Thạc mà nói, Lam Phi giống em gái hơn, y chăm sóc cô, nếu so với tình yêu, thì nó giống với nghĩa vụ hơn. Nhưng bất luận thế nào, vì y mà Nohn kéo cô vào chuyện này là không đúng. “Tiểu Trọng, sau này em tên là Tiểu Trọng.”

Trọng là đơn vị đo lường, vì cô làm chuyện gì cũng rất biết giữ chừng mực.

Vu Từ Thạc biết vết thương ở bụng cô hôm đó rất kỳ quái, nhưng y chưa từng chấp vấn. Không phải bất cứ người con gái nào vào tuổi của cô đều có thể có tâm trí như vậy, cho nên bất luận tốt xấu, y tán thưởng trí khôn của cô, y thích người mạnh mẽ.

Đương nhiên, cái này cũng có giá của nó. Lam Phi chứng tỏ bản thân với y, đồng thời, cái chết của Daniel cũng hủy diệt tình yêu của y dành cho cô. Lam Phi có lẽ là người duy nhất hiểu y trên thế giới này, nhưng có một chuyện cô vẫn không hiểu, cả đời y căm hận nhất chính là người ra tay với trẻ vị thành niên, cô đã hủy đi lời hứa của y với Hắc Diên trước khi chết.

“Sau đêm nay, có lẽ chính là sinh ly tử biệt.” Lam Phi nhìn bầu trời giăng phủ mây đen, sóng vỗ bên bờ biển bắt đầu lên cao hơn.

“Em sẽ không chết.” Cô vì y từ bỏ tên và tất cả mọi thứ ở nơi này của mình, y cho rằng y nhất định phải có trách nhiệm với cuộc đời cô từ nay về sau.

“Anh vẫn đang cảm thấy mắc nợ em sao?” Lam Phi vuốt lên mặt y, giọng điệu kiên quyết nói: “Kỳ thật gọi là gì cũng không sao cả, em nhớ em là em là được. Hãy nhớ, Em không muốn anh mắc nợ em, chuyện đã đến lúc này, tất cả đều là chọn lựa của em.”

Cuối cùng bọn họ ôm nhau từ biệt, cánh quạt trực thăng bay lên mang theo khí lưu thổi ngược mái tóc màu cà phê của Vu Từ Thạc ra sau đầu, y đứng dưới đất, nhìn theo trực thăng, bay lên giữa trời, xuyên qua đám mây màu lam, cuối cùng biến mất.

“Bảo trọng, Lam Phi.” Vu Từ Thạc thấp giọng lẩm bẩm, rồi đi về chiếc xe đậu cạnh bờ.

“Anh bạn, đây là việc làm hàm lượng kỹ thuật cao.” Ford Klaus đang ngồi trên xe chờ y, thấy y mở cửa, Ford ném điều thuốc đi, “Đã vậy, giữa chúng ta không còn nợ nhau.”

“Ford, đây không phải giao dịch.” Vu Từ Thạc ngồi ở băng ghế sau thoải mái duỗi gân cốt. “Sau này, anh phải làm việc cho tôi.”

“Cái gì? Tên nhóc này đừng không biết chừng mực.” Ford biến sắc, lũ trẻ tuổi tham lam vô độ là đáng ghét nhất!

“Nếu anh làm việc cho tôi, tôi nhất định phải lập quy tắc cho anh.” Trực tiếp bỏ qua sự oán trách của Ford, Vu Từ Thạc thản nhiên ngồi nói: “Thứ nhất, anh phải chậu vàng rửa tay, nếu còn làm những trò hại người đó nữa, tôi sẽ đích thân xử lý anh. Thứ hai, anh nhất định phải trung thành với tôi, nếu có phản bội, anh biết sẽ có hậu quả thế nào.”

Nói rồi, không đợi Ford trả lời, Vu Từ Thạc đã xuống xe.

Mây đen tụ lại trên không, con gió mang theo khí ẩm thổi vào mặt Vu Từ Thạc. Mưa gió dỗi dòi, cảnh tượng của mấy hôm nay hiện lại trước mắt, y bắt giác thất thần.

Nohn đứng bên cửa sân thượng tầng hai, nghe báo cáo của Miller, hẳn biết Lam Phi căn bản không đáp chuyến bay đó.

Tất cả đã trở rồi.

Nhìn làn mưa dày đặc ngoài cửa sổ, hấn chán nản phả một làn khói thuốc.

Không giữ được, cho nên không níu giữ.

Không thể tiếp nhận, cho nên bỏ đi.

Hai người đứng ở hai nơi khác nhau, khoe miệng đồng thời cong lên độ cong nhân nhậ, đồ lỗi tất cả cho cái gì đây, lúc còn sống, tương phùng trong ngõ hẹp, ai cũng khó thể tránh khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 74: Phần 12: Hai Năm Sau.

Thời gian trôi đi thật nhanh, trong chớp mắt, y đã làm việc cho tập đoàn Scarter gần hai năm rồi. Nghe nói gần đây mọi người đặt cho y một biệt hiệu rất thú vị, gọi là ‘sát thủ Mũ Đen’, có thể vì mỗi khi y ra ngoài thực hiện ủy thác luôn mang theo chiếc mũ đen của Fyannan.

Hai năm nay Vu Từ Thạc và Nohn không hề gặp mặt, nghe nói, cha của Nohn, Amon vẫn còn sống. Vu Từ Thạc suy đoán, có lẽ hẳn muốn khiến người

đàn ông lúc đầu đã bỏ rơi mình tận mắt nhìn thấy hắn từng bước bước lên thành công, như vậy mới là cực đỉnh của báo thù.

Hiện tại nhiệm vụ của y đều do Karina Wood cung cấp, cô là người liên lạc của y mà Nohn chỉ đích danh. Ủy thác toàn những vụ tầm thường, nhưng thù lao thì lại cao. Trừ bảo vệ và trợ cấp chi phí súng đạn, tiền còn lại đa số y đều gửi cho Lam Phi ở Trung Quốc.

Vừa hoàn thành một vụ ủy thác, Vu Từ Thạc đứng lúc đi ngang qua nhà cũ của cộng sự Enya Pirlo khi còn công tác cho CIA. Enya từng dẫn y tới đây một lần, đó là ngày sinh nhật mười hai tuổi của y, nhưng y vẫn nhớ con đường này.

Chỉ sợ Enya cũng không biết Vu Từ Thạc đã từng đến đây vô số lần vào thời niên thiếu, mỗi lần nhận được nhiệm vụ hoặc nhiệm vụ kết thúc, tâm tình y không tốt thì sẽ đến đây. Con đường này y đã đi rất nhiều lần, cho dù nhắm mắt lại cũng có thể đi đến được đúng chỗ.

Một cảm giác không thể nói rõ dâng lên trong lòng, Vu Từ Thạc hồi thần lại mở cửa vào nhà. Vẫn là căn phòng khách rộng rãi trong ký ức, bày trí tiết kiệm đơn điệu, dụng cụ trong nhà phủ đầy bụi.

Y nhớ, Enya không có người nhà, đa số người làm đặc vụ đều như thế, cho dù bạn đột nhiên biến mất khỏi thế giới này, cũng sẽ không có ai phát giác.

Vì các nhiệm vụ đa số đều ở ngoài nước, Enya không thường về đây. Nơi ở này của cô người của CIA không biết, cho nên sau khi cô chết nó mới có thể tránh khỏi vận mệnh bị đảo tung lên.

Đốt nến đặt lên bàn, phúi đi đám bụi trên ghế, Vu Từ Thạc ngồi xuống bàn com. Ngày sinh nhật mười hai tuổi của y Enya đã ngồi ở đây, tay đặt bên mép bàn.

Không sai, đó là thói quen của Enya, khi cô suy nghĩ sẽ vô ý dùng tay ve vuốt mép bàn. Không cần nghi ngờ, thói quen này Vu Từ Thạc cũng đã kế thừa. Chợt y cảm thấy ngạc nhiên, cảm nên đi đến mép bàn.

Bên mép bàn gỗ khắc hai chữ Hán thẳng thớm __ Họa sĩ. Vu Từ Thạc đột nhiên bật cười, đây là Enya.

Khi y còn nhỏ Enya đã thích chơi trò giải đố với y, cho dù người khác tìm được chỗ này, nếu không biết thói quen của Enya thì cũng rất khó nhìn ra được sự bất thường nào.

Y đứng lên đi tới phòng ngủ, nhẹ mở ngăn kéo, tiếng anh của từ ‘họa sĩ’ là drawer, mà drawer cũng có nghĩa là ngăn kéo.

Dùng con dao nhỏ rạch tầng gỗ cách của ngăn kéo, một chiếc chìa khóa rơi xuống đất. Y nhặt nó lên, lặng lẽ đánh giá, đây là chìa khóa nơi nào?

Nhìn xung quanh, lon Coca đặt trên kệ sách thu hút lực chú ý của y. Đêm cuối cùng y gặp mặt Enya, Enya từng hỏi y có muốn uống Coca không, cô biết rõ trong lúc làm nhiệm vụ trừ nước ra thì y không uống bất cứ loại đồ nào khác.

Lưỡi dao sắc bén đâm vào lon, rạch nó ra, trên lớp lon thiết quả nhiên có viết tên của một ngân hàng.

Dựa theo địa chỉ ngân hàng y tìm được tủ bảo hiểm, bên trong đựng một bức thư và một tấm cạc. Trên thư viết. “Gửi Arthur Randell thân yêu nhất. __ Người bạn chân thành nhất của cậu. Enya.”

Chân thành? Cô không xứng nói là chân thành.

Vu Từ Thạc không nghĩ ngợi gì, ném phong thư lại rương bảo hiểm. Chuyện tới hôm nay có nói gì cũng đã trễ rồi, y không muốn lại nhìn thấy những thứ giúp y nhớ lại tuổi ấu thơ. Hôm nay quý thân sai khiến y tới nơi này, đã khiến y có cảm giác như bị cuốn vào một âm mưu nào đó.

Cất tấm cạc, y khóa cửa tủ lại, rời khỏi ngân hàng đó.

Ngồi lên taxi, y mới lấy tấm cạc ra. Mặt sau của nó, là một bức ảnh photo.

Trong ảnh, một cái hộp màu hổ phách yên tĩnh nằm trên bàn. Lúc đó Vu Từ Thạc không hề ngờ được mấy ngày sau, y sẽ tình cờ thấy được cái hộp đó ở viện bảo tàng quốc gia.

Cùng ngày, trên đài quan sát của tòa nhà Empire State, bóng của ba người được ánh mặt trời kéo dài, Zevin Robin sờ vết sẹo trên mặt mở miệng trước, “Nghe nói vị sát thủ đó gần đây nhận không ít việc tư.”

“Không thể tiếp tục mặc kệ Mũ Đen như vậy.” Karina Wood gật đầu tỏ vẻ tán đồng, nếu sát thủ đó có ý muốn thoát ly khỏi Scarter đầu nhập vào tổ chức khác, vậy sẽ trở thành uy hiếp cho Scarter.

“Nhưng có cách nào chứ, bất kể anh ta làm gì Nohn cũng chỉ nhắm một mắt mở một mắt.” Zevin nhún vai, “Chúng ta không thể làm gì anh ta.”

“Vậy cũng chưa chắc.” Miller Volland híp mắt lại, ánh mắt lộ ra vẻ độc địa, quả thật, sự quan tâm của Nohn đối với sát thủ đó sớm đã vượt qua mức bình thường. “Chúng ta có thể giăng một cạm bẫy, để hắn ta biến mất. Chỉ cần làm sạch sẽ, Nohn cũng không thể tra ra.”

“Nếu vậy cần phải tính toán lâu dài, tôi biết Mũ Đen xảo quyết đa nghi đến trình độ nào.” Zevin nhớ lại hôm tại tổng bộ của Molded, cho dù đối mặt với người của mình sát thủ đó vẫn luôn mang vẻ vũ trang sẵn sàng, ẩn giấu tướng mạo thật sự của mình. Tối đó y giết 79 người, đã gần tới mức chỉ cần đứng gần cũng có thể cảm nhận được sát khí lạnh buốt.

“Karina, nhớ chú tâm đến những ủy thác gần đây của Mũ Đen.” Miller đứng sừng sững, khóe môi hiện lên nụ cười lạnh lẽo, “Chúng ta phải cẩn thận bố trí mọi thứ.”

“Miller, phải nói trước một điều.” Zevin kéo Miller sang một bên, thấp giọng nói, “Anh biết làm như vậy thì hậu quả sẽ thế nào không?”

“Zevin, anh có muốn đứng ở vị trí thứ hai của Scarter không?” Miller nhún mày nói, “Chỉ cần Mũ Đen còn tồn tại một ngày, thì Nohn sẽ không nhìn thẳng vào anh một ngày.”

“Thật nhìn không ra anh có dã tâm như thế.” Zevin thờ dãi, coi như ngầm thừa nhận cách làm của Miller. Miller vỗ vai Zevin, “Có dã tâm là anh kia, tôi chỉ vì Scarter.”

“Tóm lại, tôi trở về trước, anh và Karina tính toán thêm một chút đi.” Zevin phát tay, đi xuống cầu thang.

Miller vòng lại trước mặt Karina, một cơn gió chợt nổi lên thổi tung mái tóc của hai người, mái tóc dài màu đen bay phất ra sau của Miller tạo ra cảm giác tà mị vô cùng. “Karina, trước đó tôi phải nhắc nhở cô, nếu lần này chúng ta thất bại, có lẽ cô sẽ không thể toàn thân trở lui.”

“Trong chuyện này có ai có thể toàn thân trở lui chứ?” Mái tóc xoăn màu vàng của Karina phất phơ trong gió, cô quay lại nhìn Miller, trong ánh mắt mang theo khinh thường, “Miller, anh chỉ là con quỷ biết cách đứng phía sau thao túng người khác làm vật hy sinh cho mình.”

“Cô có thể chọn rút lui.” Miller không để tâm đến ánh mắt của cô, vẫn cười rất ưu nhã, “Đây cũng là vì Nohn.”

Karina luôn ái mộ sùng bái Nohn cuồng nhiệt, nhưng cô biết trong mắt của hắn trước giờ chưa từng có cô, cho nên cô che giấu tình cảm này, chưa từng để lộ ra ngoài.

“Tôi tham gia.” Karina vuốt mái tóc ra sau đầu, rời khỏi tay vịn, khi đến cửa, cô mới quay lại nhìn Miller lần cuối, “Tôi là vì Nohn, nhưng anh, anh chỉ vì bản thân anh.”

Vận mệnh tiếp tục xoay chuyển theo phương hướng đã được định sẵn, lại trôi qua một tháng, tối nay Vu Tử Thạc có một ủy thác cá nhân thù lao hậu hĩ cần hoàn thành. Y đứng trước cửa sổ, nhìn ánh mặt trời sáng tỏ bên ngoài, lắng nghe tiếng bước chân sau lưng. Trong chiếc gương được khảm trên vách phản chiếu lại gương mặt cương nghị của người đàn ông kia, tựa như đang nhìn thấy khúc cuối sắp kết thúc của cuộc đời bình lặng, “Anh bạn, nếu tôi là anh, tôi sẽ dừng lại.” Y không vội thay áo, bổ sung, “Nếu bước thêm một bước, anh sẽ phải chết.”

Người đàn ông đó không nói gì, mặt sần rọi lại cái bóng trắng đứng của hắn. “Là ai phái anh đến đây?”

“Tôi đã nói, tôi là phục vụ phòng.”

Giọng nói thấp trầm tràn đầy từ tính, thân hình khỏe mạnh rắn chắc của người đàn ông trong gương, với đường nét khắc sâu và ngũ quan tuấn tú, bộ âu phục đắt tiền vô cùng hợp người. Vu Tử Thạc cảm thấy hứng thú, y thật muốn nhìn thử xem, đây là người thế nào.

Ánh mặt trời chiếu vào cửa sổ, gió thổi bay chút bụi trong phòng, những hạt nhỏ li ti màu trắng bay lượn chính giữa hai người, giống như vén màn lật ra chương mở đầu cho một câu chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 1: Đêm Hồng Kông

Trên thế giới luôn sẽ có một người khiến bạn cảm thấy mình là đặc biệt, sự xuất hiện của người này luôn rất bất ngờ, và lại rất hiển nhiên, sự xuất hiện của người đó, sẽ thay đổi cuộc sống của bạn. __Lời tựa của Biển Tầu Khúc.

Chiếc du thuyền xa hoa ‘Ngôi Sao Châu Á’ trên dòng sông Hương Giang cao đủ 11 tầng, đứng trên boong, bạn có thể thấy được bến cảng nước sâu lớn nhất Châu Á đối diện đại lộ ngôi sao __cảng Victoria, và cả đèn bảy màu rực rỡ chói mắt của ngân hàng Trung Hoa. Hoan nghênh đến với thành phố tài chính đứng thứ ba __ Hồng Kông, nơi này là thánh địa chữa thương và mua sắm.

Bên lan can boong tàu, một người đàn ông cao to đứng tro ngược nhìn cảnh đêm, gió biển giữa hạ thổi tung mái tóc ngắn màu nâu nhạt của y, trong cơn mắt màu hổ phách phản chiếu lại ánh đèn thành phố, y đứng hứng gió lạnh ẩm ướt, tay cầm một ly rượu Gin, trầm thờ dãi.

Bộ lễ phục màu đen càng tôn thêm sự gợi cảm cho thân hình khỏe mạnh của y, chỉ nhìn một bóng lưng cũng đủ để hấp dẫn người liên tưởng, rất nhiều tầm mắt của phụ nữ và cô gái trẻ không hẹn mà cùng nhìn về phía y, nhưng không ai dám đi tới đó, người quá hoàn mỹ ngược lại khiến người ta không dám tiếp cận.

Vu Tử Thạc, tiền đặc công CIA, hiện tại là sát thủ. Người phụ nữ y thích không lâu trước đó đã bị giết, y vốn có thể ngăn cản, nhưng y không làm vậy,

vì cô đã phản bội y, còn xem chút hại chết Giang Hằng. Cô cảm thấy y bỏ rơi cô, mà y đang chuẩn bị cầu hôn cô, có vài chuyện luôn kéo như thế, có vài câu nói cho đến lúc sinh ly tử biệt cũng không thể thốt ra, y thừa nhận sau đó y có hối hận, đáng tiếc, con đường nhân sinh, ai cũng không thể quay đầu.

Cuối cùng có một phụ nữ can đảm đi tới, cô trẻ tuổi xinh đẹp, tóc dài màu đen, làn da trắng nõn, lễ phục màu lửa đỏ phác họa đường cong hoàn mỹ của cô, giống như công chúa Bạch Tuyết trong câu chuyện cổ tích: “Nơi này thật đẹp đúng không?”

“Cũng như nhau.” Vu Từ Thạc rút một chiếc thuốc, ngọn lửa màu xanh lam của chiếc bật lửa nhẹ lay động trong gió.

Lúc này Vu Từ Thạc đang nghĩ gì? Cảnh đêm mê người? Không không không, là bộ phim xem tối qua, y hầu như không lựa chọn phim ảnh, nước Mỹ, nước Anh, Trung Quốc đại lục và cả Hồng Kông Đài Loan, chỉ cần thấy thú vị thì đều xem hết. Bộ phim tối qua, đại khái nói về một sát thủ hoành hành trong nước Mỹ dẫn theo một đám cảnh sát truy theo sau, tuy tình tiết không chút mới mẻ, nhưng y thích tạo hình ẩn nói ý tứ của sát thủ đó.

“Anh rất giống người bị tổn thương tình cảm.” Cô dứt lời, nhìn y, hơi ngập ngừng, người này thật đẹp, không, không chỉ là đẹp, gương mặt đường nét lưu loát và chân mày cao anh tuấn cùng cánh mũi phấp phồng mới lạ đều rất thu hút, khóe mắt rũ xuống, con mắt thon dài và đôi môi mỏng nhẹ mang theo cảm giác bốn cọt cuộc đời, thân thể có rèn luyện tỏa ra khí chất mạnh mẽ đặc thù của đàn ông, “Anh làm nghề gì? Cảnh sát?”

“Cảnh sát?” Rất ít người dùng danh từ này để hình dung y, sát thủ và cảnh sát, vốn phải đối lập mới đúng. Y có chút hứng thú quay lại nhìn. “Cô thấy tôi có giống không?”

Không bỏ qua sát ý vừa lóe lên trong con mắt màu nhạt đó, cảm giác nguy cơ khiến lông tơ toàn thân cô dựng đứng. “Xã hội đen?”

“Câu trả lời sai rồi.” Y mở ngón trỏ và ngón cái tạo thành trạng thái như đang cầm súng, rồi thực hiện động tác bóp cò, “Bang___” Khóe môi cong lên độ cong u mê, “Tôi là sát thủ.”

Người phụ nữ lập tức bị dọa đổ mồ hôi, không biết tại sao, rõ ràng người này chỉ tạo thế tượng tượng, nhưng cô lại cảm thấy trong tay đối phương thật sự đang cầm súng, vì thế tim đập mạnh không ngừng, cô cười gượng vài tiếng, “Ha ha ha... anh... thật biết nói đùa.”

“Cô không tin? Vậy tôi giết vài người cho cô xem nhé?” Vu Từ Thạc chớp mắt với cô, mỉm cười.

Vào lúc này, một người đàn ông toàn thân căng cứng lao tới, bước chân đậm thành thịch lên boong tàu, anh ta kéo người phụ nữ đi, tức giận dựng ngón giữa lên nói với Vu Từ Thạc: “Người phụ nữ của ông mày mà cũng dám động!!”

“Cô ta?” Vu Từ Thạc cười nhẹ, cô ta tự dâng lên miệng, nhưng câu này y không nói ra, tôn nghiêm của phụ nữ cũng cần được bảo vệ.

“Mẹ nó đừng có sĩ nhục phụ nữ của ông mày!!” Người đàn ông đánh tới một đám, bị Vu Từ Thạc nghiêng đầu né đi, rút dao găm giấu dưới âu phục ra, tia sáng lóe lên, lưỡi dao đâm vào da thịt, mu bàn tay ướt đầm máu phun thẳng ra ngoài, theo tiếng kêu thống khổ của tên đó, con dao găm sát bén cắm thẳng bàn tay phải của tên đó vào lan can. Động tác nhanh chóng, lưỡi dao sắc nhọn đâm vào bàn tay người lại đơn giản như dùng dao nĩa rạch miếng bít tết, gió biển ẩm ướt thổi mái tóc dạt ra sau đầu, con mắt màu hổ phách dấy lên ý cười vui đùa.

Xi, ngoài mạnh trong rỗng.

Tên đó đau đớn hừ hừ hít mạnh, vừa dùng tay trái nắm chặt cổ tay phải để giảm đau, Vu Từ Thạc về mặt thả lỏng, một tay cố định dao găm, tay khác lướt qua cầm tên đó, “Gần đây tâm tình của tôi không tốt lắm, không hy vọng bị ai làm phiền, hiểu chưa?”

Tên đó đổ đầy mồ hôi lạnh, sợ hãi hít hơi liều mạng gạt đầu. Mà người phụ nữ kia, đã bị dọa ngốc từ lâu, tựa hồ còn cảm thấy chưa đủ thú vị, Vu Từ Thạc cười nhìn cô ta: “Hiện tại cô tin chưa?”

Bị người đàn ông tuấn mỹ mặt đầy ý cười ăn mặc thoải mái với thân hình trắng kiện trông gần như gấp đôi mình, người phụ nữ khẽ phẩy hồng hai má, liều mạng gạt đầu.

“Số người không muốn bị làm phiền có bao gồm tôi không?” Một con dao ăn bay tới, Vu Từ Thạc chụp lấy, chỉ thấy một người đàn ông thân hình cao to bước ra khỏi đám đông, bộ âu phục màu đen sang trọng, trên cổ áo sơ mi màu trắng là chiếc cà vạt màu tử la lan, gương mặt nổi bật như được làm bằng sắt, thoáng chốc, anh ta đã trở thành tiêu điểm được mọi người chú mục.

Vu Từ Thạc rút dao găm ra, trong tiếng thò dốc như được đại xá của tên kia, y không vui nhíu mày: “Tại sao anh tìm được tôi?”

Người kia khẽ cười, “Anh quét thẻ mua vé tàu.”

“Anh hùng làm ơn cứu mạng đi! Thằng này phải bị ném vào tù!” Tên cơ bắp kia nhìn về phía người đáng vẻ công tử nhà giàu, kêu to không ngừng.

Người kia không thèm nhìn tới một cái, chỉ rút một sấp tiền trong túi ném lên mặt hắn, “Cầm đi bệnh viện, đừng tiếp tục chuốc phiền toái.”

Tên cơ bắp hoàn toàn ngây ra, sấp này nói ít cũng tới năm ngàn đô la mỹ đó? Loại người nào mà có thể ra tay hào phóng như thế?

“Còn chưa cú?” Người đàn ông hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn.

Thôi đi thôi đi, hai người này đều không dễ chọc, tên cơ bắp nhét tiền vào túi rồi lập tức chạy bán mạng, bộ dáng chết khiếp đó ngay cả người phụ nữ

kia cũng cảm thấy vô si, mắng một câu vô dụng, xong cô cũng trốn thật xa, những người quan sát cảm thấy sự áp bức vô hình, toàn bộ đều tản đi.

Trên boong chiếc du thuyền xa hoa không còn ai khác, chỉ có hai người đàn ông thân hình cao sấp xỉ đứng hóng gió, Vu Tử Thạc nhìn mặt biển, giống như đang luyến tiếc ly rượu Gin vừa rồi bị ném khỏi thuyền trong lúc hỗn loạn, “Giang Hằng, anh có hưng trí thật đấy.”

Cho đến khi đi vào nội cảnh Hồng Kông, Vu Tử Thạc mới phát hiện máy theo dõi thứ hai được gắn trên bánh xe hành lý, lúc đó y có chút hối hận vì trước khi rời khỏi New York không tặng cho Giang Hằng một phát vào thái dương.

Giang Hằng tựa lên lan can hút thuốc, hai chân bắt chéo, “Vu Tử Thạc, trạng thái của anh quả tốt hơn tôi tưởng tượng. Tôi nghĩ anh phải giết vài người mới có tâm tình tốt được.”

Cũng phải mất hai ngày sau khi trở về phòng máy Giang Hằng mới phát giác được máy nghe trộm và camera được đặt trong góc kín đáo nhất, điều này khiến hắn cảm thấy đề Vu Tử Thạc bước vào phòng máy của mình là một sai lầm.

Vu Tử Thạc gục lên lan can, cười lớn: “Trước khi lo lắng người khác thì nên bận tâm một chút đến bản thân đi.”

“Lo tôi sẽ nhớ mong phát bệnh hả?” Giang Hằng híp mắt lại, con ngươi chuyển sang phải, Vu Tử Thạc nhìn hắn, nhú mày, “Anh muốn sáng tạo truyện cổ tích cảm động mới nhất à?”

“Hôm nay anh muốn giết người, vì thế anh quệt thê, không phải vì hi vọng có người đến ngăn cản sao?” Phả một hơi thuốc, giọng nói thấp trầm của Giang Hằng luẩn quẩn bên tai Vu Tử Thạc, ánh nhìn của Vu Tử Thạc lập tức nổi lên lửa giận, y từng nghĩ như vậy, nhưng y không mong đối phương sẽ nói ra. Khóe miệng cong lên, mím một nụ cười thương tổn: “Tôi cho rằng anh thật sự rất nhớ tôi.”

Không chút dự báo, Giang Hằng hôn lên môi Vu Tử Thạc, nụ hôn kịch liệt nồng đậm giống như tặng quà cho người yêu xa cách đã lâu, “Tôi đích thật rất nhớ anh.” Sau đó lại đẩy y ra, “Hôm nay trên boong tàu này, có một người bị liệt số liệu ra, thế nào, muốn chơi một chút không?”

Nhiều năm trước Giang Hằng đã tạo ra một bộ hệ thống, bộ hệ thống này liên kết tất cả những camera giám sát của New York, nó có thể tự động phán đoán nguy cơ tiềm tàng, sau đó liệt ra số liệu, chỉ cần người từng xuất hiện ở New York trong thời gian gần đó, hệ thống đều có thể liệt ra số bảo hiểm xã hội hoặc số hộ chiếu. Người bị liệt ra số liệu, bình thường thì trong vòng 72 tiếng sẽ gặp nguy hiểm, Vu Tử Thạc suy nghĩ chốc lát, nhẹ nhàng mảy. “Tại sao không? Mục tiêu là ai?”

“Hà Tư Giai, nhà thiết kế trẻ tuổi mới 29, cha mẹ di cư ra nước ngoài, đã trôi qua 60 tiếng từ khi hệ thống liệt số liệu ra. Cô ta, chính là người vừa rồi đã tán tỉnh anh.” Giang Hằng và Vu Tử Thạc đồng thời ném bỏ điếu thuốc, hai đốm lửa lóe sáng phiêu bay trong gió rồi rơi xuống biển.

“Như vậy xem ra, tỷ lệ thực hiện án của người đàn ông đó khá cao.” Vu Tử Thạc nhẹ liếm mép, trong mắt nhảy múa ngọn lửa hứng thú, đã lâu không làm một trận lớn. Y thích giết người, nhưng y không thích chọn người tốt để xuống tay. Du thuyền này sẽ cập bờ vào sáng mai, nếu đối phương có hành động gì, chính là vào tối nay, trong thành phố không ngủ kết hợp giữa tiền bạc và dục vọng này, buổi tối nay khiến y mong đợi.

“Cũng không nhất định.” Người bị liệt ra số liệu không nhất định là người bị hại, cũng có thể là hung thủ. Vòng tay sau lưng Vu Tử Thạc, siết mạnh vai y, “Đi thôi, đi uống một ly. Tối nay còn rất dài.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 2: Yến Tiệc Trên Du Thuyền

Sau cửa sổ thủy tinh, đầu bếp người Nhật nhanh chóng khéo léo cắt con cá hồi thành những miếng bằng nhau tẩm ướp cỡ một ngón tay, miếng cá tươi ngon đỏ hồng được đặt dưới ánh đèn vàng của đại sảnh bữa tiệc càng thêm thu hút, chủ đề của bữa tiệc là gió nhẹ, bữa tiệc buffet với các món ăn kiểu Nhật đa hình đa dạng trong những chiếc đĩa nhỏ được đặt trên bàn ăn dài chừng 20 mét, trứng cá bánh chiên thịt của sushi, nghêu hấp với cá ngừ sashimi, cá ngừ ca-li cá chình nướng cuộn... đa hình đa dạng, đặc sắc đủ loại. Trong tay nữ phục vụ là chai rượu trong suốt màu pha lê còn đầy, cô rót rượu vào ly thủy tinh cổ thấp đã chứa sẵn đá. Nam phục vụ thì khui từng chai sâm panh, rót sâm panh từ chiếc ly trên cùng đổ dốc xuống, dòng rượu màu vàng nhạt chảy xuống theo chồng ly được xếp cao dần. Khi tiếng hoan hô vang lên, DJ bắt đầu chơi jazz, mọi người bắt đầu khiêu vũ.

Giang Hằng và Vu Tử Thạc đứng trong góc sảnh tiệc, ánh mắt của họ không mấy để tâm lướt qua mục tiêu __ Hà Tư Giai, người phụ nữ có số chứng minh bị hệ thống kiểm nghiệm nguy cơ liệt ra.

“Chồng của cô ta, cũng chính là cái tên bị anh dùng dao đâm trên chợ, anh ta tên Đinh Thành, là huấn luyện viên tư nhân của một câu lạc bộ thể hình cao cấp.” Giang Hằng nói, giao tai nghe nội tiếng cho Vu Tử Thạc.

Vu Tử Thạc hiểu ý gật đầu đeo tai nghe vào, kỳ thật từ thân hình của Đinh Thành không khó liên tưởng đến nghề nghiệp của anh ta, các cơ bắp xinh đẹp chắc nịch chẳng qua là làm kiếng, huấn luyện viên thể hình chỉ có vẻ ngoài hiện tại rất nhiều. “Tốc độ cô Hà đó quyền rũ người khác thật không tồi.”

Lúc này Hà Tư Giai đang dùng một tên khác trông rất khí độ khiêu vũ giữa đài, người này hiển nhiên không phải chồng của cô ta.

Bất được tín hiệu, bên trong truyền tới tiếng đối thoại của một nam một nữ, Vu Từ Thạc nhướng mắt liếc nhìn Giang Hằng một cái: “Anh động tay vào đi động của cô ta lúc nào?”

Cường chế can thiệp vào Bluetooth của di động, thì bạn có thể xem được tin nhắn đối phương nhận được, hơn nữa còn có thể nghe lén điện thoại mà đối phương không hề hay biết, ngoài ra trong khoảng cách gần thế này, còn có thể thông qua ống nghe của di động để nghe cuộc nói chuyện của người xung quanh đối phương, trừ khi di động hết pin hoặc bị hư, nếu không công năng này vẫn bảo trì. Nó thuộc về hệ thống virus, còn về người chế tạo, tự nhiên là tên hacker đang đứng cạnh Vu Từ Thạc.

“Nếu tôi nói là hai ngày trước thì sao?” Giang Hằng khẽ cười, uống ly rượu vang, xem ra, hắn đã theo dõi Hà Tư Giai hai ngày rồi.

“Rất thú vị, một người vợ rất yêu thích ngoại tình và một người chồng mang lòng thù hận.” Ngón tay thon dài của Vu Từ Thạc nhẹ vuốt qua cằm, “Anh chọn ai?”

“Là anh thì anh chọn thế nào?” Giang Hằng ném trả vấn đề cho Vu Từ Thạc, gương mặt nghiêm túc khiến người khác rất khó đoán được suy nghĩ của hắn. Hắn luôn là một người biết giấu mình cẩn thận chú trọng ẩn mật, bất cứ lúc nào, hắn đều cự tuyệt biểu lộ quá nhiều cách nhìn và tình cảm của mình.

“Điều này còn cần phải nói sao? Đương nhiên là chọn phụ nữ xinh đẹp.” Vu Từ Thạc nói thần nhiên, cho dù y không cảm thấy hứng thú cũng không có tình dục gì với phụ nữ, nhưng trông cô nàng có vẻ vẫn tốt hơn cái tên huấn luyện thể hình mà chẳng răn chắc gì kia. Chỉ thấy Giang Hằng lắc lắc đầu, nụ cười nhạt trên khóe môi mỏng và ý tứ sâu xa trong ánh mắt ẩn ẩn lộ ra sự trêu chọc, hắn nhét một tấm cạc vào túi áo vest đuôi tôm của Vu Từ Thạc: “Anh làm tôi tốn năm ngàn đô la, cho nên, anh nhất định phải đối phó tên huấn luyện viên kia, cô ta thuộc về tôi.”

“Được thôi, tôi cho rằng anh không hứng thú với phụ nữ.” Vu Từ Thạc cười quay đi, trong biểu cảm hoàn mỹ và thân thiện mang theo một chút bất mãn khó thể phát giác, từng làm đặc vụ, nên Vu Từ Thạc là cao thủ giả vờ, luận về kỹ thuật diễn xuất thì không có mấy ai có thể tốt bằng y, cho dù là diễn viên cũng không thể, đối với Giang Hằng mà nói, biết rõ có lúc y cười không phải xuất phát từ ý định vốn dĩ của đối phương, cho dù chỉ là diễn xuất, hoặc động tác theo thói quen, nhưng khi người này cười lên luôn làm người khác yêu thích.

Nhìn quanh một vòng, không ai chú ý đến góc tối tăm này, Giang Hằng kéo cổ đối phương, thấp giọng nói với Vu Từ Thạc: “Tôi không cảm thấy hứng thú, nhưng tôi không hy vọng anh và cô ta quá thân thiết.” Tuy nói rất khéo léo, nhưng giọng điệu cường ngạnh đó, rõ ràng là đang ra lệnh. Trong con mắt màu xanh như nước biển lộ ra tia không hài lòng, phải chăng vì bất mãn với thái độ nhẹ hẫng của y?

Vu Từ Thạc cũng đang nâng cằm Giang Hằng, đối với chuyện trong một giây vụn vặt cổ người này, y rất tự tin, nhưng mà, hiện tại y không tính làm những chuyện đó. “Con người luôn có lúc muốn thỏa mãn dục vọng của mình đúng không?” Đột nhiên, y buông tay, ngón tay thon dài men qua dưới hai cánh tay Giang Hằng, vòng tay bờ vai chắc nịch, nhẹ hôn lên môi Giang Hằng một cái, rồi lập tức rời đi.

Giang Hằng nhìn theo bóng lưng đi vào đám người, ngón tay khẽ lướt qua môi, chỉ là một nụ hôn rất mờ nhạt, nhưng lại khiến hắn cảm thấy còn chưa hết bồi hồi.

Vu Từ Thạc đi vào trong trung tâm bữa tiệc giờ cao tay, lắc lắc thẻ vàng trong tay, nghiêng mặt mỉm cười. Giang Hằng nhìn theo nụ cười xảo quyệt đó, nắm chặt tay, đó là thẻ tín dụng của hắn, Vu Từ Thạc lấy lúc nào! Lẽ nào vừa rồi...

Trong tai nghe là tiếng nói của Vu Từ Thạc, vẫn vui vẻ nhẹ nhàng như bình thường, còn mang theo chút chế giễu. “Năm ngàn đô la mỹ đã muốn sai tôi đi? Thù lao của tôi không rẻ như thế đâu, thứ này sau này thuộc về tôi.”

Giang Hằng lắc đầu, nhưng lại cười, một loại khoái cảm kỳ diệu khiến máu hắn ấm lên. “Nếu chuyện này kết thúc mà trời còn chưa sáng, hãy đến phòng tôi.”

Vu Từ Thạc hơi ngạc nhiên, Giang Hằng đang mời gọi y? Ngón tay lạnh lẽo bất chợt lóe lên nhiệt độ, muốn nghe nói thật sao, nụ hôn vừa rồi, y cũng cảm thấy còn chưa thỏa mãn, con người luôn có lúc muốn thỏa mãn dục vọng của mình, nhưng không phải hiện tại, y hít thật sâu, tiếp tục bước đi.

Đình Thành, chồng của Hà Tư Giai bị thương nên có lẽ đang nghỉ ngơi trong phòng, nhưng kỳ quái là, khi Vu Từ Thạc giả làm phục vụ gõ cửa phòng, bên trong không ai lên tiếng đáp lại, y mới lấy tấm cạc Giang Hằng đã đưa __ đó là một tấm cạc mở cửa vạn năng, nhẹ quét qua khóa cửa, cửa phòng được mở, không ngoài dự liệu, bên trong không người. “Giang Hằng, trong phòng không có ai, tôi vào rồi.”

“Tôi đã thấy.” Giang Hằng nhìn di động, nói.

Vu Từ Thạc nhàu mày, nhìn lên trên, dưới đèn thủy tinh trong hành lang, có một đầu máy camera rất khó phát hiện. Nhìn về phía ống máy, y lộ ra nụ cười tán thưởng, “Giúp tôi xem động tĩnh bên ngoài.” Nói xong, y đi vào trong phòng, đóng cửa, ngay khi mở đèn, y không kiếm được cảm thán, “Giang Hằng, anh sẽ không ngờ được trong phòng của tiểu thiên sứ như thế nào đâu.”

Trong phòng của Hà Tư Giai và Đình Thành rồi tung lên, điều này hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình chính chu xinh đẹp của hai người đó, kéo mở ngăn tủ, bên trong trừ quần áo lộn xộn ra, thì chỉ còn một vài vật dụng thường ngày không có một trật tự nào đáng nói

“Anh muốn nói tiểu thiên sứ là tân nương (1) sao?” Ánh mắt Giang Hằng di chuyển giữa màn hình di động và Hà Tư Giai đang đứng ở trung tâm hội trường, cô đang khiêu vũ cùng một người đàn ông và thậm chí nhỏ nhỏ, nhưng chỗ không đứng chính là, cách tán tỉnh giữa bọn họ dường như rất bất thường. “Tiểu thiên sứ và bạn nhảy của cô ta đang nói chuyện vui vẻ, nhưng nội dung nói chuyện của hai người nếu so với hàn huyên bình thường thì nó giống... một loại ám ngữ hơn. (Chú thích: lấy từ tác phẩm [Kill Bill], ‘tân nương’ là nữ sát thủ trong phim, cuối cùng cô đã giải quyết người tình cũ Bill.)

Vu Từ Thạc cười nhẹ nhấc tấm lót giường lên, dưới gối, y tìm được một cái hộp gỗ, trong hộp trống rỗng, nếu xem độ lớn nhỏ, bên trong rất có thể được đặt một ống tiêm, thử hửi, có mùi nicotine vô cùng đặc trưng và khó ngửi, “Hay có lẽ anh huấn luyện viên đó là Andy (2).” (Chú thích: Lấy từ [The Shawshank Redemption], ‘Andy’ là giám đốc ngân hàng trong phim, vì vợ ngoại tình nên dự định giết chết vợ và người tình kia.)

“Nghe ra thì tân nương và tình nhân đêm nay sắp có hành động, sao tôi lại không hề cảm thấy đây là lần gặp đầu tiên của họ.” Giang Hằng uống rượu vang, tiếp tục đứng ở góc quan sát.

“Tôi nghĩ Andy cũng vậy. Tôi tìm được một cái hộp trong phòng, ống tiêm chứa nicotine nồng độ cao bên trong đã bị lấy đi.” Nicotine nồng độ cao là thuốc độc chí mạng, Vu Từ Thạc nhìn quanh căn phòng lộn xộn, chợt bừng tỉnh, “Không phải là thói quen của họ không tốt, mà là căn phòng này bị người lật tung lên. Có người tìm thứ gì đó ở đây.”

“Cho nên chúng ta phải tìm được ống tiêm đó.” __ Ông tiêm đang ở trong tay ai, thì người đó chính là hung thủ, Giang Hằng đặt ly rượu xuống. “Tân nương ra khỏi hội trường rồi, tốt nhất anh nên nhanh chóng rời khỏi căn phòng đó.”

“Không, tôi muốn ở lại xem thử về mặt khi tân nương về đến phòng.” Vu Từ Thạc đảo mắt qua tủ quần áo, “Tôi cần anh đi tìm anh Andy kia.”

“Biết rồi, anh tự cẩn thận.” Giang Hằng bỏ điện thoại vào túi, đi theo ‘tân nương’ và tình nhân ra khỏi hội trường, hẩn cẩn thận giữ khoảng cách an toàn, sau khi tình nhân đưa tân nương về phòng của cô ta, thì rời khỏi.

Anh ‘Andy’ không ở đây, nhưng Giang Hằng có một dự cảm, nếu đi theo tình nhân của ‘tân nương’, nói không chừng có thể tìm được cái gì.

Vu Từ Thạc chui vào tủ áo, khép cửa tạo thành một rãnh nhỏ, đường rãnh này lại đối diện với cửa, trong chiếc tủ tối tăm, y nhắm hai mắt, lặng lẽ chờ đợi khoảnh khắc tay nắm đấm cửa bị xoay.

Giang Hằng đợi tình nhân đi tới trước cửa thang máy, trong thoáng chốc hai người đi lướt qua vai nhau, di động của Giang Hằng rơi xuống đất, tình nhân cúi người giúp hẩn nhặt lên, vội xin lỗi. “Xin lỗi, anh bạn.”

“Tôi đã từng gặp cậu ở đại sảnh tiệc.” Giang Hằng nhận lại điện thoại, giơ tay trước mặt đối phương. “Tôi là Rigg.”

“Xin chào, tôi là Ngụy Viễn.” Ngụy Viễn mới vừa hai mươi về mặt hiền hòa, không biết tại sao, hẩn có chút sợ hãi đối với biểu tình nghiêm túc của người đàn ông đứng trước mặt này, “Anh chính là người trước đó ở trên boong tàu ném tiền... xin lỗi, tôi phải đi gấp...”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 3: Sự Thật Trong Bóng Tối.

Giang Hằng đứng thẳng người nhìn Ngụy Viễn đi xa ngoài mười mét, mới chậm rãi đi theo, vừa rồi trong quá trình nói chuyện, hẩn muốn dùng một bộ máy di động cường chế cài đặt lại di động của Ngụy Viễn, đáng tiếc thời gian quá ngắn, cài đặt thất bại. Ngụy Viễn đi lên boong tàu, ngấm biển vào giờ này? Không, đương nhiên Ngụy Viễn muốn gặp ai đó.

Trên boong tàu rộng rãi yên tĩnh vô cùng, hiện tại là nửa đêm, mọi người đều về phòng ngủ, dù sao, không ai muốn bỏ qua cảnh mặt trời mọc trên biển.

Nhưng ngoài dự liệu là nơi đó lại có một người đàn ông đang đứng đợi Ngụy Viễn, nhìn từ phía sau, có thể thấy chắc là Đinh Thành chồng của Hà Tư Giai, đây là chuyện gì nữa đây, bọn họ đang nói chuyện, nội dung cuộc đối thoại rất khó nghe được trong tiếng gió vù vù, điểm chung là, cảm xúc của cả hai đều rất kích động, đang nói, chỉ thấy Đinh Thành chậm rãi thò tay vào túi, Giang Hằng bấm máy nói với Vu Từ Thạc, “Tôi biết ống tiêm đang ở trên tay ai rồi, hung thủ là Đinh Thành, tôi phải ngăn cản hẩn ta.”

Vu Từ Thạc vừa định nói gì đó, thì Giang Hằng đã ngắt đường dây, đồng thời, một tiếng kẹt__ cửa bị đẩy ra, mang theo một cơn gió, ngay khi ánh đèn sáng lên, gương mặt xinh đẹp của Hà Tư Giai hoàn toàn uốn éo. Cô tức giận bùng bùng đi vào phòng ngủ, lục tung cả lên, cuối cùng cầm hộp gỗ vốn đựng ống tiêm rồi cắn chặt môi, tiếng nghiến răng nghiến lợi đó Vu Từ Thạc ở trong tủ quần áo có thể nghe thấy được.

Ném chèn đệm qua một bên, sàn giường bị lật lên, dùng dao nhỏ rạch mở, bên trong đột nhiên xuất hiện một khẩu súng lục màu đen kiểu 54. Nhét súng vào dưới váy, Hà Tư Giai đẩy cửa ra ngoài, lúc này, Vu Từ Thạc nhìn thấy cạnh mép của bộ lễ phục lộng lẫy của cô có một vết bầm đỏ đậm.

Giang Hằng sai rồi, hung thủ không phải Đinh Thành, mà là Hà Tư Giai, chiếc ống tiêm đó là của Hà Tư Giai, chỉ là bị Đinh Thành lấy mất, sở dĩ trong căn phòng này lộn xộn như thế, là vì Đinh Thành lục tung đồ đạc của Hà Tư Giai, có lẽ ban đầu hẩn chỉ muốn tìm chứng cứ ngoại tình của Hà Tư Giai, nhưng không ngờ lại phát hiện được thuốc độc chí mạng.

Hiện tại, bất luận là Hà Tư Giai đang giữ súng, hay Đinh Thành đang giữ máy ống tiêm có thuốc độc, đều vô cùng nguy hiểm. Vu Từ Thạc gọi vào đường dây của Giang Hằng, vừa lặng lẽ đi theo sau lưng Hà Tư Giai.

Trên boong tàu gió biển thổi từng cơn, Giang Hằng mặt không biểu tình bề ngược tay Đinh Thành, nhẹ nhàng đoạt ống tiêm trên tay hẩn. Trên mặt Đinh

Thành đây oán hận, hiện tại đúng thật có thể gọi là oan gia ngõ hẹp. “Anh bạn! Anh gây phiền toái một lần còn chưa đủ sao!!!”

“Tôi không tìm phiền toái, phiền toái cũng tới tìm tôi.” Thấp giọng nói, Giang Hằng liếc mắt nhìn ông tiêm lẩn trên sàn.

“Anh Rigg?” Ngụy Viễn ngạc nhiên, trên gương mặt thanh tú tràn đầy nghi hoặc. “Chuyện gì vậy?”

“Anh và Hà Tư Giai có chuyện gì, thì hiện tại chính là chuyện đó.” Giang Hằng cúi người nhặt ông tiêm lên, chỉ là một động tác đơn giản nhanh gọn, phối hợp với thân hình khỏe mạnh của hắn lại tạo ra loại khí phách phi phàm, “Ngụy Viễn, trong đây chứ nicotine nồng độ cao có thể độc chết hai con bò.”

“Tôi biết.” Đáp án này khiến Giang Hằng hơi ngạc nhiên, về mặt của Ngụy Viễn vô cùng lo âu, lẽ nào chuyện này có nội tình?

Tín hiệu muốn liên lạc của Vu Tử Thạc truyền tới, Giang Hằng mở máy liền nghe y nói: “Giang Hằng, chúng ta đoán sai rồi, Hà Tư Giai đang đi lên boong tàu, đừng làm hại Đinh Thành.”

Một bóng người đột nhiên xuất hiện ở lối cửa, con gió ập đến thỉnh thoảng không dự báo thổi tung chiếc váy của người đó, Hà Tư Giai đón gió đi tới, mái tóc đen dài bay bay trong gió, mặt của cô ánh ra tia sắc lạnh dưới ánh trăng sáng.

“Thứ đó không phải của anh, anh bạn!” Đinh Thành gầm lên, vết thương trên tay hắn vì khăn trương quá độ mà bị nứt ra, máu thấm ra ngoài lớp băng. “Là à đàn bà đó! Là à đó muốn giết tôi để chạy theo thằng này!!!”

Tiếng gầm phẫn hận không cam lòng của Đinh Thành vang vọng trong gió, Ngụy Viễn càng tức giận, ngũ quan tuần tú đều nhăn chặt, “Đã nói không phải như vậy!!! Tôi và cô ấy chỉ là bạn!!!”

Dáng vẻ của Ngụy Viễn, không giống đang nói dối, trừ khi hắn là diễn viên giỏi diễn xuất, nhưng khả năng này rất nhỏ, bình thường, ánh mắt con người sẽ không biết lừa gạt.

Thì ra là thế, Đinh Thành hiểu lầm quan hệ của Hà Tư Giai và Ngụy Viễn, nhưng mà... nếu Hà Tư Giai và Ngụy Viễn là trong sạch, thì tại sao Hà Tư Giai phải tính kế sát hại Đinh Thành? Hay là, đối tượng mà cô ngoại tình lại là người khác?

Ngụy Viễn tựa hồ biết nội tình trong chuyện này, bao gồm cả chuyện ông tiêm, hắn còn chưa mở miệng, đã bị nắm đấm của Đinh Thành đánh ngã, “Mày là đồ ngụy quân tử! Đã dụ dỗ bà xã của người khác mà còn giả vờ vô tội!”

“Dừng tay!! Đinh Thành!!” Hà Tư Giai lập tức móc súng ra, nhắm vào đầu Đinh Thành.

“Cô vì hắn ta mà không tiếc giết hại tôi!! Còn nói các người không có đàn đũa?!!” Bị súng chỉ thẳng, Đinh Thành không dám cử động, trong giọng nói của hắn tràn đầy căm hận và không còn cách nào.

“Sao mày còn chưa hiểu? Đây đều là sai lầm của mày!” Ngũ quan xinh đẹp của Ngụy Viễn triệt để biến dạng vì tức giận, đá văng Đinh Thành đi, “Là mày! Là sự đa nghi của mày đã hủy diệt cuộc sống của cô ấy! Mày có biết tại sao tối nay cô ấy muốn đi dụ dỗ người đàn ông khác không?! Là vì cô ấy sợ mày!!!”

Những lời này vốn nên dẫn tới sự phẫn nộ, nhưng biểu tình của Đinh Thành lại là ngạc nhiên khó thể tin nổi, “Tư Giai cô ấy... sợ tao?”

“Đứng! Tôi sợ anh!!” Hà Tư Giai nắm súng kịch liệt run rẩy, nước mắt không thể khống chế ào ra, cô nghẹn ngào: “Mỗi lần cho dù người đàn ông khác chỉ nói chuyện với tôi vài câu, anh đều tức giận như thế... sau đó... anh liền đánh tôi... chửi tôi... nói tôi là đồ đê tiện không biết liêm sỉ...”

Mọi người tại nơi đó đều trầm mặc, ai cũng có thể nghĩ được cuộc sống của Hà Tư Giai lúc bình thường là sống không bằng chết thế nào, lời của Hà Tư Giai giải thích vết thương sau lưng cô, bạo lực gia đình là một trong những hành vi làm người ta căm phẫn nhất, đàn ông là trụ cột của gia đình, sao lại có thể thượng cẳng tay hạ cẳng chân với một phụ nữ sức trời gà không chặt?

Tiếng thút thít nghe rộn người vang vọng trong đêm khuya, Đinh Thành sao lại không thương tâm và hối hận chứ? “Vì như thế, cho nên em muốn giết anh?”

“Đinh Thành, mày còn chưa hiểu hay sao.” Ngụy Viễn thở dài thương tiếc, “Cô ấy chuẩn bị những thứ đó không phải để giết mày...”

“Cô ấy muốn kết liễu bản thân.” Giọng nói của Vu Tử Thạc nhạt nhẽo kỳ lạ, như con gió ẩm lạnh trên biển, nói rồi, y nhìn Ngụy Viễn, “Cậu muốn thử ngăn cản cô ấy đúng không?”

Hành trình của Ngôi Sao Châu Á là hai ngày hai đêm, nếu Hà Tư Giai muốn giết Đinh Thành, không cần đợi tới hôm nay, cô chỉ không thể nào có đủ dũng khí kết thúc tính mạng của mình.

___ Chủ nhân của số hiệu bị hệ thống kiểm nghiệm nguy hiểm liệt ra, vừa là người bị hại, cũng là người gia hại.

Ngụy Viễn lặng lẽ gạt đầu dưới sự chú mục của Vu Tử Thạc, là bạn tốt của Hà Tư Giai, muốn ngăn cản cô tự sát, nhưng cô đã nản lòng thoái chí. Âm hiệu khi họ khiêu vũ trước đó, cái gọi là hành động, chính là hành động tự sát của Hà Tư Giai. Ngụy Viễn thực sự vô kế khả thi, mới hẹn Đinh Thành lên boong nói chuyện. Đinh Thành lục tung căn phòng tìm được ông tiêm, hiểu lầm cho rằng Hà Tư Giai muốn hại hắn, để cao chạy xa bay cùng Ngụy Viễn, vì vậy nổi lên sát tâm, quyết định lên boong tàu xóa sổ Ngụy Viễn.

“Sao lại...” Đinh Thành hoàn toàn lún sâu trong luống cuống, hấn cho cô tiền, cho cô xe, cho cô nhà, mang cô đi du lịch, hấn cho rằng cô phải cảm thấy rất hạnh phúc mới đúng.

“Người đó nói không sai.” Hà Tư Giai cuối cùng cũng ngưng khóc, đột nhiên, chỉ súng vào mình, đi ngược về phía lan can. “Đinh Thành... anh đã hủy tôi rồi!” Bi thương trong mắt cô dần biến thành tuyệt vọng. “Cuộc sống của tôi, hạnh phúc của tôi, hy vọng của tôi... toàn bộ bị anh hủy hết rồi!!”

Tiếng hét tuyệt vọng phiêu tán trên mặt biển giữa đêm

Pằng... Đó không phải một tiếng súng vang, mà là hai phát đạn bắn ra trong thời gian quá gần đã trùng lặp lên nhau, súng trong tay Vu Tử Thạc vẫn còn bốc khói, ngay khi Hà Tư Giai bóp cò, viên đạn của Vu Tử Thạc bắn ra bay về phía súng của cô, súng lục kiểu 54 màu đen vắng xuống biển, tạo thành một đường parabol xinh đẹp.

Viên đạn của Hà Tư Giai suýt qua cổ, tạo thành một vết máu, cô kinh sợ đổ đầy mồ hôi, ngã ngồi dưới sàn trông mắt nhìn sát thủ vừa nổ súng, cuống loạn tan vỡ khóc thét, “Tại sao! Cuộc sống của tôi đã thành ra thế này rồi! Còn không để tôi chết!!”

Vu Tử Thạc nhún vai nhún mảy, quay sang Giang Hằng, “Tôi không biết, anh biết không?”

Có lẽ đối với Vu Tử Thạc mà nói, đây chẳng qua là một trò chơi nhỏ có chút nguy hiểm kích thích và thú vị trong đêm nay mà thôi, mục tiêu còn sống chứng tỏ nhiệm vụ hoàn thành viên mãn, còn về lý do, y chẳng có nhiều tâm tình suy nghĩ như thế đâu.

Giang Hằng đương nhiên không cho rằng Vu Tử Thạc là người có nhiều cảm giác chính nghĩa, một sát thủ có thể làm được như thế đã rất khó khăn, hấn châm một điếu thuốc, đóm lửa đỏ trên boong tàu giữa đêm càng thêm bất mắt, “Cô có thể thử bắt đầu lại từ đầu, đương nhiên, nếu cô còn muốn chết thêm một lần, tôi nghĩ người này sẽ không cứu cô nữa đâu.”

Không tiếp tục nhìn Giang Hằng, Vu Tử Thạc cười tươi chỉ súng vào Đinh Thành, “Huấn luyện viên, anh xem, anh muốn vào địa ngục, hay xin lỗi bà xã của mình?”

Đinh Thành đã sớm cảm thấy hối hận không thôi trong sự kinh sợ và ngạc nhiên, lết tới trước mặt Hà Tư Giai, dập đầu thật mạnh, “Bà xã, anh sai rồi, xin lỗi! Anh xin thề, anh sẽ không bao giờ đánh em nữa, sau này anh sẽ học cách tin tưởng em!”

Hà Tư Giai khóc đỏ mắt, nước mắt một khi đã chảy thì không thể ngừng lại, nhưng lúc này đã không còn vì tuyệt vọng, người đàn ông này, từ khi kết hôn tới nay, luôn cố chấp theo ý mình, cho rằng bản thân vĩnh viễn làm đúng, hai chữ xin lỗi, hấn là lần đầu tiên nói với cô.

Các bảo vệ nghe thấy tiếng súng đã nhanh chóng chạy lên boong tàu, đáng tiếc chẳng bắt được gì, hai khẩu súng đã bị ném xuống biển, có người cảm thấy có lẽ trên bờ bắn pháo hoa, có người cho rằng mình xuất hiện ảo giác, cũng có người bán tín bán nghi, nhưng không có chứng cứ, trong tình huống không ai bị thương, bọn họ chỉ có thể trở về.

Hà Tư Giai và Đinh Thành dựa vào nhau cùng về phòng, Ngụy Viễn đứng trên boong tàu nhìn theo Vu Tử Thạc và Giang Hằng, trong mắt là cảm kích.

“Cảm ơn hai anh đã thay đổi cuộc sống của họ.”

Giang Hằng rút thuốc trầm mặc không nói, Vu Tử Thạc chuyển tầm mắt không mấy chú tâm, hai người này trên căn bản không hề cảm thấy mình đã làm chuyện gì vĩ đại.

“Tôi nói các anh có nghe thấy không vậy?” Ngụy Viễn có cảm giác như quả bóng xì hơi, nhưng nhìn hai người này, hấn cũng không nói được gì nữa, chỉ gãi gãi mũi, biết điều trở vào trong.

Vu Tử Thạc quay lại, dựa vào lan can trượt ngồi xuống sàn, nói một câu khiến Giang Hằng bất ngờ. “Tôi đổi rồi.”

Giang Hằng thò tay ra sau đầu Vu Tử Thạc vò mớ tóc con, hôn lên môi y một cái: “Tôi đi tìm chút đồ ăn cho anh.”

Vu Tử Thạc hí mắt, nhướn một bên chân mày nói: “Lời mời kia tính sao đây?”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cực Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 4: Sa Lầy.

“Đề nợ lại đi.” Giang Hằng đứng lên, ánh trắng rọi lên bờ vai rộng của hấn, hấn dừng lại một chút, nói tiếp: “Dự báo thời tiết nói, mặt trời mọc hôm nay sẽ rất đẹp.”

Nhìn theo bóng người Giang Hằng đi xa, Vu Tử Thạc cười nhẹ ra tiếng, lấy chiếc hộp màu đen hình vuông trong túi ra, mở hộp, chiếc nhẫn kim cương bên trong khúc xạ lại ánh trắng sáng trong, đây vốn là chiếc nhẫn y chuẩn bị để cầu hôn Lam Phi.

Sau khi Lam Phi chết, mỗi đêm y đều đến quán bar Tân Giới mua rượu, y biết y bận tâm Lam Phi, nhưng rõ ràng y đã đánh giá thấp tình cảm của mình dành cho Lam Phi.

Đêm mưa lớn như trút đổ, nước mưa xối sạch nước mắt trên mặt, đó là lần đầu tiên y khóc vì một người, có lẽ cũng là lần cuối cùng. Bất kể đêm đó kết quả ra sao, y đều biết, chiếc nhẫn này đã không thể lấy ra nữa.

Đến cuối cùng, bạn hiểu bắt đầu và quá trình của câu chuyện, nhưng không thể dự đoán kết quả.

Thời gian y và Giang Hằng tiếp xúc không nhiều, nhưng y không thể không đối mặt với một hiện thực, chính là y bị hấn làm thay đổi. Lời của cảnh sát Ford Klaus một năm rưỡi trước, đương nhiên cũng là tiếng lòng của y, cảm giác cứu người, đích thật tốt hơn giết người. . .

Tay giơ cao, ném cái hộp ra sau lưng, động tác phóng khoáng chuẩn xác không sai lầm nói rõ thứ đất tiền này đã không còn giá trị gì nữa.

Giang Hằng quay lại, một tay cầm hai cái đĩa chồng lên nhau, một tay xách hai chai rượu vang còn hơn phân nửa, đều là đồ còn dư lại sau bữa tiệc, “Chỉ có chừng này.”

“Không sao.” Đối với thức ăn Vu Từ Thạc không kén chọn, có thể lấp đầy bụng là được, nuốt một miếng sushi, y ngẩng đầu nhìn lên, “Muốn tìm người nói chuyện không?”

Bầu trời trên đỉnh đầu, lấp lánh những vì sao, hơi gió mát lạnh xen tạp khí ẩm ướt lên mặt, giống như buổi tối thảo mìn đó, Giang Hằng cũng tùy tiện cầm sushi nhét vào miệng, quay đầu, gặp phải ánh mắt sắc bén của Vu Từ Thạc. “Nói cái gì?”

Nói cái gì, chuyện này bọn họ đều thăm biết rõ.

“Vây thôi đi.” Rất nhiều chuyện dù có truy cứu cũng không ý nghĩa, Vu Từ Thạc không có suy nghĩ muốn cưỡng ép Giang Hằng thổ lộ tâm sự, y cuối đầu cảm thức ăn còn trong đĩa, tiếp tục bổ sung năng lượng.

“Không phải là hồi ức đẹp đẽ gì.” Giang Hằng uống rượu, dịch người, ngồi xích lại gần Vu Từ Thạc một chút, chẳng qua là vai sóng vai, hai người lại cảm thấy sự xao động mắc kẹt trong lòng đã lâu dần bình ổn lại.

Mất đi người quan trọng, hồi ức này đương nhiên sẽ không vui vẻ gì. Vu Từ Thạc vòng tay quanh cổ Giang Hằng, con mắt màu hổ phách chớp qua sự chân thành hiếm thấy, “Vây thì đừng nghĩ nữa.” Cánh tay khác cầm chai rượu, dốc ngược mà uống, dịch thể màu hoa hồng đậm trượt xuống phần cổ trắng nõn của y.

Giang Hằng dùng ngón trỏ lau vết rượu đỏ chảy tới xương quai xanh của y, nụ cười của y giống như ánh trăng sau lưng vừa dịu hòa lại lạnh lẽo, con mắt màu nhạ sâu không thấy đáy, giống như đã đi vào một thế giới khác rộng lớn lại không thể dự liệu, y kéo cổ tay Giang Hằng, ngậm ngón trỏ của hấn vào miệng, nhẹ liếm láp.

Rượu Pinot Noir ủ mười năm, quả nhiên rất ngon.

“Vu Từ Thạc, anh suy nghĩ rõ ràng chưa?” Con mắt như biển sâu của Giang Hằng dưới bóng đèn càng thêm thâm trầm, “Nếu chúng ta làm chuyện này, có lẽ có một ngày, anh và tôi đều sẽ chết.”

Hệ thống đo lường nguy cơ, thời gian khẩn cấp trong 72 tiếng, khoảng cách giữa bọn họ và người bị hại hoặc nghi phạm vô cùng gần, đây là một khoảng cách vô cùng nguy hiểm.

Hơn nữa, cứu người không bằng giết người, đoạt đi tính mạng của người khác sẽ khiến lòng bạn càng lúc càng sắt đá, cứu người lại gọi lên phần mềm yếu nhất trong lòng bạn.

“Anh luôn cảm thấy mình chịu thiệt rất nhiều, tôi nói sai rồi sao, hửn?” Vu Từ Thạc gác tay lên vai Giang Hằng nhẹ dè xuống, kéo cảm hấn qua, ánh mắt chạm nhau, tay Giang Hằng trượt ra sau lưng y, ôm mạnh phần eo của y, “Bất kể nói thế nào, là tôi kéo anh vào vũng bùn __”

Khuỷu tay huyệt trúng xương sườn của đối phương, điều này giúp Vu Từ Thạc thoát khỏi cánh tay của Giang Hằng, nhẹ nhàng trở người, y dè Giang Hằng xuống dưới, cong khóe miệng, dưới ánh trăng, nụ cười của y vô cùng mê người, nhìn thẳng vào mắt đối phương, là ánh mắt kiên định lại thẳng thắn, “Sao anh không nói là tôi kéo anh xuống?”

“Hiện tại anh vẫn còn cơ hội lên bờ.” Giang Hằng đá ra một cước bị cản lại, trong khoảng thời gian ngừng lại ngắn ngủi, hấn lật người dè Vu Từ Thạc lên tay vịn. Hấn là người trong cuộc, bất kể hấn đi đến đâu đều không thể thoát khỏi liên hệ với hệ thống này, Vu Từ Thạc không giống vậy, y là người ngoài cuộc bị kéo vào trong, trước khi triệt để lún sâu trong bùn lầy, y vẫn có cơ hội thoát ra.

Cánh tay dè mạnh lên ngực đối phương, tay còn lại của Giang Hằng chặn ngay cổ Vu Từ Thạc, trong con mắt màu lam bùng bùng lửa giận phần nộ, gầm lên: “Tôi không muốn hại chết anh!”

Hai chai rượu vang, một chai đã lăn xuống biển trong lúc ấu đã, một chai bị đánh đổ, dịch thể rượu màu đỏ đặc tràn ra mặt sàn, mùi rượu nồng đậm phiêu tán xung quanh hai người.

“Anh không nỡ để tôi chết à?” Vu Từ Thạc nhìn Giang Hằng một lúc, đột nhiên bật cười ha hả, gió biển thổi vù vù, thổi loạn mái tóc màu nâu nhạ, đêm

yên tĩnh, tiếng cười ngang ngược vang vọng trên boong tàu, “Nếu đã chìm trong bùn lầy, thì còn có gì đáng sợ nữa?”

Cho dù không làm chuyện này, bọn họ vẫn sẽ chết. Bất kể trụ lạc cũng vậy, cứu chuộc cũng vậy, hai người đều cùng phải chịu.

Giang Hằng nhìn dáng cười ngang tàng của Vu Tử Thạc, khoe miệng cũng cong lên, nhấc tay, vòng ra sau lưng, khổng chế biến thành cái ôm, cánh tay to rộng men sâu vào trong mái tóc sau đầu đối phương, di động nửa thân trên, môi đặt lên môi. Ngón tay thon dài của Vu Tử Thạc men theo đường nét sau lưng Giang Hằng di chuyển dần xuống, trong tầm mắt, chiếm cứ toàn bộ lực chú ý của y là bầu trời xanh lam cao vợi, “Nhìn mặt người khác khi đang hôn là sở thích của anh sao?”

Giang Hằng nhìn vào đôi mắt gần ngay trước mặt đó, con mắt màu hổ phách giống như ánh mặt trời rơi ra từ đám mây sau cơn mưa, “Sợ anh chạy mất, không được sao?”

“Giang Hằng sẽ không nói lời này?” Vu Tử Thạc cười vang, lại hôn lên môi Giang Hằng, y nhớ rất rõ, người đàn ông này không chỉ một lần từng nhấn mạnh, bất luận y chạy đến chân trời góc biển nào, hẳn nhất định có thể tìm được y.

“Bớt ồn ào đi.” Bầu trời tối thui dần chuyển xám, Giang Hằng lại đoạt đi đôi môi trước mặt, sau đó, hắn nhắm mắt lại.

Đường nét cứng rắn trên mặt hoàn toàn mềm đi, khi Giang Hằng thả sức hôn Vu Tử Thạc, trông thật độc tài, độc tài lại thâm tình.

Thì ra, khi Giang Hằng hôn sẽ có biểu tình này.

Nắm chặt đôi mắt đang hép, Vu Tử Thạc dùng răng nhẹ cắn môi Giang Hằng, đầu lưỡi nhân khoảnh khắc đó len vào trong khoang miệng Giang Hằng, liếm láp cuốn lưỡi đối phương. Giang Hằng lập tức đáp lại cũng hết sức nhiệt tình, mạnh mẽ hấp dẫn đầu lưỡi y. Hai đầu lưỡi quấn lấy nhau, nhiệt độ hơi thở cũng có sự ấn ý dị thường.

Thời gian chậm rãi trôi qua, nụ hôn nồng nhiệt của họ hoàn toàn chìm lên ngọn lửa dục vọng, thân thể dán sát vào nhau truyền đến hơi thở tương đồng, dưới khoảng cách này, ai cũng đừng mơ che giấu.

Từ phía cầu thang truyền đến tiếng bước chân, đương nhiên không thoát khỏi tai Vu Tử Thạc, y cười trộm rồi đột nhiên co đầu gối lên tông vào người Giang Hằng, giống như sớm đã dự liệu được, Giang Hằng nắm lan can nghiêng người nhảy lên, quanh một vòng bên ngoài lan can, rồi trở lại mặt sàn: “Xem ra trước mặt anh bất cứ lúc nào tôi cũng không thể sơ ý.”

Nắm đám ấp vào mặt, Vu Tử Thạc nghiêng đầu né tránh, khoe môi hiện lên nụ cười khiêu khích. “Nói rõ anh vẫn còn chưa đủ chuyên tâm.” Quyền cước đều dùng, nhanh chóng phát động công kích.

Người trên boong từ từ nhiều lên, bọn họ vốn muốn ra xem mặt trời mọc, nhưng lại bị trận quần nhau vào sáng sớm của hai người trẻ tuổi anh tuấn này thu hút lực chú ý, Ngụy Viễn đứng ở cầu thang đốt thuốc, dựa người vào vách tường, ánh mắt hắn cũng giống như những người khác bị hai người đàn ông đánh nhau khó tách kia cuốn hút, thật là tình lực dồi dào mà, hai hắn hiện tại cũng muốn tìm người đánh một trận.

Trời dần sáng, tia sáng vàng xuyên qua mặt biển, sóng biển màu trắng cuộn lên, trong sự tán thưởng ngưỡng mộ của mọi người, trận đánh nhau của Vu Tử Thạc và Giang Hằng nhất thời dừng lại, không hẹn mà cùng nhìn về hướng mặt trời mọc.

“Lần đầu tiên, cảm thấy cũng không tệ.” Ánh mặt trời rực rỡ động lòng người chiếu vào mắt Vu Tử Thạc, điểm lên tầng vàng nhạt cho con mắt màu hổ phách của y.

“Tôi cũng vậy.” Hai mắt Giang Hằng nhìn mặt biển rộng mênh mông dậy sóng, và ánh rắng đỏ ở chân trời. “Vẫn còn rất nhiều lần đầu tiên.”

“Ha, chuyện này bỏ qua cho tôi đi.” Dục vọng sôi sục đã dần bình ổn trong cuộc ẩu đả, loa nhạc trên thuyền bắt đầu bật mở, giọng nam cao ngất hùng hồn, câu từ vang vang mạnh mẽ, kéo tư duy của hai người trở về ngày hôm đó.

[Bạn đã mệt chưa, có phải muốn vươn tay ra, muốn ôm lấy, sao có thể siết chặt tay.]

“Anh cảm thấy, đây là duyên phận hay trùng hợp?” Vu Tử Thạc cong khoe môi, nhìn Giang Hằng. Tay Giang Hằng gác lên vai y, cũng nhìn y: “Tôi cảm thấy cả hai đều đúng.”

[Đã chuẩn bị xong chưa, thời gian sẽ không quay trở lại.]

[Muốn bay cao, không cần bất cứ lý do nào.]

[Bất kể điểm kết thúc của thế giới có bao cô tịch, bên cạnh bạn nhất định có tôi, chúng ta từng nói bất kể trời cao đất dày.]

“Không ngờ ở Hồng Kông cũng có thể nghe bài này.” Y nhướng mắt, mái tóc màu nâu nhạt phản xạ lại ánh sáng. Giang Hằng chỉ khẽ mỉm cười, “Kinh điển thì vĩnh viễn không lỗi thời.”

[Muốn bay đến, nơi cao nhất xa nhất thoải mái nhất.]

[Muốn ôm nhau, vào khoảnh khắc đẹp đẽ nhất.]

[Muốn nhìn thấy, cuối cùng ở bên cạnh tôi ai là bạn.]

[Bạn là người mà tôi trông đợi nhất.]

“Khoảnh khắc đẹp đẽ nhất sao?” Y nhẹ huých cùi chỏ vào ngực Giang Hằng, lập tức bị Giang Hằng nắm chặt, “Chuẩn bị xong chưa?”

“Anh nói xem?” Một tay ôm vòng eo Giang Hằng, trong mắt sát thủ là ý cười tươi đẹp, đã đến lúc tạm biệt hôm qua rồi.

Gió mát trên biển thổi bay tơ tóc, trong mảnh âm thanh trái tim vỡ, hai người đàn ông anh tuấn được chú mục đó dưới ánh mặt trời chiếu rọi rực rỡ ôm lấy nhau mà hôn.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 5: Ngạc Nhiên Trùng Hợp.

Du thuyền xa hoa chạy về cảng dưới cơn gió biển mát rượi, hành lý của Giang Hằng và Vu Tử Thạc đều rất ít, chỉ cần một va li nhỏ đã đủ đựng.

Trên bến tàu là hàng người nhộn nhịp, có không ít người đến đón bạn bè thân nhân, Giang Hằng hôn lên cổ Vu Tử Thạc, “Có số hiệu mới rồi.”

“Lần này lại là ai?” Vu Tử Thạc không để tâm đốt điều thuốc, quay sang nhìn Giang Hằng. Con mắt hẹp dài của Giang Hằng dưới ánh mặt trời trông như biết phát quang, hắn đang định mở miệng, chợt cảm nhận được một tầm nhìn.

Tầm nhìn đó mang theo chấp niệm nặng nề, cảm thấy rất quen thuộc, bên tai cũng vang lên giọng nói từng quen biết: “Lục Thiên Thần.”

Lục Thiên Thần là tên giả của Giang Hằng ở thành phố này, cho dù như thế, người biết cũng rất ít ỏi. Vu Tử Thạc và Giang Hằng đồng thời quay lại nhìn, một người cao to tóc màu nâu tầm tầm bước về phía họ, giống như muốn xác nhận cho rõ nên đánh giá Giang Hằng từ trên xuống, “Thời gian này anh đã đi đâu vậy?”

Vu Tử Thạc nhớ, người đàn ông có khí chất đặc biệt này tên Ngụy Phong, là người tình của Giang Hằng, xem ra, bọn họ đã lâu không gặp.

Giang Hằng đốt điều thuốc, đơn giản tùy tiện nói: “Đi nghỉ. Còn anh?”

Được gặp lại Giang Hằng, biểu cảm của Ngụy Phong rất tươi sáng, giống như nỗi trống trải đã được niềm vui dần lấp đầy, sự cô tịch khó thể nói thành lời trong mắt lại lộ ra cảm giác tủi thân. Hắn nghẹn ngào một chút, mới nói. “Đón người.”

“Anh!” Có người chạy tới, người đó không phải ai khác, chính là Ngụy Viễn, thì ra, Ngụy Phong đến cảng để đón Ngụy Viễn. Hiện tại Vu Tử Thạc và Giang Hằng đã tin câu nói không khéo không thành sách rồi.

Ngụy Viễn nhiệt tình ôm Ngụy Phong, hắn say mê trong niềm vui trùng phùng của anh em, hoàn toàn bỏ lơ cảm xúc bị thương cô đơn trong mắt anh mình, bốn người đứng đó, trừ Ngụy Viễn ra ai cũng mang theo tâm sự riêng.

Ngụy Phong vuốt vuốt tóc đưa em trong lòng, nhìn sang Vu Tử Thạc đứng cạnh Giang Hằng, mái tóc màu nâu nhạt suông thuận tự nhiên, con mắt màu hồ phách trông như gương, giống như tác phẩm mỹ thuật được cất giữ trong viện bảo tàng, màu da của cái tên cao hơn hắn nửa cái đầu này trắng hơn đàn ông bình thường một chút, ngũ quan của đối phương phân bố hoàn toàn đều đặn phù hợp, hoàn mỹ đến mức người cùng giới như hắn cũng phải ghen tỵ.

Người đàn ông toàn thân tản phát ra khí tức phóng khoáng thoát tục này đang cong môi lên một độ cong khiến người ta sinh lòng hảo cảm, đối với tướng mạo của bản thân, Ngụy Phong luôn rất tự tin, nhưng khi đứng đối diện với Vu Tử Thạc, hắn lại cảm thấy bản thân mờ nhạt thấp bé. Không phải hắn không đủ tốt, mà là người này, thực sự quá chói mắt, quá xuất sắc. Lục Thiên Thần, mấy ngày nay có phải anh ở bên người này không?

Ánh mắt Giang Hằng nhìn Ngụy Phong rất phức tạp, cục diện hiện tại này, đích thật rất khó xử. Một năm rưỡi này tuy bọn họ vẫn hẹn gặp và làm tình, nhưng Giang Hằng hiểu rõ trong lòng mình đang mong nhớ một hình bóng khác, tính cách của Ngụy Phong khá thuần túy, giống như đứa trẻ lớn xác, Ngụy Phong đương nhiên chưa từng nghĩ tới khả năng này. Hắn nợ Ngụy Phong một câu nói.

Mà Vu Tử Thạc thì không để tâm đứng một bên hút thuốc, để mặc Ngụy Phong nhìn chằm chằm đánh giá mình. Cục diện hiện tại có chút buồn cười, chẳng qua ngược lại lại khiến y hứng thú, y muốn nhìn thử xem Giang Hằng sẽ xử lý thế nào.

Ngụy Viễn rõ ràng khá kinh ngạc, Giang Hằng nhìn anh trai Ngụy Phong, Ngụy Phong nhìn Vu Tử Thạc, Vu Tử Thạc lại nhìn đi chỗ khác, nhìn tới nhìn lui mấy lần, Ngụy Viễn vẫn không biết nên nhìn vào ai mới tốt. “Các người... quen nhau sao?”

Cuối cùng Ngụy Phong thu lại ánh mắt nhìn chằm chằm Vu Tử Thạc, quay sang Giang Hằng nói: “Ngụy Viễn, anh ấy là Lục Thiên Thành.”

“Lục Thiên Thành?!” Giọng nói kinh ngạc của Ngụy Viễn hơi bị biến điệu, người này không phải nói hán tên Rigg sao? Lục Thiên Thành là ai đương nhiên Ngụy Viễn không thể không biết, khi anh hán công khai tính hướng với gia đình đã từng nói tên người yêu của mình, bình thường khi tìm anh cùng chơi đùa hán cũng thường xuyên nhắc tới người này.

Đứng tại đó trừ Vu Tử Thạc và Giang Hằng ra, không ai biết Lục Thiên Thành chỉ là một phân phận giả. Ngụy Phong vĩnh viễn không thể ngờ, người hán yêu, kỳ thật là người không hề tồn tại.

Ngụy Viễn lập tức ý thức được tính nghiêm trọng của vấn đề, Lục Thiên Thành không phải là người yêu của anh sao? Sao lại kết bạn du lịch với người khác? Lẽ nào... là tình yêu tay ba phức tạp? A... thật rồi mà, đầu muốn loạn cả lên. “Không bằng... chúng ta trên đường từ từ nói đi.”

Ngụy Viễn luôn được gọi là sứ giả hòa bình trong nhà cảm thấy nhất định nên đánh vỡ tình hình bế tắc này, tài nghệ của hai người kia hán từng thấy qua, nếu thật sự đánh nhau, anh hán nhất định là người chịu thiệt.

“Xe của tôi ở bên ngoài.” Ngụy Phong cười khổ, đưa em Ngụy Viễn này, luôn tốt tính như vậy, luôn thích chăm sóc người khác, giảng hòa những chuyện phiền phức.

Giang Hằng ngầm đồng ý đề nghị của Ngụy Viễn, Vu Tử Thạc lười tham gia vào tranh cãi gia đình, đang định tìm cơ bỏ đi, đã bị Giang Hằng kéo tay lại. “Anh cũng cùng đi.”

Giống như bị nhìn xuyên suy nghĩ, Vu Tử Thạc chỉ đành nhún vai. Bốn người cùng ra chỗ đậu xe.

Ngụy Phong lái xe, Giang Hằng ngồi trên ghế phụ lái, Vu Tử Thạc và Ngụy Viễn ngồi ở sau, không biết có phải Ngụy Viễn muốn điều chỉnh bầu không khí không, vừa lên xe đã luyện thuyên không dứt, giới thiệu chuyện của nhà họ Ngụy với Vu Tử Thạc.

Tập đoàn Hằng Minh đứng đầu giới bất động sản lớn nhất Chiết Giang chính là do ông Ngụy một tay tạo nên, nhà họ Ngụy có tổng cộng bốn đứa con, đều là con trai, Ngụy Linh sinh hoạt cùng câu lạc bộ với Giang Hằng là con trai cả, cũng là người kế thừa tập đoàn Hằng Minh trong tương lai. Ngụy Phong là con thứ hai, hán là người thông minh nhất trong nhà họ Ngụy, nhưng không cảm thấy chút hứng thú nào với kinh doanh, hiện tại đang là người hát chính của ban nhạc nổi tiếng ‘War’, nói như vậy, cũng có nghĩa là đại minh tinh.

“Con thứ ba chính là tôi nha, tôi học quản lý tài chính, tương lai chuẩn bị trợ giúp anh hai, làm phó giám đốc cho anh ấy.” Ngụy Viễn rất biết ăn nói, Vu Tử Thạc chỉ cảm thấy hán nói nhiều, thật muốn cho hán một viên đạn để hán im mồm. “Thứ tư là Ngụy Cận, cái thằng tùy tiện này rất hứng thú với súng đạn pháo được, cả ngày không lo sự nghiệp. Nói đến đây chắc anh có thể phát hiện rồi, tên của bốn anh em chúng tôi có liên quan với nhau, lấy từ câu đầu tiên ‘Nhìn ngang thành dãy nghiêng thành đỉnh, cao thấp xa gần thấy khác ngay’ của bài [Đề Tây Lâm bích]. Cha tôi là người yêu thích thơ cổ cuồng nhiệt, Tô Thức là thi nhân mà ông thích nhất. Tuy tính cách khác biệt, nhưng người của nhà họ Ngụy chúng tôi vô cùng nhiệt tình với người khác!”

Người cha nhiệt tình sinh ra đám con nhiệt tình, sao một chút cũng không khiến người ta kinh ngạc.

Sự nhiệt tình khiến người ta không thể gạt bỏ này thật đáng sợ, Vu Tử Thạc xoa xoa hai bên thái dương, mỉm cười theo tính lễ phép.

“Cho nên, giống như tôi đã nghĩ sao?” Ngụy Phong liếc nhìn Giang Hằng một cái, rất nhanh thu tầm mắt lại, nhìn thẳng về phía trước.

“Đứng.” Giang Hằng cảm thấy hàng ghế trước và sau lan tràn hai loại không khí vô cùng khác biệt, áp suất thấp ở phía sau rõ ràng đã được đè nén đến một trình độ nhất định, Vu Tử Thạc không thích nơi ồn ào, cũng không thích người nói nhiều, đề ý ứng phó với Ngụy Viễn, thật sự là một chuyện vô cùng đau khổ.

“Chúng ta vẫn có thể giữ quan hệ cũ chứ?” Biểu tình của Ngụy Phong đã bình tĩnh rất nhiều, Ngụy Viễn cho rằng hán và Lục Thiên Thành là người yêu, thật ra thì hán chẳng qua là người tình, Lục Thiên Thành cũng chưa từng nói chỉ có một mình hán, hán tức giận, nhưng không có lập trường để tức giận, chỉ có thể tiếp nhận hiện thực này.

“Tôi nghĩ không thể.” Vừa nói xong, chiếc xe đột nhiên tăng tốc, lao qua ngã tư sắp chuyển đèn. Giang Hằng hiểu, Ngụy Phong vẫn luôn rất ý lại vào hán, muốn tiếp nhận chuyện này, chỉ sợ sẽ vô cùng khó chịu.

“Thế thì thôi vậy.” Ngụy Phong nói, hai tay quay vô lăng. Hán có rất nhiều fans, chưa từng thiếu người yêu thích, cho dù là Lục Thiên Thành cũng không thể tưởng được hiện tại hán khó chịu thế nào, nhưng hán tin, hán sẽ bình thường lại. “Tôi phải đến nơi ghi hình của đài truyền hình, chỉ có thể đưa các anh tới đây thôi.”

“Bảo trọng, Ngụy Phong.” Xe dừng lại bên đường, khi Giang Hằng mở cửa cũng quay đầu lại nói với Ngụy Phong.

“Anh cũng vậy.” Ngụy Phong nhìn Giang Hằng với ánh mắt thăm hỏi, “Cảm ơn sự chăm sóc của anh thời gian qua.”

Cửa xe đóng lại, chiếc Maserati màu trắng cuốn bụi lao đi, Vu Tử Thạc cuối cùng cũng được giải thoát khỏi sự thao thao bất tuyệt của Ngụy Viễn, thở phào một hơi, “Xém chút nữa tôi đã nổ súng rồi.”

Giang Hằng vươn tay, sờ sờ đầu Vu Tử Thạc, không nói gì.

Hai người sống vai đi trên con đường rộng rãi ở Hồng Kông, tiếng người huýt sáo, mười phút sau, trên màn hình cỡ lớn của cửa hàng bách hóa xuất hiện Ngụy Phong và đoàn đội của hán, người chủ trì lớn tiếng tuyên bố: “Hôm nay, nhóm nhạc nổi tiếng đại lục War có mặt ở đây, họ sẽ mang tới cho chúng ta một bài hát.”

Nguy Phong đứng trên sân khấu bùng dây đàn của mình, tiếng nhạc theo tiết tấu mới lạ vang lên, Nguy Phong đi đến gần micro.

Khi mở miệng hát ra từ đơn đầu tiên, mọi người bên đường đều bắt tri bắt giác dừng chân, giọng nam cao lưu loát, mang theo chút chất khàn, nhưng lại tràn đầy lực xuyên thấu, dường như có thể cộng hưởng vào lòng mọi người.

[Cho tới hôm nay, tôi như thằng ngốc say đắm bên em, hiện tại tôi muốn kết thúc tất cả.]

[Tôi chỉ là không còn yêu em nữa, sẽ không tiếp tục yêu em nữa.]

[Em, em đã đi xa như ngày hôm qua.]

[Tôi chưa từng nghĩ sẽ có một ngày em sẽ ném bỏ tình yêu của tôi như thế, có lẽ tương lai, em sẽ trở về cầu mong tôi lưu lại.]

[Nhưng tôi sẽ không để em bước vào cuộc sống của tôi nữa, tôi sẽ không nghe bất cứ lời giải thích nào của em.]

[Em đã trở thành ngày hôm qua xa xôi như thế...]

Sau buổi diễn ngành tin tức giải trí đã đưa tin thế này: Ngày 15 tháng 6 năm 2011, lúc 11:34 phút sáng, ca sĩ chính Nguy Phong của nhóm nhạc War roi lệ biểu diễn khúc ca thương cảm, khiến hàng ngàn fans hâm mộ cảm động nỉ non.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 6: Trở Về New York.

“Thế nào, luyện tiếu tiểu tình nhân của anh sao?” Vu Tử Thạc và Giang Hằng cùng nhìn màn hình, y không ngờ Nguy Phong không những tướng mạo tuấn tú, mà ca hát cũng rất tuyệt. Nguy Viễn nói đúng, anh của hắn là người thông minh.

Đi lên cầu vượt, Giang Hằng không quan tâm dòng người xung quanh, híp mắt lại, hôn lên đôi môi trước mặt, “Chuyện đến lúc này, anh còn phải hỏi sao?” Nói rồi, hắn đặt tay lên vai Vu Tử Thạc, “Đi thôi, số hiệu mới đến từ New York.”

Kết quả của hệ thống đo lường nguy cơ đến từ thiết bị giám sát tổng hợp phân tích của New York, lần này có khả năng người bị hại ở tại New York.

“Có lúc anh sẽ vì một người mà nhớ mãi một thành phố.” Nói đến New York, Vu Tử Thạc theo bản năng liên tưởng đến nữ cảnh sát kia __ Ada Wenskhongl. Người phụ nữ có sự nhạy bén như chó săn, cô luôn có thể ngửi được mùi của tội phạm. Tuy chỉ mới giao thủ với cô một lần, nhưng Vu Tử Thạc có thể cảm giác được, thật ra cô luôn đi theo bước chân y, có lẽ có một ngày cô sẽ đến trước mặt y cho tay y vào còng.

“Người có thể được anh công nhận không nhiều.” Giang Hằng gọi di động đặt vé máy bay, “Chuẩn bị một chút, ba giờ chiều gặp tại sân bay. Lần này trở về, nói không chừng chúng ta sẽ trở thành tội phạm truy nã.”

Vu Tử Thạc sai tay, lười biếng cười cười, không một chút khẩn trương, “Tôi luôn là tội phạm truy nã.”

Giang Hằng túm chặt tay y, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: “Nhớ kỹ, anh đã bị tôi bắt rồi, đừng để người khác có cơ hội bắt được anh.”

Vu Tử Thạc ngạc nhiên một chút, sau đó bật cười, “Tôi thật muốn nhìn thử lúc anh mặc đồng phục cảnh sát đó, FBI.”

Xung hô FBI này, khiến hai người đồng thời hồi tưởng đến lần gặp đầu tiên, lúc đó thời tiết cũng đẹp như bây giờ, New York giữa hạ, bầu trời trong xanh, ánh sáng rực rỡ.

Sân bay quốc tế T3 của thủ đô, Vu Tử Thạc kéo va li hành lý đi vào phòng chờ bay, bộ âu phục đắt tiền màu nâu nhạt sạch sẽ gọn gàng, cả vạt màu đỏ sậm cho người ta cảm giác yêu chuộng tự do.

Những người đi ngang qua đều thủ thỉ to nhỏ __

“Này, đồng hồ trên tay anh ta hình như là Rolex phiên bản kỷ niệm.”

“Bộ âu phục của anh ta không phải là kiểu mới nhất của Giorgio Armani sao?”

“Loại vali Burberry đó tôi luôn ao ước!”

Bình thường trông y như thể một công tử nhà giàu ngả ngớn, hiện tại lại thêm mấy phần nghiêm cẩn, vốn dĩ y đã đủ thu hút người khác, lúc này phối hợp thêm những đồ hàng hiệu càng khiến người ta khó thể di chuyển tầm mắt.

“Quả nhiên là người đẹp nhờ lụa.” Sau lưng vang lên tiếng nói, Giang Hằng tán thưởng đánh giá y một lượt, giúp y kéo lại vị trí cà vạt. Y nhướn cao mày, cười cười xấu xa. “Đương nhiên, tôi quẹt thẻ của anh mà.”

Trên du thuyền xa hoa kia Vu Tử Thạc đã thuận tiện lấy luôn thẻ vàng của Giang Hằng, y không có yêu cầu gì với trang phục, nhưng nếu đã bỏ ra công lao cực nhọc, tìm ông chủ đòi chút tiền lương cũng là điều lý lẽ đương nhiên. Nghĩ tới đáng về Giang Hằng có thể sẽ nhần mày, Vu Tử Thạc cảm thấy thú vị, bước vào cửa hàng, chỗ này tới chỗ này, ân, lấy thứ mắc nhất cho tôi là được.

Giang Hằng chỉ khoác vai y, “Anh thật là, lòng báo thù thật nặng.”

Vu Tử Thạc cười sáng khoái, “Tôi luôn có thù tất báo, anh lại không phải không biết.” Hai người đi vào cửa soát vé, nghe nói ngày mai thời tiết New York sẽ rất tốt.

Máy bay bay lên cao, chuyến bay không bị sai giờ, rất may mắn. Ăn xong cơm tối, Giang Hằng mở máy tính cho Vu Tử Thạc xem tư liệu của số hiệu mới mà hệ thống đo lường nguy cơ liệt ra, Any Wilder, nhân viên cửa hàng tiện lợi 28 tuổi, đã kết hôn, chưa có con.

Ai lại muốn giết một nhân viên cửa hàng tiện lợi chứ? Lẽ nào có người muốn cướp cửa hàng? Hay là chồng của cô ta có xu hướng bạo lực gia đình? Tóm lại, hệ thống đo lường nguy cơ chỉ liệt ra số hiệu của người có thể bị hại chết, cô ta không thể nào chết vì sự cố ngoài ý muốn.

Trên máy bay xung quanh đầy người, bọn họ không thể nói chuyện ở đây, Giang Hằng gõ một hàng chữ. “Đến New York rồi nói.”

Người bên cạnh nhẹ ừ một tiếng, Giang Hằng cảm thấy trên vai bị đè nặng, hần khê ngạc nhiên, quay lại nhìn, Vu Tử Thạc dựa vào hần ngù.

Đích thật, bọn họ đã hai ngày một đêm chưa nghỉ ngơi, người không phải làm bằng sắt, thân thể dù có cứng cỏi cũng biết mệt, chỉ là không nghĩ tới, một sát thủ tính cảnh giác luôn cao lại ngủ như vậy.

Đây là lần đầu tiên Giang Hằng nhìn được vẻ mặt lúc ngủ của Vu Tử Thạc, hần ngạc nhiên phát hiện, con người luôn cười tươi như ánh mặt trời này, khi ngủ khỏe môi lại rũ xuống. Khi Vu Tử Thạc cười sẽ khiến người ta nảy sinh một hảo cảm khó thể kháng cự, khi không cười thì luôn khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo và đáng sợ.

Ánh mặt trời màu đỏ rơi vào gương mặt lạnh lùng không có biểu cảm, giống như chỉ cần một chút động tĩnh y đều có thể lập tức mở mắt ra. Không phải người ta nói con người khi ngủ là được thả lỏng nhất sao? Về mặt nghiêm túc thế này Giang Hằng vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Một ý niệm chợt sinh ra, hần thu thập nhiều tư liệu về Vu Tử Thạc như thế, hần cho rằng bản thân đã nắm rõ về Vu Tử Thạc, nhưng thật ra hần luôn không hiểu được người này, Vu Tử Thạc là mâu thuẫn lại phức tạp, mà sự nguy trang của Vu Tử Thạc không nơi nào không tồn tại, như một chiếc mặt nạ đã mang rất lâu, sớm đã dính cứng vào mặt, có lẽ trên đời này không ai có thể hiểu được người đàn ông này.

Đương nhiên, hần cũng không mong đợi Vu Tử Thạc có thể hoàn toàn cởi bỏ nguy trang trước mặt hần, nếu tự xét lại, hần có thể hoàn toàn bộc bạch với Vu Tử Thạc hay sao?

Đáp án là không, bọn họ đều cần thời gian.

Lần này về New York, không chỉ có thể đụng phải Ada Wenskhongl, Vu Tử Thạc nhất định sẽ đi tìm Ford Klaus giúp đỡ, hai người này, người trước tuy là người tốt, nhưng đứng trên lập trường đối lập với họ, mà người sau... người sau không kiên định, đặc điểm duy nhất của tên Ford này chính là xuôi theo chiều gió, luôn có thể chọn phía đối lập vào phút cuối, dù sao, ấn tượng của hần đối với Ford chưa từng tốt đẹp, nếu đánh cược bằng Roulette, hần có thể cược mười cái đầu, chỉ cần có cơ hội, đủ sức dụ hoặc, Ford sẽ phản bội họ.

Nghĩ tới tên mập mập đó liền không vui, Giang Hằng tắt máy tính, tựa vào lưng ghế, dứt khoát nhắm mắt lại, đợi tâm tình chậm rãi bình ổn.

Trời tối máy bay chìm vào bóng tối hoàn toàn, sát thủ lặng lẽ tỉnh giấc vào thời khắc yên tĩnh nhất, y chăm chú nhìn Giang Hằng một lúc, xác nhận hơi thở ổn định của đối phương xong mới nhẹ nhàng mở chiếc laptop siêu mỏng trên bàn, người quen dùng máy tính nhất định sẽ để lại dấu vết. Bạn có quy tắc của bạn, tôi có phương pháp của tôi, bạn có thể che giấu, tôi có thể tìm kiếm.

Màn hình máy tính sáng lên, Vu Tử Thạc đang suy nghĩ trong lúc chờ đợi, sao y lại tỉnh dậy trên vai Giang Hằng, chuyện này chưa từng xảy ra, y chỉ có thể ngủ yên khi ở một mình.

Không sai, đây là kế hoạch của y, y cũng không phải giả ngủ, một cảm giác nguy cơ và phiền loạn đột nhiên bao vây lấy y, nếu cứ tiếp tục như vậy, tính cảnh giác của y sẽ càng lúc càng thấp sao?

Máy tính tự động khởi động hệ thống bảo vệ an toàn, phía dưới bên trái viết con số 3 Ả Rập,

Đó là số lần còn được phép nhập mật khẩu trước khi trình tự xóa bỏ dữ liệu ổ cứng. Trình tự này y cũng biết, là phần mềm chống bẻ mật khẩu rắc rối nhất __ chốt cửa. Trừ khi người lập mật khẩu chịu mở miệng, nếu không... muốn phá mật khẩu, nghĩ cũng đừng nghĩ.

Vu Tử Thạc sờ cảm bắt đầu suy đoán mật khẩu có thể là gì.

Thứ nhất, dùng ngày tháng năm sinh, ba năm trước y đã từng xem tư liệu của Giang Hằng, nhưng y cho rằng bản thân tư liệu này vốn đã là giả, vì chưa từng có ai gặp qua người tên Giang Hằng này.

Thứ hai, dùng tên thật của mình, nếu tư liệu là giả, cái tên Giang Hằng rất có khả năng cũng là giả, cũng giống như Vu Tử Thạc không phải là tên thật của y.

Thứ ba, nghệ danh của mình tinh ca sĩ yêu thích hoặc món ăn yêu thích, đáng tiếc là, đối với sở thích của Giang Hằng, Vu Tử Thạc không biết chút gì.

Lặng lẽ đóng máy tính, Vu Tử Thạc thờ dài, y đột nhiên phát giác, có lẽ y và người tình cũ Ngụy Phong của Giang Hằng không có gì khác biệt, ‘Lục Thiên Thành’ mà Ngụy Phong quen biết không tồn tại, Giang Hằng có lẽ cũng chưa từng tồn tại.

Vu Tử Thạc quay đầu nhìn Giang Hằng, thoáng chốc, y lại cảm thấy người bên cạnh y chỉ là một người xa lạ quen thuộc.

Về mặt khi ngủ của Giang Hằng không còn cứng rắn, có thể vì bình thường hacker luôn căng thẳng thần kinh, khi ngủ ngược lại trông có vẻ dịu hòa.

Có lẽ bọn họ đều là người trong ngoài bất nhất, Vu Tử Thạc thầm đoán.

Cho tới lúc này Vu Tử Thạc đã cảm thấy vô cùng nguy hiểm, dưới cự ly này Giang Hằng biết rất nhiều điều của y, nhưng y không biết một chút gì về Giang Hằng. Giang Hằng là người tự làm chìm mình và chú trọng ẩn mật, trên đời này có ai có thể chân chính hiểu hắn không?

Vu Tử Thạc dí sát vào mặt Giang Hằng, nhẹ hôn lên trán hắn. “Ngủ ngon, Giang Hằng.”

“Tử Thạc...” Dường như nghe thấy lời y nói, Giang Hằng nói mở đáp lại. Giọng nói thấp trầm, ngữ điệu âm áp.

Vu Tử Thạc chỉ cảm thấy thân thể chấn động, trái tim không thể khống chế đập điên cuồng trong ngực... Sao lại gọi thẳng tên của y một cách đương nhiên như vậy? Hơn nữa còn là trong giấc ngủ?!

Chân mày nhăn lại, tầm mắt của y nhìn thẳng vào đối phương không thể dời đi, y thậm chí hoài nghi hacker đáng chết này căn bản không có ngủ!

Bóng đêm bao phủ, Vu Tử Thạc cố gắng đè ép dục vọng và sát ý đang nhanh chóng tăng cao, ngồi yên lại, chuyện không muốn xảy ra đã xảy ra rồi, trước mặt người này, y xem chút mắt khống chế.

Ngồi ổn lại, hít thật sâu, y cảm nhận được cảm giác nguy cơ và cảm xúc phiền não chợt ập đến trong bóng tối đang từng chút một nuốt chửng lấy mình, y từng là cao thủ khống chế tình cảm, hiện tại sao thành ra thế này rồi?

Nuốt nghẹn đã kích không nhỏ, y không ngủ được nữa, tầm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, tất cả mọi chuyện đêm nay đều khiến y không vui, chuyện y ghét nhất, là mắt khống chế.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 7: Ác Mộng Của Ford.

Người phụ nữ trong ống kính tên là Amy Wilder, cô đang đứng tại quầy thu ngân quét mã vạch hàng hóa, mái tóc dài thẳng mượt, mũi nhỏ mà cao, đôi môi hơi dày vô cùng gợi cảm, khi thối tiền lẻ, con mắt như bảo thạch to tròn của cô chăm chú nhìn vào khách hàng, bày ra nụ cười sáng lạn và nhiệt tình. “Cảm ơn quý khách.” Ấn nút chụp liên tiếp, click click click, ba pô ảnh nhắm đúng khoảnh khắc đẹp nhất.

Vu Tử Thạc đứng trên đỉnh tòa nhà bốn tầng đối diện cửa hàng tiện lợi, máy ảnh SLR trong tay là đồ chuyên dụng để chụp xa, có thể thấy rõ mặt người ở ngoài 2000 mét, “Giang Hằng, không thể không nói, người phụ nữ này đẹp hơn trong ảnh nhiều.”

“Quả thật là vậy, anh muốn quẹt thẻ của tôi mua hoa tặng cô ta sao?” Tai nghe nội tuyến truyền đến giọng nói của Giang Hằng, máy SLR liên kết với mạng vô tuyến, sau khi ấn nút chụp ba giây thì có thể truyền đến máy tính của Giang Hằng.

“Tôi đoán cô ta thích tác phẩm văn học hơn.” Ống kính của Vu Tử Thạc chuyển lên mặt bàn sau quầy thu ngân, nơi đó có một chồng tiểu thuyết, đều là tác phẩm gần đây mới phát hành, “Anh có đề ý tôi quẹt thẻ của anh mua vài quyển tiểu thuyết không?”

“Đương nhiên đề ý.” Giang Hằng bung ly trà trên bàn lên, uống một hớp. “Anh muốn tìm bạn gái tôi không cần, nhưng hiện tại là thời gian làm việc, anh sát thủ à.”

Vu Tử Thạc lại chụp thêm vài tấm Amy nhìn nghiêng, người phụ nữ thích cười luôn khiến người ta hảo cảm. “Thật không tưởng tượng được người phụ nữ hòa thuận này sẽ chuốc lấy họa sát thân.”

“Nói không chừng cô ta giống như ai kia, là người hai mặt.” Có lẽ đề ý câu nói đùa vừa rồi, Giang Hằng tỏ rõ sự châm chích trong câu nói.

“Anh đang khen ngợi tôi sao?” Vu Tử Thạc cố ý bỏ qua, cười nhẹ quay đầu nhìn, mấy thanh niên bắt lương đứng trước cửa tiệm thu hút ánh mắt của y.

Giang Hằng trở lại trước máy lục tìm tư liệu của những quyển tiểu thuyết đó, nói vào ống nghe. “Làm việc nghiêm túc.”

“Tôi vô cùng nghiêm túc.” Vu Tử Thạc phản bác bằng giọng điệu từ từ, mà đối với Giang Hằng, khi y cố ý nói chậm thì đó là lúc giọng nói của y gợi cảm nhất. Ông kính chuyển hướng, ấn chụp. “Xem thử cái này.”

Một bức ảnh nhảy ra trên màn hình máy tính, đó là một ngân hàng, Giang Hằng nhập tên ngân hàng. “Anh cảm thấy có lẽ cô ta không phải có kẻ thù gì, mà là sắp bị cuốn vào một cuộc phiến toái?”

Cướp ngân hàng, súng cướp cò, viên đoạn ngoài ý muốn bắn trúng nhân viên Amy Wilder của cửa hàng tiện lợi gây tử vong, trước mắt, khả năng này là rất lớn.

In tấm ảnh ra, Giang Hằng lấy băng keo dán nó lên tường.

“Hay có lẽ liên quan tới chồng của cô ta.” Vu Tử Thạc đứng trên nóc nhà quan sát, muốn có thêm nhiều tư liệu của Amy, thì phải trông vào người bạn làm ở tổ hung án của y__ Ford Klaus, trước đó, y cần cường chế cài đặt lại bluetooth trong di động của Amy, ánh mặt trời mùa hạ rực rỡ đẹp đẽ, rọi lên mái tóc ngắn màu nâu nhạt, làn gió mát thổi từ trước mặt cuốn tung những tơ tóc.

Amy đứng trong cửa tiệm thấy bên ngoài kính trưng bày xuất hiện một người đàn ông vô cùng phong độ nhàn nhã qua đường, nụ cười trên mặt anh ta sáng lạn như ánh mặt trời California, nếu phải dùng một sản phẩm nào đó để hình dung, thì chắc là vị nước cam ép. Cửa mở, gió ấm lùa vào, Amy nở nụ cười nhiệt tình nói: “Hoan nghênh quý khách!”

“Xin chào, tôi muốn tìm một món đồ.” Vu Tử Thạc cố ý dùng tiếng Anh kém cỏi nói chuyện, “Bao ngoài màu lam, dài khoảng chừng 3, 4 thước Anh...”

“Xin hỏi là thứ ăn sao?” Amy nghiêng đầu suy nghĩ, người này xem ra là con lai, tiếng Anh nói không lưu loát lắm. Tuy giọng nói tương mạo đều không có gì để bắt bẻ, nhưng luôn cảm thấy bộ dạng nói tiếng Anh bập bẹ này trông rất ngốc, cho dù ngốc cũng rất đáng yêu, thượng đế quả nhiên vẫn công bằng.

“Thứ ăn? Là nói thứ có thể ăn được phải không?” Vu Tử Thạc tiếp tục giả ngốc, còn thầm cảm thấy trêu chọc nhân viên cửa hàng tiện lợi kỳ thật cũng rất thú vị.

Giang Hằng ở đầu dây kia nghe bọn họ đối thoại, nhấn máy mở micro, “Hiện tại tôi không thể không thừa nhận, có lúc người hai mặt là một ưu điểm.”

Vu Tử Thạc chỉ nhún mày cười, cường chế cài đặt qua bluetooth thành công.

“Đúng, chính là thứ có thể ăn được.” Amy nở nụ cười vô cùng thân thiện. Vu Tử Thạc gật đầu, tùy tiện cầm một hộp Durex trên giá hàng. “Tôi lấy cái này.” Sau đó trong ánh mắt mang theo kính ngạc của Amy móc tiền trong túi ra, nói: “Cô biết đó, thứ này dưới tình huống nào đó cũng có thể ăn được.” (*Durex: Nhân hiệu BCS)

Amy nghe xong mặt đỏ bừng, dùng ánh mắt nhìn biến thái trừng y một cái, rồi thối lại tiền lẻ. Chỉ nghe Giang Hằng ở đầu bên kia nói: “Trêu chọc nhân viên cửa hàng tiện lợi rất thú vị sao?”

“Tôi nghĩ cái này không tính là trêu chọc, hơn nữa...” Vu Tử Thạc đi ra cửa, cửa tự động mở ra hai bên. “Bình thường tôi chỉ trêu chọc người tôi thích.”

Bước ra ngoài cửa, thuận tiện dán camera cỡ nhỏ vào dưới cửa cuốn, bóng dáng ma quỷ của sát thủ dần chìm vào dòng người.

Ford Klaus đang định ra ngoài ăn trưa, sau khi ly hôn hơn năm năm, cuối cùng hắn cũng đợi được cơ hội mới, đối tượng gặp mặt mà bạn bè giới thiệu là một người phụ nữ thành thực hiểu ý người, hơn nữa, cũng từng trải qua một lần ly hôn giống như hắn, như vậy càng dễ dàng lý giải nhau.

Hôm nay, Ford cố ý mặc bộ âu phục mắc nhất trong tủ__ Tuy khi mua nó tốn mấy trăm đô la. Thích chiếc cà vạt mà hắn thích nhất__ Tuy các bạn của hắn đều không thích chiếc cà vạt màu cam này. Chải lại mái tóc xoắn màu nâu trắng thơm hoàn mỹ__ Tuy cấp trên của hắn cô Ada Wens không kiên trì cho rằng tóc của hắn không có khác biệt bao nhiêu so với bình thường. Dưới chân còn mang đôi giày da màu nâu đậm được đánh sáng bóng__ Tuy đôi giày này rõ ràng đã không còn hợp chân nữa...

Nhưng hắn đã cố gắng hết sức rồi.

Hôm nay là ngày cuộc sống của Ford Klaus nở hoa, hắn chỉnh trang cố gắng tạo sự hoàn mỹ, nhất định phải lấy được lòng người đẹp, tìm một người mẹ mới cho đứa con gái dễ thương của mình.

Hít thật sâu bước ra cửa, trong đầu hắn toàn bộ là nụ cười xinh đẹp của người mẹ mới, cứ đi cứ đi, một cánh tay đột nhiên gác lên vai hắn, sau lưng hắn lập tức phát lạnh dựng da gà, liếc mắt nhìn, cánh tay lạnh lẽo thon dài trắng trẻo như đã từng quen biết, chắc không phải là tên đó đi...

“Thanh tra Ford, đã lâu không gặp, có nhớ tôi không?” Giọng điệu ngả ngớn, cảm xúc thân nhiên, trừ tên đó ra còn ai nữa?

Quay người lại, Ford Klaus nghiêng răng nghiêng lợi, “Fay! Anh không thể cho tôi được mấy ngày sống cuộc sống bình thường sao?”

“Thanh tra, anh đã được sống một năm rưỡi cuộc sống bình thường rồi mà? Vu Tử Thạc trực tiếp nhìn thẳng vào con mắt bắn ra lửa giận của Ford, Ford siết chặt nắm tay thấp giọng gầm lên: “Nghe này Fay, hôm nay tôi có chuyện quan trọng, không thể lại càn quấy cùng anh. Một năm rưỡi trước anh

bảo tôi điều về tổ hung án, tôi đã nghe theo, nhưng một năm rưỡi này anh lại hoàn toàn im tiếng, ông đây nghĩ trước nghĩ sau đã ra được kết luận là, ông đây mẹ nó quả nhiên lại bị anh lừa, anh vừa lừa phải thôi!”

Lừa gạt của Ford phát tiết hoàn toàn, nhưng rõ ràng sát thủ trước mặt không nghe lọt chút nào, y làm như không có chuyện gì nhìn Ford, ý nghĩ duy nhất trong đầu là vị cơm thối nát một thời này thật phiền toái, mỗi lần tìm hấn ta giúp đỡ thì lại phí lời nhiều như vậy.

“Amy Wilder, nhân viên cửa hàng tiện lợi 28 tuổi đã kết hôn, tôi muốn tất cả tin tức liên quan đến cô ta.” Nhét một tấm card vào túi áo trước ngực Ford, vỗ vỗ ngực hấn, nụ cười của Vu Tử Thạc sáng rực như mặt trời sau lưng y.

“Há! Fay! Hôm nay anh bỏ qua cho tôi đi! Đây là chuyện lớn liên hệ đến hạnh phúc cả đời tôi và con gái tôi!” Ford Klaus gầm lên.

“Hạnh phúc cả đời... a, ý anh là hẹn hò?” Vu Tử Thạc hí hóp mắt, trong giọng nói mang theo ý khinh thường, “Tôi hiểu rồi, thanh tra. Hiện tại tôi có thể cho anh hai lựa chọn, thứ nhất, hiện tại anh trở lại phòng làm việc, tìm tư liệu của Amy cho tôi. Thứ hai, anh đến chỗ hẹn, mà đối tượng hẹn gặp của anh sẽ nhận được thư anh gửi cho vợ cũ ba ngày trước. Thế nào, thanh tra Ford?”

“Ông đây không có!! Ông đây đã tạm biệt với quá khứ rồi!!!” Gầm rú tức giận, Ford thẹn quá hóa giận.

“Anh không có, nhưng nếu có người có thể hack vào mail của anh thì sao?” Vu Tử Thạc nhẹ nhàng mày, nghe thấy Giang Hằng kháng nghị qua tai nghe, “Cái từ hack này khó nghe quá, anh có thể nói là xâm lược mạng tính kỹ thuật.”

Nhớ tới chuyện tên mặc âu phục lần trước hack vào hộp mail của mình, da gà da vịt của Ford rớt hết xuống đất, hấn nhìn chăm chăm người trước mặt, sát thủ này, quả thật chính là ác mộng của hấn!! Thật muốn bóp chết y, Ford siết chặt nắm tay, “Tôi biết rồi! Biết là được rồi chứ gì!!”

“Như vậy mới đúng, thanh tra Ford, anh đã chọn lựa rất sáng suốt.” Vu Tử Thạc mỉm cười vỗ vai Ford, quay người bỏ đi. Trong tai nghe lại vang lên giọng nói của Giang Hằng, “Tốc độ thanh tra Klaus đi vào khuôn khổ so với tưởng tượng của tôi còn sớm hơn 10 giây.”

“Tôi còn mong chờ được bài kiến thư tình do anh viết kia.” Vu Tử Thạc đứng trên đường, giờ nghỉ trưa kết thúc, người trên đường dần đông lên, “Tóm lại, tôi thắng rồi, anh nợ tôi một chai rượu.”

Giữa bọn họ từng đánh cược, về việc thanh tra Ford Klaus mất bao lâu sẽ khuất phục, Giang Hằng nói năm phút, Vu Tử Thạc quả quyết là ba phút, bất kể thế nào, Vu Tử Thạc hiểu người bạn cũ này, chỉ cần chọn đúng chỗ thích hợp nhẹ nhàng chọc đối phương một cái, lập tức sẽ lao đi làm chuyện ‘nên’ làm.

“Amy tan ca rồi.” Vu Tử Thạc đi tìm Ford, thì đương nhiên Giang Hằng nhất định phải phụ trách theo dõi Amy, hấn trốn trong bóng râm trong hẻm nhỏ, nói vào di động, “Vu Tử Thạc, tôi nghĩ tôi biết Amy tự chuốc lấy phiền phức gì cho cô ta rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 8: Người Phụ Nữ Hai Mặt.

Giang Hằng nhìn Amy Wilder bên kia đường sau khi tan ca ra khỏi cửa hàng tiện lợi thì cùng một thằng nhóc trẻ tuổi ôm hôn, thằng nhóc khoảng chừng chưa quá hai mươi, tuổi trẻ non nớt, chắc không phải là chồng của Amy, cuộc ngoại tình của phụ nữ có gia đình và thằng nhóc trẻ tuổi, đủ để trở thành lý do người chồng báo thù. Giang Hằng chụp hình thằng nhóc đó, “Phát hiện mối tình lén lút, xem ra chúng ta lại có thêm một đối tượng điều tra.”

“Có lẽ anh nói đúng, Amy là người hai mặt, bọn họ có thể sẽ mưu sát chồng cô ta.” Vu Tử Thạc vừa đi vừa nói, góc độ nhìn vấn đề của y có lúc hoàn toàn tương phản với Giang Hằng, nhưng cũng không phải không có đạo lý: “Tôi cảm thấy cảnh tượng này tựa hồ đã từng thấy qua.”

Vụ lần trước cũng rơi vào cảnh không thể xác định phán đoán, nhưng các khả năng của lần này nhiều hơn, càng khó để điều tra. “Hơn nữa, tôi phát hiện không chỉ có chúng ta theo dõi Amy.” Giang Hằng và hai người phía trước bảo trì cự ly cố định, trước mặt Giang Hằng, sau Amy và tiểu tình nhân của cô còn có một người đàn ông khác, từ cửa hàng tiện lợi tới nay, “Tôi cần anh tới đây một chuyện.”

“Tôi đang trên đường tới.” Vu Tử Thạc nói ngắn gọn.

Sau nửa tiếng Giang Hằng và Vu Tử Thạc gặp mặt, Amy và tiểu tình nhân của cô đang kéo tay tản bộ trên đường lớn New York dưới ánh mặt trời, suốt đường bọn họ cười đùa vui vẻ, hoàn toàn bỏ qua người đàn ông đội mũ đáng thương đi theo sau lưng.

Amy khoác tay tiểu tình nhân, nụ cười rực rỡ như hoa hồng nở rộ. “Moon, tiếp theo mình đi đâu?”

“Tùy em” Moon vuốt vuốt mũi cô, “Có điều, em ra ngoài lâu như vậy không có vấn đề gì sao, nếu vạn nhất bị chồng của em phát hiện...”

“Không đâu, em đã nói với anh ta hôm nay phải tặng ca.” Amy dùng ánh mắt như chó con nhìn Moon, cười rặng rờ nói: “Tùy em? Nếu em nói chúng ta đi cướp ngân hàng đi thì sao?”

Moon bị câu nói của Amy chọc cười, “Em đừng dễ thương như thế được không?”

Vu Từ Thạc đốt một điếu thuốc, nói với Giang Hằng: “Cô ta quả đúng là người phụ nữ đang yêu.”

Bất kể trong cuộc sống hôn nhân hay trong quan hệ yêu đương lâu dài, tình cảm của người yêu rất dễ bị thời gian làm phai nhạt xói mòn, người đàn ông chưa thể kịp thời quan tâm, người phụ nữ bắt đầu tranh cãi chậm rãi thất vọng nguội lạnh, người đàn ông bị ưu tư của người phụ nữ bức tới mức không biết làm sao, đa số tình cảm của các cặp tình nhân, vợ chồng đều như thế, cho nên dần xuất hiện hai dạng ‘ngoại tình’ và ‘lạc lối’.

Tình yêu của đàn ông thành thực là trầm ổn như nước chảy nhỏ kéo dài, mà con trai thì không giống, tình yêu của họ nhiệt liệt và thuần túy, khi ở chung không có áp lực, rất dễ sượt âm trái tim của phụ nữ lớn tuổi.

Có lẽ Amy không phải người hai mặt, cô thật sự thích Moon này.

Giang Hằng không lên tiếng cũng đốt một điếu thuốc, phả ra sương mù, nửa ngày mới nói: “Hay có lẽ cô ta chỉ muốn được yêu.”

“Ai biết chứ.” Bọn họ đứng sau biển quảng cáo của cửa hàng quần áo, Vu Từ Thạc làm như không có chuyện gì liếc nhìn Amy và Moon trong cửa tiệm một cái, “Anh phải đến tìm Ford một chuyện.”

“Tôi còn phải cho anh ta công việc mới.” Tư liệu của Moon cũng phải có trong tay mới được, theo dõi là bản lĩnh cũ của Vu Từ Thạc, Giang Hằng không cần lo lắng.

Vu Từ Thạc bỗng kéo Giang Hằng lại ngay khi hắn vừa quay người chuẩn bị đi, nhẹ hôn lên môi đối phương một cái, cong miệng cười, “Trước khi lấy tiền công thì phải nhận phúc lợi.”

Amy và Moon tiểu tình nhân của cô đứng dưới ánh mặt trời rực rỡ, hoàn toàn không phát giác người chồng đi theo sau lưng, Vu Từ Thạc lặng lẽ đi theo ba người, đột nhiên cảm thấy vụ theo dõi liên hoàn này thật buồn cười, y đốt một điếu thuốc giả vờ ngắm các sản phẩm trong tủ trưng. Còn khóe mắt thì đánh giá chồng của Amy.

Về mặt của người đó quả nhiên đặc sắc, biểu cảm như bị si nục, phần hân, tủi thân và chua xót khiến người ta không nỡ nhìn lâu, Vu Từ Thạc nhẹ phả khói thuốc, khói mù quanh quẩn giữa hai người. “Ha, chọn quà cho bạn gái sao?” Y tùy tiện bắt chuyện với người đàn ông đó.

Người đó kinh hoàng quay lại, “Không... à... cũng có thể là vậy.”

Có thể là sợ hành vi theo dõi bị người khác phát hiện, người đó khản trương vô cùng, Vu Từ Thạc có thể nhìn ra được đây là người đàn ông thành thật, có lẽ trong cuộc sống anh ta thiếu sự lãng mạn cuồng nhiệt, nhưng sự âm áp của anh ta thì lại bình lặng và lâu dài, Amy đang ở trong phúc mà không biết hưởng.

“Tôi là Fay War.” Vu Từ Thạc quay lại nhìn gối ôm hình gấu trong tủ trưng bày bên phải, “Cái đó, phụ nữ chắc sẽ thích.”

“Thor Maud,” Thor ti mỉ đánh người người tên Fay này, gương mặt còn tuấn tú hơn model thời trang, kiểu đứng phóng khoáng tao nhã, vượt xa hẳn lúc thường, hắn đột nhiên thờ dài: “Anh nói phụ nữ rốt cuộc thích cái gì chứ?”

Vu Từ Thạc nghĩ nghĩ, cười như không cười nhìn lại hắn, “Trai đẹp, lời ân ái, tình yêu... có lẽ còn thêm một chiếc nhẫn.”

Tướng mạo của Thor không tính là xuất chúng, nhưng tuyệt đối cũng không khó coi, chỉ có thể nói anh ta giống đa số người da trắng. Hắn đứng gãi gãi đầu, lẩm bẩm nói: “Đại khái tôi chỉ có thể thỏa mãn điều cuối cùng đi.”

Thor không ngờ Amy sẽ ngoại tình, cô luôn mỉm cười khi ở nhà, cô mua rượu cho hắn, giặt quần áo làm cơm cho hắn, hắn cho rằng cô rất yêu hắn, cô rất hạnh phúc. Trải qua lần này, hắn mới hiểu, khi cô thật sự hạnh phúc, là về mặt này đây. Cảm giác thất bại không thể nói rõ tràn đầy trong lòng Thor, thậm chí đè ép luôn sự tức giận khi bị phản bội.

Có lẽ mình thật sự làm chưa đủ, Thor thầm nghĩ.

“Vậy sao.” Vu Từ Thạc dùng ánh mắt sâu xa chuyên chú nhìn Thor một hồi, y không thấy được sự căm hận trong mắt Thor, quả nhiên là người đàn ông thành thật và thực tế, trong tình yêu, người thế này dễ bị phản bội lừa dối nhất, “Tôi cảm thấy anh đã làm không tồi rồi.”

“Chuyện này... nếu tôi muốn hỏi tuổi của anh, anh có cảm thấy thất lễ không?” Thor không phải người rất chú trọng lễ nghĩa, chỉ là trước mặt Fay, hắn không biết tại sao tự động trở nên cẩn trọng. Đối phương không lộ ra vẻ bất mãn nào với vấn đề của hắn, cười nhàn nhai, “29 tuổi.”

29 tuổi, giống hắn, Thor ra vẻ suy nghĩ gật đầu, rõ ràng tuổi tác tương đồng, tại sao giữa người và người lại cách biệt như thế... lại thờ dài lần nữa, “Xin lỗi, hôm nay tôi khá mệt, tạm biệt, anh War.”

Vu Từ Thạc vẫy tay tạm biệt, vừa đứng lúc Amy và Moon đi vào một nhà hàng, y đi theo, “Giang Hằng, tôi cảm thấy Thor không phải là người xấu.”

Vu Từ Thạc cho rằng, người thành khẩn và hàm hậu như Thor không thể nào là hung thủ. Giang Hằng nói qua đi động: “Tôi có tư liệu của Amy Wilder rồi, người phụ nữ này khi còn trẻ vì nghiện ma túy mà từng vào tù một lần, sau đó cô được bạn của mình bảo lãnh, trừ việc đó ra thì không có tiền án gì. Những cái khác tôi cũng đã giao cho thanh tra Klaus điều tra rồi.”

“Tôi nghe rồi, nếu anh Thor không phải hung thủ, chuyện sẽ hóc búa hơn.” Giang Hằng và Vu Tử Thạc giống nhau, đều liên tưởng đến khả năng tệ nhất.

“Nhà hàng bọn họ vào quá là cao cấp.” Vu Tử Thạc nhìn sảnh nhà hàng, nhẹ nhàng mày. Giang Hằng mở cửa xe, giọng điệu hơi mang bắt mẫn, “Anh nên nghiêm túc làm việc, chứ không phải hưởng thụ.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ nghiêm túc quẹt thẻ của anh.” Vu Tử Thạc cười nhẹ, ánh mặt trời màu đỏ ảm áp rơi vào chân y qua cửa kính tự động. “Nhưng mà, nếu hiện tại anh tới đây được, thì còn có thể cùng dùng cơm tối.”

Rượu sherry màu đỏ sậm trong chiếc ly để cao tỏa ra hương thơm mềm dịu nhưng lại phức tạp, hai người đàn ông ngồi bên bàn ăn đối diện nhau.

Một người tướng mạo cương nghị, cặp mắt lạnh lùng sắc bén lộ ra uy nghiêm, mái tóc ngắn màu đen được chải gọn gàng, dáng ngồi nghiêm chỉnh khiến người ta cảm thấy được sự giáo dục tốt lành mà anh ta đã nhận được từ nhỏ. Một người khác ngồi dựa nghiêng trên ghế, một cánh tay tùy tiện đặt lên bàn, mái tóc màu nâu nhạt có chút rối, biểu cảm không để tâm và khỏe môi hơi nhếch mang theo ý cười như có như không khiến người ta không nhận được muốn đoán suy nghĩ chân thực vào lúc này của anh ta.

Trên người họ đều mặc âu phục giá cả trên trời, nhưng cảm giác mang tới lại hoàn toàn tương phản, điểm duy nhất giống nhau đại khái chính là cho dù bọn họ chỉ thỉnh thoảng tùy tiện nói chuyện một hai câu, nhưng vẫn thu hút không ít ánh mắt, có phục vụ, cũng có khách đến ăn.

Việc làm ăn của nhà hàng cao cấp này rất tốt, bọn họ không hẹn trước nên chỉ có thể chọn bàn nhỏ cạnh tường. Chiếc bàn vuông vốn không nhỏ lắm trong một lúc đón tiếp hai người đàn ông thân hình khỏe mạnh, bỗng chốc trở nên chật chội.

Món ăn đã được mang lên tới giai đoạn thứ ba, nhân viên phục vụ thất cả vạt bụng hai đĩa hoa quả tạo hình đẹp để lên, Vu Tử Thạc uống một ngụm rượu sherry, khỏe mặt liếc nhìn sang bàn của Amy và Moon, “Tôi không cho rằng nhân viên cửa hàng tiện lợi và sinh viên sẽ có tiền đến loại nơi này.”

“Amy làm việc ở cửa hàng tiện lợi kia không đến nửa năm, công việc trước đó của cô là ở cửa hàng khác, bên đó cũng vừa hay có một ngân hàng. “Giang Hằng nhẹ nhàng đẩy đĩa đựng hoa quả sang một bên, “Những quyển tiểu thuyết mà cô ta đã xem đó, tôi đã tra qua một lượt, [Song diện pháp y], [Vụ cướp ngân hàng], [Bom định giờ]... đều có liên quan đến tội phạm trí thức cao.”

“Cho nên cô ta và Moon sắp đi cướp ngân hàng, không phải là một câu nói đùa.” Vu Tử Thạc cảm thấy thú vị sờ sờ cằm, nữ giới trong xã hội này là phái yếu, cho nên hệ thống liệt ra số hiệu của Amy, bọn họ đã theo bản năng đặt Amy vào vị trí của người bị hại.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 9: Âm Đấu Dưới Gầm Bàn

“Anh không biết có lúc lời nói đùa của người khác sẽ chân thật hơn sao?” Giang Hằng nhìn chăm chăm Vu Tử Thạc một lúc, con mắt màu lam đậm híp lại giống như mang theo hàm ý sâu hơn nữa. Bỗng nhiên, một cánh tay gác lên chân hắn ở dưới gầm bàn, ngón tay thon dài nhẹ nhàng mà sát bên trong đùi. Hắn nhíu mày, chủ nhân của cánh tay cong miệng cười tràn đầy hứng thú. “Không sai, cũng giống như khi người ta nghiêm chỉnh nói chuyện chưa chắc đã là nói thật.”

“Con người luôn phức tạp như thế.” Nắm lại tay đối phương, tay trái của Giang Hằng cũng đặt lên chân Vu Tử Thạc, lòng bàn tay chắc nịch truyền đến độ ấm nóng cháy, thân thể Vu Tử Thạc không tự chủ run rẩy một chút, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười bình thản không có chuyện gì. “Anh muốn lật cái bàn này sao?”

“Tôi chỉ hy vọng anh có thể trực tiếp một chút.” Mà không phải châm chọc nóng lạnh thế này, ngắt mạnh vào chân Vu Tử Thạc, Giang Hằng đảo ánh mắt lạnh lẽo qua mặt đối phương. Vu Tử Thạc vẫn cười, vờn tay trái tóm lấy vật đặc trưng của phái nam giữa hai chân Giang Hằng, trực tiếp? Không vấn đề, “Anh bắt đầu trước đi.”

“Có lẽ là hiểu lầm ngoài ý muốn.” Tay di chuyển lên trên đùi, Giang Hằng nhượng chân mảy, đồng thời nụ cười của Vu Tử Thạc càng đậm, “Đùa à, cột chống sét của tòa nhà Empire State mỗi tháng bị đánh trúng vài lần mới gọi là ngoài ý muốn.”

Trên bàn, ánh mắt đụng nhau, sản sinh tia lửa, dưới bàn, hai tay bắt chéo, một cánh tay khác của họ, thì đang nắm chặt ‘điểm yếu’ của nhau.

Khăn trải bàn che giấu cánh tay của hai người, người xung quanh chỉ thấy hai người ngồi trên bàn vẻ mặt đạm nhạt, mà không biết trong bóng tối dưới gầm bàn đang sục sôi thù hằn.

Món ăn chính được bung lên, Giang Hằng thấp giọng nói cảm ơn, người phục vụ lễ phép cúi người rồi đi vào.

Vu Tử Thạc và Giang Hằng ngồi đối diện, dưới gầm bàn, họ đang nắm chặt dục vọng nóng bỏng của nhau, hai bên đều có thể cảm nhận được thứ trong tay đang thay đổi trạng thái, vẻ mặt điềm tĩnh không thể che giấu biến hóa của thân thể, hơi thở của hai người cùng từ từ nặng nề hơn.

“Mười giờ sáng ngày mai, xe vận chuyển sẽ đến trước cửa ngân hàng.” Trong tai nghe truyền đến giọng nói của Amy và Moon, lập tức kéo lực chú ý của Giang Hằng và Vu Từ Thạc lại. Bọn họ đều là người biết phân rõ nặng nhẹ, Vu Từ Thạc bỏ tay trước, nhìn Giang Hằng, ánh mắt đó có ý tứ sâu xa khác. “Tôi nói này.”

“Gi?” Giang Hằng cũng nhanh chóng buông đôi phương ra, lau sơ tay bằng khăn ướt trên bàn, giọng điệu mang đao hỏi.

“Ba năm nay anh ở Trung Quốc sống thế nào?” Vu Từ Thạc một tay chống cằm, híp mắt, con mắt màu hổ phách càng thêm sâu thẳm dưới ánh đèn màu cam, giống như được phết thêm màu cà phê đắng.

“Làm chút chuyện riêng, thỉnh thoảng nhớ tới anh.” Khi nói câu này, Giang Hằng nhìn Vu Từ Thạc một cái, tốc độ nói rất chậm, ngữ điệu bình tĩnh, giống như chỉ đang trần thuật lại một chuyện bình thường không hơn, nhưng Vu Từ Thạc biết, nó không bình thường. Giang Hằng chuyển mắt đi. “Thế nào, muốn thông qua đáp án để định hình tâm lý của tôi sao?”

“Không, tôi muốn nói, tôi thích anh.” Vu Từ Thạc nhếch miệng, giọng điệu ngả ngón mang theo vài phần nghiêm túc, lại giống như đang nói đùa, chẳng qua cho dù là câu nói đùa thì cũng không ngại... có lúc câu nói đùa của người ta lại là thật. Nếu trực tiếp như thế, bực bực bâng quơ như thế ngược lại vô cùng thích hợp với tính cách của Vu Từ Thạc.

Giang Hằng cúi đầu cắt con cá nướng, cầm nĩa xiên bỏ vào mồm, sau khi nhai xong nuốt xuống mới chậm rãi nhướng mày hỏi: “Anh muốn phá hủy bữa cơm tôi này sao?”

“Không, rõ ràng, tôi là muốn chọc anh. Vu Từ Thạc cũng cầm dao nĩa lên, đáng cầm dao của y cộng thêm nụ cười nhạt trấn định, làm y trông giống như một bác sĩ ngoại khoa với tư thế anh tuấn bất phàm.

“Sau đó anh còn muốn làm cái gì?” Dao trên tay Giang Hằng rạch qua miếng thịt cá màu vàng, không giống Vu Từ Thạc, biểu tình trầm ổn cầm dao ăn của hắn giống như quý tộc có gia giáo.

“Còn có thể làm gì?” Vu Từ Thạc ý cười dào dạt, giọng nói ảm áp trách cứ đối phương không hiểu phong tình, uống ngụm rượu sherry rồi bổ sung: “Làm tất cả những chuyện tôi muốn làm.”

Amy và Moon đã dùng xong bữa cơm dắt tay ra ngoài, Giang Hằng cũng gọi phục vụ quẹt thẻ. “Nên đi rồi.”

“Thật lãng phí.” Vu Từ Thạc luyến tiếc nhìn con cá nướng còn lại hơn một nửa trên bàn. Khi ra khỏi cửa, Giang Hằng kéo Vu Từ Thạc vào một con hẻm nhỏ, không nói nhiều, hung tợn cướp đoạt mọi đối phương, trong nụ hôn kéo dài tay Vu Từ Thạc trượt tới phần thắt lưng đối phương, đẩy hắn ra, nhẹ cười nói: “Có thời gian cho việc này không bằng ăn hết món chính.”

“Món chính đang ở trước mắt tôi.” Giang Hằng nắm tóc y thấp giọng nói, khi y ra về bình thường nói ra câu bực bực đó, Giang Hằng chỉ cảm thấy người này sao có thể như thế, nghe loại câu nói đó, ai còn tâm tình mà ăn cơm?

“Đáng tiếc hiện tại anh không thể ăn.” Vu Từ Thạc khéo léo gỡ bỏ cánh tay Giang Hằng, quay người ra khỏi con hẻm, đi theo sau lưng Amy và Moon, nói với Giang Hằng qua tai nghe, “Hôm nay có lẽ sẽ không có một giấc ngủ ngon.”

“Tôi đi tìm thanh tra Klaus, anh...” Giang Hằng cũng ra khỏi con hẻm, nhìn theo bóng dáng trợ trợ trong màn đêm, “Chú ý nghỉ ngơi.”

“Tôi sẽ tìm một sân thượng đánh giấc.” Vu Từ Thạc đương nhiên sẽ không thể nào không phát giác ánh mắt sau lưng, như một lực kéo cực lớn, y quay đầu. Ánh mắt chạm nhau, ngọn lửa trong mắt bắn ra kích khởi phản ứng tĩnh điện trong không khí, Giang Hằng mỉm cười, “Tôi cũng cảm thấy anh không tồi.”

“Tôi biết từ lâu rồi.” Nghiêng đầu cười nhếch miệng, Vu Từ Thạc tiếp tục đi, độ cong trên khóe môi lập tức biến mất, đi được vài bước, y mới xoa nắn môi dưới của mình, khẽ cười.

Hai mươi phút sau, xe của Ford Klaus đậu dưới cửa nhà, ngoài ý muốn là vị trí xe hắn thường đậu lại bị một chiếc xe hơi màu đen khác chiếm mất, hắn hiểu ngay đây là chuyện gì, cầm túi đựng hồ sơ đi tới trước cửa xe gỗ gỗ, cửa kính chậm rãi hạ xuống, bên trong dần lộ ra nửa gương mặt của tên mặc âu phục. “Lên xe nói.”

Quả nhiên là người cần thận, Ford đi vòng sang ghế phụ lái, lên xe rồi đóng cửa, giao túi hồ sơ cho người đó, vốn đã tan tằm giờ lại bị người này sắp đặt cho công việc mới, thật là xúi quẩy, rõ ràng, hiện tại tên mặc âu phục và sát thủ đang luân phiên sai sử hắn, “Nói ra mới nhớ tôi không biết anh tên là gì.”

Tên mặc âu phục không để ý tới hắn, từ phản ứng mắt điếc tai ngơ của hắn có thể đọc ra được câu này__ “Bộ cần phải nói với anh sao?”

Cũng như một năm rưỡi trước đó, người này không thích thú gì hắn, chẳng qua có sao đâu, tuy không khiến người ta ghét bằng Fay, nhưng hắn cũng chả có thiện cảm gì với tên này, “Moon Kate, 21 tuổi, sinh viên năm cuối trường đại học thể thao, đáng vẻ nhà nhận như thế, rất khó liên tưởng đến một chuỗi tiền án do đánh nhau ẩu đả lưu lại.”

Quả nhiên ở cùng với người phụ nữ hai mặt đó thì không đơn giản, có lẽ xu hướng bạo lực là bản tính trời sinh của hắn.

“Thor Maud, 29 tuổi, đã kết hôn, đảm nhận kỹ sư kỹ thuật cao cấp của một nhà máy, không có bất cứ ghi chú phạm tội nào. Tôi phát hiện vợ của anh ta chính là Amy Wilder mà trước đó các anh bảo tôi điều tra, giữa hai người này rất cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Giới thiệu xong tình hình tổng quát của hai người đó, Ford không kiềm được hỏi.

“Chuyện xảy ra giữa vợ chồng hình như không có liên quan tới anh, thanh tra Klaus.” Giang Hằng lật xem tài liệu, kỹ sư kỹ thuật cao cấp, Vu Từ Thạc nói Thor là người thành thật, có lẽ thật sự là vậy, trên đời này có rất nhiều đàn ông không ngại vất vả nỗ lực làm việc kiếm tiền nuôi gia đình, nhưng lại gặp cảnh vợ ngoại tình. Hắn gọi điện cho Vu Từ Thạc, trầm giọng nói: “Bên anh thế nào rồi?”

“Amy và Moon tập trung một đám người ở ngõ hẻm thảo luận kế hoạch ngày mai, trong ngân hàng đó hình như có tiếp ứng của họ.” Vu Từ Thạc trốn trong xô tường, nhẹ giọng nói.

Tiếp ứng, cũng có nghĩa là, trong số nhân viên ngân hàng, có một nội gián.

“Tôi biết rồi.” Cúp máy, Giang Hằng lần đầu tiên quay lại nhìn thẳng vào Ford, Ford nhìn ra được dị thường từ trong hành vi của hắn. “Chắc không phải giống như tôi nghĩ đó chứ?”

“Không sai, thanh tra Klaus, anh phải tăng ca nữa rồi.” Giang Hằng mỉm cười. “Ngân hàng Wells Fargo trên đường Madison, điều tra các nhân viên trong đó, đặc biệt là người mới vào làm trong nửa năm nay.”

“Lần trước là thiếu nữ, lần này là muốn cướp ngân hàng sao?” Ford nhướn chân mày, nửa nói đùa.

“Anh Klaus, nếu tôi nói chúng tôi muốn ngăn cản một vụ cướp xảy ra, anh có cảm thấy bất ngờ không?” Giang Hằng xem xong toàn bộ hồ sơ, nhét lại vào túi, khởi động xe, Ford cài dây an toàn, khi nhìn Giang Hằng, đồng thời hắn cũng hiểu tại sao hắn cảm thấy nhiều hảo cảm với người này hơn Fay, người này xưng hô với người khác luôn thêm vào từ kính ngữ, anh hoặc thanh tra hoặc từ khác... tóm lại, so với tên Fay thường xuyên xưng hô thẳng tên người khác, người này rõ ràng lễ mạo hơn rất nhiều, Ford thích người lễ mạo, cho dù khi sử dụng những từ xưng hô này đồng thời cũng làm cho quan hệ giữa người và người trở nên xa lạ hơn, “Nói thật, tôi không bất ngờ, tôi cho rằng chỉ cần ở cạnh anh, Fay sẽ không làm chuyện xấu, cho dù anh ta muốn, anh cũng sẽ không cho phép.”

“Tôi cho rằng anh ta chỉ làm chuyện mình muốn thôi.” Chiếc xe tăng nhanh tốc độ, Giang Hằng nhìn người đàn ông trung niên kẻ bên, mái tóc màu nâu xoắn, đôi mắt màu xám nhạt mang theo dấu vết của năm tháng, Ford là người có tài, Giang Hằng không phủ nhận có lúc ánh mắt của Ford rất chuẩn.

Trầm mặc khá lâu, Ford mới ngẩng đầu lên, hắn nhìn chăm chú vào người đàn ông đang cầm vô lăng, luôn thích mặc âu phục sang trọng, gương mặt hình lăng giác rõ ràng, đôi mắt cương nghị để lộ sự kiên định và quả cảm, không thể không nói, đó là một cá thể phát huy đặc trưng của phái mạnh đến cực điểm. “Tôi luôn nghĩ, rốt cuộc tại sao tôi phải hòa lẫn vào chuyện của các người?”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 10: Trong Bóng Tối.

“Anh cảm thấy tại sao?” Giang Hằng hỏi ngược lại, ánh đèn mờ ảo hai bên đường rọi lên gương mặt cứng cỏi của hắn, đường nét rõ ràng trở nên sâu hơn nhiều.

“Ai biết chứ.” Chiếc xe sắp chạy qua đèn xanh đèn đỏ, Ford hừ một tiếng, nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, hôm nay hắn đã nói quá nhiều rồi, hắn vốn không phải người nhiều chuyện, chỉ là Fay và tên mặc âu phục này, một người giỏi che giấu, người khác thì trầm mặc làm mờ nhạt mình, bọn họ tuy khác nhau, nhưng cùng là sâu xa.

“Anh cảm thấy con người sẽ thay đổi sao?” Về vấn đề này, trong lòng Giang Hằng đã có định luận sẵn, nhưng đột nhiên hắn lại muốn nghe cách nhìn của người đàn ông ba mươi bảy tuổi này, Vu Từ Thạc chọn Ford là trợ thủ, chắc không phải trùng hợp, sát thủ đó không phải người quá mức tùy tiện như thế. Ford nhìn chiếc xe từ từ chậm lại, cuối cùng dừng bên đường, hạ một nửa cửa sổ, hắn đốt điều thuốc, mới nói: “Trung Quốc có câu châm ngôn __ giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời.”

Ford cho rằng con người có thể thông qua nỗ lực để thay đổi bản thân, hơn nữa, không khó khăn như trong tưởng tượng, nhưng bất luận thay đổi thế nào, có vài thứ vẫn đã mọc rễ trong xương cốt, “Có lẽ người giống như anh sẽ không hiểu, tôi có thể nhìn ra được anh là người chính trực, nhưng tôi cùng Fay và anh không giống nhau, chúng ta từng làm chuyện xấu, từng giết người tốt, khi anh hủy diệt cuộc sống của người khác, đồng thời anh cũng tự hủy diệt một bộ phận trong sinh mạng của mình. Muốn tìm lại bộ phận đó, rất khó, thật đó.”

Đây đại khái là lần đầu tiên người trông thô tục như Ford nói thẳng thắn như vậy, Giang Hằng đè nén sự kỳ dị trong lòng mặt không đổi sắc đốt một điều thuốc.

Lý do Vu Từ Thạc chọn Ford, hơn nữa để Ford nhập bọn hiện tại Giang Hằng cuối cùng cũng hiểu, vì y và Ford giống nhau, vì bản thân từng làm việc ác mà hoặc ít hoặc nhiều cảm thấy hối hận, chỉ có người có lòng hối hận, mới có thể nói ra câu này.

Vì hủy diệt cuộc sống của người khác, cho nên bản thân cũng đồng thời rơi vào bóng tối, trong thế giới đen kịt, y vẫn luôn cô đơn một mình.

Khó thể tin tưởng người khác có lẽ là vì, ngay cả bản thân y cũng không thể tin tưởng chính mình.

Chiếc xe hơi màu đen dừng cách cục cảnh sát hai con đường, Ford xuống xe, phát tay nói: “Tạm biệt, anh bạn mặc âu phục!”

“Thanh tra Klaus.” Giang Hằng đột nhiên gọi Ford lại bổ sung: “Sau này gọi tôi là Rigg.”

Tay khẽ cứng lại, Rigg... có lẽ đây không phải tên thật, nhưng đối với người này, chịu nói tên ra, đã là hiếm thấy. “Được rồi, tạm biệt, Rigg!” Ford quay đi, khóe miệng bất giác cong lên nụ cười.

Buổi tối trên sân tượng gió thổi vi vu, làm tung mái tóc ngắn màu nâu nhạt của người đàn ông đang nằm úp dưới đất, kính viễn vọng ngắm vào trong căn phòng đã tắt đèn của tòa kiến trúc đối diện, Amy sau khi thương lượng kế hoạch với đám đồng phạm của cô xong thì trở về nhà ngủ chung giường với chồng mình, giống như tất cả chưa từng xảy ra, không thể không nói, kỹ thuật diễn xuất của người phụ nữ này không tệ.

Nhận điện thoại, bên kia là giọng nói của Giang Hằng: “Tôi đã lấy được hồ sơ từ chỗ thanh tra Klaus rồi.”

“Để tôi đoán xem, cậu sinh viên của chúng ta không ngoan ngoãn như vẻ ngoài đúng không?” Vu Tử Thạc đặt kính viễn vọng xuống, đốt một điếu thuốc, đóm đỏ chọt tối chọt sáng trong gió đêm.

“Ghi chú mười một lần ầu đã giống như món quà cho ngày của cha đến sớm.” Giang Hằng phả khói thuốc, mới 9 giờ, trên đường vẫn náo nhiệt vô cùng. Vu Tử Thạc ở trên sân thượng cũng có thể nghe được tiếng huyền ảo trên đường ở đầu dây bên kia. “Có lẽ là phản ứng xúc tác, cái này có được nghiên cứu về mặt tâm lý học rồi.”

“Anh là nói giống như Starke Wether và Calier An Fugit?”

Ma sát nhân thư hùng trong điện ảnh, hai người bình thường nội tâm đều chôn giấu dục vọng đen tối gấp gờ, phần đen tối trong lòng hoàn toàn bị bùng phát lên, có thể nói bọn họ là thuốc thời tinh cho nhau. Hai người trong ba tháng liên tiếp giết 14 người, phơi bày tính cuồng giết người với nước Mỹ.

Amy rất có khả năng trong lúc chung đụng với Moon dần biến thành người phục tùng bị chi phối, Moon kích khởi dục vọng phạm tội trong đáy lòng Amy.

“Không sai, ngày mai sẽ cướp, ngày kia có lẽ là mưu sát.” Hai người nương tựa lẫn nhau sinh tồn sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, người tốt sống cùng người tốt, chuyện làm ra cũng càng lúc càng đầy thiện ý, người xấu sống cùng người xấu, hành vi tội phạm sẽ ngày càng ác liệt, Vu Tử Thạc hí mắt lại, lại nhìn sang căn phòng đã chìm vào bóng tối tĩnh mịch kia, có lẽ cướp ngân hàng xong, Amy và Moon sẽ giết Thor, nắm tay cao chạy xa bay. “Anh đang đợi Ford sao?”

Vu Tử Thạc quả là người thông minh, Giang Hằng nhìn đồng hồ đeo tay, kim chỉ phút đã quay được một nửa. “Người bạn thanh tra của anh vào đó đã lâu rồi.”

Trong phòng làm việc của tổ hung án NYPD, khi Ford Klaus đẩy cửa vào phát hiện đèn vẫn sáng, sĩ quan Ada Wens không đang cầm cà phê đi tới bàn làm việc của mình, hôm qua đúng ra là một ngày yên bình, tại sao Ada tới bây giờ còn chưa về?

“Thanh tra Klaus?” Vẻ mặt của Ada lộ ra nghi hoặc. Ford cười cười, đi tới trước bàn Ada, cô đã ba mươi tuổi, làn da nám đen, túi dưới mắt đã khá nặng, nhưng trong mắt cô vẫn nhấp nháy ánh sáng tràn đầy tinh thần, người phụ nữ này là kẻ cuồng công việc, xem việc truy bắt tội phạm cao hơn hết thảy, giống như đó là thiên chức của cô, “Tôi quên chút đồ, còn cô, tăng ca?”

“Không, chỉ là không ngủ được, xem vài hồ sơ.” Trên mặt bàn của Ada luôn chất đầy như núi, thật ra vụ án vĩnh viễn không tra hết, người phụ nữ này dường như lại không biết mỏi mệt. Trong một năm rưỡi Ford và Ada cộng tác, hẳn càng phát giác rõ hơn, cô dùng toàn bộ sức lực của mình để truy bắt tội phạm, một nửa là vì chính nghĩa, một nửa là vì cô là người thích truy bắt.

Tội phạm chính là mục tiêu thực hiện giá trị nhân sinh của cô, quá trình săn bắt từ khi mục tiêu xuất hiện đến khi mục tiêu bị bắt là sở thích của cô, vì thế những vấn đề mà các cảnh sát bình thường hay quan tâm như tội phạm là người thế nào, lý do phạm tội có đáng để đồng tình hay không, cô thì lại không hề bận tâm.

“Nên trở về nghỉ ngơi sớm đi, nói không chừng ngày mai sẽ có chuyện đột nhiên phát sinh.” Ford nhìn đồ trang trí bóng đá trên bàn Ada, nói câu “Rất tuyệt.” rồi tự đi tới chỗ mình ngồi.

“Là quà sinh nhật con tôi tặng.” Ada cười, sờ sờ đồ trang trí trên bàn.

Ford nhìn Ada ngồi cách mình ba mét, hơi ngạc nhiên, người phụ nữ này tuy không đẹp, nhưng khi cô cười, nụ cười đó giống như ánh mặt trời chiếu rọi, hơi ấm từ mắt cô tỏa ra, đủ để làm tan băng lạnh trong lòng người, “Cô sinh vào tháng này?”

“Thật ra là tháng sau.” Ada mang theo ý cười nhìn ra chỗ khác. “Con nít luôn dễ quên sinh nhật của cha mẹ, không phải sao?”

“Con bé nhà tôi cũng thế, sau sinh nhật của tôi hai ngày nó mới đem mô hình người sắt nó làm tặng tôi chúc mừng sinh nhật.” Tâm tư của người làm cha mẹ Ford rất hiểu, Ada cũng không dễ dàng gì. Đàn ông chọn sự nghiệp là chuyện có thể thông cảm, nhưng phụ nữ quá coi trọng sự nghiệp luôn sẽ bỏ qua oán than của gia đình, “Tuy hỏi thế này có hơi phật lòng, nhưng cả ngày cô ở phòng làm việc, ai sẽ chăm sóc con cô?”

“Ông của nó.” Nói đến đây, Ada như vừa tỉnh mộng đứng dậy. “Chết rồi, hôm nay tôi đã hứa sẽ dẫn nó đi xem phim mới ra...” Vừa nói Ada vừa vớ lấy áo khoác ngoài đồng phục, một tay bấm điện thoại lao ra khỏi cửa. “Tôi phải đi trước đây, thanh tra Klaus.”

Cửa đóng bình một tiếng, Ford thở ra một hơi. Cũng không biết là vì cô đã đi mà thả lỏng, hay cảm thấy đôi mẹ con kẻ tám lạng người nửa cân này.

Chạy tới trước xe điện thoại vẫn không có người nhận, Ada khỏ sở thở dài, mở cửa ngồi vào trong. Nửa tiếng sau, Ford đã in xong tư liệu của nhân viên ngân hàng, đang chuẩn bị đi, đột nhiên nhớ tới Ada đi vội vàng như thế, nên chưa tắt máy tính. Hắn tốt bụng đi tới bàn Ada giúp cô tắt máy, nhưng đột nhiên hồ sơ trên bàn lại thu hút lực chú ý của hắn, “Đây...”

Nhanh chóng lật xem, bất giác Ford phải hít một hơi, nguyên một chồng hồ sơ, đều có liên quan đến sát thủ ‘Mũ Đen’...

Theo lý mà nói ba năm nay Fay không hề lấy thân phận của Mũ Đen xuất hiện nữa, lẽ ra cô không nên truy xét mới đúng.

“Trời ạ!” Cảm thán lần nữa, Ford xếp lại chồng tài liệu bị lật tung về vị trí cũ, ra khỏi phòng làm việc, trong lòng thấp thòm không yên. Đây rốt cuộc là người phụ nữ thế nào?! Chuyện đã trôi qua ba năm rồi, không ngờ cô vẫn cần chết không chịu buông, nghị lực kinh người này khiến Ford cảm thấy sợ hãi.

Dòng người dần đi qua bên đường xuất hiện bóng dáng của Ford, vẻ mặt hắn căng chặt, trông như chịu phải đã kích gì đó, Giang Hằng dập tắt điều thuốc trong tay, đợi hắn đi qua. Bước chân Ford vội vàng, tựa hồ muốn bay qua, giao xấp hồ sơ dày cho Giang Hằng, “Hôm nay quả rất không may, ông đây đụng phải Ada Wenskhong tại phòng làm việc.”

“Cô ta là cộng sự của anh, hai người ngày nào không gặp nhau.” Giang Hằng không có biểu tình gì nhìn về mặt thấy quỷ của Ford.

“Nhưng trước đó tôi không nhận biết được đầy đủ sự đáng sợ của cô ta.” Sắc mặt Ford vô cùng khó coi, “Anh biết không, hôm nay tôi tình cờ phát hiện, cô ta vẫn đang điều tra về chuyện của Fay.”

Nghe Ford nói như thế, ánh mắt Giang Hằng trầm xuống, “Ba năm rồi, cô ta vẫn còn đang điều tra?”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 11: Vụ Cướp Ngân Hàng.

Một vụ án không đầu mối, hung thủ đã im hơi lặng tiếng từ lâu, không có chứng cứ, không có nhân chứng, không có trợ giúp, hơn nữa không có bất cứ chỗ tốt nào, đối lại là người khác, tuyệt đối sẽ từ bỏ, nhưng cô lại muốn từ trong những dấu vết như tơ nhện này tìm được chân tướng sau lưng, đây rốt cuộc là người phụ nữ thế nào? Giang Hằng cũng phát ra lời cảm thán từ đáy lòng như Ford.

“Tóm lại, tôi cần phải về trực ban, anh nhớ nhắc nhở Fay cẩn thận một chút, người phụ nữ đó, thật sự không dễ chọc. Cô ta và Fay về một số phương diện rất giống nhau, tôi nghĩ anh hiểu ý của tôi.” Ford nói xong thì xuống xe bỏ đi.

Giang Hằng nở mày, suy nghĩ ý nghĩa trong câu nói của Ford. Một số phương diện rất giống, có lẽ là chỉ bọn họ đều là kẻ săn mồi, truy đuổi mục tiêu đến khi bắt được mục tiêu hoặc mục tiêu từ vong, chỗ không giống chỉ là mục đích của Vu Tử Thạc là giết chết, mà mục đích của Ada là công tay đối phương, có lúc vì đạt mục đích, không từ thủ đoạn, người thế này rất đáng sợ.

Hiện tại Ada đã là tổ trưởng tổ hung án, ba năm nay dưới sự lãnh đạo của cô, tỷ lệ phá án của NYPD đã tăng hơn 17%, cô cũng đã trưởng thành trong quá trình xông pha vào hiện trường tội phạm của các vụ án mạng, dự cảm ba năm trước không may đã thành sự thật, cô đã trở thành kẻ địch đáng gờm của họ. Không biết Vu Tử Thạc khi biết chuyện này có hối hận năm đó không nhân cơ hội sớm trừ khử cô không.

Điện thoại thông, bên kia đầu dây có thể nghe được tiếng gió thổi vù vù trên sân thượng. “Tôi đoán là tin xấu.”

Không hàn huyên dư thừa, Giang Hằng trực tiếp nói với y: “Cẩn thận vị nữ thanh tra đó, cô ta đang điều tra chuyện của anh.”

“Tại sao tôi không hề cảm thấy một chút kỳ lạ nào nhỉ.” Vu Tử Thạc nhỏ giọng lầm bầm, giống như y đã dự liệu được có ngày này từ sớm. Giang Hằng thăm đánh giá thái độ của Vu Tử Thạc, tại sao luôn cảm thấy ngược lại y có chút hưng phấn? Lẽ nào y đang chờ đợi được giao thủ với Ada Wenskhong? Nghĩ kỹ thì, cũng không có gì đáng ngạc nhiên, Vu Tử Thạc thích giao thủ với kẻ mạnh, Ada ba năm trước tuy đã sắc bén, nhưng vẫn chưa đủ để Vu Tử Thạc liệt cô vào danh sách đối thủ, “Tóm lại, ngày mai tốt nhất anh đừng gây ra động tĩnh quá lớn.”

“Nếu có thể giải quyết chuyện này nhẹ nhàng, tôi cũng không muốn gây ra bạo lực.” Giọng điệu như đồng ý nhưng lại tràn đầy vẻ cười nhạo, giọng nói dễ nghe phiêu bay trong không khí, thông qua ống nghe truyền vào tai Giang Hằng, hắn lập tức nhăn mày: “Nghe này, hiện tại công việc của chúng ta là cứu người, không phải giết người.”

“Vậy lúc vì cứu người nhất định phải giết người thì sao? Có một vài tình huống không thể suy nghĩ nhiều.” Vu Tử Thạc cười nhẹ, con mắt màu hổ phách phản chiếu lại ánh trăng. “Giang Hằng, nên tìm thời gian nói chuyện thôi, trước đó tốt nhất chúng ta nên nghĩ thông một số vấn đề, ví dụ như...”

“... Cái giá của cứu người.” Hai người cùng lên tiếng nói ra câu này, tiếp theo lại chìm vào câm lặng.

Giang Hằng nắm vô lăng đạp mạnh chân ga, hần nhất định phải nhanh chóng trở về phòng máy phân tích tư liệu của nhân viên ngân hàng, “Tóm lại, tôi không hy vọng anh lại giết người.”

“Anh bảo tôi đến giúp anh cứu người, thì đừng vọng tưởng can thiệp vào suy nghĩ của tôi.” Cũng may là liên lạc điện thoại, nếu hai người lúc này đang mặt đối mặt, một trận ẩu đả tuyệt đối là khó tránh.

“Anh luôn chối bỏ trách nhiệm, đừng quên công việc này cũng là do anh chọn lựa!” Giang Hằng đề cao âm thanh, Vu Tử Thạc nghe được sự tức giận trong đó. “Nhưng tôi không chọn phương pháp mô phỏng gia đình để làm chuyện này!”

Giọng điệu và thái độ cứng nhắc khiến người ta không vui, Giang Hằng nghiêm giọng nhắc nhở y: “Anh có từng nghĩ tới hậu quả lấy bạo chế bạo chưa Vu Tử Thạc! Chúng ta sẽ gây ra phiền phức không cần thiết!”

“Đừng nói với tôi là anh sợ rồi, phiền phức? Ha, bản thân công việc này chính là một phiền phức thật lớn!” Sát thủ cười lạnh lùng, “Chỉ có một phương pháp giải quyết vấn đề mà không lấy bạo chế bạo, đó là ____ báo cảnh sát.”

Vu Tử Thạc nói thật ra không sai, trong tay họ không có chứng cứ Amy muốn cướp ngân hàng, chỉ dựa vào đoạn ghi âm thì không thể chứng minh cái gì, phía cảnh sát căn bản sẽ không chịu thụ lý. Không có chứng cứ, Amy và những đồng bọn sẽ tiêu dao ngoài vòng pháp luật. Dưới tình trạng như thế, duy nhất chỉ có lấy bạo chế bạo mới có thể giải quyết vấn đề. Nhưng mà... Ada Wenskhongl đã từng bước bức gần, một khi Vu Tử Thạc có hành động gì lớn... Giang Hằng thở dài, “Tôi sẽ đi chỉnh lý tư liệu, lát nữa lại liên lạc với anh.”

“Tôi đợi điện thoại của anh.” Xem ra trong thời gian ngắn bọn họ không thể nào đạt được thống nhất ý kiến, Vu Tử Thạc cũng áp chế khó chịu trong lòng, trước mắt phải xử lý xong chuyện ngày mai mới là điều quan trọng, đám đồng phạm của Amy nhất định phải giăng lưới bắt gọn.

Vu Tử Thạc đổi tư thế, nằm nghiêng trên sân thượng, dự báo thời tiết nói không sai, hôm nay đích thật là thời tiết tốt hiếm gặp, bầu trời xanh lam tựa hồ có thể thấy được những vì sao lấp lánh. Đốt một điều thuốc, trong đầu y phác họa lại gương mặt của Ada Wenskhongl, đúng như y dự liệu, Ada vẫn ngửi được mùi của y mà theo sau.

Không thể nói được nguyên nhân, chính là y cảm thấy người phụ nữ này rất đặc biệt. Ada... Wenskhongl.

Ada Wenskhongl lái xe vào ga ra tư nhân, mở cửa ra liền thấy đèn trên lầu hai đã tắt, trong vườn có một ông lão đang đứng, là cha của cô, cũng là ông của Bell Wenskhongl__ đưa con trai mười lăm tuổi của cô. Đêm khuya yên tĩnh, ông giống như đang đợi cô về nhà, ông mở miệng, phát ra giọng nói già nua: “Ada, có phải con đã quên chuyện gì không?”

Tương tượng về mặt thất vọng của Bell, trên mặt Ada hiện lên vẻ áy náy, “Con đã hứa sẽ dẫn Bell đi xem phim.”

Trên mặt ông lão đầy nếp nhăn, tia sáng nhìn xa trông rộng trong mắt hết như Ada, “Ada, ba biết mấy năm nay con không dễ dàng gì, Bill tuy không phải là thân sinh cốt nhục của con, con lại đối với nó như con ruột. Nhưng... công việc và gia đình là hai thứ khó vẹn toàn.”

“Cha nói với nó rồi sao?” Chân mày Ada bỗng nhiên nhăn chặt.

“Không, chuyện này nên do con quyết định.” Ông lão đi ngang người cô vỗ vai cô, dùng giọng nói ảm áp khàn khàn nói: “Con là thanh tra xuất sắc, con chọn công việc này, ba sẽ không vì vậy mà trách cứ con, con biết đó, ba và Bill luôn tự hào vì con. Chỉ là... có vài chuyện nếu con không làm được, thì đừng nên hứa hẹn với trẻ con.”

Ada nhăn mày cúi đầu, không nói gì nữa.

Sáng sớm New York luôn bắt đầu bằng một ly cà phê, vào thời gian này, những kẻ lang thang trên đường đại khái chỉ có hai loại người.

Loại người thứ nhất là người tinh thần hưng phấn sức lực dư thừa, giống như một bộ máy kiếm tiền đã đổ đầy xăng, loại người thứ hai là dạng mí mắt nặng nề ngáp ngáy liên mồm, chính là bộ máy kiếm tiền đã sắp được vào bãi phế thải.

Vu Tử Thạc thuộc loại thứ ba, y đứng trước cửa hàng tiện lợi, lưng dựa vào cửa kính, uống ly cà phê xua tan cảm giác buồn ngủ, ưu nhã ngáp một cái, y gọi điện cho Giang Hằng. “Còn sống chứ?”

“Sẽ không chết sớm hơn anh.” Giang Hằng chống đỡ cái đầu nặng trĩu, ngón tay xoa xoa huyệt thái dương, “Tôi đã chỉnh lý xong toàn bộ tư liệu của nhân viên ngân hàng, trong thời gian khoảng nửa năm trước có tổng cộng ba người vào làm, George 33 tuổi mới được chuyển tới có thể loại bỏ đầu tiên, Anna 25 tuổi là nhân viên hậu cần, cô cũng không thích hợp là người giúp đỡ vụ cướp, Porter 29 tuổi là giao dịch viên, độc thân, cha mẹ đã qua đời, bắt đầu từ năm 16 tuổi thì nhận trợ cấp của trường học, hơn nữa vừa học vừa làm, hần có đủ động cơ phạm tội, hơn nữa, năm đó hần và Amy cùng học chung một trường đại học chuyên ngành hóa học, tôi không cho rằng đây là trùng hợp.”

“Tôi nghĩ đây không phải lần đầu tiên bọn họ hợp tác, Porter phụ trách nắm bắt tình huống trong nội bộ ngân hàng, Amy phụ trách quan sát tình hình xung quanh, để giúp đỡ cho đồng bọn...” Nói tới đây, Vu Tử Thạc chợt ngừng lại. “Không đúng, Amy không phải là phạm từng phạm tội, cô ta mới là kẻ không chê!”

Moon bị ghi chú nhiều lần phạm tội bạo lực, Amy nhắm vào điểm này của hần, cô cho rằng cô có thể cải tạo hần trở thành đồng bọn phạm tội hoàn mỹ, cô đang lợi dụng Moon.

“Anh cảm thấy có phải chúng ta nên nói chuyện với Moon? Bình thường mà nói kẻ phục thù dễ nảy sinh cảm giác tội ác hơn kẻ khổng lồ.” Giang Hằng đột ngột nói.

Giang Hằng không nói sai, khi hành vi tội ác càng lúc càng nhiều, kẻ phục thù sẽ nảy sinh hoài nghi đối với hành vi của mình, vì thế trong các vụ án liên quan đến tội phạm phục thù, đa số tình huống đều là tội phạm phục thù lên tiếng hoặc ngăn cản kẻ khổng lồ. Nhưng mà, “Như vậy không có tác dụng. Moon có tình cảm với Amy, dưới tình trạng cuồng nhiệt này chúng ta không thể thuyết phục Moon.”

Không chỉ không thể thuyết phục, mà còn đánh rần động cơ, mất đi cơ hội bắt được cái đuôi của Amy. Giang Hằng suy nghĩ vấn đề vẫn quá giống cách thức của cảnh sát, điều này không có chút lợi ích nào với công việc hiện tại của họ.

Giang Hằng cũng phát giác được điểm này, dù sao công việc này trước đây chỉ là giả tưởng, chưa từng tiến hành xác thực, thật sự làm rồi mới phát hiện, không đơn giản như trong dự liệu. Bọn họ đích thật đang làm công việc của cảnh sát, nhưng khác ở chỗ, bọn họ không thể đi theo trình tự pháp luật. Sở sớ sống mũi, nói vào micro: “Nếu hệ thống đã liệt ra số liệu của Amy, nói rõ nhất định vụ án sắp phát sinh, chỉ là bọn họ không thể suy đoán kẻ bị hại sắp tới là ai.”

“Nếu Amy là kẻ khổng lồ, điều cô ta cần chính là một người thừa nhận thể giới quan bệnh hoạn của cô ta, một khi cô ta tìm được thứ mình muốn, như vậy...” Vu Từ Thạc nhìn lên đồng hồ đeo tay, chín giờ bốn mươi phút, có thứ gì đó xẹt qua trong đầu. “Đội đã, vừa rồi anh nói Porter học chuyên ngành hóa học?”

“Không sai.” Giang Hằng trả lời câu hỏi của Vu Từ Thạc, đột nhiên ngừng lại. Vu Từ Thạc cũng ý thức được vấn đề gì đang ở đây, lập tức xoay người nhìn về cuốn tiểu thuyết trên quầy thu ngân của cửa hàng tiện lợi. “__[Bom định giờ]... Giang Hằng, Thor có nguy cơ.”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 12: Lầy Bạo Chế Bạo.

“Tôi đang trên đường rồi.” Đầu dây bên Giang Hằng vang lên tiếng đóng cửa.

Trước quầy giao dịch ngân hàng, Porter thường xuyên nhìn lên đồng hồ treo tường, chín giờ mười lăm phút, còn mười phút nữa sẽ tiến hành cướp ngân hàng.

Vào lúc này, một người đàn ông điển trai vô cùng ăn mặc tươi sáng đi vào cửa, khi bước qua camera, anh ta cố ý cuối đầu, trong băng ghi hình chỉ lưu lại phần đỉnh đầu. Anh ta đi thẳng tới trước quầy giao dịch của Porter, ưu nhã kéo ghế ra ngồi, Porter không kiên nhẫn xua tay, “Xin lỗi, hiện tại tôi đang bận.”

Người đàn ông đó tựa hồ không biết điều, gác hai tay lên quầy, người ngả về phía trước, hạ thấp giọng nói: “Xin chào, Porter, chúng ta tán dóc về trận cuồng hoan sẽ diễn ra sau mười phút nữa đi.”

Về mặt Porter lập tức đông cứng, con mắt co lại chỉ còn lớn như đầu bút, giọng nói của người đàn ông trước mặt này gọi cảm và dễ nghe như thế, giống như chỉ cần anh ta mở miệng, bạn sẽ bị thu hút phải tiếp tục nghe.

“Tôi biết kế hoạch của các người, cũng biết quan hệ của anh và Amy Wilder.” Trong ánh mắt kinh ngạc của Porter, người đó cười vô cùng sâu xa, “Thế nào, hiện tại chúng ta có thể nói chuyện hay không đây?”

“Anh... anh rốt cuộc là ai?” Khóe miệng Porter run rẩy, trực giác nói cho hắn biết, người này không phải cảnh sát, nhưng anh ta còn nguy hiểm hơn cả cảnh sát.

“Tôi là người đến giết anh.” Bình tĩnh nói ra câu này, người đàn ông không mấy bận tâm rũ mắt xuống, nơi ánh mắt anh ta nhìn đến, trong khe hở của áo khoác vest, một khối sắc màu đen ở phần eo vô cùng bắt mắt, đó là một khẩu súng. Ngừng lại chốc lát, anh ta ngẩng mặt lên, nhìn Porter, “Hay có lẽ, tôi cũng có thể cứu anh. Đừng mơ tưởng kêu cứu, cho dù một vòng cảnh sát bao vây quanh đây, tôi cũng có thể nhẹ nhàng bỏ đi, tôi nghĩ anh là người thông minh, anh nói đúng không?”

“Anh không thể ngăn cản Amy, chỉ cần là chuyện cô ấy muốn làm, thì không có chuyện không làm được, hơn nữa cô ấy vĩnh viễn chuẩn bị sẵn sàng.” Cho dù không có ai có thể nghe được cuộc nói chuyện của họ, Porter vẫn hạ thấp giọng nói rất nhỏ: “Cô ấy nói cô ấy có con tin, bảo tôi làm cho cô ấy một quả bom điều khiển từ xa.”

“Con tin của cô ta chính là chồng của cô ta, nếu tôi không đoán sai, làm xong chuyện này Amy dự định sẽ ôm tiền lặng mất, ngay cả chồng của mình cô ta còn có thể giết, anh cho rằng anh giúp cô ta rồi thì còn có thể sống yên sao?” Người đó cười chế nhạo, trong con mắt màu hổ phách nổi lên tia đen tối, “Nói cho tôi biết cách phá quả bom.”

Porter dao động, với phong cách của Amy, làm chuyện giết người diệt khẩu cũng không có gì kỳ lạ, nếu người này nói đúng, nói không chừng lần này hắn thật sự ngay cả một đô la cũng không lấy được, còn mất luôn cả cái mạng.

“Không kịp rồi...” Porter lắc đầu, khi hắn vừa nói xong, cây kim cách một tiếng nhảy tới vị trí mười giờ đúng, một chiếc xe vận chuyển tiền chậm rãi đậu lại bên đường.

“Nghe này, tôi không có kiên nhẫn vòng vo với anh, tôi hỏi anh một vấn đề cuối cùng.” Sát khí đột nhiên ập đến đổ vào người Porter, “Anh muốn sau này chết, hay muốn lập tức chết ngay bây giờ?”

Nhân viên hộ tống nhảy xuống khỏi ghế điều khiển mở cửa sắt của xe vận chuyển tiền, Porter cắn môi, mồ hôi trượt từ góc trán xuống bàn. “Đó là kịp nổ vô tuyến điều khiển từ xa, kết cấu rất đơn giản, chỉ cần làm đúng theo thứ tự cắt ba sợi dây đỏ, vàng, xanh thì có thể gỡ được nó... nhưng, nhưng hiện tại anh đuổi tới đó chỉ sợ đã không còn kịp nữa.”

“Anh nghe thấy rồi chứ?” Vu Tử Thạc thân nhiên đứng lên, giống như đang nói chuyện với người khác. Có được câu trả lời bên kia đầu dây, y mới quay người lại, cười nói với Porter, “Tôi không phải chỉ có một mình.”

Khi hai bảo vệ xách bốn va li màu đen đứng tiền đi vào ngân hàng. Đồng thời người đàn ông cao to ngồi trên ghế chờ đã cởi áo khoát ngoài rút súng lục ra, sau đó ba người đội khăn bị đầu đen từ những hướng khác nhau lao vào, bắn súng cảnh cáo, cao giọng nói: “Toàn bộ không được động đậy! Nằm úp xuống đất!”

“Nằm úp xuống đất!” Nói xong, người đàn ông bước vào sớm nhất kéo bảo vệ đang đứng nằm xuống. “Nếu anh còn muốn sống!”

Hai bảo vệ vừa muốn móc súng ra, một trong đó đã bị đạn bắn trúng đùi ngã xuống, Vu Tử Thạc nhanh chóng đi qua ấn tay bảo vệ còn lại, lắc đầu tỏ ý, sau đó hai người bị hai tên cướp đi tới ấn chặt hai vai, một tên nghiêm giọng quát: “Nằm xuống!”

“Ô, hôm nay thật là một ngày đặc sắc.” Vu Tử Thạc phát ra tiếng cảm thán, sau đó dần nằm xuống, đồng thời y nhìn thấy, chiếc xe tiếp ứng bên đường đó, người phụ nữ trên xe chính là Amy. Người phụ nữ đó cẩn thận cảnh giác như thế, thậm chí không đích thân tham gia vào hành động này, xem ra rất khó dụ được cô ta vào.

Vali tiền đã đến tay, nhưng bọn cướp vẫn tham lam vô lối muốn tiếp tục quơ tiền trong quầy giao dịch, ba tên cướp ra sau quầy lấy tiền, tên còn lại giữ súng nhìn xung quanh, có lẽ tâm phòng ngừa quá nặng, vị trí tên cướp này đứng là sau một thanh trụ, cũng có nghĩa là, người khác đứng bên ngoài không thể thấy được hắn, Vu Tử Thạc nhìn hắn, trong mắt dâng lên ý cười. Nếu đã không thể dụ Amy bước vào, vậy y chỉ có thể nghĩ cách ra ngoài tìm cô.

Nhân lúc tên cướp quay người kiểm tra phía bên kia, Vu Tử Thạc chống tay xuống đất, không chút tiếng động lăn đến cạnh chân hắn, đứng lên mỉm cười, một tay bịt miệng hắn, tay kia thì vòng quanh cổ hắn, vận mạnh.

Cả quá trình không đến ba giây, không kịp phát ra một tiếng kêu nhỏ nào, tên cướp đã mất ý thức. Vu Tử Thạc nhanh chóng gỡ đồ trùm đầu của đối phương trùm lên mặt mình, thuận tiện lấy luôn súng của đối phương, nhẹ đặt tên đó nằm úp mặt xuống sàn, xong xuôi y ra hiệu mọi người đang nằm sắp dưới sàn đứng lên tiếng.

Tiền giấy trong quầy giao dịch cuối cùng cũng bị dọn sạch, Vu Tử Thạc xách hai vali tiền lại đeo thêm một túi trên lưng cùng ‘đồng bọn’ ra khỏi ngân hàng.

Ngồi vào xe, ba tên cướp tranh nhau gỡ đồ trùm đầu xuống, nhìn lẫn nhau, vui sướng hoan hô vì vớ được một món tiền lớn.

“Vậy tên đó lưu lại cũng không còn tác dụng rồi đúng không?” Moon thâm tình nhìn sang Amy đang ngồi ở ghế điều khiển, Amy tươi cười vì thành công, lắc lắc đồ điều khiển từ xa trong tay, “Đợi đi đến đèn xanh đỏ tiếp theo, em sẽ kịp nổ.”

“Nổ bom, thật đỉnh nha!” Một người trong đó tán dương một câu, thấy có người còn đeo đồ trùm, liền muốn gỡ ra, tay vừa gỡ ra đã bị đánh văng. “Hughes! Mày làm sao vậy?”

“Mày quên rồi à, Hughes là người cẩn thận nhất trong số chúng ta! Tha thứ cho nó đi!” Moon ngồi ở ghế trước cười lên tiếng hòa giải, vụ cướp thành công, tâm tình mọi người đều rất tốt, không tất yếu vì chuyện nhỏ này mà phá hỏng bầu không khí, “Đúng không, Kello?”

Trả lời hắn là trầm mặc, Moon không thể không hỏi thêm lần nữa. “Đúng không?”

Vẫn không có tiếng trả lời, lúc này Moon mới cảm thấy bất thường, băng ghế sau tĩnh mịch đến dọa người, hắn theo bản năng nhìn vào kính chiếu hậu, một viên đang bay vút tới bắn nát kính chiếu hậu.

Amy và Moon đều dựng hết da gà, không hẹn mà cùng quay lại nhìn.

Pằng__ Pằng__

Hai tiếng súng, viên đạn xuyên qua ghế ngồi trúng vào Moon và Amy ngồi ở trước, Vu Tử Thạc rướn người giữ vững vô lăng, xe thuận lợi quẹo vào ngõ hẻm.

Lấy điều khiển trong tay Amy, tháo pin, đổi chế độ lái, chiếc xe từ từ dừng lại bên đường. Vu Tử Thạc lúc này mới gỡ miếng trùm đầu lau mồ hôi, “Bên tôi giải quyết xong rồi, còn anh?”

“Tôi đã vào nhà của anh Thor rồi, anh ta bị trói, trên người cột bom. Vừa rồi là anh nổ súng?” Giang Hằng vừa chiếu theo cách thức Porter nói gỡ bom,

vừa hỏi.

“Tôi chỉ tặng cho thư hùng cuồng sát nhân một món quà đặc biệt thôi.” Vu Từ Thạc nói thế, trong lòng Giang Hằng dâng lên tức giận mãnh liệt, nghiêm giọng chỉ trích. “Tôi đã cảnh cáo anh rồi!”

Vu Từ Thạc mở dây an toàn kéo Amy và Moon cùng hai tên khác ở ghế sau cột lại, mở cửa xe đi xuống. “Tôi đã nói rồi, Giang Hằng, khi tất yếu tôi sẽ lấy bạo chế bạo. Anh muốn hợp tác với tôi, thì nên tiếp thu cách làm của tôi.”

Giang Hằng cười trối cho Thor, mang hân ra khỏi nhà. “Anh biết anh giết họ thì sẽ có hậu quả gì không, anh đang đẩy mình vào vực sâu.”

“Chúng ta nhận được sự giáo dục khác nhau, có đôi lúc anh không có thời gian để suy nghĩ, nổ súng mới là chọn lựa chính xác nhất.” Vu Từ Thạc nhẹ nhàng mảy. Đối thủ của họ là tội phạm vô cùng tàn ác, trừ lấy bạo chế bạo ra, có lẽ thật sự không có cách nào có thể giải quyết vấn đề tốt hơn, nhưng mà. “Sao anh còn chưa hiểu? Tôi không muốn nữ thanh tra đó tìm được anh.”

“Anh không nghe thấy cuộc đối thoại của họ sao? Thor sống chỉ tới khúc đèn xanh đỏ tiếp theo, tôi không muốn anh cũng đi theo làm kẻ lót lưng.” Vu Từ Thạc nhét tay vào túi, nhàn nhả tản bộ trên đường, tư thế tiêu sái dưới mặt trời, hấp dẫn không ít ánh mắt. “Cho dù tôi không giết bọn họ, Ada vẫn sẽ tìm được tôi, đó là bản năng của cô ta. Ngoài ra, tôi đã nổ súng rồi, nhưng nổ súng không có nghĩa là giết người.”

Vu Từ Thạc đang lo lắng sự an nguy của hân sao? Một dòng chảy ảm áp dâng lên tim. “Tôi sẽ đem anh Thor đưa đến nơi an toàn trước.” Giang Hằng cười cúp máy, nhìn sang Thor, Thor còn đang sốc cũng nhìn lại hân, nụ cười bất giác lộ ra sự dịu dàng và ảm áp không thể diễn tả, rất khó tưởng tượng người đàn ông nhìn cương nghị như sắt thép này sẽ cười như thế, “Anh cứu tôi... xin hỏi tôi nên cảm ơn anh thế nào?”

Giang Hằng ngưng cười, đốt một điếu thuốc, nói bằng giọng nói thấp trầm hàm hậu, “Cảnh sát sẽ tới tìm anh, nếu anh muốn cảm ơn tôi, thì hãy giữ im lặng.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 13: Sự Cảm Tạ Tốt Nhất.

Thor đột nhiên hiểu ý của người này, trước đó hân còn cho rằng đối phương là người của NYPD. Hiện tại xem ra... tựa hồ không đơn giản như thế. Hân gật đầu, nhìn theo bóng dáng người đó biến mất tại đầu cầu thang.

Bầu trời New York, ánh sáng rực rỡ chói mắt, Ada Wens không là người đầu tiên đến hiện trường, có người điện thoại báo nơi này xảy ra vụ nổ súng, vụ cướp ngân hàng vừa rồi đã đủ làm người ta muốn nát đầu, hiện tại lại thêm vụ này. Mở cửa xe, bốn người bị trói nghiêng đều há họng la hét.

Chỗ ngồi phía trước tán loạn từng cọc tiền mặt, Ada lập tức ý thức được đã xảy ra chuyện gì, còng tay mấy người kia lại, “Các người bị bắt vì hiềm nghi có dính líu với vụ cướp ngân hàng.” Sau đó cô quay lại nói với Ford Klaus. “Nói với cảnh sát trưởng, tiền của ngân hàng chúng ta đã tìm được rồi.”

Ford như vừa tỉnh mộng trừng to mắt, cuối cùng cũng hiểu một ngày một đêm nay tên mặc âu phục và sát thủ đang làm cái gì, nuốt nuốt nước miếng, hân lấy đi động ra gọi vào phòng làm việc của cảnh sát trưởng.

Vu Từ Thạc xoa xoa con mắt mệt mỏi, đẩy mạnh cửa bước vào quán cà phê, không ngờ, cửa lại đụng trúng người đang chuẩn bị bước ra, người đàn ông này có mái tóc lửng màu đen suông thuận, con mắt màu xanh ngọc lục bảo đặc biệt sáng trong dưới ánh mặt trời, dưới chóp mũi nhọn là đôi môi mỏng cho người ta cảm giác của kẻ theo chủ nghĩa cấm dục, anh ta đỡ trán hít một hơi, mắt quét qua Vu Từ Thạc, thân hình bước lùi nửa bước nghiêng ra sau, giống như đang bày tư thế đánh nhau. Sao rồi, muốn chuẩn bị ầu ẩu? Vu Từ Thạc khẽ híp mắt lại.

Không ngờ đối phương đột nhiên cúi đầu cong lưng, khẩn trương xin lỗi. “Gomenasai! Tôi không cố ý!”

Nửa câu trước là tiếng Nhật sứt sọc, nửa câu sau lại là tiếng Anh lưu loát, rõ ràng là người bị đụng, nhưng lại nói xin lỗi, người này... nhìn thế nào cũng thấy quái gở.

“Tôi nên xin lỗi mới đúng, là tôi đụng phải anh.” Vu Từ Thạc nhăn mặt, nhìn người thành thật quá mức kia.

“Non-ha-importanza! (Tiếng Italia: Không sao.) Tôi hoàn toàn! Không để ý!” Con đầu tan dần, người đó xua xua tay, ra khỏi cửa.

Tiếng Nhật sau đó là tiếng Italia... người này nói chuyện nhất định phải cuốn người khác vào mớ ngoại ngữ rồi tình sao?

Không biết tại sao lại đau đầu một trận, có lẽ nãy hôm nay không nghỉ ngơi tốt nên mới thế, y ngồi ở trước quầy, con buồn ngủ nặng nề và mệt mỏi bỗng đổ ụp xuống.

“Quý khách, xin hỏi muốn ăn gì không?” Phục vụ trẻ tuổi cảm thực đơn đến trước mặt y, tên nhóc này có vẻ chưa đến hai mươi, chắc là sinh viên vừa học vừa làm. Thấy y quay mặt lại, tên nhóc đó không nhìn được kinh ngạc bật miệng, cho dù là đôi mắt trĩu nặng, người này vẫn đẹp trai không tả nổi, “Quý khách, trông anh rất mệt mỏi, không bằng thử uống kiểu cà phê Espresso đúp của quán chúng tôi đi, bảo đảm anh sẽ tươi tỉnh cả ngày!”

Người trẻ tuổi đúng là người trẻ tuổi, kiểu nhiệt huyết sôi sục phấn chấn này y không học được. “Nhóc con, cho tôi một ly Martini.”

“Tôi không phải nhóc con! Tôi tên Rachel!” Rachel bắt nắn chu miệng, nhanh chóng viết thực đơn, thấy người này đẹp trai phóng khoáng như thế còn tưởng là quý ông, không ngờ lại là kẻ có chút tiền liền xem thường người khác!

“Không ngờ tính khí của cừu con cũng thật nóng.” Một tên cao to ngồi bên cạnh thấy trên mặt Rachel viết rõ hai chữ không vui thì không kìm được vỗ bàn cười lớn.

“Ông chủ! Không được gọi tôi là cừu con nữa!” Rachel gầm gừ với ông chủ to con, vẻ mặt ghen ghét tức giận đó, thật khiến người ta càng nhìn càng muốn ăn hiếp.

“Biết sao được, ai bảo cậu được đặt cái tên như thế.” Ông chủ xải tay, bưng cốc bia lên uống.

Rachel trong tiếng Do Thái có nghĩa là cừu mẹ, cha mẹ đặt cái tên này, cũng khó trách đi tới đâu cũng bị cười nhạo. Vu Tử Thạc cầm ly Martini người pha chế đưa cho uống cạn, lúc này điện thoại vang lên. “Sao rồi?”

“Không có gì, lần này anh làm rất tốt, nhớ phải chú ý nghỉ ngơi. Nếu...” Giang Hằng ngừng một lát, “Anh không nghĩ ra chỗ nào tốt hơn, thì hoan nghênh đến chỗ tôi.”

“Anh chắc chứ? Phòng máy của anh chỉ có số pha.” Vu Tử Thạc thừa nhận, trong một lúc y không nghĩ ra được nơi nào để dừng chân, mới nhìn xuống con buôn ngủ chạy đến quán cà phê này, chuyện vừa rồi gây ra động tĩnh quá lớn, bất cứ khách sạn nào y cũng không thể yên tâm nghỉ ngơi.

“Phòng sách có giường.” Giang Hằng nhẹ nhàng mảy, nghe được đáp án “Biết rồi.” xong, hơi mỉm cười, cúp máy.

Phòng làm việc của tổ hung án NYPD, trong buổi tiệc mừng công vào buổi trưa, mọi người đều chúc mừng vì phá được vụ án dễ dàng, toàn bộ phòng làm việc đều hân hoan vô cùng, chỉ có một người ngoại lệ. Sếp của họ, Ada Wens không về mặt mang theo suy nghĩ chống cảm, Charles đẩy cửa vào, thấp giọng nói nhỏ: “Nhân chứng được gọi đã đến rồi.” Ada lập tức đứng dậy vội vàng đi vào phòng thẩm tra.

Người đàn ông này tên Thor Maud, nghe nói anh ta bị vợ của mình cột trên ghế, trên người còn cột bom, may mà có người xa lạ giúp đỡ, mới có thể thoát hiểm, Ada kéo ghế ngồi trước mặt Thor, “Anh Thor, người giúp anh là ai?”

Thor mang vẻ mặt phiền muộn nói: “Tôi không biết, người đó không nói gì cả đã đi rồi.”

“VẬY... anh còn nhớ hình dáng của đối phương chứ?” Ada nhìn chăm chú vào mặt Thor, Thor vẫn rầu rĩ lắc đầu. “Xin lỗi, nỗi căm giận do bị vợ phản bội khiến tôi không thể suy nghĩ được gì vào lúc đó, hơn nữa... trải nghiệm này quá đáng sợ, tôi không nhớ gì cả.”

Ada thờ dài, chân mày nhăn chặt, tình cảnh này, giống hệt vụ án Sarah Grano mất tích vào một năm rưỡi trước. Bọn cướp ngân hàng đích thật đã lọt lưới, nhưng, đây lại không phải là tội phạm mà cô muốn bắt.

Bên ngoài có người gõ cửa, nói đã tìm được người báo án, Ada chỉ đành từ bỏ, lấy danh thiếp ra đưa cho Thor, “Nếu nhớ ra cái gì, xin gọi số này cho tôi.”

“Tôi biết rồi, thanh tra Ada Wens không!” Thor nghiêm túc gật đầu, có hai chuyện đã rõ ràng, thứ nhất, cô chính là nữ thanh tra mà người đã cứu tính mạng hẳn nhắc tới, thứ hai chính là vị nữ thanh tra này tuyệt đối không tin lời hắn nói, nhưng hẳn cũng chỉ có thể làm được đến mức này. Có vài lúc, im lặng, chính là cách cảm tạ tốt nhất.

Khi Vu Tử Thạc bước vào phòng máy, Giang Hằng mặc áo khoác tắm, cầm ly hồng trà nhìn y, thời gian ngủ của họ trong mấy hôm nay cộng lại cũng không tới 10 tiếng, vẻ mặt đều mệt mỏi như nhau.

“Anh ngủ trước đi, không biết số liệu tiếp theo lúc nào sẽ nhảy ra.” Giang Hằng nói rồi ném cho y một cái khăn tắm, Vu Tử Thạc quay nhìn bốn phía, nơi vốn dĩ là bức tường giờ lại mở ra cánh cửa, xem ra trong căn phòng máy này có không ít cơ quan. “Còn anh thì sao?”

“Tôi đã gọi đồ ăn ngoài, ăn chút đồ rồi mới ngủ.” Giang Hằng nói xong thì dựa lên sofa nhắm mắt, Vu Tử Thạc cũng không nói gì đi thẳng vào phòng sách, cảm giác kiệt quệ quá mức khiến người ta cảm thấy nói thêm một câu cũng mệt.

Đi xuyên qua giữa hai giá sách kiểu lớn, có chiếc giường đôi rộng rãi, bên tay phải là phòng tắm, còi âu phục ném lên ghế, da thịt chắc nịch hoàn toàn lộ ra trong không khí, thân thể xích lửa bước vào phòng tắm, nước nóng xối lên thân thể giăng đầy vết sẹo, xua đi bụi bặm và mệt mỏi.

Tùy tiện lau sơ qua tóc, Vu Tử Thạc đẩy cửa ra, vừa đứng lúc chạm mặt Giang Hằng vừa ăn xong đi vào, hơi ẩm của phòng tắm lan tỏa trong không khí, hơi nước màu trắng tản ra sau lưng, làn da của y trông càng thêm trắng bóc, mái tóc chưa khô còn nhỏ giọt. Tuy hiện tại y không mặc thứ gì, nhưng không cảm thấy lúng túng, lười biếng cười cười trèo lên giường. “Ngủ ngon, Giang Hằng.”

Giang Hằng hít sâu, đi tới cửa sổ kéo rèm lại, xong xuôi cũng cúi áo khoác tắm lên nằm cạnh Vu Tử Thạc.

Vu Từ Thạc vừa chạm đầu vào gối lập tức hoàn toàn chìm vào trạng thái ngủ, thấp thoáng cảm giác có một đôi tay ôm quanh ngực mình, cánh tay của đối phương chắc nịch lại mạnh mẽ, hơn nữa, ấm áp.

Khỏe miệng cong lên, giường đôi, hai người đàn ông thân thể trần truồng, là cơ hội tốt để làm chút gì đó, nhưng một mối đến cực hạn khiến cả hai không có tâm tình làm chuyện nào khác nữa.

Ma ngủ ập đến, trong căn phòng chìm vào yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở đều đều truyền vào tai nhau.

Trong phòng làm việc của tổ hung án NYPD, Ada Wens không và Luther Charles hai mặt nhìn nhau, bọn họ có rất nhiều điểm chung, ví dụ như ghét ác như thù, hay là, bọn họ đều có hứng thú vô cùng nồng đậm với việc truy bắt Mũ Đen.

Chuyện lần này, tuy không rõ thân phận của người đã giúp đỡ phía cảnh sát, nhưng Ada và Charles đều cho rằng đối phương chính là Mũ Đen, từ vết sủng của Amy và Moon có thể nhìn ra, rất giống tác phong của Mũ Đen. Ngồi ở ghế sau nổ súng, khi viên đạn xuyên qua lưng ghế thì nhất định sẽ bị biến đổi góc độ, Mũ Đen cố ý không bắn trúng chỗ yếu hại của hai người, chỉ khiến bọn họ mất đi năng lực phản kháng. __ Tất cả đều được tính toán tốt, toàn New York này người có kỹ năng bắn súng như thần đó, không nhiều. Mà đa số người có thể làm được như vậy, sớm đã bị NYPD và FBI liên thủ ném vào tù.

“Người báo án nói, anh ta nhìn thấy một người đàn ông điển trai có mái tóc màu nâu nhạt bước ra khỏi xe, vì nghe thấy tiếng súng, anh ta mới đi lại dò hỏi, đối phương lấy chứng nhận ra nói mình là NYPD, hiện tại phải nhanh chóng đi tới một hiện trường khác, làm phiền anh ta đi báo án.” Ba năm trước Charles đã từng giao thủ với Mũ Đen, đối với lần thất bại đó, hắn vẫn luôn giữ mãi trong lòng. “Xem ra anh bạn sát thủ của chúng ta trừ tài giết người, còn hiểu làm sao để làm giấy chứng nhận giả.”

“Charles, tôi dự cảm đây sẽ là một trận chiến lâu dài.” Về mặt Ada ngưng trọng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bên ngoài cửa sổ, bầu trời xanh lam, chim bay thành đàn, tiếng huyền ảo trong phòng làm việc truyền ra, thế giới dường như luôn yên bình như thế, nhưng có lẽ chỉ có hai người đứng ở đây mới hiểu được tính nghiêm trọng của vấn đề, Charles bắt gặp ánh mắt. “Làm sao mà biết?”

“Trực giác.” Sắc mặt Ada vô cùng khó coi, Mũ Đen có thể dọn sạch tội phạm mà họ không thể bắt, đây là sự khiêu chiến với uy tín của NYPD, hơn nữa, đây mới chỉ là bắt đầu, “Tôi dự cảm được, lần này Mũ Đen thật sự trở về.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 14: Triều Dương Noãn Sắc

(Ánh mặt trời mới mọc ấm áp)

Một giấc ngủ khiến toàn thân nhức mỏi, không biết là do đã kiệt lực, hay ngủ quá lâu, cúi đầu nhìn, hai cánh tay cứng cáp vẫn vòng trước ngực mình, Vu Từ Thạc không vui híp mắt lại, vén rèm cửa sổ ra một khe nhỏ, ánh mặt trời sáng sớm về ra một đường màu trắng sáng trong căn phòng. Thì ra đã sáng rồi à... lần này ngủ là một ngày một đêm, hay hai ngày một đêm?

Chán ghét né khỏi cánh tay trên người, y ngồi dậy, xoa xoa mái tóc rối bời, mùi hương dầu gội tỏa ra thoang thoang, người phía sau trở mình, giống như cũng đã tỉnh.

Vu Từ Thạc quay lại nhìn, con mắt màu lam của Giang Hằng đang nhìn y, tầm mắt giao nhau, ánh mặt trời sau lưng rọi lên chân tóc, mái tóc màu nâu nhạt được bao trùm một tầng ánh vàng.

Giang Hằng nằm nghiêng trên giường, một tay chống đầu, mái tóc ngắn màu đen tùy tiện để tung trước trán, giảm đi mấy phần rập khuôn gọn ghẽ mọi khi. “Tôi nhớ có người còn nợ tôi một bữa cơm.”

“Anh có thể trực tiếp nói anh đói rồi.” Vu Từ Thạc cúi người hôn lên môi Giang Hằng, mỉm cười nói: “Đợi chút.”

Đây chính là nguyên nhân lúc này sát thủ đang quanh quẩn ngoài đường, khi ra khỏi cửa đã quên nhìn giờ, sáng sớm 6 giờ, siêu thị còn chưa mở cửa, vậy chỉ có thể hạ yêu cầu chọn cửa hàng tiện lợi.

Đang định quay lại, thì có người tông vào y, người đó vội cúi người xin lỗi. “Xin lỗi.”

“Trả lại cho tôi.” Vu Từ Thạc mỉm cười với đối phương, đối phương về mặt nghi hoặc. “Cái gì?”

“Trả bóp tiền lại cho tôi.” Khi đụng nhau Vu Từ Thạc đã cảm giác được tay đối phương rút bóp tiền của y đi, cho dù động tác có nhanh cỡ nào, cũng khó thoát khỏi mắt y, thật thú vị, không ngờ có người dám trộm đồ của y đó.

Thằng nhóc trước mặt rõ ràng không hiểu nó đã thuận tay đất phải con dê ác, thấy bị vạch trần đương nhiên muốn co cẳng chạy. (*Thuận tay đất dê: Cách nói ám chỉ người trộm vặt.)

Vu Tử Thạc nhìn theo bóng người trong thoáng chốc đã chạy được mười mét nhẹ nhõm này, ánh mắt đảo sang trái, thấy có một người trẻ tuổi ôm túi đồ cao quá đầu đi ngang người y, y liếm liếm môi, lấy trái táo trên cùng ném mạnh, trái táo lao vút đi, đánh thẳng vào đầu tên trộm, tên đó lao đảo, xém chút đứng không vững.

Còn chưa đợi đối phương kịp điều chỉnh, Vu Tử Thạc đã nâng chân, lần này cả túi đồ bị y đá đi, túi đồ đầy ắp cao bằng nửa người đựng mấy thứ nặng chịch chuẩn xác làm tên trộm ngã xuống đường.

Người ôm túi đồ ngẩng ra, chuyện... chuyện gì đây hả? Chỉ cảm thấy một lực đẩy thật mạnh, túi đồ trong tay đã bay mất không thấy bóng dáng.

Tên trộm cũng ngẩng ra, chuyện... chuyện quý gì đây? Hôm nay là ngày gì, sao còn có ném túi đồ làm ngã người?

Thấy vị đại gia bị trộm kia thông dong bước lại, tên trộm nghiêng rặng, nhin đau đứng lên tiếp tục chạy. Vu Tử Thạc nghiêng đầu, chỉ cảm thấy năng lực chịu đánh của người này thật mạnh. Được thôi, cơ hội hiếm có, phải rèn luyện thân thể, y nói cà vạt và xắn tay áo lên, đuổi theo!

Trên đường lớn New York vào sáng sớm, có hai người chạy thật nhanh.

Chạy mãi chạy mãi, tên trộm khóc thét lên, vị đại gia này quả thật là quái vật, vẫn luôn chạy song đôi với hắn nhưng không chịu bắt hắn, cũng không bảo hắn trả bóp tiền, mà dùng vẻ mặt thiện chí sủng vào hắn dịu dàng nói: “Anh đang thiếu bạn chạy chung, cho nên chú mày cứ tiếp tục chạy đi, không được dừng, dừng lại thì anh cho một phát toi mạng.” Nói xong, lộ ra nụ cười sáng lạn như mặt trời.

Trái tim đập điên cuồng muốn lao khỏi lồng ngực, mỗi một hơi thở đều mang theo vị máu tanh, tên trộm ngã bịch xuống đất, thở phì phò đập đầu nhận sai. “Đại, đại gia, tôi, tôi, tôi thật sự chạy không nổi nữa, nếu còn, còn chạy... thì phổi, phổi mẹ nó sẽ, vỡ, vỡ mất!!!”

Ừm, cũng đúng, từ nãy tới giờ, bọn họ đã chạy với tốc độ nước rút một trăm mét gần một tiếng, cầm bóp tiền tên trộm dâng trả bằng hai tay nhét lại vào túi, y ngồi xỏm xuống vỗ vỗ mặt đối phương, “Nhận rõ mặt tôi chưa?”

“Nhận... nhận rõ rồi!” Tên trộm mặt đầy nước mắt, liều mạng gạt đầu, “Sau này chỗ nào có ngài, tôi, tôi tuyệt đối, tuyệt đối tuyệt đối, tránh thật xa!”

“Ừ, ngoan đó.” Móc ra 50 đô la nhét vào tay đối phương, Vu Tử Thạc đứng lên, “Cảm ơn cậu chạy cùng tôi, đây là tiền boa.”

“Cảm tạ anh hai ban thưởng!” Tiểu quý thấy tiền mờ mắt lập tức đổi xưng hô, dập đầu bái tạ. Y không muốn có một đứa em ngốc như thế này đâu, trẻ môi nhìn quanh, con đường này bọn họ đã chạy bốn năm lượt, hiện tại vừa đứng ngừng lại ngay cửa quán cà phê hôm qua, nếu đã đến rồi thì vào uống một ly cà phê vậy.

Nghĩ vậy, sát thủ với nụ cười tươi hoàn toàn đã ném hacker đang ở nhà chờ cơm sáng ra sau đầu.

Vừa mở cửa, không khí bên trong quái dị vô cùng, nghe kỹ thì giống như có người đang nghẹn khóc, đi vào trong, thì thấy ông chủ to con đang vỗ bàn chửi: “Đồ vô dụng!!! Mua đồ cũng không mua xong!!! Bắt đầu từ ngày mai cậu không cần tới nữa!!!”

Vu Tử Thạc nhẹ nhàng mảy nhìn chủ nhân của tiếng khóc__ Rachel, phục vụ trẻ tuổi biệt danh cừu con, “Chuyện gì vậy?”

“Tôi... tôi... tôi sáng nay đi mua đồ cho tiệm...” Rachel nghẹn ngào lau nước mắt, “Nhưng túi đồ đột nhiên không cánh mà bay.”

“Không cánh mà bay?” Hình như liên tưởng đến chuyện gì đó, Vu Tử Thạc nhăn một bên chân mày.

“Ừ, đột nhiên cảm thấy có một sức mạnh rất lớn, túi đồ đã không còn nữa.” Rachel vẻ mặt khóc lóc, nhìn vô cùng sầu não, “Khi tôi tìm được túi đồ, thứ bên trong đã vỡ nát rồi... Tôi chỉ đi mua đồ mà thôi, sao lại xui xẻo như vậy chứ!!!”

Nếu kho chứa đựng trí nhớ của Vu Tử Thạc không có vấn đề gì, túi đồ của Rachel, và túi đồ mà y đá bay, tuyệt đối không phải cùng một thứ. Không cần phải chột dạ, sát thủ tiếp tục mỉm cười, chẳng qua nụ cười này có chút cứng nhắc khó phát hiện, “Xem ra hôm nay không tiện kinh doanh, vậy tôi về trước đây.”

“Ông chủ! Đừng sa thải tôi!!!” Rachel không nhịn được lại bật khóc.

“Khóc! Khóc! Chỉ biết khóc!” Ông chủ to con tức giận quát, “Muốn khóc thì cút về mà khóc, đừng ở đây làm tôi mất mặt!”

“Tôi sai rồi! Tôi không khóc nữa! Tôi cần công việc này, đừng đuổi tôi!!!” Rachel đổi sang ôm chân ông chủ khóc nức.

Kết cục đương nhiên là bị đá ra, tên to con xách cổ áo hắn ném ra khỏi tiệm, “Tạm biệt cừu con! Tôi sẽ nhớ cậu!”

Cửa đóng sầm một tiếng, Rachel càng thêm thê lương, rốt cuộc hắn đã làm sai cái gì? Sao hắn lại xui xẻo như thế??

Sát thủ nhìn đáng vẻ đáng thương tội nghiệp của Rachel, bất giác có chút áy náy, vì bù vào cảm giác áy náy này, nên về làm bữa sáng cho hacker thôi, ừ, cứ vậy đi.

Ngày cuối tuần đẹp đẽ, bên ngoài ngày hạ nhiệt độ cao nhất, ánh mặt trời thông qua khe hở của rèm cửa sổ chiếu vào cạnh bên, tiếng ổ khóa vang lên, sắt thủ huyết sáo cạy cửa vào nhà, hacker ngồi trên sofa rộng rãi cảm lý trà nhãn này, “Vu Từ Thạc, không biết làm vậy sao?” Hắn nâng tay lên, làm động tác gõ cửa.

“Anh bạn, nếu vậy không bằng anh đưa tôi chìa khóa.” Ánh mặt trời sau lưng Vu Từ Thạc kéo dài chiếc bóng dưới chân y.

“Anh cho rằng tôi không biết anh đang tính toán cái gì sao?” Giang Hằng nhìn chăm chú người trước mặt, tính cách ham thích theo dõi của sát thủ này chưa từng thay đổi. Vu Từ Thạc cảm túi đồ đi đến nhà bếp, quay đầu nói: “Tôi thừa nhận tôi rất hứng thú với hệ thống kiểm nghiệm nguy cơ của anh, nhưng nếu anh không muốn mỗi lần tôi đến tìm anh đều bê khóa, thì tốt nhất vẫn nên nhượng bộ đi.”

“Cho dù tôi không nói với anh, anh vẫn sẽ tự mình điều tra.” Giang Hằng đi theo, nhìn sát thủ nhét đồ vừa mua vào tủ lạnh, vì đối phương nói không sai, nên Vu Từ Thạc không phản bác, y chỉnh lại nút điều chỉnh nhiệt độ của tủ lạnh. “Thật ra anh không hiểu phải sống thế nào đúng không, luôn ăn đồ ăn đông lạnh thật sự không tốt lành gì cho cơ thể.” Sau đó y ném toàn bộ pizza đông lạnh và gà rán đông lạnh vào thùng rác.

“Không, anh đừng mong can thiệp vào phương thức sống của tôi, anh đang lãng phí nghiêm trọng.” Giang Hằng nhìn thức ăn trong thùng rác, tiếc nuối nhăn mặt, “Tôi vẫn cho rằng anh không để tâm đến mùi vị của thức ăn.”

“Nhìn tình huống nữa, có một lần tôi đến Anh thực hiện ủy thác, phát hiện mùi vị thức ăn bên đó thật sự tệ lậu.” Vu Từ Thạc cảm cù hành lên ước lượng, rồi ném vào bồn rửa. Giang Hằng đi tới cạnh bồn, mở vòi nước, tiếng nước chảy rào rào xối thẳng xuống. “Có thể lấp bụng là được rồi, không phải sao?”

“Nhưng khi tất cả món ăn đều trông như một đám khoai tây nghiền nhão thì anh sẽ có cái nhìn khác.” Chọn hai củ khoai tây và một củ cà rốt ném cho Giang Hằng, Vu Từ Thạc bỏ miếng thịt bò dày lên thớt, chọn đại một con dao nhỏ trên giá để cắt, cách dùng dao nhanh nhẹn quen thuộc trông đẹp vô cùng, miếng thịt bò đỏ thoáng chớp bị chia thành những miếng lớn bằng nhau, “VẬY sau này tôi sẽ không còn muốn đến Anh nữa.”

“Thời tiết ở đó cũng không tốt lắm, không ai muốn bị nhốt trong một căn nhà mà suốt 24 tiếng đồng hồ bất cứ lúc nào cũng có thể đổ mưa, “Giang Hằng rửa sạch rau củ, nhớ lại khoảng thời gian du học ở Anh, sau đó lắc đầu, “Tôi cũng không muốn đến Anh nữa.”

“Anh sống ở Scotland?” Scotland là khu vực có thời tiết tệ nhất nước Anh, vì mưa dầm kéo dài, người nơi đó đã quen với việc mỗi ngày uống whisky để xua hơi lạnh và hơi ẩm. Rửa rau củ đã sạch, Vu Từ Thạc bỏ thịt vào chén đưa cho Giang Hằng, Giang Hằng xối nước rửa từng miếng thịt bò, lắc đầu nói: “Tôi sống ở England.”

England là thủ đô nghệ thuật có nhiều doanh nhân nhất, cũng chính là nơi có diện tích lớn nhất nước Anh, nhân khẩu nhiều nhất, một bộ phận kinh tế phát đạt nhất, người có thực lực mạnh luôn giấu mình trong phố chợ, Giang Hằng là ẩn sĩ chân chính. Vu Từ Thạc nhướng mày, búng cán dao để con dao nhỏ quay một vòng trên mu bàn tay, cảm khái nói: “Không hổ là anh, giấu cây trong rừng, giấu người trong chợ.”

“Đúng thế.” Giang Hằng nhìn đối phương cắt rau củ trên thớt thành miếng đều nhau, rửa sạch thịt bò rồi bỏ vào nồi đầy nước, Vu Từ Thạc mở lửa, dựa lên tủ đứng lấy thuốc lá ra, “Anh nuôi nhện rồi sẽ biết, rất nhiều thứ có lợi ích và nguy hại bằng nhau.”

Nước Anh sản sinh côn trùng khổng lồ, với con nhện to bằng nắm đấm và những con bướm, thiêu thân lớn bằng công tắc nguồn điện đầu đầu cũng có thể thấy, nhớ lại những thứ này khiến Giang Hằng nhũn mày, hắn không thích côn trùng. “Khó trách anh lại nuôi một thú cưng cảnh sát.”

Có lúc thanh tra Ford Klaus đích thật rất hữu dụng, nhưng nguy hiểm hắn ta mang tới cũng tương đồng. “Thật ra hệ thống của anh cũng vậy.”

“Tôi biết.” Giang Hằng đốt điếu thuốc, vận dụng không đúng, hệ thống kiểm nghiệm nguy cơ sẽ trở thành phiền phức hóc búa nhất, chuyện này bọn họ đều rất rõ.

Vu Từ Thạc đi ra phòng khách mở tivi, chỉnh đến kênh âm nhạc, tiếng huyết sáo nhẹ nhàng hòa âm, y cũng nhẹ cất giọng: “Can you blow my whistle baby, whistle baby, let me know.”

Ca khúc của Flo Rida luôn mang lời ca lan tràn hương vị tình dục trong âm luật tràn đầy cảm giác tiết tấu, Giang Hằng cảm thấy Vu Từ Thạc thích phong cách này, không ngờ sát thủ này còn hát theo, hơn nữa giọng của y, không tham gia vào ban nhạc nào thật sự là khá lãng phí.

Giang Hằng ngồi trên sofa hút thuốc, nhìn sát thủ vừa đi vào phòng bếp tiếp tục bận rộn, ai có thể ngờ sát thủ này sẽ làm cơm cho người khác? Hơn nữa từ nguyên liệu mà y lựa chọn, xem ra y đối với trình tự nấu ăn tựa hồ cũng có nghiên cứu, hắn tùy tiện hỏi: “Trước đây anh cũng làm cơm cho Tiểu Trọng sao?”

Cánh tay sát thủ nhẹ run một chút. “Thình thoảng.” Sau đó tiếp tục xử lý mớ nắm trong tay, lời vừa nói ra Giang Hằng liền cảm thấy không đúng, cảm giác ám áp trong phòng thoáng chớp đã biến mất sạch, vấn đề khiến người ta lúng túng không cần nghi ngờ đã phá hoại vài thứ gì đó giữa họ.

Bạn gái trước đã chết vẫn là vết sẹo trong lòng Vu Từ Thạc, tuy nói đã là quá khứ, nhưng những hồ thẹn áy náy vẫn còn mãi trong lòng.

Bỏ chất điều vị vào nồi, Vu Từ Thạc quay người dựa vào tủ chén cạnh đó hút thuốc, ánh sáng mặt trời thông qua cửa sổ thông khí ở nhà bếp chiếu lên mặt y, đường nét gương mặt dưới ánh mặt trời lưu loát như tác phẩm hội họa hoàn mỹ, y hít một hơi, con người trầm xuống, vẻ mặt mang theo cảm giác hưng phấn lại tàn rã.

“Xin lỗi.” Giang Hằng cũng không còn hứng thú chuyện phiếm, hắn đương nhiên không phải cố ý đụng vào chỗ đau của Vu Từ Thạc, Vu Từ Thạc vẫn lựa đến mức nhỏ nhất, chậm rãi nói: “Không có gì phải xin lỗi, không phải anh cũng đã từ bỏ Ngụy Phong sao?”

“Tôi không có cảm giác hổ thẹn, cho nên anh cũng không cần quá để ý.” Con người luôn phải xuôi theo lựa chọn, muốn đạt được vài thứ, thì cần phải bỏ ra vài thứ khác, đây không phải là chuyện có cảm thấy hổ thẹn hay không. Vu Tử Thạc đi qua, ngồi bên cạnh Giang Hằng. “Đây là lần đầu tiên tôi làm bữa chính cho người khác ăn.”

Có lẽ sát thủ này thật sự là người chưa từng biết đến hối hận, nhưng... đêm Tiểu Trọng chết, về mặt ý đích thật rất buồn. Giang Hằng ngậy ra, tay cầm điều thuốc bất giác nhẹ run, tàn thuốc rớt lên bàn. “Trong bình hoa có chìa khóa dự bị, anh lấy đi đi.”

Vu Tử Thạc đi tới bình hoa cạnh giá sách lấy chìa khóa, nhìn ra ánh sáng ngoài trời. “Cái này khiến tôi muốn tiếp tục tìm trò chơi mạo hiểm.”

“Không khoa trương thế đi, nó chẳng qua là chìa khóa thôi.” Giang Hằng uống hồng trà, ngồi bên cạnh nhắc nhở. Vu Tử Thạc ném chìa khóa màu vàng vào lại trong bình, cười nhếch miệng. “Có lẽ nó có thể mở trái tim của ai đó.”

Rất rõ ràng, Vu Tử Thạc vẫn cho rằng chìa khóa đặt ở nhà của Giang Hằng thì tốt hơn, nếu khi thực hiện nhiệm vụ không cẩn thận bị người ta phát hiện chìa khóa sau đó điều tra đến nhà Giang Hằng thì càng thêm phiền phức, y không muốn mạo hiểm.

“Trái tim của người này sớm đã ở trên người anh rồi.” Giang Hằng đặt ly xuống, nhìn thẳng vào Vu Tử Thạc.

Vu Tử Thạc nhếch nhếch môi dưới, đi nhanh tới, tay chống lên bàn, cúi xuống nhìn mặt Giang Hằng, trong mắt lộ ra vẻ tiếc hận, ngữ điệu nhẹ nhàng thông thả: “Nhưng trên trái tim này có khóa, tôi chỉ có thể vây quanh nó.”

Mùi thơm của rau của và thịt trong nồi tỏa ra khắp phòng, làm không khí hòa hoãn đi không ít.

“Đừng dùng cách thức này chụp lên câu nói của tôi.” Giang Hằng nắm chặt cánh tay Vu Tử Thạc. “Tôi không nói, tự nhiên có lý do của tôi. Về chuyện đó tôi rất hối hận, sau này tôi sẽ cho anh biết.”

“Anh nói như thế tôi chỉ càng hiểu kỳ...” Vu Tử Thạc cảm thấy tay của Giang Hằng càng siết chặt, dưới vẻ mặt ổn định như núi Thái Sơn, che giấu tâm sự khiến người ta không thể nhìn rõ, hần gắt lời y. “Tôi biết anh sẽ âm thầm điều tra, cho dù tôi có ngăn cản, anh cũng sẽ không nghe.”

Quá khứ của Giang Hằng bị phủ một lớp bụi thật dày, trực giác của Vu Tử Thạc nói cho y biết hệ thống kiểm nghiệm nguy cơ chẳng qua là một bộ phận trong đó, người đàn ông này làm bất cứ việc gì cũng đều mang tính mục đích rất mạnh, giống như tình trạng giữa họ hiện tại, không có khả năng trừ bỏ tình cảm thì không còn gì khác, dù sao bọn họ đều không phải hạng tốt lành gì, Giang Hằng này, rốt cuộc muốn đạt được thứ gì từ y?

Giang Hằng tạo ra hệ thống lớn mạnh như thế, theo lý mà nói, chính phủ tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người thế này, Giang Hằng không những biến mất khỏi sự khống chế của những người đó, mà còn thuận lợi tiến vào FBI, nói không có ai ở bên cạnh giúp đỡ, Vu Tử Thạc tuyệt đối không tin. Giang Hằng từng nói, hiện tại hần chỉ còn lại một mình, có phải có thể suy đoán, từng có người giúp đỡ hần nhưng hiện tại đã không còn trên đời?

“Có lẽ anh chỉ là muốn tìm người nào đó, nhưng nếu bảo anh đoạt đi tính mạng của người khác, tôi cảm thấy rất khó.” Sau khi suy nghĩ, Vu Tử Thạc vẫn cảm thấy khả năng trả thù là rất lớn. Rốt cuộc điều gì đã tạo ra Giang Hằng hiện tại, y rất hiểu kỳ.

“Từ đâu mà nhận định như vậy?” Giang Hằng cho rằng Vu Tử Thạc không phải cố ý đả kích hần, đó là câu nói xuất phát từ nội tâm, Vu Tử Thạc nắm cánh tay Giang Hằng, nhẹ xoa nắn giữa các kẽ ngón tay, “Tay của anh, không giống kẻ từng giết người, tôi nói sai hay sao?”

Cái gì cũng khó thoát được đôi mắt này, Giang Hằng thờ dài. “Đích thật, tôi chưa từng giết người.”

Vu Tử Thạc chỉ khẽ gật đầu. “Tôi biết, anh không thích súng.” Kéo tay Giang Hằng nhẹ hôn lên đó. “Nhớ lời tôi nói hôm nay, đừng làm bẩn tay anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 15: Quái Tặc Chợt Hiện

Trong căn phòng rộng rãi trống trải, hai ba người đàn ông ngồi dưới ánh đèn treo mờ ảo vây quanh bàn đánh bạc uống rượu, bên kia phòng, trên bình phong lộ ra một bóng người, anh ta ôm tay lặng lẽ ngồi dựa vào vách tường, giống như đang trầm mặc, cũng giống như đang ngủ, đối với sự ồn ào ngoài bình phong, người này hoàn toàn làm như không nghe thấy. Cùng một căn phòng, lại có hai bầu không khí hoàn toàn trái ngược.

“Hắc Nha, lần này hình như nghỉ ngơi hơi quá lâu rồi đó.” Ném bài thắng lên bàn, một người trong đó lên tiếng.

“Tôi chỉ làm vụ lớn, không giống ai kia.” Bên kia bình phong vang lên giọng nói lạnh lẽo châm chích, Hắc Nha là đạo tặc kỹ thuật cao minh, hần không ra tay thì thôi, một khi đã ra tay, nhất định sẽ kiếm được rất lớn. Ở đây hần là đại ca, tuy nói chuyện chưa từng gần gũi, thậm chí có thể nói là châm chích đến cực điểm, tất cả mọi người đều cảm thấy cảm giác khi nghe hần nói chuyện, giống như uống thuốc độc, thật sự có khí thế lời nói không tổn thương chết người thì không nghỉ.

“Ha, đừng vậy chứ, Joseph chỉ lo lắng việc làm ăn của chúng ta gần đây thôi, mấy ngày nay tiền đánh bạc của anh em cũng không còn nhiều.” Người chia bài không nhịn được lên tiếng oán thán.

“Vậy còn không nhanh nhảu thôi gian này rửa sạch mông của mày để đem đi bán đi?” Hắc Nha cười lạnh chế giễu.

Có thể đã trải qua tẩy lể miệng lưỡi độc hại quá lâu, thù hata của cái bang này đối với lời nói gai nhọn của đại ca đã quen thuộc từ lâu. “Này, anh xem tôi da dày thịt thô, cho dù tôi có đồng ý bán, cũng không có ai thèm mua đâu.”

“Chỉ dựa vào một chút hiệu quả của giọng điệu như đàn bà của mày đã không tệ rồi.” Hắc Nha bỏ đi động vào túi, đứng lên ra khỏi bình phong, xuất hiện trước mặt mấy người kia là một người đàn ông cao lớn thẳng tắp, mặc quần áo đen bó sát người, đeo mặt nạ cáo, hân không cơ bắp, nhưng hình thể như quân nhân với cơ thịt từ phần cổ tới phần thắt lưng đều để lộ nỷ cảm dẻo dai săn chắc.

Phía trên mặt nạ là mái tóc đen kịt như lông quạ đen luôn khiến người ta phải phỏng đoán, có người từng hoài nghi Hắc Nha liệu có phải người Trung Quốc hay không, hay có lẽ là người có huyết thống phương Đông. Chẳng qua chỉ là phỏng đoán, dù sao, gương mặt dưới mặt nạ đó, chưa từng có ai thấy.

“Đại cao, anh định đi đâu?” Người thứ ba một tay đẩy chồng phin, một tay cầm thuốc lều hiếu kỳ hỏi.

“Liên quan gì tới mày?” Hắc Nha hỏi ngược lại, thanh âm lạnh lẽo khiến người ta không rét mà run, nếu không phải biết nguyên tắc của đại ca bọn hân chỉ mưu tài, không hại mạng, thì hiện tại tên hút thuốc lều bị dọa đổ mồ hôi, nhũn chân ngã ngay tại chỗ là rất có khả năng.

Khi bóng người màu đen biến mất ở cửa, ba người kia thở phào, người nói chuyện đầu tiên chia bài. “Xem ra lần này là vụ làm ăn lớn.”

“Đúng đó, chúng ta nên chúc mừng đại ca thắng lợi trở về trước thôi.” Người bị chế nhạo là giống đàn bà nâng ly rượu lên, “Người Trung Quốc gọi cái này là gì nhỉ?”

“Nâng ly mừng chiến thắng, chính là chúc mừng thắng lợi trở về đó.” Phả khói thuốc, tên hút thuốc lều nâng ly cùng với họ, ba người cùng nói to: “Nâng ly mừng chiến thắng!!”

Trong phòng khách yên tĩnh, thỉnh thoảng truyền ra tiếng lật giấy lật xạt, Vu Tử Thạc dựa vào lưng ghế sofa, thực tiếp ngồi trên thảm, “Quái tặc đó rất lâu không xuất hiện trên các tiêu đề rồi.”

“Anh đang nói Hắc Nha?” Hễ là người từng sống ở New York một thời gian, đều không xa lạ gì với cái tên ‘Hắc Nha’ này, chỉ cần thứ hân muốn trộm, chưa có cái nào không đến tay. Thời gian hành động thông thường của Hắc Nha là hai ba tháng một lần, hân suy nghĩ cận kề, tính toán tỉ mỉ, phía cảnh sát ngay cả một cộng lõng của hân cũng không tóm được. Nhưng hiện tại hân đã im hơi lặng tiếng hơn nửa năm rồi, có người đoán, hân đã sắp lộ mặt.

Giang Hằng cầm tờ báo trong tay Vu Tử Thạc, chỉ thấy tiêu đề viết mấy chữ lớn. [Tin độc quyền: Sát thủ Mũ Đen tái xuất giang hồ, quái tặc Hắc Nha có phải cũng nổi gót?], tiêu đề phụ ‘2011, là một năm đã định sẵn là không yên’.

“A, xem ra ai đó cũng được nhắc tên rồi.”

“Thật ra tôi đã sớm muốn gặp Hắc Nha, người này tựa hồ rất thú vị, hân trộm đồ chỉ thuần túy là vì tiền, cho nên,” Vu Tử Thạc nhún vai, “Không báo trước, hành vi không có tính chất khoe khoang, hơn nữa chưa từng tổn thương mạng người.”

“Có lẽ anh sẽ tìm được sự đồng cảm ở chỗ anh ta, chẳng qua hôm nay tôi gọi anh tới không phải vì cái này.” Giang Hằng đặt báo sang một bên, Vu Tử Thạc gật đầu, đi theo Giang Hằng vào phòng máy. “Có số hiệu mới sao?”

“Michelle Alex, phụ nữ chưa kết hôn, 25 tuổi, người môi giới của hành lang trung bày Hoàng Hôn.” Giang Hằng đưa bức hình được in ra cho Vu Tử Thạc, mái tóc lũng màu nâu, đôi mắt màu bạc hà, đôi môi màu hồng nhạt, cô ôm một bức tranh nổi tiếng, cười vô cùng ngọt ngào.

“Quả là người môi giới xinh đẹp.” Cảm thán một câu, Vu Tử Thạc lật mặt sau tấm hình, trên đó viết số điện thoại, địa chỉ gia đình và địa chỉ hành lang trung bày của cô bằng bút lông đen, “Có lẽ nên đến hành lang trung bày xem trước.”

Bị ánh mắt quét qua, Giang Hằng hơi nhăn mặt. “Anh muốn tôi đi sao?”

Vu Tử Thạc cười vỗ vai hân. “Anh không cảm thấy so với tôi thì anh có điệu bộ của ông chủ lớn hơn sao?”

“Khí chất cũng có thể bồi dưỡng.” Nói rồi Giang Hằng cầm quyển sách dày trên bàn đưa cho sát thủ [Làm thế nào để làm ông chủ tốt], Vu Tử Thạc không vui híp mắt lại, “Anh cố ý mua cho tôi?”

“Vừa chuyển phát nhanh tới, tôi quẹt thẻ rồi.” Giang Hằng nhướng chân mày, mỉm cười.

Vu Tử Thạc giật giật khoe môi, con mắt màu nhạt tỏa ra sát khí không chút che giấu, người làm bất cứ chuyện gì cũng chuẩn bị vẹn toàn quả nhiên đáng ghét. “Nhà của Michelle thì anh phụ trách.”

Giang Hằng lấy tay khỏi bàn phím, ánh đèn màn hình chiếu lên gương mặt cương nghị của hân tạo ra cảm giác đường nét càng thêm sâu, “Tôi cho rằng xâm nhập gia cư bất hợp pháp là sở trường của anh.”

“Tôi đã giành mất công việc sở trường của anh, vậy anh chỉ có thể làm công việc sở trường của tôi.” Vu Từ Thạc đột nhiên tiến sát lại mặt Giang Hằng, gần trong gang tấc, trong mắt lóe lên bất mãn và uy hiếp. “Đừng mơ bắt tôi bận rộn một mình, anh đã quên tôi rất ghi thù sao?” Nói xong, cất tấm hình vào túi, cầm theo quyển sách đi ra ngoài.

Giang Hằng nhìn theo sát thủ, tiếng ồ ồ của máy chủ vẫn tiếp tục trong căn phòng, mở trang web nhập dòng chữ ‘những điều cần chú ý khi lên vào nhà người khác’ rồi sàng lọc tìm kiếm kết quả, xem lướt qua, hần đột nhiên cảm thấy thịnh thoảng chơi trò đổi vai cũng không tệ, sát thủ này cho hần một đề nghị rất thú vị.

Vu Từ Thạc đi bộ dưới mặt trời, nghĩ tới trải nghiệm nửa tháng nay, bọn họ trước sau cứu được mấy người bị liệt số liệu, tuy đều là những chuyện nhỏ do quan hệ giữa người và người không hòa thuận gây nên, nhưng một sát thủ một hacker, cuộc sống vốn dĩ nhàm chán lười biếng của họ đã dần bị lấp đầy. Có lẽ thật sự là chuyện tốt, lúc đầu quyết định như vậy là đúng. Tay cầm quyển sách Giang Hằng đưa, y bước đi nhanh hơn.

Ba giờ chiều, cửa phòng tiếp tân được đẩy ra, Michelle mặt chiếc váy ngắn màu hồng, phối hợp với bộ áo khoác vest màu đen, đôi mắt màu bạc hà vừa trong vừa sáng, “Anh Mansen, thật xin lỗi, để anh chờ lâu.”

Vu Từ Thạc ngáp một cái, bỏ chân đang gác xuống, lễ phép mỉm cười: “Không sao, tôi muốn nhìn thử các tác phẩm của các bạn.” Y lấy chi phiếu ra đặt lên bàn, nhẹ đẩy, dặn dò: “___ Phải tốt nhất.”

Michelle nhìn tấm chi phiếu kinh ngạc trừng to mắt, trong lòng thầm đến mấy con số không phía sau, cô không kìm được muốn cười toét miệng. “Được! Cứ giao cho tôi! Tôi sẽ dẫn ngài đi dạo hành lang trưng bày của chúng tôi trước!”

“Tôi thích người có tự tin.” Nụ cười tươi như ánh mặt trời mới mọc, y ưu nhã chống chân ngồi dậy, thân hình đứng thẳng hết sức thu hút.

“Tôi... tôi đi lấy chìa khóa trước!” Trên mặt Michelle bắt gặp đốm đỏ lên, người đàn ông này, không chỉ đẹp trai nhiều tiền, ngôn ngữ cử chỉ ưu nhã, ngay cả nói chuyện cũng dễ nghe, giọng nói gọi cảm giống như tiếng nước chảy thấm vào lòng người.

“Anh làm không tệ.” Giang Hằng tán thưởng bên kia đầu dây, Vu Từ Thạc nhìn Michelle đi xa, ngáp một cái, “Làm phiền anh lần sau chọn sách nào thú vị một chút.”

“Anh xem sách nhanh thật.” Giang Hằng đẩy ngăn bàn phím vào, đứng lên, Vu Từ Thạc xoa xoa hai mắt nhức mỏi. “Cái này có gì khó, tôi liếc một cái là được mười hàng.”

“Tôi thích người có tự tin.” Cùng một câu nói, Vu Từ Thạc cho người ta cảm giác xen tạp một chút gọi tình, nhưng khi Giang Hằng nói ra, lại mang theo vẻ khẳng định và thờ ơ, hần mở tủ quần áo tìm bộ âu phục không bắt mắt lắm mặc vào, rồi ra khỏi phòng máy.

Vu sờ cằm nhẹ cười, thấy Michelle trở lại, cô liếc thấy nụ cười của người kia, mặt lại không thể không chế đỏ lên. Không giống nụ cười thân thiện lễ phép trước đó, không có một chút cảm giác cố ý hay giả tạo gì, y cười rất đằm, giống như có thể dung hóa người khác một cách triệt để.

“Sao vậy?” Vu Từ Thạc ngẩng mặt nhìn Michelle đã ngây ra hỏi, Michelle vội lắc đầu. “Không! Không có gì! Ông chủ của chúng tôi về rồi, anh ấy muốn gặp anh!” Khăn trang điểm vội cho xong, ánh mắt cô nhìn ra phía cửa.

Vu Từ Thạc quay đầu, một người đàn ông mặc âu phục thẳng tắp đứng ngoài cửa kính của phòng tiếp tân, ánh mặt trời chiếu lên đôi giày da sạch sẽ bóng loáng của hần, Vu Từ Thạc nhìn kỹ, không ngờ lại là anh ta?

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 16: Hành Lang Trưng Bày Hoàng Hôn

Người bên ngoài thấy Vu Từ Thạc, cũng hơi ngạc nhiên, bọn họ không lâu trước đó đã gặp nhau, tuy chỉ đi lướt qua: “Copain! (Tiếng Pháp: chỉ bạn là giới nam) Không ngờ có thể gặp anh ở đây!”

Mái tóc đen lừng, đôi mắt màu ngọc lục bảo như mèo Ba Tư lấp lánh ánh sáng kỳ dị, chớp mũi nhọn làm anh ta giống người Anh. Cái tên luôn thích thêm vào mớ ngoại ngữ tồi tàn thật sự làm người khó quên! Vu Từ Thạc nặng nề than thở, con người kỳ quái này thật sự nên quen biết Giang Hằng, y giờ tay, lễ phép mỉm cười: “Mansen Gunn, nhà sưu tầm các tác phẩm nghệ thuật.”

“Levi Ansel. Vì mái tóc này, rất nhiều người khi nghe tên của tôi là Levi (Lý Duy) còn cho rằng tôi là người Trung Quốc.” Levi cười hàm hậu. “Hôm đó đụng phải anh thật xin lỗi. Lo siento! (Tiếng Tây Ban Nha: Ý xin lỗi).”

Vu Từ Thạc nhẹ nhướng mày, đối phương quả là người thành thật, rõ ràng y nhớ hôm đó là y đụng phải Levi, người này trừ nói những mớ ngoại ngữ kỳ quái, mặt khác đều cho người ta cảm giác không tệ. “Không cần để ý, dẫn tôi đi xem những bức tranh giá trị nhất ở đây đi, phòng sưu tầm của tôi nói tôi nên nhập hàng rồi.”

“Không vấn đề, đi theo tôi!” Levi muốn bước nhanh, nhưng không cẩn thận, không giữ được thăng bằng, chân trái bị chân phải cản lối, ngã đập mặt xuống sàn, che mũi hô đau. “Đau quá...”

“Ông chủ thật ngốc nghếch!” Michelle thấy ông chủ ngã không còn hình tượng nào như thế, nhìn không được bức bối, đi tới đỡ Levi lên, cô vội vàng xin lỗi Vu Từ Thạc. “Xin lỗi! Ông chủ của chúng tôi cả ngày tới tới cứ ngốc ngốc như vậy, cũng không biết anh ấy đang nghĩ cái gì.”

“Làm ăn như vậy không sao chứ?” Vu Từ Thạc cảm thấy, với tính cách của Levi, làm kinh doanh nhất định bị người ta lừa chết không phải sao?

“Không sao đâu... làm ăn mà... không phải chỉ là mua bán đồ sao...” Levi sờ mũi rụt rè nói.

“Đương nhiên có sao!” Michelle nhìn không nổi nữa, giận dữ nói: “Ông chủ của chúng tôi luôn bị đủ loại người lừa gạt, nếu không phải tài chính nhà anh ấy hùng hậu thì hành lang trung bày này đã sớm đóng cửa rồi!”

Quả nhiên... Vu Từ Thạc thầm thở dài, rút di động ra, trên màn hình hiển thị một hàng chữ __Cường chế cài đặt qua bluetooth thành công. Cất di động đi, y quay nhìn Levi, cứ cảm thấy, với tính cách này, Levi còn dễ gặp nguy hiểm tính mạng hơn Michelle.

Ba người nhàn nhã đi lên lầu hai, Michelle nói đại sảnh triển lãm này bình thường không mở cửa. Vì bên trong đựng những bức tranh giá trị rất quý, chỉ chiêu đãi những khách hàng đặc biệt. Cửa vừa mở, ánh sáng chói mắt bên trong đã khiến Vu Từ Thạc không tự chủ được nhắm mắt lại, đợi thị lực hồi phục, một bức tranh nằm ngay chính giữa lập tức thu hút sự chú ý của y.

Bên trong khung tranh thuần kim là con quạ đen sải cánh bay với những nét vẽ mạnh mẽ, bộ lông vũ đen kịt như màn đêm dưới ánh trắng phản xạ lại màu đen óng ánh, nó mở rộng cái mỏ sắc bén, giống như đang gào, đôi mắt nửa khép chứa đựng hơi thở tàn bạo, đích thật là một bức tranh tuyệt đỉnh, cho người ta cảm giác bản thân ngay lập tức sẽ được bay đến bóng đêm mênh mông không xa.

Cho dù không phải vì nhiệm vụ, nhìn thấy tác phẩm thế này, Vu Từ Thạc cũng muốn lập tức mua nó. “Levi, anh xem tin mới sáng nay chưa?”

“Anh nói đoạn có liên quan đến Hắc Nha sao?” Levi vẫn đang không ngừng xoa xoa lỗ mũi, giọng nói giống như đang giận dữ bản thân. “Đương nhiên xem rồi.”

“Gần đây nghe đồn Hắc Nha sẽ tái xuất, có lẽ anh nên cẩn thận một chút.” Vu Từ Thạc đi đến gần bức tranh đó, dưới khung tranh ghi chú tên bức tranh chính là ‘Con quạ đêm đen’, nếu Hắc Nha thật sự tái xuất, mục tiêu tiếp theo của hắn rất có thể là bức tranh cùng tên với mình này.

“Tôi không sợ anh ta.” Levi nhăn mũi chu miệng, còn giờ nắm đầm tỏ vẻ. “Chẳng qua là một con quạ đen thôi, nếu anh ta dám đến trộm đồ của tôi, tôi sẽ vất sạch lông của anh ta ném vào nồi hầm!” Nói xong, Levi chép miệng tạo thành tiếng nước sôi sùng sục.

Một người thật ngây thơ... khó trách làm ăn luôn bị gạt, Vu Từ Thạc xoa xoa đôi mắt hơi đau, nói: “Tôi muốn bức tranh này.”

“Xin lỗi, chỉ có bức tranh này không được.” Michelle đứng bên cạnh lên tiếng. “Bức tranh này không bán.” Nói xong, cô thúc cùi chỏ vào Levi vẫn đang đứng kêu sùng sục, lúc này Levi mới tỉnh táo khỏi trạng thái phôi âm bối cảnh của mình. “Michelle nói đúng, bức tranh này là người bạn đã qua đời của tôi tặng, dù ra giá cao cỡ nào tôi cũng không thể bán.”

Có câu quân tử không đoạt thứ của người, tuy rất thích bức tranh này, nhưng Vu Từ Thạc không muốn làm khó Levi, “Được thôi, vậy hôm khác tôi lại đến.” Câu này phát ra từ nội tâm, cho dù Levi có hơi thành thật quá, nhưng lực đánh giá tác phẩm nghệ thuật của hắn lại vô cùng xuất sắc. Các bức tranh nơi này đều không tồi, chỉ là hôm nay nhìn thấy bức ‘Con quạ đêm đen’ rồi, thì những tác phẩm khác rất khó lọt vào mắt Vu Từ Thạc nữa.

Hai bên lưu số điện thoại của nhau, Vu Từ Thạc rời khỏi hành lang trung bày, đi vào tòa nhà đối diện đó, từ nơi này dùng máy ảnh SLR phóng to gấp 2000 lần vẫn có thể nhìn thấy Michelle, chụp vài bức hình của cô ta và Levi, Vu Từ Thạc gọi điện cho Giang Hằng. “Cảm giác xâm nhập gia cư bất hợp pháp thế nào?”

“Xâm nhập gia cư bất hợp pháp” khó nghe quá, có lẽ tôi chỉ đến để kiểm tra thiết bị điện lực thôi.” Giang Hằng uống trà do bà Alex mang lên, thấp giọng nói, bà Alex bung trái cây về phòng khách, cười híp mắt nói với Giang Hằng: “Thật làm phiền cậu quá, cũng không biết tại sao lại đột nhiên bị ngắt điện.”

“Không cần khách khí, điện lực của tòa nhà này đã cũ kỹ một cách nghiêm trọng, về mặt sử dụng điện nên chú ý nhiều hơn.” Giang Hằng nghiêm túc nói với bà Alex, rồi cầm ra một tờ giấy, “Có thể phiền cô giúp cháu ghi lại công suất của tất cả thiết bị điện trong nhà không? Cháu cháu không tiện đi lắm.” Khi nói, Giang Hằng vỗ chân mình, ý là hắn có một chân đi không tiện.

“Không vấn đề gì.” Bà Alex cầm tờ giấy rồi đi vào nhà bếp.

“Tòa nhà bị ngắt điện chắc không phải do anh tạo ra đó chứ?” Vu Từ Thạc ở đầu dây bên kia nghe cuộc đối thoại của họ liền cảm thán, Giang Hằng nhẹ nhàng đi tới cửa sổ, đặt camera cực nhỏ vào góc khuất nhất, sau đó vừa bỏ máy nghe lén vào bình hoa cạnh tivi, vừa nói: “Trước đó tôi chỉ bỏ một tờ rơi của công ty duy tu điện lực trước nhà bà ta.”

Giang Hằng này, mưu tính quả nhiên rất sâu, Vu Từ Thạc than nhẹ: “Được rồi, tôi thu lại câu nói vừa rồi, anh đúng là diễn viên giỏi.”

“Chỗ anh thế nào rồi?” Trước khi bà Alex trở lại, Giang Hằng vội vã lắp đặt camera ở các phòng khác, sau đó trở lại chỗ ngồi, làm như không có chuyện gì. Vu Từ Thạc nhìn Levi và Michelle qua ống kính, ấn nút chụp. “Michelle có lẽ không phải kẻ phạm tội, hiềm nghi đối với Levi Ansel ông chủ của cô ta

cũng có thể xóa bỏ, phạm vi thu nhỏ đi không ít. “Có lẽ là bạn của Michelle, hoặc là khách hàng gần đây nhất của cô.”

“Khả năng sau lớn hơn, tôi phát hiện một bức tranh vô cùng đặc biệt ở hành lang trưng bày Hoàng Hôn, trực giác nói cho tôi biết, nó rất có thể bị quái tặc Hắc Nha nhắm vào.” Vu Tử Thạc hồi tưởng lại khoảng khắc khi thị lực phục hồi từ ánh sáng mạnh, đập vào mắt là đôi cánh lông đen. Nói không chừng Hắc Nha cũng ở trong số những khách hàng gần đây của Michelle, chẳng qua nguyên tắc của Hắc Nha không phải chỉ cần tiền, không cần mạng sao?

Giang Hằng cũng cảm thấy chuyện này có chỗ kỳ lạ, “Nói không chừng Michelle sẽ không cẩn thận vạch trần thân phận của Hắc Nha, nên bị diệt khẩu.”

Như vậy thì chuyện sẽ rõ ràng hơn, sự thần bí đóng vai trò bảo vệ tốt nhất của Hắc Nha, sở dĩ phía cảnh sát không tìm được đầu mối gì, chính là vì khi hắn xâm nhập nhà người khác trộm thì thường xuyên mang mặt nạ cáo, chưa có ai từng thấy mặt hắn, lại thêm bản lĩnh của hắn rất tốt, không hiện hành, nên cảnh sát New York đương nhiên không thể làm gì. Nhưng nguyên tắc, một khi xung đột với lợi ích của bản thân, thì rất khó giữ vững.

“Tốt nhất anh nên trở về sớm, hiện tại tôi phải đi tìm một người.” Vu Tử Thạc cất máy ảnh SLR đi, nói với Giang Hằng. Giang Hằng nhìn ra cửa sổ, ánh mặt trời dần ngả về tây. “Xem ra, anh bạn Klaus của chúng ta lại phải tiếp nhận công việc mới.”

“Anh ta nếu không vận động nhiều sẽ rất dễ tích lũy mỡ thừa dẫn đến cao huyết áp và các loại bệnh liên quan đến tim mạch, tôi cũng vì tốt cho anh ta thôi.” Vu Tử Thạc nói rất thần nhiên, cười cúp máy, đi xuống lầu, đã gần hai tuần không liên lạc với Ford, vẫn nên giao lưu cảm tình một chút thôi.

Giang Hằng nhìn màn hình di động hiển thị cuộc gọi kết thúc, nụ cười bất giác hiện trên môi, Vu Tử Thạc này, thật sự đúng là khắc tinh của thanh tra Klaus.

Ở chỗ khác, trong phòng làm việc của tổ hung án NYPD, Ford Klaus đang báo cáo lại tiến độ điều tra gần đây về sát thủ Mũ Đen cho Ada Wenskhongl, vừa nói được một nửa, đột nhiên mũi ngứa ngứa, vội quay mặt đi, hắc xì một cái thật mạnh.

“Anh sao vậy, anh Klaus?” Ada vỗ vai Klaus quan tâm hỏi, hắn chau môi, nhăn mày xoa xoa mũi, nói lấy lệ: “Không có gì, chỉ có một dự cảm không tốt thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 17: Chuyện Đột Ngột Xảy Ra.

Kết thúc công việc một ngày, Ford Klaus nhanh chóng thu dọn bàn và văn kiện, Ada Wenskhongl bị hắn dùng tình báo giả dụ đến đường số 7 điều tra, người phụ nữ này có lúc chấp nhất đến mức người khác cũng phải đồng tình, chỉ cần có liên quan đến Mũ Đen, bất luận tin tức là thật hay giả cô đều lập tức chạy như bay đến đó điều tra.

Nhìn xung quanh, các đồng nghiệp đều bận rộn việc của mình, Ford thở một hơi rón ra rón rén ra khỏi phòng làm việc, trái tim đang lo lắng mới yên lại được, hôm nay cuối cùng có thể hẹn gặp Lacey, bất cứ chuyện gì cũng đừng mong ngăn cản hắn.

Bước vội đến cạnh xe, mở cửa ngồi vào trong, thắt dây an toàn, liền nghe thấy tiếng nói sau lưng. “A, Ford.”

“Ồ!! Quý à!!!” Giống như thỉnh linh bị chọc trúng xương sống, Ford nghiêng răng ra tiếng, quay lại phẫn nộ trừng sát thủ sau lưng. “Mẹ nó, anh thật biết chọn lúc ghê!! Lần trước anh hại ông đây lỡ hẹn với Lacey rồi bỏ mặc ông đây cả tuần!! Có phải ông đây mỗi lần hẹn hò anh đều phải ra quấy rầy mới thỏa mãn không?!”

“Michelle Alex, tôi muốn tất cả tư liệu của người phụ nữ này.” Vu Tử Thạc nhét bức ảnh vào tay Ford, Ford nhìn bức ảnh, quay sang mặt sau, trên đó viết một chuỗi tên người. “Đây là danh sách khách hàng cô ta tiếp xúc gần đây, tôi muốn anh dùng tốc độ nhanh nhất điều tra những người này.”

“Thật đúng là...” Ford nhìn một chuỗi tên thật dài liền cảm thấy đau đầu, hai mắt tràn đầy tức giận mạnh mẽ trừng gương mặt tuấn tú 360o không góc chết, “Anh bạn xịt nước hoa của anh không quan tâm anh nữa à? Những người này toàn là kẻ có máu mặt, với năng lực của các anh, tra rõ chắc cũng không khó.”

“Tôi nhớ vừa rồi anh nói đối tượng hẹn hò của anh là Lacey?” Bàng quơ đọc tên, sát thủ cười hết sức vô hại. Đối diện với uy hiếp âm thầm trắng trợn đó, Ford đương nhiên nổi một thân da gà da vịt. “Tôi sai rồi! Ai da tôi sai rồi còn không được sao hả! Quen biết anh đúng là xui xẻo của ông đây!”

“Đừng nói như vậy chứ, quen biết anh là vận may của tôi.” Thông dong tự đắc phui sợi tóc quăng trên vai Ford xuống, y vỗ vai Ford. “Nghe nói người thường xuyên bức dọc khi lớn tuổi sẽ dễ bị hói, Ford thân mến, anh nên cẩn thận nhiều hơn.”

Bị một câu chẹn họng, Ford không cam lòng dựng ngón giữa với người ngồi sau. “Lo lắng vô ích!!”

Cửa đóng sầm một tiếng, còn chưa đợi tiếng gầm tức giận truyền ra, sát thủ đã nhanh chóng dung nhập vào dòng người.

Nhịp bước đan xen, từ xa có một người đàn ông to lớn đi lại gần Vu Từ Thạc, trong thoáng chốc lướt qua nhau, hai người đồng thời dừng lại. “Tôi đoán thanh tra Klau hiện giờ nhất định rất kích động.”

Ánh mặt trời rắng hồng chiếu lên vai, mái tóc đen của Giang Hằng được điểm thêm tầng óng ánh, trong kính cửa sổ của cửa hàng phản chiếu bóng dáng của hai người.

“Cũng có thể coi là vậy.” Vu Từ Thạc gỡ mắt kính gọng nhỏ viền vàng của Giang Hằng xuống, con mắt màu lam đậm ánh lại tia rắng chiều. Giang Hằng vươn tay, nhẹ gạt lên đầu vai Vu Từ Thạc. “Đau không?”

“Có chút.” Vu Từ Thạc híp mắt, bất mãn thở ra một hơi. Tay Giang Hằng trượt xuống sau lưng, nhẹ vuốt phần thịt gần sống lưng của y. “Đau thì nói rõ anh đã quá mệt mỏi rồi.”

“Này, hai anh bạn gay kia! Muốn chụp chung một tấm không?” Thợ chụp hình bên đường đi qua bắt chuyện, trước ngực hấn đeo một tấm biển lớn. [Một tấm một đô la, giá cả công bằng kỹ thuật cực tốt.], “A, hay các anh không phải gay?”

Vu Từ Thạc lắc đầu nhẹ thờ dài, “Tôi có thể giết tên này không?”

Cảm thấy sát ý lạnh lẽo, thợ chụp hình toàn thân phát run, lúc này Giang Hằng lại kéo vai Vu Từ Thạc, “Chụp một tấm cũng không có gì không tốt.”

“Đầu hai chúng ta đều quá lớn, ống kính máy chụp hình không chứa nổi.” Vu Từ Thạc muốn đẩy Giang Hằng ra, nhưng lại bị Giang Hằng níu chặt. “Chen chút một chút là đủ.”

“Bối cảnh thật người đầy trời đầy đất, hình chụp thế này không có mỹ cảm gì đáng nói.” Vu Từ Thạc nhún vai. “Hay là bỏ đi.”

“Không sao, tôi biết photoshop.” Một tay cố định thân thể không an phận của đối phương, Giang Hằng nhướn con mắt nghiêm túc nhìn thợ chụp hình, ý là còn ngại ra đó làm gì, nhanh chụp đi.

“Anh muốn chụp thế sao?” Vu Từ Thạc cảm thấy quả thật là ngang ngược, nếu còn tiếp tục thế này, y sẽ móc súng ra.

“Tôi muốn chụp chung với anh.” Tầm cánh tay vừa vói ra sau chuẩn bị rút súng của đối phương, Giang Hằng thần nhiên nói.

“... Phục anh rồi đó.” Ghim mạnh cổ Giang Hằng, Vu Từ Thạc không kiên nhẫn liếc nhìn thợ chụp hình một cái, ý bảo còn đợi cái gì mà không mau chụp, nếu không bắn chết người.

“Tôi mới phục anh.” Giang Hằng thúc chò vào bụng đối phương, đương nhiên ngực hấn cũng trúng một đấm.

Click, cửa chớp nhá lên, lập tức thu lại cảnh đó, hai người hầu như đang đứng đó tức giận trừng mắt nhìn nhau, trong mắt là lửa giận bắn từa lưa. Cho dù như thế, họ vẫn đẹp trai vô cùng, thợ chụp hình luyến tiếc dang ảnh bằng hai tay trong ánh mắt sát khí bùng bùng của hai người, chuyển một đô la cũng bất tri bất giác ném ra sau đầu. Cho đến khi hai người cảm ảnh đi xa rồi, hấn mới nhớ ra đối phương còn chưa trả tiền, bất giác thờ dài: “Bỏ đi, cứ coi như ủng hộ sự nghiệp ích lợi xã hội của gay vậy.”

“Đi uống cà phê không?” Đi trên đường, Giang Hằng nhìn sang một tiệm cà phê lộ thiên, Vu Từ Thạc vẫn cầm hình trên tay, nhìn một hồi, hai tay đột nhiên nắm mép bức hình. Nhìn ra đối phương không chút do dự muốn phá hủy tấm hình này, Giang Hằng lập tức giật hình lại. “Anh muốn gì?”

“Tôi muốn gì anh không biết sao?” Nụ cười như cáo, tay vòng quanh thắt lưng Giang Hằng đồng thời cuớp lại bức hình. “Anh không cảm thấy chúng ta làm chuyện này thì quá không thành thực, quá... lãng mạn sao?”

“Anh nói đúng, có một chút.” Giang Hằng đoạt lại bức hình. “Tôi sẽ xử lý nó.”

“Kê không có óc mới bị mắc lừa.” Vu Từ Thạc nhần mảy lù lại nửa bước, một người đi đường bước đi quá vội, dẫm lên dây giày y. Y nhìn dây giày, lại nhìn Giang Hằng. “Thật không may.”

Giang Hằng nhìn xuống hai chân thon dài thẳng tắp của y, cúi người, thắt lại dây giày. Ngẩng đầu lên, cười cười với sát thủ đang ngạc nhiên. “Đi uống ly cà phê không?”

Đường nét cứng cỏi dưới cằm dưới sự tô điểm của mặt trời trở nên mềm mại đi, đôi mắt kiên cường không dao động cũng mang theo độ ấm và ôn hòa.

“Đi a.” Trong con mắt màu hổ phách dâng lên ý cười, nhét tấm hình vào túi trước ngực Giang Hằng. “Nói ra thì, hình như đây là lần đầu tiên chúng ta hẹn hò?”

Tiếng thăm thì nho nhỏ truyền vào tai Giang Hằng, đích thật, thời gian cá nhân không phải vì nhiệm vụ, không mang theo bất cứ mục đích nào thế này đúng là chưa từng có. “Là hẹn hò.”

Mùi vị của mùa hạ, gió chuyển mùa, giọng nói thấp trầm ổn trọng kích thích thần kinh thánh giác: “Hẹn hò à...” Vu Từ Thạc nhẹ cảm thán, đang muốn quay đi, chợt một người tông phải vai của y.

Người đó mặc áo liền mũ màu đen, gương mặt ẩn trong bóng mũ không thể thấy rõ, Vu Từ Thạc vừa định níu đối phương lại, người đó đã chạy đi trước.

Vì thế, trước cửa tiệm cà phê diễn ra một trò vui, đầu tiên là người mặc áo đen nhanh nhẹn nhảy qua bàn com, khiến bữa com trên bàn bị đổ vỡ, tiếp theo người đàn ông tiêu sái đạp lên chiếc bàn đựng ghế cà phê lao qua, truy theo sát nút.

Dưới ánh chiều tà, đèn đường vừa lên, hai người một trước một sau lao đi với tốc độ chạy nước rút một trăm mét.

Rachel chỉ thấy hai bóng đen vụt qua trước mắt, bữa com vừa mới đặt lên bàn đã không còn tồn tại, trên miếng bít tết đất tiền in lại vết giày thật lớn. “Đây... đây là chuyện quý gì đây?!” Bữa com tối tinh tuom xôi hồng bóng không, tại sao hần luôn gặp phải chuyện này?! Sao hần lại xui xẻo như vậy?!!!

Giang Hằng khoanh tay nhìn người trẻ tuổi đáng thương đứng trước bàn com bị hủy, bất đắc dĩ thở dài. Vừa muốn lên an ủi vài lời, lại có một người đàn ông đi ngang hần, kéo ghế ngồi xuống, đối mặt với Rachel, “Đề con, không ngờ lại gặp cậu ở đây.”

Người đàn ông mặc âu phục bó sát người, trên sống mũi cao là kính một tròng hình vuông, mái tóc vàng phát phơ như ánh lửa trong đêm. Rachel lại giống như nhìn thấy quỷ nhảy dựng lên. “Giáo sư Damon!”

Damon Myron, giáo sư tâm lý học của trường đại học Rachel đang theo, tóc vàng mắt nâu, chỉ dựa vào ngoại hình này mà mỗi tiết học giảng đường đều chật người. Không ít nữ sinh vì đến nghe hần giảng bài mà không tiết ngồi hai tiếng trên xe bus, còn không ít người ra tay đánh nhau trong lúc xếp hàng vào giảng đường. Cũng chính vì hần, phòng trị liệu tâm lý của trường hằng năm đều nằm trong trạng thái sắp bùng nổ, giống như mỗi người đều mắc phải chứng bệnh trầm cảm.

“Sao vậy, nhớ tôi sao?” Damon ghét bản dùng khăn trải bàn bọc miếng bít tết lại, vị giáo sư này có bệnh sạch sẽ làm người ta khó thể lý giải.

“Sao có thể!!!” Tuy Rachel là trợ giảng khó tránh khỏi tiếp xúc với Damon, nhưng hần tuyệt đối ghét người này từ tận nội tâm.

Tuy hần ta có duyên với nữ sinh, nhưng nam sinh thì không thích hần gì cho cam, hần ta luôn thích trêu cợt nam sinh, bị người ta đoán phải chăng là kẻ đồng tính luyến ái có sở thích luyến đồng không dưới ngàn lần.

“Ác ma sao...” Giang Hằng vẫn đứng tại chỗ, nhìn Rachel và Damon đáp qua đáp lại.

Từ Damon này cũng có nghĩa là ma quỷ, có thể nhìn ra, người đàn ông này không phải loại lương thiện.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 18: Hẹn hò Đi!

Damon hiển nhiên cảm giác được có người đang nhìn hần, tầm mắt này quá rõ rệt, hơn nữa còn mang theo mùi vị nguy hiểm. Ánh mắt đang đặt trên mặt Rachel đột nhiên chuyển hướng, tầm mắt sắc bén đảo bắn về phía Giang Hằng, con mắt màu nâu đề lộ sự quái dị, Damon chỉ nhìn Giang Hằng, không nói gì.

Con mắt màu lam kiên cường và thâm sâu, Giang Hằng nhìn chăm chăm vào hai mắt Damon.

Ánh mắt đụng chạm, thời gian giống như tạm thời ngừng lại, bọn họ kéo dài một lúc lâu, Damon mới nhỏ giọng tự lẩm bẩm: “Giống sứ giả chính nghĩa, lại giống phạm nhân.”

Giang Hằng vẫn ôm khuỷu tay, thấp giọng nói: “Giống người chính phái, lại giống kẻ lừa gạt.

“Thần bí, chìm ẩn, nội tâm phức tạp.” Damon xài tay, chậm rãi dựa lên lưng ghế, duỗi thẳng hai chân.

“Khiêu khích, bệnh sạch sẽ, cảm xúc đa biến.” Giang Hằng ưỡn lưng, đèn đường kéo dài chiếc bóng sau lưng hần.

Khí lưu giao nhau, khí áp thấp lấy hai người làm trung tâm bắt đầu tỏa ra bốn phía, đây chính là độ tâm lý.

Đề Rachel đang ngậy ra sang một bên, Damon đứng lên đi tới chỗ Giang Hằng, điệu nhạc jazz của tiệm cà phê vẫn phát, Damon bước đi nhẹ nhàng tạo nên cảm giác tiết tấu, hần vừa đi vừa nói: “Biến chứng do chấn thương.”

Giang Hằng nhìn Damon đứng trước mặt mình, phục vụ trong tiệm cà phê sau lưng hần đang đối tám biển cà phê thành tám biển cocktail sáng đèn. “Trở ngại tâm lý.”

Hai người đàn ông, một người tóc đen mắt xanh không chút rối loạn, một người tóc vàng mắt nâu dưới cằm để râu, Damon trông khá giống Giang Hằng, nhưng rõ ràng Giang Hằng ôn trọng hơn hần ta, điểm chung của họ có lẽ chỉ có thân hình cao ráo và học vị tiến sĩ tâm lý học, vừa rồi, bọn họ đang thông

qua hành vi tâm lý học phân tích đặc thù của đối phương.

“Tính cách chính là loại lý tính, tính cách phụ là loại lãnh tụ.” Tóc mai màu vàng của Damon nhẹ bay trong gió, đôi mắt dưới gọng kính giống như có thể bắn ra độc tố.

Giang Hằng châm một điếu thuốc, nói chậm rãi: “Tính cách chính là loại tự đại, tính cách phụ là loại hoàn mỹ.”

Mắt Rachel càng trừng lớn hơn, hai người này chỉ dựa vào vài động tác đã suy đoán được nhân cách loại hình của nhau... thật ghê gớm!

Một cánh tay đột nhiên chen vào giữa hai người, nhìn theo hướng ống tay áo sơ mi màu trắng, Damon thấy một gương mặt anh tuấn, con mắt màu hổ phách, mái tóc ngắn màu nâu nhạt nhẹ bay trong gió, khoe môi mang theo độ cong làm người ta sinh hảo cảm.

“Xin lỗi, anh chọn làm đối tượng hẹn hò rồi.” Vu Tử Thạc cười đầy thiện ý với Damon, thuận tiện kéo Giang Hằng ra sau lưng, “Cho nên, nếu không có chuyện gì...” Y không tiếp tục nói, y tin Damon là người biết điều.

“Đương nhiên, chỉ là hiếm khi gặp được kỳ phùng địch thủ mà thôi.” Damon nhún vai, cười hi hi, tiếng cười chói tai hoàn toàn không phù hợp với ngoại hình nghiêm túc của hắn.

“Quái nhân.” Giang Hằng nhìn theo Damon, nói nhỏ bên tai Vu Tử Thạc.

“Tạm thời đừng nói cái này.” Vu Tử Thạc trông có vẻ không quan tâm, lấy một phong thư ra, giao cho Giang Hằng: “Xem cái này đi.”

Trong phong thư màu trắng đựng một tấm thiệp màu đen viền vàng, giống như một tấm thiệp mời. Giang Hằng mở tấm thiệp ra, hàng chữ màu bạc xinh đẹp ngăn ngắn khiến người ta chỉ cần nhìn là thỏa mãn__ [Tối mai lúc 10 giờ tôi sẽ đến lấy [Con quạ đêm đen].] Ký tên là ‘Hắc Nha’.

“Người văn hóa, không phải sao?” Có thể viết chữ đẹp thế này, tất nhiên là người có trình độ văn hóa cực cao, cho dù không phải tốt nghiệp trường học cấp cao, cũng nhất định xuất thân từ gia đình dòng dõi.

Damon đã đi được một quãng, chợt quay lại, nhìn hai người lộ ra nụ cười quái dị.

“Xem ra tối nay lại không được ngủ ngon.” Cuộc hẹn của họ phải tạm thời bỏ qua một bên, Giang Hằng tựa hồ cảm thấy có chút đáng tiếc, không nói tiếng nào thờ dài. Vu Tử Thạc vuốt tóc bị gió thổi loạn ra sau tai, vỗ vai Giang Hằng, đi về tiệm cà phê. “Đi.”

Không cần quá nhiều ngôn ngữ, Giang Hằng bắt giác nhếch khóe môi, đi theo y. “Hẹn hò?”

“Đúng, hẹn hò đi.” Miệng Vu Tử Thạc vẫn nhướng lên, Giang Hằng cảm thấy, y cười lên luôn rất xinh đẹp, sẽ kích khởi hảo cảm theo bản năng.

Ngồi lên ghế mây, bọn họ đối mặt nhau, Giang Hằng trong lúc vô ý đưa tay nheo nheo mắt Vu Tử Thạc, “Anh cười hoài như vậy không mệt sao?”

“Năm đó tôi có thể đối diện tấm gương luyện cười suốt hai tháng.” Trên mặt truyền tới cơn đau, khoe miệng vẫn cong không đổi, trong mắt lại lộ ra không vui, trên trán tựa hồ đã nhảy giật gân xanh, y đánh lên tay Giang Hằng. “Kỳ thật lúc nhỏ tôi không thích cười, chuyện đầu tiên Enya dạy tôi chính là __ ‘Làm đặc công, cậu nhất định phải luôn mang theo nụ cười, đỡ bỏ tất cả phòng bị của mục tiêu.’”

Quả thật, cười là liều thuốc độc dễ khiến người ta thả lỏng cảnh giác nhất, sát thủ này rất giỏi tỏ ra yếu thế, thậm chí có lúc cố ý bức bản thân vào tuyệt cảnh, vào thời khắc người khác cho rằng thắng lợi đã nằm trong tay thì lại xoay chuyển càn khôn. Đây chính là thành quả do người phụ nữ đó giáo dục ra, trong thời gian mười lăm năm, Enya dạy cho Vu Tử Thạc tất cả những gì cần thiết để sinh tồn, cô đã biến y thành một bản sao của mình.

Phục vụ bụng hai cốc cà phê lên, Mocha lan tỏa mùi hương socola nồng đậm. Vu Tử Thạc cười nhìn nữ phục vụ, trên mặt nữ phục vụ lập tức đỏ bừng.

“Vi thể đây trở thành thói quen của anh.” Giang Hằng cuối cùng cũng hiểu, tại sao khi Vu Tử Thạc ngủ khóe miệng sẽ rũ xuống, đó mới là y thật sự.

“Đừng cho rằng tôi không biết anh đang nghĩ gì.” Vu Tử Thạc bưng cốc cà phê về hình nai lên uống một ngụm, ngược mắt nhìn Giang Hằng. “Anh không thích tôi làm vậy với bất cứ ai đúng không, anh là kẻ cuồng khổng chế.”

Cư nhiên gọi hắn là kẻ cuồng khổng chế? Chân mày Giang Hằng khẽ nhăn lên, đường nét trên bộ mặt dưới ánh đèn càng trở nên sâu sắc, “Anh cho rằng tôi sẽ muốn anh thay đổi? Cho dù tôi thật sự có suy nghĩ này, anh cũng sẽ không nghe theo.”

‘Cho dù... cũng có thể’ và ‘cho dù... cũng có thể không’, đây là logic tư duy của Vu Tử Thạc, y luôn là người phức tạp.

“Bỏ đi, không nhắc mấy chuyện vô vị này nữa.” Vu Tử Thạc đột nhiên thờ dài, y làm sao vậy, tự đứng lại cùng Giang Hằng nói tới chuyện của mình và Enya trong quá khứ.

“Lần đầu tiên hò hẹn vui vẻ.” Giang Hằng bưng ly cà phê lên uống một ngụm.

“Ừ.” Vu Tử Thạc uống cà phê, nâng mắt nhìn Giang Hằng, con mắt màu hổ phách giống như lốc xoáy không biên giới, giống như có thể hút người ta vào trong, không cách nào thoát thân. Từ lần hợp tác đầu tiên đến lần đầu tiên ngắm mặt trời mọc, bọn họ sẽ có bao nhiêu cái lần đầu tiên? Thật đáng mong đợi.

Cảm giác mong ngóng này làm tìm người đập nhanh, Giang Hằng bỏ ly cà phê xuống, chống tay lên bàn, gương mặt yên lặng khiến người ta có cảm giác áp bức uy nghiêm, nhưng không ngờ khi hần mở miệng lại chỉ gọi tên đối phương. “Tử Thạc.”

Đột nhiên bị gọi thẳng tên như thế, Vu Tử Thạc kinh ngạc ngẩng người, chân đứng phải chân bàn, đầu đón híp mắt lại, trên trán đổ mồ hôi, vẻ mặt của y mang theo màu sắc tình dục kỳ lạ dưới ánh đèn. “Chuyện gì?”

“Anh nhìn tôi.” Giang Hằng một tay nâng mặt, nhìn chăm chú người trước mặt, đôi mắt như biển Aegean đột nhiên bùng cháy mầm lửa.

Vu Tử Thạc nhìn Giang Hằng, chiếc cằm nhọn khê hất lên, vẻ mặt mang theo nghi ngờ. “Cái gì?”

“Không có gì.” Giang Hằng duỗi tay, dán lên mặt Vu Tử Thạc, cảm giác da thịt tiếp xúc tốt vô cùng, “Vì như vậy tôi sẽ có thể nhìn thấy anh.”

Vu Tử Thạc lại ngạc nhiên, gương mặt tuấn tú bị bóng tối che đi, ngữ điệu cũng trở nên trầm thấp lạnh lùng, “Anh còn muốn thế nào?”

“Tôi thích đôi mắt anh.” Tay Giang Hằng vượt qua mái tóc ngắn mượt mà của Vu Tử Thạc, gió đêm chậm rãi thổi qua bên cạnh.

“Đã nói anh là kẻ cuồng không chế mà.” Vu Tử Thạc nắm cánh tay Giang Hằng lại, lòng bàn tay to bực vô cùng ấm áp. Mười ngón tay giao nhau, Giang Hằng có thể cảm nhận được những nốt chai giữa các ngón tay của đối phương, ngón tay làm bạn với súng thời gian dài mát lạnh như khối băng. “Tử Thạc, đã rất lâu chúng ta luôn xoay quanh vấn đề tín nhiệm, cái gai này kỳ thật vẫn luôn tồn tại.”

Không sai, cây gai độc hoài nghi vẫn ghim trong lòng, Vu Tử Thạc từng nghĩ, hai người hợp tác không nhất định phải xuất phát từ lòng tin, nhưng có lẽ trong quá trình này, bọn họ có thể học được cách tin tưởng đối phương. Đến hiện tại, bọn họ đã học được cách tin tưởng lẫn nhau chưa?

“Thời gian đã rút cây kim đó rồi.” Giống như dao găm đâm vào ngực, rút ra nhất định chảy máu, nhưng nếu không rút ra, thì sẽ mất mạng, tình huống tiến thoái lưỡng nan đã sắp đẩy bọn họ vào tuyệt cảnh. Vu Tử Thạc chăm chú thuốc, sương khói mỏng manh quanh quẩn bên tai. “Giang Hằng, tôi rất cảm ơn anh đã cho tôi công việc này, tuy không mấy nguyên ý tiếp nhận, trong thời gian này, tôi dần cảm thấy bản thân trở thành một người không tệ. Nhưng hiện tại, chúng ta đã có vấn đề mới...”

“Cách thức làm việc của chúng ta không thể nào đạt được thống nhất.” Giang Hằng tiếp lời Vu Tử Thạc, hần cũng hiểu, dưới tình huống này, nếu còn tiếp tục không giải quyết vấn đề tín nhiệm, sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ táng mạng trong công việc này. Lời cảm ơn của Vu Tử Thạc rất thành khẩn, nếu kho đọng ký ức của hần không có sai sót, đây là lần đầu tiên Vu Tử Thạc thật tâm thật lòng cảm ơn hần.

“Chúng ta đang ‘chấp pháp’ ngoài vòng pháp luật, đi theo trình tự chính quy thì không thể thông được.” Vu Tử Thạc nhẹ rầy tàn thuốc. “Cho nên tôi nhất định phải làm rõ, anh rốt cuộc muốn cái gì?”

“Mấy ngày nay tôi cũng đang suy nghĩ vấn đề này.” Giang Hằng ôm khuỷu tay, dựa vào lưng ghế, ngừng lại rất lâu mới tiếp tục nói: “Có thể, chúng ta muốn cứu người, thì không thể khăng khăng vào thủ đoạn.”

Đạt được đáp án mình muốn, Vu Tử Thạc thỏa mãn mỉm cười. Nhưng Giang Hằng lại bắt đầu đi lắc đầu, hèn hò? Không, tên này ngay từ đầu đã dự định thuyết phục hần tiếp nhận cách làm của mình. Cái tên xảo quyệt.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 19: Một Chuyện Vớ Vẩn.

Máy thu hình phát lại trên màn hình di động, Michelle sắp xếp lại bàn, cầm túi da nhỏ màu tím la lan đi về phòng thay đồ.

“Thời gian đã xấp xỉ rồi.” Vu Tử Thạc lấy tiền mặt đặt dưới ly, “Hiện tại tôi chỉ có một phụ nữ, mà anh có một cảnh sát.”

“Tôi luôn cảm thấy người bạn cảnh sát của anh không thích tôi lắm.” Giang Hằng hơi nhướng mày, trong giọng điệu mang theo sự không tình nguyện, đương nhiên, hần không có hảo cảm gì cho lắm với tên Ford Klaus như cô đầu tường kia. Vu Tử Thạc néo néo mặt đối phương, nhẹ lắc đầu. “Nhất định là về mặt của anh quá dọa người.”

“Cũng không thấy anh ta thích thú gì anh.” Nắm cổ tay đối phương, con mắt màu lam của Giang Hằng ngưng tụ ánh sáng cứng cỏi. Vu Tử Thạc rút tay ra, cười nhìn hacker. “Đừng nói như thế, Ford yêu tôi đó.”

“Nếu yêu đến mức hận không thể giết chết đối phương cũng tính là yêu, thì anh ta nhất định rất yêu anh.” Giang Hằng dùng giọng nói bình tĩnh giễu cợt sát thủ, trên thực tế hần cho rằng hần nói không mấy quá đáng, nếu nhất định phải nói, mức độ tình cảm của Ford Klaus đối với Vu Tử Thạc đại khái là hận không thể dùng mười phát đạn bắn nát thi thể của đối phương mới đúng.

“Tại sao tôi cảm thấy trình độ châm chích người của anh một chút cũng không thua kém gì tôi vậy?” Vu Tử Thạc nhăn mày, nhìn Giang Hằng. Giang Hằng nhìn lại y, cười nói: “Anh đang khen tôi à?”

Con mắt màu hổ phách nhướng lên, tỏa ra khí lạnh âm u: “Anh nói thử xem?”

“Ít nhất anh Klaus khi ở trước mặt tôi rất phối hợp.” Giang Hằng mặt không đổi sắc nói.

“Đó là anh ta đã hết nói nổi với anh.” Vu Từ Thạc bỏ tay vào túi đứng lên, kết thúc vấn đề ‘thanh tra Ford Klaus yêu ai nhiều hơn’, “Anh nên nghĩ cách nhắc nhở Levi cẩn thận Hắc Nha, lần này hẳn ta chơi thật.”

Trong chuyện này bọn họ ở chỗ sáng, Hắc Nha lại ở trong tối, theo dõi nhất cử nhất động của họ. Nếu không, không thể nào khi bọn họ vừa rời khỏi hành lang trung bày, thì lại nhận được thiệp thông báo sẽ trộm đồ của Hắc Nha.

“Có thể thấy, anh rất quan tâm đối với ông chủ của hành lang trung bày này.” Giang Hằng gật đầu, cũng đứng lên, “Nhưng tôi phải nhắc nhở anh, công việc của chúng ta là cứu người, chứ không phải bắt trộm.”

Giọng điệu nghe thế nào cũng thấy quái dị, Vu Từ Thạc gác tay lên vai Giang Hằng, “Bức tranh đó là do một người bạn đã chết của Levi tặng cho anh ta, đối với anh ta nó rất quan trọng.”

Di vật của người đã khuất, đích thật rất có ý nghĩa. Giang Hằng hiểu ý Vu Từ Thạc. “Thế này vậy, tôi sẽ đem thiệp thông báo giao cho anh Klaus, để phía cảnh sát ra mặt xử lý.”

“Như vậy cũng được.” Vu Từ Thạc hiểu rõ năng lực của phía cảnh sát căn bản không thể ngăn cản Hắc Nha, nhưng Giang Hằng nói không sai, bắt trộm không phải là công việc của họ, bọn họ không thể bắt cứ chuyện gì cũng chen tay vào.

Ánh đèn New York trong đêm thắm lặng chiếu sáng, trên đường xe cộ đông đúc, dưới sự phồn hoa, thời gian vội vàng trôi qua. Bầu trời dần sáng lên, ánh đèn tắt ngủm, dưới bãi cỏ màu xám kim loại, thành phố yên tĩnh đứng thẳng.

Không biết bạn có từng cẩn thận ngắm kỹ thành phố nơi mà bạn sinh sống chưa, hiện thực tối tăm tẻ nhạt khiến bạn nản lòng thoái chí, nhưng bạn cũng từng thấy được hy vọng sinh ra khi ánh mặt trời mọc lên.

Bình minh rạng rỡ trước ngực, sát thủ ngồi trên nền xi măng của sân thượng, duỗi lưng, làn gió mát mẽ thổi qua tóc y, tai nghe dạng cảm ứng truyền tới giọng nói: “Thế nào rồi?”

Nụ cười trên miệng y trở nên rực rỡ kỳ lạ dưới ánh mặt trời, người phụ nữ ở tòa nhà trước mặt cũng đã thức dậy, đi vào nhà tắm bắt đầu chỉnh sửa dung nhan ngoại hình. “Michelle và ông chủ của cô ta rất giống nhau.”

“Về mặt?” Cả đêm chỉnh lý tư liệu khách hàng do thanh tra Klaus tìm cho, Giang Hằng dựa lên lưng ghế, đốt một điếu thuốc.

“Không, ý tôi là vừa rồi cô ta đã dùng sữa rửa mặt để mà đánh răng.” Một con bò câu đậu dưới chân y, Vu Từ Thạc rắc bánh mì sáng chưa ăn hết trước mặt nó, con bò câu này tựa hồ không sợ người, ngược lại bay lên đậu trên tay y, nhẹ mồm bánh mì vụn còn vương trong tay.

“Ông chủ bừa bộn và nhân viên bừa bộn, một tổ hợp thật kỳ diệu.” Giang Hằng nhin cười, ánh sáng chiếu qua khe hở của rèm cửa sổ, chiếu sáng bàn phím màu đen của hắn.

“Vật tự theo loài.” Nụ cười trên mặt Vu Từ Thạc càng đậm. “Cho nên chúng ta đây thì tính là gì?”

Ông chủ thông minh và nhân viên tài cán? Trừ ai cũng sờ trường và giới che giấu ra, thì hình như bọn họ không có điểm chung nào nữa.

Giang Hằng cầm cốc trên bàn uống một ngụm cà phê, không nhanh không chậm trả lời: “Thương yêu lẫn nhau cũng tính là điểm chung.”

“Cũng đúng.” Vu Từ Thạc nhần mày, Giang Hằng này, trong lúc giờ tay nhắc chân, nói năng cử chỉ đều lộ ra sự chắc chắn và xác định với tất cả mọi thứ.

Sát thủ hiếm khi không phản bác, điều này khiến ánh sáng trong mắt Giang Hằng ảm đi mấy phần. “Lời mời đó hiện tại vẫn còn hiệu lực.”

“Sao, còn có kỳ hạn?” Giọng điệu bất mãn, con bò câu bay khỏi tay y.

Giang Hằng mỉm cười, thả lỏng người, tiến sát vào micro nói: “Đối với anh, vĩnh viễn có hiệu lực.”

“Tôi biết.” Khóe miệng cong lên độ cong thỏa mãn, gió thổi qua mái tóc, Vu Từ Thạc nhìn Michelle đã sẵn sàng ra ngoài, “Nên bắt đầu làm việc thôi.”

“Justin Alexis.” Giang Hằng nói ra một cái tên. “Một trong những khách hàng chủ yếu của Michelle, ngoài mặt kinh doanh công ty tài chính, nhưng lại lén lút tham gia không ít vụ buôn lậu, căn cứ theo tư liệu của anh Klaus cho tôi, trong tất cả khách hàng thì hệ số nguy hiểm cao nhất chính là người này.”

“Ừ, hôm nay là thứ bảy, nhưng cô ta lại cố công trang điểm như thế, xem ra quả thật muốn đi gặp ai đó.” Vu Từ Thạc vuốt cằm, ánh sáng rọi lên mặt y, con mắt ngưng đọng suy tư giống như một động vật xảo quyệt nào đó đang tính toán kế hoạch săn bắt con mồi, “Anh cảm thấy Justin có bao nhiêu khả năng là Hắc Nha?”

“0.” Giang Hằng không chút do dự nói: “Người như Hắc Nha, giấu mình trong bóng tối, hẳn sẽ không tạo ra một thân phận quá mức gây chú ý như vậy. Có lẽ lỗi suy nghĩ trước đó của chúng ta có sai lầm.”

“Cũng có nghĩa là, Hắc Nha không liên quan đến nguy cơ của Michelle.” Vu Từ Thạc đi theo Michelle xuống lầu, vì thói quen của sát thủ, bước chân y rất nhẹ, tựa hồ không hề phát ra bất cứ âm thanh nào. “Cô ta chọn phải Justin.”

“Tác phẩm hội họa và buôn lậu, tựa hồ có thể thấy được đầu mối.” Giang Hằng điều tra ra ghi chú sử dụng thẻ tín dụng của Justin, “Đích thật, hẳn dùng danh nghĩa cá nhân đặt một mớ tác phẩm hội họa vận chuyển đến Iran, ít nhất có năm container ký tên hắn ta.”

“Dọn sạch hành lang trưng bày đó cũng không đủ chứa năm container kia.” Chuyện đã đến lúc này thì không cần phải nói nhiều, Vu Từ Thạc và Giang Hằng đều hiểu rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Các tù Iran và súng ống, đạn dược luôn không thể thoát khỏi can hệ, Justin muốn dùng những bức tranh để làm bia, buôn lậu súng đạn.

“Chúng ta phải nhanh chóng hơn nữa, hàng này buổi chiều sẽ xuất cảng.” Một khi hàng hóa xuất cảng, chuyện đầu tiên Justin làm đương nhiên chính là diệt khẩu. Mỗi lần ăn này là thông qua Michelle, trừ cô ta ra, không ai hiểu rõ số lượng tranh. Cho dù sau này có người truy xét, Justin cũng có thể đổ hết tất cả trách nhiệm lên người Michelle.

Đối với một người chết mà nói, vu oan giá họa, có gì đáng lo nữa.

Thu lại ánh mắt gian trá, Vu Từ Thạc đứng từ xa nhìn Michelle đang ở bên đường bắt xe. “Này, Giang Hằng, tôi có ý này.”

“Anh muốn giăng bẫy Justin?” Giang Hằng rất tò mò về suy nghĩ của Vu Từ Thạc, sát thủ này vô cùng gian xảo, mỗi lần đều có thể nghĩ ra những chủ ý khiến người ta cảm thấy mới lạ.

“Nghĩ cách làm chậm thời gian số hàng đó xuất cảng.” Vu Từ Thạc đốt một điếu thuốc, khóe môi cười càng sâu. “Tôi muốn một mũi tên bắn hai con nhạn.”

“Giữ liên lạc.” Giang Hằng lập tức hiểu kế hoạch của Vu Từ Thạc, đứng lên, đi tới tủ quần áo chọn đồ.

Quốc lộ thứ năm New York, hai chiếc taxi một trước một sau chạy trên đường, lái qua cầu Brooklyn, Michelle dừng lại trước căn nhà ở đường lớn Smith thứ chín, đó là một căn nhà bình thường, chỉ cao hai tầng. Còn chưa đợi cô đi tới cửa, cửa đã bị đẩy ra, một người lao ra ôm chặt lấy cô.

“Chị Michelle thân yêu, gần đây chị khỏe không?” Cô gái ôm Michelle mặc một chiếc áo liền đầm màu trắng dài qua đầu gối, mặt cô trông khá tương tự với Michelle.

“Em thấy rồi đó.” Michelle thả lỏng vòng tay, thể hiện dáng vẻ hoàn mỹ của mình cho em gái xem, đây là nguyên nhân mà cô kỹ lưỡng trang điểm. “Gần đây chị đang quen một người bạn trai rất tuyệt, em chờ nhận thiệp mời đi!”

“Thôi đi, chị sao có thể có bạn trai.” Em gái cười lạnh. “Lau cho sạch sót cả chua trên cổ áo trước đi, đều do chị cầu thả như vậy, lại mơ hồ thành thật nên cứ bị đàn ông lừa.”

“A... ba mẹ đâu?” Michelle vô cùng lúng túng, mỗi lần cô muốn khoe khoang với em gái này luôn bị vạch trần, đáng ghét, lẽ nào cô diễn tặc quá sao? Sau đó cô đột nhiên nhớ tới sót cả chua mà em gái vừa nói, cúi đầu nhìn cổ áo... a... buổi sáng khi ăn hotdog cô không cẩn thận!!

“Ba mẹ ra ngoài rồi, cuối tuần chỉ còn lại hai chúng ta.” Em gái chu miệng, mang điếu bộ chị lại mơ hồ rồi.

Michelle bắt đầu dĩ, ôm em gái lần nữa, nhẹ hôn lên má em mình. “Tóm lại, Mitchell bảo bối của chị, được gặp em thật tốt.”

Michelle, Mitchell... Vu Từ Thạc ngây người, thì ra là chị em sinh đôi? Lúc này, đồng thời y thấy bên cạnh hành lang gỗ có một bóng người màu đen ẩn nấp.

Thu lại biểu tình kinh ngạc, y cười lắc đầu, “Trời... Giang Hằng, tôi nói với anh, đây thật là một chuyện vớ vẩn.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 20: Nguy Cơ Hoan Lạc.

Căn phòng nhỏ màu đỏ trắng xinh đẹp, trong phòng ngủ chính rộng rãi ở tầng hai, chị em Michelle hứng thú kịch liệt chơi trò Wii Thượng trên mạng. Michelle Alex cầm điều khiển, la to. “Ném thử tuyệt sát của chị này!”

“Đáng chết!!!” Mitchell Alex kêu lên, quả bóng thấp xẹt qua lưới đội xuống đất rồi ra khỏi ranh giới.

“Nói ra thì, chỗ này của em đầy đủ thật.” Michelle nhìn quanh bốn phía, lon coca bia rượu vút lung tung, quần áo cũng bừa bộn khắp nơi, thùng rác chất đầy khăn giấy và bã cà phê. Trình độ lười thôi của cô em gái này, một chút cũng không thua kém gì cô.

“Dù sao trong nhà này chỉ có hai chúng ta ở, trời biết đất biết!” Mitchell không thèm bận tâm, ngồi trên sàn lấy khăn lau mồ hôi.

Ngoài cửa, có người nhìn trộm qua khe hở vào phòng, cười lạnh âm trầm, hai người? Thật là chị em đơn thuần.

Justin đưa ra số tiền lớn để hắn giải quyết tốt hậu quả, hắn còn cho rằng mục tiêu sẽ rất phiền phức. Hai người trong căn nhà này không hề phát giác được sự tồn tại của người thứ ba, đùa à, danh hiệu của hắn là sát thủ Gustine nổi danh.

Đương nhiên, vị sát thủ nổi danh đình đình này rõ ràng cũng không phát giác được trong nhà này thật ra còn có người thứ tư.

Vu Từ Thạc đứng ở đầu cầu thang, thân thể dán sát vào vách tường, nhàn nhả điều chỉnh súng giảm thanh trong tay, gương mặt ẩn trong bóng tối trông càng thêm âm trầm, sau đó y ho nhẹ một tiếng, ngay khi Gustine quay mặt lại thì lập tức bóp cò, Gustine cảm thấy trên đùi nóng bỏng, đau đớn kêu lên đùng vào cửa.

Chị em Michelle trong nhà chỉ nghe thấy tiếng có người kêu đau, sau đó là một tiếng bình, một người đàn ông tay cầm súng màu bạc ngã vào nhà.

“Đây... là cosplay?” Michelle vuốt tóc, suy đoán.

Gustine đổ đầy mồ hôi lạnh đồng thời cũng phải đen mặt, đau đến hít từng hơi. Tiếp theo, các cô nhìn thấy trên đùi của Gustine đang chảy máu, liền biến sắc, hai tiếng thét mang âm sắc khác biệt lập tức vang lên.

Có người che hai lỗ tai đi vào, dùng vẻ mặt chịu không nổi cao giọng nói: “Yên tĩnh một chút!”

Người đàn ông vừa vào cửa này toàn thân tỏa ra không khí âm lạnh, giống như từ thần tay cầm lưỡi hái, Mitchell lập tức bị dọa tắt tiếng, chỉ có miệng là vẫn còn mở lớn, phát ra âm khan, từ khẩu hình có thể đoán đó là một câu chửi bới còn chưa kịp nói ra.

Michelle hồi phục lại sau khi bị dọa thì nhận ra y ngay. “Anh... Mansen?”

“Mày... mày là thứ bị ôi! Dám bắn lên tao!” Gustine đổ đầy mồ hôi, găm lên tức giận với người đàn ông đứng sau lưng, vừa định nhấc súng bắn trả, tay lập tức bị một chiếc giày da đánh bóng loáng dẫm lên, hắn bắt mất la lớn. “Mẹ nó mày là ai? Biết ông mày đây là ai không hả? Hừ, nói ra sẽ dọa chết mày__”

“Gustine Moricca, lính đánh thuê, thích tự xưng là sát thủ ưu tú hoàn mỹ nhất.” Vu Từ Thạc đọc lại theo giới thiệu của Giang Hằng trong tai nghe, vừa nói vừa xài một tay, “Trên thực tế vào vừa nghề không quá hai năm.”

“Mày... sao mày biết ông đây vừa vào giang hồ đã nổi tiếng!” Gustine cố gắng rút tay khỏi đế giày đôi phượng. “Nếu mày đã biết, không muốn chết thì... thả ông mày ra!”

“Justin quả đúng là không gặp đúng người.” Sao lại chọn người thế này đến giết người diệt khẩu, Justin xem ra cũng chỉ là kẻ hồ đồ. Vu Từ Thạc cúi người nhìn Gustine, “Tôi nói anh đó, thật ra... anh lẫn lộn giữa Michelle và Mitchell rồi đúng không?”

“Thì, thì sao chứ!” Ủy thác này được trả thù lao trước, tiền vừa đến thì nhiệm vụ sẽ bắt đầu, số điện thoại dùng để liên lạc cũng sẽ lập tức mất hiệu quả, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không thể ngừng lại giữa chừng. Vì cách phát âm tên quá giống, hai chị em này lại giống nhau, Gustine mới tìm tới Mitchell. Sau đó, trong quá trình theo dõi Mitchell hắn biết được cô còn một người chị, tên Michelle.

Vì thế, Gustine bị rối lên, lộn xộn, không biết nên làm thế nào. Hôm nay Michelle lại đến tìm Mitchell, đại gia này liền nghĩ, không bằng cứ xử lý cả hai chị em, thì giải quyết được vấn đề.

Cho nên đầu đuôi sự việc, chính là ông chủ hồ đồ mở ra một hành lang trưng bày hồ đồ với một nhân viên hồ đồ bị một nhà tư bản hồ đồ thuê một sát thủ hồ đồ diệt khẩu, cả chuyện này căn bản là một chuyện hồ đồ đến cực điểm.

Trói ngược Gustine lại, Vu Từ Thạc mới nhìn Michelle, “Cô cũng nghe thấy rồi đó, người này đến để giết các cô.”

“Vậy còn anh? Anh là hiệp khách sao?” Michelle nhìn người đàn ông anh tuấn phóng khoáng, trước đó chỉ cảm thấy anh ta rất đẹp trai, hiện tại lại cảm thấy anh ta vừa lợi hại vừa đẹp trai, bất giác hai má ửng hồng.

“Chị, trọng điểm của chị sai rồi, chị không cảm thấy người này đột nhiên xuất hiện ở nhà chúng ta là chuyện rất quái lạ sao?” Mitchell không kìm được si vả, chẳng qua hoàn toàn bị chị mình bỏ qua, chị gái cô một tay chống lên mặt, nói: “Sao lại vậy chứ, bạch mã hoàng tử trong phim đều đột nhiên hiện thân anh hùng cứu mỹ nhân mà.”

Vu Từ Thạc bất chợt kéo tay Michelle, dẫn cô ra ngoài. “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Mặt Michelle lập tức đỏ như trái táo, lẽ, lẽ nào anh ta muốn bộc bạch? “Tôi... tôi cũng có chuyện muốn nói với anh.”

“Chị hai chị xong rồi.” Mitchell nhìn chị gái mang trạng thái hoa si không nhận được muốn giúp đỡ. “Đội đã hai người kia, người đàn ông này tính sao đây? Tôi không muốn ở riêng với hắn ta đâu!”

“Báo cảnh sát đi.” Vu Từ Thạc quay đầu, mỉm cười với Mitchell.

Gương mặt tuần tú ưu nhã, nụ cười sáng lạn như mặt trời, khiến Mitchell cũng nhìn tới ngây ngẩn, một lúc sau mới tỉnh táo lại, “Báo cảnh sát, đúng! Báo cảnh sát!” Quay lại gầm vào mặt Gustine: “Còn đồ! Chờ ngồi tù đi!”

Gustine ngồi dưới đất lặng lẽ nhìn tất cả những gì vừa diễn ra, tâm tình cực kỳ muốn khóc, hấn nhin ra rồi, người đàn ông đó cũng là sát thủ, nhưng cùng là sát thủ, sao đối đãi lại kém như thế?!

Đi được một quãng trên đường, Vu Tử Thạc buông tay Michelle ra, quay lại nhìn cô nói: “Tôi cho cô biết, bức tranh [Con quạ đêm đen] của hành lang trưng bày các cô gặp nguy hiểm.”

“Nội tâm của tôi cũng rất nguy hiểm, hà... cái gì? Anh nói [Con quạ đêm đen]?” Nghe đến tên bức tranh này, Michelle lập tức tỉnh táo lại. “Sao anh lại biết?”

“Cô không cần bận tâm tại sao tôi biết, đêm nay Hắc Nha sẽ trộm bức tranh đó, tôi có cách giải quyết vấn đề này.” Vu Tử Thạc nhìn thẳng vào cô. “Cô có muốn bảo vệ bức tranh đó không?”

Không cần người này nói, Michelle cũng biết bức tranh đó quan trọng thế nào với ông chủ của mình, càng huống hồ người này vừa cứu cô một mạng, cô tin anh ta sẽ không tổn hại cô.

“Muốn.” Cô trịnh trọng gật đầu, chỉ thấy người đàn ông đó nhỏ giọng thăm thào vào tai cô. Người đàn ông nói xong âm tiết cuối cùng, mắt cô đã trừng thật lớn, miệng há thành hình chữ O, “Này, này, này...”

“Tất cả chỉ chờ xem cô thôi, Michelle.” Nói xong, Vu Tử Thạc vỗ vai Michelle Alex, đi khỏi đó.

Trong bãi đỗ xe ở gần cảng, một chiếc xe màu đen đậu tại đó, Giang Hằng nhận điện thoại, giọng nói của Vu Tử Thạc vang lên. “Thuận lợi chứ?”

“Có lẽ nên nói thời tiết đã giúp đỡ chúng ta, tôi chỉ đến trước cảnh báo bão thôi.” Giang Hằng đóng laptop màu đen để trên đùi lại, “Nhưng mong là lần này sẽ suông sẻ.”

“Tôi muốn gặp hấn ta.” Vu Tử Thạc ngồi trên sân thượng tòa nhà, nhìn hành lang Hoàng Hôn đối diện. Nếu Hắc Nha đã khiêu chiến với y, thì đương nhiên y không có đạo lý nào lại không hồi đáp.

“Cũng tốt, dù sao chuyện bên này đã kết thúc rồi.” Giang Hằng thắt dây an toàn, khởi động xe, chiếc xe màu đen chậm rãi chạy khỏi chỗ đậu.

“Mùa hạ cũng sắp kết thúc rồi.” Vu Tử Thạc nhớ rõ, mùa hạ ba năm trước bọn họ gặp gỡ, lúc đó giữa bọn họ là một khoảng cách nguy hiểm, hiện tại khoảng cách này, trong quá trình căn cứ theo hệ thống đó cứu giúp mọi người, đã dần dần, từng chút một, bị kéo gần lại.

“Tối nay anh qua chứ?” Hạ đi thu tới, mùa đông dường như đang ở trước mắt, Giang Hằng đương nhiên cũng không quên, mùa đông hơn một năm rưỡi trước, bọn họ sóng vai tác chiến, cứu Sarah Grano, tuy lần đó hấn đã xuyt chút nữa mất đi sát thủ này.

Trên bầu trời, mây đen đang tụ lại, nhưng trong lòng Vu Tử Thạc không bị những thứ âm trầm này vây phủ. “Tôi đã rất nhớ anh rồi, mà anh còn muốn dụ dỗ tôi thế sao?”

Bản năng từ đáy lòng kích khởi xung động muốn được ôm lấy đối phương, Giang Hằng bắt đầu đi lắc đầu, ánh sáng tối mờ trong xe khiến đường nét của gương mặt hấn càng trở nên sâu sắc, giọng nói trầm buồn. “Vu Tử Thạc, là anh đang dụ dỗ thôi!”

“Ha ha, anh nói vậy cũng không sai.” Vu Tử Thạc nhún vai, mái tóc màu nâu nhạt khẽ bay trong gió, nụ cười trên môi hách dịch khoa trương, “Dụ dỗ chính là anh.”

“Vậy anh đợi thừa nhận hậu quả đi.” Dục vọng dâng trào theo huyết dịch, giọng nói trầm xuống thốt xong câu, đến từ cuối cùng là nghiến răng phát ra.

Vu Tử Thạc đứng ngược gió đốt một điếu thuốc, khói mờ phả ra nhanh chóng bị gió thổi tan, y hít mát, thản nhiên mở miệng. “Hậu quả này cần anh và tôi cùng gánh.”

Giang Hằng nghe tiếng đối phương cúp máy, liền lắc đầu, cười thấp một tiếng. Gió mát thổi qua tai, hấn nâng cửa sổ xe lên, đập mạnh chân ga. Đĩa nhạc xoay chuyển, giọng hấn vang lên trong khoang xe tĩnh lặng.

“I should know, who I am by now.”

“I walk, the record stands somehow...”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 21: Con Quạ Đêm Đen.

Hoàng hôn trôi qua, bóng đêm dần hạ xuống, Levi đứng trong phòng suu tầm rộng rãi, sau khi tạm biệt Michelle, nơi này chỉ còn lại mình hắn.

Bốn phía hành lang Hoàng Hôn bị xe cảnh sát vây chặt không kẽ hở, những người khoác da hồ đó nói, quái tặc Hắc Nha sẽ đến trộm bức [Con quạ đêm đen] này, bọn họ đã bố trí camera khắp nơi trong căn phòng.

Levi lại gần dùng khăn trắng bao bức tranh lại, phát ra tiếng thảm thì nhỏ bé: “[Con quạ đêm đen]... là thuộc về tôi.”

Thời gian trộm được thông báo còn một tiếng nữa, Levi cột rèm cửa sổ lên, ra khỏi phòng suu tầm, dùng chìa khóa khóa cửa.

Từ xa, trong tòa nhà đối diện hành lang trung bày Hoàng Hôn có người đang xiết chặt tay, Vu Từ Thạc hận không thể rên sát khi còn nóng thờ mạnh. “Tên ngu ngốc!”

Kẻ hồ đồ chính là kẻ hồ đồ, Levi có thể muốn ngăn cản Hắc Nha nhìn trộm tình hình trong căn phòng nhưng không cần nghi ngờ vị quái tặc này đã được giúp đỡ một con đường tốt che giấu tung tích.

“Giang Hằng, tôi cần anh giúp.” Chạy xuống cầu thang, Vu Từ Thạc vừa gọi điện cho Giang Hằng. “Xâm nhập hệ thống camera của hành lang trung bày.”

“Chuyện này rất đơn giản.” Giang Hằng đậu xe bên đường, đang định mở máy tính, nghe không xa truyền tới tiếng nổ. Nơi đó... là hướng bảo tàng nghệ thuật hiện đại.

Tiếng còi cảnh sát vang lên, Giang Hằng che miệng, nuốt xuống tiếng kêu bất ngờ, thở nặng nề: “Vu Từ Thạc, nhà bảo tàng nghệ thuật hiện đại xảy ra vụ nổ, tôi nghe lén đường dây của NYPD, tác phẩm nổi tiếng [Les Demoiselles D'Avignon] của Picasso biến mất rồi.”

Hắc Nha quả nhiên là một đối thủ thông minh, lực chú ý của phía cảnh sát đều tập trung ở hành lang trung bày Hoàng Hôn, đây là thời cơ tốt để hành động. Hắc Nha lợi dụng thư thông báo để di chuyển lực chú ý của cảnh sát, nhằm tiện cho kế hoạch của hắn đêm nay.

“Chúng ta bị lừa rồi.” Vu Từ Thạc đột nhiên ngừng chân, nắm chặt tay. Ngoài cửa lớn, từng chiếc xe cảnh sát đậu trước hành lang trung bày Hoàng Hôn dần chạy đi, chỉ còn lưu lại ba chiếc. “Hay có lẽ, đây cũng là một phần kế hoạch của hắn. Cá cùng tay gấu, Hắc Nha muốn cả hai.”

“Vậy thì để hắn đi đi.” Giang Hằng nghe xong chìm vào trầm mặc, rồi lập lại. “Buông tay đi, chuyện này không liên quan đến chúng ta.”

Vẫn không trả lời, cuối cùng hắn bức dọc trách: “Vu Từ Thạc, tôi biết anh muốn làm gì! Anh đừng quên nơi đó toàn là cảnh sát!”

“Tôi sẽ cẩn thận.” Vu Từ Thạc nói xong gỡ tai nghe xuống. “Tối nay có bão, tốt nhất anh nên về nhà sớm.”

Giày da tiếp xúc với nền đất phát ra tiếng vang, tín hiệu của Vu Từ Thạc ngắt nữa chừng, Giang Hằng đắm về phía vô lăng, thanh gạt nước mưa trước xe di chuyển qua lại, đồng thời, bầu trời lóe lên tia chớp, vài hạt mưa bụi lất phất bắn lên kính thủy tinh, rất nhanh cơn mưa đã đổ ào ào.

Tia lửa nhảy máu trong đôi mắt, chống tay trên trán chửi một câu, Giang Hằng khởi động xe, đạp chân ga, lái khỏi con đường.

Vu Từ Thạc nhìn quanh đại sảnh hành lang trung bày, trên người y đang mặc trang phục giống với những tên cóm NYPD bên ngoài.

Hành lang rộng rãi, bốn phía an tĩnh tạo cảm giác lo sợ, Levi ngồi bên ngoài cửa phòng suu tầm, hai tay xoa mặt, có thể nhìn ra, hắn vô cùng khẩn trương. Nhìn thấy Vu Từ Thạc, đầu tiên hắn hơi kinh ngạc, vừa muốn mở miệng nói chuyện, cửa đã bị mở ra.

Vu Từ Thạc vút đi trốn sau lưng một bức tượng điêu khắc, chỉ nghe tên cóm vừa xông vào lớn tiếng la lên với Levi, “Mau cho tôi xem tranh của anh! Camera của chúng ta mất tín hiệu rồi!”

Levi lập tức như bị sét đánh, sắc mặt xanh lét đứng lên chạy tới cửa, tay cầm chìa khóa run rẩy.

Cách__ Cửa được mở ra, bức tranh vốn được đặt thản nhiên ở giữa căn phòng đã biến mất tiêu.

Người của NYPD cùng lao vào, đầu tiên là kiểm tra căn phòng, Vu Từ Thạc cũng thuận lợi trà trộn vào trong đó.

Y đi đến cạnh Levi, nhỏ giọng nói: “Tôi hiểu tâm trạng của anh, nhưng anh không cần lo lắng, tôi sẽ giúp anh tìm bức tranh về.”

“Tìm? Làm sao tìm?” Sắc mặt Levi tái nhợt, giống như chỉ cần một trận gió thổi vào cũng có thể làm hắn ngã.

“Anh nhìn ở đó.” Vu Từ Thạc nhẹ chỉ tay về đường ống dẫn ở góc tường, Levi lập tức lắc đầu phủ quyết: “Anh Mansen, người không chui lọt chỗ đó.”

“Không sai, người không chui lọt, nhưng bức tranh có thể lọt.” Vu Từ Thạc nói chậm rãi, giọng nói rất nhẹ. “Hắc Nha không mang bức tranh đi, hắn ta ném bức tranh vào đó. Mà Hắc Nha chân chính, nhất định ở trong số chúng ta.”

“Vậy...” Levi đại khái đã hiểu ý Vu Từ Thạc, Vu Từ Thạc thỏa mãn gật đầu, “Lôi kéo những tên cảnh sát này, tôi đi tìm tranh của anh.”

Nói xong, Vu Tử Thạc cầm một cái vali trung dụng, nói với cảnh sát bên cạnh. “Anh bạn, tôi giúp anh cầm nó ra.”

Vị cảnh sát nhìn về mặt sáng lạn của y, nụ cười vui mừng khi được giúp đỡ người khác, hẳn thấm cảm thán, sao lại có người tốt như vậy, tên này khẳng định sẽ được bình chọn vào một trong mười vị cảnh sát New York kiệt xuất trong năm nay. “A, vậy làm phiền anh!”

Cầm vali trung dụng, vừa định ra cửa, một giọng nói vang lên gọi Vu Tử Thạc. “Này, anh bạn, đợi đã, chúng ta cùng đi.” Người đó đi tới cạnh y, nhìn y lộ ra vẻ mặt nghi ngờ. “Guồng mặt xa lạ... anh là người trong đội cảnh sát của chúng tôi sao?”

“Không, tôi là người của phân đội ba ở lại hiệp trợ các anh.” Y lộ ra nụ cười hòa ái với người đó.

“Sao có thể, trước kia tôi chính là người của phân đội ba, hình như chưa từng gặp anh.” Người đó càng thêm khó hiểu, hơn nữa lại nghi ngờ, đánh giá y từ trên xuống.

Lúc này, sau lưng phát ra tiếng vang, Levi ngã bịch xuống đất.

“Đây... là đã kích quá lớn sao?” Có người suy đoán.

“Tổ chất tâm lý thật kém” Cũng có người bình luận như thế.

Các cảnh sát bên cạnh lập tức vây tới, có người dò hơi thở và bắt mạch, có người phụ trách gọi điện thoại kêu cấp cứu.

“Tôi là người mới, trước đây vẫn luôn làm việc dưới quyền tổ trưởng Ada của tổ hung án, anh không biết cũng bình thường.” Về mặt Vu Tử Thạc vẫn trấn định thần nhiên, nụ cười trên môi hoàn mỹ không khuyết điểm, dư quang lại nhìn sang Levi đang chớp chớp mắt với mình.

“A... được rồi, hiện tại có vẻ bận rộn, anh đi trước đi.” Người đó quay lại chạy tới chỗ đồng sự, trong lòng vẫn không kim được suy nghĩ, về mặt điển trai như thế chạy đi làm nghề này là chi, nếu hắn có được tướng mạo như vậy, thì đã sớm chạy tới Hollywood rồi.

Vừa bước ra ngoài Vu Tử Thạc đã cời trang phục cảnh sát đi tới cửa sau của hành lang trung bày, gió lớn kèm theo mưa to xối y ướt nhẹp, y nẩy mở một nắp cổng, nhanh chóng chui vào.

Đường ống thoát nước bên dưới chằng chịt phức tạp, rõ ràng đây là khu vực y không thường tới, muốn tìm bức tranh bị ném xuống đây có thể phải tốn khá nhiều thời gian.

Bên tai không ngừng vang lên tiếng nước rào rào, đại khái đi chừng hai vòng, Vu Tử Thạc vòng qua một cổng kênh, cuối cùng nhìn thấy bức tranh được bọc khăn trắng.

Nhưng y không vội chạy tới, ngược lại ôm khuỷu tay đánh giá một lúc, Đại khái mất năm phút, khí lưu sau lưng đột nhiên thay đổi, y quay người, đúng lúc đối diện với họng súng của người tới, người đàn ông cao to mặt trang phục màu đen, đeo mặt nạ cáo, tư thế tuyệt vời, rất giống một quân nhân được thao luyện vững vàng.

“Đợi anh lâu rồi.” Vu Tử Thạc bước thêm một bước tới chỗ người đó, thần nhiên mở miệng.

“Không ai bảo mày đợi.” Người đó không khách khí đáp trả, giọng nói lạnh lẽo bén nhọn mang theo vẻ châm chích. Súng chỉ thẳng vào ngực đối phương, người đó tí mỉ đánh giá kẻ đang đứng trước mặt. “Làm một sát thủ, trông mày không mấy khỏe mạnh, nếu không sao lại ôm như thế?”

“Vậy sao? Có lẽ thịt thà gì đó đều chui vào bụng chủ thuê hết rồi.” Vu Tử Thạc giờ tay nắm tay người kia. “Rất vui khi được gặp anh, Hắc Nha.”

“Có thể gặp gỡ sát thủ cực đỉnh lĩnh danh một thời, cũng là vinh hạnh của tao.” Tuy không nhìn thấy về mặt của Hắc Nha dưới lớp mặt nạ, nhưng vẫn có thể cảm giác được hắn đang cười lạnh. “Hừ, mày cho rằng tao đến đây chỉ vì muốn hàn huyên vài câu với mày, nói những thứ khoa trương đường hoàng này sao?”

“Muốn tôi nhắc nhở anh không, đây đã là câu thứ tư rồi.” Vẫn giữ nguyên tư thế, ý cười xuất hiện trên môi. “Tuy như vậy đối với tôi vẫn là rất ít.”

“Đối với tao mà nói thì lại quá nhiều.” Họng súng của Hắc Nha chậm rãi dịch xuống, qua thất lưng thì thần nhiên dừng lại, “Thật sao? Mày không mang theo súng.”

“Súng không thể giải quyết tất cả vấn đề.” Đột nhiên, Vu Tử Thạc nắm ngược cổ tay Hắc Nha, họng súng bị bức di chuyển, viên đạn bắn xuống chân họ, hành động quá mạnh mẽ, làm người ta bó tay không kịp. “Dù sao phạm vi công kích của nó rất có hạn.”

“Mày...” Một tay bị nắm chặt, tay cầm súng cũng đang giằng co, guồng mặt dưới lớp mặt nạ của Hắc Nha xẹt qua một chút quái dị không đáng kể, “Rốt cuộc tại sao mày tới tìm tao?”

“Cũng giống như lý do anh tới tìm tôi.” Giọng điệu ôn hòa, chứa đựng mùi vị nguy hiểm. Con mắt màu hổ phách phát ra tia sáng lạnh lẽo. “Muốn xem thử anh là người thế nào.”

“Người muốn xếp hàng ăn cơm cùng tao có cả hàng.” Tay dụng lực, Hắc Nha nghiêng răng nói ra câu này.

Sức lực của Hắc Nha rất lớn, Vu Từ Thạc cũng không thả lỏng, đáp trả đối phương. “Vây thật xin lỗi, tôi luôn không có kiên nhẫn như thế.”

Trong đường ống nước dưới đất, tiếng mưa không ngừng vang lên bên tai, sức mạnh của hai người không chế lẫn nhau, trên trán đổ mồ hôi, thuận theo sóng mũi chảy xuống bên môi, lại đi qua cằm, rồi rơi xuống đất.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 22: Nước Vỡ Đê.

Hai tay đối kháng, mồ hôi thấm ướt lưng, không ngờ sát thủ Mũ Đen này nhìn thì yếu nhược, thân thể tiêm gậy mà lực bạo phát lại kinh người như thế.

Phần cổ tay nơi bị nắm hiện lên vết ứ thâm, Hắc Nha bắt đầu cảm thấy hơi lực bất tòng tâm, “Mày không chỉ là sát thủ đơn giản như thế, mày còn là quân nhân.”

“Muốn nhìn thử khi tôi mặc quân phục không?” Vu Từ Thạc cũng hơi cảm thấy phí sức, ý cười trên miệng nhạt đi không ít.

“Chê phục gọi cảm, nghe không tệ. Mày mặc quân phục chắc rất đẹp.” Hắc Nha cười lạnh, cảm thán.

Thể hình của Hắc Nha, và hành động trộm của này, đều phù hợp với một đặc chất nào đó. Chẳng qua Hắc Nha nổi danh là nói năng thô tục, Vu Từ Thạc không ngờ hắn sẽ nói được lời thế này, “Chúng ta như nhau như nhau thôi, người anh em đội lực chiến.”

Ba chữ đập thẳng vào đầu Hắc Nha, cảm giác nguy hiểm khiến người ta dựng tóc gáy, “Mày chỉ nhìn qua động tác của tao đã đoán được tao xuất thân từ binh đặc chủng?”

“Tôi cũng từng... đi qua không ít nơi.” Vu Từ Thạc hồi ức lại một chút rồi mới trả lời, vừa rồi hiện lên trước mắt y là khói báo động ở biên giới Việt Nam, và lửa đạn ở hàng rào Zala tại chiến trường Iraq.

“Đáng tiếc giữa chúng ta chỉ có thể có một người sống sót ra khỏi đây.” Hắc Nha đột nhiên than vãn.

“Có lẽ là cả hai.” Mái tóc màu nâu nhạt trong sự tối tăm của đường ống nước, phản phát như phủ thêm một bóng mờ. “Đương nhiên, điều này phải xem trình độ phối hợp của anh.”

Giữa lúc đấu đá, vì phân tán lực chú ý, bọn họ nói chuyện qua lại, thử thăm dò thực hư lẫn nhau, trước mắt xem ra, bọn họ đều cảm thấy tình trạng hiện tại có chút nan giải.

Vu Từ Thạc hiểu y đã gặp phải đối thủ thế nào, một quân nhân tinh anh có huấn luyện đặc thù, tiếp tục thế này, lưỡng bại câu thương là khó tránh.

Hắc Nha cũng ý thức được tình trạng này hắn chẳng chiếm được lợi ích gì, nghiêng răng nghiêng lợi, thả lỏng súng đồng thời cánh tay dùng sức đâm vào ngực đối phương.

Một chọn lựa chính xác, Hắc Nha buông súng, nhưng lại giành được nhiều quyền chủ động hơn cho mình.

Trước ngực Vu Từ Thạc nóng lên, cảm giác đau đớn tựa hồ khiến người ta nghẹt thở. Y lao đảo lùi về, trước khi ngã xuống, lại đá ra một cước, chuẩn xác đá vào khẩu súng dưới đất.

Hắc Nha chạy tới chỗ khẩu súng vắng tới, Vu Từ Thạc chống tay xuống đất, phun ra một ngụm máu, ngay khi khẩu súng đang quay tròn giữa không sắp rơi vào tay người, một cây dao nhỏ sắc bén đánh trúng cẳng súng, nó lại lần nữa bay đi.

Hắc Nha đáp xuống đất xong chống vào tường để hoãn khí, đứng ổn người, rồi lại chạy đi giành súng, lúc này Vu Từ Thạc đã vọt tới, cổ tay bị đối phương huých chỗ trúng, súng tuột tay bay lên trên mặt nước.

Hắc Nha gạt cánh tay đang tấn công của đối phương, rồi làm theo tiềm thức co chân tấn công phần bụng của đối phương. Ngay khi tấn công bị cản lại, đồng thời hắn cũng ném một sợi dây ra cuốn lấy khẩu súng sắp rơi xuống nước, kéo mạnh, khẩu súng bay ngược trở về phía hắn.

Vu Từ Thạc hạ người quét chân cản trở lại bị Hắc Nha nhảy lên tránh được, đồng thời con dao nhỏ rơi dưới đất cũng trở về tay y, ngay khi đứng lên bị khẩu súng chỉ thẳng vào đầu, con dao của y cũng để ngay cổ Hắc Nha.

Mặt đất bị nước mưa xối ướt, nước thuận theo mặt đất chảy xuống dưới, nước trong đường ống dẫn có xu hướng dâng lên, với tốc độ nhanh chóng điều cường lưu chuyển.

“Không bằng dừng ở đây đi.” Hắc Nha nhìn chăm chú vào mặt đối phương, lạnh giọng nói.

“Đề nghị không tòi.” Vu Tử Thạc hơi thả lỏng sức lực trong tay, hòng súng của Hắc Nha chậm rãi dịch xuống.

Giây tiếp theo, tay cầm con dao triệt để thả lỏng, Vu Tử Thạc nghiêng người chống cùi chỏ vào tường trở ngược tay nắm lấy cổ tay cầm súng của Hắc Nha, thuận thế bẻ ngược sang hướng khác, pằng pằng__ hai tiếng súng, viên đạn bắn vào vách tường.

Tiếp theo, y bẻ mạnh cổ tay đối phương, chỉ nghe một tiếng rắc, tiếng xương gãy, khẩu súng bị dờ xuống.

“Tò ra yếu đuối để người khác thả lỏng cảnh giác là biện pháp tốt, cả tôi và anh đều rất rõ điểm này. Cho nên anh cũng nên hiểu.” Đáo chân ngang ngửa đối phương, sát thủ cầm súng cười gian xảo: “Chuyện này không xong được.”

Rắc__ Thứ gì đó từ túi áo Hắc Nha bay ra, rồi lăn xuống đất.

“Địch thật tôi nên kết thúc rồi.”

Bị súng nhắm vào đầu, Hắc Nha nửa quỳ, cảm bức tranh bên chân đẩy sang bên cạnh, cứ như thể rơi vào dòng nước chảy siết.

“Chết tiết.” Dừng bức tranh làm bẽ gối nổi xuôi theo dòng nước là chủ ý rất hay, như vậy không chỉ có thể bảo đảm Hắc Nha an toàn trôi đến lối ra, còn khiến người ta không thể nào tấn công hẳn. Đường ống nước dưới đất của New York vô cùng phức tạp, lại thêm hiện tại đang mưa bão, ai cũng không biết Hắc Nha sẽ bị nước cuốn đến đâu.

Vu Tử Thạc nhặt cây bút mực vừa rồi đã rút ra khỏi túi Hắc Nha, ấn nút đóng mở để mở nó, nhẹ ấn phần đầu vào tường, sau một tiếng vang rất nhỏ, một mũi kim độc đâm vào tường. Nhìn lỗ đạn đó, y nhẹ nói: “...Bút súng.”*

Khi về đến dưới nhà Giang Hằng thì đã gần mười giờ, y bị mưa xối ướt nhẹp, âu phục nhẵn nhúm dính trên người. Vừa định gõ cửa, lại phát hiện khóa cửa đã đổi mới. Kiểu khóa dùng vân tay và giọng nói, dễ khóa khó phá, đây tính là trùng phạp? Tức giận của Giang Hằng luôn đến rất nhanh, chẳng qua trong nhận thức của Vu Tử Thạc, loại bảo thủ này thông thường là sấm lôn mưa nhỏ.

Trong nhà, Giang Hằng vừa pha xong một ly cà phê, khói tỏa và hương cà phê xua đi hơi lạnh của cơn bão. Đổi khóa thế này, tên sát thủ không biết tốt xấu đó chắc cũng hiểu rõ ý của hắn rồi, đừng trông mong mỗi lần hắn đều dễ dàng tha thứ cho y.

Đột nhiên, tiếng mưa bên tai lớn hơn, thì ra cửa sổ bị mở ra. Giang Hằng tới bên cửa sổ, đột nhiên dừng bước, gió mạnh đưa vào không chỉ có nước mưa, còn có một người sống sờ sờ. Giang Hằng không vui nhìn người đó, sắc mặt âm trầm như được phủ thêm một lớp khói. “Tôi đã quên, anh quen thói không đi đường bình thường.”

“Tôi chỉ nói với khách thuê trên lầu là tôi quên mang chìa khóa, mà tôi lại muốn về nhà trước bạn gái để nấu xong cơm.” Nói xong Vu Tử Thạc đưa túi đồ trong tay ra, rất rõ ràng, đây là đạo cụ y dùng để gạt lấy sự đồng tình của người khác. Bất luận thế nào, hàng xóm nhất định sẽ cảm thấy y là một người đàn ông tốt không sợ gió mưa, chỉ muốn đứng giờ làm cơm cho bạn gái.

“Anh quá chết tiết, Vu Tử Thạc, không an phận thủ thường không nói, còn...” Một nụ hôn ngăn cản Giang Hằng tiếp tục nói, tay chạm vào áo sơ mi ướt nhẹp của đối phương, điều này cũng khiến hắn không thể nói gì. Rời khỏi thân thể đối phương, Giang Hằng đi tới trước tủ quần áo lấy khăn tắm ném cho y.

“Tôi sẽ coi như anh đã tha thứ cho tôi rồi.” Vu Tử Thạc cầm khăn tắm, cười gian xảo nhưng lại khiến người ta yêu thích.

“Ai nói tôi đã tha thứ cho anh?” Giang Hằng đương nhiên sẽ không thỏa mãn với thái độ của y, hắn thậm chí muốn lập tức đập nát gương mặt đang cười này. Cánh tay nắm lấy mái tóc của Vu Tử Thạc từ phía sau, đẩy y vào phòng tắm. “Đi tắm.”

Đợi khi Vu Tử Thạc mở nước nóng, vừa cởi nút áo vừa định đóng cửa, Giang Hằng đột nhiên đẩy cửa vào, trên mặt vẫn mang theo tức giận, nhưng trên tay còn cầm theo ly cà phê nóng. “Đợi đã, uống cái này trước đi.”

Vu Tử Thạc hơi kinh ngạc, nhận ly cà phê uống một ngụm lớn, rồi tiện tay đặt lên cạnh bồn tắm, y để trần thân trên, dưới ánh đèn phòng tắm, những vết sẹo chẳng chịt trên người dị thường rõ ràng. Lòng bàn tay to rộng dán lên phần bụng y, nơi đó có một vết sẹo do bị đâm dài chừng hai thước Anh, “Cái này sao lại có?”

“Đó là khi ở Afghanistan, anh biết hậu quả khi đặc công bị bắt.” Giọng điệu bình tĩnh, Vu Tử Thạc chỉ đang lặng lẽ thuật lại, ánh đèn mờ ảo của phòng tắm rơi lên mặt y, con mắt màu hổ phách xẹt qua tia sáng u tối. “Bọn họ dùng rất nhiều cách muốn bắt anh mở miệng, chỉ để nghe được tên chủ thuê.”

Sau đó y nhẹ nhún vai, ngẩng đầu, lại chạm phải tầm mắt của Giang Hằng, ánh mắt giống như có nhiệt độ, đối phương trực tiếp hôn lên môi y, đẩy y về phía bồn tắm, nước trào lên da thịt, khói mù màu trắng không chút cổ kỳ lan tràn ra. “Vậy cuối cùng bọn họ biết không?”

“Anh nói xem?” Vu Tử Thạc nhún mày nhìn lại Giang Hằng, ánh sáng sắc bén ngưng tụ trong mắt khiến người ta phải cảnh giác, giọng điệu thản nhiên giống như từ thần đang tuyên bố lời điều kiện. “Cuối cùng bọn họ đều chết.”

“Cũng phải, vậy mới phù hợp với kịch bản của anh.” Giang Hằng vốn không thích chuyện quá mức máu tanh bạo lực, nhưng sát thủ trước mắt, bất luận thế nào đều không thể khiến người ta cảm ghét. Lẽ nào lực bao dung của bản thân đã trở nên mạnh như thế rồi sao? Giang Hằng chỉ có thể nghĩ vậy.

“Trong kịch bản của tôi vốn không có một nhân vật như anh.” Vu Tử Thạc hơi híp mắt, cảm thụ đôi môi đối phương nhẹ lướt qua ngực mình, đầu lưỡi nóng bỏng qua lại trên phần bụng.

“Vậy bắt đầu từ hiện tại liền viết vào đi.” Mái tóc đen của Giang Hằng bị nước văng thấm ướt, hấn cúi người, thưởng thức hương vị của Vu Từ Thạc, cơ thịt của Vu Từ Thạc rất đàn hồi, chắc nịch hơn nữa lại trơn láng, chỉ mới tiếp xúc một chút, đã nảy ra ý niệm muốn hôn một lượt toàn thân đối phương. Đây đã không còn là lần đầu tiên Giang Hằng nghĩ như thế, bọn họ luôn như vậy, hơi tiếp cận, lửa dục vọng liền lập tức bị điểm.

Luôn bị động cảm thụ không phải là hứng thú của y, tay Vu Từ Thạc trượt tới phần eo Giang Hằng, sờ lên lưng, xúc cảm da thịt chắc nịch vô cùng dễ chịu. Y cắn lên phần cổ Giang Hằng, biểu đạt bất mãn của mình. “Lại không phải trình tự, nói viết là viết.”

“Ai nói trình tự với anh?” Giang Hằng hôn lên bụng y, sau đó đặt một nụ hôn sâu lên ngực y, “Tôi là nói viết tại đây.”

Thân thể Vu Từ Thạc chấn động, đầu dịch về sau, nhìn mặt Giang Hằng, bốn mắt giao nhau, nhiệt độ trong mắt truyền đạt vào nhau, quán quýt dâng trào, một cảm xúc xung động nào đó không được đồng ý đã dâng lên đầu, giống như cơn mưa vũ đê bên ngoài, không kịp phòng bị.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 23: Tôi Nói Tôi Yêu Anh.

Ánh đèn màu trắng trên đỉnh chiếu sáng khóa mắt, Vu Từ Thạc cảm lon bìa ngồi bên cửa sổ, trên vai gác khăn tắm, mái tóc màu nâu nhạt không ngừng nhỏ giọt. Về mặt y bình tĩnh, khỏe miệng mang theo nụ cười nhạt, vết hằn màu đỏ sau lưng cho thấy vừa mới xảy ra chuyện gì đó. Con mắt màu hổ phách di chuyển sang bên phải, đồng thời giọt nước đọng trên lon bìa cũng chảy xuống, rơi xuống sàn, “Tiếp tục như vậy cũng không biết sẽ biến thành thế nào.”

Giang Hằng nằm trên giường, nhìn vết thâm bầm tím trên tay, mái tóc màu đen tung ra trên chiếc gối màu trắng, không chút nghi vấn, trước đó bất luận bọn họ có tiền tấu nồng nhiệt nóng bỏng thế nào, thì sau đó đã diễn thành động tay động chân. Hấn hít hơi thuốc, con mắt màu lam nhìn trần nhà, “Tôi và anh, chúng ta đều không muốn làm người bị công chiếm trước, không phải sao?”

Kẻ mạnh cần phải bị chinh phục, kẻ yếu mới sẽ thuận theo, bọn họ đều rất rõ đạo lý này. Vu Từ Thạc uống một hớp bia, ném lon rỗng vào thùng rác, lúc này mới quay đầu nói. “Này, tôi yêu anh.”

“Cái gì?” Giang Hằng hơi nhú mày, ngồi dậy.

“Tôi nói tôi yêu anh.” Vu Từ Thạc cười toét miệng, dưới ánh đèn xinh đẹp rõ rệt như thế, y không định che giấu tình cảm của mình, có vài chuyện có thể sẽ mất nhiều thời gian, nhưng đều không liên quan đến chinh phục và thuận tùng, đây là sự đổ nghiêng của con tim, là tượng trưng bắt đầu tốt nhất, “Chẳng qua anh thật gian xảo, rõ ràng đã nghe rồi, còn muốn tôi nói lại lần nữa.”

“Sự thật còn cần nói sao?” Chụp nắm đấm kháng nghị đối phương tung tới, Giang Hằng kéo gáy Vu Từ Thạc, hôn lên môi y, “Tôi cũng không nói tôi không thích nghe.”

Trong khoảng cách gần, tiêu điểm của đôi mắt bị che mờ, hai mũi chạm nhau, Giang Hằng dùng giọng nói trầm ổn nói: “Tôi yêu anh, Vu Từ Thạc.”

“Tôi biết từ sớm rồi.” Vu Từ Thạc nhẹ nhàng mảy, chịu một đấm vào ngực, cắn lên miệng Giang Hằng: “Tôi cũng không nói tôi không thích nghe.”

Sau nụ hôn kịch liệt, bọn họ mới buông thân thể nhau ra, Vu Từ Thạc đi vào nhà bếp, cảm thêm một lon bia ra, khui nắp, lon bia bị đoạt mất, Giang Hằng sờ mái tóc chỉ khô được phần nửa của y. “Uống ít thôi.”

Gần đây lượng thuốc hút và uống bia đều lớn hơn, chuyện này y tự hiểu rõ nhất, nhưng còn về lý do, y không muốn nghĩ kỹ. Liếc xéo Giang Hằng một cái, Vu Từ Thạc trực tiếp ngã lên giường ngược nhìn trần nhà, giờ tay tắt đèn, rất lâu sau mới nói: “Ngủ đi.”

Giang Hằng ôm eo Vu Từ Thạc từ phía sau, hôn một cái lên phần gáy của y.

Lúc nửa đêm, đội sát thủ đã ngủ say, Giang Hằng ngồi dậy, quay nhìn lon bia vừa rồi đã tiện tay đặt lên bàn. Nước đọng trên lon bia đã chảy xuống từ lâu, tạo thành một vết nước hình tròn dễ nhìn.

Gần đây lượng thuốc hút và bia rượu rõ ràng đã tăng cao, không biết tên này đang phiền muộn điều gì, cũng không phải nói là lo lắng, chỉ cảm thấy không giống bình thường. Chẳng qua cho dù có hỏi, tin rằng cũng không đạt được đáp án ra hồn.

Khi ý thức quay lại, Giang Hằng đã uống một ngụm bia lớn, hấn ra ngoài ban công, đốt một điếu thuốc, nhìn bầu trời khê nhẵn mày.

“Ngủ không được ra đây ngắm sao à?” Sau lưng có tiếng vang, dịu hòa và gọi cảm như mọi khi. Cũng đúng, hấn xem chút đã quên, đối phương là sát thủ có tính cảnh giác cực cao, động tĩnh nhỏ nhất hoặc mùi hương không đáng quan tâm cũng có thể lập tức khiến y giật mình khỏi mộng.

Giang Hằng nghiêng đầu tránh lon bia rỗng Vu Từ Thạc ném qua, quay người lại, nhìn thẳng vào y, phả thuốc nói: “Tôi đang nghĩ, gần đây anh có chuyện gì.”

Vu Từ Thạc để trần thân trên, tay nhét vào túi quần, nghiêng đầu hỏi: “Về mặt nào?”

“Không, có lẽ là tôi nghĩ nhiều.” Uống bia, Giang Hằng nhìn Vu Từ Thạc đi qua, hơi gió ẩm ướt thổi tung mái tóc màu nâu nhạt của y. Vu Từ Thạc nhẹ tựa lên lan can, đặt tay vào Giang Hằng. “Tôi cảm thấy Hắc Nha rất có khả năng là đặc vụ nước Anh.” Chân mày nhướng lên, “Trước đó khi đánh nhau, lấy được cây bút súng trên người hắn.”

“Anh vẫn còn truy xét chuyện của Hắc Nha?” Chân mày Giang Hằng nhăn càng chặt, trong giọng nói thể hiện rõ sự không vui.

“Này, mới nhắc tới chút chuyện đừng có làm bản thân vừa thú vừa cương như vậy được không?” Vu Từ Thạc vỗ vai Giang Hằng, sau đó hôn lên tai hắn, nhẹ giọng thăm thỉ: “Tôi cũng đang nghĩ tới chuyện của chúng ta.”

Giang Hằng quay đầu qua, kéo cằm Vu Từ Thạc, ánh mắt sâu thẳm kiên nghị phản phát như muốn nhìn thấu vào tận đáy mắt đối phương, “Anh đang nghĩ cái gì?”

“Cũng không có gì ghê gớm, chỉ là vài chuyện cần chút thời gian để nghĩ rõ ràng.” Sau khi Lam Phi chết, bọn họ dần bắt đầu sống chung, chính vì khoảng cách đột nhiên bị kéo lại này khiến người ta cảm thấy nặng nề. Huống hồ, cho dù cùng với Lam Phi, y cũng chưa từng thân cận thể này, cảm giác này giống như con thuyền không được thiết lập lộ tuyến, trôi lênh bênh không mục đích trên biển.

Giang Hằng uống lon bia trong tay, ôm tay nhìn y: “Hiện tại tôi thật sự không hiểu ý tứ của anh.”

Lòng tự tôn của phía nam khiến hắn không thể nói hắn không nắm chắc tình cảm này, cho đến hiện tại bọn họ ở chung vẫn vô cùng vui vẻ, nhưng có một thứ gì đó khiến hắn cảm thấy mệt mỏi.

Vu Từ Thạc nói không rõ đó là cái gì, cho nên y chỉ có thể nhắm mắt, thờ dài. “Không có gì. Ngủ đi.”

“Đợi đã.” Kéo chặt cổ tay đối phương, trong lòng bàn tay tựa hồ có thể cảm nhận được nhịp đập của mạch, ánh sáng sắc bén ngưng tụ trong mắt Giang Hằng. “Chúng ta quen biết đã lâu rồi, anh cảm thấy tôi sẽ qua quýt như vậy?”

Vu Từ Thạc nhìn mặt sần, rất nhanh lại ngẩng đầu lên, nhướng mày cười đáp: “Tôi cảm thấy gì sao, hình như tôi càng lúc càng thích anh.”

Giang Hằng nâng mặt Vu Từ Thạc, đây không giống kỹ thuật diễn, lời bộc bạch bạ đâu nói đấy tùy tiện chính là cách làm theo phong cách bình thường của y. Chỉ là trong đôi mắt đó trước nay bao giờ cũng là sự băng quơ, khiến người ta mệt mỏi khó hiểu. Vuốt vuốt sống mũi, hắn lại thờ dài. “Có lẽ bảo anh sống cùng người khác vẫn là rất khó khăn.”

“Vu Từ Thạc, tôi đã quên anh quen sống một mình hơn.” Giang Hằng siết chặt tay, giống như đang phải đưa ra chọn lựa gian nan. Nếu không phải có cuộc nói chuyện tối nay, hắn hầu như đã quên, sát thủ này nhiều năm vẫn luôn sinh sống một mình, cục diện hiện tại, ít nhiều sẽ khiến y cảm thấy không thích ứng. Huống hồ, căn bản cho sự sinh tồn của sát thủ, chính là không thể có tình cảm. Hắn kéo y lên con đường cứu người, hắn muốn thay đổi y, nhưng sự thay đổi này đối với Vu Từ Thạc mà nói, rốt cuộc là tốt hay xấu?

“Tôi không muốn thấy anh mệt mỏi như thế, rồi sẽ có một ngày...” Tình cảm nặng nề khiến người ta mệt mỏi, nó đâm rễ trong lòng rồi ngày dần phát triển, tiêu hao nội tâm bạn, hút rỗng lòng bạn, có lẽ sẽ có một ngày kiệt lực mệt mỏi, đó chính là thời khắc dễ đánh mất tính mạng nhất.

“Anh đừng nói cái này với tôi.” Tay Vu Từ Thạc đặt lên mặt Giang Hằng, ngón tay lạnh lẽo không có nhiệt độ của người thường, y cười ngả ngón mà dịu hòa. “Có vài chuyện, sau khi làm rồi hối hận vẫn hơn là hối hận vì đã không làm. Tôi từng nói với anh, hậu quả này nên do cả tôi và anh cùng gánh chịu.”

Giang Hằng đột nhiên bật cười, giọng nói thâm trầm vang vọng bên tai Vu Từ Thạc. “Tôi có từng nói qua chưa, tôi thích thái độ anh gặp chuyện chưa bao giờ né tránh.”

Vu Từ Thạc sờ cằm, híp mắt: “Tôi cho rằng anh từng nói bất cứ chỗ nào của tôi anh cũng đều thích.”

“Nói vậy cũng không sai.” Giang Hằng vỗ lưng y, thu lại nụ cười trên môi.

Bầu không khí đông lạnh ngưng tụ giữa hai người triệt để hòa tan, ngay cả gió lạnh ập tới ngoài cửa sổ cũng không còn lạnh lẽo như trước. Vu Từ Thạc hôn lên gương mặt nghiêng của đối phương, thúc giục nói: “Ngày mai chúng ta còn chuyện phải làm, ngủ thôi.”

Kim giờ quanh chuyến, sau 6 tiếng, xe cảnh sát của NYPD đậu lại bên cảng, cửa xe mở ra, nữ cảnh sát trưởng mặt âu phục màu đen dẫn các cấp dưới của cô đuổi theo container số 509, đội bảo vệ đương nhiên cũng lao lên, ngăn cản đường đi của họ.

“NYPD đây! Xin đường cản trở chúng tôi chấp hành công vụ!” Ada Wens không lấy huy hiệu cảnh sát ra, đồng thời, cấp dưới của cô cũng giơ súng trong tay.

“Xin lỗi, chúng tôi có chức trách của mình, nếu cô không có lệnh khám xét, chúng tôi không thể để yên.” Người đứng đầu đội bảo vệ đề đề chiếc nón màu xanh trên đầu, mấy cây súng tiểu liên đối chọi với súng lục của đám người Ada.

Gần nơi đặt container, một người đàn ông cao to bước ra khỏi chỗ tối, nhỏ giọng nói: “Hình như cô ta không thể vào.”

“Giang Hằng, xem ra chúng ta phải giúp đỡ cô ta một chút.” Vu Từ Thạc nói qua điện thoại. “Anh dẫn tên đó tới rồi chứ?”

“Đương nhiên.” Giang Hằng gắn hộp màu đen lên cạnh móc khóa, mở công tắc, rồi nhanh chóng chạy đến sau lưng container đối diện.

10, 9... 3, 2, 1, oành__

Vào lúc hai bên đang giằng co căng thẳng, sau lưng đột nhiên vang lên tiếng nổ, tiếp đó là tia lửa đầy trời, một cái container bốc khói.

Trong mắt Ada rừng rực lửa, ánh mắt sắc bén đó giống như có thể thiêu đốt tất cả tội ác trên thế giới, cô nhướn mày mỉm cười, vỗ vỗ ngực đội trưởng đội bảo vệ. “Xem ra nơi này xảy ra một vụ nổ, vì sự an toàn của thị dân New York, NYPD có chức trách đến hiện trường tra xét.”

Ford đứng sau lưng cô thì lại dùng tay che trán vô lực thở dài, nặc danh báo án, vụ nổ này, tại sao hắn lại cảm thấy tất cả của tất cả đều có liên quan đến một người nào đó?

Đội trưởng đội bảo vệ xoa tay, ra hiệu buông súng. Trách nhiệm của bọn họ tuy có đan xen xung đột, nhưng dù sao không ai muốn chuốc phiền phức vào lúc này.

Container số 509 bốc khói đen, cửa lớn bị mở bung, vì số lượng thuốc nổ khổng lồ chế rất chắc chắn, thứ đựng bên trong không bị bất cứ tổn hại nào. Trong container rộng rãi đựng vài bức tranh và những khẩu súng hạng nặng, Ada cảm một bức trong đó lên, mở vài trang bọc ngoài, mắt xẹt qua chút kinh dị.

Bức tranh này... chính là [Con quạ đêm đen] đã bị mất trộm vào tối hôm qua.

Mà một đám người đứng sau lưng cô cũng hoàn toàn bị một thùng xe đựng vũ khí cầm chân động. Chuyện buôn lậu vũ khí đã có thể xác thực. “Tra xem chủ nhân của container này là ai, lập tức thi hành lệnh bắt!”

Ford Klaus nhìn sang chỗ tối đối diện container, thì thấy Giang Hằng tặng cho hắn một nụ cười nhạt, sau đó liếc sang Ada, quay người bỏ đi.

Không thể bỏ qua tầm mắt mãnh liệt chiếu lên người Ada, cô không thể không phát giác. Nhưng nhìn quanh bốn phía, lại không thấy bóng ai. Là người nào to gan như thế, dám lợi dụng cảnh sát New York?

Levi Ansel đứng trong phòng sưu tầm, nhìn bức tranh vừa tìm lại được, trong lòng có cảm xúc không thể nói rõ. Hai ngày trước, một nữ cảnh sát của NYPD mang nó trở lại tìm, còn dò hỏi xem gần đây có ai từng thấy bức tranh này, cô thẳng thắn nói lần này có thể tìm về bức tranh là do có người giúp đỡ, cô rất hiểu kỳ, đối phương rất cuộc là ai.

Trong lòng Levi đương nhiên đã có đáp án, buổi chiều hôm đó nhân viên bán hàng Michelle từng đến phòng sưu tầm, bức tranh đó trước khi bị trộm đã bị đánh tráo. Nhưng hắn lắc đầu, nói với Ada, “Người từng thấy nó rất nhiều, cô biết đó, đây là bức tranh nổi tiếng nhất của hành lang trưng bày Hoàng Hôn, nếu cô muốn có danh sách người đã từng thấy nó, tôi có thể về nhà nhớ lại, chỉnh lý ra tờ báo cáo khoảng năm mươi ngàn từ cho cô.”

Về mặt của Ada đương nhiên là tiếc nuối, chẳng qua cô hiểu Levi là người thành thật, cũng không tiếp tục truy hỏi. Người thành thật một khi đã quyết định nói dối, thì nhất định sẽ không để lộ bất cứ điều gì.

Trong lúc ngay ngắn, có một người chợt đi tới cạnh Levi, đứng sững vai, cùng thưởng thức bức tranh, hơn nữa còn cảm thán. “Thật là kiệt tác.”

“Đúng vậy, tôi nợ anh lần này.” Levi lấy danh thiếp ra, giao cho Vu Từ Thạc, “Nếu sau này có chuyện gì tôi có thể giúp đỡ, có thể đến nơi này tìm tôi.”

Nhận tờ danh thiếp, Vu Từ Thạc cười nhẹ, địa chỉ trên đó là một biệt thự ở bãi biển Long Island, “Thế nào, anh không muốn biết tôi là ai sao?”

Levi lắc đầu: “Anh sống trong bóng tối, giống như con quạ đen này.”

“Con quạ đen sải cánh bay trong bóng tối, có thể giao thủ với hắn quả rất vui vẻ.” Ánh mắt Vu Từ Thạc vẫn nhìn chăm chăm bức tranh, nhẹ xoa cằm, y nói chậm rãi, mang theo sự gọi cảm vô hình. Quái tặc đó ở một số phương diện rất giống y, nếu không phải lần này do có xung đột với lợi ích, có lẽ bọn họ có thể trở thành bạn bè.

Levi cũng nhẹ cười, đưa mắt tiễn Vu Từ Thạc đi, vừa định cất bước, không ngờ lại dẫm phải khung tranh cũ trên sàn, ngã sầm một cái, kêu đau liên tục.

Vu Từ Thạc nghe tiếng động sau lưng, không nhịn được bật cười ha hả, ra khỏi cửa hành lang trưng bày, đốt một điếu thuốc, trong khói mờ luẩn quẩn, ánh sáng chiều âm áp bao bọc lấy y.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 24: Tiến Sĩ Damon.

Số liệu mới được liệt ra sau khi chuyện của Hắc Nha trôi qua được nửa ngày, Vu Từ Thạc nhàn tản nằm trên ghế sofa uống cà phê, xem lướt tờ báo trong tay, tùy tiện nói: “Người đàn ông lần trước chúng ta đụng phải anh còn ẩn tượng không?”

Giang Hằng đẩy bàn phím ra, tựa lên lưng ghế xoay, quay đầu nhìn Vu Từ Thạc, “Anh nói Damon?”

“Tôi biết anh ta là ai rồi.” Vu Từ Thạc giơ tờ báo trong tay lên, trên đầu đề trang bìa là một bức hình cực lớn và rõ ràng. “Damon Myron, 33 tuổi, là nhân viên phân tích đặc biệt của phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm FBI, tuy tôi không cảm thấy người đàn ông đó có dính líu gì với cớm, nhưng anh ta vừa giúp đỡ phá một vụ án bắt cóc giết người liên hoàn.”

“Nói không chừng là hành động bất đắc dĩ.” Giang Hằng nhún vai, đi qua cầm lấy tờ báo trong tay Vu Từ Thạc, tiến sĩ Damon này đích thật là người cao thâm khó dò, cho dù chỉ đối thoại giao lưu, bạn cũng rất khó đoán được suy nghĩ của anh ta. Xem được một nửa, tờ báo đột nhiên bị giật ra, Giang Hằng nhìn bàn tay trống rỗng, quay sang nói với Vu Từ Thạc. “Tôi còn chưa xem xong.”

Ném tờ báo sang một bên, Vu Từ Thạc mỉm cười nhướn mày: “Sao tôi không biết còn có người có thể khiến anh hứng thú như thế?”

Giang Hằng không khẳng định cũng không phản bác, “Cũng giống như anh đối với anh bạn quái tặc và cô nữ cảnh sát thôi.”

“Này, anh...” Vu Từ Thạc vừa định mở miệng, lại cảm thấy có chút không thỏa đáng, ngừng một lúc mới nói. “Được rồi, chỉ là với nhiều năm kinh nghiệm của tôi, thì tên đó là kẻ lừa đảo.”

“Có lẽ đúng vậy.” Suy đoán của Vu Từ Thạc trên cơ bản thì Giang Hằng tán đồng, Damon tuyệt đối không phải loại lương thiện, chỉ mỗi ánh mắt gian xảo cao thâm khó dò đó đã đủ cho người khác đưa ra kết luận. Hơn nữa hơi thở trên người Damon sẽ cho người ta một cảm giác vô cùng nguy hiểm. Giang Hằng nghiêng đầu, ra hiệu Vu Từ Thạc theo hắn vào phòng máy, mở tập tư liệu được chỉnh lý mới nhất ra.

Trong tập tài liệu toàn bộ là tin tức liên quan đến Damon Myron, từ tin tức trên báo đến thời khóa biểu ở trường đại học, tất cả đều tỉ mỉ không sót gì. Vu Từ Thạc không nhịn được nhăn mày, nhìn Giang Hằng: “Lúc đầu anh cũng điên cuồng theo dõi điều tra tôi như vậy sao?”

“Ngay cả hiệu dấu gôi đầu mà anh thích tôi cũng biết.” Vẻ mặt của Giang Hằng vẫn như bình thường, hôn lên yết hầu Vu Từ Thạc. Khó trách lần đầu tiên khi y vào phòng tắm đã trông thấy dấu gôi VS Sassoon, vốn dĩ Vu Từ Thạc còn cho rằng đó là trùng hợp. Nghĩ tới đây y cười nhẹ lắc đầu, “Cái tên nhà anh tâm kẻ thật nặng.”

“Anh có thể có phản ứng này tôi đã cảm thấy đáng để phí chút tâm tư rồi.” Giọng nói trầm ổn trả lời rất thân thiện, ngón tay len vào mái tóc màu nâu nhạt của đối phương, xúc cảm mềm mại và nhẹ nhàng bất cứ lúc nào cũng có thể châm lửa trong lòng người, chẳng qua hiện tại bọn họ nhất định phải làm chuyện khác. Giang Hằng buông Vu Từ Thạc ra, di chuyển con chuột, “Đây là một vụ lừa gạt não động sáu năm trước, có người mượn dùng ba công ty ví dụ dưới những tên khác nhau để triển khai nghiệp vụ đầu tư, tất cả những người tham gia vào đều bị lừa mất hết vốn. Theo như người bị hại miêu tả, thì đặc trưng ngoại hình của người đó vô cùng tương tự tiến sĩ Damon, nhưng không có chứng cứ, sau đó chuyện này bị cố ý che giấu, tôi tìm được trong kho tư liệu cũ của NYPD.”

“Chắc không phải là ngẫu nhiên, có lẽ anh ta có giao dịch gì đó với FBI, điều này cũng sẽ giải thích tại sao anh ta sẽ tham gia vào công tác của phòng nghiên cứu tâm lý tội phạm.” Vu Từ Thạc sờ cằm, đôi mắt màu hổ phách giống như đang nhìn vào ống ngắm mục tiêu, chăm chăm vào người đàn ông trong bức hình, “Anh là là tội phạm thông minh.”

“Không chỉ như thế, anh ta còn là tội phạm rất xoi mói.” Giang Hằng hồi tưởng lại cảnh tượng lúc Rachel và Damon ngồi ở bàn cơm, dùng khăn trải bàn bọc miếng bít tết bị dẫm bẹp, đó là biểu hiện của bệnh sạch sẽ. “Tóm lại, hiện trạng có chút hóc búa.”

Vu Từ Thạc cầm bức hình trong tay Giang Hằng, cô bé tóc màu bạc vô cùng dễ thương, ở mặt sau, hàng chữ bút mực đen viết tên và địa chỉ của cô bé. “Anna Jolin, 8 tuổi, cô bé mất tích 5 tiếng rồi, phía cảnh sát hoài nghi cô bé bị giam cầm, tình trạng rất nguy hiểm. Còn về người hiềm nghi thì chắc anh cũng đã nghe qua ‘J’.”

Gần đây New York liên tiếp xảy ra chuyện bé gái bị mất tích, sau khi mất tích 72 giờ thì thi thể sẽ được phát hiện dưới cầu hoặc trong đường ống ngầm, người bị hại đều có dấu vết bị xâm phạm, hơn nữa thảm trạng tách thi. Không rõ thân phận thật sự của ‘J’, theo một nhân chứng mục kích nói, thì là một người đàn ông chưa tới bốn mươi tuổi, không cần nghi ngờ, hẳn có bệnh ảo tưởng.

“Cũng có nghĩa là hiện tại còn lại 67 tiếng, chúng ta phải tranh thủ thời gian.” Vu Từ Thạc nhét bức hình vào túi, đi ra ngoài.

Giang Hằng nhìn theo bóng lưng y, khẽ híp mắt, tựa hồ chỉ cần liên quan đến trẻ em, sát thủ này sẽ xem trọng vô cùng, chuyện của Sarah Grano cũng như vậy. Có lẽ điều này có liên quan đến quá khứ của Vu Từ Thạc, tóm lại, vô cùng tế nhị. Quay sang nhìn màn hình, hắn mở micro: “Vu Từ Thạc, chuyện này hơi phiền phức, FBI đã can dự vào, mà tiến sĩ Damon cũng tham gia vào hành động của họ.”

“Dù sao anh cũng muốn nghiên cứu anh ta một chút mà.” Vu Từ Thạc đẩy cửa lớn, ánh mặt trời chói mắt rọi lên mặt y, mùa thu rất hiếm khi xuất hiện ánh mặt trời chói mắt như thế, trong nhà Giang Hằng luôn tối mờ, ít nhiều cũng khiến người ta không thích ứng.

Giang Hằng nhăn mày, uống một hớp cà phê: “Tại sao tôi luôn cảm thấy anh có gì đó bất ổn?”

“Không.” Vu Từ Thạc đeo kính râm lên, cười ngồi vào tắc xi, “Tóm lại, tôi sẽ cẩn thận.”

Phòng làm việc của tổ hung án NYPD, cảnh sát trưởng đi tới cạnh Ada Wenskhongl, gõ bàn làm việc của cô. “Người của FBI tìm cô.”

Ada Wenskhongl gạt đầu, đứng lên đi ra ngoài, bên ngoài có hai người đàn ông mặc âu phục đang đợi cô, cô chìa tay ra, ánh mắt sắc bén không chút né tránh bắn thẳng vào mặt đối phương. “Thanh tra Khônggren, thanh tra Lecce, hoan nghênh các anh đến thăm hỏi.”

“Chúng tôi đến vì vụ án bắt cóc liên hoàn các bé gái.” Thanh tra Khônggren cao hơn một cái đầu bắt tay Ada.

Ada tự nhiên bắt tay Khônggren, tầm mắt từ đầu đến cuối chưa từng di chuyển khỏi mặt đối phương, quan hệ của NYPD và FBI chẳng tốt đẹp gì, khi bọn họ chen tay vào vụ án luôn quá mức độc đoán chuyên hành, giống như họ mặt lên người bộ âu phục đặc tiền thì sẽ cao hơn người khác một bậc. “Cần chuyển giao vụ án sao?”

“Không, là hợp tác phá án, hiện tại chúng tôi không tiện lắm.” Thanh tra Lecce xen vào, ý tứ rất rõ ràng, người của FBI đang bận chuyện khác, không đủ người để giúp đỡ NYPD.

Khônggren lập tức trừng mắt nhìn Lecce, ra hiệu hắn dừng nhiều chuyện, quay lại nói: “Tóm lại, chúng tôi sẽ cung cấp chi viện về mặt kỹ thuật, tiến sĩ Damon Myron, chắc cô đã từng nghe nhắc tới.”

Cái tên này đương nhiên không xa lạ gì với Ada, mấy năm trước cô đã từng truy theo vụ án của Damon, phát hiện can hệ đến nhiều vụ lừa đảo và chứng khoán giả tạo, đáng tiếc tên đó rất thông minh, không để lại bất cứ chứng cứ nào có thể chứng minh tội lỗi của hắn, “Đương nhiên, hồ sơ của anh ta chất đầy nhóc ở bàn tôi kia.”

“Ha ha, đó chỉ là giả thiết.” Một tiếng cười chói tai thân nhiên vang lên, người đàn ông tóc vàng, mắt nâu sâu không thấy đáy, cằm lư thừa râu, áo blouse trắng rất hợp người. Hắn đẩy cao mắt kính, nhếch miệng, nụ cười gian xảo lại vô tội. “Tôi luôn an phận thủ thường làm công dân tốt.”

“Hai người nói chuyện đi, tôi và Lecce còn phải ra ngoài xử lý vụ án khác.” Thanh tra Khônggren nói xong thì dứt tay vào túi bỏ ra ngoài, Lecce cũng theo sau.

Ada nhìn theo hai người thềm cười lạnh, chi viện kỹ thuật? Không phải là ném một mớ hỗn độn cho NYPD xử lý, nếu phá án thành công thì là công lao của FBI, còn thất bại có thể nói với bên ngoài là NYPD hành sự bất lực sao? Hơn nữa còn phải một tên tội phạm giúp đỡ bọn họ phá án, FBI gần đây thật sự càng lúc càng noi gương CIA rồi.

“Thanh tra Ada, tôi nhận ra được sự bất mãn của cô, nhưng chuyện đã đến nước này chúng ta nên chú tâm cho vụ án thôi.” Đèn hành lang chiếu lên gương mặt sâu xa của Damon, từ vẻ mặt cười như không cười đó không thể nào đoán được suy nghĩ trong lòng hắn.

Ada nhìn xung quanh, kéo hắn vào một phòng khách trống, mới lạnh giọng nói: “Nghe này, tôi không tin anh sẽ thật tâm giúp đỡ cảnh sát. Bọn họ không hiểu anh, nhưng tôi biết anh là người thế nào.”

“Biết thì thế nào?” Damon nhẹ nhàng mảy, đôi mắt màu nâu có lực hút như nam châm, hắn nhún vai, giọng nói được hạ thấp mang theo âm khàn gợi cảm. “Tôi giúp đỡ FBI chỉ vì tôi cảm thấy nhàm chán, không chỉ như thế, tôi còn biết bí mật lớn nhất của cô, thanh tra Ada.”

Ada đứng trước mặt Damon, cúi nhìn người đàn ông ngồi trên ghế, bắt giác nhăn mặt. “Anh đang phô trương thanh thế.”

“Đừng nhanh chóng cho ra kết luận mù quáng như vậy.” Damon không chút dao động dưới sự bức ép của cô, chỉ ngẩng đầu nhìn cô. “Cô muốn tìm sát thủ Mũ Đen, cô vẫn theo đuổi, dục vọng theo đuổi này không thời khắc nào không giày vò cô.”

“Anh...” Như bị đụng phải chỗ đau, sắc mặt Ada lập tức trở nên khó xem

“Cũng như cô biết rõ tôi, thì tôi cũng biết rõ cô.” Giữa kẻ mạnh và kẻ mạnh tồn tại một lực hút kỳ lạ, Damon đương nhiên từng nghe nói tới một nữ thanh tra thông minh hành sự nhanh nhẹn như sấm giập gió cuốn, hơn nữa còn biết ba năm nay cô đều truy đuổi tung tích của Mũ Đen, “Tôi cũng không phải không hứng thú với Mũ Đen, đối với anh ta, tôi tin anh ta vẫn đang ở trong bóng tối lén lút theo dõi cô, với tính cách của anh ta sao có thể bỏ qua cho một đối thủ xuất sắc thế này? Có lẽ sau khi vụ án này kết thúc chúng ta có thể thảo luận về chuyện này.”

Damon không chút che giấu đưa ra kiến nghị của mình, trong mắt Ada, nó giống như sự dụ dỗ đến từ ác quỷ.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 25: Tâm Lý Tội Phạm.

Tại nhà của Anna Jolin, Giang Hằng thấy xe cảnh sát NYPD đã đi khỏi mới lại gõ cửa, trước kia cửa mở hắn gọi điện cho Vu Từ Thạc, “Thanh tra sùng

vật của anh nói thế nào?”

“Anh ta đang oán trách cộng sự của mình gần đây cùng cái thứ quái đản gì đó chạy lung tung bỏ lại anh ta một mình.” Vu Từ Thạc chuyển mắt nhìn Ford Klaus đang lái nhai không ngừng, nhẹ sờ huyết thái dương, “Bên phía anh thế nào?”

“Tôi đang ở nhà Anna.” Lúc này cửa mở, người phụ nữ mở cửa về mặt tiêu tụy, trên mặt là vết nước mắt. Giang Hằng giờ giấy chứng nhận ra, “FBI, muốn hỏi chị một vài chuyện.”

“Chúc anh thuận lợi.” Vu Từ Thạc cúp máy, vỗ vai Ford, “Đừng nói nữa, Ford, bên phía Ada gần đây có tin tức gì không?”

“Hừ, không ngờ anh còn để ý cô ta, sao anh không quan tâm nhiều một chút tới tình trạng gần đây của ông đây? Cô ta và tên quái đản kia tìm được đầu mối mới, hôm Anna mất tích có người tận mắt nhìn thấy con bé cùng một người đàn ông trung niên xuất hiện ở khu vui chơi Gibson. Anh cũng biết, mang theo con nít đến khu vui chơi cũng giống như treo một củ cà rốt trước mặt con lừa.” Ford trề môi, ném túi giấy đựng bánh mì đi. “Nghe nói, anh chỉ mua bánh mì của tiệm này à?”

Y thật muốn nhắc nhở Ford ở một số ý nghĩa thì y cũng được liệt vào hàng quái đản, hơn nữa là kiểu ví von quá khắc nghiệt, nhưng Vu Từ Thạc vẫn cười cười. “Chú Caston làm bánh mì không tệ. Về chuyện khu vui chơi và tên J đó anh biết được bao nhiêu?”

“Khu vui chơi đó rất hiếm có người trưởng thành nào có thể vào một mình, không bằng anh tự đi xem thử. Còn về J, chỗ của tôi có bức vẽ do nhân chứng mục kích miêu tả.” Ford lấy một tờ giấy cỡ khoảng A4 bị gấp đôi ra giao cho Vu Từ Thạc.

Vu Từ Thạc mở tờ giấy, người đàn ông trong tranh tóc dài, mũi to mắt hí, môi dày, khả năng phác họa có thể cho điểm 0, đại khái trình độ này so với học sinh tiểu học vẽ nét đơn giản còn tệ hơn mấy lần, y nhăn mặt. “Coi như tôi đã biết tại sao lệnh truy nã bằng hình phác họa của các người chưa hề có tác dụng.”

“Ô! Anh lại nói móc ông đây?” Ford tức giận trừng Vu Từ Thạc một cái, sau đó thò tay vào túi áo khoác, “Cái này đây, dù sao tôi cảm thấy tên quái đản đó và Ada Wens không đang bí mật âm mưu gì đó, anh tự cẩn thận đi.”

Khu vui chơi Gibson, vòng ngựa gỗ trước cửa và những cầu trượt kết hợp màu sắc nổi bật, có một người đàn ông đang đứng bên tay vịn, mái tóc màu vàng trông như ngọn lửa hùng hực dưới mặt trời.

“Tôi đoán hung thủ bắt chuyện với Anna ở đó.” Damon liếc nhìn Vu Từ Thạc đi tới cạnh mình, hắt cằm chỉ một hướng, giữa hai máy bán hàng tự động có khoảng cách vừa đủ để một người đàn ông trưởng thành lách vào. “Người xấu còn cần cảm giác an toàn hơn.”

Damon mở miệng đã nói thẳng vấn đề, giống như đã đoán chắc y cũng đến điều tra vụ án này, Vu Từ Thạc đốt một điếu thuốc, phả khói. “Cho nên bọn họ sẽ ra tay ở nơi quen thuộc này, anh điều tra ghi chú điều trị tội phạm, sau đó vạch được mục tiêu.”

Kẻ ấu dâm luôn phát bệnh khi hơn ba mươi, bọn họ thường độc thân, có nhân cách theo kiểu xâm lược, từng để lại ghi chú bạo lực hoặc phạm tội phóng hỏa, hơn nữa đa số đều mắc bệnh liệt dương.

“Anh biết không, tôi luôn không cho rằng chia sẻ là chuyện gì tốt.” Damon nhún vai, khóe miệng mang theo nụ cười gian xảo.

Vu Từ Thạc đương nhiên sẽ không quên mình đang thương lượng với ác ma, ánh mặt trời rơi lên mặt y, khóe miệng cong lên hoàn mỹ, “Hình như anh rất hứng thú với bạn của tôi, tôi có thể cho các anh dụng cụ.”

“Sao anh có thể đem tôi ra giao dịch với anh ta?” Trong tai nghe truyền tới tiếng ly nước bị đánh đổ và tiếng kháng nghị nghiêm túc của Giang Hằng.

Damon lại dùng vẻ tán thưởng đánh giá người trước mặt, không cần nghi ngờ anh ta là một cao thủ giả vờ, từ nụ cười tới ánh mắt đều không để lộ cảm xúc của anh ta, đem làm đối tượng nghiên cứu cũng rất đáng giá. Hắn sờ cằm lúng lúng râu, gật đầu, “Được thôi, nhưng tôi phải nói với anh, tôi sẽ không tiết lộ tiến độ điều tra của NYPD__ có vài người tuy có thể ‘khoan nhượng’, nhưng vẫn chưa tới trình độ có thể khiến tôi hứng thú.”

Nói xong, Damon không thèm chào hỏi liền bỏ đi, Vu Từ Thạc thông thả tựa vào tay vịn, vượt qua mặt cầu trượt rục rờ, “Anh nghe thấy chứ.”

“Lời thoại trong [Kiêu hãnh và định kiến], xem ra kẻ hiềm nghi tên là Darcy.” Giang Hằng lau sạch mặt bàn dính nước trà, nhanh chóng gõ tên người vào máy tiến hành tìm kiếm, “New York có khoảng hơn 300 người tên Darcy.”

“Nhưng New York chỉ có một người tên Ford Klaus.” Vu Từ Thạc đút tay vào túi quần, rời khỏi tay vịn.

“Có lúc anh thông minh đến mức làm người ta phát ghét, anh Klaus nhất định sẽ nghĩ như thế.” Giang Hằng rõ ràng đang châm chọc, có lẽ vẫn để bụng vụ giao dịch lúc này.

Vu Từ Thạc cười nhặt ngồi vào xe. “Anh cảm thấy anh ta hứng thú, tôi tạo cơ hội cho anh, tại sao không nhận được câu cảm ơn vậy?”

“Cảm ơn anh đã dùng tôi giao dịch, đây là thứ anh muốn nghe hả?” Châm chọc có qua có lại, Giang Hằng cảm thấy cho dù hắn rất hiếu kỳ đối với Damon, nhưng cũng không nên do Vu Từ Thạc an bài thời gian gấp mặt của họ.

“Anh nên cảm ơn tôi đã yêu anh như thế.” Vu Từ Thạc nói rất thản nhiên, đèn đường chuyển màu, tài xế vừa cảm thấy khó hiểu khi vị khách ngồi ghế sau cứ nói chuyện với không khí vừa đập chân ga, xem ra tướng mạo điển trai quá cũng không tốt, không biết có phải do nhiều người theo đuổi quá mà sinh

ra tật xấu không nữa?

“Tôi vô cùng cảm ơn anh.” Nghiến răng nói ra, Giang Hằng thở dài: “Tôi nay không có chuyện gì thì tốt nhất anh đừng về.”

“Để tôi suy nghĩ đã.” Vu Tử Thạc ra hiệu bảo tài xế đậu lại bên đường, cho tiền bo bảo hấn rời khỏi trong chớp lát, rất nhanh, một người đàn ông hơi mập đi ngang qua xe.

Ford Klaus tay cầm món quà chuẩn bị tặng cho đối phương trong cuộc hẹn, đang chờ đợi được nhìn thấy phản ứng của bạn gái khi thấy nó, cửa xe hơi bên cạnh đột nhiên mở ra, một cánh tay thò ra kéo hấn vào trong, còn chưa kịp nhìn thấy mặt người đó, giọng nói và âm điệu gọi cảm đã khiến Ford không kịp được muốn than thở. “A, Ford, nhớ tôi không?”

“Fay!!” Cửa xe bị đóng, Ford lớn tiếng gầm tên đối phương, “Tên sát thủ nhà anh làm trò gì vậy! Chuyên môn chọn ngày quan trọng của người khác để làm phiền!!”

“Điều này nói rõ là do vận mệnh an bài nha.” Vu Tử Thạc đoạt món quà được gói giấy hồng trong tay Ford, nhẹ kéo ruy băng, trong tiếng kháng nghị của Ford, nắp hộp bị đặt sang một bên, bánh cookie tỏa ra hương vị socola và hương bơ nồng đậm được xếp chỉnh tề bên trong, “Anh tự tay làm à?”

“Phí lời, ông đây giống người biết làm việc nhà sao? Đợi đã, anh muốn làm gì?” Ford trừng mắt nhìn sát thủ cầm một miếng bánh bỏ vào miệng.

Vu Tử Thạc nhai chậm rãi, liếc nhìn Ford, mơ hồ nói: “Thử đọc.”

“Mẹ nó ông đây thật hời hện không bỏ độc vào đó!” Ford dùng một tay che mặt, chân mày quả thật nhăn nhó lại, “Lần này lại là chuyện gì?”

“Về chuyện kẻ hiềm nghi bắt cóc các bé gái, tôi được biết hấn tên Darcy, nhưng tôi không biết là Darcy nào.” Tựa hồ còn chưa thỏa mãn, Vu Tử Thạc lại cầm một miếng cookie lên, “Tôi muốn anh tra lại ghi chú y khoa và tội phạm.”

“Đây là công việc thể lực đó...” Ford cảm thấy đầu văng ong ong, ánh mặt trời ngoài cửa sổ rọi lên mặt hấn, chói tới mức làm hấn híp mắt lại, “Chẳng qua, sao anh lấy được cái tên này, còn nữa, sao anh biết chuyện của Anna Jolin? Vụ Sarah Grano mất tích thì tôi còn hiểu được, nhưng vụ cướp ngân hàng và hành lang trung bày mất trộm gần đây rốt cuộc là sao đây? Rốt cuộc là anh biết được những tin tức này từ đâu? Đừng nói với tôi chuyện này có liên quan tới tên mặc âu phục!”

“Xem ra anh Klaus không ngốc.” Giang Hằng nói, điều khiến hấn lo lắng đã xảy ra, Ford Klaus bắt đầu hoài nghi, muốn tìm hiểu bí mật của họ.

“Ford, biết quá nhiều không phải là chuyện tốt.” Vu Tử Thạc nói chậm rãi, vô tình mang theo uy hiếp, sau đó y cười, “Ông chủ của anh sẽ nói rõ cách thức hấn kiếm tìm cho anh hay sao? Sẽ không, cho nên anh đừng quản nhiều như thế, thành thành thật thật làm việc cho tôi là được.”

Ford nhất thời kinh động, vẻ mặt và ngữ điệu này của Fay hấn đã từng thấy, hấn biết nếu hấn còn tiếp tục truy hỏi thì nhất định không có kết quả tốt đẹp gì, chỉ đành thở dài nhận mệnh. “Được rồi, nhưng anh phải thực hiện một nguyện vọng của tôi, nếu không tôi thật sự phải rút lui rồi.”

“Chuyến tặng thứ này cho người tình bé nhỏ Lacey của anh. “Vu Tử Thạc đóng nắp hộp, nhanh chóng thắt lại ruy băng, cầm trong tay lắc lắc, “Việc nhỏ mà thôi.”

“Này, tôi nên nói gì đây? Mẹ nó anh quá hiểu rõ ông đây rồi!” Lời chưa nói ra đã bị giành trước, Ford không vui nhìn sát thủ. “Fay, có lúc anh thật sự thông minh tới phát ghét!”

Tiếp theo, Ford mở cửa xuống xe. Đầu dây kia Giang Hằng cười ra tiếng: “Tôi đã nói mà.”

Vu Tử Thạc hạ cửa sổ xe, ra hiệu tài xế có thể trở lại, nhướn mày nói: “Tôi quyết định rồi, tôi nay không về.”

Giang Hằng đặt ly trà xuống, nhìn ánh mặt trời qua kẽ hở của rèm cửa sổ, giống như nụ cười của Vu Tử Thạc, hấn trầm mặc một lúc rồi nói: “Vậy rất tốt, tôi đang định gia cố khóa cửa.”

Vu Tử Thạc nhìn bầu trời xanh lam trong vắt, đột nhiên liên tưởng đến ánh mắt của Giang Hằng, khóe miệng nhếch lên. “Tôi thật sự đồng tình với hàng xóm trên lầu nhà anh, rõ ràng họ sẽ lại bị quấy rầy.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 26: Nguy Cơ Tái Hiện.

Sau khi chuông cửa reo, Lacey Switer mở cửa, người đàn ông bên ngoài mặc bộ âu phục màu đen hợp người và gọn gàng, vẻ mặt mang nụ cười tràn

đầy hòa ái, nếu nói người thế này là sát thủ, chỉ sợ không có ai tin. “Xin hỏi anh là... nhân viên bán hàng của [Thời báo New York] sao?”

Vu Từ Thạc đánh giá cô gái ba mươi tuổi trước mặt, mái tóc xoăn màu cà phê, đôi mắt mặt đường to to trông vô cùng hài hòa, phải nói thế nào đây, ánh mắt của Ford có khi cũng không tệ. “Cô cảm thấy [Thời báo New York] cần nhân viên bán hàng sao?”

“VẬY... chẳng lẽ anh là nhân viên bán hàng của [Tuần san thương mại]? Lacey Switer nghiêng đầu suy đoán.

“Vu Từ Thạc, anh có từng nghĩ tới chuyện làm nhân viên bán hàng chưa?” Giang Hằng nghe cuộc đối thoại của Vu Từ Thạc và Lacey không nhịn được bật cười.

“Tôi cảm thấy nếu tôi đổi nghề làm nhân viên bán hàng của [Tuần san thương mại] thì sẽ có hai hậu quả nghiêm trọng.” Vu Từ Thạc cười nhìn Lacey, chậm rãi nói, “Thứ nhất, thẻ vàng vô thời hạn không thể đảo bácm duy trì lâu được. Thứ hai, ông chủ chết tiết độ của tôi sẽ truy sát tôi khắp nơi.”

Một câu hai lớp uy hiếp, cái tên Vu Từ Thạc này! Giang Hằng nhấn máy tắt micro, đốt một điếu thuốc, nhưng thứ hấn nghĩ tới chỉ là bản thân thật sự chết tiết lắm sao?

“VẬY...” Lacey cảm thấy người đàn ông điển trai này thật có tài ăn nói, không làm nhân viên bán hàng thật uống. Lúc này cô mới chú ý trên tay đối phương cầm một chiếc hộp gói giấy đỏ, đúng rồi, tuần trước cô từng đến quầy mỹ phẩm mua hàng, “Lẽ nào anh đến đây?”

“Có thể nói như thế.” Vu Từ Thạc cảm thấy may mắn cho sự đơn thuần của Lacey, ít nhất, Ford không nhìn lầm người, “Tôi thay một vị thanh tra nào đó đưa tới chút tấm lòng của anh ta.”

“A... là Klaus sao.” Lúc này Lacey mới hiểu, khóe mắt chợt nóng lên, “Anh ấy thật có lòng.”

“Đương nhiên, nghe nói anh ta vì chuẩn bị hộp bánh cookie này mà bị tạp chí dạy nấu ăn giết vò dữ lắm.” Làm chuyện gì cũng phải hoàn thiện hoàn mỹ, Vu Từ Thạc sẵn lòng nói tốt vài câu cho Ford.

“Xin chuyển lời cho anh ấy, tôi rất cảm động, cảm ơn anh ấy.” Lacey mở cửa ra, mời Vu Từ Thạc vào. “Cực khổ cho anh, nghỉ ngơi một chút đi, tôi pha chút cà phê mời anh.”

Vốn muốn cự tuyệt, nhưng Lacey là người phụ nữ tốt, y quyết định ngồi một lát rồi đi, sau khi vào nhà, y thấy trên bàn trà có một bức hình chụp chung của Lacey và một người đàn ông trung niên, tùy tiện hỏi. “Đây là chú của cô?”

Lacey rót nước vào máy pha cà phê tự động, quay đầu cười đáp: “Là ba tôi, Darcy Switer.”

Cái tên này khiến Vu Từ Thạc chấn động toàn thân, kinh ngạc quay sang nhìn Lacey, không phải chứ, chắc do y nghĩ nhiều thôi. “Cha cô sống cùng cô?”

“Đúng vậy, nhưng mấy hôm nay ông bận rộn công việc, không trở về nhà. Công việc của ông, thỉnh thoảng sẽ như thế.” Lacey thờ dãi nói, sau đó tắt máy pha cà phê, khi nước sôi vang lên tiếng sùng sục sùng sục.

“Khoảng thời gian này tuần trước ông ấy cũng tăng ca sao?” Thời gian bé gái bị bắt cóc lần trước là chuyện của một tuần trước, nếu có thể, Vu Từ Thạc không hy vọng nghe được đáp án trong tưởng tượng.

“Đúng vậy, sao thế?” Lacey lấy sữa ra, rót vào hai ly, tiếp theo là cà phê, bung tới trước mặt Vu Từ Thạc.

“Không, chuyện này... tôi không có ý gì khác, chỉ là tôi từng học trung y, từ sắc mặt của cha cô, tôi thấy hình như sức khỏe của ông không tốt lắm.” Đáp án này hiển nhiên đã xác định một nửa, Vu Từ Thạc bắt đầu phiến toái.

“Cả cái này anh cũng biết.” Lacey cảm thấy không thể tin nổi, có lẽ trời sinh cô không giỏi nói dối và che giấu, đối với lời nói khách sáo không mang vết tích của Vu Từ Thạc, cô đã nhanh chóng tuôn ra: “Mấy năm trước ông ấy đam mê đua xe điên cuồng, sau đó xảy ra một vài chuyện nên bị dọa, về chuyện kia không còn được nữa, vì thế mà mẹ tôi cũng bỏ ông mà đi.”

Có được đáp án này, ánh mắt Vu Từ Thạc nhìn Lacey chuyển thành đồng tình, có lẽ cô gái này sẽ nhanh chóng mất đi người cha của mình, “Cha cô có nơi nào thích đi không?”

“Nhà chúng tôi có một biệt thự cạnh hồ ở Barry bang Pennsylvania, cha tôi khi buồn chán sẽ tới đó câu cá giải khuây.” Câu trả lời của Lacey rất thân nhiên, có thể là do cô tin Ford, nên cũng tin tưởng bạn của Ford.

Sau đó Vu Từ Thạc nói xạo rằng y cũng muốn đến Barry vài ngày, không tốn bao nhiêu công sức đã lấy được địa chỉ khu biệt thự đó, sau đó mới tạm biệt Lacey. Sau khi ra khỏi cửa thì gọi điện cho Ford, hiện tại việc khẩn cấp là lập tức ngăn cản nhiệm vụ của Ford.

“Fay, tôi đã biết rồi.” Giọng nói của Ford nghe khá khàn, hấn làm theo điều kiện của Fay điều tra những người tên Darcy sống tại New York, hệ thống chỉ cho ra một kết quả, đó chính là Darcy Switer, khó trách lần hành động này Ada Wenskhongl và Damon Myron đều có ý gạt hấn ra, thì ra là vì bọn họ biết hấn đang hẹn hò với con gái của Darcy.

Không thể nói không đồng tình Ford, thử nghĩ có ai muốn kết hôn với tên cóm đã bắt cha mình chứ? Vu Từ Thạc thờ dãi: “Ford, đừng chán nản như vậy, lần hành động này tôi cho phép anh rút lui.”

Bất kể hán có tham gia vào không, Darcy sẽ bị bắt là sự thật không thể thay đổi, Ford chỉ có thể bắt đầu cười lắc đầu: “Cũng như nhau cả thôi.”

“Tôi không biết an ủi người khác, nên đau chấp nhận vậy.” Vu Tử Thạc nói xong cúp máy, đi về hướng nhà Giang Hằng, nơi ở của Lacey cách đó không xa.

Ford nhìn màn hình điện thoại thông báo kết thúc, không nhận được mắng lớn: “Mẹ, người không chết mà nên đau gì! Sát muối vào vết thương đúng thật là sờ trường của anh!”

“Xem ra anh Klaus rất khó chịu.” Hôm nay Giang Hằng đôi tính, tay cầm ly trà xanh, gương mặt cương nghị trông càng thêm đầy đặn dưới mặt trời. “Chẳng qua đội trưởng Ada cũng không nhẹ nhõm gì.”

Giang Hằng cố ý nhắc tới tên Ada, Vu Tử Thạc nhận ra được gì đó. “Cô ta thế nào?”

“Tôi phát hiện Darcy từng là thành viên câu lạc bộ bắn súng, kỷ lục ghi được đến nay chưa ai có thể phá.” Giang Hằng xài tay, ý tứ hán muốn biểu đạt rất đơn giản.

“Ada có một khẩu súng, mà Darcy có một bé gái.” Tay súng vàng nắm giữ con tin, đích thật không dễ đối phó. Vu Tử Thạc vốn cho rằng có Damon tham gia vào FBI, bọn họ sẽ không còn phải lo chuyện này nữa.

“Hiện tại chúng ta còn phải đối mặt với vấn đề khác, hệ thống liệt ra số hiệu thứ hai.” Giang Hằng đẩy bức hình trên bàn ra, giống như đó là một chồng pin, hán cuộc biểu tình của Vu Tử Thạc khi nhìn thấy bức hình này nhất định sẽ rất đặc sắc.

Giang Hằng rất ít khi ra vẻ huyền bí thế này, đương nhiên Vu Tử Thạc hiểu rõ người trong bức hình y nhất định quen biết, ngón tay đề lên mặt sau bức hình kéo rê lại, ngay khi lật nó lên con mắt màu hồ phách xẹt qua tia nghi hoặc nhỏ nhoi. “Levi.”

Y hiểu rõ dụng ý của Giang Hằng, hán muốn y phải chọn, hơn nữa Giang Hằng hiểu rất rõ, y luôn rất bận tâm đối với Levi Ansel và Ada Wens không.

“Nữ cảnh sát, ông chủ hành lang trung bày.” Ngọn đèn vàng mờ ảo trong phòng khách không mang chút hơi ấm, Giang Hằng tựa như đang ngồi trước bàn cược yêu cầu đối thủ hạ bài. Vu Tử Thạc nhìn thì như không quan tâm chuyện gì, nhưng Giang Hằng biết đó chỉ là vẻ ngoài.

Vu Tử Thạc bước tới một bước, tay chống lên bàn trà, khẽ cười, ánh sáng rọi từ sau lưng, mái tóc màu nâu nhạt suông mượt cùng giọng nói gọi cảm giống như có thể thổi ra hương thơm như hồng trà, y hôn lên mặt Giang Hằng. “Anh.”

Giang Hằng đã nghĩ tới rất nhiều khả năng, nhưng rõ ràng hán không ngờ được lại là đáp án này, Vu Tử Thạc đã nói đến mức này, vậy hán cũng chỉ đành buông bài nhận thua, trầm giọng nói: “Tôi sẽ đề mắt tới anh Levi, nhưng tốt nhất anh đừng tốn nhiều thời gian.”

Ngồi trên xe của Ford Klaus, Vu Tử Thạc nghiêm túc điều chỉnh súng trong tay. “Tôi cho rằng anh sẽ không tiếp tục can dự vào chuyện này nữa.”

“Ông đây cũng cảm thấy vậy. Nhưng ông đây lại nghĩ, Ada Wens không cũng là một người mẹ.” Ford đã đọc qua tư liệu của Damon Myron, nhận định chuyện lần này không dễ giải quyết. Khi mở máy định vị, hán nhìn thấy nụ cười của sát thủ.

Có thể đây là tấm lòng chung của người làm cha mẹ, đối với việc Ford có một mặt lương thiện này, Vu Tử Thạc không cảm thấy quá kinh ngạc. “Cô tình nhân nhỏ bé của anh làm sao đây?”

Đáy mắt âm trầm của Ford xẹt qua một tia sáng, tay xoay vô lăng, quẹo qua khúc cua, đạp mạnh chân ga, “Không thể nào cả, có lẽ sau khi tắt cả kết thúc tôi sẽ tìm thời cơ thích hợp để giải thích cùng Lacey.”

“Được rồi, lời khuyên chân thành của tôi dành cho anh chỉ có một, đừng kéo dài quá lâu.” Đột nhiên nghĩ tới chuyện của Lam Phi, Vu Tử Thạc lặng yên thờ dài, quay đầu nhìn cửa sổ.

Ford là ai chứ, đàn ông hơn ba mươi tuổi không cần phải phí sức cũng có thể nghe được thâm ý trong câu nói của đối phương, hán che đi sự kinh ngạc nhỏ nhất vừa nảy lên.

Hán vốn cho rằng sát thủ như Fay, sẽ không cảm thấy tiếc nuối hối hận vì bất cứ chuyện gì. “Giống như anh và cô gái người Trung Quốc đó sao?”

“Hiện tại tôi chỉ có thể nói, cô ấy tựa như một cuộc thí nghiệm.”

Vu Tử Thạc liếc nhìn bóng cây vụt qua ngoài cửa sổ, ngữ điệu băng quơ chậm rãi lọt vào tai Ford Klaus, thất bại đối với sát thủ này mà nói chỉ giống như cuộc thí nghiệm, những thứ đó sẽ khiến y trở nên mạnh mẽ hơn, tuy y đã đủ kiên cường từ sớm.

“Tôi tin không có thứ gì còn có thể lay động anh.” Ford Klaus bắt gặp ánh sinh lòng kính phục đối với người đàn ông nhỏ tuổi hơn mình này, Ford tin rằng, người như Fay, bất kể ném y vào trong hoàn cảnh ác liệt thế nào, y cũng có thể sinh tồn.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 27: Lòng Tin Dao Động.

Ada Wens không đứng bên ngoài biệt thự của Darcy Switer, đây là khu biệt thự bên hồ ở Barry, ở đây chỉ có một mình cô.

Damon Myron đã nói với cô trước khi đi, gần đây người của FBI thiếu thốn nghiêm trọng. Tính ra sau khi vụ án này kết thúc, cô cũng sẽ bị yêu cầu gia nhập tổ điều tra đặc biệt.

Ada không dự định lãng phí thời gian, gõ cửa trước, không ai lên tiếng. Cô rút súng ra, áp tai lên cửa nghe ngóng, bên trong ầm ầm truyền ra tiếng khóc của trẻ con, con giận không tên bùng lên, cô đá mạnh cửa, hét lớn, “NYPD đây! Buông vũ khí xuống!”

Đèn phòng khách tối mờ, căn phòng đặc biệt âm u vào thời khắc hoàng hôn, tiếng khóc lớn hơn khiến người ta càng thêm thương xót. Cô cẩn thận đi lại gần tiếng khóc đó, nhưng khi lại gần chiếc ghế sofa không người, trên đó đặt một chiếc máy thu âm đang chậm rãi quay băng.

Chết rồi, là vậy.

Tiếng súng vang lên, cô lập tức nằm xuống, viên đạn lao vút qua rạch qua gáy cô, sau khi cảm giác đau nhói nóng rát qua đi là dòng máu như cơn mưa từ trời rơi xuống. Đồng thời, có tiếng cửa bị mở, tiếng vang trầm trầm nghe nặng nề vô cùng, đó nhất định là Darcy.

Máu chảy từ cổ xuống cổ áo, vẻ mặt Ada càng thêm ngưng trọng. Cô đứng lên, nhìn cánh cửa sau vẫn còn đóng đưa, trên mặt đất có dấu giày một lớn một bé, Darcy mang Anna Jolin theo.

Trong một cơn hém tối, cuối cùng Ada cũng tìm được dấu vết của Darcy, con tin làm giảm tốc độ của hắn, bóng dáng hắn trốn chạy nhìn vô cùng khẩn trương.

Ada bắn một phát lên trời: “NYPD đây! Buông vũ khí xuống!”

Darcy dừng bước, quay người, húng súng chỉ lên đầu cô bé Anna 8 tuổi, “Cô phải buông vũ khí mới đứng, cô thanh tra!”

Cô Anna bị Darcy bóp chặt, mặt đầy nước mắt thân hình run rẩy khiến người ta không nỡ nhìn lâu. Sắc mặt Ada càng thêm tăm tối, nhưng cô không muốn để Darcy thấy được sự dao động của mình, “Nếu hiện tại anh buông súng đầu thú, tôi sẽ giúp anh xin giảm hình phạt.”

“Nói thật nhé cô thanh tra, tôi không muốn giảm hình gì cả.” Họng súng của Darcy ấn mạnh lên huyệt thái dương của Anna, gương mặt dữ tợn găm lên, “Tôi không định nửa đời sau của mình đều trải qua trong tù, nơi đó không có con nít!”

Có lẽ Darcy làm thật, Ada không dám mạo hiểm với tính mạng của Anna, cô hơi di chuyển hòng súng tạo ra vẻ muốn hòa giải, nhưng trong lòng thì đang đợi khoảnh khắc Darcy sơ hở, “Hãy nghĩ tới cô con gái Lacey Switer của ông! Nếu chuyện cô ấy có một người cha phạm tội bị truyền ra, cô ấy sẽ phải chịu đựng những ánh mắt nào?”

Không ngờ chính là, Darcy không hề dao động, giọng nói lạnh lùng giống như tảng băng. “Ồ, cô đang nói đứa con của người phụ nữ đã bỏ rơi tôi sao? Buông súng xuống, cô thanh tra!”

Một người đàn ông cay nghiệt vô tình, Ada đã không còn đôi sách nào, chỉ có thể giơ cao hai tay, “Tôi hy vọng anh bình tĩnh một chút, Anna vô tội.”

Ngay khi Ada giơ tay lên, liền tiếp ba phát đạn bắn vào tim cô, Darcy đẩy Anna đã bị cột chặt chân tay sang một bên. Đi tới cạnh Ada, kéo áo cô, quả nhiên mặc áo chống đạn, đúng là nữ thanh tra thông minh. Nhìn lại khẩu súng trong tay, chậm rãi dịch chuyển đến đầu Ada, Darcy cười lạnh nói: “Trên thế giới này không có ai là vô tội.”

Ada nén đau, gian nan thở dốc, lúc này, ý niệm xẹt qua trong đầu chính là tự trách do không thể cứu được Anna và vẻ mặt thất vọng của cha mẹ Anna. Trên gương mặt mạnh mẽ già dặn lộ ra vẻ đau khổ, cô hối tiếc vì mình đã mất đi cả năng lực siết chặt nắm tay, chỉ có thể không cam lòng nhắm mắt.

Trong cơn tối vắng lặng, mặt đất đọng nước vang lên tiếng bánh xe cán qua lá khô.

Pằng__

Một tiếng súng.

Tiếp theo có người kêu lên.

Ada kinh ngạc mở mắt, thì thấy một chiếc xe màu đen vừa mở cửa, Ford Klaus từ trong bay ra, lăn một vòng 360 độ hoàn mỹ trên mặt đất, kêu lên đau đớn. Cô không nhìn rõ được vẻ mặt của người trong xe, chỉ có thể thấy được bóng người mặc âu phục màu đen.

Còn chưa kịp đợi Ada ngồi dậy, chân ga đã bị dẫm mạnh phát ra tiếng rít vang, xe lao đi như gió lốc ra khỏi con hẻm. Cô kinh ngạc quay đầu, bên cạnh là Darcy đang ôm đầu về mặt uồn ẻo.

Ford Klaus rõ ràng cũng vừa tỉnh táo lại, bất kể là ba bảy hai mươi một thế nào ngay lập tức tóm lấy tay phải của Darcy, rút còng ra còng tay đối

phương, thở mạnh do vết xước trên trán, Ford tức giận lớn tiếng nói: “Đa... Darcy... Switer, ông, ông... ông đã bị bắt!”

“Thanh tra Klaus, sao anh lại ở đây?” Ada miễn cưỡng đứng lên, cảm giác nghẹt thở vẫn chưa tan hết, ánh mắt nhìn Ford tràn đầy nghi ngờ.

“Hỏi, hỏi thật, mẹ nó, thật hay, ông, ông đây cũng muốn biết!” Nắm cổ áo Darcy, Ford xoa nhẹ cái mông đau nhức, tên Fay đáng chết, đá hấn quá mạnh!

Nếu trực giác không có gì sai, vừa rồi người nổ súng là người ngồi trên xe, đương nhiên, về tình về lý, dựa vào kỹ thuật bắn súng của thanh tra Klaus, không thể nào bắn chính xác như thế.

Bóng dáng của người đàn ông đó cho Ada một cảm giác quen thuộc không tả nổi, hơn nữa, vị trí Darcy bị thương__

Ánh mắt Ada lại chuyển sang chăm chú nhìn Darcy Switer đang bị Ford Klaus ấn lên tường để còng ngược hai tay ra sau, nhìn dần xuống, cuối cùng chú mục vào vết thương trên đùi phải, bắn trúng động mạch, lượng mất máu không đủ dẫn đến tử vong, nhưng sẽ khiến người ta hoàn toàn mất lực hành động.

__ Không, không thể nào!

Không thể nào là anh ta!

Nhưng trừ anh ta ra, còn ai có thể bắn súng đến vị trí chính xác như vậy?

Sát thủ máu lạnh hoàn mỹ nhất trong truyền thuyết, lại đi cứu một cảnh sát? Tại sao, rốt cuộc là tại sao?

Ada bắt giác nhìn chăm chăm Ford, vừa rồi động tác hấn ngã khỏi xe không phải giả vờ, về mặt hoàn toàn vô tội lại tức giận cũng không có bất cứ kẻ hở nào, hoặc hấn thật sự không biết chuyện tình... hoặc đang bị Mũ Đen lợi dụng. Nhưng hiện tại truy cứu những điều này đã không còn ý nghĩa nữa.

“Cô vẫn ổn chứ? Tổ trưởng Wenskhôngl?” Ford xoa vết thương trên trán, xuýt xoa lần nữa.

Làm một người thực thi pháp luật, nhưng lại được tội phạm ra tay giúp đỡ, quả thật là sỉ nhục lớn nhất của cảnh sát!

Ada siết chặt tay, lạnh lùng lắc đầu: “Không đáng ngại, có thể chỉ bị gãy hai khúc xương sườn. Xe của tôi đậu ở hướng tây nam, chúng ta phải áp giải Darcy về trước, còn nữa, chăm sóc cho Anna.”

Ford cúi trối cho Anna, cô bé kính hãi quá độ ôm chặt chân Ford, qua rất lâu mới khóc thét lên.

Darcy co ro dưới đất, trông như một con tôm, hấn khó khăn lếch tới chân Ada, dùng ánh mắt khẩn cầu nhìn Ada, run rẩy nói, “Tôi... có thể gặp con gái tôi lần cuối không?”

Ada lạnh lùng cúi nhìn hấn, nói: “Ông không có tư cách đó.”

Giải Darcy lên xe, Ford muốn qua diu Ada, nhưng tay đưa ra lại bị gạt đi, hấn thảm bại, người phụ nữ này muốn thế nào đây?

Ada Wenskhôngl nhăn mặt, giọng nói khàn khàn, chỉ nói: “Tôi tự tới bệnh viện ở thị trấn, anh đưa Anna về nhà trước đi.”

Câu nói bình tĩnh vô cùng, nhưng lại giống như tiếng sấm nổ trong lòng Ford, lúc này, hấn chân động không nói ra lời, đột nhiên hiểu rõ tại sao thái độ Vu Từ Thạc đối với Ada và thái độ đối với những cảnh sát khác lại khác biệt như vậy. “Cô... cô cẩn thận một chút, tổ trưởng Wenskhôngl.”

“Tôi biết rồi, còn nữa, hôm nay cảm ơn anh.” Cho tới lúc này, trên gương mặt mỗi một của Ada mới xuất hiện nụ cười. Ấm áp, đủ xua tan hơi lạnh của gió bắc mùa đông.

Ford nhìn đến ngây ngẩn, một ý niệm quái đản chợt nổi lên trong đầu hấn, hấn thật sự đã hiểu người phụ nữ này sao?

Sắc trời tối đen, chiếc xe nhanh chóng lao đi trên con đường, hơn nữa càng đi càng nhanh. Người đàn ông trong xe mấy lần cảm di động lên lại bỏ xuống, cuối cùng vẫn bấm một dãy số, điện thoại nói máy rất nhanh. “Giang Hằng, bên anh vẫn ổn chứ?”

“Giọng anh nghe rất nồn nóng, tôi không sao.” Giang Hằng chậm rãi nở nụ cười, sát thủ này cũng có khi lo lắng cho người khác, thật hiếm thấy. “Levi cũng bình an vô sự.”

Vu Từ Thạc cười nhẹ ra tiếng, đương nhiên y cũng không ngờ, y lại quan tâm một người như thế, cho dù y biết khả năng của Giang Hằng, căn bản không cần y lo lắng. “Darcy lọt lưới rồi, tôi đang trên đường về.”

“Vu Từ Thạc, lái chậm thôi, tôi nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát rồi.” Nói tới đây, Giang Hằng hơi nhú mày, ngừng một chốc, mới nói tiếp. “Nếu không ngày mai về mặt của anh Klaus khi nhận được giấy phạt sẽ vô cùng đặc sắc, còn nữa, tôi rất nhớ anh.”

Giang Hằng này, sao hấn có thể! Vu Từ Thạc lập tức siết chặt vô lăng, giọng nói qua kẽ răng vẫn truyền được tới đầu bên kia. “Anh nói những lời như thế, tôi còn lái chậm được sao?”

Oán trách không giống oán trách, Giang Hằng không phát hiện vẻ mặt của mình khi nghe câu nói này đã nhu hòa hơn vừa rồi rất nhiều. Hắn nhìn vào ống nhòm trông qua căn hộ của Levi ở đối diện, vẫn không có bóng người, kỳ lạ, rõ ràng đã đến lúc anh ta nên kết thúc công việc ở hành lang trung bày rồi.

“Tôi...” vừa định đáp lại câu nói của Vu Tử Thạc, sau đầu bất chợt bị đánh thật mạnh, tầm mắt tối đi, thân thể tiếp xúc với mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 28: Cảm Xúc Đan Xen.

Khả năng khống chế khiến Vu Tử Thạc không gọi ra tên Giang Hằng vào lúc quan trọng cuối cùng, dù sao như vậy sẽ càng khiến chuyện thêm phiền phức, ngay khi điện thoại của Giang Hằng ngắt liên lạc, y không suy nghĩ đến quá nhiều khả năng, mà đạp chân ga thật mạnh. Không phải không thể suy nghĩ, hoặc mất đi lý trí, thân làm sát thủ, y rất hiểu vào giờ phút này quan trọng bậc nhất là giữ bình tĩnh, hiện tại y chỉ muốn chuyên tâm tìm được Giang Hằng.

Vào thành phố New York, chiếc xe vẫn không đi chậm lại, lao thẳng về hướng nhà của Levi.

Trên sân thượng tòa nhà đối diện, Vu Tử Thạc ngồi xổm xuống, chạm vào vết máu đã khô trên sàn, không cần nghi ngờ, vừa rồi Giang Hằng đã ở chỗ này.

Vu Tử Thạc đứng lên, gió mạnh chợt ập tới thổi tung mái tóc màu nâu nhạt của y, trên gương mặt bình tĩnh không nhìn ra cảm xúc gì, duy nhất chỉ thiếu đi nụ cười thông thả thường ngày. Y ngẩng đầu, nhìn bầu trời sao biển ảo, đây là thành phố lớn mà ánh đèn đã chiếu sáng hơn nửa bầu trời, một cảm giác gì đó chợt ập tới đè nặng lòng y, con mắt màu hổ phách hiện lên thần sắc kiên quyết, y nhỏ giọng lầm bầm: “Giang Hằng, tôi nhất định sẽ tìm được anh.”

Ford Klaus đến trễ hơn Vu Tử Thạc nửa tiếng, hắn tìm một đồng sự đưa Anna Jolin về nhà trước, sau đó áp giải Darcy Switer tới tổ hung án, vừa quay lại, Ada Wens khôngl đã đẩy cửa phòng làm việc, nghe nói cô chỉ chịu trị liệu sơ, mang theo thạch cao bao bọc lái xe trở về, thật là người phụ nữ cứng rắn như sắt thép.

“Tổ trưởng Wens khôngl, tôi muốn nói chuyện với cô.” Ford nhìn ra sự mệt mỏi của Ada, cũng tự biết yêu cầu này không hợp lý, nhưng hắn yêu Lacey, hắn muốn dùng hết khả năng của mình giành lấy tất cả cho cô. “Bất kể nói thế nào, Darcy cũng là một người cha.”

“Thanh tra Klaus, có lẽ khi ông ta sát hại những bé gái kia thì không hề nghĩ tới vị trí người cha của mình.” Ada bực dọc xua tay, lời của Ford không phải không làm cô dao động, dù sao cô cũng là mẹ của một đứa trẻ. Cô cự tuyệt không làm Ford rút lui, trong ánh mắt chăm chú của Ford, cô thả lỏng hơn: “Được rồi...”

Lúc này, cửa phòng làm việc của tổ hung án bị đẩy mở, người đàn ông mặc âu phục gầy da bước vào, mang theo nụ cười công thức hóa. “Lần này cực khổ cho cô rồi, tổ trưởng Wens khôngl, chúng tôi đến yêu cầu chuyển giao phạm nhân.”

Ada bất đắc dĩ thờ dài, liếc nhìn Ford, lại quay sang người kia. “Thanh tra Khônggren, có thể đợi một chút, để Darcy Switer gặp mặt con gái của ông ta không?”

“Chúng tôi sẽ thông báo cho Lacey Switer, có lẽ mấy tháng sau cha của cô ta sẽ giành được quyền lợi này trong tù.” Thanh tra Khônggren tiếp tục mỉm cười, nói chắc như đinh đóng cột, FBI luôn luôn là dạng người không quan tâm tình nghĩa. Sau đó thanh tra Khônggren tán thưởng vỗ lưng Ford, khẽ tai nói nhỏ: “Anh có thể bỏ ác hành thiện tôi rất cao hứng, lần này làm không tồi.”

Sắc mặt Ford thoáng chốc trở nên rất khó coi, ngay cả nhân viên bình thường cũng biết quá khứ hủ bại của hắn sao? Hay là Khônggren Charlie này có bối cảnh rất sâu?

Đội người của FBI giải người đi, Ada vỗ vai Ford an ủi. “Tôi rất tiếc, thanh tra Klaus.”

“Không sao.” Ford vẫn nhìn ra cửa, giọng nói khản đặc. “Cô đã cố hết sức rồi, cảm ơn.”

Sau khi Vu Tử Thạc phát hiện Levi cũng không biết đi đâu liền lập tức trở về nhà của Giang Hằng, ngay khi mở cửa, căn phòng tối thui giống như một viên đạn bắn ở cự ly gần nhắm trúng đầu y. Trước đây, bất kể bất cứ lúc nào y tới đây, nơi này luôn luôn sáng đèn tạo cho người ta cảm giác ấm áp.

Thờ dài không tiếng động, tay ấn lên công tắc đèn cạnh cửa, y bước vào phòng máy, dưới bàn phím màu đen, có kẹp một mảnh giấy, chữ viết ngay ngắn chính là chữ của Giang Hằng.

[Gởi Fay:

Tôi vẫn chưa nói với anh, thật ra số hiệu bị liệt ra căn cứ theo sự khác biệt của màu sắc, mà phân biệt trình độ nguy hiểm

Nếu lần này tôi ra ngoài gặp phải bất trắc, anh không cần tìm tôi, hy vọng anh có thể tiếp tục công việc này, cứu giúp càng nhiều người.]

Vu Từ Thạc vò mảnh giấy, mở miệng, cảm giác không phát ra được chút âm thanh. Y di chuyển con chuột, màn hình vi tính chuyển từ màu đen sang trắng.

Nhắm mắt thở ra một hơi, Vu Từ Thạc nhập nội dung vào text box. [Tôi biết anh nhìn thấy được, là anh ta sáng tạo anh. Hiện tại anh ta gặp phiền phức, anh nhất định phải giúp tôi tìm anh ta.]

Không có bất cứ hồi âm nào, giống như không khí xung quanh đều đã ngưng đọng.

Y dừng một lúc, tiếp tục gõ bàn phím. [Nếu không có anh ta, tôi sẽ không làm công việc này. Nếu anh không giúp tôi tìm anh ta, thì đừng mơ tôi tiếp tục cứu bất cứ ai.]

Vẫn không có hồi âm, cổ máy tĩnh lặng như đang dùng phương thức riêng biệt của nó để biểu đạt cự tuyệt.

Vu Từ Thạc cười lạnh, đánh hàng chữ cuối cùng. [Được. Anh thắng rồi, tôi từ chức.]

Ngay khi y vừa định xoay người bỏ đi, màn hình chợt chuyển sang màu lam, nhấp nháy vài cái, nhảy ra hai từ đơn tiếng anh.

Keep Levi.

Bộ hệ thống này có trí năng biết suy nghĩ, giống như nhân loại, mà Giang Hằng truyền thụ tư duy cho nó, chính là giúp đỡ người khác. Vu Từ Thạc cho rằng hệ thống đo lường nguy cơ đang gợi ý cho y, có lẽ người mang Giang Hằng đi và người muốn giết Levi là cùng một người, chỉ cần theo sát Levi, y sẽ có thể tìm được Giang Hằng.

Đêm khuya, dòng người huyền ảo trên đường dần tản đi, người đàn ông gương mặt tuấn tú mặc chiếc áo len màu đen đứng thẳng ở đầu đường, một tay nắm người đàn ông trung niên hơi mập đang định lướt qua lại, anh ta nhắc mũi lên. “Đô, Ford.”

Ford Klaus nghe tiếng đối phương, sau lưng bất giác nổi lên dòng hơi lạnh. “Fay, hiện tại tôi phải đi gặp Lacey, bất cứ lý do gì cũng không thể ngăn cản tôi. Tôi không còn muốn quan tâm anh và người anh em xịt nước hoa đó làm sao biết mọi chuyện, công việc của các anh quá nguy hiểm, tôi muốn rút lui.”

“Muốn rút lui tùy anh, nhưng hiện tại anh phải giúp tôi.” Vu Từ Thạc mỉm cười kéo Ford lại, bầu trời chuyển xám, sau đám mây là tia sáng yếu ớt rọi lên gương mặt tuấn tú của y. “Người đàn ông xịt nước hoa trong miệng anh gặp chút phiền phức, anh phải giúp tôi tìm anh ta.”

Fay vừa nói ra, Ford đã hiểu ngay tính nghiêm trọng của vấn đề, người đàn ông tự xưng là ‘Rigg’ trông không dễ chọc tới, ngay cả người như thế cũng gặp phải phiền phức, thì nhất định là tình huống nan giải. “Người anh em mặc âu phục sao rồi? Đừng nói với tôi gương mặt sắt của anh ta bị rút gân.”

“Levi Ansel, tôi cần tất cả tình báo về người này và những người liên quan đến anh ta.” Vừa nói Vu Từ Thạc vừa viết tên và địa chỉ của Levi lên một tấm card rồi bỏ vào túi áo Ford. “Làm xong chuyện này thì anh có thể đi tìm vị hôn thê của anh rồi, tôi sẽ cho anh nghỉ phép vĩnh viễn.”

“Tôi...” Ford nhìn vị sát thủ đang mỉm cười, chân động không nói ra lời, hẳn còn cho rằng sát thủ này trước nay chỉ biết lợi dụng người khác. “Tôi không ngờ anh ta quan trọng với anh đến thế.”

Nụ cười của Vu Từ Thạc càng sâu, nhìn ánh mặt trời bắt đầu ló ra nơi chân trời, con mắt màu hổ phách phản chiếu lại tia sáng, tự cảm thán. “Tôi cũng không ngờ.”

Lacey Switer giật mình tỉnh giấc, nghe thấy tiếng gõ cửa, cô vuốt lại tóc, khi mở cửa ra lập tức kinh ngạc.

“Lacey Switer?” Thấy Lacey giật đầu, người đàn ông bên ngoài rút chứng minh trong âu phục ra. “FBI. Tôi đến nói với cô một vài chuyện.”

Máy pha cà phê nhẹ run rồi ầm ầm, tay cầm ly cà phê của Lacey không ngừng run rẩy. “Sao có thể... cha tôi sao có thể làm chuyện như vậy...”

“Tôi biết cô nhất thời rất khó tiếp nhận, nếu cha cô có biểu hiện tốt trong thời gian ngồi tù, tin rằng các người rất nhanh sẽ có thể gặp mặt.” Người đó thờ dài, giống như đồng tình với sự bất hạnh của Lacey. Ngay khi người đó đứng lên, Lacey kéo tay áo anh ta lại. “Thanh tra Khônggren, tôi có thể hỏi ai là người bắt cha tôi không?”

“Xin lỗi, điều này chúng tôi không thể tiết lộ.” Khônggren lộ ra vẻ do dự, cho dù hẳn là FBI, nhưng tim cũng là thịt, đối mặt với khẩn cầu của nữ giới, muốn không chút dao động, rất khó. “Tóm lại, vị thanh tra đó thật sự lập được công lớn, khiến người ta mong được thấy mặt.”

“Là Ford sao?” Câu hỏi bất chợt khiến bầu không khí trong phòng hạ xuống độ âm, Lacey thấy vẻ mặt ngạc nhiên rồi vội quay đi của Khônggren, lại truy vấn. “Là thanh tra Ford Klaus sao?”

Khônggren không kịp quay lại nhìn người phụ nữ vừa mất đi cha, nhú mày, cuối cùng vẫn nhẹ kéo tay cô. “Xin lỗi, chúng tôi có quy tắc của mình, cô hãy xem tin tức trên báo ngày mai đi, những điều cô muốn biết đều ở trong đó.”

Nói xong, Khônggren cầm áo khoác mặc trên lưng ghé xô pha lên, vội vàng bỏ đi.

Bệnh viện thành phố, khi Ada chống nạng ra khỏi phòng bệnh, liền gặp ngay người đàn ông đang đi tới. “Thanh tra Khônggren, anh đến tìm tôi vì chuyện vụ án MS13 đã nói trước kia sao?” (Chú thích: MS13 là tập đoàn tội phạm bạo lực nổi tiếng của Mỹ.)

“Đúng một nửa, chúng ta muốn hợp tác thì đầu tiên cần phải bổ sung sự hiểu biết lẫn nhau.” Khônggren cầm nạng của Ada, dìu cô đi tới chỗ đậu xe. “Nên biết FBI không lạnh lùng tàn khốc như trong tưởng tượng của các người.”

“Tôi biết, ba năm trước tôi từng gặp phải một kẻ quái dị trong số các anh.” Ada nhớ tới hơn ba năm trước từng đụng phải một vị FBI coi xoát người thành ve vãn, cô vẫn nhớ tên của người đó. “Rất khó nắm bắt thanh tra Xyli Lederman.”

Bước chân Khônggren đột ngột dừng lại, quay sang dùng vẻ mặt nhìn quý đánh giá Ada, rồi lúng túng cười, “Ha ha, cô thật hài hước, tên Lederman đó đã mất tích bốn năm trước rồi.”

Tiếng chim hót réo rất vui tai, một câu nói băng quơ, giống như tiếng sấm giữa trời quang đánh nát tâm phòng bị của Ada Wenskhôngl, nếu Xyli Lederman đã mất tích bốn năm trước, vậy người đàn ông cô gặp vào ba năm sáu tháng trước rốt cuộc là ai?

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 29: Chân Tướng Thật Sự.

Trong ánh mắt khó hiểu của Khônggren Charlie, Ada Wenskhôngl che miệng, ngăn cản mình thốt lên tiếng kêu kinh ngạc. Liên hệ với tình huống hơn ba năm trước, khi Xyli Lederman mất tích xuất hiện, không phải chính là đêm Mũ Đen hành hung sao? Người đàn ông cười thân thiện cô gặp được trong con hẻm, chính là Mũ Đen!

Lúc đó cô muốn soát người Mũ Đen, Xyli Lederman lại đứng lúc xuất hiện ở đó để giải vây, nhưng cô nhớ rõ, cô đã nhìn qua chứng minh của vị Xyli Lederman đó, nó tuyệt đối là thật. Lẽ nào, Xyli Lederman ngoài mặt là FBI, nhưng thật ra âm thầm hiệp trợ Mũ Đen? Không, nói vậy không thông, hơn ba năm trước Mũ Đen vẫn luôn là con sói cô độc. Hợp tác của họ có lẽ bắt đầu từ lúc đó, lúc đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Quá nhiều nghi vấn vây khốn suy nghĩ của Ada, hiện tại gương mặt của người đàn ông trong con hẻm đó chỉ còn mơ hồ trong trí nhớ của cô, tuy nói lúc đó có lẽ camera đã quay được bộ mặt thật của Mũ Đen, nhưng... ba năm trôi qua, căn bản không biết tìm ở đâu, Xyli Lederman lại mất tích, ngay cả người của FBI cũng không tìm được hân, như vậy có nghĩa là mọi đầu mối đã đứt.

“Xin lỗi, thanh tra Khônggren, tôi rất mệt, cần ngủ một giấc.” Ada Wenskhôngl không muốn để vị FBI bên cạnh phát hiện mình khác thường, cô giấu nắm tay siết chặt ra sau lưng, mạnh mẽ áp chế cảm xúc không cam lòng.

“Tôi đến là để đưa cô về nhà.” Thanh tra Khônggren vẫn mang theo nụ cười công thức hóa, dìu cô lên ghé sau.”

Ada tựa vào lưng ghé xô pha, nội tâm chung quy không thể nào bình tĩnh. Sau khi tất cả chân tướng đã trôi qua thì cô mới hiểu rõ, cho dù là người mạnh mẽ cương nghị như cô cũng khó thể thuyết phục bản thân ngay lập tức tiếp nhận sự thật này. Thì ra, cô đã từng tiếp cận Mũ Đen sát nút! Ba năm trước cô đã có cơ hội công tay Mũ Đen, vậy bảo cô sao có thể cam tâm!

Khi Ford Klaus chinh lại tất cả tư liệu, mặt trời đã lên cao, hân cầm túi hồ sơ ra khỏi sở cảnh sát, luẩn quẩn trên đường như đi tản bộ. Fay không nói phải gặp ở đâu, nhưng hân biết Fay nhất định sẽ tìm được hân, giống như... giống như mọi lần ‘ngẫu nhiên’ gặp gỡ của họ.

Nghĩ tới đây, Ford bất giác thầm mắng, quả là sự trùng hợp khôn kiếp.

Cho đến khi cánh tay đột nhiên bị kéo ra sau lưng, Ford không kịp kêu lên, đã bị kéo vào một con hẻm, hân đập túi hồ sơ vào ngực đối phương, chống nạnh nói: “Ông đây nên nói gì mới tốt? Ông đây đã quen thuộc với cách thức gặp mặt chưa chào hỏi đã động thủ của anh rồi!”

“Đừng yêu cầu quá cao với một người thiếu ngủ.” Vu Từ Thạc xoa đôi mắt lèm nhèm, lười biếng quay người. “Chúc anh và người tình bé nhỏ của anh thuận lợi.”

Giọng nói ảm áp gọi cảm truyền vào tai, Ford nhìn theo bóng dáng đó bức bối hít hơi. “Nếu không có hai tên khôn kiếp các anh thì tất cả đều thuận lợi! Fay!”

Nghe giọng Ford, Vu Từ Thạc quay đầu, hai người đàn ông cả đêm không ngủ sắc mặt đương nhiên không tốt đẹp gì, trong mắt họ cùng mang theo mệt mỏi. “Sao hả?”

“Tôi cũng chúc anh sớm tìm được bạn mình!” Gầm xong câu đó, Ford cũng quay người đi, từ bước chân vội vàng của hân có thể đoán được, hân đang vội hoàn thành một chuyện quan trọng nào đó.

Vu Từ Thạc rất ít khi thấy Ford thế này, người đàn ông trung niên này rất hiếm khi liêu mạng làm chuyện gì như thế. Miệng khẽ cong lên, đương nhiên y cũng sẽ không bỏ qua những thay đổi ở bộ phận nào đó trong mình.

Rốt cuộc thay đổi bắt đầu từ lúc nào? Y không nhớ rõ lắm, có lẽ từ sau khi gặp được Giang Hằng đi. Bộ phận y từng mất đi vì phá hoại cuộc sống của người khác, đã trở về với sức mạnh lớn hơn nữa.

Cắt đi ý cười trong mắt, Vu Từ Thạc đi tới mục tiêu tiếp theo của mình.

Khi Ford đến nhà Lacey, trời đã hoàn toàn tối đi, mây đen trên đỉnh đầu tụ dày đặc, hân thờ phi phò điều chỉnh tâm trạng, do dự một lúc, mới gọi cửa.

Trong nhà đèn vẫn sáng, Ford biết Lacey có ở nhà, chỉ là có lẽ cô không muốn gặp hắn. Không ai ra mở cửa, Ford chỉ có thể đứng bên ngoài la lớn. “Lacey, em gặp mặt anh được không? Có vài chuyện anh nhất định phải giải thích với em!”

Sau khi yên lặng chờ đợi mười mấy phút, sau cửa cuối cùng cũng vang lên tiếng bước chân. Ford vui mừng nhìn cửa được mở. “Lacey, anh...”

Chưa đợi Ford nói xong, một vật không rõ đã đập vào ngực hắn, sau đó là tiếng thứ gì đó bay ra đập xuống đất, hắn lùi về nửa bước mới đứng vững, nhìn rõ thứ trên mặt đất, đó là một chiếc hộp màu hồng, và cả bánh cookie nát vụn. Ngẩng mắt lên, trước mặt là Lacey tràn đầy nước mắt.

Lacey khóc đỏ mắt, nghẹn ngào một chút, nắm chặt khung cửa, “Anh để bạn anh tới tặng quà, chỉ vì anh đang đi điều tra tin tức của ba tôi.” Nói tới đây, cô tự cười giễu một tiếng, “Mà tôi lại cho rằng anh thật lòng quan tâm tôi.”

“Anh thật sự quan tâm em, Lacey!” Không nghĩ ngợi gì, Ford hét lớn tiếng lòng của mình.

“Bớt bày vẽ giả tạo của cảnh sát các người đi.” Lacey chỉ lạnh lùng nói, Ford vĩnh viễn không tưởng tượng được, cảm nhận của cô khi cô đọc được mục tin tức trên báo, người bắt cha mình lại là vị hôn phu của mình. “Anh Klaus, anh đã làm đủ rồi, từ nay về sau xin anh rời khỏi cuộc sống của tôi!”

Rầm__ Cửa đóng sầm một tiếng nặng nề, cùng lúc đó, đám mây trên cao lóe qua tia chớp, tiếng sấm vang lên.

Trước mắt Ford Klaus bị nhốt bên ngoài, là bông tuyết lát phát roi, màu trắng nhỏ bé như hạt thủy tinh đậu lại trên da, lập tức tan thành dịch thể không màu.

Đây là trận tuyết đầu tiên của mùa đông năm nay, bông tuyết dày đặc nhẹ bay theo gió, Ford nhìn cảnh tuyết xung quanh, thờ dài nặng nề.

Bất kể bạn có tính cách thế nào, hoặc bạn mạnh mẽ hoặc bạn yếu đuối, bạn có thể lương thiện có thể bị ối, nhưng trước mặt ai đó, bạn vĩnh viễn không cách nào tức giận, người đó là sự tồn tại tốt đẹp nhất trong sinh mệnh của bạn.

Ford đi tới gần cửa bị đóng kín, đứng vững rồi mới chậm rãi mở miệng, giọng nói hiếm khi trầm ổn và dịu dàng: “Lacey, anh biết là anh không tốt. Luôn bận rộn công việc mà hờ hững em, mỗi lần hẹn gặp đều mượn một đồng cơ tri hoãn hoặc hủy hẹn, em là người phụ nữ tốt, cho nên mỗi lần em mới có thể tha thứ cho anh như thế. Nhưng người tệ hại như anh, thật ra không xứng với em, anh biết rõ như vậy, nhưng vẫn ích kỷ không chịu buông tay, đều là anh sai. Lacey, anh yêu em, chuyện của cha em anh rất xin lỗi, có thể quên biết em là may mắn của Ford Klaus này, cảm ơn em đã cùng anh trải qua đoạn thời gian vừa rồi.”

Nói xong, Ford nghe được trong nhà truyền ra tiếng khóc, hắn cố nhịn xuống xúc động muốn nhìn cô, quay người đi.

Giữa người và người có rất nhiều chuyện là do hiểu lầm gây ra, trong cuộc sống có rất nhiều lúc bạn muốn giải thích, nhưng không phải ai cũng nguyện ý nghe bạn giải thích, có vài hiểu lầm có lẽ cho đến khi sinh ly tử biệt cũng không thể hóa giải.

Cứ như vậy, Lacey Switer không có bất cứ phản ứng gì, Ford Klaus rời khỏi nhà cô dưới trời đầy tuyết. Đối với người đàn ông trung niên gần bốn mươi tuổi mà nói, chuyện của hắn và Lacey, đến lúc này có lẽ đã là kết cục tốt nhất.

Thế giới bao phủ bởi tuyết, trên mặt đất và cành cây đều đọng đầy tuyết, giày của Vu Từ Thạc ấn vết thật sâu trên tuyết, theo như tư liệu của Ford điều tra, thẻ tín dụng của Levi được dùng qua một lần vào mười giờ sáng nay, hắn đặt một phòng tại khách sạn Pennsylvania ở đường số bảy.

Khách sạn nằm gần tòa nhà Empire State đương nhiên không rẻ, tuy Vu Từ Thạc không hiểu Levi đến đây làm gì, nhưng có thể xác định được hắn hẹn gặp khách, vì trong tài liệu của khách sạn có ghi chú tên của người khác.

Người đàn ông có mái tóc nâu ngắn đang ngồi nói chuyện với Levi tên là Morden Rombaty, ước chừng trên dưới bốn mươi, trong lúc nói chuyện, thỉnh thoảng Morden sẽ dùng ánh mắt vô cùng háo sắc nhìn mặt Levi, Vu Từ Thạc mở tai nghe, bên trong truyền tới tiếng đối thoại của hai người. Vừa rồi nhân lúc đi ngang qua Vu Từ Thạc đã cường chế cài đặt di động của Morden, a, đương nhiên không phải chỉ đi ngang qua, trong túi y còn đang đựng bóp tiền của Morden.

“Anh Ansel, tôi thích bàn chuyện làm ăn trong phòng vào buổi tối hơn, nếu anh không để ý, tối nay chúng ta có thể uống một ly sâm banh, tìm hiểu nhau thật tốt.” Morden biểu đạt rõ ý muốn, nhưng Vu Từ Thạc cũng tuyệt đối tin rằng Levi trời sinh đơn thuần thành thật khẳng định nghe không hiểu ý trong đó.

“Ồ, no hay problema (Tiếng Tây Ban Nha: không vấn đề), yêu cầu của anh Kahle tôi sẽ không cự tuyệt.” Levi không hề phòng bị đáp ứng Morden, trong câu nói còn kèm theo mớ ngoại ngữ rồi nùi.

Levi gọi Morden là Kahle, trong tài liệu ra vào khách sạn ghi tên đăng ký cũng là Suman Kahle, nhưng giấy chứng minh trong bóp tiền của hắn ta đã nói sự thật cho Vu Từ Thạc biết, tên thật của người đàn ông này là Morden Rombaty. Điều này nói rõ một vấn đề, đó chính là tên gốc Levi lại bị lừa rồi.

Vu Từ Thạc không nhìn được xoa trán, thở dài.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 30: Ly Kỳ Kịch Tính.

Giang Hằng tỉnh dậy trong một căn phòng tối mờ, chỗ bị đánh sau đầu còn truyền tới cơn đau, ngay khi hắn hồi phục ý thức lại nghĩ ngay tới chuyện Vu Từ Thạc ăn cơm chưa. Đây là suy nghĩ chết tiệt và vô ý nghĩa, vì thế Giang Hằng ném nghĩ vẩn này đi rất mau.

Trong phòng không bật đèn, tuy không đến mức duỗi tay không thấy năm ngón, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu.

Giang Hằng phát hiện bản thân đang ngồi trên ghế, hai tay bị dây thừng thô bằng ngón cái cột ra sau lưng, đương nhiên chân cũng không may mắn thoát nạn, sau khi mất thích ứng với bóng tối, hắn nhìn xung quanh, trong căn phòng tối cô lập ngoài trừ hắn và cái ghế này ra thì không còn gì khác, “Thật là trống trải tới mức không thể trông trái hơn.”

“Vi nơi này dùng để chiêu đãi vị khách không mời mà tới giống như này.” Giống như có cảm ứng tâm linh, khi Giang Hằng vừa nói xong, cửa đã bị đẩy ra, mang theo tiếng vang tu tu, một người đàn ông cao to bước vào, mặt nạ che kín mặt hắn, một tay nâng cằm Giang Hằng, lạnh giọng nói: “Rốt cuộc động cơ của mày là gì?”

“Anh đoán không được sao? Tôi còn cho rằng anh rất lợi hại.” Câu trả lời khiêu chiến, được Giang Hằng nói ra rất bình tĩnh, hiệu quả chọc giận người đại khái cũng gấp đôi bình thường.

“Mỗi một mặt của tao đều rất lợi hại.” Giọng điệu trào phúng, có thể tưởng tượng ra gương mặt đang cười lạnh sau lớp mặt nạ, “Nghe rõ đây, thằng khốn, tao luôn là người rất kiên nhẫn.” Nói xong, đánh mạnh vào mặt Giang Hằng, người đó đứng thẳng, bình tĩnh nhìn khóe môi Giang Hằng chảy máu, “Nhưng tao biết đối với người như mày nhân nại không có tác dụng gì, mày rốt cuộc là ai? Tại sao muốn theo dõi Levi Ansel?”

Trên gương mặt rắn rỏi của Giang Hằng không có bất cứ cảm xúc gì, hắn thậm chí lười ngó tới người đàn ông này, trầm giọng nói: “Tôi là ai không quan trọng, tôi biết anh là ai là được rồi.”

Người đó hơi run rẩy, dùng giọng nói lạnh lẽo đánh giá: “Mày đang bịp bợm.”

“Anh cứ nghĩ vậy đi.” Nói ra câu này xong, Giang Hằng chìm vào trầm tư triệt để.

Trong nửa tiếng sau đó, người đàn ông dùng hết mọi cách muốn mở miệng người kia, nhưng cho dù đánh vào ngực, cũng không thể khiến Giang Hằng phát ra một tiếng kêu đau. Đôi mắt dưới lớp mặt nạ ngưng kết bóng râm không vui, tên trước mắt toàn thân bị thương nhưng lại giống như đang ngồi thẳng trên đỉnh núi.

“Thì ra là thế, tao hiểu rồi.” Người đó từ bỏ việc bắt đối phương mở miệng, hắn lại đánh giá mặt Giang Hằng, “Tao biết người như mày, không có gia đình, cũng không có bạn bè.” Ánh mắt cuối cùng dừng lại trên đôi mắt màu xanh lam, “Lòng không vương bận, cho nên không sợ chết.”

Cảm giác đau trên người cắn nuốt làm tê liệt thần kinh, Giang Hằng quay mặt qua, chậm rãi mở miệng: “Anh đang lãng phí sức lực.”

Giọng nói thấp trầm truyền vào tai, đó là một câu chế giễu rõ rệt, Giang Hằng đang nói hắn không hiểu mình, phán đoán của hắn đã sai lầm. Người đó ôm tay, nhấn mặt: “Được rồi, có lẽ trên thế giới này không có ai có thể đoán được cách nghĩ của mày, nhưng không liên quan tới tao, tao còn việc phải làm, khi trở về sẽ từ từ suy nghĩ nên làm sao xử lý mày, lo tranh thủ khoảng thời gian còn lại của cuộc đời đi.” Nói xong, người đó ra khỏi phòng.

Giang Hằng nghe tiếng cửa bị khóa ngược, phần cổ áo sơ mi đã bị máu thấm ướt, tay phải vẫn còn ở trạng thái có thể hoạt động, đây là điều may mắn.

Nhưng điều may mắn hơn nữa là, hắn có thói quen cất một phiến dao trong ống tay áo sơ mi.

Cố gắng rút phiến dao ra, dây trói hai cổ tay do máu thấm ướt mà càng thêm khó đứt, cửa qua cửa lại, rốt cuộc dây thừng chắc cứng cũng rơi xuống đất. Tiếp theo hắn rạch phần lai âu phục, rút ra một cọng sắt, một vài thủ thuật nhỏ sẽ vào lúc không thể ngờ được cứu tính mạng bạn, đối với việc này Giang Hằng và Vu Từ Thạc đều nhận thức rõ ràng.

Đương nhiên cũng phải cảm ơn sự bồi dưỡng nghiêm khắc cẩn thận của FBI mấy năm trước, những thói quen này luôn được Giang Hằng giữ tới nay. Có lẽ chỗ tốt của trầm mặc là ở đây, đối phương không thể nào từ trong ngôn ngữ phán đoán được nghề nghiệp và kinh nghiệm trong quá khứ của bạn.

Tiếng vang tu tu ngay khi người đàn ông vừa rời mở cửa vào, nếu không đoán sai chắc là tiếng còi tàu, nơi này chắc hẳn là một căn nhà ở gần cảng, tiếng

còi tàu trầm nặng, nói rõ căn phòng y đang ở nằm dưới đất.

Cánh cửa gỗ đó không chắc lắm, thậm chí có thể từ khe hở nhìn ra cảnh vật bên ngoài, có hai người đang ngồi bên ngoài uống rượu, một trong đó hút thuốc, nhưng bọn họ không phải là người vừa rồi, người đó đã đi khỏi.

Giang Hằng cúi người, dán lỗ tai xuống đất, tạm thời có thể nghe được tiếng nói chuyện bên ngoài.

“Tao nói mày uống ít thôi, nếu lỡ xảy ra chuyện gì thì sao.”

“Hức, mày sợ cái gì, tên đó bị đại ca đánh nửa sống nửa chết rồi, còn có thể chạy ra uống rượu với chúng ta sao.” Giọng nói này thô hơn giọng trước đó nhiều, có lẽ do hút nhiều thuốc. “Đồ coi, chúng ta uống cho đã, chúc mừng nhiệm vụ lần này đại ca thành công viên mãn!”

Trong bóng tối, trên mặt Giang Hằng vẫn không có cảm xúc gì, hần nhắm mắt lại nghỉ ngơi một chút, chờ đợi giờ phút hai người này uống say.

Buổi tối ngày tuyết luôn đến sớm hơn bình thường, tiếng cười hi hi ha ha bên ngoài lắng dần, Giang Hằng chợt còng sát vào ổ khóa, không tiếng động vặn mở.

Cửa chậm rãi mở ra, trước mắt Giang Hằng là hai tên uống say nằm ngả nghiêng, có một kẻ nghe thấy động tĩnh cố gắng nâng đầu dậy, thấy Giang Hằng thì sau vài giây ngưng trệ mới chớp mắt lay lay người bên cạnh, “Này, hần, hần thật sự ra rồi kìa.”

“Đừng nói nhảm nữa Vincent, mày say rồi.” Tên vừa rồi hút thuốc thô lỗ đẩy tay Vincent ra.

“Không, không phải, hần thật sự ra rồi!” Vincent muốn đứng dậy, nhưng vì say rượu mà ngã trở lại, quay sang nhìn Giang Hằng lăm lăm: “Mày... mày muốn làm gì?”

Giang Hằng tiện tay cầm ống thép trên đầu tủ, mỉm cười với Vincent, “Tim tui bây uống rượu.”

Vincent mở to mắt, muốn nói nụ cười này thật đáng sợ! Nhưng chưa nói ra, sau ót đầu đón, trước mắt tối đen, ngã lên bàn. Tên hút thuốc lúc này mới cảm thấy không đúng, vừa định ngẩng đầu, nhưng ngay cả mặt đối phương còn chưa thấy đã bị đánh ngất.

Ném ống thép ra sau, Giang Hằng lục được di động và súng trên người Vincent, vừa gọi cho Vu Từ Thạc vừa đi ra ngoài.

Vu Từ Thạc đang treo mình bên ngoài cửa sổ phòng khách của Morden Rombaty, mục đích cơ bản của y là thả mỗi câu cá lớn tìm được Giang Hằng, y không định hành động vội vàng. Liếc nhìn vào phòng, không tiếng động ngấp một cái, đã sắp tới giờ hẹn gặp mặt của Levin và Morden rồi.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, cho dù không cần nhìn Vu Từ Thạc cũng có thể đoán được đại khái, trong căn phòng đang diễn ra cảnh tượng như trong phim, Morden giả vờ thân thiện cùng uống sâm banh với Levi, nói chuyện về con người lý tưởng vì sao ánh trắng, mà mục tiêu cuối cùng chỉ có một đó chính là chọc say Levi.

Nửa tiếng trôi qua, ánh trăng lặng lẽ leo lên đỉnh. Levi không thắng được sức rượu ngã lên ghế, thần sắc trong mắt dần mờ lung. Morden lộ ra nụ cười âm thầm, chú dê con đơn thuần dễ lừa này thật hiếm gặp, chỉ hơi dụ dỗ liền không chút phòng bị tự dâng tới cửa.

Morden nhẹ nhàng lại gần Levi, cánh tay thô ráp trượt qua eo hần, như có như không tìm kiếm điểm mẫn cảm.

Xem ra tựa hồ không tốt lắm, tên Morden này chắc là bỏ thuốc trong rượu. Vu Từ Thạc đang muốn lao vào, di động đột nhiên run lên, y lập tức bấm nghe, dùng giọng nói trêu chọc lên tiếng: “Rất mừng vì anh còn chưa chết.”

“Anh đang trông chừng Levi sao?” Giang Hằng một tay cầm di động, một tay giữ vô lăng, chiếc xe dùng tốc độ cực nhanh vút đi trên đường.

“Hiện tại hoàn cảnh của anh ta rất tồi tệ.” Vu Từ Thạc nhẹ nhuróng mày, “Anh biết người thành thật luôn tự đưa dê vào miệng cọp mà.”

Bên phía Giang Hằng chìm vào trầm mặc trong chốc lát, dưới bầu không khí này tiếng còi xe cảnh sát vang lên trong ống nghe được phóng lớn gấp bội. “Cũng không biết là hoàn cảnh của ai mới tồi tệ hơn.”

“Đừng oán trách tôi, tôi đang cố hết sức đi tìm anh đây.” Vu Từ Thạc lại nhìn vào căn phòng, bắt giắc nhẩn mặt. “Này...”

Trong phòng, trên mặt Levi không còn chút vẻ say nào, đáng vẻ ‘tôi rất dễ lừa mau đến lừa tôi’ đó cũng biến mất tiêu. Levi không chế Morden, thúc mạnh vào bụng đối phương, trong tiếng kêu rên đau đớn của Morden, khóe môi Levi mang theo nụ cười lạnh, giọng nói chua ngoa châm biếm như đã từng quen biết. “Mảnh khoe nhảm chán này cũng chỉ có đồ chó ngu như mày mới dùng tới đi?”

Giang Hằng không khó tưởng tượng được tâm tình phức tạp của Vu Từ Thạc, hần cũng mới nghĩ thông chuyện này sau khi tỉnh lại trong phòng tối. Bị đánh lén sau khi Levi biến mất khỏi tầm mắt không lâu, xóa bỏ biểu hiện ngốc nghếch của Levi, thì không khó để đoán ra kết luận.

Giang Hằng nhẹ nhuróng mày, đèn đường chiếu lên gương mặt sắc nét của hần. “Vừa rồi anh nói người thành thật hay thế nào?”

“Tôi rút lại câu đó.” Vu Từ Thạc nhẩn chặt mày, tuy trước đó dưới đường ống ngầm khi giao thủ y đã từng ngửi được mùi nước hoa giống với Levi, nhưng mùi nước hoa đó rất nhiều người dùng, nếu tham khảo thêm tính cách của Levi, thì không cần nghĩ nhiều nữa.

Cảnh tượng trước mắt khiến Vu Từ Thạc không còn gì để nói, trên đời này không ngờ lại có người giỏi che giấu và diễn xuất như thế, y không thể nào ngờ nổi, Levi Ansel__ Chính là Hắc Nha.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 31: Xiềng Xích Tốt Đẹp.

“Tôi biết anh rất bức bối, không ngờ có người còn diễn giỏi hơn anh.” Giang Hằng bình tĩnh nói ra sự thật, trong cuộc giao phong cùng Levi, Vu Từ Thạc nhìn như đã thắng, nhưng thực chất đã thua.

“Không sao, tôi thích đối thủ mạnh.” Giang Hằng nói thế không sai, nhưng Vu Từ Thạc xem trọng là khoái cảm mang tới trong quá trình giao thủ, thắng bại tuy cũng có để tâm, nhưng không phải là quan trọng nhất. Gió lớn thổi tung mái tóc màu nâu nhạt của Vu Từ Thạc, y hít một hơi thật sâu, liếc mắt nhìn đôi môi khô khốc, “Tóm lại, anh chưa chết thì tôi yên tâm rồi.”

Chiếc xe màu đen lao đi trên đường, gương mặt sắc nết của hacker bắt gặp hé mở nụ cười dịu dàng. “Tôi chưa từng nói tôi cần anh lo lắng.”

“Có người vừa nói anh ta đang lo lắng cho anh sao?” Sát thủ bắt đầu nhíu mày phản bác. “Ý tôi là nếu tôi không lĩnh được tiền công tháng này thì tôi rất buồn phiền.”

“Vu Từ Thạc...” Giang Hằng không vui cần chặt âm cuối gọi tên đối phương, mỗi lần tới thời khắc quan trọng, sát thủ này sẽ trở nên không thành thật. Vu Từ Thạc nhìn sang chỗ khác không nhìn cảnh náo nhiệt trong phòng nữa, quay đầu nhìn trời, thong dong cắt lời oán trách của đối phương. “Vì không biết còn có thể nói bao nhiêu lần, cho nên tôi muốn nói lần nữa. Tôi yêu anh.”

“Tôi cũng yêu anh.” Theo câu hỏi đáp trả của Giang Hằng, bầu trời lại lần nữa đổ xuống những hạt bông màu trắng, dưới ánh đèn đô thị chói mắt, bông tuyết lạnh lẽo bay trong gió đặc biệt xinh đẹp, Vu Từ Thạc thu lại cảm xúc bị nhiễu loạn, thấp giọng nói: “Ngày, tôi đột nhiên nhớ ra, tối nay là đêm Giáng Sinh.”

“Thế nào, anh muốn làm một cây thông sao?” Giang Hằng nhướn mày, đậu xe trong bãi đỗ khách sạn. Trả lời hắn là tiếng cười của sát thủ. “Tôi muốn cùng anh qua đêm Giáng Sinh, nhưng với tình trạng trước mắt mà nói, chúng ta phải trải qua ngày tốt này trong công việc rồi.”

Tự đạo diễn vụ trộm bức tranh nổi tiếng, xuất thân từ bộ đội đặc chủng, sử dụng bút súng của đặc vụ Anh, số hiệu nguy hiểm khác màu... tất cả đều mới đầu xâu vào nhau, không khó đoán ra chuyện sắp xảy đến. Không đợi Giang Hằng nói gì, tiếng cửa sổ thủy tinh vỡ đã truyền vào ống nghe.

Levi Ansel đáp văng Morden ra, lạnh lùng nhìn vị khách không mời mà tới ngoài cửa sổ, nụ cười hoàn mỹ, con mắt màu hổ phách bắn ra tia sáng lạnh lẽo, “Chỉ số thông minh của anh cần đổi mới rồi, Mũ Đen.”

“Thế nào, hiện tại lười giả vờ nữa à?” Bỏ qua sự khiêu khích trong câu nói của đối phương, hiện tại Levi dùng thân phận thật Hắc Nha mặt đối mặt với y. Vu Từ Thạc phải vận thủy tinh trên bộ âu phục. “Thật ra anh đã sớm biểu hiện với tất cả mọi người rồi. Nam tước Bruce.”

Hắc Nha (Raven) nghĩa là người thông minh giỏi trộm cắp và giả trang, mà Levi trong tiếng Do Thái có nghĩa là ‘liên hợp với nhau’, ám thị hai cái tên này từ mặt âm tiết đã rất tiếp cận nhau, và lộ ra hàm nghĩa hai thân phận bất đồng. Còn về Ansel trong tiếng Pháp đại biểu cho người có xuất thân hoặc được giáo dục cấp bậc tôn quý, cộng thêm đầu mối đặc vụ Anh, không khó đoán ra Levi là quý tộc hoàng thất Anh.

Khi làm việc cho CIA, cũng chính vào năm đó Vu Từ Thạc đến Anh thực hiện nhiệm vụ, từng giao thủ với người của gia tộc này. Gia tộc Bruce có một đặc trưng ngoại hình rất lớn, ban ngày thị lực rất kém, đó chính là nguyên nhân hắn luôn vô ý đụng phải hoặc đánh đổ đồ vào ban ngày, cũng chính vì xuất phát từ lo lắng cho nhược điểm chí mạng này, hắn mới cần thân phận Levi để bảo vệ.

Truyền thuyết về gia tộc Bruce có rất nhiều, có người nói gia tộc này đã bị hủy diệt vào trăm năm trước, nhưng trên thực tế trong tình báo CIA thu thập được thì có một điều là con cháu của gia tộc Bruce đều nhất định phải tiếp nhận đặc huấn, thay đổi tên họ xâm nhập vào quốc gia khác, nếu mạng tốt một chút thì trở thành nghị viên cao cấp lấy trộm tình báo quân sự chính trị quan trọng, nếu mạng không tốt thì giống như Levi cần phải gia nhập vào tổ chức tội phạm bạo lực cỡ lớn của nơi đó để được bảo vệ, sau lưng danh hiệu Hắc Nha này, nhất định có một sức mạnh vô cùng to lớn chống đỡ.

“Nghe đây, tôi không biết bọn họ sắp đặt nhiệm vụ gì cho anh, nhưng tôi khuyên anh tốt nhất đừng tiếp nhận. Đây là cạm bẫy.” Vu Từ Thạc chợt nhớ tới mùa hạ hơn ba năm trước, lời y nói hiện tại, cùng lời Giang Hằng nói lúc đó giống hệt nhau, khác nhau ở chỗ hiện tại y đã hiểu được tâm trạng của Giang Hằng lúc đó.

“Bọn họ không có năng lực khiến tôi chết.” Levi không thèm động đậy, trong câu nói lộ rõ tự tin của quái tộc Hắc Nha.

“Anh giống tôi trước kia.” Nhẹ thở dài, Vu Từ Thạc biết Levi sẽ không hiểu ý của y, hiện tại y phải làm, chẳng qua cũng giống như chuyện Giang Hằng

làm lúc đầu. Cùng lúc này, y đột nhiên ý thức được dụng ý khi Giang Hằng chế tạo bộ hệ thống kiểm soát nguy cơ đó.

Cứu rồi và được cứu rồi, kỳ thật đều giống nhau. Thứ khiến họ tương liên gắn chặt không phải là sợi dây xích sống và chết, mà là bộ phận tốt đẹp bất tri bất giác thiếu mất trong sinh mạng.

Cái tên Giang Hằng này, anh mất thời gian ba năm, chỉ vì muốn tôi hiểu rõ điều này.

“Mũ Đen, với thân phận Levi là bạn của anh, tôi không muốn ra tay với anh.” Bất kể sát thủ nổi tiếng đỉnh đỉnh trong truyền thuyết tìm hấn với mục đích gì, Levi tin rằng, trong sinh mạng của bọn họ có một bộ phận quan trọng bị chính tay họ hủy diệt, nhưng trong thế giới bóng tối không có đường quay đầu, “Nhớ không, tôi từng nói với anh, giống như con quạ đen sải cánh, chúng ta chỉ có thể bay về nơi bóng tối càng dày đặc.”

“Tôi không thể nói với anh quá nhiều, anh phải hiểu, anh sắp gặp phải nguy hiểm, còn nữa.” Vu Tử Thạc khéo léo đưa ra một con đường, động tác tiêu sái không mang khiêu khích. “Có vài thứ tuy đã mất đi, nhưng chỉ cần anh muốn, thật ra có thể tìm trở lại.”

Khi cửa lớn bị Giang Hằng đá mở, viên đạn trong cây bút súng của Levi bắn thẳng vào giữa đầu tên Morden đang nằm dưới đất, hấn bước tới cạnh Vu Tử Thạc nhỏ giọng nói: “Anh biết có thể tìm tôi ở đâu.”

Quả thật, sau khi chuyện hành lang trung bày kết thúc, Levi từng đưa cho Vu Tử Thạc một tấm cạc, trên đó viết địa chỉ một biệt thự ở bãi biển Long Island Sound.

Levi cười âu phục nhảy người ra ngoài, rời khỏi bằng lối cửa sổ Vu Tử Thạc đã vào, một cánh dù màu đen bung ra giữa không, trong bầu trời vẫn còn phiến bay những hạt cầu màu trắng, Vu Tử Thạc nhìn sang Giang Hằng, hiếm khi thấy được bộ dáng thâm trầm quần áo không chỉnh tề, toàn thân thương tích của đối phương, giữa hai người nằm ngang một thi thể còn ấm, tình cảnh này giống như đã từng có.

Trong con mắt màu xanh của Giang Hằng áp chế lửa giận, trở tay khóa cửa, bước qua thi thể, nâng cầm Vu Tử Thạc. “Anh để anh ta đi như vậy?”

“Thế nào, anh ta chọc giận anh tới mức không cho anh đánh một quyền thì không cam lòng sao?” Vu Tử Thạc hiện tại cười không nổi, hai tay y vòng quanh eo Giang Hằng, “Nói thật tôi chợt cảm thấy có chút hối hận.”

Giang Hằng buông tay, kéo Vu Tử Thạc vào lòng, hôn thật sâu vào phần gáy đối phương, ngay sau đó trên làn da trắng nõn ở phần cổ hiện lên vết hôn đỏ sẫm, hấn cũng bị đối phương áp ngược lên từ quần áo, nụ hôn kéo dài và kịch liệt khiến hấn thở dốc. “Ồ đây?”

“Anh bị thương rồi, thể lực thiếu nghiêm trọng, tôi không nghĩ ra còn có cơ hội nào tốt hơn.” Cẩn thận sau cổ Giang Hằng, Vu Tử Thạc thấp giọng lên tiếng, hàm răng chạm vào da thịt, Giang Hằng phát ra tiếng hừ nhẹ, nhưng nó chỉ càng gia tăng thêm dục vọng của y. “Anh biết trước mặt con mồi tôi là một người đàn ông không có kiên nhẫn thế nào, hiện tại tôi không muốn đợi nữa.”

Ngay khi cúi chỏ gấp lại thúc nhẹ còi bỏ trôi buộc, đồng thời vang lên một tiếng rắc, chiếc còng sáng choang gắn lên cổ tay Vu Tử Thạc, đầu khác thì nằm trong tay Giang Hằng. Một cú quét chân xinh đẹp, Vu Tử Thạc không thể né khỏi, ngay khi ngã ra sau trong ánh mắt màu hổ phách xẹt qua tia sáng lạnh lẽo, y kéo mạnh còng tay, Giang Hằng không kịp buông tay cũng không dự định buông tay liền ngã theo y nặng nề tiếp đất.

Dư chấn tác động lên đầu làm hơi thở rối loạn, hơi nóng Giang Hằng thở ra phả lên ngực Vu Tử Thạc, ngón tay nóng bỏng của y câu ra sau đầu Giang Hằng. Nhiệt độ cơ thể của hai người cứ tăng lên không giới hạn, ngay cả gió lạnh cuộn cuộn thổi vào từ cửa sổ cũng không thể nào hạ nhiệt.

Giang Hằng chỉ dựa vào trực giác và ký ức nâng tay bị còng của Vu Tử Thạc lên, sau một tiếng vang, đầu kia của còng tay được móc vào chân giường của chiếc giường đôi cỡ lớn, hấn chống người đứng lên, nhìn Vu Tử Thạc, trầm giọng nói: “Tôi chưa từng nói qua tôi rất có kiên nhẫn.”

Giang Hằng chính là Giang Hằng, ở trước mặt hấn bất cứ lúc nào cũng không thể sơ ý. Vu Tử Thạc siết chặt tay phải bị còng, quay nhìn Giang Hằng, gương mặt đường nét cứng cỏi rõ ràng, vì vị thương mà càng tăng thêm mùi vị dương cương chuyên thuộc về phái nam, không nhận được hừ lạnh: “Anh không thể thành thật như một người bệnh sao?”

Tay còi nút dây nịt đối phương, thuật thế lên vào dưới sơ mi, hấn không có tâm tư nghiên cứu cách thức mở thử nút đáng chết này, ánh mắt giao nhau bắn ra tia lửa kịch liệt, trong ánh mắt nghiêm túc của Vu Tử Thạc mang theo cảm xúc u ám.

“Vừa rồi anh có xem tôi như người bệnh không?”

Rẹt__

Tiếng vang như nhỏ bé, ngọn đèn tắt ngủm, ngay cả đèn cầu vồng bên ngoài cũng không ngoại lệ, New York chìm vào bóng tối tĩnh lặng, toàn thành phố cúp điện giống như món quà ông già Noel tặng trước.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 32: Câu Thông Sâu Sắc.

Trong căn phòng cúp điện, hai người đàn ông thân thể dán sát cùng một cỗ thi thể đang diễn ra một cục diện buồn cười, Vu Từ Thạc từng rèn luyện qua nhìn đêm, cho dù trong bóng tối, y vẫn có thể thấy rõ được Giang Hằng, gương mặt với đường nét thâm sâu đó và từng biểu tình nhỏ bé trên gương mặt cũng không thể qua khỏi mắt y. “Được thôi, nếu chúng ta làm chuyện đó ở một nơi có người kỳ quái quan sát, tôi không biết như vậy có tính là bất kính với người chết không.”

“Trên cơ bản anh ta đã chết rồi, tôi cho rằng anh ta sẽ không giữa chừng nhảy ra cho chúng ta tiền bỏa.” Giang Hằng dùng giọng điệu nghiêm túc trần thuật sự thật, cảm giác tạo nên càng giống như một vị mục sư chân chính lại đi kể chuyện đời thực. Hắn cời áo khoác ngoài, ném đại ra sau, áo khoác vest màu đen vừa khéo phủ lên mặt người chết kia, “Đương nhiên nếu anh kiên trì, tôi cũng có thể tôn trọng người chết một chút.”

Vu Từ Thạc không tỏ ý kiến gì về định nghĩa tôn trọng này của Giang Hằng, y là sát thủ, đối với người chết không có cảm tình cũng không bài xích, nếu đã chết rồi, thì sẽ xem như không còn tồn tại, nhẹ nhún vai, nụ cười trở nên mơ hồ. “Tôi nói, anh không cảm thấy mặt sàn hơi lạnh sao?”

“Tôi cảm thấy với anh thì bất cứ lúc nào cũng không thể quá dung túng.” Nghiêm khắc phủ định đề nghị của đối phương, Vu Từ Thạc muốn chơi trò gì Giang Hằng hiểu rõ hơn cả.

“Ai, cái này không thể tùy anh rồi.” Nụ cười trên mặt Vu Từ Thạc càng đậm, có trời biết y có suy nghĩ gian xảo cỡ nào.

Nghiêng người né khỏi một đập nhắm vào ngực, một tiếng ‘cộc’ vang lên, cánh tay ấn ở bụng đối phương đột nhiên bị kéo qua, rắc, Giang Hằng cảm thấy cô tay mát lạnh.

“Còng tay này hơi khó mở chút, phải tốn một ít thời gian, nhưng rất đáng giá.” Đầu kia của còng tay vẫn móc chặt vào chân giường, nhưng đầu còn lại đã đổi chủ nhân, Vu Từ Thạc trở người đè Giang Hằng xuống dưới, ném còng sắt trong tay đi. Còng sắt này năm phút trước còn nằm trong túi áo của Giang Hằng, khi bọn họ ngã xuống, Vu Từ Thạc đã nhanh nhẹn rút được nó.

Khó trách vào lúc này mà y vẫn còn có thể cười nói thản nhiên. Trong ánh mắt Giang Hằng đảo qua Vu Từ Thạc trừu ừ, thì còn thêm vài phần tán thưởng, “Xem ra hôm nay anh nhất định phải làm như vậy?”

Vu Từ Thạc đương nhiên nghe được phiên muộn của Giang Hằng, y cúi người dán sát thân thể đối phương, tay thăm dò từ phần bụng xuống, khéo léo mở khóa thắt lưng, “Ai bảo về mặt tức giận của anh lại gọi cảm như thế? Đều tại anh thôi.”

“Nói thật hay, giống như bất cứ chuyện gì anh cũng đều không có trách nhiệm vậy.” Giang Hằng hừ lạnh một tiếng, nhìn Vu Từ Thạc cời bỏ nút áo của hắn từ trên xuống, có một điều nhất định phải thừa nhận, là vị sát thủ này ở phương diện này rất có tính nhẫn nại.

“Nếu đã thế này còn không ăn được anh, nói không chừng thật sự sẽ trở thành một chuyện tiếc nuối trong đời tôi.” Giọng điệu đùa giỡn phối hợp với vẻ mặt nghiêm túc hiếm thấy, khiến người ta không nhìn được muốn đoán thử xem chân tâm thành ý của y rốt cuộc nằm ở đâu. Vu Từ Thạc có thể cảm giác được da thịt Giang Hằng căng cứng lại, đường nét này thật sự hơi quá hoàn mỹ, rất khó tưởng tượng tên hacker một năm bốn mùa không rời khỏi máy tính thì sao có thể duy trì, nhưng có lẽ vấn đề này căn bản không quan trọng.

Phát giác động tác của Vu Từ Thạc hơi ngừng lại, Giang Hằng cười nhẹ, mang theo hàm ý nói với y: “Vậy có ai nói với anh, khi ăn cơm nên chuyển tâm một chút không?”

Ăn ý tới phát bực! Giống như bất cứ tí vết nhỏ bé nào cũng bị đối phương nhìn thấu, Vu Từ Thạc cắn mạnh lên miệng Giang Hằng: “Thật xin lỗi, tôi không ngờ anh đã không đợi nổi như thế.”

Cánh tay lớn vòng ra sau gáy đối phương, hai người lập tức lại đổi vị trí, Giang Hằng nắm lấy mái tóc nâu nâu nhạt, nhiệt tình hôn y, giữa lúc môi lưỡi giao triền áo sơ mi của Giang Hằng bị Vu Từ Thạc kéo mạnh xuống, trên thân thể khỏe mạnh đầy những cơ bắp chắc nịch kích động cảm quan con người, hơi thở nóng bỏng phả lên mặt nhau.

Vu Từ Thạc đè tay Giang Hằng, áp hắn xuống dưới làn nữa, cời cà vạt, cười không mang theo ý tốt: “Tôi xem chút đã quên, anh là Giang Hằng, đối phó với anh thì chỉ một chiếc còng tay thì không đủ.”

“Tuy anh vẫn không mấy hiểu rõ tôi, nhưng về vấn đề này, coi như anh đã nói đúng.” Khi đầu gối phát ra công kích, cánh tay bị đè xuống rút mạnh ra, Giang Hằng nghiêng người né tránh đối phương bắt lại, căn phòng yên tĩnh truyền tới tiếng mở khóa rõ ràng, tiếp theo Vu Từ Thạc đấm tay ra, đẩy hắn lên giường.

“Đúng vậy, sao tôi lại quên anh có chìa khóa chứ.” Cà vạt trong tay bị đoạt đi hơn nửa nhanh chóng thắt nút trên cổ tay y và đầu giường, nụ cười của Vu Từ Thạc mang theo không cam lòng, ánh mắt thoáng qua cảm xúc phức tạp. Giang Hằng nhìn về mặt bực bội của sát thủ dưới thân, cảm thấy huyết dịch trong cơ thể đang sôi trào muốn ào lên đỉnh đầu: “Không phải anh thích giường sao? Tôi thỏa mãn nguyện vọng của anh.”

“Anh không hiểu nguyện vọng của tôi.” Sát thủ nhìn áo sơ mi của mình bị giật ra theo cách thức thô bạo, cười mang theo vô tội.

“Vậy vừa hay, đây là lúc chúng ta câu thông cao độ.” Thân thể căng chặt mang tới cảm xúc thật tốt, làn da trơn bóng khiến người ta không thể ngăn cản dục vọng muốn hôn lên nó, để lại những dấu hôn rải rác trên lồng ngực đối phương, Giang Hằng ngẩng mặt nhìn Vu Từ Thạc, giọng nói tràn đầy tình dục trở nên càng thêm thấp trầm.

Vu Từ Thạc cũng đang nhìn Giang Hằng, thân thể phái nam mạnh mẽ trước mắt, da thịt chắc nịch đầy đặn đủ để xúc tác đến mỗi sợi thần kinh của y, y nhẹ lắc đầu, cười vô tư: “Tôi rất vui được đo lường độ sâu của anh.”

Bốn mắt giao nhau, trong mắt hội tụ dục vọng nóng cháy như nhau, tia sáng lạnh lóe lên trong bóng tối, ngay lúc phiến dao trong tay Vu Từ Thạc bị đánh rớt, cà vạt cũng vừa được cắt xong, hai tay lại có tự do.

Trong căn phòng tối đen, hai tay giằng co không dứt, ai cũng không dám buông lỏng. Lúc này Giang Hằng chợt thở dài, hẳn không ngờ Vu Từ Thạc lại không chịu khuất phục như vậy. “Thật ra, không sao cả.” Hắn đột ngột thả lực, liền bị Vu Từ Thạc đẩy lên giường, thân thể hai người đàn ông chìm sâu vào trong lớp chăn nệm mềm mại.

Ý thức được câu nói ấy đại biểu cho nhượng bộ, trong mắt Vu Từ Thạc xẹt qua tia kinh ngạc, trái tim trong lồng ngực đập kịch liệt, giữa y và Giang Hằng, cuối cùng người phải thỏa hiệp, luôn luôn là Giang Hằng. Vu Từ Thạc không nghĩ tới Giang Hằng sẽ phối hợp như vậy, nhưng y không muốn nghĩ nhiều nữa, y muốn hắn, hiện tại rất muốn.

“Anh đã nghĩ kỹ rồi.” Tâm tình phấn khởi khiến người ta không thể chờ đợi thêm một giây nào, Vu Từ Thạc kéo quần Giang Hằng xuống. Tay Giang Hằng gác lên phần eo Vu Từ Thạc, trước khi nhắm mắt lại nói một câu cuối: “Nếu cảm thấy không tốt tôi sẽ có dự định khác.”

“Đừng nói với tôi anh bắt đầu hối hận rồi.” Vu Từ Thạc cười hên lên mặt Giang Hằng, hiếm khi giọng điệu nghiêm túc: “Tôi nói anh hay, thứ đã ăn vào miệng tôi sẽ không nhổ ra.”

Ngoài cửa sổ vẫn còn đổ tuyết, bông tuyết bay bay theo gió len vào qua khe hở cửa sổ, nhưng rất nhanh đã bị hơi ẩm trong phòng hòa tan. Trên giường, hai thân thể mạnh mẽ trắng kiện đang giao triển, nệm giường nhấp nhô lên xuống theo tiết tấu luật động, lớp nệm màu trắng trong lúc bị đè ép hiện lên những nếp gấp đậm nhạt khác nhau. Tiếng hít thở gấp rút và giọng la thấp trầm của người đàn ông, Vu Từ Thạc chăm chú nhìn mặt Giang Hằng, y không muốn bỏ qua bất cứ vẻ mặt gì.

Không khí xung quanh như đã ngưng đọng, sự lưu động của thời gian cũng mất đi ý nghĩa, lúc này trong mắt Vu Từ Thạc chỉ chứa đựng một mình Giang Hằng, thể nghiệm tuyệt mỹ đưa y lên đến đỉnh điểm khoái cảm, y không thể suy nghĩ, cho dù hiện tại có người tới giết y cũng không sao cả.

“Giang Hằng...” Hưng phấn quá độ khiến giọng nói của y mang theo âm khàn trước nay chưa từng có, hiện tại hẳn là của y, cuối cùng cũng là của y.

Cánh tay đang vòng qua vai Vu Từ Thạc đột nhiên siết chặt lại, cổ họng run rẩy, phát ra tiếng hừ vui thích. Hôn lên đôi môi cương nghị đó, động tác của Vu Từ Thạc càng thêm kịch liệt, tiếp theo đó là ngắt mạnh lên cánh tay sau gáy y để cảnh cáo, nhưng bọn họ đều hiểu, lúc này căn bản không có ai có thể dừng lại.

Mồ hôi men theo cằm Vu Từ Thạc rớt xuống, rớt lên ngực Giang Hằng, y nắm chặt cánh tay Giang Hằng, hừ một tiếng khàn thấp, rồi giải phóng trong tiếng rên rỉ thỏa mãn và dễ chịu.

Vu Từ Thạc nằm úp lên người Giang Hằng thở dốc, nhiệt độ nóng bỏng vẫn chưa tan, năng lực tư duy cũng chưa kịp trở lại, đầu óc giống như bị đông cứng, một mảng trắng xóa, mà trạng thái này, kéo dài mất mấy phút.

“Anh... thế nào?” Y ngồi dậy đốt một điếu thuốc, khói thuốc giao hòa với mùi vị tình dục trong phòng, lan tràn khắp nơi.

Giang Hằng lau mồ hôi trên trán, liếc nhìn Vu Từ Thạc. “Cũng không tệ.”

“Ai hỏi anh cái này?” Vu Từ Thạc phả khói thuốc, nhả mày oán trách.

Vết thương không đáng ngại, hay là nói, với tổ chức thân thể của Giang Hằng, những thứ này nhiều lắm cũng chỉ tính là thương ngoài da. Giang Hằng cố ý nhử mày nhìn Vu Từ Thạc, “Hiện tại anh nhớ ra tôi là người bệnh rồi sao?”

“Vậy anh cảm thấy anh giống người bệnh không?” Vu Từ Thạc quay đầu lại nhìn hắn, dụi tắt điếu thuốc trong gạt tàn.

Lúc này, tiếng chuông ngoài cửa sổ vang lên, tiếng chuông kéo dài tuyên bố lễ Giáng Sinh đã đến, đồng thời, tách một tiếng, đèn trong phòng sáng lên.

Dưới ánh đèn sáng chói, Vu Từ Thạc quay người, Giang Hằng cũng nhìn y. Bọn họ đều đang trần truồng, trên lồng ngực của nhau đều tràn đầy dấu hôn rõ rệt do đối phương lưu lại, ngọn lửa chưa hoàn toàn dập tắt trong mắt lại đụng nhau, kích động con sóng còn mạnh hơn vừa rồi.

Tay Vu Từ Thạc vòng ra sau gáy Giang Hằng, vừa cắn mút miệng đối phương, vừa thấp giọng nói: “Đến anh rồi.”

“Anh xác định?” Cánh tay Giang Hằng nhẹ run rẩy, dùng giọng nói thấp khàn dò hỏi. Vu Từ Thạc thường thức về mặt cố khắc chế và nhẫn nại của đối phương, khóe miệng cong lên. “Tôi luôn là người ưa chuộng công bằng, nếu chỉ có một mình tôi nhận được quà Giáng Sinh thì không được.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 33: Thu Chi Cân Bằng

Bất luận là tình yêu hay câu thông, đều một lần thông suốt hết. Vu Từ Thạc đưa lưng qua biểu hiện phối hợp, Giang Hằng thu lại nét kinh dị, nhiệt độ còn chưa kịp tan lại được đốt cháy lên. Hôm nay bọn họ đều bộc lộ ra một bản thân khác mà đối phương chưa từng thấy qua, điều này rất hiếm.

Trong tiếng ma sát của chăn nệm, Giang Hằng kéo tay Vu Từ Thạc, để y quay người, thân thể phái nam trước mặt tỏa ra lực hấp dẫn chí mạng, da thịt chắc nịch và những vết sẹo bắt mắt giăng đầy bụng giống như thuốc mê thôi thúc dục vọng. Giang Hằng nâng mặt y lên, hôn lên môi y: “Tôi muốn nhìn về mặt của anh, anh biết không, có vài chuyện phải chú trọng cân bằng thu chi.”

Trong động tác và nụ hôn cuồng nhiệt, mỗi một biểu cảm của Vu Từ Thạc đều bị Giang Hằng nhìn kỹ lưỡng, khi y nhẹ thở dốc hơi há miệng, sắc ám trong đôi mắt hồ phách, và cả dáng vẻ y nhân này tiếp nhận.

“Thu chi cân bằng... Tôi không nhớ tôi có thô lỗ với anh như vậy.” Vu Từ Thạc hừ lạnh siết chặt lưng Giang Hằng, ngón tay hầu như muốn đâm vào da thịt, “Vừa rồi là ai nói phải câu thông cao độ?”

“Nha. Vậy anh cảm thấy hiện tại chưa đủ độ sâu?” Sâu trong cổ họng phát ra tiếng cười trầm thấp, tốc độ của Giang Hằng không có xu hướng chậm lại, mà giống như nhiệt độ nóng bỏng dâng cao không hạ của thân thể, chỉ tăng không giảm.

“Anh...” Giang Hằng cắn môi Vu Từ Thạc, ngăn cản y nói tiếp.

Nụ hôn nồng cháy, bọn họ cắn mút môi nhau, lòng bàn tay to rộng trượt lên phần da thịt nhẵn nhụi kích động bản năng của phái mạnh, đôi mắt xanh lam ghi lại cảnh tượng trước mặt, tư duy nóng bỏng trong đầu cuồng nhiệt dâng trào, mái tóc ngắn màu đen rũ trước trán, hoàn toàn bị thấm ướt, mồ hôi chảy xuống cổ, Giang Hằng hừ một tiếng, khi giải phóng đồng thời hân cảm giác được vật chất đang nhiều loạn đầu óc dần bị xóa đi.

Một phút trắng xóa, Giang Hằng ôm sát thủ trong lòng, hơi thở nặng nề phả lên ngực đối phương.

Vu Từ Thạc nhìn thẳng Giang Hằng, không che giấu sát khí nổi lên trong mắt, mặt y bị Giang Hằng cười hôn lên: “Đừng nói với tôi anh đang tổng kết một trăm phương pháp giết chết tôi.”

Bóp mạnh hông Giang Hằng, Vu Từ Thạc cắn tay hắn, giọng nói chưa hồi phục bình ổn, vẫn mang theo âm khàn: “Thu chi ngang bằng, tôi sẽ nhớ kỹ.”

Trên tay Giang Hằng nổi lên vết hai hàm răng màu đỏ, vẻ mặt nhin đau khiến Vu Từ Thạc cảm thấy vui vẻ không ít, đốt một điếu thuốc hỏi hắn: “Mấy giờ rồi?”

Hai người trầm mê trong tình sự ai cũng không tính thời gian, y và Giang Hằng đều không thiếu kinh nghiệm về mặt này, tuy chỉ là một người một lần, nhưng tính ra thời gian bảo giữ không phải ngắn.

Giang Hằng nhặt đồng hồ dưới đất lên, nhìn giờ, kéo cổ tay Vu Từ Thạc qua, hút điếu thuốc của y xong mới nói: “Hai giờ mười lăm.”

“Anh tắm trước đi, tôi muốn ngủ.” Dụi tắt điếu thuốc, Vu Từ Thạc ngã lại giường, trọng lượng thân thể đè lên phần nệm màu trắng làm nó lồm xồm. Cả người giống như mất nước, mệt mỏi quá độ khiến y không muốn động dậy một chút nào.

Giang Hằng không nói gì, thể lực cũng hân cũng tiêu hết rồi, đứng lên vào phòng tắm, không bao lâu trong đó đã vang lên tiếng nước. Sau mấy phút hắn ra ngoài, mùi vị tình dục ái muội trong căn phòng đã được gió thổi vào xua đi không ít, hắn ném một chiếc khăn tắm lên mặt Vu Từ Thạc, “Đi tắm, đừng nói với tôi anh thật sự muốn ngủ ở một chỗ thế này.”

Khi nói đến đây, Giang Hằng có ý liếc nhìn tới thi thể được áo khoác vest che mặt nằm dưới đất. Vu Từ Thạc ngồi dậy, cũng nhìn vị khách giả ‘ngoài ý muốn’ ly thể, khóe miệng cong lên lạnh lùng, “Có thể suy nghĩ tới việc ném hắn vào hồ axit, chúng ta không thể để mai hầy thảo luận chuyện này sao?”

Trên mặt Giang Hằng lộ ra vẻ không chịu nổi, kéo gáy Vu Từ Thạc, tha y vào phòng tắm, một tay mở vòi nước, “Tôi không có ý muốn thảo luận với anh.”

Nước nóng từ vòi sen phun ra thấm ướt ngực Vu Từ Thạc, hơi nước màu trắng lan tràn trong phòng, y hôn lên trán Giang Hằng, “Anh quả thật là chủ thuê khó hầu hạ nhất mà tôi từng gặp.”

Giang Hằng kéo tay Vu Từ Thạc, lực độ hung hãn giống như muốn vặn nát xương. “Chủ thuê? Anh chắc chứ?”

“Một cách xưng hô mà thôi, rất quan trọng sao?” Vặn tay giật ra, tầm mắt lạnh lẽo và phái ngon lửa tức giận trong mắt đối phương, “Tuy chúng ta đã lên giường, nhưng anh vẫn là anh, tôi vẫn là tôi, điều này không có nghĩa là anh có thể bắt đầu can thiệp vào cuộc sống của tôi, tôi sẽ không để anh làm vậy.”

Vu Từ Thạc này, tốc độ trở mặt quả là nhanh vô cùng!

Đương nhiên, trên một ý nghĩa nào đó Vu Từ Thạc nói vậy không sai, quan hệ giữa bọn họ đích thật đã kéo lại rất gần, nhưng điều đó không có nghĩa là ai nên nghe theo an bài của ai.

Giang Hằng đảo tay nắm giữ tay Vu Từ Thạc lần nữa, cánh tay còn lại men ra sau đầu. “Nói cho xong.” Gắn từng chữ, giọng điệu thấp khàn nghiêm túc tạo ra cảm giác áp bách, giống như khi bị đôi mắt của Giang Hằng nhìn chằm chằm.

“Anh luôn muốn khống chế người bên cạnh anh, phải thay đổi theo chuẩn mực của anh, cũng không quan tâm người khác có cần thiết hay không.” Hơi nước lan tỏa trong phòng tắm khiến tầm nhìn bị mờ lung, Vu Tử Thạc bóp cổ Giang Hằng, đẩy hẳn vào tường, lòng bàn tay có thể cảm thụ được phần cổ họng phập phồng nhấp nhô của đối phương, “Đừng mong thay đổi tôi, tôi không phải là hệ thống của anh, tôi có nguyên tắc của tôi.”

“Ai muốn thay đổi anh?” Giang Hằng thúc cùi chỏ vào phần trong cẳng tay Vu Tử Thạc, đề cao giọng, nắm chặt tóc sau đầu đối phương, nghênh diện ánh sáng lạnh lẽo trong đôi mắt hồ phách, “Trừ anh ra.” Câu sau lại giống như thăm thi.

“Tôi biết anh đang nghĩ gì.” Cảm giác cánh tay đối phương thả lỏng không ít, nhưng vẫn bảo trì sức lực nhất định. Vu Tử Thạc mỉm cười với Giang Hằng, “Anh cảm thấy anh xuất phát từ ý tốt, nhưng một vài người nào đó sẽ không bao giờ nhận tình.”

Thật muốn xé nát nụ cười gian xảo này, Vu Tử Thạc cố chấp tới mức quả thật phát ghét, “Hiện tại anh muốn tôi nói gì mới được? Cảm ơn ai kia luôn có chút tự giác?”

“Hừ, đừng như vậy, anh biết chuyện gì cũng cần một quá trình.” Vu Tử Thạc dán sát vào người Giang Hằng, hôn lên gương mặt nghiêm túc của hẳn, “Tuy tôi không thể bảo đảm quá trình này sẽ thuận lợi.”

Giang Hằng lắc đầu, hẳn thật sự không biết phải nói gì với Vu Tử Thạc mới tốt, mà Vu Tử Thạc lại luôn có thể nhẹ nhàng hóa giải tức giận của hẳn, cảm giác này khiến người ta vừa bực vừa bất đắc dĩ, ngậm lấy đôi môi khẽ nhếch trước mặt, đầu lưỡi liếm lên trên.

Cách thức hành vi của con người là do hoàn cảnh trời sinh tạo thành, hẳn và Vu Tử Thạc, ai cũng không biết quá khứ của ai, chỉ có thể từ những cuộc đối thoại vụn vặt vô ý mà thăm dò một góc quá khứ của nhau.

Đột nhiên Giang Hằng hiểu lý do Vu Tử Thạc tức giận, sát thủ mạnh mẽ trước mặt hẳn này, Vu Tử Thạc có nguyên tắc của mình, sau khi gặp hẳn, thật ra Vu Tử Thạc đã nhượng bộ không ít lần, chỉ là hẳn không hề phát giác. Giãn khoảng cách ra, hẳn đưa khăn tắm cho Vu Tử Thạc, “Này, anh có điều tra quá khứ của bản thân không?”

Không giống câu hỏi tùy tiện bật ra, Giang Hằng luôn khá quan tâm với chuyện quá khứ, còn mục đích là thăm dò hay đơn thuần là muốn hiểu rõ y, thì không nghĩ cũng biết.

“Không có, chưa bao giờ nghĩ tới.” Vu Tử Thạc cầm khăn lau người.

Vu Tử Thạc từng nói y không có gia đình, có lẽ y sinh ra đã là cô nhi, Giang Hằng rất khó tưởng tượng có người lại không hiểu kỳ về thân thể của mình.

“Anh không đề ý?”

“Chuyện đã là quá khứ thì còn tra nó làm gì?” Quả thật không đề ý, vì không quan trọng. Vu Tử Thạc quay người nhìn Giang Hằng, nhướn chân mày.

“Bất kể tôi sống ở đâu, hiện tại tôi sẽ sống tốt ở đó, đây mới là chuyện quan trọng nhất.”

Giang Hằng nhìn lại y, không che giấu vẻ tán thưởng trong mắt. Sát thủ này vẫn luôn sống như vậy, kẻ mạnh chân chính sẽ không bị những thứ này quẩn chân. Câu nói của Vu Tử Thạc khiến hẳn rung động, hẳn kính nể sự kiên cường của y, vì đây là thứ hẳn thiếu. “Cho dù cha mẹ của anh đều bị người ta sát hại, anh cũng không dự định báo thù sao?”

“Tôi không biết, nếu xảy ra rồi mới biết.” Tư duy của Vu Tử Thạc đơn giản và trực tiếp, y quen tuân theo bản năng sát thủ, hay có lẽ nên nói, tuân theo bản năng con người.

Y đi tới, ngón tay thon dài dán lên mặt Giang Hằng, “Tôi và Ford đều rất rõ một chuyện...”

“Đặc công cũng vậy, sát thủ cũng vậy cảnh sát cũng vậy, đều không phải là công việc bình thường. Anh không thể đề cập tới với người bên cạnh anh, bọn họ sẽ nghe anh nói quá trình hoàn chỉnh, nhưng trên thực tế những trải nghiệm của chúng ta, bọn họ một chữ cũng không hiểu được.” Không ai có thể cảm nhận được quá khứ trên người ai, điều này là thể nghiệm sâu sắc nhất trong mối quan hệ giữa người vừa người của Vu Tử Thạc.

“Anh muốn điều tra quá khứ gì đó tôi căn bản không bận tâm, quan trọng là khi anh biết tất cả thì có thể cân bằng cảm xúc của mình không.” Vu Tử Thạc biết rõ cân bằng thu chi nhìn thì như là một câu đơn giản, nhưng chân chính làm được lại rất khó khăn. Ngón tay y men vào mái tóc màu đen của Giang Hằng, nhẹ hôn lên trán đối phương.

“Đại khái đây là ngày anh nói nhiều nhất.” Giang Hằng mỉm cười, hẳn và y rốt cuộc là ai đang cứu rồi ai, Giang Hằng không rõ lắm, hoặc họ đang cứu rồi lẫn nhau. Kéo Vu Tử Thạc vào lòng, hôn lên tóc y, “Anh không cần lo lắng cho tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 34: Bóng Tối Sau Lưng.

Nước biển mùa đông được phủ lên một tầng màu xám, bãi cát bị đông lạnh, tạo cảm giác như đang bước đi trên bùn đất, mặt biển trôi nổi vài chiếc thuyền nhỏ, có người đang ngồi câu cá.

Ngôi biệt thự cỡ nhỏ hai tầng màu xám trắng vô cùng hài hòa với bầu không khí tiêu điều của ngày đông, cửa trước không có thiết kế gì, bồn cây đặt trên bệ cửa sổ cũng đều là thực vật có sức sống mạnh mẽ, đại khái có thể từ đây đoán được tính cách âm trầm của chủ nhân căn nhà.

Vu Từ Thạc đẩy cửa, tạo ra chuỗi tiếng chuông, trong căn phòng tối mờ bị kéo kín rèm cửa sổ, trên bàn com ở phòng khách có đặt một chiếc đèn chiếu sáng nhỏ bé. Đương nhiên, còn có hai phần com sáng nóng hừng hực giống như đã biết thời gian y đến thăm hỏi mà được chuẩn bị sẵn.

Vu Từ Thạc đi tới bên cạnh bàn com kéo ghế ngồi xuống, mùi thức ăn thơm ngào ngạt, phát giác được tiếng bước chân nhẹ nhàng đang tiếp cận, y thốt ra câu cảm thán. “Không ngờ anh còn biết làm com.”

“Người làm nghề như chúng ta không biết làm com, lẽ nào muốn đói chết sao?” Levi đi vòng qua Vu Từ Thạc ngồi xuống đối diện, nếu đã bị phát hiện thân phận thật sự, hẳn cũng không định che giấu gì nữa, phát huy đầy đủ bản lĩnh độc mồm của ‘quái tộc Hắc Nha’. Hay nên nói, đây mới là bản tính của hắn.

Vu Từ Thạc múc một muỗng khoai tây, không bình luận gì như rồng mây. “Có lẽ vì anh là người Anh, anh cảm thấy sao?”

Mọi người đều biết, ở Châu Âu đồ ăn của Anh là khó ăn nhất. Trước đây Vu Từ Thạc tới Anh thực hiện nhiệm vụ, đã không kìm được phải thấy bái phục với dạ dày của người Anh.

“Tôi cảm thấy...” Giống như nhớ tới hồi ức tệ hại nào đó, Levi ngừng lại rất lâu, mới nói tiếp: “Rất phức tạp.”

Vu Từ Thạc không bỏ qua vẻ oán niệm kỳ diệu trên mặt Levi, ngay cả hắn là quý tộc nước Anh cũng không dám bình luận về thức ăn của tổ quốc mình.

“Chẳng qua người Mỹ cũng không tốt tới đâu đúng không?” Levi không cam lòng phản kích, hắn là người tuyệt đối không chịu thua khi tranh cãi. “Đúng rồi, tên bạn có gương mặt Poker của anh đâu?”

“Anh ta rất bận, nghe nói phải giúp một quái tộc nhảy cửa sổ nào đó xử lý một thi thể đáng thương.”

Vu Từ Thạc bẻ một miếng bánh mì bỏ vào miệng, mặt lộ vẻ đồng tình.

“Vây quả thật không may rồi.” Tiếng cười lạnh lùng từ cổ họng, trông Levi như đang vui sướng trên tai họa của người khác. “Tôi vốn đã chuẩn bị sẵn tâm lý hôm nay sẽ ăn vài đám của anh ta.”

“Tôi sẽ chuyển cáo y nguyên lại cho anh, tuy cho dù tôi không nói, tên đó cũng sẽ nhớ kỹ.” Vu Từ Thạc cảm thấy khá buồn cười, một sát thủ và một quái tộc ngồi chung bàn ăn thế này thật hiếm thấy.

“Loại chuyện này đã bỏ lỡ thì sẽ mất, ai bảo kỹ thuật theo dõi của anh ta quá tệ làm chi.” Levi đương nhiên cũng cảm thấy thú vị, phải biết người xấu cũng cần bạn, ở trước mặt người nào đó không cần cố ý giả vờ là chuyện rất đáng cho người ta vui vẻ. Lúc này Levi chú ý thấy một hàng vết răng cắn màu đỏ ở cổ Vu Từ Thạc, híp mắt lại hừ nhẹ. “Hừ? Tôi quả thật không biết các người là quan hệ đó.”

Vu Từ Thạc không kiên nhẫn nữa, sáng nay khi biết y muốn đi gặp Levi, Giang Hằng liền không nói gì hơn cho y món quà như thế, “Đáng nói là anh đó, tại sao lại đi trộm tranh của mình?”

Levi bỏ muỗng canh xuống, dựa vào lưng ghế, nhẹ gõ nhịp lên bàn. “Vì MS-13.”

“Anh đang làm việc cho MS-13.” Vu Từ Thạc suy ngẫm gât đầu, ánh mắt đột ngột ngưng trọng.

Đó là tổ chức tội phạm bạo lực cực đoan, cũng là tổ chức băng nhóm xuyên quốc gia của Mỹ. Mười năm gần đây, MS-13 nhanh chóng phát triển mạng lưới tổ chức tại Mỹ, tại các thành phố lớn như Los Angeles, Washington, New York, Boston đều có thành viên.

MS-13 từng tham gia vào nhiều vụ án buôn lậu vũ khí và thuốc phiện xuyên quốc gia, và nhiều lần đưa người ngoại quốc nhập cư trái phép vào Mỹ, Canada và Mexico. Trừ hoạt động phạm tội bình thường ra, bọn họ còn bị phát hiện có liên quan đến tổ chức ‘Cờ Địa’, hơn nữa thủ đoạn phạm tội của tổ chức này vô cùng hung ác.

Khó trách Levi làm Hắc Nha luôn có thể nhẹ nhàng hành động không dấu tích, sau lưng hắn, là bóng tối thật lớn của MS-13. Căn cứ theo tình báo Vu Từ Thạc có được trong thời gian làm việc tại CIA, MS-13 tuy là tổ chức tội phạm, nhưng thật ra lại ngầm có quan hệ làm ăn qua lại với vài nhân vật trong nội bộ chính phủ.

“Tôi giúp anh bảo vệ bức tranh đó, thật ra là hại anh.” Levi bị MS-13 phái đi trộm bức [Con quạ đêm đen], nói rõ người trong nội bộ MS-13 đã hoài nghi Hắc Nha chính là Levi. Vu Từ Thạc thờ dãi: “Tôi nghĩ có lẽ bọn họ đã biết thân phận thật sự của anh, anh nên sớm thoát ly chỗ này đi.”

“Mũ Đen, cuối cùng anh đã phát hiện anh hại người không ít, điều này khiến tôi rất được an ủi.” Giọng điệu châm biếm, nhưng Levi biết, cho dù hắn thành công trộm được bức tranh đó, kết quả vẫn vậy, “Tôi có nguyên nhân không thể đi, hôm nay để anh tới đây, trừ thỏa mãn lòng hiếu kỳ của anh, thì

còn muốn nói với anh một điều, chính là đừng quên chuyện của tôi nữa.”

Không khó đoán diễn tiến của câu chuyện, nhiệm vụ mới tới từ Anh có móc nối với MS-13, tranh đấu quyền lực chính trị khiến Levi bị cuốn vào cảnh tiến thoái lưỡng nan, nhiệm vụ của MS-13 xung đột với mệnh lệnh của quốc gia, Levi bị kẹp chính giữa chỉ có thể lựa chọn tiếp tục bước vào vực sâu, giống như Feynman Iglesias em trai của Nohn Iglesias năm đó.

Điểm khác nhau là, người luôn có tình, cho dù là Nohn, khi nhìn thấy thi thể của em trai bị đối đãi thô bạo cũng sẽ tức giận. Nhưng quốc gia... thì vô tình, đối với điểm này, Vu Từ Thạc hiểu rất rõ, kết cục của y và Enya Pirlo chính là ví dụ tốt nhất.

“Tôi biết những người đó nói gì với anh.” Vu Từ Thạc gác tay lên mép bàn, ngón tay thon dài dưới ánh đèn mờ càng thêm hoàn mỹ. “Bọn họ nói, đây là vì quốc gia của anh. Nhưng khi anh làm theo họ nói xa rời cố hương, hai tay nhiễm đầy máu, bọn họ sẽ bỏ mặc anh, giống như xử lý một cỗ máy phế thải.”

Levi rút khăn tay trong túi ra lau miệng, khi hắn không giả vờ làm người bình thường, luôn có thói quen mang nụ cười lạnh trên môi, đôi mắt ngọc lục bảo như giếng nước sâu không thấy đáy. “Mũ Đen, mỗi người có vận mạng riêng, có vài chuyện đã được định sẵn. Anh không phải chúa cứu thế, tôi cũng không cần ai tới cứu rồi.”

Giọng nói lạnh lẽo sắc bén đâm vào tai, giống như gió lớn đang thổi vù vù bên ngoài.

“Fay, sau này anh gọi tên của tôi đi.” Vu Từ Thạc đốt một điếu thuốc, khói tỏa rất nhanh lan tràn xung quanh. “Anh khiến tôi nhớ tới một người, anh ta bị mắc kẹt giữa cha và anh mình, cuối cùng thành vật hy sinh của cuộc tranh đấu quyền lực.”

Nói xong, Vu Từ Thạc chỉ lên chiếc mũ đen trên đầu mình. “Chiếc mũ này vốn là của anh ta. Trước khi anh ta chết, cũng từng nói giống anh.”

“Được rồi, Fay, tôi cảm ơn anh đã kể cho tôi nghe câu chuyện như thế.” Giọng điệu không nghe ra chút ý cảm ơn nào, nhưng cũng không giống đang chế nhạo, sóng mũi cao thẳng của Levi được ánh đèn chiếu rọi. “Nhưng anh không hiểu tính nghiêm trọng của sự việc, điều này không chỉ vì tổ quốc của tôi.”

“Ngược lại tôi muốn tìm hiểu một chút, có chuyện gì khiến anh nghĩ không thông, biết rõ chỉ có đường chết, vẫn muốn đi tìm chết, anh là giáo đồ Kitô sao?”

Đây tuyệt đối là sự cười nhạo ác liệt, bầu không khí quá khản trương không thích hợp với Vu Từ Thạc, muốn y giữ vững thái độ nghiêm túc nói chuyện với người khác càng là chuyện khó hơn.

“Nếu thượng đế thấy được giáo đồ của mình đi ăn trộm nhất định về mặt sẽ rất đặc sắc.” Levi cười lạnh phản kích, sau đó cúi nhìn chân mình, cuộc nói chuyện nếu đã đi đến mức này, hắn cũng không sợ nói nhiều hơn nữa. “Anh biết thí nghiệm vật sống chứ?”

“Đương nhiên, dùng người sống làm đối tượng, sử dụng hơi gas, khí áp, ma túy... không gì không dùng.” Cách làm này trong trại tập trung quân đội của thế chiến thứ hai tồn tại rất phổ thông, hiện tại chủ nghĩa khủng bố Pakistan cũng sẽ dùng nó để thí nghiệm với tù nhân, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn. Vu Từ Thạc này ra liên tưởng không tốt lắm, nhẵn mày nhìn Levi, “Ý của anh là, MS-13 đang tiến hành loại thí nghiệm này?”

“Anh nói đúng rồi.” Levi cười lạnh, kéo một bản vẽ bên cạnh qua, mở trên bàn, có một ký hiệu màu đỏ ở góc phía đông nam đảo Staten gần biển, “Công viên Great Kills, phòng thí nghiệm của MS-13”, ngón tay chỉ lên ký hiệu. “__ Chính là chỗ này. Không, nếu nói là phòng thí nghiệm của MS-13, thì không bằng nói là...”

“Phòng thí nghiệm của chính phủ.” Đây là hợp tác bí mật của chính phủ và băng nhóm xã hội đen, vì công viên Great Kills, thuộc sở hữu của chính phủ. Vu Từ Thạc hí mắt, con mắt màu nhạt lưu động tia sáng, hiện tại cuối cùng y cũng hiểu tại sao Giang Hằng lại nói chuyện lần này rất nan giải.

Bộ hệ thống đó là do Giang Hằng nhiều năm trước chế tạo ra để chính phủ sử dụng dự phòng khủng bố tập kích, cái gọi là màu sắc số liệu bất đồng, đại khái là chỉ số hiệu bình thường và số hiệu đặc biệt. Số hiệu bình thường cũng chính là những vụ việc bình thường mà họ xử lý, còn con số lần này, là số đặc biệt của chính phủ.

Chẳng qua vì Levi là người mà Vu Từ Thạc quen biết, cho nên Giang Hằng mới ngồi nhìn không lo. Xem ra, nếu chính phủ cũng đã được dự báo, NYPD và FBI tất nhiên cũng sẽ can dự vào việc này. Tuy nói là hợp tác ngầm, nhưng ngầm dù sao cũng là ngầm, một khi bị đưa ra ánh sáng, chính phủ sẽ không thừa nhận một chữ.

Sau lưng Levi, bị bóng tối của MS-13 bao trùm, mà sự tồn tại khổng lồ đứng sâu trong bóng tối đó, chính là quốc gia.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 35: Giới Tuyển Hợp Tác.

Trong căn phòng tối mờ, Vu Từ Thạc và Levi Ansel ngồi đối diện nhau, cuộc đối thoại đã diễn ra phân nửa, nhưng Vu Từ Thạc đã thả lỏng người, tuy

quyết định của Levi quá nguy hiểm, nhưng ít nhất y biết hắn đang làm chuyện tốt.

Đốt một điều thuốc, Vu Từ Thạc cất bật lửa đi, trong ánh mắt vẫn còn lưu lại bóng dáng của đóm lửa mới bật vừa rồi, “Thế nào, muốn cùng nhau đi ăn trộm sao?”

“Phải nói trước, tôi không có tiền trả cho anh.” Gương mặt cười lạnh lùng của Levi khác xa về mặt của một bản thân khác mà hắn đã sắm vai, nhưng có thể nhìn ra sự bình ổn và tự tin của hắn trong đó. Hắn không cự tuyệt đề nghị của Vu Từ Thạc, trợ thủ tự nguyện đưa tới cửa, hơn nữa còn là trợ thủ mạnh mẽ, ai lại không muốn?

“Câu này của anh, quả thật giống hệt ai đó, trong đầu chỉ có tiền.” Vu Từ Thạc cười đầy thâm ý, y dự cảm được lần hành động này nhất định vô cùng nguy hiểm, nhưng trình độ kích thích của nó cũng tương đương với nguy hiểm.

Xa xa, trong phòng máy không đủ ánh sáng, bàn tay gõ phím của Giang Hằng chợt dừng lại, rùng mình liền hai cái, không nhìn được nhũ mây, lẩm bẩm “Lẽ nào bị cảm sao?”

Phòng làm việc của FBI, Ada Wens không siết chặt ly cà phê, vẻ mặt ngưng trọng nghiêm túc. “Thanh tra Khônggren, anh nói gần đây có khả năng MS-13 đang có kế hoạch tấn công khủng bố sinh hóa đại quy mô?”

“Gần đây CIA chặn được một vị mật báo của đặc vụ Anh, theo như tường thuật thì quả thật là vậy.” Mắt Khônggren Charlie sung búp lên, có thể thấy, chuyện này đã khiến hắn không ngủ yên suốt mấy đêm. “Nhưng chúng ta không biết địa điểm chính xác nơi bọn họ nguyên cứu vũ khí sinh hóa, FBI đã phái ra toàn bộ nhân lực, cũng không tìm được. Đã có người bắt đầu hoài nghi đây có phải là trò đùa ác ý của đám trẻ, người ở trên cũng biểu lộ thái độ muốn phớt lờ.”

Phản ứng trong dự liệu, vì CIA không muốn cũng không thể xử lý cho nên ném cho FBI, FBI tìm không ra chứng cứ liền ném cho cấp trên quyết định, nhưng người ở trên cũng không muốn nhận phụ trách việc này, vì thế đẩy qua đẩy lại, quá trình đơn giản cứ như đang đá bóng.

“Chúng ta cứ giả định mọi thứ là thật trước.” Người thứ ba ngồi trong phòng họp mở miệng, người đàn ông tóc vàng tên Damon Myron ngồi rất ưu nhã, đôi mắt sâu không thể dò tò ra mùi vị gian xảo đa biến. “Nếu CIA và FBI đã ra sức cũng không tìm được, có lẽ chỉ có một khả năng, một khả năng các người có lẽ đều không muốn tiếp nhận.”

“Chuyện này là chính phủ ngầm đồng ý và trao quyền, có người cố ý che giấu chuyện này và ý đồ muốn khiến nó xảy ra.” Khônggren nói ra đáp án trước một bước, thành công khiến Ada giấu đi vẻ kinh ngạc.

Ada đối với kết luận này không dám tin tưởng, chỉ nhũ mây, khiến gương mặt càng thêm nghiêm túc: “Bọn họ làm như vậy có gì tốt? Với lại, chúng ta chen tay vào trong lúc này, là phải đối chọi với chính phủ sao?”

“Chỗ tốt? Chẳng hạn như chiến tranh.” Lấy cớ khủng bố tập kích để khơi sự việc lên, lợi nhuận chiến tranh mang tới tạo ra rất nhiều điều kiện tốt cho kinh tế hiện đại. Damon thông dong nói ra suy nghĩ của mình, khoe miệng lộ ra nụ cười gian trá. Điều này đại biểu hắn cảm thấy chuyện này thú vị. “Muốn đối chọi với chính phủ là các người, tôi không tham gia.”

“Tiền sĩ, anh chỉ muốn xem kịch hay.” Khônggren trừng mắt nhìn Damon, giống như nhận được sự uy hiếp không lời, Damon rút cổ, cười vô tội. “Anh có thể nói vậy, tôi cũng đã ra sức rồi.” Nói xong hắn chỉ vào chiếc ly trong tay Ada. “Ly cà phê đó là tôi rót.”

“Anh còn muốn nghe tôi khen?” Giật chiếc bánh Damon định nhét vào miệng, Khônggren nghiêm túc nói với hắn. “Anh phải nhớ tại sao anh làm việc cho FBI.”

“Không ăn no, sao có sức làm việc?” Phát ra tiếng cười chói tai, Damon giống như đứa trẻ lớn xác nhìn sang Khônggren, muốn đòi chiếc bánh.

Ada nhìn Khônggren và Damon kẻ tới người lui giằng co liền xoa trán, cô không rõ hai người này làm sao quen biết, có quá khứ thế nào, nhưng có thể kết luận được, nếu cách xử lý án của FBI không nghiêm túc như vậy, thì cảnh sát nước Mỹ thật sự xong rồi.

Lúc này, di động của Ada vang lên. “Là cảnh sát trưởng, tôi ra ngoài một chút.” Cô đứng lên ra khỏi phòng họp nghe máy, để lại hai tên đàn ông không chính chắn trong phòng.

“Nói đi.” Khônggren chống tay lên bàn, ánh mắt trầm ổn áp bức đặt lên mặt Damon. Damon giả ngốc cào cào đầu. “Nói cái gì? Ada Wens không? Cô ta thật sự là cảnh sát tài cán, độc lập lại có suy nghĩ, không sợ quyền thế, nói rõ anh không nhìn sai người.”

“Ai hỏi anh cái này? Về vụ án bé gái mất tích lần trước, rõ ràng anh cố ý bỏ qua một vài chi tiết nhỏ.” Tóm lấy cánh tay cứ mãi cào cào đầu của Damon, trong mắt Khônggren Charlie lấp lóe tia sáng lạnh lẽo, vô cùng nhấn mạnh chữ ‘cố ý’.

Không có gì giấu được mắt Khônggren, Damon thở dài khoa trương. “Trước hết anh có thể giải thích một chút tại sao khi ở trước mặt tôi thì gương mặt quý ông của anh đã bay đến Tây Ban Nha rồi? Anh kỳ thị sao?”

Khônggren hoàn toàn nguyên ý tiếp nhận sự lên án của Damon, dù sao hắn nói là sự thật, “Nếu bất cứ lúc nào anh cũng có thể thành khẩn, tôi tin rằng sự kỳ thị này sẽ dần thay đổi.”

Thấy Ada ở bên ngoài đã xoay người, Khônggren buông tay trở lại vị trí cũ, khi cô mở cửa thì vẻ mặt càng âm trầm hơn trước, có lẽ vừa rồi không phải là một cú điện thoại hỏi han bình thường, “Suy đoán của hai người không sai, vừa rồi tôi bị cảnh sát trưởng cảnh cáo, ông ta bảo tôi đừng can thiệp vào

công việc của FBI.”

“Lại là một tên cóm thối nát.” Damon nhếch miệng, giống như đã quen thuộc tình trạng này. Đương nhiên hắn lập tức nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Khônggren. “Lại? Có phải anh cảm thấy rất ưa thích?”

Đối với hàm ý trong câu nói của Khônggren, Damon chỉ có thể nhướn mày chớp mắt mỉm cười, hôm nay số lần hắn chọc giận Khônggren đã đủ rồi, nếu còn tiếp tục kích thích, có lẽ kết quả của mình cũng không dễ coi gì.

“Tôi phải trở về sở cảnh sát một chuyến.” Ada cảm áo khoác gác trên lưng ghế, nhìn Khônggren và Damon lần cuối, “Có tình trạng gì thì liên lạc với tôi.”

Damon nhìn theo bóng lưng Ada huyết sắc, cửa thủy tinh bị kéo lên, hắn quay sang nhìn Khônggren, “Tôi cảm thấy nữ cảnh sát đó có tâm sự.”

“Tâm tư của phụ nữ anh đừng đoán.” Trong mắt Khônggren, phụ nữ là sinh vật phức tạp nhất trên thế giới, không chỉ phức tạp còn khó dò, còn phiền phức hơn tội phạm rất nhiều.

“Khônggren, tôi không phải ám chỉ cái này.” Khi không có người Damon sẽ gọi tên đối phương, ánh mặt trời bên ngoài rọi lên mái tóc màu vàng của hắn, màu tóc chói mắt trông càng thêm khoa trương. “Anh có thấy ánh mắt cô ta không, cô ta đang áp chế cảm xúc gì đó.”

“Cho dù có, cũng đang áp chế cảm xúc muốn đánh anh một trận.” Khônggren ngăn cản lối suy nghĩ lệch lạc của hắn, vừa lật tư liệu vừa hỏi: “Người của phòng phân tích tâm lý tội phạm nói thế nào?”

“Anh đang chỉ cái vị nghiêm túc cả ngày ngoài cười trong không cười giống anh?” Damon chịu không nổi xoa trán, lẩm bầm: “Gần đây sao tôi cứ dính tới mấy người thế này, thật khôn khổ.”

Khônggren bỏ lơ câu oán thán của hắn, ngược mắt nhìn: “Còn ai nữa?”

“Không.” Damon lập tức nhướn mày đáp, hắn không định để Khônggren biết giao dịch của hắn và người nào đó. Nhưng Khônggren sao có thể dễ trả lời lấp liếm cho qua như thế? Bị ánh mắt nghiêm túc lạnh lùng đó nhìn chăm chăm, hắn chỉ có thể nhún vai, xài tay đáp: “Một đối tượng nghiên cứu thú vị.”

“Được rồi, hiện tại có thể trả lời câu hỏi của tôi chưa?” Tuy dùng câu nghi vấn, nhưng ngữ điệu của Khônggren không mang ý dò hỏi.

“Người đàn ông đó nói...” Damon ngừng một chút, cười lạnh một cái, “Đây không phải chuyện chúng ta nên bận tâm. Nếu nhất định xen vào, thì không thể tiếp tục theo khuôn phép cũ.”

Biểu thị rõ ràng đến không thể rõ ràng hơn, ý của đối phương là, muốn giải quyết vụ án này không thể đi theo con đường chính quy của cảnh sát, khi cần thiết thì còn phải mượn sức của tội phạm.

“Đi hỏi tội phạm của anh đi.” Khônggren không nhìn Damon nữa, hắn rất phản cảm với chuyện này, chỉ cần hơi nghiêng về phía lợi ích, thì mượn sức tội phạm không phải không thể. Đương nhiên hắn cũng ghét tội phạm, nhưng ít nhất không ghét như những cảnh sát khác.

“Tại sao tôi cảm thấy gần đây anh luôn ra lệnh cho tôi?” Ánh mắt đột nhiên giảm nhiệt độ giống như con dao phẫu thuật sắc bén, phối hợp với giọng nói hạ thấp mang theo âm khàn, phản phát như rạch ra một đường trong không khí. “Khônggren, tôi không phải cấp dưới của anh...”

“Anh muốn trở vào tù nghỉ phép sao?” Bình tĩnh nói ra câu uy hiếp trực tiếp, Khônggren quả thật không phải là vị cảnh sát dễ đối phó, hắn rất tốt với người tốt, nhưng đối với người xấu, hắn càng ác liệt hơn họ.

“Được rồi, anh lại thắng rồi.” Damon lại nhún vai, đi ra ngoài. Cảm giác bị người ta nắm thóp tuy không thoải mái gì, nhưng nghĩ thì New York có nhiều cảnh sát như thế, người có thể không chế hắn chỉ có Khônggren, ít nhiều hắn cũng cảm thấy cân bằng một chút. Hay nên nói, hắn cảm thấy may mắn vì người đó là Khônggren.

Khônggren không giống những cảnh sát khác, hắn có lực quan sát nhạy bén hơn hẳn bình thường, nghị lực kiên nhẫn không dao động cũng đáng để bái phục, đương nhiên chỗ khiến Damon tán thưởng nhất, là Khônggren hiểu cách thay đổi theo tình huống, hắn chưa từng để ý việc tạt bóng ra rìa phát luật, chỉ cần giữ đúng nguyên tắc cơ bản, những thứ khác tạm thời có thể bỏ qua một bên.

Khônggren Charlie là người đi đạo ở biên giới hợp pháp, cảnh sát như vậy, so với tội phạm còn đáng sợ hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 36: Bóng Tối Bức Gần.

Công viên Great Kills, bảo vệ Steven trắng kiện đang thông dong ngồi trên hàng ghế dài gần đài phun nước thưởng thức bánh sandwich ngon lành, ăn xong hắn phải trở lại chỗ rừng rậm đáng chết đó, tiền công tuy không ít, nhưng lính đánh thuê đã về hưu như hắn luôn cảm thấy có gì đó khác thường, rõ

ràng gần biển trung tâm phục hồi, nhưng lại không thấy trong đó có bất cứ người già nào ra vào, cái nơi quái quỷ, lối đi xuống hầm một ngày 24 giờ đều có người canh chừng, cũng không biết dưới đó đang nghiên cứu cái gì. Cũng phải nói lại, có trời biết đây rốt cuộc có phải là trung tâm phục hồi không!

Dưới gốc cây cách đó chừng mười mét có hai người đàn ông cao lớn đứng đó, người tóc đen mắt xanh gương mặt mang nụ cười chế nhạo mở miệng trước: “Fay, anh nhìn chăm chăm anh bảo vệ làm gì?”

Vu Từ Thạc liếc đối phương một cái, nhíu mày nói: “Levi, không phải anh muốn vào tòa nhà này sao?”

“Điều đó không có liên quan tới vị bảo vệ mà, lẽ nào anh còn trông mong anh ta có thể phát hai tấm thiệp mời cho chúng ta?” Levi Ansel cười lạnh, hắn không bỏ qua bất cứ cơ hội nào để chế nhạo người khác, đây là sở thích của hắn.

“Rất hay, anh muốn thiệp mời, cho nên bọn họ phải đổi bảo vệ rồi.” Vu Từ Thạc cười nhẹ gật đầu, bóng râm của tán cây che đi hơn nửa gương mặt y. Về mặt của Levi thì khỏi phải nhắc, hắn đã không còn hứng thú giả vờ trước mặt Mũ Đen nữa, “Đổi? Sao lại đổi?”

Vu Từ Thạc không trả lời Levi, bước tới chỗ Steven, ánh mặt trời rực rỡ tô điểm thêm cho nụ cười mỉm của y. Steven nhắm mắt, giờ miếng sandwich lên chuẩn bị cắn một miếng, chợt cắn phải khoảng không, nhất thời kinh ngạc. “Hả? Sandwich của tôi đâu?”

Lúc này, Steven thấy một cánh tay thò ra từ sau lưng, giao một vật màu đen vào tay hắn. Hắn chớp chớp mắt, thứ này không hề xa lạ, Glock 19 __ không phải là súng giết ở eo hắn sao?

“Này...” Không đợi Steven nói xong, tay hắn bị nắm chắc, nhắm sang một hướng khác nổ súng.

Giây tiếp theo, sức mạnh ấn trên tay hoàn toàn biến mất, hòng súng vẫn còn bốc khói, Steven chớp chớp mắt, khi tỉnh táo lại đã bị người ta bẻ ngoặc tay ấn xuống đất, đè trên người hắn là một người đàn ông trung niên, thân hình hơi mập với trọng lượng khiến người ta nản thở, “Anh bị bắt với tội danh hiềm nghi nổ súng vào một cảnh sát New York!”

“Cái, cái gì?!!!”

Tất cả diễn ra quá nhanh, Steven căn bản không hiểu đã xảy ra cái gì. “Nổ súng gì, cảnh sát gì, chuyện gì đây?!”

“Hỏi hay lắm! Ông đây cũng muốn biết! Bị người ta gọi tới chỗ này xem chút mắt luôn cả mạng!” Ford Klaus tức giận bưng bưng, vò mái tóc quăn trên đầu, “Anh nói xem anh xui xẻo hay ông đây xui xẻo hơn?!”

Dưới gốc cây không xa, Levi mục kích toàn bộ quá trình phát sinh, Mũ Đen này không chút vết tích rút được súng của Steven, đổi miếng sandwich của hắn thành khẩu súng, nhắm vào vị cảnh sát nằm ngoài mười mét nổ súng. Còn về miếng sandwich kia, đã nằm trong bụng sát thủ.

Vu Từ Thạc trở lại chỗ Levi, vỗ rớt vụn bánh trên tay, cười sáng lạn. “Xem ra, hiện tại bọn họ phải tìm bảo vệ mới rồi.”

Khi tán thưởng người này xấu xa, Levi cũng lặng lẽ khinh bỉ hành vi của đối phương. “Sao anh biết bọn họ sẽ thuê anh?”

“Tôi...” Vu Từ Thạc nhướn mày, cười càng sâu. “Có một trợ thủ.”

Trong tai nghe lập tức truyền tới tiếng nói của Giang Hằng, mang theo bức dọc: “Đứng, trợ thủ đó hiện tại không thể không mua một công ty bảo vệ và ba cơ cấu đánh giá.”

Vu Từ Thạc hí hóp mắt, nhìn đài phun nước kia, cảm thán: “Nghe thật tuyệt.”

“Tôi được biết kế hoạch của họ sẽ vào bốn ngày sau, Fay, tôi không có nhiều thời gian đùa giỡn với anh.” Levi tựa hồ có chút bất mãn, ôm khuỷu tay, ngay cả bóng râm của tán cây cũng trở nên tối hơn.

Vu Từ Thạc lấy túi văn kiện ra, giao cho Levi, động tác nhẹ nhàng: “Đây là tư liệu điều tra phạm vi bên ngoài của ‘trung tâm phục hồi’ này.” Nói rồi y búng vào tấm kính trong bức hình, “Kính cường lực, anh biết độ cứng của nó.”

“Anh nói bên ngoài phòng thí nghiệm đều dùng lại kính này bảo vệ?” Nghe ra không tốt lắm, cho dù là Levi cũng cảm thấy nan giải, hắn nhíu mày, giọng nói đề cao tám độ.

“Rất tiếc phải nói với anh, đích thật là vậy. Cho nên anh phải đợi tôi vào đó tiếp ứng anh, nếu không...” Vu Từ Thạc không nói tiếp, giọng nói âm trầm như từ thần đang tuyên phán, không khí xung quanh đột nhiên lạnh đi.

“Sao tôi biết có thể tin anh?” Levi vẫn dùng giọng điệu lạnh lẽo quen thuộc, xem ra trình độ đa nghi của hắn không kém gì y.

“Tôi có yêu cầu anh phải tin tôi sao?” Vu Từ Thạc quay lại nhìn hắn, nụ cười hàm ý sâu xa mở rộng, giọng nói ấm áp giấu lưỡi dao, vô hại như thế, lại nguy hiểm vô cùng.

Nói xong, Vu Từ Thạc liền bỏ đi, Levi nhìn theo bóng lưng y chìm vào trầm tư, y và hắn nhìn thì như người chung đường, nhưng y còn khó hiểu hơn hắn. Có điều Levi hiểu, lời nói vừa rồi của Mũ Đen nếu nói là lời khuyên, thì đúng hơn phải là cảnh cáo. Trực giác nói cho Levi biết, không nghe theo lời cảnh cáo này, sẽ xảy ra hậu quả khó tưởng tượng.

Cự ly rút ngắn dần, khi Vu Từ Thạc mở cửa, Giang Hằng đang ở nhà bếp nấu trà sữa, mùi sữa lan tỏa khắp phòng, y đi vào, ôm Giang Hằng từ phía sau, cắn lên tai hần, nhẹ giọng nói: “Anh lại đổi khẩu vị rồi?”

“Tôi nhớ ai đó hình như rất thích cuộc sống có cảm giác mới mẻ.” Giang Hằng cúi nhìn bếp lửa như có suy nghĩ, vẻ mặt không chút thay đổi được ánh sáng chiếu rọi.

Tim đập mạnh, Vu Từ Thạc cười một tiếng, thuận thế hôn lên cổ Giang Hằng, lưu lại vết răng mới tinh trên phần cổ màu lúa mạch, “Cho nên anh muốn lấy lòng ai kia sao?”

“Anh cảm thấy thế nào? Tôi cho rằng anh luôn thông minh.” Giang Hằng nhún mày đáp, hơi thở Vu Từ Thạc phả ra làm hần rất ngứa.

“Tôi nghĩ rằng người anh nói tới đang rất vui.” Vu Từ Thạc cầm muỗng trên giá, vượt qua người Giang Hằng múc một muỗng trà sữa, Giang Hằng tóm tay y, không quay đầu nói: “Anh vẫn không kiên nhẫn như vậy, nếu bóng thì sao?”

“Đừng dùng mãi cái từ kiên nhẫn phiền phức này gây vò tôi.” Thấy Giang Hằng vẫn không buông tay, Vu Từ Thạc phồng miệng, thổi nguội cái muỗng.

Giang Hằng cũng thổi nguội cái muỗng, sau khi thử nhiệt độ mới buông tay ra. “Nha, tôi thấy cái gì đây? Một sát thủ không kiên nhẫn.”

Nghe ra ẩn ý của Giang Hằng, Vu Từ Thạc không dự định phản bác, hai người lớn đầu vây quanh bếp lửa giành giật muỗng trà sữa, trông ngốc hết nói.

“Loại chuyện này không thể định luận, nó chỉ là trà sữa.” Kiên nhẫn chỉ là cái giá tất yếu phải bỏ ra khi hoàn thành nhiệm vụ, ít nhất đối với Vu Từ Thạc mà nói là vậy. Y nhướn mày, dứt muỗng vào miệng, khoe miệng cong lên thỏa mãn, “Mùi vị không tồi.”

“Tôi đã thấy được sự đáng giá trong vẻ mặt hạnh phúc của anh rồi.” Giang Hằng tắt lửa, rót trà sữa còn nóng bốc khói trong nồi vào ly, ôm tay dựa lên tường. “Nhớ rửa nồi.”

Vu Từ Thạc vừa định thò tay ra cầm ly, nghe câu nói của Giang Hằng liền bắt giác nhăn mặt. “Anh muốn một sát thủ làm việc nhà?”

“Tôi chỉ bảo anh rửa nồi.” Giang Hằng xài tay, ánh mắt không có ký bán thẳng lên mặt Vu Từ Thạc. “Đội anh rửa xong, ly này chắc cũng có thể uống rồi.”

Vu Từ Thạc nhìn ly trà sữa còn bốc khói, mắt mang theo tiếc nuối, lại quay mặt đi, chớp chớp mắt với Giang Hằng: “Không thể uống xong mới rửa hả?”

Ánh mắt long lanh đáng thương như chú chó cỡ lớn nhìn mình chăm chú, Giang Hằng đã biết sở trường của sát thủ này là trà giá, cho dù quá trình này rất vô vị nhưng hần vẫn rất muốn cười. Nhịn cười thờ dài, cầm nồi bỏ vào chậu nước, tay vịn vôi, “Đừng làm thế chỉ vì đồ uống trước mặt tôi, tôi chỉ sợ anh bị bỏng.”

Lực chú ý của Vu Từ Thạc vẫn còn trên ly sữa, câu nói của Giang Hằng khiến ý cười của y càng sâu, y dựa lên tủ lạnh, nhìn Giang Hằng rửa dụng cụ nhà bếp.

Cho dù không nói, y cũng hiểu Giang Hằng tại sao làm vậy. Tòa nhà ở công viên Great Kills, phòng thí nghiệm của chính phủ, khả năng rất lớn là sau khi y và Levin vào đó, sẽ không thể bước ra.

Nước từ vòi chảy xuống rào rào, Giang Hằng xoay lưng về phía y, giọng nói thấp trầm, hơi không ổn định, “Anh còn có gì muốn nói sao?”

Vu Từ Thạc chỉ cười nhạt, không giống nụ cười rộng cổ ý bình thường, mà xuất phát từ nội tâm. “Anh có thể lộ ra về giả vờ có thể nhìn thấy tôi sống sót trở về không?”

“Tôi có thể không chế ý định muốn nhốt anh trong nhà đâu cũng đừng mơ đi thì anh đã nên trộm vui rồi.” Lạnh lùng vút một đáp án cho đối phương, Giang Hằng quay người, trên gương mặt kiên cường nghị lực mang theo rất nhiều bất đắc dĩ, hần biết hần không cách nào ngăn cản Vu Từ Thạc làm chuyện của mình.

“Ha, đừng lo lắng, tôi nhất định sẽ bình an trở về.” Vu Từ Thạc đi tới cạnh Giang Hằng, hôn lên môi đối phương.

Nụ hôn nồng nhiệt giống như lời tạm biệt đến sớm, nửa phút sau, một câu nói chậm rãi lọt vào tai Giang Hằng: “Vì tôi có quân hậu viện rất mạnh.”

Ly sữa trên bàn vẫn còn bốc khói, nhiệt độ thân thể cũng đang tăng lên, trong nhà bếp đầy hương sữa, có vài thứ không thể nói rõ, đã hóa giải sự lạnh lẽo của mùa đông.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 37: Tăng Dần Theo Ngày.

Một tòa nhà ở thành phố New York, căn phòng âm u được kìm rèm lên, còn mang theo hơi ẩm. Năm người ngồi trong phòng, Vu Tử Thạc là một trong số đó, y dựa vào cửa sổ. Chừng mấy phút nữa, người phụ trách chọn lựa bảo vệ mới sẽ tới.

Bốn người còn lại nếu không phải vóc dáng cao hơn y vài phân, thì chính là thể hình nhìn to hơn y một vòng, phải biết công việc thù lao cao nguy hiểm thấp thể này ai ai cũng muốn.

Trước đây bọn họ đều trải qua đánh giá năng lực và kiểm định khả năng ứng biến nghiêm khắc, nhưng mà Vu Tử Thạc cảm thấy, chút kiểm tra nhỏ bé đó không khiến người ta phải động não nhiều.

Người da đen bên cạnh đang gõ cơ bắp đồng thời khi mỉm cười với y, khinh thường nhìn một đối thủ trong có vẻ yếu ớt nhất trong bọn. Vu Tử Thạc chỉ cười nhìn hắn, y biết hắn sẽ hối hận rất nhanh.

Gió nhẹ thổi, cửa được mở ra, người đàn ông nhả nhận tên Harris, hắn cầm theo túi công văn màu đen, đi tới trước mặt Vu Tử Thạc. “Hình như anh là để rút tuyến nhất, vậy không bằng anh bắt đầu trước đi?”

Khiến Harris phải ngạc nhiên là, lời nói lịch sự nhưng vô cùng khắt khe lại không khiến người trẻ tuổi đang mỉm cười này tức giận: “Được thôi.”

“Vậy thì, xin thấy thẻ an sinh xã hội của anh ra.” Harris mở túi văn kiện, tỏ ý bảo đối phương lấy chứng minh đặt lên trên.

“Không vấn đề, tiên sinh.” Vu Tử Thạc cười rút thẻ trong túi ra, mở ra, lập tức lộ ra vẻ mặt khoa trương “Oa... Dylan Hanke, không, đây không phải là tôi.”

Nói rồi y ném chứng minh đó vào trong túi văn kiện của Harris.

Harris nhìn cái tên giống hệt trên giấy và trên tờ chứng minh đó cũng hơi ngạc nhiên, đồng thời, tên da đen vừa rồi cười nhạo Vu Tử Thạc cũng đứng lên. “Có lầm lẫn gì không? Dylan Hanke là tôi, anh... tên khốn anh sao lại có thể an sinh xã hội của tôi?”

“Ừm... có thể là quyền này.” Vu Tử Thạc nhún vai lắc đầu tỏ vẻ không hiểu, rút trong túi áo khoác ra quyền khác. “James Scott, không, cũng không phải cái này.” Nói rồi quay lại nhìn tên tóc vàng ngậy ra trên ghế ngồi, rồi ném quyền đó vào đối phương.

Tiếp theo, trong túi bên phải, “John Lynch, của anh.”

Ném quyền cuối cùng đi, trong ánh mắt kinh ngạc của bốn người y quay lại nhìn Harris, móc túi tiền ra, “Nga... chứng minh của tôi.”

“Không cần xem nữa, Harris.” Một người đàn ông từ ngoài bước vào, chừng bốn mươi tuổi, mặc âu phục đen, thắt cà vạt màu lam đậm, hắn đứng sau lưng Harris, nói: “Anh được tuyến.”

“Anh chắc chứ?” Harris vẫn chưa hoàn toàn thoát khỏi tình cảnh không thể hiểu nổi vừa rồi, mồ hôi thấm ướt trán.

Ánh mắt tán thưởng của người kia vẫn dừng trên mặt Vu Tử Thạc, nghiêm khắc nói: “Mấy người này ngay cả chứng minh của mình cũng không bảo vệ được.”

Vu Tử Thạc ôm khuỷu tay khề híp mắt, nhìn bốn người đó về mặt rầu rĩ bỏ ra ngoài, người đàn ông kia đi qua vỗ vai y: “Hôm nay anh có thể đi làm rồi, Harris sẽ giao phó chuyện cụ thể cho anh.”

Ra khỏi tòa nhà, cơn gió mới nổi lên thổi tung mái tóc Vu Tử Thạc, mái tóc màu nâu nhạt phản xạ lại chút ánh sáng, đi dạo chừng hai vòng, vụt vào một con hẻm, Levi Ansel đứng trong bóng râm chờ đợi, hắn đứng thẳng trong bóng tối nhìn hết như con mèo Ba Tư cao quý. “Nhìn vẻ mặt của anh thì tất cả đều thuận lợi rồi.”

“Cũng phải cảm ơn sự phối hợp của anh.” Vu Tử Thạc nhẹ nhếch môi, cho dù trong con hẻm tối tăm, nụ cười của y cũng có thể lộ ra hương vị mặt trời.

Levi không thể không thừa nhận, nụ cười của sát thủ này rất dễ làm người ta sinh hảo cảm, cho dù nó là giả. Tâm phòng bị đột nhiên sinh ra, bóng tối dâng lên trong mắt hắn, hắn chỉ đáp: “Trộm đồ là sở trường của tôi.”

Vu Tử Thạc cảm thấy thú vị, rất ít người có thể nói chuyện này đường hoàng như thế, y tán thưởng sự thản nhiên của Levi. “Sao anh nghĩ tới chuyện làm quái tặc?”

“Tôi cũng không biết.” Levi nhún vai, “Có lẽ bắt đầu từ khi mẹ tôi thắng thần nói cho cha tôi biết bà là người thừa kế của gia tộc quái tặc.”

“Bối cảnh của anh thật khá là... phức tạp?” Đây không phải câu nghi vấn, nhưng gia đình của Levi, phía cha là gia tộc đặc vụ, phía mẹ là thế gia đạo tặc, làm người ta không thể không cảm thán duyên phận kỳ diệu này. Hơn nữa, một người phải kế thừa hai thân phận bất đồng, càng không dễ dàng. Như vậy xem ra, cũng không khó lý giải kỹ thuật của Levi sao lại tốt như vậy.

“Anh cũng vậy, tên bạn về mặt ông chủ đó vẫn tốt chứ?” Trong giọng nói của Levi mang theo ý dò xét, tuy Vu Tử Thạc không hiểu dụng ý của hắn.

Levi nói chuyện luôn khắc nghiệt trực tiếp, Vu Tử Thạc nói qua tai nghe với Giang Hằng: “Anh nghe rồi chứ, có người đang hỏi thăm anh.”

“Tôi muốn nói hình dung đó rất khó nghe, có lẽ lần sau tôi có thể dạy dỗ bạn của anh phải nói chuyện lịch sự thế nào.” Giang Hằng nhăn mặt uống cà

phê, nói vào micro.

Vu Từ Thạc bắt đầu đi nhướn cao mày, cười với Levi: “Anh ta nói anh ta rất khỏe.”

“Anh xác định anh ta chân chính muốn nói không phải là lần sau gặp mặt phải đâm nát mõng tôi thế nào ư?” Levi cười lạnh, nhét tay vào túi.

“Anh có thể nói với anh ta tôi chính là ý đó.” Giang Hằng lại uống một ngụm cà phê, tiếp lời.

Vu Từ Thạc không nhìn được lác đầu, cục diện này thật sự khá lúng túng, Giang Hằng và Levi giống như hai đứa trẻ lớn xác không ưa nhau. Nhưng y không định làm người hòa giải, “Được rồi, chúng ta xác nhận lưu trình một lần. Tôi sẽ dùng thân phận bảo vệ vào tòa nhà đó.” Y lấy một cái hộp màu đen ra, đó là trình tự phá giải mật mã do Giang Hằng làm ra. “Lợi dụng thứ này có được mật mã chốt cửa đi xuống dưới hầm, sau đó...” Y giao quyền sở nhỏ cho Levi. “Anh có thể dùng thân phận tiên sĩ Laigna đi vào phòng thí nghiệm.”

Levi cầm quyền sở mở ra, phần chứng minh bên trong có hình và tên giả của hắn. “Đồ giả không chút sơ hở, sao anh có được?”

“Tôi... có một người bạn, rất giỏi chuyện này.” Vu Từ Thạc nhớ tới gương mặt của Sarah Grano, bắt giác mỉm cười. Nửa năm trước khi y tìm Sarah làm giả chiếc hộp đã hỏi cô bé có biết làm giả giấy chứng nhận, sau khi có được đáp án khẳng định, y đã nhờ Sarah giúp làm giả chứng nhận của NYPD.

Khi nhận chiếc hộp giả Sarah đã đưa thêm món quà kèm theo cho Vu Từ Thạc, thứ đó trong vụ cướp ngân hàng vừa rồi vẫn chưa phát huy được hiệu quả xác thực.

Levi nghe thế, muốn phát biểu đánh giá gì đó, nhưng lại ngừng một lát, cuối cùng chỉ cười lạnh nói: “Đám bạn của anh thật loạn.”

Vu Từ Thạc dùng ánh mắt trách cứ nhìn Levi, giọng nói thì vẫn dịu êm như cũ: “Thật không muốn bị anh nói thế.”

“Ai biết chứ, trong mắt người đời chúng ta là kẻ xấu.” Levi liếc nhìn Vu Từ Thạc đốt một điếu thuốc, làn khói nicotine rất nhanh ngập trong khoang mũi hắn.

Hacker, sát thủ, kẻ làm giả, quái tặc, cóm tề hại... nghe ra quả thật không phải là người tốt gì. Người xấu kết minh với người xấu, tựa hồ cũng là định luật.

Máy bay chạy ngang đỉnh đầu, gương mặt tuần tú hoàn toàn chìm vào bóng râm, Vu Từ Thạc phả khói, nhìn như đang trầm tư, qua rất lâu, mới nói: “Nhưng không ai quy định người xấu không thể làm việc tốt.”

Giọng nói thản nhiên nhẹ hẫng truyền vào tai, có dòng máu nóng từ lỗ tai chảy xuống, Levi đột nhiên quay mặt nhìn Vu Từ Thạc. Bóng râm của máy bay tan đi rất mau, sóng mũi cao thẳng của y được ánh mặt trời khắc thành đường nét hoàn mỹ, cổ áo hé mở lộ ra xương quai xanh gợi cảm như có như không.

“Đây không giống lời mà Mũ Đen tôi biết sẽ nói ra, nghe này, tôi không biết anh và bạn anh vì cái gì. Cho dù các anh làm những thứ này, cũng không được bắt cứ sự cảm tạ nào.” Levi mở miệng nói, vẻ mặt mang theo nụ cười lạnh của hắn bị phủ một tầng băng mỏng.

“Anh biết công việc của sát thủ chính là giết người. Khi tôi giết người lần đầu, không có cảm giác gì.” Vu Từ Thạc cũng nhìn Levi, khói thuốc luẩn quẩn giữa hai người, nhưng không thể ngăn cản bọn họ bốn mắt giao nhau. “Theo lý mà nói tôi nên có cảm giác, bất an, khẩn trương, sợ hãi... nhưng không có gì cả.”

“Anh muốn nói anh sinh ra đã có thiên bẩm làm sát thủ?” Levi cảm thấy có thứ gì đó đang gào thét trong lòng, nhưng hắn không chế nó rất tốt, để giọng nói vẫn duy trì bình ổn và lạnh nhạt lúc thường, và hơi mang theo chế giễu.

“Lúc đó tôi nghĩ vậy, sau đó tôi phát hiện, không phải không có cảm giác, những thứ đó không giờ phút nào không cắn nuốt gặm nhấm tôi.” Vu Từ Thạc hiểu rõ, đoạt đi tính mạng của người khác trên thực tế cũng là một sự thương tổn vô hình với bản thân. “Khi phá hoại cuộc sống của người khác, bộ phận tốt đẹp trong lòng anh cũng sẽ bị vỡ nát. Hiện tại tôi làm việc này, chính là để tìm bộ phận đó về. Còn chuyện có được cảm tạ hay không, tôi không quan tâm.”

Levi chìm vào trầm tư ngẩn ngui, Giang Hằng ở bên kia đầu dây cũng thế.

Giang Hằng cảm thấy câu nói này của Vu Từ Thạc là cố ý nói cho hắn nghe, y biết trong lòng hắn có dục vọng báo thù, y đang khuyên can hắn. Khóe miệng nở nụ cười ôn hòa, hắn uống xong ly cà phê thì đứng lên, đi tới cửa sổ, kéo rèm ra vừa đủ.

Mà Vu Từ Thạc đang ngắm bầu trời lại nghĩ, nếu không gặp Giang Hằng, cuộc sống của y sẽ không thay đổi thế này, Giang Hằng khiến y tìm về bộ phận bị đánh mất, cảm giác này rất tốt.

Vì công việc đặc biệt này, bọn họ không thể thường xuyên gặp mặt, nhưng nỗi nhớ thì tăng theo từng ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 38: Ngoại Thế Can Thiệp.

Hoàn thành tuần tra quanh đại sảnh, Vu Từ Thạc ra ngoài gọi điện cho Giang Hằng. “Thời tiết thật tệ, cũng may bọn họ không chặn tín hiệu.”

“Cánh cửa mà tôi thấy anh gõ lên đó, là dùng vỏ tên lửa tạo thành.” Giang Hằng nhìn ra cửa sổ, bầu trời xám xịt giăng đầy mây đen. “Đội anh xuống đất rồi sẽ phát hiện tín hiệu bên trong còn kém hơn cuộc thi cấp bốn mươi sáu.”

“Được rồi, như vậy có nghĩa trong 24 giờ nữa tôi không thể nghe thấy giọng nói của anh.” Vu Từ Thạc tiếc nuối nhìn ra hồ nước xa xa, mặt nước màu xám lẫn lẫn gợn sóng, lá khô bay trong gió, dưới sắc âm u viễn cảnh giống như đã bị đoạt đi lực sinh mạng.

Giang Hằng trầm giọng thở dài, nói vào micro, “Kiểm tra camera một chút đi.”

Vu Từ Thạc cúi đầu nhìn camer cỡ nhỏ dạng kim gắn trước ngực. “Tất cả bình thường.”

“Tôi biết, tôi chỉ muốn nhìn anh một chút.” Giang Hằng mỉm cười, cảm ly cà phê lên. Vu Từ Thạc nghe tiếng uống nước bên đầu kia, cười nhếch môi đáp lại: “Sau này vẫn còn cơ hội nhìn. Levi sắp tới rồi, liên lạc sau.”

Nói xong y quay người đi về phía cửa, quẹt thẻ, cửa thủy tinh tự động mở ra, khí ấm trong phòng và khí lạnh bên ngoài giao tụ, tạo nên dòng cuộn như lốc xoáy, thổi mái tóc của y ra sau đầu.

Năm phút sau, cửa tự động lại mở ra, một người đàn ông anh tuấn tay cầm vali màu xám, thân mặc áo blouse trắng đi vào.

Vu Từ Thạc ngồi trên ghế, lật tờ báo trong tay, hoàn toàn không để tâm đến người vừa vào. Ở đây, y cần diễn một cách trung thực vị bảo vệ mặt sắt vô tình. Đối phương đi tới trước mặt y, mang theo nụ cười ôn hòa nhã nhặn: “Xin chào, tôi là Haven Laigna hôm nay đến báo danh.”

Không thẹn là Levi, kỹ thuật diễn làm người ta không thể bắt bẻ. Vu Từ Thạc vẫn nhìn tờ báo, mắt không ngẩng lên. “Tiến sĩ Leasan, cửa bên trái.”

“Là Laigna, anh bạn.” Levi hiền hòa nhắc nhở y, trong lòng còn cảm thán, sát thủ này có lẽ thích hợp làm diễn viên hơn, trong ba ngày liên tục có hai người mới, bất cứ ai cũng sẽ nghi ngờ. Nhưng như vậy, không ai hoài nghi hai người quen biết.

“Này, anh nói anh mới tới báo danh, sao tôi không nghe cấp trên thông báo?” Một trong những bảo vệ canh lối xuống hầm Mike đi tới, người còn lại thì cảnh giác gác tay lên súng.

Vốn dĩ ở đây nên có bốn bảo vệ, nhưng hôm nay hai người trong đó đều vì ‘thân thể không khỏe’ mà nghỉ bệnh, còn về nguyên nhân bệnh thì... Giang Hằng nhìn màn hình mỉm cười.

Còn Vu Từ Thạc ở đây thì cười không nổi, y không nghĩ tới khả năng này, cảm giác cấp bách khiến y căng cứng mặt, nhưng vẫn đoan chính ngồi đó, giả vờ không quan tâm.

“Ở đây có văn kiện cấp trên phê duyệt, tôi không để ý chia sẻ với các vị.” Levi rút cặp văn kiện màu lam dưới nách ra, ngay khi mở ra liền lập tức có bột phấn màu trắng được tung ra, “Xin lỗi, có hơi bụi.”

Trong không khí lan tràn vị ngọt nhàn nhạt, bảo vệ nhìn chằm chằm văn kiện một chút, mới ngậy ngốc gật đầu: “Không sai, vào đi.”

Levi cười lịch sự móc thẻ trong ngực ra, quẹt lên khóa cửa, cửa sắt nặng nề mở ra, bối cảnh màu trắng biến mất sau lưng.

Vu Từ Thạc không liếc nhìn nữa, thậm chí khen Levi thủ đoạn phi phạm. Vừa rồi bộ phận rơi ra khi túi văn kiện mở chắc là thuốc lắc, chúng có thể khiến người mất đi năng lực suy nghĩ thậm chí nảy sinh ảo giác, trong bất tri bất giác hành vi bị khống chế, nói rõ Levi không những giỏi trộm, mà còn là cao thủ dùng thuốc.

Thời gian trôi qua từng giây từng phút, kim đồng hồ xoay chuyển hai vòng, vì không thể biết tình hình bên trong, càng khiến người ta bất an.

Lần gặp cuối cùng y đã đưa cho Levi micro cảm ứng và điện thoại vô tuyến, hiện tại tất cả đều không có phản ứng, làm người ta cảm thấy vô cùng không yên. Nửa tiếng trước y ra ngoài dùng điện thoại vô tuyến gửi tin nhắn cho Levi, đến bây giờ cũng không thấy trả lời.

Cứ như vậy, lại trôi qua nửa tiếng. Vu Từ Thạc cuối cùng không ngồi yên được nữa, y hạ thấp giọng, nói với Giang Hằng: “Thực hiện kế hoạch D.”

“Anh chắc chứ? Làm như vậy có thể anh không thể toàn thân trở ra.” Đến mức độ này, có thể thấy tình hình không lạc quan, Giang Hằng nhấn chặt mày, muốn được xác nhận lần cuối.

“Không ai có thể toàn thân trở ra, khi công việc này bắt đầu thì anh đã nói vậy.”

Một câu nói chọc Giang Hằng buồn cười, không ngờ y lại dùng câu nói của hắn để chặn họng hắn. Quả thật, hắn từng nói hai người làm công việc này

sớm muộn cũng có một ngày phải chết, lúc đó hẳn tin vào năng lực của Vu Tử Thạc, nhưng chuyện này, quả thật đã vượt qua phạm vi Vu Tử Thạc có thể không chế, “Anh nói với tôi, là tôi quá dung túng anh rồi sao?”

Vu Tử Thạc hơi nhú mày, y cố áp chế bóng tối dâng lên trong mắt, cổ họng nhẹ rung, nhẹ giọng nói: “Tôi yêu anh.” Nói xong câu này, y cắt liên lạc, ra ngoài.

Giang Hằng xoa trán, nặng nề thở dài, cầm điện thoại trên bàn, bấm một dãy số. “Xin chào, tôi muốn tìm tổ trưởng Ada Wens không?”

Một tiếng sau, một chiếc SUV màu đen dừng lại trước cửa.

Cửa xe mở ra, hai nam một nữ mang kính râm đi vào trong. Khônggren Charlie và Lecce Holden mặc áo khoác của FBI, mà trên lưng áo của Ada là chữ NYPD, Mike canh gác lối xuống hầm lập tức cảnh giác la toáng lên với Vu Tử Thạc: “Đừng cho bọn họ mở cửa!”

Đáng tiếc đã quá muộn, tay Vu Tử Thạc sớm đã ấn lên phím ở cửa, giả vờ quay đầu hỏi: “Cái gì?”

“Anh thật...” Hai chữ phé vật bị nuốt vào miệng, đối diện với FBI đường hoàng bước vào, Mike chỉ có thể thở dài, “Tôi có thể giúp đỡ gì các vị đây?”

“FBI đây, chúng tôi muốn vào kiểm tra.” Khônggren lấy thẻ cảnh sát ra, nói với Mike.

“Thanh tra Khônggren, xin chào, xin hỏi anh có lệnh lục soát không? Nếu không có, chúng tôi không thể cho qua.” Mike đã từng xử lý qua tình huống tương tự, đương nhiên hẳn hiểu rõ cho dù là FBI, làm việc cũng nhất định phải theo tuần tự.

Có thể thấy Mike là người thông minh, giỏi xử lý tình huống, đáng tiếc là, Khônggren không phải là cảnh sát dễ ứng phó như thế, Ada cũng không phải, cô bước tới, nghiêm giọng nói: “Chúng tôi vừa được báo tin, tội phạm chúng tôi đang truy bắt chạy vào đây.”

Thanh tra Lecce lấy bức hình trong túi ra, người đàn ông trong bức ảnh trắng đen đội chiếc mũ đen, “Năm mươi phút trước anh ta nổ súng ở công viên, đã thương người. Nhân chứng mục kích chụp bức hình này đã thấy anh ta vào đây.”

Trên gương mặt nghiêm túc của Khônggren không có biểu tình gì, dùng giọng nói thấp trầm lên tiếng: “Cái này pháp luật gọi là tình huống khẩn cấp, hiện tại chúng tôi có quyền không cần lệnh lục soát cũng có thể vào nơi người dân trú ngụ truy bắt tội phạm. Mời anh mở cửa.” Tuy dùng chữ mời, nhưng giọng nói cứng rắn của Khônggren nói rõ hẳn hoàn toàn không phải đang dò hỏi.

Đối mặt với ánh sáng sắc bén không che giấu trong mắt Khônggren, Mike không thể không cảm thấy loại áp bách nặng nề, tay sờ lên khẩu súng, lại bị đối phương ấn xuống đất. Bảo vệ khác muốn lên ngăn cản, còn chưa kịp bước một bước, đã bị một phát đạn bắn ngã.

Đám người Khônggren kinh ngạc quay đầu, người đàn ông nổ súng cười ghê rợn. “Tôi nghĩ tôi có thể giúp đỡ các người, tình hình phía dưới khá phức tạp.”

Trong đôi mắt mạnh mẽ của Ada lộ ra nghi hoặc, đi tới nhìn chăm chú gương mặt của người kia, cô nhìn đủ mười mấy giây, mới nói: “Tôi... có phải đã từng gặp anh ở đâu?”

“Dạng người như tôi không phải khiến người ta chỉ nhìn qua là không quên sao?” Vu Tử Thạc chỉ cong môi cười, Ada đã quên gương mặt của y, đối với y là chuyện vô cùng tốt.

“Anh nhất định đang đùa.” Ada không kiên nhẫn lắc đầu, Khônggren đã còng tay Mike lại, tầm mắt của cô chuyển sang camera trên cửa, “Người trong đó có phải có thể thấy chúng ta?”

“Có lẽ không thể.” Vu Tử Thạc cười càng sâu, y rất rõ camera này vừa rồi đã bị hacker xâm nhập, hiện tại thứ trong phòng quan sát thấy được, kỳ thật là băng ghi hình của ngày hôm qua.

“Được rồi, tại sao anh lại nguyện ý giúp chúng tôi?” Ánh mắt của Lecce di chuyển giữa Vu Tử Thạc và vị bảo vệ vừa bị bắn lúc nãy, hẳn cảm thấy nụ cười của người đàn ông này rất khó đoán, sâu không thể dò.

Vu Tử Thạc đi qua, quẹt thẻ qua khóa cửa. “Làm chuyện tốt còn cần lý do sao?”

Khi cửa mở ra, đồng thời sau lưng bọn họ cũng vang lên tiếng rắc, xem ra, cửa thủy tinh tự động bị khóa rồi.

“Chuyện gì vậy?” Người đầu tiên hỏi là Ada, cô ấn mấy lần lên công tắc cửa, nhưng cũng không thấy hiệu quả. Lấy di động xem thử, ánh mắt lập tức trở nên trầm trọng. “Thanh tra Khônggren, tín hiệu nơi này đã bị chặn rồi.”

Vu Tử Thạc bắt giác nhăn mày, xem ra hiện tại càng nguy hiểm, nếu không phải nơi này có vấn đề, thì chính là Levi xảy ra chuyện, y hít thật sâu, để bản thân giữ vững bình tĩnh, nói với ba người kia: “Trước tiên phải nói cho mọi người biết, nếu cánh cửa này đóng chặt, có thể sẽ không bao giờ mở ra nữa.”

Nói xong, Vu Tử Thạc bước vào cửa.

“Vậy xem ra, chúng ta chỉ có thể đi vào.” Khônggren sắc mặt nặng nề cất bước, hẳn hiểu rõ sẽ phát sinh chuyện gì, vì căn cứ theo đầu mối mà hẳn vừa có được, người báo cảnh sát trực tiếp chỉ ra Mũ Đen có liên quan đến vụ tập kích khủng bố sắp xảy ra, chỉ là trước đó trong cuộc đối thoại của hai bảo vệ bọn họ không hề đề lộ.

“Truy bắt tội phạm nhưng lại đi theo đến ổ, cảm giác này không thể nào hình dung.” Lecce nhìn Ada nói, rồi đi theo Khônggren vào trong.

Người bước vào cuối cùng là Ada, sắc mặt cô cũng khá khó xem, phát ra tiếng cảm thán giống như tự lẩm bẩm: “Mũ Đen rốt cuộc muốn làm gì?”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 39: Thí Nghiệm Bí Mật.

Hành lang yên tĩnh sáng đèn, bốn người phát ra tiếng bước chân nhẹ nhàng trên đường, hai FBI và một NYPD còn có một sát thủ kết bạn đồng hành quả là chuyện hiếm có, cái này có lẽ là tình huống trăm năm khó gặp một lần, đương nhiên, đó là nếu bọn họ biết y là sát thủ.

Bọn họ vừa đi ngang hai phòng thí nghiệm, trong đó cất giữ không ít tiêu bản người, bên dưới còn ghi chú tỉ mỉ.

Trong ngăn kéo bị khóa cất băng video, bọn xem qua một chút bằng máy tính, khi màn hình hiện ra, trong âm vang truyền ra khoảng khắc của tiếng thét, sau lưng tất cả đều đổ mồ hôi lạnh, trừ Vu Từ Thạc. Trừ nguyên nhân y cần giữ thái độ bình tĩnh để Ada và Khônggren tin rằng y không liên quan đến chuyện này, thì ngoài ra tại Afghanistan y từng thấy qua rất nhiều cảnh tượng thế này, vì thế đối với người bị hại hoặc ít hoặc nhiều sẽ có sự đồng tình, nhưng y không cảm thấy sợ hãi.

Không cần nghi ngờ trong này tiến hành thí nghiệm với từng cơ thể sống, không ai có thể quên sự chấn động văn tự mang đến cho con người, trong chớp mắt đã có thể cảm giác được cảnh tượng được tiến hành trong quá trình thí nghiệm.

“Tình hình này khiến tôi nghĩ tới một bộ phim gớm ghiếc, tôi sẽ không nói cho mọi người đó là gì.” Lecce thành thật biểu đạt suy nghĩ của mình, hiện tại xuất hiện trước mắt họ là một bức tường laser, theo như hiểu biết của hắn, người chạm vào bức tường đó nhất định thây cốt không còn.

“Anh muốn nói [Nguy cơ sinh hóa]?” Vu Từ Thạc cười ra tiếng, có lẽ vì bình thường luôn đi qua lại ở ranh giới sinh tử, y đối với sự sợ hãi của người thường không hiểu lắm. Dù sao trên đời này điều đáng sợ nhất không phải là người chết, vì bọn họ đã chết rồi, sẽ không còn làm gì được nữa.

“Không cảm thấy sao, MS-13 chính là tổ chức khó thể hiểu nổi, theo như điều tra thì các thành viên quan trọng của họ đều dùng tên của các loại chim làm biệt hiệu.” Lecce nói xong câu này, lập tức bị Karon trừng một phát, “Bớt nói nhảm đi.” Giọng nói nghiêm túc vô cùng tỏ rõ phong phạm của người lãnh đạo.

Câu nói của Lecce khiến tim Vu Từ Thạc ngừng đập một nhịp, lấy lên loài chim làm biệt danh... nhiều năm trước khi tranh đoạt địa bàn cho Nohn Iglesias, y từng giao thủ với một người đàn ông có biệt danh là ‘Hắc Diên’, chẳng lẽ Hắc Diên cũng là một thành viên của MS-13? Nếu là vậy, phạm vi xâm nhập của MS-13 có thể thấy là rất rộng, sau lưng tổ chức này, là bí mật lớn hơn nữa.

Ada đi lại gần Vu Từ Thạc, ánh đèn màu trắng rơi lên gương mặt âm trầm của cô, màu da vốn sạm phản xạ ánh sáng tựa hồ mang theo đặc điểm của người da đen. “Anh nói anh hiểu tình huống dưới đây, vậy có phải anh có biện pháp đóng tường bảo vệ này không?”

Vu Từ Thạc đương nhiên không biết, đó nên là công việc của Giang Hằng, chuyện của thiết bị điện tử hỏi y thì thật sự là làm khó y. Mang theo vẻ mặt ‘tôi có từng nói sao’, y nhìn Ada, đáp: “Một phần.”

“Đáng chết, thật là tốt, tôi không biết có thể nhìn thấy mặt trời ngày mai không.” Ada đảo mắt trắng than thở. “Tại sao vừa rồi tôi không còng tay anh lại nhỉ?”

Về bậc dọc của Ada khiến Vu Từ Thạc cảm thấy buồn cười, kỳ thật cô từng có cơ hội như thế, chỉ là cô không nắm chắc. Y không trả lời câu nói của Ada, đi tới trước máy tuần tra, nếu Levi vừa đi qua đây, hẳn nhất định để lại phương pháp đi qua.

Cúi người kiểm tra dưới gầm bàn điều khiển màu xám, nơi đó có vết tích bị đồ nhọn rạch qua, xem ra giống như mẫu tự tiếng Anh: I_V_-_×...

Khônggren và Lecce bên cạnh đang thảo luận, giọng nói của Lecce có thể nghe ra vô cùng kinh hoàng, áo sơ mi sau lưng hắn bị thấm ướt mồ hôi. “Nếu chúng ta không thể đến được phòng chủ đề mở cửa lớn ra ngoài, thì không những không có cách nào liên lạc với bên ngoài xin cứu viện, mà còn rất có khả năng sẽ chết một cách mờ ám ở đây.”

“Hiện tại lo lắng những cái này cũng không có ý nghĩa gì, chúng ta nhất định phải tranh thủ thời gian trước khi người ở đây phát hiện chúng ta đã vượt qua cửa.” Có thể nghe ra Khônggren cũng không phải không lo lắng, Hắn nhìn camera vừa rồi bị Vu Từ Thạc dùng virus hack vào chìm vào trầm tư, so với nói lo lắng cho hoàn cảnh hiện tại của mình, Khônggren càng đề ý người đàn ông đồng hành cùng bọn họ rốt cuộc là thần thánh phương nào? Tại sao tên này không hề khẩn trương chút nào, ngược lại còn cười thản nhiên như thế?

“Không đơn giản như vậy, công tắc của hệ thống ở đối diện.” Khônggren cũng khá am hiểu máy tính, loại hệ thống bảo vệ này hắn từng xem qua tư liệu trong kho. “Trừ khi ấn nút công tắc màu đỏ bên đó, nếu không chúng ta không thể đóng nó.”

“VẬY thì nghĩ cách đi.” Vu Tử Thạc cởi áo khoác ngoài giao cho Ada, áo sơ mi màu trắng bao bọc thân trên lộ ra đường nét cơ bắp đẹp đẽ, khẩu súng được giấu bên hông.

“Như vậy rồi mà anh còn có cách sao?” Ada không hiểu được suy nghĩ của người này, chỉ cảm thấy khi anh ta mỉm cười, có một cảm giác như đã từng quen biết.

“CÓ.” Vu Tử Thạc vuốt tóc ra sau đầu, với ngoại hình chính tề hiện tại trông y cứ như một cảnh sát liên bang: “Tôi muốn đi sang đối diện đóng nó.”

IV— Implicit-Vital (Ám thị liên quan sống còn), ám thị của Levi nói đến phần này, nếu cộng thêm lời nói vừa rồi của Lecce, hoàn toàn có thể đoán được một chuyện, đó chính là __ nơi này trừ xông bừa ra ngoài thì không còn cách nào khác có thể thông qua.

“Anh điên rồi! Anh sẽ bị cắt làm đôi!” Ada Wens không nắm chặt áo khoác trong tay, về mặt vì quá độ khẩn trương mà trở nên dữ tợn. Cô vừa định đi tới kéo Vu Tử Thạc, nhưng không ngờ y đột nhiên quay người, cười với cô. “Không, tôi sẽ không chết.”

Nụ cười tràn đầy tự tin sáng lạn như ánh mặt trời rực rỡ, Ada mở miệng, tay ngừng giữa không trung, cảnh tượng ái muội mông lung hiện lên trước mắt cô, nhưng phía trên những cảnh tượng đó tựa hồ bị phủ một tầng sương mù dày đặc, cô không thể nhìn rõ. Cánh tay đột nhiên bị Khônggren đứng cạnh nắm lại, ánh sáng chói mắt rơi lên gương mặt cương nghị của Khônggren, hấn đang ngăn cản Ada can thiệp vào chuyện của Vu Tử Thạc. “Ít nhất... trước khi anh dừng vì nghĩa hầy cho tôi biết tên của anh được không?”

Vu Tử Thạc cười ha ha khoa trương, quay người bước lên bệ, lưu lại một câu, “Anh bạn, tôi không phải là phạm nhân của anh. Muốn biết tên tôi thì hãy đợi anh bắt được tôi đi rồi nói sau.”

Ánh đèn trên trục chột chuyển thành màu đỏ máu, cùng lúc một tia sáng màu lam với tốc độ cực nhanh từ một bên cửa bay qua. Vu Tử Thạc nhẹ nhàng nhảy tránh, tiếp theo đối mặt với bốn tia sáng liên tục lao tới, hai tia dưới chân hai tia ở phần eo.

“Trở lại đi! Đừng mạo hiểm nữa!” Dòng chảy nóng bỏng trên khóe mắt, Ada gọi lớn sau lưng Vu Tử Thạc.

Không ngờ Vu Tử Thạc không lùi còn tiến, không thể tin nổi lao về hướng tia laser. Khi bọn người Ada nhìn chăm chú đến ngừng thở, y dùng tốc độ không thua kém ánh sáng di chuyển né được bốn tia sáng lam, khi sắp chạy tới bên cửa, xẹt, một tia sáng dạng X nhanh chóng lao tới, cách y 1 m.

Vu Tử Thạc vội nắm chặt ống thông gió ở trên, cả người nhảy lên, tia sáng lướt qua sát sau lưng cắt đi một mảnh lớn của khẩu súng y giấu ở eo, mồ hôi lạnh từ góc trán rơi lên tia sáng, bị cắt thành hai hạt nước trong suốt nửa hình tròn, rồi rơi xuống đất.

Khi đáp xuống đất y lập tức chụp lấy khẩu súng sắp rớt, một tay ấn lên công tắc màu đỏ, cách __ đèn trên lối đi toàn bộ tắt ngúm, hệ thống phòng ngự được hóa giải thành công.

Cũng may Levi ghi rõ vị trí tia laser, và khi tia đầu tiên xuất hiện Vu Tử Thạc đã hiểu, đó không phải là chữ cái tiếng Anh, mà là chữ Ả Rập dùng để ghi chú số lượng tia laser. Số lượng của chúng tăng dần mỗi lần gấp năm, vì thế nếu không thể đi tới chỗ này trước khi đợt laser thứ hai phóng ra, không cần nghi ngờ sẽ bị 25 tia cắt thành mảnh nhỏ.

Y quay lại, trên gương mặt chảy đầy mồ hôi còn mang theo nụ cười, khi hít thở lồng ngực bị mồ hôi thấm ướt cũng phập phồng theo, tư thế đứng thẳng thể hiện ma lực tiêu sái đặc biệt của phái nam.

Ba người còn lại tại đó đều bị dọa đổ mồ hôi lạnh, cổ họng Khônggren và Lecce còn đang rung động, Ada thì dùng cánh tay run rẩy che miệng. Làm người ta sợ hãi không phải là tia laser nguy hiểm chí mạng, mà là ma lực không chút sợ hãi của người đàn ông này.

“Anh ta không phải người bình thường.” Ada lắc đầu, muốn chinh lại hơi thở rối loạn.

Người có thể khiến người khác dễ dàng nảy sinh cảm giác sợ hãi, người không sợ cả cái chết, đủ để khiến người khác phải có kỵ, Khônggren hiểu cảm nhận của Ada. Khônggren vỗ vai Ada, thúc giục cô tranh thủ thời gian. “Người bình thường sẽ không tới đây.”

“Anh nói đúng, thanh tra Khônggren, tôi chỉ là... không hiểu, tại sao anh ta phải tới đây.” Ada Wens không nhú mảy chìm vào trầm tư, tia sáng mạnh mẽ bình thường nhảy nhót trong mắt cô lộ ra sự nghi hoặc.

“Vấn đề này hiện tại không phải quan trọng nhất, có anh ta ở đây khả năng thoát được ra ngoài của chúng ta càng lớn.” Khônggren giữ vững bình tĩnh dùng lý trí phân tích tình trạng trước mắt, tuy nghi ngờ và hiểu kỳ của hấn không thua kém gì Ada, nhưng hấn cố gắng che giấu đi.

“Ha, cuộc đối thoại của các người sao lại kỳ quái như thế, a, ý của tôi là, tên đó nhìn giống người tốt lắm.” Lecce tham gia vào cuộc đối thoại, người đàn ông này vừa rồi còn kiểm tra lối đi trước, xác nhận số lượng và góc độ của camera.

“Lecce, anh nhớ báo cáo tâm lý tội phạm của tiến sĩ Damon trước đây không?” Khônggren ôm tay, hấn muốn chỉnh lý lại những đầu mối vụn vặt trong đầu, để tạo thành đáp án hoàn chỉnh. “Có vài tội phạm sẽ trộn lẫn trong người bình thường, bọn họ giỏi che giấu và giả vờ, thậm chí đối với những tội phạm thủ đoạn thông minh, thì có được sự yêu thích của láng giềng là chuyện dễ dàng.”

“Cho nên ý của anh là... người đàn ông đó là...” Lecce nói tới đây thì ngừng lại, về ngác nhiên xoay chuyển trong mắt. Ada dùng ánh mắt xác nhận nhìn Lecce, khẳng định suy nghĩ của đối phương, “Tôi hoài nghi anh ta chính là Mũ Đen, anh ta có ý để lộ tin tức để dụ chúng ta tới đây.”

Khônggren trấn định gật đầu: “Chúng ta chỉ chưa biết lý do anh ta làm như vậy.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 40: Đêm Giờ Tử Vong.

Rời khỏi bức tường đã bị đóng công tắc phóng laser, hiện ra trước mặt bọn họ là một hành lang dài 200m, ánh đèn màu trắng chiếu sáng mặt đất, phòng thí nghiệm hai bên đều bị khóa, từ góc rẽ ở cuối hành lang truyền tới tiếng bước chân.

“Có lẽ là tuần tra.” Vu Tử Thạc sờ cằm suy đoán, vẻ mặt của y trông quái dị không thể tả. Lecce ở một bên sắc mặt vô cùng tái nhợt, suốt đêm không ngủ tạo ra đôi mắt thâm đen và tơ máu đầy trong mắt làm hắn càng thêm bệ bối.

“Bọn họ có năm người.” Khônggren nhắm mắt lắng nghe, phán đoán.

Lecce ngây ra một chút, mở miệng nửa ngày, khàn khàn hỏi: “Đánh nhau không phải là sở trường của tôi, đại ca.”

“Ai cho phép anh gọi tôi như thế?” Khônggren ôm tay nhún nhún nhìn hắn, ánh mắt sắc bén tạo ra cảm giác áp bách, giống như sự cảnh cáo không lời.

Có lẽ sự suy đoán của Ford không sai, Khônggren có thân phận không thể cho ai biết.

Vu Tử Thạc bắt đầu nghiêm túc đánh giá người đàn ông này, làn da sạm màu hơn cả lúa mạch, gương mặt cương nghị với ngũ quan rõ ràng, tạo thành cảm giác rắn rỏi của cao bồi, chẳng qua bình thường hắn thu liễm rất giỏi, ngôn ngữ của hắn tuy khách khí lịch sự, nhưng không cho phép nghi ngờ. Hơn nữa hắn và Giang Hằng đều có một đặc tính nào đó, loại đặc tính mà khiến hắn có thể dễ dàng khiến người ta tin tưởng.

Trong lúc suy nghĩ, Vu Tử Thạc đã nhắc chân lên, mỉm cười nhìn Lecce, đồng thời nhanh như chớp đá đối phương lên lối đi dài, thông thả mở miệng: “Anh không cần đánh nhau.”

Lecce phát ra tiếng kêu thảm thiết rồi ngã xuống đất, che mặt rên rỉ, tiếng bước chân ở góc rẽ nhanh hơn, năm người chạy tới bao vây Lecce.

“Lại có một tên tới nữa.” Người đàn ông đứng đầu ra hiệu đám thủ hạ cột Lecce lại. Hắn nói lại? Quả nhiên, Levi đã rơi vào tay bọn họ.

Hai người nghe lời cúi xuống, đồng thời ba tiếng súng chính tề rạch phá không khí.

Lecce nhân cơ hội quét ngang, làm hai kẻ đứng bên phải lao đảo. Người còn lại phát giác không đúng muốn nâng súng lên, viên đạn lao vút tới khiến cả người hắn ngã ra sau.

Lecce đề lên đầu tên thủ lĩnh đang lao đảo, bẻ ngược hai tay đối phương, gào rú về hướng Vu Tử Thạc: “Anh đem tôi làm mồi chứ!?”

“Không lãng phí thời gian nữa.” Vu Tử Thạc đi tới, tóm tóc kẻ cầm đầu kia: “Phòng máy chủ ở đâu?”

“Anh hỏi vấn đề này làm gì?” Ada không biết người này muốn làm gì, tóm lại phương thức đãi khách thô bạo này thật không nhân đạo.

“Có thể làm gì? Rời khỏi chỗ quý này.” Như vậy đường dây với Giang Hằng mới có thể kết nối, không có sự chỉ dẫn của Giang Hằng đừng nói tìm Levi, phải làm sao rời khỏi chỗ quý này cũng không biết.

“Tao không nói!” Tên cầm đầu đó hiển nhiên không biết hắn đang nói chuyện với ai, hắn chỉ thấy nụ cười của người trước mắt này thật sự lạnh lẽo quái dị.

Vu Tử Thạc rút một cây kim mảnh nhỏ bên cạnh súng ra, không nhanh không chậm nói: “Khuyết tật của con người là một trong những nơi tập trung dây thần kinh nhiều nhất, nếu đâm vào đó...”

Vu Tử Thạc ngừng một chút, bày ra vẻ mặt vô cùng đồng tình. “Oa, nhất định rất đau.”

Giọng nói gọi cảm chậm rãi vang lên khiến người ta không rét mà run, nhìn người đàn ông thông thả mở miệng nói những lời lãnh khốc, Ada không kìm được vuốt trán thở dài, “Ai đến ngăn cản tên đáng sợ này đi?”

“Làm cảnh sát chúng ta có phải nên lánh đi một chút?” Lecce nhìn mắt nhìn Khônggren, mà Khônggren thì không nói gì, chỉ dùng ánh mắt kỳ diệu, khó thể nói hết sự tán thưởng nhìn vị ‘sát thủ’ kia.

Lecce trực tiếp ngậm miệng, Ada cũng phối hợp quay người đi. Bốn phía trở nên an tĩnh, trong sự trầm mặc kéo dài, mồ hôi lạnh của tên cầm đầu tuôn như mưa, hắn nhìn chăm chăm cây kim trong tay Vu Tử Thạc, lời nói có chút lấp lửng: “Ồ, ở dưới tầng hai! Đi hết hành lang bên phải có thể tới ngay!”

“Làm phiền anh dẫn đường.” Bẻ ngược tay tên đó, Vu Tử Thạc không có cách nào thả lỏng như những người khác, y đẩy hắn tới trước đồng thời chỉ

súng vào lưng đối phương, hạ thấp giọng hỏi: “Người đàn ông vừa rời các người bắt vào đang ở đâu?”

“Anh ta ở cùng tiến sĩ Conson, có lẽ đã chết rồi.” Tên đó hạ mắt, tránh nặng tìm nhẹ đáp.

“Tôi hỏi anh ta đang ở đâu?” Tiếng vang trong treo bỏ đi sự an toàn, đó là sự cảnh cáo rõ ràng vô cùng, Vu Từ Thạc hy vọng đối phương hiểu, y không phải đang đùa.

“Hướng ngược lại! Chỗ đó... là phòng khí độc.” Mồ hôi lại tuôn ra, thấm đẫm áo sơ mi của hắn, miệng hắn cũng bị chính mình cắn thành màu tím.

“Biết rồi.” Vu Từ Thạc cất súng đi, giao tên đó cho Ada, trong ánh mắt nghi hoặc của cô, y lấy một vật hình tròn ra ném, cười nói: “Xin lỗi cô cảnh sát, chúng ta sẽ gặp lại sau.”

“Là đạn khói!” Khói mù lan tỏa che phủ gương mặt cười xảo quyệt của y, Khônggren một tay ấn chặt tên cầm đầu tính chạy trốn, một tay che mặt mũi.

Đội khói tan hết, sát thủ đã biết mất tăm, Ada phần hận nắm chặt tay, ánh mắt sáng rực thiêu đốt ngọn lửa, mỗi lần, mỗi lần vào lúc không thể ngờ, cô luôn chỉ lướt qua y!

“Cô không cần khăn trang như thế, chỉ cần cửa chưa mở ra, chúng ta sẽ còn gặp lại anh ta.” Khônggren tựa hồ không bị bất cứ ảnh hưởng gì, áp chế tên cầm đầu tiếp tục đi về hướng phòng máy chủ.

Lecce hiểu tại sao Khônggren không để ý, vì Khônggren luôn là người phân rõ thứ tự, hắn vỗ vai Ada nói: “Tổ trưởng Wenskhongl, anh ta là phạm nhân của cô, chứ không phải của chúng tôi. Nếu cô không cam tâm, thì đuổi theo là được.”

Trong phòng nghiên cứu tối mờ, hai tay Levi bị còng ra sau ghế, mắt phải của hắn bị đánh xung búp, phần bên trái gương mặt bị rạch một vết thẳng tắp, còn đang chảy máu, một chân bị đinh xuyên qua. Mà bên cạnh trên bàn đầy bằng sắt bày một cái kim dính máu, và hai chiếc răng bị nhổ ra của hắn.

Tiến sĩ Conson đút tay vào túi áo blouse, máu tươi dẫn tới khoái cảm cho hắn, trong mắt hắn, lưu động cảm xúc muốn thử. “Xem ra Hắc Nha trong truyền thuyết cũng chẳng qua là thế.” Hắn đi lại gần Levi, một tay nắm tóc Levi: “Nói cho tôi biết, thứ đó rốt cuộc ở đâu?”

“Đầu của ông bị ngập nước hả?” Levi thờ dõc, không mất ưu nhã lắc đầu, “Ông vĩnh viễn, đừng mơ có được nó.”

“Mày đúng là tự tìm chết.” Rút con dao nhỏ ra, tiến sĩ Conson thè lưỡi liếm lên đó, lưỡi dao sắc bén rạch lên đầu lưỡi của hắn. Hắn dùng chiếc lưỡi chảy máu liếm môi, đôi môi tái nhợt liền được nhuộm màu máu.

“Trước khi tôi đến, thì đã không nghĩ tới chuyện còn sống trở ra.” Tiếng vang khi con dao đâm vào da thịt phát ra, Levi hừ lạnh một tiếng, híp mắt lại, con mắt màu ngọc lục bảo lấp lánh tia sáng như vong linh. “Ông sẽ cùng chết với tôi.”

Trong thoáng chốc, một tiếng âm thật lớn khiến chuông cảnh báo hú dài, màn hình màu đen thật lớn bên cạnh nhấp nháy tia sáng màu đỏ.

Conson cắn răng buông Levi ra, lau sơ vết máu trên mặt, cổ tay áo màu trắng dính vết máu đỏ. “Mày đã làm gì?”

“Tôi chỉ đặt bom vào nơi yếu ớt nhất trong máy tính trí năng của ông, xem ra hiện tại nó đã có hiệu quả rồi.” Levi đáp lại đối phương lạnh lùng cười, bọn họ đều biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

“Cho dù mày kéo luôn cả bạn mình xuống nước?” Conson cảm thấy không tin nổi, cho dù chỉ nhờ vào khả năng của Hắc Nha cũng tuyệt đối không thể nào đơn độc xông vào đây, ở đây nhất định có bạn của hắn, mà người đàn ông này, ngay cả mạng sống của bạn mình cũng không quan tâm?

Nghe câu nói của Conson, Levi lại bật cười, nói như vậy, hắn quả thật có lỗi với Fay rồi. Nhưng lúc đầu hắn cũng không ngờ Mũ Đen Fay quý kẻ đa đoan lại dễ lừa như vậy. Hắn cúi đầu, máu chảy xuống khoe miệng, thấm vào chiếc quần màu đen. “Tiến sĩ, tôi không có bạn.”

Cửa phòng máy chủ bị mở ra, Khônggren nhìn những bàn điều khiển bị nát vụn vắng khắp nơi, trầm trọng nói: “Chúng ta đến chậm một bước.”

Ada nhấn chặt mày, kéo ống tay áo Lecce, chỉ vào màn hình điện tử vỡ nát trên vách tường hỏi: “Đó là đồng hồ hả? Tại sao lại chạy giờ ngược?”

Lecce nhìn theo động tác của Ada, khi nhìn thấy màn hình điện tử hiển thị 29:42 thì không nhận được hít hơi lạnh, hai tay che đầu gối xồm xuống: “Xong rồi... chúng ta xong rồi...”

“Xin anh bình thường một chút đi! Nói cho tôi biết đây là chuyện gì!” Ada kéo cổ áo Lecce kéo hắn dậy, nghiêm khắc hỏi.

“Không, anh ta nói không sai...” Lúc này Khônggren bóp chặt cổ tay tên cầm đầu tiếp lời, sắc mặt hắn khó coi hơn cả Lecce. “Tiếng nổ vừa rồi... chúng ta... chúng ta xong rồi... hơn nữa, hơn nữa chỗ này không ai có thể may mắn tránh thoát...”

Vu Từ Thạc đứng trước cửa phòng khí độc đương nhiên cũng nghe được tiếng nổ, nhìn con số sáng lên trên màn hình điện tử trên đầu, y đại khái hiểu được vấn đề.

Vụ nổ trôi qua, hệ thống sẽ tự nhận định bị người xâm nhập, nên chuyển phòng thí nghiệm này sang trạng thái khóa chết hoàn toàn, sau đó tiến hành toàn diện tiêu độc. Cái gọi là toàn diện tiêu độc chính là, áp lực của khí áp xung mạch và nhiệt độ bom nổ sẽ như bình phun điểm hòa trộn lẫn vào thiết bị, sinh ra xung mạch cường đại, tính phá hoại chỉ thua vũ khí hạt nhân. Ngọn lửa lớn trong trạng thái chân không năm ngàn độ C đến sáu ngàn độ C sẽ thiêu đốt

tất cả mọi thứ ở nơi này thành tro bụi.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 41: Tuyệt Cảnh.

Trong phòng thí nghiệm đồi bại lan tràn vị than cháy và khói trắng, Lecce ngồi xổm dưới đất, khổ sở cào đầu, tên cầm đầu đám tuần tra toàn thân run rẩy không ngừng, miệng ngất ngừ cầu khẩn.

Ada và Khônggren nhìn nhau, ánh mắt lại chuyển sang chỗ khác. Ada chống tay lên chiếc bàn tróc sơn, cúi người hỏi: “Thanh tra Lecce, anh nói chúng ta xong rồi, là ý gì?”

“Nơi này cũng giống như trung tâm phòng chống bệnh tật của chính phủ, cất giữ những vũ khí và virus có thể tạo nên nguy hiểm sinh hóa đại quy mô.” Âm thanh của Lecce khản đặc dị thường, hắn cố gắng muốn ngẩng mặt lên, nhưng đầu lại như nặng ngàn cân, cuối cùng hắn không thể động đậy, siết chặt tay mình. “Nếu là vậy, chính phủ nhất định sẽ bỏ buộc nó, đó chính là hệ thống khổng lồ chế trí năng. Như vậy, một khi bị tấn công... hoặc hệ thống cho rằng nó gặp phải uy hiếp, thì sẽ khởi động cơ chế phòng ngự, cấm tất cả sinh vật sống rời khỏi đó, cho đến...”

Giọng nói của Lecce trở nên nghẹn ngào, hắn không nói được nữa.

“Cho đến khi hoàn thành tiêu độc toàn diện.” Khônggren tiếp lời Lecce, tư liệu về mặt này hắn cũng từng thấy qua, cho nên hắn biết Lecce không phải đang khuếch đại sự thật, hiện tại xem ra, sinh tồn của họ đã vô vọng.

“Trời ạ...” Ada cuối cùng cũng hiểu hàm ý trong lời bọn họ, cả người ngây ngẩn tại chỗ. Đèn trong căn phòng chột tắt, đôi mắt và gương mặt hiện lên vẻ sợ hãi của cô hoàn toàn chìm vào bóng tối.

Lâu thí nghiệm bị cắt điện, Levi và tiến sĩ Conson đối mặt nhìn nhau trong bóng tối, hắn có thể thấy rõ được vẻ sợ hãi trên mặt tiến sĩ Conson.

Con dao đâm vào thân thể hắn bị rút ra mang theo dòng máu, Conson nói gấp gáp: “Có đáng làm vậy không Levi Ansel? Ban đầu bọn họ nghi ngờ mày, tại sao mày phải tự làm cái kén cuối cùng đem bỏ tính mạng? Mày chỉ cần làm theo bọn họ muốn là được rồi!”

“Ông không biết đâu, tiến sĩ.” Levi ánh mắt lạnh lẽo, trong căn phòng tối đen, giống như lửa ma troi ghê rợn, hắn mở miệng, giọng điệu lạnh tận cốt, “Ông không biết thứ đó đại biểu cho cái gì.”

“Tao không muốn biết.” Tiến sĩ Conson lắc đầu, gờ cây dao trong tay lên, muốn đâm vào tim Levi. “Tao chỉ biết mày sẽ chết sớm hơn tao!!”

Pằng, trong bóng tối bắn ra một tia sáng mạnh, ánh sáng đèn pin ảnh hưởng đến động tác của Conson, trong một phần ngàn giây hắn do dự, viên đạn đã nhanh chóng xoay vút đi xuyên qua vai hắn.

Vu Từ Thạc đi vào nhặt cây dao lên, nâng tay Levi lên mở trời cho hắn, động tác của y nhẹ nhàng lưu loát, có thể thấy không phải là lần đầu tiên y đối mặt với tình huống này. “Anh là người biết lấy oán báo ân nhất mà tôi từng gặp.” Nói rồi cười nhếch miệng, tuy mới đầu đã không cho rằng Levi sẽ thật sự tin tưởng y, nhưng cũng không nghĩ tới bản thân sẽ bị Levi thiết kế lợi dụng.

“Vậy sao anh còn cứu tôi? Nào bị đạn bắn nát rồi sao?” Nói xong Levi cười lạnh, xoa xoa hai cổ tay được giải phóng. Trong căn phòng yên tĩnh, tiếng cười lạnh lẽo của hắn giống như tiếng vang khi ném người ta vào giếng nước làm bọt văng lên, khiến người rợn tóc gáy.

“Nên nói thế nào đây.” Vu Từ Thạc không coi ra gì nhún vai, nụ cười băng quơ cho dù trong bóng tối vẫn thu hút người khác. “Nhiệm vụ của anh là đi vào chỗ chết, mà nhiệm vụ của tôi là cứu anh.”

Thân thể Levi nhẹ run, ánh mắt chuyển sang nơi khác, khi đưa ra quyết định này, hắn cũng không hề do dự á náy gì. Đặc biệt là hôm đó, sau khi Vu Từ Thạc nói với hắn những lời kia, một cảm xúc gì đó dâng lên trong lòng hắn, tựa hồ hắn sắp không thể khống chế được bản thân đẩy toàn bộ kế hoạch này đi. Nhưng cuối cùng hắn vẫn khống chế rất tốt tâm tình của mình, hắn là đặc vụ, không thể có tình cảm.

Conson bị bắn trúng lần một vòng dưới đất, than vãn thật dài, nhìn Vu Từ Thạc: “Đáng tiếc người mày muốn cứu dự định hại chết cả mày.”

Levi vẫn giữ vẻ mặt cười lạnh, đi qua đạp một đạp lên mặt Conson, “Tôi nói rồi, ông không biết thứ bọn họ muốn nguy hiểm thế nào.”

“Liên quan đến bức [Con quạ đêm đen] sao?” Vu Từ Thạc tựa vào cửa, tên của bức tranh được phát âm rõ ràng.

“Tao chỉ biết nó đại biểu cho một món kinh phí lớn.” Tiến sĩ Conson không còn sức đẩy Levi ra, chỉ nắm chặt tay. “Mơ ước cả đời tao... đều cược vào đây.”

“Không phải chỉ đơn giản là kinh phí! Cho nên tôi mới nói ông chẳng hiểu gì cả!” Giọng nói của Levi chưa từng kích động như thế, đập thật mạnh lên

ngực Conson, “Thứ ở bên trong sẽ dẫn tới cuộc chiến tranh thế giới thứ ba!! Ông là đồ ngu xuẩn!!!!”

“Cái...” Vu Từ Thạc cho rằng y nghe không rõ, vừa định hỏi, tín hiệu của Giang Hằng chợt thông. Chỗ tốt của ngừng cung cấp điện, là màn chắn tín hiệu cũng biến mất.

“Tôi đoán anh gặp phải phiền phức.” Giọng nói thấp trầm mang theo gấp gáp, ánh sáng mờ ảo trên màn hình vi tính rọi lên mặt Giang Hằng, có trời biết trong hai tiếng vừa rồi hẳn đã tưởng tượng ra bao nhiêu khả năng chết toi nào!

“Đúng vậy, chỗ tôi có một hệ thống sẽ lập tức phát nổ ngay đây, ba vị cảnh sát và một...” Vu Từ Thạc nói rồi nhìn Levi một cái, nhẹ than: “Đồng minh lừa đảo.”

Nghe đánh giá của sát thủ, Levi rất tự giác hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Vu Từ Thạc và Giang Hằng nói chuyện một chút, sau khi hai bên đạt thành thống nhất nào đó, y mới kéo Levi ra ngoài.

“Anh có dự định gì? Sắp chết tới nơi đừng tiếp tục giãy vò nữa được không?” Levi không chút kiên nhẫn, vì hẳn không biết sát thủ này còn muốn làm gì.

“Có người đề nghị với tôi hack vào kho cơ sở dữ liệu của máy tính trí năng cấy virus vào, nhưng tôi không biết máy chủ ở vị trí nào, cần anh dẫn đường.” Máy tính giờ treo trên cao đã đếm được 20 phút, trên mặt sát thủ vẫn mang theo nụ cười.

Có lẽ y không sợ chết, có lẽ y tự tin sẽ không chết ở đây, bận tâm làm gì chứ, sát thủ này luôn có thể đảo chuyển cân khôn một cách bất ngờ. Levi không muốn nghĩ nhiều, chỉ sang lối đi an toàn bên phải. “Chỗ đó.”

Levi tuy bị thương, nhưng khí lực của quân nhân giúp hẳn không bị chậm tốc độ di chuyển. Tay Vu Từ Thạc đặt lên tay nắm cửa, sau lưng chợt truyền đến tiếng nói: “Không được động, Mũ Đen.”

Là Ada, Ada Wenskhông!

Cô cuối cùng cũng nhớ ra, vào đêm hơn ba năm trước, người đàn ông cô gặp trong con hẻm, chính là y!

Nụ cười đặc biệt của y đã bao nhiêu lần ra vào trong giấc mộng của cô, chỉ là trong hơn ba năm rưỡi này cô không hiểu nguyên nhân.

“Ha, cảnh sát Ada.” Giọng điệu như từng quen biết, gọi cảm lại chậm rãi, Vu Từ Thạc thong thả xoay người. “Cho dù qua vài phút nữa chúng ta đều chết cả, cô vẫn muốn bắt tôi sao?”

“Suốt ba năm rưỡi... tôi mỗi giây mỗi phút đều chờ đợi thời khắc này đến.” Tiến sĩ Damon không nói sai, dự vọng truy bắt này không lúc nào không giãy vò cô! Ada nắm chặt khẩu súng, cao giọng gầm lên: “Buông vũ khí của anh xuống!”

“Cô không thể đợi sống sót ra ngoài rồi hãy bắt tôi sao?” Vu Từ Thạc nhướn mày, chỉ vào cánh cửa sau lưng: “Tôi có biện pháp để tất cả rời khỏi đây.”

“Rời khỏi đây? Sao có thể rời khỏi?” Ada đang do dự, vừa rồi tín hiệu rào chắn biến mất, bọn họ thuận lợi liên lạc với sở cảnh sát. Nhưng đối phương tỏ vẻ, nếu liên quan đến hệ thống phòng ngự của phòng thí nghiệm, bọn họ không thể làm gì. Ada muốn bắt Mũ Đen, nhưng nếu cái giá là đánh cược với tính mạng của Khônggren là Lecce, thì cái giá này quá lớn.

“Vừa đi vừa nói” Vu Từ Thạc đẩy cửa tò vò về Ada và Levi vào cùng, khi chạy xuống lầu, y nói: “Có thể xâm nhập vào hệ thống máy chủ, rồi tiếp tục từ bên ngoài công phá tường lửa bảo vệ của hệ thống, thay đổi mật mã, tạo lại một cơ chế phòng ngự khác.”

“Sau đó để chúng tự tấn công lẫn nhau? Kết quả không phải vẫn là tự nổ sao?” Levi nghe ra được đầu mối, nếu là vậy, tất cả có ý nghĩa gì đâu?

“Đừng, khác ở chỗ cửa sẽ được mở ra, chúng ta có cơ hội nhân khoảng trống hai hệ thống tấn công lẫn nhau rời khỏi chỗ này.” Đi tới trước máy chủ, Vu Từ Thạc liền kết trình tự xâm nhập mà Giang Hằng đưa trước đó vào máy chủ, không thể không nói Giang Hằng suy nghĩ thật vẹn toàn.

“Vừa rồi anh chính là đi tìm người này...” Ada nhìn Levi bị đánh không ra hình, trong bóng tối, cô căn bản không nhận ra hẳn, “Mà không phải muốn phá hoại nơi này?”

“Tùy cô nghĩ sao thì nghĩ, cô cảnh sát.” Vu Từ Thạc không muốn đối mặt với vấn đề của Ada, mà trên thực tế, y và Levi đích thật muốn phá hoại một chút ở đây.

Nụ cười nhàn nhả như ý của sát thủ khiến người ta không thể hiểu nổi, Ada chỉ đành hít sâu một hơi, “Nếu không kịp để tất cả mọi người rời khỏi đây thì sao?”

“Có khả năng này, cho nên tôi hy vọng cô và người của cô dẫn hẳn đi trước.” Màn hình chớp sáng, ánh lên mặt Vu Từ Thạc. Ý của y là, y sẽ hoàn thành chuyện còn lại sao?

Không, chuyện này Ada quyết không cho phép, cô nắm cổ áo y lên. “Nghe này, thân làm cảnh sát, tôi không thể bỏ anh lại không lo.”

“Cảnh sát?” Levi chợt cười lạnh một tiếng. “Cô cảnh sát à, vừa rồi rõ ràng cô muốn giết anh ta.”

“Cầm miệng!” Ada tức giận gầm lên, kéo cổ áo Vu Từ Thạc càng chặt, ánh mắt dữ tợn, nghiêng răng nói: “Tôi muốn bắt anh, chứ không phải muốn anh chết!”

Nói cách khác, cô không cho phép y trước khi bị cô tự tay bắt được lại tùy tiện chết. Lẽ nào đây là dục chiếm hữu của cảnh sát với tội phạm sao? Vu Từ Thạc không tin lắm nhướn mày nhìn, khi quan sát Ada, đồng thời y càng cười đậm hơn. “Tôi thì không sao hết, nhưng đồng sự của cô thì sao?”

Đáy mắt Ada thiêu đốt ngọn lửa, tiếng nghiêng răng ngay cả Levi đứng sau cũng nghe thấy. Sát thủ này muốn cô phải lựa chọn, y rất thân nhiên bắt cô lựa chọn! Đối với cô mà nói, đây không chỉ đơn giản là đang ở trong hiểm cảnh, bị bức đến tuyệt cảnh, mà còn có tâm của cô.

Ada mở miệng, cuối cùng buông tay, hung ác trừng mắt nhìn y. “Anh đợi đó cho tôi!”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 42: Ly Biệt.

Ada dẫn Levi đi, Vu Từ Thạc ở lại phòng máy chủ, theo chỉ thị của Giang Hằng gõ bàn phím, thời gian rất gấp, bọn họ thỉnh thoảng mới trao đổi một hai câu. Gương mặt đối diện với hai màn hình, được ánh sáng u lam chiếu sáng, đường nét sâu sắc của Giang Hằng lộ ra vẻ khẩn trương, nhưng hấn tự cảnh cáo mình đừng phân tâm.

Tiếng gõ bàn phím lưu loát, khỏe môi Vu Từ Thạc mang theo nụ cười mà Giang Hằng quen thuộc, vẫn nhẹ nhàng thông thả như trước, y cần lưu lại đây, đảm bảo tất cả mọi người rời khỏi.

Không khí xung quanh dường như ngừng lại, thời gian cũng mất đi ý nghĩa tồn tại.

“Sớm biết như thế, tôi nên thay anh đi... không, tôi không nên để anh làm việc này.” Giọng nói của Giang Hằng lộ ra phiền não, hấn luôn biết cách không chế tâm tình của mình, nhưng hấn phát hiện, hai tay đang đặt trên bàn phím của hấn, đang run rẩy.

Màn hình phản chiếu gương mặt không sức sống, ký tự chớp nháy không nhiệt độ, Vu Từ Thạc đang cảm thấy may mắn lúc này người ở đây không phải là hấn. “Anh phải lạc quan lên, cho dù trong thời gian hạn định tôi không thể rời khỏi đây, cũng sẽ không chết đau đớn lắm.”

Giang Hằng hiểu rõ đau đớn do ngọn lửa nồng độ cao mang tới chẳng qua chỉ trong một phần ngàn giây, nhưng một phần ngàn giây đó, chỉ là đối với Vu Từ Thạc. Hấn gõ bàn phím thật nhanh, cấp bách vội vàng nhưng không thể thuận lợi hút cảm giác áp bách trong ngực ra, khỏe mắt hấn nóng lên, giọng nói khàn khàn: “Rốt cuộc là ai không lạc quan?”

Vu Từ Thạc nói rất khéo, trong tình hình này, thì có ai có thể lạc quan?

Sự trách vấn của Giang Hằng Vu Từ Thạc hoàn toàn vui vẻ tiếp nhận, y gặp chuyện gì luôn suy nghĩ đến khả năng xấu nhất, cho dù là kết quả tệ nhất, y cũng tình nguyện đối mặt. “Đôi vấn đề đi, nếu lần này tôi có thể sống sót ra ngoài, anh nguyện ý kể chuyện của anh cho tôi nghe không?”

Động tác của Giang Hằng ngừng lại một chút, ho khan một tiếng. “Tôi cho rằng anh chỉ cảm thấy hứng thú với tôi thôi chứ.”

Sát thủ này ngay cả quá khứ của mình cũng chưa từng bận tâm, lại muốn biết chuyện của hấn.

“Ba chữ tôi yêu anh là nói đùa sao?” Vu Từ Thạc cười ra tiếng, y không hiểu Giang Hằng ngạc nhiên cái gì, bạn yêu một người, thì bạn sẽ muốn hiểu rõ thế giới nội tâm của người đó, điều này hoàn toàn phù hợp thường tình.

Đáng tiếc Giang Hằng là người rất chú trọng ẩn mật, hấn rất ít khi nhắc tới chuyện của mình. Vu Từ Thạc từng suy đoán, có lẽ trên thế giới này không ai có thể hiểu được suy nghĩ của Giang Hằng.

“Tôi biết gì sẽ nói hết, nói không giấu giếm.” Giang Hằng hiểu sát thủ đang nhân thời cơ này bàn điều kiện với mình, Vu Từ Thạc đưa ra một giao dịch rất khó, hấn không thể cự tuyệt.

“Ha... đáng chết.” Vu Từ Thạc chợt mắng một tiếng, y nghĩ tới về thỏa hiệp khi Giang Hằng nói tới câu này, dòng máu sôi trào lan ra toàn thân, “Hiện tại tôi thật muốn hôn anh áp đảo lên giường, hôm sau anh đừng mơ ngồi dậy.”

Giang Hằng không tự giác mỉm cười, đôi mắt lam sậm mang theo cảm xúc thao túng khác thường, thiêu đốt ngọn lửa nóng bỏng: “Vậy sao? Có lẽ tôi sẽ khiến cái miệng luôn khoa trương của anh mệt tới không nói nổi.”

Bọn người Ada đã ra đến cửa, Vu Từ Thạc ấn ký tự cuối cùng, cửa lớn thủy tinh trong băng ghi hình được mở rộng, y sờ cằm cười nói: “Cho dù điều này có lẽ thành lập, cũng là hôn anh hôn đến mệt.”

Nhìn hai tên trong cửa bị đánh ngã được kéo ra ngoài, mấy tính giờ trên đỉnh đầu nhảy đến 3 phút, Ada Wens không chột dừng lại. “Đúng rồi, trong phòng khí độc đó... trong đó còn một người.”

“Cô nói là tên làm tôi thành thế này?” Levi cười lạnh bước ra, hẳn chẳng thêm lo tới sống chết của tên Conson đó.

“Đi thôi, tổ trưởng Wens không, đó chẳng qua là một tên ác độc.” Lecce áp giải tên cầm đầu tuần tra ra ngoài cửa, quay lại kéo tay áo Ada, nhưng lại bị cô giật ra, đôi mắt mạnh mẽ lấp lánh chính khí bùng bùng: “Tội phạm cũng là người.”

“Cô nói đúng.” Khônggren nói rồi đẩy mạnh sau lưng Ada. “Cảnh sát không có quyền định đoạt đối với sinh mạng của người khác.”

Ada lao đảo một chút mới đứng vững, quay người lại liếc thấy đèn trên cửa lớn nhấp nháy, với xu thế sét đánh không kịp bưng tai sắp đóng lại lần nữa, trong cửa sổ thủy tinh, lưu lại bóng dáng của Khônggren.

Ada siết chặt tay không ngừng run rẩy: “Là tôi sai... là do tôi bỏ sót, thanh tra Lecce, hãy nói với tôi, nói với tôi cánh cửa đó còn có thể mở ra.”

“Cánh cửa đó... sẽ không mở ra nữa.” Lecce lúc này mới chú ý đến chuyện vừa xảy ra, nhưng đều đã quá muộn. Đàn ông không dễ rơi lệ, lúc này, nước mắt hối hận lại che kín gương mặt hắn. Hắn quỳ dưới đất, dầm mạnh quyền. “Đáng chết!!! Khônggren là hy vọng duy nhất của FBI đó...!!”

Công viên yên tĩnh, Levi mệt mỏi ngồi xuống, trên tảng đá cạnh đường là Ada và Lecce áp giải tên tuần tra kia, sau lưng họ, khói mù dâng tận bầu trời trông vô cùng trắng lè.

Trên màn hình xuất hiện hàng chữ Failed (thất bại) màu xám, Giang Hằng cuối cùng không kìm được dùng tay ôm đầu, trong ống nghe truyền ra tạp âm và tiếng thở của Vu Tử Thạc.

Kết quả này thật ra đã nằm trong dự liệu, Vu Tử Thạc điều chỉnh hơi thở một chút, cười nói: “Anh đã rất cố gắng rồi. Tôi yêu anh.” Nói xong, y tháo tai nghe ném ra sau. Tai nghe nhỏ bé chậm rãi rơi vào trong khe hở đường ống nước, ánh sáng mỏng manh dần bị bóng tối nuốt chửng.

Giang Hằng nghe được tiếng đường liên lạc ngắt giữa chừng, quét mạnh tay, bàn phím bay ra đập vào tường, từng nốt phím vỡ nát rơi xuống đất, phát ra tiếng vang tách tách, tô điểm thêm cho tiếng gầm tức giận của hắn.

Bầu không khí trong phòng đóng kín đè ép lên tứ chi, Giang Hằng thở dốc, lồng ngực đập phồng dãn, vách tường dày xung quanh, ngăn cản được âm thanh của hắn. Nhưng mà, cho dù hắn có gọi lớn hơn nữa, cũng không thể truyền tới đâu đây bên kia.

Dưới bàn phím bị đập nát, một tờ giấy nằm yên dưới đó, hàng chữ ngay ngắn rõ ràng, do Vu Tử Thạc viết ra, không biết bắt đầu từ lúc nào, trò chơi truyền giấy này đã trở thành sự ảm ý giữa họ.

[Ông chủ thân ái:

Rất xin lỗi vì có lẽ đây là phong thư cuối cùng tôi viết cho anh, nhưng tôi chưa từng hối tiếc gì cả, tôi đã tìm được thứ tốt đẹp nhất trong sinh mạng rồi.

Đối với những người như chúng ta mà nói, ba chữ tôi yêu anh, mỗi lần nói ra, sẽ ít đi một lần.

Lần trước trong thư tôi đã nhắc tới, “Anh không cần tìm kiếm tôi”, tôi muốn nói điều đó không có khả năng. Nhưng cho tới hôm nay, tôi vẫn sẽ nói câu giống vậy.

Nếu tôi chết rồi, xin anh hãy đi tìm trợ thủ khác, tiếp tục công việc này.]

Mảnh giấy trắng đó sắp bị vỡ nát trong tay Giang Hằng, cánh tay run rẩy, hẳn tức giận và xấu hổ vì bản thân cảm thấy cực đoan. Hắn tự đánh giá cao bản thân đánh giá cao hai người bọn họ, hẳn cho rằng chỉ cần bọn họ liên thủ thì bất cứ khó khăn nào cũng có thể chiến thắng, nhưng hắn đã quên bọn họ là người, có máu có thịt, có tình cảm và sẽ mắc bệnh sẽ chết.

Sinh mạng của con người luôn yếu ớt như thế.

Vu Tử Thạc trước đây luôn có thể sinh tồn trong nghịch cảnh, vì y sống không giống như nhân loại bình thường, tất cả của y đều lấy lợi ích của bản thân làm trọng, tuân theo bản năng của sát thủ.

Là hắn đã thay đổi Vu Tử Thạc, là hắn đã biến y thành thế này, hẳn cho rằng hắn thay đổi y là tốt.

Nhưng sự thay đổi này... cuối cùng hôm nay lại hại chết y.

Trong thời gian này sống cùng Vu Tử Thạc rất vui, điều đó khiến Giang Hằng không suy nghĩ gì cả, nhưng mà... nắm tay động vào tường, gần vết nứt rớt xuống vô số bụi đất, “Không ngờ tôi lại không chịu suy nghĩ gì cả... sao tôi có thể không suy nghĩ?”

Hắn tự trách bản thân, mấy năm nay hắn cho rằng hắn không dễ gì mới có thể khống chế vận mệnh của mình, thì ra cái gì cũng chẳng thay đổi được, giống như buổi tối hơn năm năm trước, cảm giác vô lực nặng nề không lồ lại cuộn cuộn trào lên.

Cự ly nguy hiểm mới, Vu Tử Thạc đặt Giang Hằng trong phạm vi tuyệt đối an toàn, mà bản thân thì lại luôn dẫn vào nguy hiểm.

___ “Tôi tên Vu Tử Thạc. Xin lỗi, tôi thích đơn độc hành động.” Nụ cười quái dị khó đoán, thân hình tiêu sái, giống như con sói cô độc.

___ “Tôi nhớ anh rồi, Giang Hằng.” Ánh mặt trời rơi lên mái tóc màu nâu nhạt, sợi tóc mượt mà được phủ lên tầng ánh sáng vàng, bầu trời màu lam trong khung cửa sổ hình vuông không có tạp chất, nhìn thì rất gần, kỳ thật rất xa.

Giang Hằng nhớ lại lần đầu gặp gỡ Vu Tử Thạc, cảm giác chua xót trong lòng khuếch tán vô tận. Liệu có cách nào làm thời gian chảy ngược, trở về trước khi họ gặp mặt. Hẳn sẽ không quấy rầy Vu Tử Thạc, hẳn sẽ không nhắc tới chuyện hợp tác đáng chết này, hẳn sẽ không bước vào cuộc sống của y để thay đổi y, hẳn chỉ cần y có thể sống!!

Hành lang rộng rãi, bước chân vang vọng. Khônggren nhìn Vu Tử Thạc đi về phía Conson đi lên lầu, nhất thời ngẩn ra. “Anh...”

Nếu nói người đàn ông này là tội phạm, thì anh ta thật sự là tội phạm rất thiện lương.

“Nếu không tìm được tên này thì anh không chịu đi đúng không?” Câu nói nhẹ nhàng, nụ cười mơ hồ trong bóng tối, vô cùng đẹp đẽ, giống như cái gì y cũng biết rõ.

Rút súng lục ra, bắn năm phát vào thủy tinh, hòng súng màu đen ló lên tia sáng đạn, giống như đang cháy, va lên kính thủy tinh cường hóa, bị dập tắt, thậm chí không thể tạo thành một vết nứt nhỏ. Khônggren bình tĩnh thở dài: “Đáng tiếc chúng ta hiện tại ai cũng không thể ra ngoài.”

Máy tính giờ trên đỉnh đầu nhảy đến 1ph52s, Vu Tử Thạc và Khônggren đồng thời quay đầu, nhìn lẫn nhau.

Sát thủ về mặt rất bình tĩnh, khoe miệng cong lên một nụ cười, chậm rãi nói: “Có di ngôn gì không, thanh tra?”

Khônggren cảm thấy quái lạ, người đàn ông này luôn làm bạn với từ vong, ánh mắt của hắn nhìn ra ngoài cửa sổ thủy tinh, “Không có, còn anh?”

“Có cảnh sát xuất sắc như anh chôn cùng tôi không có gì bất mãn.” Vu Tử Thạc đốt một điếu thuốc, khói mờ lan tỏa trong không khí tối đen. “Còn nữa, tôi chưa từng coi thường những thứ như di ngôn.”

Cách thời gian tiêu độc toàn diện còn một phút, bọn họ một người hút thuốc, một người bình tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ, đợi chờ từ vong ghé đến.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 43: Phóng Sinh.

Đại sảnh lầu thí nghiệm, đầu thuốc bị để gầy dập tắt, Ada và Lecce bên ngoài đã đi tới phía hông nơi họ đang ở, Vu Tử Thạc nhìn Ada kéo chốt lựu đạn, lùi ra khỏi cửa sổ thủy tinh nằm úp xuống. “Các người ra ngoài còn mang theo món này?”

“Tôi không quên chúng tôi đi đến bất cứ đâu.” Câu sau của Khônggren chìm trong tiếng nổ, nhưng Vu Tử Thạc có thể thấy trong mắt hắn là tia sáng tin tưởng. Người đàn ông này không muốn nói di ngôn, vì hắn tin vào thủ hạ của hắn, tin tưởng Ada Wens không!

Liên tiếp hai tiếng nổ ầm ầm, cửa sổ thủy tinh chính tề bị vỡ nát rơi xuống.

Không do dự, khói nòng lan tràn còn chưa tan hết, Vu Tử Thạc và Khônggren đã kéo tiến sĩ Conson nhảy ra khỏi cửa sổ, toàn lực chạy đi.

9, 8, 7...

Bọn họ vượt qua hàng rào vây cao nửa mét, Ada đột nhiên hét lên: “Nằm xuống!!”

3, 2, 1___ Ngọn lửa đỏ rực bùng lên khắp tòa lầu thí nghiệm, bắn lên cửa thủy tinh, ầm___ trong chớp mắt biến nó thành cát bụi. Trong không khí vang vọng tiếng lách tách, ngọn lửa mạnh mẽ bùng thẳng lên trời, tòa lầu sắt thép kiên cố như vàng cũng bị thổi thành cát bụi, ngọn lửa không chút cô kỵ lan ra bốn phía, che phủ lối đi và bãi cỏ trước cửa.

Dư chấn kéo dài mười giây, nhiệt độ ăn mòn không khí xung quanh, mồ hôi thấm ướt quần áo và gương mặt của họ, Khônggren quay lại nhìn tòa nhà đã thành đất bằng, trầm trọng nhũn mỳ, nếu tất cả đã hóa thành cát bụi, thì nếu muốn tìm chứng cứ, chỉ sợ là chuyện không có khả năng.

Trong không khí phủ đầy bụi, trong mắt Ada, đây giống như một màn đại nạn, sau đó phải báo cáo thể nào, có lẽ không phải thứ cô cần quan tâm.

Levi dựa lên ngọn đèn đá thu lại ánh mắt, nhiệm vụ của hắn hoàn thành rồi, mí mắt rũ xuống, khoe miệng hắn mang theo nụ cười thoải mái chưa từng có.

Lecce vừa tỉnh táo lại khỏi con hoảng sợ, hấn nhìn tấm biển ‘trung tâm hồi phục’ nát bét dưới chân, lại nhìn sang Khônggren, thăm đoán xem có lẽ chuyện này sẽ khiến Khônggren thay đổi chủ ý, trở lại tầng cấp cao của FBI. Khônggren từng đứng trên đỉnh quyền lực, thì lại vì cái gì dẫn tới hấn không tiếc hạ cấp cũng phải ly khai, nguyên nhân này không ai hiểu. Nhưng Lecce rất rõ ràng, FBI không có Khônggren, thì sẽ từng ngày từng ngày thụt lùi.

Vu Từ Thạc vỗ bụi trên bộ âu phục, vừa định bước đi, thì nghe thấy có tiếng súng phá nát yên lặng.

Vu Từ Thạc theo bản năng né tránh, nhưng không đủ nhanh. Sau lưng chịu một cú nặng xé rách da thịt, trên vai truyền tới con bông rớt, y ngã về phía trước, sau khi tiếng vang nặng nề trôi qua, máu rất nhanh đã nhuộm đỏ mặt đất.

“Thanh tra Khônggren!” Ada kinh ngạc mở miệng quay người sang, trong tay Khônggren còn cầm khẩu súng đang bốc khói, gương mặt cứng ngắc của hấn lộ ra kiên quyết. “Anh ta cứu chúng ta, nhưng anh ta là sát thủ.”

Khônggren luôn không lưu tình với tội phạm, hấn lợi dụng tội phạm, có lúc không tiết vượt giới hạn, nhưng trong mắt hấn, làm vậy chẳng qua là sự thỏa hiệp nhỏ nhoi đưa ra vì mục đích cuối cùng.

Ada lại quay sang nhìn chăm chăm người đàn ông được mệnh danh là Mũ Đen một lúc, vừa định mở miệng, trong góc truyền tới tiếng vải quần áo ma sát thu hút lực chú ý của cô, không đợi cô quay lại, liền thêm một tiếng vang nặng nề.

Khônggren đau đớn ngã xuống đất, Levi sau lưng hấn cười lạnh lùng như băng, thanh tra Lecce nằm dưới đất, có vẻ đã mất ý thức.

Người đàn ông mà Mũ Đen muốn cứu, đương nhiên không phải hạng thành thật gì.

“Buông vũ khí xuống!” Ada chỉ súng vào Levi, nghiêm giọng la lên.

Cạch__ Dưới tình trạng trước mắt, cách biệt thể lực khiến Levi rất thức thời ném thanh sắt vừa cầm trong tay, hấn chỉ cười lạnh, nhưng ngậm chặt miệng. Cục diện hiện tại có chút khó xử, ba thành viên MS-13 hôn mê, hai FBI bị đánh ngã, Mũ Đen bị thương và đồng phạm của y cùng Ada Wens không...

Ada đi tới bên cạnh mũ đen, dùng mũi chân lật người y lên, súng nhắm vào đầu, cô liếc nhìn sắc mặt tái nhợt và chân mày nhíu chặt vì đau đớn của y, trong một thoáng cảm thấy hoảng loạn. Đây chính là sát thủ mạnh mẽ nhất trong lời đồn, nhưng y hiện tại lại đang thoi thóp từng hơi.

“Tôi có chuyện muốn hỏi anh.” Ngón tay để lên cò súng, Ada nhìn chăm chăm vào hai mắt Vu Từ Thạc, giống như muốn thông qua đôi mắt màu hổ phách truy tìm tâm tư của y. “Thứ nhất, nghe nói có lúc trước khi giết người anh sẽ hỏi đối phương một vấn đề, vấn đề này quyết định sống chết cho mục tiêu của anh, tại sao anh lại làm như vậy?”

Vu Từ Thạc mất máu quá nhiều nên môi tái nhợt, y che lại nơi bị bắn trúng, áo sơ mi ở phần đó đã bị máu thấm ướt đầm, nhẹ mím cười, giọng nói suy yếu. “Không có nguyên nhân gì, tôi chỉ muốn xem thử lý do đó có phải đủ để dao động ý niệm giết đối phương của tôi không.”

Có thể thấy y muốn cho một vài người cơ hội, nhưng cuối cùng những người đó vẫn chết dưới súng của y. Đây cuối cùng là sự kỳ quặc của y, hay là sự bi ai của những người đó?

Từ xa truyền tới tiếng còi xe cảnh sát, Ada suy nghĩ gì đó gật đầu. “Vấn đề thứ hai, hôm đó, tại sao anh...”

Biết Ada muốn hỏi gì, Vu Từ Thạc lắc đầu ngắt lời cô. “Cô, là cảnh sát tốt, tôi không thể để cô chết.”

Sắc mặt suy yếu, giọng nói gọi cảm ngắt quãng, giống như đóm lửa lan vào khí quản, bùng cháy trong lòng cô. “Anh!”

Một chiếc xe màu đen lao vào tầm mắt của họ, cửa xe mở bung ra, Ada theo bản năng giơ súng nhắm vào người đàn ông vừa nhảy xuống xe. “Không cho phép động!”

Người đàn ông mặc âu phục kiểu cách trong vô cùng tiêu tụy, gọng kính dạng mỏng không thể che giấu quảng thâm quanh mắt hấn, hấn nhếch môi, ánh mắt tập trung trên người Vu Từ Thạc.

“Là anh...” Cảm giác kinh ngạc lại ập tới lần nữa, Ada nhíu chặt mày ngạc nhiên nhìn Giang Hằng, người đàn ông này, chính là người đã tự xưng mình là Xyli Lederman hơn ba năm trước!

Tiếng còi xe cảnh sát càng lúc càng gần, ngôn ngữ vào lúc này đã mất đi tác dụng, Giang Hằng nhìn sang Ada, thông tin phức tạp trong mắt cô bị hấn nắm lấy toàn bộ.

Cuối cùng, Ada thờ dãi một hơi, nặng nề nhắm mắt, thu súng nói: “Mang anh ta đi.”

Ôm sát thủ vào lòng, động tác của Giang Hằng không chút chậm trễ, Levi đi lên giúp đỡ, trước khi cửa sổ xe dâng lên, Vu Từ Thạc nằm trên đầu gối của Levi cười nhìn Ada: “Cảm ơn cô.”

“Không...” Ada vẫn nhíu chặt mày, trong mắt lại lộ ra thần sắc khác hẳn bình thường. “Là tôi nên cảm ơn anh, từng cứu mạng tôi.” Cô nhỏ giọng nói, ánh mắt phức tạp vô cùng, thật không biết những cảnh sát tới sau đó sẽ có cảm tưởng gì khi nhìn thấy cảnh này. “Nhớ rõ, anh nợ tôi một lời giải thích.”

“Tôi đáp ứng cô.” Vu Từ Thạc nói rồi giơ súng lên, khước miệng cong lên, ngón tay thon dài bóp cò.

Pằng__ viên đạn găm vào bụng Ada, tuy tránh chỗ yếu hại, nhưng cô vẫn vì đau đớn kịch liệt mà khụy xuống.

Ném súng ra cửa sổ, chân ga bị đạp mạnh, chiếc xe màu đen lao đi.

Đề Levi xuống xe ở nơi an toàn, Vu Từ Thạc thờ dốc, nhìn mặt Giang Hằng qua gương chiếu hậu: “Này, tôi nói...”

“Cái gì cũng đừng nói.” Giọng nói bình ổn, ẩn giấu khẩu khí mệnh lệnh, hiển nhiên Giang Hằng đang tức giận, chẳng qua hắn đang tức giận bản thân.

“Tình trạng này chỉ là ngẫu nhiên.” Vu Từ Thạc sao có thể không hiểu lý do Giang Hằng tức giận? Tay kéo áo đối phương, không dùng sức, y cũng không còn sức nữa.

“Nhưng sự ngẫu nhiên này đã sắp lấy mạng của tôi!” Giang Hằng thấp giọng gầm ghe, đậu xe trước phòng khám, hắn nhảy xuống xe, gió lạnh mùa đông ập vào khoang xe, lạnh như dao cắt.

Về mặt cứng như sắt của Giang Hằng bị gió lạnh thổi đông thành sương, Vu Từ Thạc hiểu ý của hắn, nhẹ nhún mày; “Nếu tôi nói tôi không biết tiếp theo nên đi đâu thì sao?”

Giang Hằng không trả lời, cho đến khi phẫu thuật kết thúc, bác sĩ Manson ra khỏi phòng mổ, hắn đứng trước giường của Vu Từ Thạc, nhìn mu bàn tay tái nhợt được cầm ống truyền, trầm giọng nói; “Vu Từ Thạc, anh bị đuổi việc.”

“Washington, Miami, Las Vegas... tùy tiện anh muốn đi đâu cũng được.” Ánh mắt nhìn lên phần khớp xương nhô lên trên cổ tay, ánh mắt Giang Hằng khóa chặt trên gương mặt Vu Từ Thạc, hắn xác định đây là ánh mắt cuối cùng. “Không thể tiếp tục thế này nữa, anh luôn mạo hiểm như vậy, đặt bản thân trong vòng nguy hiểm, nhưng anh đã không còn giống trước kia nữa.”

Giang Hằng biết bản thân đang làm gì, hắn muốn y sống, hắn thả cho y một con đường sống, hắn không muốn hủy diệt y.

“Anh muốn nói anh có thể xử lý tốt, mạng anh cứng. Nhưng tôi không thể mỗi lần đều nhìn anh loay quanh bên rìa sinh tử, tôi không muốn tiếp tục mạo hiểm.” Nói xong Giang Hằng quay người đi, cố gắng nhịn xuống xúc động muốn được nhìn Vu Từ Thạc lần nữa, bước ra ngoài.

Cổ tay đột nhiên bị nắm lại, đối phương không dùng lực, nhưng hắn không thể gãy ra. Vu Từ Thạc nói sau lưng hắn. “Lần sau tôi sẽ làm tốt hơn.”

Giọng điệu chuyển sang khẩn cầu gặm nhấm thần kinh Giang Hằng, thật ra hắn có rất nhiều điều muốn nói, nhưng đối mặt với Vu Từ Thạc, thì ngay cả một câu cũng không thể nói. Hắn siết chặt tay, cuối cùng vẫn gãy khỏi tay Vu Từ Thạc. “Đã hết rồi Vu Từ Thạc, anh đã dùng hết cơ hội và lòng nhẫn nại tôi cho anh.”

Vu Từ Thạc nhìn bóng lưng chắc nịch rộng lớn của Giang Hằng, mở miệng, nhưng chỉ thờ dài. Nghe tiếng bước chân đi xa, cánh tay phải nằm giữa không trung nhặt khẩu súng bên cạnh giường lên chơi, nhưng cũng chỉ là trò chơi vô vị cảm rồi lại buông, bất kể thế nào, cục sắt lạnh lẽo này có thể duy trì sự bình tĩnh của y vào lúc này.

Đã hết rồi.

Y biết rõ là vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 44: Hồi ức Toàn Diện.

New York cuối tháng một, tuyết vừa tan hết, hôm nay là ngày thời tiết tốt ánh sáng rực rỡ bầu trời không mây.

Lại trở về con đường này, không khác với trước đây, Tony vẫn đang chỉnh sửa bãi cỏ, Zombie dựa vào lan can gỗ uống rượu, con của Wensly đã biết đi đường, ông chú Caston đã đổi bán hiệu bánh mì thành kẹo trái cây màu hồng.

“Anh War! Anh về rồi!” Tony sợ lạnh, nên bọc mình kín mít.

Zombie chống lên lan can đứng thẳng dậy, giọng nói mang theo hưng phấn, “Tên War nhà anh, chạy đi đâu vậy hả! Lát nữa đi uống một ly đi!”

Wensly cầm tay con, giới thiệu với y: “Jamie, đây là chú Fay War, chú ấy là nhà lữ hành, cũng là người tốt tính nhất trên con phố này.”

Jamie hiếu kỳ nhìn Vu Từ Thạc, chân nhỏ cọ cọ mặt đường, giống như muốn chạy tới ôm chân y, ngẩng đầu mở to mắt nhìn y, dùng giọng nói non nớt cất tiếng: “Chào chú Fay!”

“Anh War.” Caston đi qua bá vai y: “Mọi người, mọi người đều rất nhớ anh. Thời gian này anh sống tốt không?”

“Cũng không tệ.” Vu Tử Thạc sờ đầu Jamie, cười đáp lại Caston, y không định nói nhiều, vì những người này không hiểu trải nghiệm của y. Lấy đi động ra, màn hình hiển thị không có bất cứ cuộc gọi và tin nhắn nào, y không biết y đang chờ mong cái gì, biết rõ sẽ không có số mới nữa.

Vu Tử Thạc và Giang Hằng vì cứu giúp nguy cơ mà hợp tác kéo dài hơn nửa năm, nửa năm nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn.

Y ngẩng đầu nhìn căn nhà của mình, cửa sổ có bóng người vụt qua.

Thang máy lên tới lầu 9, khi cửa mở ra, Levi Ansel đang ngồi trên ghế, cửa sổ kéo kín khiến ánh sáng không thể rọi lên gương mặt thanh tú của hắn, tạo cảm giác âm u.

“Xem ra anh hồi phục không tồi.” Levi chơi đùa khẩu súng trong tay, nửa phút trước nó còn bị bầy loại mặt mã khóa trong ngăn kéo, “Đừng lo lắng, tôi chỉ đợi anh lâu quá nên nhầm chán thôi.”

“Có vẻ là vậy.” Vu Tử Thạc đi tới gần Levi, nắm tay đang giữ súng của Levi, ngón cái thon dài ấn lên cò đạn, ngay khi khẩu súng trượt ra đã dùng tốc độ nhanh nhất tách thành linh kiện, rơi xuống đất.

Tất cả xảy ra trong vòng một giây, Levi chớp chớp mắt, nhìn nụ cười bình tĩnh của Vu Tử Thạc, trong đôi mắt màu hổ phách, nhấp nháy tia sáng lạnh.

“Xảy ra chuyện gì?” Tất cả xảy ra đương nhiên không cần phải nói, nhưng thoáng chốc đó, cảm giác của Levi chính là, sát thủ Mũ Đen trong lời đồn đã trở lại.

“Tôi tháo súng của mình, hơn nữa hiện tại tôi bận lắm, không có chuyện gì thì anh đừng đến phiền tôi.” Vu Tử Thạc không quan tâm Levi hiểu hay không, chuyện có liên quan đến Giang Hằng y đại khái không muốn trả lời. Nắm chặt chiếc cảm nhon của đối phương, nhìn một lúc, đột nhiên cười nói: “Răng mới của anh không tệ nha.”

“Răng của tôi và anh luôn đều đặn như nhau.” Trong phòng thí nghiệm Levi bị tiến sĩ Conson nhổ mất hai chiếc răng, điều này khiến hắn trong nửa tháng nay mỗi khi nhớ lại đêm đó đều hối hận tại sao không giày vò tiến sĩ Conson một chút, chẳng qua sau đó có tin tức nói rằng, tiến sĩ Conson trong lúc chuyển ngục đã mất tích, rồi cứ thế bốc hơi khỏi nhân gian.

“Thật ra phòng thí nghiệm đó chính là một vụ lừa gạt. Trước khi chúng ta tới đó một ngày, tất cả nhân viên nghiên cứu đã nhận được lệnh khẩn cấp di dời, tiến sĩ Conson không muốn đi, hắn không buông được việc nghiên cứu của hắn.” Đôi mắt màu ngọc lục bảo của Levi không có dao động, điều này cũng nằm trong dự liệu của hắn, đây tay Vu Tử Thạc ra, hắn lạnh giọng đáp lại: “Thời gian quá gấp, bọn họ không kịp mang đi toàn bộ tư liệu và tiêu bản trong đó, nhiệm vụ của tôi chính là gây áp lực với MS-13 và hủy diệt những ‘vật tư dư thừa’ này.”

“Cái gọi là khủng bố tập kích, kỳ thật là do anh tự giả tạo ra.” Vu Tử Thạc gật đầu, cười thản nhiên, có lẽ căn bản y cũng không để ý những thứ này, bất luận thế nào, chuyện này đã kết thúc rồi.

“Chỉ dựa vào một mình tôi không thể nào dao động lực lượng của MS-13 và chính phủ.” Levi nói. “Cho nên tôi chỉ có thể khiến người của FBI cho rằng bọn họ chặn được mặt báo.”

Vì thế công việc của Levi biến thành công việc của cảnh sát, thủ đoạn này Vu Tử Thạc cũng từng dùng qua. Hệ thống liệt ra số hiệu của Levi, là vì hắn mới là người phát động tập kích. Hắn dùng phương pháp này thành công hủy diệt một phòng thí nghiệm.

Levi rút một tờ chi phiếu ra, nhẹ nhàng đặt lên bàn: “Anh xem nó như thù lao của công việc này vậy.”

Vu Tử Thạc liếc mắt nhìn tám chi phiếu có không dưới năm số không ở đuôi, nhẹ nhàng mảy: “Nguy hiểm cao, lợi nhuận cao.”

“Còn nữa, tôi nợ anh một lần. Sau này nếu anh gặp phiền toái, tôi có thể giúp anh một lần.” Levi đứng lên, chỉnh lý lại cổ áo bị nhăn, đi ra ngoài, bóng lưng tối đen giống như một con quạ sải cánh.

Cất tám chi phiếu vào túi, Vu Tử Thạc cũng rời khỏi phòng, khi đóng cửa, bụi trên khung gỗ bị rớt xuống, bay trong không khí.

Chạy xe ra khỏi gara, chỗ ghế phụ lái đặt túi bánh mì mua ở chỗ ông chú Caston. Mười giờ sáng, đường phố New York rộng rãi, chiếc xe màu lam lái với tốc độ 130 cây số, không có mục đích đến, Vu Tử Thạc cũng không biết y muốn đi đâu, y chỉ không muốn chờ đợi trong căn nhà của mình.

Đã có thói quen sau khi kết thúc nhiệm vụ thì về phòng máy của Giang Hằng, nơi đó có hơi ấm, có ánh đèn mờ ảo, có hương vị hồng trà... có lẽ còn thêm một hacker không biết chăm sóc bản thân, cả ngày tới tối chỉ ăn thức ăn nhanh mua bên ngoài.

Tay y sờ ra ghế sau, trên ghế ngồi đặt một chai rượu, đã quên mất mua nó sau lần công việc kết thúc nào, cứ mãi đặt ở đây. Tuy mùi vị tệ hại, nhưng cũng tạm chấp nhận được.

Y cười lạnh một tiếng, đổ rượu vào miệng, dòng rượu mang theo bọt khí trượt xuống chiếc cằm hoàn mỹ của y, giọt nước màu vàng nhạt dừng lại trên xương quai xanh gợi cảm.

Trong xe yên tĩnh như thế, yên tĩnh tới phát ghét. Y đã quen khi làm việc có người nói chuyện với y qua tai nghe, cho dù thường xuyên bị tạt nước lạnh, nhưng cũng đỡ hơn sự vô vị hiện tại gấp bội.

Phía sau bất tri bất giác có hai chiếc xe cảnh sát chạy theo, Vu Tử Thạc đạp mạnh chân ga, lái xe quá tốc độ lại còn uống rượu, bị bắt nhất định không phải trò hay.

Cảnh vật bên ngoài nhanh chóng tụt lại, giống như thời gian nghịch hành, Vu Tử Thạc nhìn thấy không phải là đường đi phía trước. Những cảnh tượng xưa cũ lúc này lại hiện lên rõ ràng trước mắt y, thông thường vào lúc này, y đang lười biếng ngồi lật báo, Giang Hằng thì tập hợp những tư liệu kỳ quái hoặc đang thăng cấp mấy tính của mình.

Rất nhanh đã tới trưa, hacker sẽ kéo y đi ăn cơm, thật ra là làm cơm. Bọn họ cùng làm, Giang Hằng nói với y ăn cơm là một chuyện hưởng thụ nhưng cảm giác làm lại khác. Vu Tử Thạc ném khoai tây vào nồi nước sôi sùng sục, đảo mắt trắng trã lòi, đơn giản là anh không thích làm.

Mượn cớ bị vạch trần, Giang Hằng cười cười: “Tôi còn không thích rửa chén.”

Nhưng mỗi lần ngủ trưa dậy, Vu Tử Thạc đều phát hiện chén đã rửa xong, chính tề nằm trong tủ.

Buổi chiều không có việc, bọn họ sẽ cùng xem phim, tuy thời gian như vậy rất ít, nhưng Vu Tử Thạc vẫn còn nhớ nội dung của những bộ phim đó. Khi nữ chính hỏi nam chính ‘Anh thích loại hình nào?’, y sẽ nhìn sang Giang Hằng, nửa đùa hỏi: “Còn anh thì sao? Thích loại hình nào?”

Giang Hằng mỉm cười nhìn y, chớp mắt, đôi mắt màu xanh phản xạ lại bóng dáng của y.

“Chớp mắt là ý gì? Tôi đang hỏi anh đó...” Y bắt mắt nhú mày, giấy tiếp theo môi đã bị chặn.

Một giây, một phút, một giờ, một ngày... nửa năm, cảnh tượng phát lại trước mắt y. Hồi ức tựa hồ có ý chí riêng của nó, không chịu dừng lại.

Trong lúc vô ý lại vượt qua đèn đỏ, xe cảnh sát theo sau sớm đã không thấy bóng dáng. Cuối cùng Vu Tử Thạc kéo tư duy của mình về, ném bình rượu đã rỗng ruột ra ghế sau.

Đậu xe lại bên đường, nhìn xung quanh, hình như đã rời khỏi New York một đoạn, còn về việc chạy tới đây từ lúc nào, y không có ấn tượng.

Gió thổi tung mái tóc của y, ánh mắt phản chiếu lại bóng cây, ánh mặt trời ảm áp rọi lên người giống như nhiệt độ của ai đó. Những đêm đó, cánh tay của Giang Hằng mạnh mẽ nắm lấy vai y, giống như có thể tiếp xúc với dòng máu bên dưới làn da và khung xương cứng cỏi, nụ hôn kịch liệt, ngón tay len vào mái tóc y, cánh tay chắc nịch, và cả ánh mắt của Giang Hằng.

Đôi mắt màu lam tựa hồ có thể thấu hiểu tất cả, chủ nhân của nó cẩn thận, khắc chế, kiên cường không khuất phục, Vu Tử Thạc không thể quên được đôi mắt đó.

Lại khui một chai rượu, giống như không uống chút gì đó mang chất kích thích, thì những cảnh tượng trong ký ức sẽ triệt để nhiễu loạn suy nghĩ của y.

Mở radio, vặn đại một kênh, tiếng nhạc nuốt chửng sự yên tĩnh xung quanh. Y thở dài, bắt đầu hối hận, lẩm bẩm: “Thật nên hung hăng làm anh một lần rồi mới đi.”

Không hoàn toàn là hối hận, khiến y cũng phải cảm thấy kỳ lạ.

Vu Tử Thạc nhìn tay mình, còn lưu lại vết kim châm, thời gian đã qua nửa tháng, sự khôi phục của y còn chậm hơn bình thường.

Y rốt cuộc làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 45: Không Thể Thay Thế.

Viên chức nhỏ tay cầm ly cà phê ra khỏi thang máy, miệng còn đang hát khê, sáng sớm 6 giờ, sẽ không có ai tới sớm hơn hẳn.

Khi mở cửa ra, hẳn ngạc nhiên, đèn phòng làm việc luôn luôn trống trải của CEO lại sáng, ông chủ đó của họ luôn thấp điệu vô cùng, chưa từng tham gia vào đại hội cổ đông, một năm cũng không thấy mặt được hai lần.

Người đàn ông đó đối mặt với màn hình cỡ lớn, ánh sáng màu trắng ánh lên thân hình thẳng tắp của hắn, bờ vai rộng được bộ âu phục màu đen tô điểm thêm, chiếc bóng được kéo dài trên mặt sàn, nhìn cao lớn lại cô đơn.

Lẽ nào kẻ trên cao cũng biết cô đơn? Viên chức nhỏ trầm nghĩ, hắn đi qua gỗ cửa thủy tinh, người kia quay sang nhìn, lập tức hắn cảm thấy máu toàn thân đều đông lại.

Gương mặt với đường nét hoàn mỹ còn đẹp hơn cả ngũ quan của minh tinh Hollywood, đôi mắt màu lam đậm lộ ra ánh sáng sắc bén tựa hồ có thể không chế linh hồn người khác. Cho dù không nói chuyện, xung quanh hắn cũng tỏa ra hơi thở mạnh mẽ và phát huy bản sắc của phái mạnh lên cực điểm. Đây tuyệt đối là một người đàn ông ưu tú đến không thể hình dung.

Viên chức nhỏ bất giác cúi đầu, nội tâm lập đi lập lại, trời, hắn chưa bao giờ nghĩ tới, ông chủ đứng phía sau bọn họ lại là người xuất sắc như thế!

Có được cái gật đầu nhẹ ngầm đồng ý, viên chức nhỏ đẩy cửa vào: “Ông chủ, ngài... sao hôm nay ngài?”

“Hôm nay...” Giang Hằng không tiếp tục nói, chỉ là ánh mắt trở nên càng sâu.

Ngủ một giấc tỉnh dậy phát hiện không có chuyện gì để làm, sát thủ không ở đây, hắn không biết hắn còn có thể gọi điện cho ai, nửa tháng nay hắn liên tiếp xử lý mười số hiệu, đều là số hiệu bình thường, không có độ khó gì đáng nói. Tuy đã giải quyết vấn đề thỏa đáng, nhưng hắn lại không làm thuận tay, theo dõi và vào nhà ‘điều tra’ đều không phải sở trường của hắn.

Nửa tháng nay, hắn nhìn màn hình máy tính, bên cạnh là xô pha trống rỗng, tiếng lật báo không còn vang lên, không còn có ánh mắt vô ý nhìn lên người hắn.

Thỉnh thoảng Vu Tử Thạc sẽ ngược mắt khỏi tờ báo nhìn hắn, đó là ánh mắt không giống bình thường, giống như là chăm chú, mang theo nghiêm túc và hoang tưởng, có lẽ còn khiến người ta cảm thấy ám áp.

“So với cái này, có lẽ tôi thích anh hơn.” Gió mùa hạ luẩn quẩn trong hẻm, đó là lần đầu tiên Vu Tử Thạc nói, y thích hắn, cho dù chỉ là một câu nói đùa, nhưng Giang Hằng lại nhớ rõ giây phút đó, nụ cười hoàn mỹ tràn đầy thiện ý, ánh sáng gian xảo như hồ ly trong đôi mắt đó.

Vũ_ máy điều hòa bắt đầu vận hành, gió thổi lên gương mặt cương nghị. Giang Hằng tỉnh táo lại, bỏ qua ánh mắt đánh giá của viên chức kia, “Anh rất phấn đấu, đến sớm như vậy.”

“A...” Được cấp trên khen, viên chức kia xấu hổ lắc đầu, thẹn thùng nói: “Thật ra là tuần trước thất tình, muốn thông qua công việc để không còn chú ý tới nó.”

Lời của viên chức nhắc nhở Giang Hằng, hắn liên tưởng ngay đến bình rượu rỗng vẫn còn cất trong hộp carton, đó đều là Vu Tử Thạc để lại, hắn còn không có thời gian xử lý. Dùng phương thức tổn hại sức khỏe để di chuyển lực chú ý? Thật hay.

“Sao lại thất tình?” Không vui dẫn tới giọng nói của Giang Hằng vô thức đè thấp, khiến viên chức kia lập tức căng lưng.

Ông chủ này có thể khiến người ta nảy sinh cảm giác áp bách theo bản năng, cho dù đó có lẽ đó không phải là ý định của hắn. Viên chức run rẩy một chút, nhúm mày đáp: “Cô ấy... bạn gái trước của tôi, là một người khoan dung, bất luận tôi làm gì, cô ấy đều cười tha thứ. Tôi không biết, thật ra rất nhiều chuyện, đã sớm vượt qua khả năng thừa nhận của cô ấy. Những chuyện này, cô ấy không nói thì sao tôi biết được chứ?”

Sát thủ đó thường xuyên mỉm cười, nhìn như không quan tâm đến chuyện gì. Y thường có ý tưởng bất chợt, thậm chí có lúc tự đại đến mức làm người ta đau đầu. Nhưng đôi mắt sắc độ khác mà nghĩ, giả sử y không có thái độ phóng khoáng như thế, giả sử y chỉ đang nhẫn nại, giả sử cho tới hiện tại tất cả đã vượt qua giới hạn thừa nhận của y?

Khi tạm biệt trong phòng khám, tiếng thờ dài cuối cùng của Vu Tử Thạc, Giang Hằng cuối cùng vẫn không đoán được hàm nghĩa trong đó.

—

“Có vài chuyện, anh làm rồi hối hận vẫn hơn là hối hận vì đã không làm, tôi từng nói với anh, hậu quả này cần tôi và anh cùng gánh chịu.” Con mắt màu hồ phách phản chiếu ánh trắng, gương mặt cười tươi của Vu Tử Thạc hiện lên trong đầu không thể xóa tan.

Nuốt nước miếng, Giang Hằng bất giác siết chặt tay. Vu Tử Thạc từng nói, muốn hắn và y cùng gánh chịu. Nhưng mỗi lần, mỗi lần gặp phải nguy hiểm, Vu Tử Thạc đều giành đi trước giải quyết mọi chuyện, đó không phải chia sẻ, như vậy đối với Giang Hằng mà nói là không công bằng.

“Lẽ nào tôi sai rồi sao?” Tiếng than thở của viên chức làm Giang Hằng xúc động, hắn quay đầu nhìn đối phương, hơn nữa còn có một nhận thức hoàn toàn mới.

Hắn hối hận rồi.

“Anh đi làm việc trước đi.” Cuối cùng Giang Hằng nói với viên chức kia, hắn không biết nên an ủi cấp dưới thế nào, thậm chí hắn không biết nên thuyết phục bản thân thế nào.

Viên chức biết điều ra ngoài, trước khi đóng cửa, hắn mới nhìn lên mặt bàn trong phòng làm việc, tàn thuốc chất đầy trong gạt tàn, trên cặp văn kiện còn vung đầy những hộp thuốc rỗng.

Giang Hằng ngồi trên ghế xoay, ngẩng đầu, dưới cằm hắn đã mọc ra lúm phúng râu, vẻ mặt mệt mỏi. Hồi ức cuộn trào lên, mỗi thoáng chốc trong nửa năm nay hiện lên trước mặt hắn. Sát thủ sau khi kết thúc nhiệm vụ nhất định sẽ tới nhà hắn thăm hỏi, còn về bắt đầu từ lúc nào, hắn không nhớ nữa.

Hắn từng hỏi sát thủ thích nhất nơi nào ở nhà hắn, Vu Tử Thạc cười không mang theo ý tốt, dùng cằm chỉ chỉ phòng ngủ, trả lời ngắn gọn. “Giường.” Từ đó về sau, khi hắn tỉnh giấc khỏi ác mộng, thấy gương mặt bình tĩnh của sát thủ, liền cảm thấy tất cả đã tan biến.

Công việc kết thúc, Vu Tử Thạc nửa đêm quay lại, không bận tâm hân đã chuẩn bị ngủ, đạp chân lên giường, đứng từ trên chào hỏi hân.

Hân kéo chân sát thủ, kéo ngã đối phương xuống giường. Vu Tử Thạc đè lên người hân, hơi thở nóng ẩm phả lên vai hân, cười nhẹ. Hân xoay người ôm lấy kẻ đang cười tươi kia, trao cho y nụ hôn chờ đợi.

Ký ức buổi tối lên men sâu trong lòng, giống như rượu ủ nhiều năm đang tỏa hương.

— “Không, tôi muốn nói, tôi thích anh.” Giọng điệu ngả ngớn, bộc bạch kiểu nửa đùa.

— “Đúng, hẹn hò đi.” Nụ cười khiến người ta sinh hảo cảm.

— “Này, tôi yêu anh.” Giọng điệu tùy tiện mà bộc bạch.

— “Anh đã đủ cố gắng rồi, tôi yêu anh.”

Nụ cười của Vu Tử Thạc, ôn hòa và bình tĩnh, mang theo sự ngả ngớn, Giang Hằng không xác định, hân có còn nhìn thấy nụ cười đó nữa không. Hân rất muốn không chế bản thân không nhớ tới người đó nữa, nhưng hồi ức giống như được dẫn lối, tự hành động trong đầu hân.

Giang Hằng ngẩng đầu nhìn bầu trời ngoài cửa sổ, bất tri bất giác sắc trời đã tối, đôi mắt sáng mạnh mẽ đã bị bóng râm bao phủ. Không kìm được thở dài, hân nghĩ có lẽ hân nên đi uống cà phê, rồi tìm một người tương tự Vu Tử Thạc trôi qua một đêm. Nếu có cách có thể khiến bản thân không nhớ tới y nữa, cho dù là tạm thời, Giang Hằng cũng bằng lòng bỏ ra bất cứ giá nào.

Quán ba Hush không mấy bắt mắt ở khu vực này, nhưng cũng không phải nơi đủ hạng người yêu thích. Sỡ dĩ nó ẩn mật, vì nó là quán bar đồng tính.

Các mục trên thực đơn không nhiều, những loại thông dụng thì vĩnh viễn lưu hành. Chọn chỗ tốt dưới ánh đèn lam, tiếng nhạc nhịp nhàng lại không ồn ào là nguyên nhân Giang Hằng thích nơi này. Nhiều năm trước, hân đã gặp Ngụy Phong ở đây.

Giang Hằng khác hân lúc thường để bộ dạng của mình không còn nghiêm túc quá mức, âu phục hoàn toàn banh ra, cổ áo sơ mi cũng còi hai nút trên, mái tóc ngắn màu đen chỉnh tề tăn ra trước trán, khiến hân không khác biệt gì với những kẻ ăn chơi đến đây tìm vui.

“Này, anh bạn, trông anh không tệ.” Có người tới ga gắm, một cánh tay sờ lên hông Giang Hằng, ở một nơi thế này không có gì cổ kị đáng nói.

Cánh tay thô to đó lập tức bị bẻ ngược, tên cao to một mét chín đồ mồ hôi như tắm, vội xin lỗi: “Xin lỗi! Tôi không có ý xúc phạm!”

Ánh mắt lạnh lùng của Giang Hằng đặt lên mặt đối phương, bình tĩnh buông tay hân ra, rồi không tiếp tục để ý tới, đây không phải là loại hình hân thích, trong lý tưởng chắc là loại hình cao nhông hơi gầy, đường nét da thịt đầy đặn lại xinh đẹp, màu da tối một chút đậm một chút cũng không sao cả, nhưng tốt nhất là có nụ cười dễ nhìn, chẳng hạn như Vu Tử Thạc.

Người như thế không nhiều, Giang Hằng nhìn quanh trong đám người, tìm kiếm hình bóng tương tự. Ánh mắt dò tìm đảo qua, đa số bị y loại bỏ, nhưng sau vài phút, thật sự cũng tìm được một người.

Lưng thẳng tắp, hai chân hai tay thon dài, âu phục vải tốt tô điểm phần hông tròn trịa hoàn mỹ, mái tóc lửng màu đen che đi phần gáy, không cần nghĩ cũng biết, cổ đối phương chắc chắn có đường nét dễ coi.

Cho dù người đó đối lưng với hân nên không thể thấy được mặt mũi, nhưng thân hình này đủ để cho điểm mười. Hơn nữa người đó cũng đến một mình, ngồi ở trước bàn tự uống rượu. Giang Hằng làm sao bỏ qua cơ hội thế này được?

Giang Hằng vừa đứng lên khỏi quầy bar, thì đối phương vừa lúc quay người, bước chân đột nhiên dừng lại, quý quá thật, không ngờ là y!

Hai người cách nhau hơn mười mét, Giang Hằng trong nhất thời không cách nào giấu đi vẻ quái dị trong mắt, Vu Tử Thạc đã nhuộm tóc thành màu đen cũng dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hân.

Dùng phương thức này trùng phùng thật sự quá ngớ ngẩn, một câu nói đồng thời nghẹn trong đầu hai người, quả là sự trùng hợp đáng chết!

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 46: Chỉ Một Giây.

Lúc này Giang Hằng mới phát hiện hai ly rượu trên bàn vừa rồi bị thân thể Vu Tử Thạc che mất, y là ngồi cùng người khác, có lẽ người đó đã đến nhà vệ sinh hoặc ra ngoài thoáng khí.

Vu Từ Thạc thu lại quái dị trong mắt, bình tĩnh cười với Giang Hằng. Không phải nụ cười bình thường kia, nó giống như nụ cười lịch sự dành cho người xa lạ hơn.

Đây là chỗ tệ hại của thành phố không đủ lớn, bất cứ lúc nào bạn cũng có thể gặp phải người từng quen biết. Giang Hằng không muốn lại dùng từ trùng hợp để hình dung sự tương ngộ lúc này, vì quá trùng hợp, ngược lại khiến người ta cảm thấy đây là trò đùa cố ý của vận mệnh.

Một cánh tay thon dài gác lên vai Vu Từ Thạc, thanh niên tóc vài cườm yêu kiều. “Anh trai, nếu tối nay rảnh thì dẫn tôi về nhà đi, yên tâm, tôi không quấy người.”

Vu Từ Thạc nhẹ nhướn mày, cười nói: “Cậu quá nhỏ.”

“Tôi đủ mười sáu rồi.” Thanh niên thông minh nở nụ cười tự tin. “Thế nào, anh muốn xem giấy phép lái xe của tôi không?” Cậu ta cầm cổ tay Vu Từ Thạc, kéo về hạ thân, dẫn đối phương đến bộ vị quan trọng của mình. “Hay là, anh chỉ cái này? Tuy tôi đều ở phía dưới, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể nếm mùi vị ở trên...”

Lời còn chưa nói xong, cổ áo thanh niên đã bị người xách từ phía sau, cánh tay to lớn tha cậu về sau, ném lên bàn rượu không người.

“Đáng chết!” Thanh niên tức giận đứng lên, trên đầu lập tức bị đổ một ly rượu, mờ mắt ra, liền đụng phải ánh mắt của kẻ gây sự.

Giang Hằng nhú mày, trong mắt lộ rõ không vui, ánh mắt sắc bén như đinh sắt, cắm hết lên người thanh niên. “Nơi này không có chuyện của cậu, lần sau đừng đụng bậy vào đồ của người khác.”

Thanh niên cảm thấy áp lực nặng nề qua ánh mắt của người đó, đồng thời cũng hiểu đây là chuyện gì, chỉ đành nuốt nghẹn đi vào phòng vệ sinh, tự nhảm xui xẻo.

Vu Từ Thạc huyết sảo, không đi nhìn thanh niên thất bại bỏ đi, cũng không nhìn Giang Hằng, ánh mắt y dừng lại trên ly rượu trước mặt, một tay chống cằm. “Đồ của người khác?” Giọng điệu mang theo chế giễu. “Tôi còn cho rằng chúng ta đã đường ai nấy đi chứ.”

Giang Hằng không biết đáp lại câu nói của Vu Từ Thạc thế nào, cho dù biết Vu Từ Thạc đối với dạng quý con đó không hứng thú, căn bản không cần đến hấn giải vây. Giang Hằng đi tới cạnh y, cúi người trên bàn, “Đừng nói với tôi anh tới đây chỉ để tìm lạc thú.”

“Chính là như vậy.” Vu Từ Thạc đáp ngắn gọn, vẻ mặt mang theo không kiên nhẫn khi bị làm phiền, nếu trí nhớ của Giang Hằng không sai, Vu Từ Thạc rất ít khi dùng thái độ này đối xử với hân.

Chuyện đương nhiên không đơn giản như vậy, Giang Hằng không cho rằng một sát thủ sẽ vô duyên vô cớ chạy tới quán bar đồng tính, điều này không phù hợp với tính cách của Vu Từ Thạc.

“Gần đây anh thế nào?” Giọng nói cứng rắn giống như dò hỏi, Giang Hằng nhìn gương mặt gần ngay trước mắt, hình như đã gầy đi nhiều, có lẽ là vì vết thương lúc trước.

“Ngủ, ăn, làm việc, giống tất cả mọi người.” Giọng điệu của Vu Từ Thạc vô cùng lạnh nhạt, điều này khiến Giang Hằng cảm thấy, khoảng cách giữa bọn họ trong một thoáng bị kéo giãn rất xa.

Cho tới nay, chỉ cần bọn họ tiếp cận thì sẽ sinh ra tia lửa, nhưng lần này thì không như vậy, nhiệt độ nóng cháy ngưng tụ giữa hai người đã biến mất, bầu không khí ái muội cũng không thể tìm ra.

“Làm việc?” Giang Hằng hình như đã hiểu được cái gì, chân mày lập tức nhíu chặt. “Anh lại bắt đầu nhận ủy thác?”

Vu Từ Thạc không để tâm nhướn mày nhìn Giang Hằng, sự bình tĩnh trong mắt y chậm rãi lưu chuyển như nước. “Hình như không có quan hệ với anh mà?”

Vu Từ Thạc nói không sai, hợp tác giữa bọn họ đã kết thúc, bất luận hôm nay y đến đây làm gì, cũng không cần Giang Hằng hỏi tới.

Giang Hằng hy vọng y trở về làm sát thủ làm theo ý mình xưa kia, y làm được rồi, thậm chí không tốn nhiều công sức lắm.

Thời gian tựa hồ thật sự đảo ngược, tất cả đều trở về khởi điểm.

Ánh mắt của Giang Hằng chăm chú nhìn thẳng vào mặt Vu Từ Thạc: “Nếu anh muốn giết người ở đây, tôi sẽ ngăn cản anh, anh rất hiểu đúng chứ?”

“Anh đừng nghĩ quá nhiều, tôi có hẹn gặp người, vừa đi.” Vu Từ Thạc hát cảm lên, chỉ chỉ ly rượu rỗng trên bàn. Qua vài giây, ánh mắt mới nhìn Giang Hằng. “Chủ nhà của tôi hôm nay đến New York.”

Vu Từ Thạc vừa hoàn thành một ủy thác trở về thì gặp được tên nhóc tóc vàng tên Neal ở sân bay, đối phương nói muốn đi lấy tài liệu ở quán bar đồng tính, nhưng một mình thì không dám đi, sống chết kéo y theo.

“Ừm...” Giang Hằng đáp một tiếng, trong đầu lục lại tin tức liên quan đến ông chủ nhà quái dị đó. “Cái thứ tiểu thuyết... không dễ viết đúng không?”

“Tôi cũng từng hỏi như thế.” Ánh mắt Vu Từ Thạc chuyển qua sàn nhảy, chín giờ rồi, biểu diễn thoát y nam ở đó vừa bắt đầu. “Neal nói__kinh nghiệm

của người đó quyết định, mà có vài người suốt cả đời, chỉ có thể viết được một bộ tiểu thuyết.”

“Có lẽ cuộc sống riêng tư của ông chủ nhà rất phong phú.” Giang Hằng cảm chiếc ly rỗng lên, rót rượu cho mình. Vu Từ Thạc cười nhẹ. “Ai biết được, lại không nhất định là chuyện tốt.”

Trong đám người, một bóng dáng di chuyển rất nhanh tiếp cận bọn họ, vì quá lùn, cho đến khi đụng phải cánh tay vô ý vươn ra của người đang nhảy.

Neal khá thâm thối khi về được đến bàn, thờ dài một tiếng, thấy Giang Hằng không biết xuất hiện từ hồi nào, thân hình trắng kiện... không, thân hình nhỏ nhắn nhẹ chần động. “A, tôi quên lấy đồng hồ đeo tay rồi.”

Tên nhóc tóc vàng lúng túng khiến Vu Từ Thạc muốn cười, “Bạn gái tặng sao?”

Về mặt của Neal đột nhiên trầm xuống. “Không, một người bạn.”

Lẽ nào là cảm giác nguy cơ? Hứng thú hấp mất lại, trong giọng nói của Vu Từ Thạc mang theo vị chế nhạo: “Anh cũng gặp phải phiền phức sao?”

“Ai cũng có.” Neal cố ý nhìn sang Giang Hằng, chỉ nói bốn chữ. “Việc không đúng sai.”

Tên nhóc tóc vàng lại chen vào đám đông, rất nhanh biến mất. Giang Hằng ôm khuỷu tay quay người, trầm giọng hỏi: “Còn tức tôi sao?”

“Tôi có gì để tức.” Vu Từ Thạc cười cười, y rất hiểu tính cách của mình, thứ đã buông xuống, y sẽ không cầm lên nữa.

“Anh biết không, tôi để anh đi không phải vì muốn anh trở về làm sát thủ.” Trong lúc vô tình, Giang Hằng đã nắm cổ tay Vu Từ Thạc. “Anh không thể...”

“Không thể gì?” Lòng bàn tay to rộng truyền đến nhiệt độ của chủ nhân nó, đáng lý Vu Từ Thạc nên rút tay ra, nhưng thân thể giống như có ý chí riêng của mình, y không thể động đậy được. Ánh sáng lạnh lẽo xẹt qua mắt, nụ cười biến mất khỏi gương mặt. “Giang Hằng...” Gần như nghiêng răng thốt ra cái tên này, “Dưới cái nhìn của anh tôi làm người xấu cũng sai làm người tốt cũng sai, anh biết như vậy là không công bằng đối với tôi chứ!”

“Công bằng?” Giang Hằng không giận mà cười, nắm tay Vu Từ Thạc càng chặt, “Anh luôn lao về phía trước, khiến người khác lo lắng cho anh để người khác gánh chịu áy náy, lẽ nào như vậy là công bằng với tôi sao?!”

Vu Từ Thạc mở miệng, nhưng không nói gì được, chỉ thờ ra hơi, lắc đầu, nụ cười trở lại trên mặt y, ảm áp và lịch sự, y nâng tay Giang Hằng lên, rút trong túi tiền ra một sấp tiền mặt, đặt dưới ly. “Anh từng có cơ hội để tôi trở thành người tốt, nhưng cơ hội đó đã bị anh dùng hết rồi, sẽ không có nữa đâu.”

Tức giận của y chỉ kéo dài một giây, y biểu đạt cảm xúc cũng chỉ trong một giây, sau đó y vẫn là y, một sát thủ phóng khoáng.

“Nhưng mà, tôi vẫn phải cảm ơn anh.” Vu Từ Thạc dứt tay vào túi, ánh đèn chớp nháy làm sáng rực bóng dáng thẳng tắp của y. “Anh cũng từng cho tôi một cơ hội, để tôi làm người tốt. Nếu không phải anh luôn dung túng như thế, tôi sẽ không ở bên cạnh anh được lâu như vậy. Điều đó rất thú vị, nhưng hiện tại tôi chơi đủ rồi.”

Nói xong, Vu Từ Thạc đi ra ngoài cửa, khi đẩy cửa, y vẫy tay, coi như tạm biệt.

Giang Hằng nhìn theo bóng dáng Vu Từ Thạc đi xa, cuối cùng biến mất sau cánh cửa màu đen. Giang Hằng chợt ý thức được, hủy hoại chân chính, là tất cả những gì hắn làm hiện tại, có lẽ bọn họ vĩnh viễn sẽ không gặp lại nữa.

Nhưng vậy thì sao chứ. Nguyên vọng của hắn chẳng qua là muốn y sống, ở đâu làm gì, có lẽ đều không quan trọng.

Giang Hằng định rót rượu vào ly, chợt cảm giác được có một ánh mắt đang nhìn, hắn quay phắt người lại, Nohn Iglesias mặc bộ âu phục màu đen áo sơ mi màu đỏ sậm nhún nhẩy nhìn hắn, đồng thời, trên hành lang đi vào phòng vệ sinh truyền tới tiếng la, có người hô lên: “Có người chết!!!”

Giang Hằng bước nhanh tới trước bàn Nohn, từ cao nhìn xuống đối phương, về mặt nghiêm túc: “Là anh bảo Fay ra tay.”

“Rất tiếc, không phải tôi, hiện tại cậu ấy không phải do tôi quản.” Trên mặt Nohn không có cảm xúc gì, bụng ly uống rượu, hắn đến để giải khuây, nhưng không ngờ lại thấy được một màn này, rượu nồng trôi vào dạ dày. “Xem ra anh và tôi không có gì khác biệt.”

Không tính là chế nhạo, Nohn cho tới hôm nay mới ý thức được năm đó Fay ôm tâm trạng thế nào để rời khỏi người hắn, nếu hắn muốn cười nhạo ai, thì trước hết nên cười nhạo bản thân trước đây.

Giang Hằng nhún mày, đôi mắt mất đi ánh sáng rực lúc trước, bị âm u phủ kín. Hắn không thể nào phản bác lời của Nohn, tuy bọn họ xuất phát từ suy nghĩ khác biệt làm chuyện khác biệt, nhưng hậu quả dẫn đến lại như nhau.

Đêm tối dần, cách quán bar hai con đường, Vu Từ Thạc bọc súng trong túi ni lông ném vào thùng rác, gió lạnh thổi bay mái tóc màu đen, khoe miệng y, cong lên nụ cười hàm súc sâu xa.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 47: Bữa Tiệc

Tiếng nhạc phát ra quanh quẩn trong phòng, trên các bức tường trạm trổ viền vàng treo đầy những bức họa nổi tiếng, đám người quần áo xinh đẹp sáng rực đi tới đi lui. Trên chiếc bàn dài được trải khăn màu lam đậm trang nhã, các dụng cụ ăn uống được xếp chỉnh tề, cạnh đó là thức ăn tinh xảo mê người.

Quầy tự phục vụ đồ uống đặt những chiếc ly cổ cao óng ánh, rượu sâm banh màu đỏ đào tỏa ra hương thơm mê người. Mặt sàn lát men đỏ được ánh đèn màu vàng sang trọng chiếu sáng rực, với một tấm thảm bạc kéo dài làm chủ đạo.

Rachel mặc âu phục, trên tay vắt một chiếc khăn, trên chiếc khay trong tay hân đặt đầy những đĩa thức ăn đủ màu sắc. Đối với Rachel mà nói, người xung quanh hoàn toàn khác biệt với hân, những quý bà mặc lễ phục đầm dài đàng ren và những quý ông mặc âu phục đuôi cánh én thắt cà vạt sang trọng đi tới đi lui. Nhưng mà, nhờ bạn giới thiệu chỗ làm lương cao này, thật là may mắn!

Chưa tới 6 giờ, tiệc tối vẫn chưa chính thức bắt đầu, nơi này đã tập trung không ít người, nhưng, quý tộc chân chính thân phận hiển hách luôn luôn xuất hiện sau cùng.

“Ồ... đây không phải dê con sao.” Có người đi thẳng về phía hân, mái tóc vàng phát phối, Damon Myron mặc bộ âu phục mà tím la lan, áo sơ mi sọc vàng, cà vạt đồ án phức tạp nhưng không cầu kỳ. Đôi mắt màu xám quét qua hội trường, cách thức lập dị của hân lập tức thu hút sự chú ý của những người khác.

“Giáo sư Damon! Sao anh lại ở đây!” Rachel dựng lông lên, người đàn ông này chính là biến thái trong biến thái! Không ngờ lại được mời tới đây!

Damon vừa định mở miệng trêu chọc sinh viên làm thêm mạng khổ, một cánh tay đã gác lên sau gáy hân, kéo hân sang một bên. “Chúng ta không phải đến để chơi.”

Khônggren Charlie mặc âu phục nâu nhạt, sơ mi lam đậm, cà vạt trắng thắt chỉnh tề, dưới hiệu quả của ngọn đèn, gương mặt hân có vẻ khá nhu hòa, nhưng vẫn giữ lại thái độ ngoài cười trong không cười bình thường.

Damon nhún vai, chỉ đành nhận thua dưới thái độ cứng rắn của đối phương. Quay đầu, thấy người đang đi vào cửa. “Ồ, xem ai tới kìa.”

Khônggren quay sang nhìn theo lời Damon, người đàn ông bước trên tấm thảm màu bạc thân hình cao to, mái tóc màu nâu chải vuốt chỉnh tề, gương mặt với đường nét sâu vào, đôi mắt như thủy tinh tím ngưng tụ ánh sáng sắc bén.

“Trời ạ! Là Nohn Iglesias!” Trong hội trường có giọng nữ vang lên.

“Không ngờ Nohn Iglesias lại đến đây!” Cũng có tiếng nam cảm thán.

“Đẹp trai quá! Tôi! Tôi không được rồi! Cứu mạng!” Cũng có người hét lên rồi ngất đi.

Mặc âu phục màu lam, sơ mi màu trắng, thắt cà vạt màu đỏ. Nohn Iglesias vừa xuất hiện đã gây nên náo động, nhưng bản thân hân thì không mấy chú ý, ngược lại nhìn về chỗ Rachel đang đứng cạnh cửa. “Cho tôi một đĩa tôm chiên.”

Ánh mắt đó giống như một vị tướng quân đang ra lệnh, chỉ cần dùng ánh mắt đảo qua đã khiến Rachel run rẩy, xém chút bụng nhăm đĩa. “Vâng! Đây!”

“Thủ lĩnh của tập đoàn Scarter.” Damon Myron nhìn Nohn, giống như phát hiện một đối tượng nghiên cứu mới. “Có vẻ là người đàn ông khá đáng sợ. Nhưng anh ta đến đây làm gì?”

“Chuyện không này liên quan tới chúng ta, chúng ta chỉ cần chú tâm vào mục tiêu là được.” Khônggren Charlie đã trở lại tầng lãnh đạo cấp cao của FBI, hôm nay hân và Damon đến bữa tiệc này không phải vì giải khuây, bọn họ phụ trách bảo vệ mục tiêu trong mười mấy phút nữa sẽ đến nơi.

“Nohn Iglesias còn dẫn theo thủ hạ.” Giống như không nghe thấy lời của Khônggren, Damon nhìn ra sau lưng Nohn, một người đàn ông tóc dài mặc đồ màu tím sẫm, gương mặt thanh lệ, giống như người Trung Quốc, mái tóc dài tự nhiên nhẹ phát khi bước đi, vô cùng xinh đẹp.

“Miller Volland, một trong những cốt cán của Scarter, cũng tính là tâm phúc đắc lực nhất của Nohn Iglesias.” Khônggren có chút ấn tượng với người đàn ông xinh đẹp này, đương nhiên không phải chỉ vì bộ mặt của hân ta, mà còn vì hồ sơ cao nửa mét về hân ta.

Trận ồn ào do Nohn Iglesias gây ra vẫn chưa lắng xuống, một người vừa từ ngoài cửa bước vào lại lần nữa đẩy lên làn sóng. Người đó ngũ quan thanh tú, bộ âu phục cánh én màu trắng tô điểm đáng người thẳng tắp của anh ta, cà vạt màu đỏ giống như nét bút điểm thêm, đôi mắt màu ngọc lục bảo cao quý sang trọng, tư thế đi đường cũng thể hiện rõ phong phạm quý tộc.

“Đó không phải là Levi Ansel sao?” Nói chuyện là một chủ biên tập của tạp chí thời trang nổi tiếng, những người nổi tiếng có liên quan đến kỹ thuật gì đều không bị cô bỏ qua.

“Mau, tổ chức một cuộc phỏng vấn, để anh ta phát biểu cảm tưởng về việc kinh doanh hàng lang trung bày!” Đây là một người phát hành tạp chí thương mại, hẳn gấp rút nói với phóng viên bên cạnh.

“Trời ạ!!” Phóng viên xém chút đứng không vững. “Anh ta là đối tượng thương mẩn của tôi.”

“Levi Ansel...” Miller Volland nhẹ cắn ngón tay, đó là thói quen không thể bỏ được có từ lúc nhỏ. “Tôi có được tin tức nội bộ của MS-13, anh ta chính là quái tộc Hắc Nha.”

“Chỉ cần anh ta không trộm bóp tiền của anh, thì cứ để mặc đi.” Nohn không bận tâm, chỉ cảm thấy được từ hướng nào đó có một ánh mắt không dễ bỏ qua, hẳn quay đầu, thì đụng ngay tầm mắt của Damon Myron.

Damon đi tới chỗ Nohn, thậm chí hơi cúi người chào hỏi với hắn. “Nghe nói làm nghề của các anh đều rất mệt.”

“Làm gì mà không mệt?” Nohn ngay cả chân mày cũng không động đậy, tuy người trước mặt hắn không quen biết, nhưng người trước đó đứng bên cạnh Damon thì hắn lại biết. Khônggren Charlie, FBI từng danh một thời, có thể nói là người từng rung chuyển trời đất.

Damon không để ý việc Nohn xem nhẹ mình, hắn nhìn mặt Nohn chăm chú, đột ngột phát ra tiếng cười chói lói: “Anh xem trọng lợi nhuận, để đạt mục đích sẽ không từ thủ đoạn, mạnh mẽ và cố chấp.”

Lời của Damon khiến Nohn lập tức nhíu mày, người có thể chỉ cần mới nhìn lần đầu đã đưa ra nhận xét thế này với hắn không nhiều. Nhưng Nohn không muốn để lộ cảm xúc này ra, hắn quay sang đối diện Damon, đánh giá từ trên xuống. “Điều này rất nhiều người từng nói qua, còn có gì khác không?”

“Được thôi, thật ra anh rất trọng tình, nhưng lại sợ người khác phát hiện điểm yếu này.” Ánh mắt Damon nhìn đối phương mang theo sự đồng tình.

Nohn không vui híp mắt lại, còn chưa kịp mở miệng, đã nghe có người đứng sau lưng Damon chen miệng vào: “Thật thú vị, anh cũng thử phân tích tôi xem?” Levi Ansel mở to mắt nhìn hắn, đôi mắt màu ngọc lục bảo lộ ra hiếu kỳ. Damon nhìn chăm chăm ánh mắt Levi một lúc, nhíu mày cười nói: “Nói này không có ai diễn giỏi bằng anh, mặt ngoài anh có vẻ thành thật chất phác, nhưng kỳ thật trong nội tâm không lúc nào không chế nhạo người khác.”

“Chúng mừng anh đáp đúng rồi.” Levi chuyển sang cười lạnh, dứt tay vào túi rút ra vật gì đó, giữa hai ngón tay kẹp một bóp tiền màu đen.

“Bóp tiền này sao giống như kiểu bóp của tôi...” Damon lầm bầm sờ vào túi, trống rỗng! Lẽ nào chính là lúc vừa rồi đi xẹt qua đã bị tên này lấy mất?

Nohn nhìn về lúng túng của Damon không nhịn được muốn cười, nhưng hắn rất giỏi khống chế cơ thịt phần mặt, không chút thay đổi đưa tay trước mặt Levi. “Di động.”

Levi nhìn sang chỗ khác, xong mới quay lại, từ túi khác rút ra chiếc di động của Nohn.

“Không then là Hắc Nha.” Miller cảm thán sau lưng Nohn.

Cửa lại mở ra, sảnh yến tiệc chìm vào ồn ào, người đàn ông bước vào mặt âu phục màu đen, sơ mi màu đỏ sẫm, cà vạt màu bạc xám thể hiện sự cẩn thận của hắn. Thân hình khỏe mạnh, bờ vai rộng lớn, mái tóc đen chỉnh tề không một sợi rối, ánh đèn chiếu lên gương mặt cương nghị của hắn, giống như đang cường điệu ngũ quan lập thể cân đối. Đôi mắt màu lam đậm khiến người ta liên tưởng đến biển xanh sâu thẳm và chân trời vô tận.

Rầm__ Lại một người ngã xuống đất.

Rachel thờ dãi nặng nề, nếu không phải biết chỗ này là bữa tiệc thương nghiệp, hẳn sẽ hiểu lầm mình ở trên sân khấu hay đang ở phim trường của Hollywood.

Giang Hằng nhìn Damon, Levi và Nohn đứng cạnh nhau, đi về phía họ, hẳn không quên giao dịch nhỏ trước đó của Vu Tử Thạc và Damon.

“Tôi còn cho rằng anh đã quên tôi rồi.” Damon thật lòng cảm thấy cao hứng, sự hiếu kỳ của hắn đối với người này không phải là chuyện ngày một ngày hai.

Giang Hằng không mang biểu tình gì nhìn Damon: “Nghe nói anh có việc tìm tôi.”

“Tôi muốn xác nhận một đối thủ khí thế tương đương.” Damon cười vui vẻ, có thể tiếp xúc người đàn ông này ở cự ly gần một lần nữa, cảm giác thật tốt.

“Bạn của anh, anh ta vẫn khỏe chứ?” Levi quan tâm lại là chuyện khác, hắn hỏi, theo lý mà nói sát thủ đó nên đi cùng người này mới phải.

“Nói thật, tôi không biết.” Giang Hằng nhìn mặt đất, rồi rất nhanh lại ngẩng đầu lên, ánh mắt bình tĩnh mà sâu xa. “Nhưng tôi nghĩ chắc không tệ lắm.”

Cửa bị đẩy nhẹ, Rachel thật sự hy vọng đây là lần cuối cùng, nhìn người bước vào, hẳn triệt để ngốc lảng.

Tóc đen, áo cánh én màu đen, sơ mi đen, cà vạt đen như điêu khắc, người đó cười lịch sự nhìn hắn một cái. “A, Rachel, hay tôi nên gọi cậu là dê con?”

Rachel đông cứng cả người, hận không thể ngay lập tức ném khay xuống bỏ về nhà, mỗi lần, mỗi lần đó! Chỉ cần người này xuất hiện đều sẽ có chuyện không tốt xảy ra! Chỉ cần người đàn ông này xuất hiện, hẳn sẽ vô cùng xui xẻo!!

Người đó cười dịu dàng, lấy một đĩa đồ ăn trong khay, đi về một hướng, hoàn toàn coi như không thấy đối với năm ánh mắt chiếu thẳng vào mình. A, nếu tính luôn cả Khônggren Charlie ở bên kia, có lẽ là sáu.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.2 - Chương 48: Quan Hệ Đa Phương.

Vu Từ Thạc thông thả hưởng thụ thức ăn trong đĩa, trong lòng thì đang phân tích động cơ những người kia đến tham gia bữa tiệc này, dù sao mấy tên đó, đều không phải người dễ dàng xuất đầu lộ diện.

Nohn Iglesias có thể là muốn đến bàn chuyện làm ăn, lôi kéo người trong giới kinh tế. Levi không cần nói, chắc là có nhiệm vụ gì mới nữa, rất có khả năng mục tiêu của hắn là nhân vật chính phủ có mặt tại đây. Damon thì không cần nghi ngờ là theo Khônggren tới đây, FBI xuất hiện ở nơi này nếu không phải vì bất bớ gì đó, thì chính là vì bảo vệ mục tiêu đặc biệt nào đấy. Còn Giang Hằng, đương nhiên là không thoát khỏi quan hệ với hệ thống kiểm soát nguy cơ kia, chắc là có số hiệu mới rồi...

Còn y thì, nguyên nhân đơn giản không cần phải đoán, tất cả mọi người cũng có thể cho ra kết luận. Y là sát thủ, y đến đây vì giết một người nào đó. Như vậy xem ra không liên quan gì tới bọn họ, tạm thời có thể trôi qua hòa bình.

Thần nhiên đi vào giữa đám người, Vu Từ Thạc rút khăn tay lau chùi, lúc này Khônggren cũng đi tới. Vu Từ Thạc không có ý muốn tránh né, Khônggren đến đây không phải để bắt y, nếu là vậy, không cần nghi ngờ 5 người còn lại ở đây đều đã bị lôi đi ngồi tù.

Đại ca xã hội đen, tội phạm lừa đảo, quái tặc, sát thủ, hacker và một FBI, bọn họ đứng chung một sảnh mà còn bình an vô sự, tình cảnh này rất hiếm gặp. Nhưng mà, gió lộng sóng yên chỉ là vẻ ngoài, mỗi người trong số đó đều mang tâm tư riêng, suy đoán dụng ý của những người còn lại.

Đôi mắt màu tím nhạt của Nohn nhìn chăm chú Vu Từ Thạc, tựa hồ y không hề khác trước kia là bao, bất cứ chuyện gì đều không thể ảnh hưởng đến vị sát thủ thông dong này, cho dù có, cũng chỉ tạm thời mà thôi.

Damon nhìn Giang Hằng hơi híp mắt lại, hiển nhiên người trước mắt không nghe hắn nói chuyện, mà nhìn vượt qua vai hắn, ngắm một người khác.

Hôm nay là ngày 13 tháng 2, qua vài tiếng nữa sẽ là lễ tình nhân, nếu mục tiêu của Vu Từ Thạc có mặt ở bữa tiệc này, không cần nghi ngờ tối nay sẽ biến thành lễ tình nhân đẫm máu. Nhưng tạm thời Giang Hằng vẫn không thể đoán ra đối tượng Vu Từ Thạc muốn giết là ai, dù sao mỗi người trong đại sảnh này đều có đủ ‘giá trị’ để được giết.

Khônggren cảnh giác nhớ kỹ gương mặt của mỗi người bên cạnh, Nohn thì không cần nói, người mà Damon đang nhìn chăm chú cũng đặc biệt nguy hiểm, trước đó Damon nói đối tượng nguyên cứu thứ vị, có phải là tên đó hay không? Còn cả tên Mũ Đen vừa vào nữa, nếu anh ta ra tay ở đây, không cần nghi ngờ đây là cơ hội tốt để bắt anh ta.

Người đầu tiên phá vỡ sự trầm mặc trừng mắt nhìn nhau là Levi, hắn vẫn dùng vẻ lạnh nhạt mang nụ cười lạnh, nhưng không tự giác nắm tay Vu Từ Thạc. “Đi uống chút gì đi, bầu không khí ở đây áp lực quá.”

“Một chủ ý rất hay.” Nohn cười sâu xa, đáp thay Vu Từ Thạc, nói xong hắn đi vào giữa hai người, thuận tiện kéo cánh tay đang nắm lấy Vu Từ Thạc ra.

Vu Từ Thạc xài tay, đi theo Levi, khi họ đi đến quầy bar, cạnh đó, lập tức có một đồng ánh mắt bắn về phía này. “Gần đây làm ăn tốt không?”

“Làm ăn ở mặt nào?” Levi cầm chiếc ly cổ cao, rót sâm banh vào.

Mùi sâm banh vị đào tỏa ra thơm ngát, Vu Từ Thạc nhận ly rượu, vừa uống vừa liếc nhìn hắn, “Dù sao không phải mở quán rượu kinh doanh.”

Levi cười lạnh, sát thủ này vẫn còn nhớ chuyện lúc đó, “Anh muốn nghe tôi nói cái gì, hay là, anh muốn cho tôi một mối làm ăn?”

Ám thị rõ ràng khiến Nohn đứng bên cạnh ho khan một tiếng, tay nắm chặt ly rượu. Levi cảm giác được ánh mắt bất mãn sau lưng, nhưng hắn cố ý giả vờ không phát giác.

“Miễn đi, biểu hiện tối hôm đó của anh chỉ sợ khiến tôi không thể cứng lên được.” Vu Từ Thạc cười xua tay, y nhớ rõ, bộ dáng đau đớn của người đàn ông bị Levi bẻ tay chửi rủa khi nhìn vào trong căn phòng đó lần nữa. Đào mắt nhìn, Damon vẫn đứng tại chỗ đang kẻ sát mặt Giang Hằng.

“Anh không biết cười sao?” Damon tràn đầy hứng thú đánh giá đối tượng nghiên cứu liên tục, ánh đèn trên đỉnh đầu chiếu sáng mái tóc vàng của hắn. Giang Hằng khách khí ngửa người ra sau, bình tĩnh chớp mắt, nói ngắn gọn. “Phải xem là với ai.”

“Gương mặt khổ qua rất vô vị.” Trong mắt Damon mang theo sự đồng tình, hắn hạ thấp giọng tạo ra âm gọi cảm vô cùng: “Thế này đi, anh cười một cái,

tôi sẽ không vạch trần bí mật của anh.” Từ cuối cùng nói rất nhẹ, thể hiện thần bí.

“Tôi có rất nhiều bí mật.” Gương mặt cương nghị không có gì biến hóa, trong mắt lóe lên tia phòng bị, thong dong nói: “Không biết anh đang chỉ cái nào?”

Có được phản ứng trong dự đoán, Damon thỏa mãn cười, tiếng cười khàn khàn chói tai mang âm sắc đặc biệt của hắn. Ghé sát vào tai Giang Hằng, nhỏ giọng nói: “Anh thích đàn ông đúng chứ.”

“Vậy thì sao?” Giang Hằng không chút dao động, hắn thích đồng tính là sự thật, sự thật thì luôn không cần để ý cái nhìn của người đời, Giang Hằng cũng không thêm để ý.

Damon cảm thấy thiếu thú vị, vậy hắn làm sao với tên này bây giờ. Hắn nhún vai, rút một sấp bài poker trong túi ra, tay cầm poker dùng sức, bẻ cong sấp bài. Trong chớp mắt, một lá poker mới tinh bay ra, được bàn tay đón lấy, hắn cười vạch sấp bài chính tề trước mặt Giang Hằng. “Tôi sẽ làm ma thuật cho anh xem, chọn một lá đi.”

Giang Hằng tựa hồ cảm thấy vô vị, đứng yên không động, ánh mắt lại nhìn sang chỗ Vu Từ Thạc và Levi nói chuyện rất vui vẻ.

Vu Từ Thạc dựa lên quầy bar, tay cầm ly sâm banh, khi uống sâm banh, cổ họng rung lên, gọi cảm không thể tả.

Levi rút tay vào túi, thân thể hơi ngửa lên, đứng thật gần Vu Từ Thạc. Vẻ mặt của hắn trở nên khá dịu dàng, giọng nói thì vẫn lạnh như băng, “Nói thật đi, anh tới đây làm gì?”

“Có người mời tôi làm việc, người ủy thác không để lại tên họ, kết toán tiền mặt.” Ý cười càng lúc càng đậm theo câu nói, Vu Từ Thạc quay đầu lại, đối diện với Levi, con mắt màu hổ phách sáng lên tia xảo quyệt. Giữa bọn họ chỉ cách nhau chưa tới ba thước Anh, thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương.

Damon chán lối đi của Giang Hằng, trong tay hắn vẫn cầm bài poker, “Nếu anh có thể đoán đúng là lá nào, tôi sẽ để anh đi, anh thấy thế nào?”

Giang Hằng lúc này mới quay sang nhìn hắn, vẻ mặt không có gì biến hóa. Điều này khiến Damon buồn bực, hắn thật sự nhìn không thấu người này, người đàn ông này quả thật kiêu lười như vàng.

“Anh rất thú vị.” Giang Hằng cuối cùng mở miệng nói với Damon, nói xong rút một lá poker trong tay Damon. “Nhưng hôm nay tôi có chuyện quan trọng hơn.”

Giang Hằng không lật lá bài lên, trực tiếp bỏ vào tay Damon. “Con xi cơ.”

Damon cất bài vào ngực, dùng ánh mắt tán thưởng nhìn Giang Hằng, vỗ tay nói: “Khả năng ghi nhớ tốt y như tôi.”

Kể từ khi xào bài, thời gian mỗi lá vút qua chưa đến một phần ba giây, nhưng Giang Hằng lại nhớ kỹ. Damon chỉ có thể nhường đường, nhìn Giang Hằng đi về phía quầy bar.

“Như vậy cũng thú vị rồi, ủy thác nào anh cũng nhận sao?” Levi híp mắt lại, nâng tay phải lên gác qua vai Vu Từ Thạc. Vu Từ Thạc cảm thấy vẻ mặt tính toán gì đó của Levi cực giống động vật nhà mèo gian xảo lãnh khốc, y cười cười: “Người ở đây đều có giá trên mười triệu.”

“Nếu tôi nói là người đó thì sao?” Levi chậm rãi quay đầu, Vu Từ Thạc nhìn theo ánh mắt hắn, cuối cùng chú mục lên Giang Hằng đang tiếp cận bọn họ.

Levi cảm thấy đầu vai đối phương nhẹ run, cười lạnh, “Hai người đã căng thẳng vậy rồi, có người nguyên ý bỏ tiền, muốn mạng anh ta, ý anh thế nào?”

“Cho nên mục tiêu hôm nay của anh là anh ta?” Vu Từ Thạc nhếch môi, nụ cười tiêu sái được ánh đèn ám áp bao bọc.

“Không phải hôm nay, tôi không thể cùng lúc chăm sóc cả hai người.” Càng hướng hồ đối tượng nan giải như Giang Hằng, Levi đương nhiên sẽ không để lộ, so với chuyện điều tra danh sách của Vu Từ Thạc và Giang Hằng, có lẽ hắn bận tâm thái độ của sát thủ này với người đó hơn.

“Tôi cũng vậy, nguyên tắc của tôi là một lần chỉ nhận một ủy thác.” Vu Từ Thạc đáp lại câu tương tự cho Levi, bọn họ cùng quay mặt đi. Khi ánh mắt giao nhau, đôi mắt ngọc lục bảo thâm sâu của Levi dấy lên tia tối tăm. “Nói thật, tôi không cho rằng anh có thể đắc thủ.”

“Phép khích tướng vô dụng đối với tôi, tôi không muốn có bất cứ liên can gì với tên đó nữa.” Vu Từ Thạc thong thả kéo tay Levi đang gác trên vai ra. “Nếu không vừa lòng anh có thể tự động thủ, tuy tôi cũng không cho rằng anh có năng lực giết được anh ta.”

“Ý của anh là, anh hy vọng tôi chứng minh thực lực của mình à, đúng chứ?” Lạnh lùng hást cảm lên, miệng lại gần mặt Vu Từ Thạc thêm hai cm.

Một cánh tay to đột nhiên chen vào giữa hai người, ngăn cản cuộc nói chuyện giữa họ, đôi mắt màu lam gấp nguy không sợ, trên người vẫn tỏa ra làn khí áp bách.

“Đừng khản trương.” Giang Hằng liếc nhìn Levi, cầm một ly sâm banh lên. “Tôi chỉ khát nước.”

Bị quấy nhiễu hưng trí, theo lý mà nói Levi nên không vui, nhưng hắn vẫn duy trì nụ cười lạnh quen thuộc, đứng thẳng người vỗ vỗ vai Giang Hằng. “Tôi hiểu anh, người khản trương rất dễ khát nước.”

Đánh trả vô cùng trực tiếp, chế nhạo rõ ràng, Levi chưa từng biết cái gì là ngôn ngữ khách khí. Trong cái nhìn chăm chú của Vu Từ Thạc và Giang Hằng, hần đi mất hút.

Lúc này, cửa gỗ sang trọng dày chắc hoa lệ được mở ra, người đàn ông bước vào thân hình khỏe đẹp, tóc đen mắt đen, trên mặt mang theo nụ cười nhiệt tình cởi mở. Ngay khi chân bước lên thảm, người chủ trì bữa tiệc trên bục không biết từ lúc nào đã mở micro kích động la lớn: “Chúng ta cùng hoan nghênh vị khách mời danh dự của buổi tiệc hôm nay, CEO của tập đoàn Hàng Minh tinh Chiết Giang Trung Quốc __ quý ngài Ngụy Linh!!”

Ly sâm banh được nâng cao, xung quanh dần vang lên tiếng vỗ tay nhịp nhàng, Giang Hằng và Vu Từ Thạc quay nhìn nhau, đồng thời hiểu được gì đó.

Quý tộc thân phận hiển hách chân chính, luôn luôn xuất hiện vào lúc cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 49: Lập Trường Đối Dịch.

Vu Từ Thạc hơi vặn cổ tay, chất dịch màu đỏ nhuận trong ly tràn ra, bắn về phía Giang Hằng. Giang Hằng lùi ra sau né tránh, hạt rượu bắn tứ phía văng vào vai hần, mùi rượu trái cây lan tràn trong không khí.

“Đừng nói với tôi anh ta là mục tiêu của anh.” Giang Hằng lập tức kéo vai Vu Từ Thạc lại, Vu Từ Thạc cười nghiêng người, vung nắm đấm ra, bờ vai đạt được tự do. “Vậy thì thế nào?”

Vu Từ Thạc đáng chết! Y cứ như con cá chạch trơn trượt!

Bộ âu phục chất liệu hảo hạng cắt may hoàn mỹ, tay Giang Hằng đi lên vào dưới tay áo đối phương, cuối cùng nắm chặt cổ tay y: “Anh không thể động vào anh ta.”

“Vi anh ta là đồng đội, là bạn của anh?” Vu Từ Thạc có thể đọc được sự cảnh giác và không vui trong giọng nói của Giang Hằng, điều này khiến y cảm thấy thú vị, khoe môi cong lên, giống như khiêu chiến, “Nhưng không có quan hệ gì với tôi.”

Vu Từ Thạc rõ ràng là đang đổ dầu vào lửa, Giang Hằng vặn mạnh cổ tay y, kéo y lên lầu hai. “Chúng ta cần tìm nơi yên tĩnh nói chuyện đằng hoàng.”

“Đừng là cần nói chuyện.” Vu Từ Thạc không định phản kháng, ít nhất không phải ở đây, nếu ra tay ngay tại đại sảnh bữa tiệc, thì nhất định sẽ bị chú ý, như vậy đối với ai cũng không tốt.

Cửa phòng ngủ trên tầng hai bị Giang Hằng đi trước mở ra, trên sàn là một áo khoác vest giá cả không rẻ, còn có một chiếc khăn quàng vớt lung tung. Nghe tiếng động, một nam một nữ quần áo không chỉnh tề nhảy bật khỏi giường. Vu Từ Thạc hí hửng, bữa tiệc còn chưa chính thức bắt đầu thì hai người này đã tán tỉnh nhau xong, y thật sự phải cảm thán tốc độ của họ.

Người nam gương mặt khá quen thuộc, hình như là nghị viên thường xuyên xuất hiện trên màn hình tivi. Vu Từ Thạc nhướng mày, đứng sau lưng Giang Hằng nói: “Nơi này hình như đã đầy người rồi, chúng ta tìm chỗ khác thôi.”

“A, không không không, không sao, chúng tôi đã dùng xong rồi.” Nghị viên cười thẹn thùng, nhanh chóng nhặt áo ngoài, khi đi ngang qua người Giang Hằng còn cố ý nhỏ giọng nói một câu: “Xin đừng nói chuyện này ra ngoài.”

Có được cái gật đầu tỏ vẻ của Giang Hằng, nghị viên thở phào, vội bỏ đi.

Cô gái xinh đẹp chậm rãi nhặt khăn choàng khoát lên, bất mãn hừ một tiếng: “Đã biết đàn ông đều không phải thứ tốt lành gì mà, mặc quần vào rồi thì có thể làm người!” Nói xong, còn dùng ánh mắt oán độc trừng mắt nhìn Vu Từ Thạc và Giang Hằng.

Cửa đóng sầm một tiếng, Vu Từ Thạc khóa trái cửa, ôm khuỷu tay, cười như không cười nhìn Giang Hằng: “Đề tôi lặp lại lần nữa, chúng ta đã phân ra hai đường, đừng tiếp tục can thiệp vào hoạt động của tôi.”

Về mặt này của Vu Từ Thạc nhìn giống như một vị phán quan máu lạnh, nguy hiểm nhưng vẫn mang theo lực hấp dẫn chí mạng.

“Là ai muốn anh giết Ngụy Linh?” Giang Hằng quả nhiên là người thông minh, hần trực tiếp bỏ qua mào đầu, đơn giản đưa ra vấn đề.

“Người ủy thác không lộ mặt, tôi nghe nói Ngụy Linh đại diện tập đoàn Hàng Minh đến để bàn về khoảng đầu tư khai thác dầu mỏ ở vùng trung đông.” Khoảng đầu tư bông tay này không phải chỉ có một công ty muốn, mà trong số kẻ cạnh tranh tập đoàn Hàng Minh có thực lực mạnh nhất tự nhiên sẽ trở thành cái gai trong mắt. Công ty đáng nghi ngờ không phải chỉ có một, nhưng những thứ này Vu Từ Thạc không hề quan tâm, y không để ý cười cười, quay mặt đi, “Chúng ta sau này không thể đường ai nấy đi sao?”

“Điều này chỉ sợ rất khó.” Giang Hằng nói thẳng thừng, trừ khi Vu Từ Thạc rời khỏi New York, nếu không bọn họ đụng mặt nhau, chỉ là vấn đề thời gian. Hoặc Giang Hằng sẽ không tiếp tục quan tâm tới số hiệu hệ thống kiểm soát nguy cơ liệt ra, đều có thể ngăn cản bọn họ vô ý dính vào nhau.

Nhưng Vu Từ Thạc và Giang Hằng đều biết rõ, hiện tại muốn bảo đối phương ngừng tay, hầu như không có khả năng.

Trong phòng ngủ hai người đàn ông đối diện nhau, năm đó không ai có thể ngờ được, bọn họ sẽ có ngày thật sự đứng ở vị trí đối địch, tất cả nhất thời trở nên vô cùng hóc búa.

“Có lẽ chúng ta có thể đổi một khởi đầu mới.” Vu Từ Thạc cười ngả ngón, thoáng chốc dán sát người Giang Hằng, hai thân thể phái nam chắc nịch va chạm tạo ra tia lửa kích tình. Chạm năm đám đối phương vung tới, giống như Giang Hằng đã biết trước việc y sẽ vung quyền, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong mắt lại lưu chuyển ngọn lửa dục vọng. “Tôi nhớ anh, còn anh?”

Nếu không nhớ sai, y cũng đã gần hai tháng không chạm vào hắn. Vu Từ Thạc không tức giận vì Giang Hằng đoán được động tác của mình, đây là lần đầu tiên trong nửa năm nay y hồi tưởng lại khả năng nhẫn nại của Giang Hằng. Giang Hằng nói mỗi lần xảy ra chuyện gì Vu Từ Thạc cũng đều giành xông lên trước gánh vác, như vậy là không công bằng với hắn, có lẽ Giang Hằng nói đúng, dù sao hắn hoàn toàn có năng lực gánh vác những việc đó.

“Có lẽ có một chút...” Vu Từ Thạc có thể cảm nhận được lòng bàn tay rộng lớn ấm áp dán lên lưng mình, cùng tiếp cận còn có mùi nước hoa vị thuốc lá trên người Giang Hằng, sự hoài niệm hỗn tạp khó thể hình dung.

Có lẽ có một chút... Lời nói của Vu Từ Thạc luôn mang tới quá nhiều tùy ý và không xác định, lời vừa ra khỏi miệng cũng giống như hơi nóng bốc khói chai, nhưng tuyệt không phải nói dối. Y nói có một chút, thì có nghĩa là thật sự có một chút.

“Một chút là đủ rồi.” Trên cơ bản Giang Hằng thỏa mãn với đáp án này, khoảng cách giữa hai gương mặt trong thoáng chốc xích gần lại, khi đôi môi tiếp xúc nhau, Vu Từ Thạc chợt ngừng lại, nhìn xuống dưới, con mắt màu hổ phách tối đi. Giang Hằng lại tiến gần y hơn, tóm lấy đôi môi y.

Hai đôi môi dán vào nhau, Giang Hằng kháng cản đầu lưỡi của Vu Từ Thạc, đối phương cũng đáp trả thỏa đáng, nhưng không phát triển sâu hơn. Sau mấy giây, Vu Từ Thạc hơi đẩy Giang Hằng ra, nâng mặt Giang Hằng lên: “Hừ, anh luôn có thói quen dùng phương thức này để chào hỏi sao?”

Tay Giang Hằng thuận theo thất lung sát thủ trượt xuống mông, nhẹ ngắt nó, khéo miệng hiện lên nụ cười băng quơ. “Còn có cách này nữa.”

Vu Từ Thạc hí mắt lại, cánh tay còn lại len vào trong áo sơ mi của đối phương, ấn lên lồng ngực chắc nịch của Giang Hằng, dưới da thịt căng chặt truyền tới tiếng tim đập thình thịch, y đẩy Giang Hằng ra. “Được thôi, hiện tại chúng ta có vấn đề mới. Nhưng cạnh cửa không phải là chỗ thích hợp nói chuyện.”

“Có lẽ nơi đó thích hợp hơn.” Giang Hằng đảo người kéo Vu Từ Thạc, Vu Từ Thạc quét chân làm Giang Hằng mất trọng tâm, nhưng cánh tay nắm chặt thì không có dấu hiệu sẽ buông lỏng. Bọn họ ngã về phía chiếc giường đôi cỡ lớn, hai thân hình mềm người khiến chiếc giường màu trắng lồm xồm xuống thật sâu.

Dấu vết tình sự của đôi nam nữ vừa rồi vẫn chưa hoàn toàn tan đi, trên lớp nệm vẫn còn lưu lại mùi hương tình dục nồng đậm, thôi thúc cảm xúc nào đấy.

“Anh nên biết, như vậy hình như không đúng lắm.” Vu Từ Thạc hứng lấy trọng lượng của Giang Hằng, lằm bằm như tự nói.

“Nhưng cũng không tính là sai.” Không then là Giang Hằng, dùng lối suy nghĩ quen thuộc của Vu Từ Thạc để đánh tan quân của y. Tay nắm lấy cổ áo đối phương, kéo âu phục xuống, áo sơ mi bó sát tô điểm thêm thân hình xinh đẹp của sát thủ, cánh tay thẳng tắp, lồng ngực mạnh mẽ đầy đặn, cơ bụng chắc nịch hoàn mỹ, gương mặt anh tuấn không chút yếu nhược, nhưng cũng không chút thô tục, nụ cười thiện ý trên miệng giống như ánh mặt trời ấm áp trong ngày đông, không biết có bao nhiêu phụ nữ phải gục ngã vì ma lực kinh người này.

“Anh biết tôi đã nhận ủy thác rồi, thì không có khả năng chấm dứt vì anh.” Vu Từ Thạc xem trọng danh dự sát thủ, cũng không cho rằng tất yếu phải vì Giang Hằng mà phá bỏ nguyên tắc của mình.

“Rõ ràng anh đang suy nghĩ, nếu không chúng ta sẽ không tới đây.” Giang Hằng nâng mặt Vu Từ Thạc lên, đặt nụ hôn thật sâu lên miệng y. Vu Từ Thạc khẽ nhíu chân mày, trên mặt y vẫn mang theo nụ cười, nhưng không giống bình thường, vì trong mắt không mang ý cười. “Anh định dùng phương thức này ngăn cản tôi?”

Thời gian giống như lùi về rất nhanh, chồng lên ba năm quen biết của họ.

“Sẽ không như vậy đâu, Giang Hằng.” Bóng tối trong mắt Vu Từ Thạc càng đậm thêm. “Những thứ này đã không thể thay đổi suy nghĩ của tôi nữa.”

Có vài chuyện không có nối tiếp, chỉ có thể trở thành hồi tiếc.

“Đây không phải là thủ đoạn, tuy tôi thật sự hy vọng anh dừng lại.” Giang Hằng lắc đầu phủ nhận, giọng nói thấp trầm mang theo từ tính khó thể hình dung, mỗi một từ đơn từ miệng hắn phát ra, đều sẽ theo đó sản sinh lực hấp dẫn không thể nào kháng cự, tác động đến mỗi sợi thần kinh của Vu Từ Thạc.

Đôi môi lại dán sát vào nhau, nụ hôn kịch liệt kéo dài đến mức sắp nghẹt thở, khiến tế bào toàn thân đều rung động. Đôi tay bọn họ đều đã rất lâu không được tiếp xúc với nhiệt độ của đối phương, mỗi nơi ngón tay đi qua đều sẽ dẫn lên nhiệt độ không thể nào hạ xuống, ánh mắt giao triền trong bầu không khí ái muội.

“Anh có thể dùng hết khả năng của anh...” Nhịn không được phát ra tiếng rên rỉ, Vu Tử Thạc cắn lên cánh tay Giang Hằng, hiện tại giọng nói của y đã khàn đi. “Tôi cũng sẽ không hạ thủ lưu tình.”

“Nói như vậy chúng ta vẫn là hai bên đối địch.” Giang Hằng nhú chặt mày, không ngờ được lần này sát thủ lại khó thuyết phục như thế. Có vài thứ dâng lên từ sâu trong tim, theo dòng máu lưu chuyển tới đỉnh đầu, “Anh xuất viện khi nào?”

“Sau khi tỉnh lại, có thể đang phát sốt, tôi dùng cánh tay còn lại rút ống truyền dịch ra.” Vu Tử Thạc tường thuật với giọng nói vô cùng bình tĩnh, y đã quen với những tình huống như vậy từ lâu rồi.

Ngôn ngữ bình tĩnh luôn có lực phá hoại, cảnh tượng Vu Tử Thạc rút mạnh ống truyền dịch ra trực tiếp xông vào đầu Giang Hằng, giống như quả bom đã xưa cũ đột nhiên phát nổ.

Kéo mạnh sát thủ vào lòng, đẩy mắt Giang Hằng giăng đầy mây mù, nghiêng răng nghiêng lợi: “Vu Tử Thạc, anh thật sự không nên nói với tôi những điều này.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 50: Dưới Sự Trầm Mặc.

Ngọn đèn mờ ảo trong căn phòng vừa tiến hành tình sự, ngón tay Giang Hằng len vào tóc Vu Tử Thạc, dưới cự ly gần, hẳn chăm chú nhìn gương mặt đối phương. Mái tóc màu nâu nhạt đã bị nhuộm thành đen, càng tô điểm thêm làn da trắng ngần của sát thủ. Về mặt tự nhiên thông thả, giọng điệu bình tĩnh, nếu đây là kỹ xảo của Vu Tử Thạc, vậy khó tránh khỏi có chút sợ ý, chỉ cần lúc này trong giọng nói của y hơi mang theo trách cứ, Giang Hằng rất khó không dao động.

Vu Tử Thạc thản nhiên nhìn lại Giang Hằng, không chút để ý về mặt áy náy của đối phương, “Tôi không phải cứ mắc bệnh thì liền cần người chăm sóc.”

Dù sao đây không phải lần đầu tiên, mấy năm trước Giang Hằng cũng từng bỏ đi khi y nhập viện, với cá tính của họ mà nói, điều này vô cùng bình thường hợp lý. Phạm là những thứ hợp lý, thì không nhất định phải nghiên cứu quá sâu.

“Tôi vẫn nợ anh một chuyện.” Khi ở phòng nghiên cứu dưới đất hẳn từng đáp ứng, nếu Vu Tử Thạc có thể sống sót trở về, thì sẽ nói hết chuyện của mình cho y nghe. Da thịt sau lưng của Vu Tử Thạc vẫn như trong ký ức, chắc cứng và trơn láng, một khi chạm vào, thì sẽ khiến người ta không muốn buông tay, “Khi tôi còn nhỏ, người nhà luôn quen giấu tôi đi, để không ai biết đến sự tồn tại của tôi.”

Một sự tồn tại bị che giấu đã lâu, điều này giải thích tại sao Giang Hằng lại dễ dàng thoát ly khỏi dòng người như thế, mai danh ẩn tính sinh sống.

“Có một hôm tôi ngẫu nhiên về nhà, phát hiện người nhà không còn nữa.” Nói tới đây, Giang Hằng hít mắt lại, đôi mắt màu lam xuất hiện gọn sóng. Vu Tử Thạc kéo cổ áo Giang Hằng, cách lớp áo sơ mi hôn lên ngực hắn, “Để tôi đoán xem. Anh thấy được di thể của bọn họ, nhưng thậm chí anh không biết là ai làm.”

Thuận theo lồng ngực hướng lên, đầu lưỡi lướt qua cổ, Vu Tử Thạc hôn cầm Giang Hằng, tí mỉ thường thức mùi vị của hắn. “Sau đó cảm giác vô lực chưa từng có bao trùm lấy anh, anh chỉ có một ý niệm, chính là báo thù.”

Sau sự trầm mặc của Giang Hằng, là bóng tối khổng lồ của tử vong, hẳn từng nói, có vài chuyện hẳn không nói đương nhiên là có lý do của hắn. Hiện tại nghĩ tới cũng không sai. Hơn ba năm trước vào cái đêm đâm phải mình đó, câu nói ‘hiện tại tôi không thể nói với anh, vì tôi cũng không biết.’, không phải là phổ biến, mà là lúc đó Giang Hằng vẫn chưa biết được toàn bộ chân tướng.

Thuận theo cảm hướng lên, tóm lấy đôi môi đối phương, “Anh muốn dùng hết mọi biện pháp để gia nhập vào tổ chức chính phủ, hy vọng nhờ vào khả năng của mình điều tra chân tướng nằm ở đâu. Đây cũng là nguyên nhân ban đầu anh chế tạo bộ hệ thống đó.”

Giang Hằng thâm cảm thán không hổ là Vu Tử Thạc, tuy đây không phải là câu chuyện hoàn chỉnh, nhưng cũng không kém bao nhiêu. Nhìn về mặt của Giang Hằng, Vu Tử Thạc đương nhiên cũng hiểu mình nói đúng.

Vật thể băng lạnh cứng rắn dính vào bụng, động tác Giang Hằng hôn Vu Tử Thạc bất chợt ngừng lại, thân thể căng chặt, cơ bụng sáu múi như ẩn như hiện. Vu Tử Thạc cười dùng khẩu súng ma sát qua lại ở trước bụng Giang Hằng. “Câu chuyện không tồi, đáng tiếc anh chỉ đang muốn kéo dài thời gian.”

Trải nghiệm và bị kích muốn báo thù với đủ màu sắc của Giang Hằng sẽ khiến người ta đồng tình, nhưng không đáng để Vu Tử Thạc quá mức chú tâm, chuyện thế này y thấy qua rất nhiều, ít nhất y từng giết mấy chục người đến báo thù, cũng giúp không ít người muốn báo thù giết người.

“Tôi đang thực hiện lời hứa.” Giang Hằng hiểu rõ phương pháp này không thể níu giữ Vu Tử Thạc quá lâu, hiện tại Vu Tử Thạc cũng không còn thỏa hiệp vì hắn nữa. Đời người giống như một chiếc đồng hồ không ngừng quay, một giờ qua đi sẽ không trở lại, đây là sự biện giải tốt nhất đối với tình trạng hiện tại của họ.

“Hon nữa anh đừng quên, vừa rồi anh đứng cùng với vị FBI kia.” Mỗi một sát thủ như Vu Tử Thạc đến đây xử lý vấn đề hóc búa, thì chắc là một chủ thuê vô cùng cẩn thận cực đoan, dạng người này nhất định sẽ đứng gần đó, tận mắt nhìn thấy nhiệm vụ được hoàn thành. Sát thủ mình thuê lại đứng rất gần FBI, nhất định sẽ đẩy lên lòng nghi ngờ của chủ thuê.”

“Cho nên anh cố ý nói chuyện với Damon, để người ủy thác của tôi cho rằng anh cũng là một thành viên của FBI.” Mắt Vu Tử Thạc lóe lên tia sáng lạnh, con mắt phủ đầy sát khí tỏa ra hơi thở âm lạnh. Nói chuyện với Damon, động tác rút bài poker giống như đang ra ám hiệu, sau đó lại đi tìm y, hơn nữa làm ra những động tác thân mật mà người bên cạnh khó hiểu, căn bản đều nằm trong kế hoạch của Giang Hằng!

“Xem ra hiện tại hoàn cảnh của anh không may lắm.” Cảm thấy khẩu súng chỉ mạnh vào ngực, Giang Hằng mỉm cười, trấn định như không nhìn Vu Tử Thạc. Mới đầu đây chỉ là dự định của hắn, lúc đó hắn còn không biết mục tiêu của Vu Tử Thạc là Ngụy Linh.

“Đừng cho rằng tôi không biết anh đang tính toán cái gì.” Tay nhẹ nhàng đặt lên cò súng, nụ cười trên khóe miệng sát thủ mang theo hơi lạnh rét buốt. “Anh muốn cứu Ngụy Linh, chẳng qua là vì anh cảm thấy mắc nợ Ngụy Linh.”

Nói là mắc nợ cũng không sai, dù sao trước đó Giang Hằng đã phụ bạc Ngụy Phong. Hắn nắm cánh tay cầm súng của Vu Tử Thạc, ánh mắt từ đầu đến cuối chỉ đặt lên mặt đối phương. “Người ủy thác của anh nhất định sẽ tìm đến anh, cự tuyệt anh ta, sau đó lại tới tìm tôi.”

“Không, anh đừng mơ.” Giọng nói không phập phồng, lạnh lẽo giống như gió thổi qua ngoài cửa sổ.

“Vu Tử Thạc, anh có nghĩ xem tại sao thanh tra Khônggren lại xuất hiện ở đây không?” Giang Hằng bóp chặt cổ tay y, viên đạn của khẩu súng giảm thanh suýt qua người, cắm vào tủ quần áo làm bằng gỗ sau lưng. Vết thương bị rách ra chảy lan máu, dung hợp với áo sơ mi màu đỏ sẫm. Về mặt của Giang Hằng không có chút thay đổi nào, giờ tay chụp lại nắm đấm của Vu Tử Thạc, “Anh không hiểu điều này nghĩa là gì sao?”

“Tôi không cần phải hiểu.” Tay giữ súng bị bẻ ngược không thể phát động toàn bộ sức lực, Vu Tử Thạc cong đầu gối nhắm vào ngực Giang Hằng. Giang Hằng nghiêng người né đi, gương mặt bên phải lập tức chịu ngay một đập mạnh bạo, đôi mắt như hồ thu bình tĩnh cuối cùng cũng lóe lên lửa giận, một đấm đập tới cằm Vu Tử Thạc, găm nhẹ: “Anh không có được một ngày không khiến người khác lo lắng cho anh sao!”

Lau sạch máu chảy ra khóe môi, Vu Tử Thạc cười lạnh, ánh mắt càng thêm tối đi, “Đó thật sự là quá vinh hạnh.”

“Tôi sẽ cố hết sức bảo vệ Ngụy Linh, tôi cho anh một cơ hội nữa, cự tuyệt vụ ủy thác này.” Hoàn toàn là giọng điệu mệnh lệnh, Giang Hằng không định thương lượng cùng sát thủ. Hắn nhấn giọng, mang theo sự tuyệt đối. Vu Tử Thạc vẫn luôn cho rằng khi Giang Hằng dùng giọng điệu này nói chuyện với mình, lại có sự gọi cảm mà người khác không thể sánh nổi.

“Chỉ có hai khả năng để tôi chấm dứt ủy thác.” Vu Tử Thạc nhướn mày, bình tĩnh nói, “Mục tiêu chết, hoặc tôi chết.”

Quyền đám cược đá, ai cũng không rơi xuống thế hạ phong. Giang Hằng tung một quyền ngang, đánh rớt khẩu súng của Vu Tử Thạc. “Anh muốn chết đúng không?”

“Anh cảm thấy tôi sẽ chết sao?” Ngửa ra sau né tấn công của Giang Hằng, thuận tay kéo cổ áo đối phương ném về chỗ cửa sổ. Giang Hằng xoay người giữa không trung, tay nắm lấy mép cửa sổ đứng ổn, rồi bày ra thế đánh nhau lần nữa, găng da quét xuống sàn mang theo bụi đất, tường thuật sự thật. “Đã mấy lần anh xem chết rồi.”

Trận chiến từ trên giường chuyển xuống sàn, Vu Tử Thạc cười đứng ổn lại, lặp lại từ hình dung để nhấn mạnh. “Là xem chút.”

Cùi chỏ thúc mạnh lên bị cản lại, hai cánh tay giằng co, bọn họ hầu như ở thế ngang bằng, nhưng ai cũng không dám thả lỏng một chút.

“Giang Hằng, anh thật đáng ghét.” Khi y nói câu này là nghiêng răng nói ra, nếu đôi mắt thật sự biết nói chuyện, trong mắt Vu Tử Thạc có thể đã phi ra mấy ngàn cây kim.

“Anh cho rằng anh được yêu thích lắm sao?” Trả lời vô cùng bất mãn, Giang Hằng nhún mày.

“Vậy anh thích hay không?” Tay Vu Tử Thạc đột nhiên buông lực, thuận thế nắm cổ tay Giang Hằng. Xương cổ tay truyền đến cơn đau, mồ hôi trượt xuống từ trán Giang Hằng, đầu ngửa ra sau, đập mạnh vào trán Vu Tử Thạc, hắn nhân cơ hội rút tay ra, một vết ứ thâm rõ ràng ở ngay phần cổ tay, đợi Vu Tử Thạc đứng ổn lại, súng đã chỉ vào giữa đầu, tình thế thoáng chốc nghịch chuyển, hắn nói ngắn gọn, gằn mạnh: “Thích.”

“Nhưng tôi vẫn ghét anh.” Ánh mắt đảo sang chỗ khác, Vu Tử Thạc nhún vai, đối với một đối thủ như Giang Hằng, quả nhiên không thể sợ y.

“Tôi nhớ có người từng nói, ghét cũng là một loại của thích.” Khẩu súng dịch xuống, cuối cùng chỉ vào cổ họng đối phương, Giang Hằng dán sát vào người y, “Điều đáng may mắn là, chúng ta không ai giết được ai.”

“Sao anh lại biết?” Vu Tử Thạc nhướn mày nhìn hắn, trong ánh mắt mang theo khinh thường hiếm thấy. “Anh có muốn thử không, hiện tại cho tôi một khẩu súng...”

“Vừa rồi anh đã có một khẩu súng rồi.” Giang Hằng ngắt lời, khả năng bắn súng của Vu Tử Thạc thế nào sao hắn lại không biết? Nhưng hắn còn sống, điều này nói rõ tất cả, cho dù người trước mắt muốn phủ định thế nào. Dùng súng nâng cằm đối phương, Giang Hằng hôn lên môi Vu Tử Thạc, “Còn nữa, nếu anh thật sự muốn kết thúc tất cả, anh không nên tiếp nhận ủy thác này.”

Nơi này là New York, chỉ cần có khả năng có vụ mưu sát xảy ra, bộ máy nhất định sẽ liệt ra số hiệu.

“Anh nhận ủy thác này, vì anh muốn gặp tôi.” Cuối cùng cho ra kết luận, trong mắt Giang Hằng và Vu Tử Thạc đồng thời hiện lên tia sáng dị thường.

“Cảm giác tự kỷ thật tốt. Nếu giá cả hợp lý thì ngay cả ủy thác thanh lý phần mộ tổ tiên của anh nói không chừng tôi cũng sẽ suy nghĩ.” Vu Tử Thạc cười nâng mắt Giang Hằng, ngón tay chạm vào tóc mai, mái tóc nhìn thì suông mượt nhưng lại mang theo sự cứng cáp khó thể dự đoán, nhưng không hề thô ráp.

“Anh không phải người yêu tiền, tiền bạc đối với anh mà nói vĩnh viễn chỉ là thứ phụ kiện, nếu không anh sẽ không nhận vụ ủy thác của Sarah Grano.” Hần cứ phân tích y như vậy, giống như một tiến sĩ nghiên cứu tâm lý học, mà quả thật Giang Hằng cũng đã lấy được học vị này.

“Anh cho rằng anh rất hiểu tôi sao?” Con mắt màu nhạt che giấu tia sáng sắc nhọn, Vu Tử Thạc dùng tốc độ cực nhanh né khỏi người Giang Hằng, trong chớp mắt, y đã vút ra sau lưng hắn, cánh tay kẹp chặt cổ họng đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 51: Giao Dịch Phi Pháp.

“Tôi chưa từng giết người quá tốt.” Cánh tay để lại vết thâm đỏ sậm trên phần cổ Giang Hằng, Vu Tử Thạc cắn răng chịu hai cùi chỏ mạnh bạo. “Tập đoàn Hàng Minh ngoài mặt là tham gia giao dịch dầu mỏ, nhưng thật ra là đang âm thầm buôn lậu.”

Xí nghiệp có thể phát lên nhanh chóng tại đại lục Trung Quốc, bối cảnh đều không mấy sạch sẽ, ai mà chưa từng giăng cạm bẫy hãm hại ba bốn đối thủ, hại người khác thân bại danh liệt, nhà nát người tan? Nếu không thể nhẫn tâm máu lạnh, thì sao có thể có chỗ đứng trong thương giới?

Nhân lúc Vu Tử Thạc đang điều chỉnh hơi thở, Giang Hằng nắm chặt tay y, bẻ ngoặc lại nhanh chóng, “Ngụy Linh vừa tiếp nhận tập đoàn Hàng Minh không lâu, anh ta không biết những trò cha anh ta làm, hơn nữa, cha anh ta cũng không hoàn toàn ẩn cư sau màn.”

Tiếng chuông điện thoại đột nhiên vang lên, trong căn phòng yên tĩnh tạo nên chấn động kỳ lạ.

Vu Tử Thạc đi qua nghe máy, người ở đầu bên kia mở miệng trước, “Mù Đen, xin anh giải thích một chút tại sao anh lại đứng chung với người của FBI. Tôi đến tìm anh giúp tôi xử lý vấn đề, chứ không phải để anh liên thủ với người khác hãm hại tôi.”

“Yên tâm đi, tôi không có ‘thói quen’ hợp tác với người khác.” Sát thủ không vì hoài nghi của người ủy thác mà tức giận, chỉ dùng giọng nói bình tĩnh nhàn nhã nói chuyện, giọng nam trong trẻo nghe gọi cảm vô cùng. Sau đó y mang theo ý tứ sâu xa nói ra một cái tên. “Anh Miller Volland.”

Miller Volland ở đầu bên kia hơi sợ hãi một chút, qua khá lâu, nhưng không ngờ Fay vẫn nhớ rõ giọng nói của hắn, “Tôi hy vọng anh có thể tốc chiến tốc quyết.”

Giọng nói của Miller càng cứng, có thể nghe ra được hắn đang kích động. Quả nhiên hắn và Nohn Iglesias cùng lúc xuất hiện ở hội trường hôm nay không phải là ngẫu nhiên, Vu Tử Thạc đã điều tra qua bối cảnh, trong số đối thủ cạnh tranh cùng tập đoàn Hàng Minh, có một công ty vô cùng ẩn mình đầu tư một số tiền không hề nhỏ, nhưng trên thực tế công ty này là công ty rỗng đã chuyển tay không dưới năm lần, vô cùng phù hợp với tác phong làm việc của xã hội đen.

“Như anh mong muốn.” Vu Tử Thạc nhặt súng lên, nhét vào sau lưng. Ủy thác chính là ủy thác, không liên quan đến ân oán cá nhân.

Nghe được đáp án của Vu Tử Thạc, Miller thở phào một hơi, không thẹn là sát thủ đỉnh cao, trong công việc không xen tạp chút tình cảm riêng tư nào. “Còn nữa, tôi hy vọng anh sẽ ra tay tại đại sảnh tiệc.”

Miller hiểu rõ, chỉ giải quyết Ngụy Linh thì không đủ, bữa tiệc tối nay có không ít phóng viên, hắn muốn cái chết của Ngụy Linh sẽ dẫn đến náo động, khiến người của tập đoàn Hàng Minh không còn dám nhận khoản đầu tư này nữa, đồng thời cũng có tác dụng cảnh tỉnh những đối thủ cạnh tranh khác. Người đàn ông hai mươi lăm tuổi này không ngờ lại có tâm cơ nặng như vậy.

“Tốt nhất anh nên nhắc nhở bạn anh, nếu anh ta có ý đồ gây cản trở, Scarter đã quyết căn chặt tập đoàn Hàng Minh không buông, đến lúc đó người chết không chỉ có một mình Ngụy Linh.” Miller vén mái tóc dài đến eo, nói bằng giọng điệu lạnh lẽo.

“Tốt nhất anh cũng nên nhận rõ lập trường, nếu anh và người của anh dám cản trở tôi, việc mua bán bản thiêu này sẽ lập tức thất bại.” Vu Tử Thạc hiểu tính cách của Miller, tên thanh niên khó dò và cẩn thận này làm chuyện gì cũng nhất định có hai sự chuẩn bị, Miller sẽ không để át chủ bài giành thắng lợi lên một mình sát thủ.

“Anh lo tôi sẽ phản bội anh?” Miller cười lạnh, tay chống lên bàn.

“Phản bội có thể, nhưng đừng để tôi biết.” Vu Tử Thạc cười cúp máy.

Tiếng mở khóa vang lên, Giang Hằng nhìn theo Vu Từ Thạc đi ra, trước khi sát thủ đi, đã để lại cho hắn đủ tin tức. Nếu có cách khiến Miller Volland tin rằng hắn bị sát thủ phản bội, từ đó làm chuyện can thiệp vào cục diện, Vu Từ Thạc sẽ có thể có lý do chính đáng cự tuyệt lần ủy thác này.

Còn chưa đến hai tiếng nữa bữa tiệc sẽ kết thúc, thời gian vô cùng cấp bách. Khi Giang Hằng trở về đại sảnh tiệc, mấy nhà kinh doanh và phóng viên tản ra lẻ tẻ đã nhanh chóng tụ lại, tiếng nói chuyện và tiếng cười vọng đầy hội trường, cảnh tượng vô cùng hài hòa, nhưng có ai ngờ được qua một lát nữa từ thân sẽ giáng lâm, đoạt đi sinh mạng con người?

Giang Hằng đứng cạnh tay vịn cầu thang tỉ mỉ đánh giá Miller Volland đang ôm tay đứng trong bóng râm, hắn không giao kết nhiều với người này, nhưng có thể từ thái độ cảnh giác và hành vi của đối phương mà phán đoán ra Miller có tính cách vô cùng cẩn thận, nhìn từ góc độ tâm lý học, người thế này thường xuyên có thói quen chuẩn bị phương án dự bị. Như Vu Từ Thạc đã nói tới chuyện người ngoài can thiệp, vậy có lẽ sát thủ có mặt ở đây, không chỉ một người?

Ánh mắt quét qua từng người, Giang Hằng tìm kiếm mục tiêu có những đặc điểm phù hợp.

“Anh nên khuyên bạn của anh, nếu anh ta muốn giết người ở đây, tôi sẽ bắt anh ta.” Khônggren Charlie đi tới cạnh Giang Hằng, con mắt đậm màu vẫn sáng như trước, chuyên chú đặt lên người Vu Từ Thạc.

“Anh đến bảo vệ Ngụy Linh đúng không?” Thấy Damon Myron đi cạnh Ngụy Linh, Giang Hằng đoán. “Nhưng đây không phải toàn bộ.”

Phán đoán một phát trúng đích, câu nói của người đàn ông giống như con dao phẫu thuật sắc bén, rạch thẳng chỗ yếu hại. Khônggren không thể không nhìn lại người vô cùng ân mật này. “Từ đâu mà thấy?”

“Đối với một nhà phân tích, chỗ thích hợp nhất là có thể ở cự ly gần quan sát đánh giá đối tượng. Nhưng anh lại để Damon ở cạnh Ngụy Linh__” Giọng nói ổn định chậm rãi, “Với danh nghĩa bảo hộ, thực chất là điều tra. Cách làm quen thuộc của FBI.”

“Không sai, chúng tôi có tình báo.” Khônggren không nói tí mĩ, từ đó có thể thấy được sự cẩn thận trong tính cách của hắn, “Nếu sát thủ đó muốn chết ở đây, tôi cũng cảm thấy hối tiếc.”

Lần trước vì Mũ Đen đã thương người, khi Khônggren nổ súng với ý đã không chút do dự, lần này cũng sẽ không ngoại lệ.

“Tôi kiến nghị anh nên đi hỏi tên ấy một chút.” Giang Hằng đảo mắt, tới chỗ Miller Volland đang đứng. Khônggren liếc nhìn Miller một cái, rồi lại quay về tỉ mỉ đánh giá biểu tình của Giang Hằng. “Cánh tay đặc lực của Nohn Iglesias tập đoàn Scarter, nghe nói số lần anh ta thuê sát thủ giết người còn nhiều hơn số lần tề dâm của tổng thống khi còn nhỏ.”

Không thể phủ nhận, thời gian Miller hành tẩu trong bóng tối không ngắn hơn bất cứ ai ở đây, hay nên nói, hắn sớm đã trở thành một bộ phận của bóng tối.

“Miller giống như một con rắn độc xảo quyệt, không ai có thể bắt được đuôi của hắn. Những kẻ vọng tưởng muốn thò tay ra, đều bị hắn cắn chết.” Khônggren sờ cằm, khi hắn làm hành động này, rất giống một tướng quân túc trí đa mưu.

“Muốn đối phó với rắn, chỉ có thể đặt cạm bẫy, để nó tự chui vào.” Giang Hằng nhớ câu nói dụ rắn ra khỏi hang, hắn gác tay lên tay vịn cầu thang, ánh mắt chưa từng rời khỏi người Miller, “Điều anh phải làm chỉ là đi tới đó nói vài câu với anh ta, để anh ta tự loạn nhịp bước.”

“Trung Quốc có câu cổ ngữ, là ‘đánh rắn động cỏ’.” Khônggren thu ánh mắt lại, người đàn ông trước mặt so với trong tưởng tượng của hắn còn thông minh hơn, ngoại hình của người phương Tây với mái tóc đen, có lẽ anh ta có huyết thống của người phương Đông?

Miller Volland cầm ly rượu, nhìn FBI đang đi lại phía mình, ngón tay thon dài vuốt qua tóc, trong nụ cười mang theo sự ưu mỹ. “Khônggren Charlie, tổ trưởng tài năng của tổ điều tra tội phạm FBI, thật là vinh hạnh.”

“Mạng lưới tình báo của Scarter quả nhiên không thể xem thường.” Khônggren lịch sự mỉm cười, trong mắt lại cất giấu tia sắc bén.

“Tôi nghe nói anh đã quy ẩn về vườn lâu rồi, không lo câu cá giải khuây, tới đây làm gì?” Trong câu nói uyển chuyển của Miller, dường như có cất giấu kim độc.

“Nghỉ phép dài hạn, hiện tại về bắt rắn. Nghe nói tới nay ở đây sẽ xảy ra chuyện thú vị, anh phải cẩn thận, đừng để tôi nắm được đuôi.” Khônggren nói nhẹ vỗ ngực Miller. Hắn không che giấu dụng ý của mình, từng chữ nhắm vào chỗ yếu hại của Miller.”

Miller Volland nhìn Khônggren đi khỏi, ánh mắt thoáng chốc mang đầy sát khí, nắm chặt ly rượu trong tay, quay người đi tới phòng vệ sinh. Giấu người sau vách tường, hắn rút đi động ra, lạnh lùng nói: “Đừng đợi Mũ Đen nữa, tôi muốn anh hiện tại ra tay giải quyết Ngụy Linh!”

Sau rượu khai vị, Ngụy Linh chuẩn bị đi lên bục diễn giảng phát ngôn, hắn đứng trước micro, điều chỉnh cả vạt, vừa định mở miệng, lập tức bị một người lao tới từ bên phải đè ngã. Đồng thời, hai phát đạn vút qua đỉnh đầu hắn bắn xuyên cửa sổ, rắc rào rào, tiếng thủy tinh bể nát vang lên cùng tiếng kêu gào.

Ngụy Linh ngẩng đầu nhìn người đang đè lên mình. “Lục Thiên Thần? Sao anh lại ở đây? Hiện tại đang xảy ra chuyện gì? Có người muốn giết tôi sao?”

Giang Hằng kéo tay Ngụy Linh, ngăn cản hắn hỏi tiếp, “Đi mau.”

“Đợi đã, tôi không thể đi, tôi nhất định phải đọc diễn văn công bố hợp đồng khai thác dầu mỏ cho tập đoàn Hàng Minh.” Ngụy Linh bị Giang Hằng kéo xuống bục, nhưng không muốn đi tiếp.

Giang Hằng ấn mạnh hán xuống dưới người, tránh một phát đạn khác, thấp giọng gầm lên: “Nếu anh không muốn ngày mai có người đứng trước phần mộ của anh đọc diễn văn, tốt nhất anh hãy quên vụ diễn thuyết đáng chết này đi.”

“Anh dẫn anh ta đi trước.” Khônggren không biết từ lúc nào đã đến sau lưng Giang Hằng, bắn một phát lên trần nhà, tiếp theo hán bước lên bục, giơ huy hiệu cảnh sát, muốn không chế hiện trường. “FBI đây, không cần sợ! Mời các vị xếp hàng chỉnh tề!”

Gần như là tha Ngụy Linh vào phòng nghỉ ngơi, Giang Hằng khóa trái cửa, giữ súng đứng trước cửa, nghe tiếng vang bên ngoài, tiếng huyền não trong đại sảnh cuối cùng cũng được Khônggren dập tắt.

Ngụy Linh há miệng thờ đốc, còn chưa hoàn hồn. “Có người muốn giết tôi sao? Nhưng sao anh lại biết? Và tại sao anh lại xuất hiện ở đây?”

Ngụy Linh một khi đã hỏi thì hỏi không dứt, điều này là chỗ Giang Hằng không thể chịu được nhất ở hán. Không phải Vu Tử Thạc, y không ngốc như thế, trước khi chắc chắn một trăm phần trăm bắn chết được mục tiêu thì y sẽ không ra tay. Nhưng nhất định Vu Tử Thạc đang ở gần đây, Giang Hằng không rảnh phân tâm vào lúc này, một chuỗi câu hỏi của Ngụy Linh quấy nhiễu tinh lực của hán, hán trừng mắt nhìn Ngụy Linh, thấp giọng gầm lên: “Câm miệng!”

Căn phòng lập tức yên tĩnh, lúc này Giang Hằng nghe được trên trần nhà ngoài hành lang truyền đến tiếng sột soạt khác thường.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 52: Sự Việc Phát Triển.

“Nằm xuống.” Trong ống thông gió vang lên tiếng người, âm vọng khiến câu nói trở nên mơ hồ, nhưng vẫn rất quen thuộc.

Giang Hằng lập tức lao tới đẩy Ngụy Linh xuống đất, đồng thời, ầm một tiếng, trần nhà trên đầu bọn họ bị nổ vụn, trong không khí lan ra mùi bụi và thuốc súng.

Tiếp theo, một người từ trên rớt xuống, giống như túi ni lông rách nát, là một thi thể, máu từ lỗ đạn giữa chân mảy chảy lan ra.

Giang Hằng nhìn một lúc, nắm chặt súng trong tay, nghiêm giọng nói vào lỗ đen vừa bị nổ: “Xuống đây.”

Một bóng người nhảy xuống, động tác rất thoải mái nhanh gọn, trên mặt mang nụ cười thông dong, “Đây là thái độ nên có đối với người giúp đỡ anh sao?”

Trên quần áo và mặt mũi của Vu Tử Thạc dính đầy bụi, chắc là do vụ nổ xảy ra ngay bên cạnh. “Tên đó là sát thủ.” Lúc này Giang Hằng mới chú ý đến khẩu súng ở eo của thi thể dưới đất, đối mặt với Mũ Đen, còn chưa rút súng đã mất mạng, thật đáng thương.

“Tôi chắc chắn phải thừa nhận Miller trong hai năm nay đã trưởng thành rất nhiều.” Vu Tử Thạc rút khăn tay lau mặt, “Sát thủ ở đây không phải chỉ có một.”

“Anh là nói, còn người khác nữa?” Sắc mặt Giang Hằng càng lúc càng âm trầm, trong lúc nói chuyện, tiếng vang bên ngoài truyền vào tai.

“Nhưng Miller xong rồi.” Vu Tử Thạc mở chốt an toàn cho khẩu súng, đi tới gần cửa. Giang Hằng nắm chặt súng, đi theo đứng một bên, “Sao anh biết?”

Trên bục diễn thuyết của đại sảnh yến tiệc, micro đột nhiên phát ra tạp âm, phóng lớn âm thanh gấp mấy lần vang rõ toàn hội trường:

— “Yên tâm đi, tôi không có ‘thói quen’ hợp tác với người khác... Anh Miller Volland.”

— “Tôi hy vọng anh có thể tốc chiến tốc quyết. Còn nữa, tôi hy vọng anh ra tay tại bữa tiệc hôm nay... tốt nhất anh nên nhắc nhở bạn của anh, nếu anh ta muốn cản trở... lúc đó kẻ chết không phải chỉ có một mình Ngụy Linh.”

Ánh mắt mọi người đều xoẹt cái quay sang Miller Volland đang đứng á hợng trong góc, ngay cả trong mắt của Nohn Iglesias cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Giang Hằng nhíu mày, nhìn Vu Tử Thạc, “Anh nghe lén tất cả đường điện thoại trong các phòng?”

“Là bản thân Miller.” Vu Tử Thạc cười nhếch miệng, nụ cười vô cùng xinh đẹp. “Người như anh ta nhất định sẽ để lại chứng cứ phản chiều, anh ta không định để tôi còn sống sót rời khỏi đây sau khi nhiệm vụ hoàn thành, đây cũng là nguyên nhân Miller nặc danh báo FBI.”

Còn về băng ghi âm tại sao lại ở trong tay Vu Tử Thạc, “Không cần nói, là chuyện tốt do Hắc Nha làm đúng không?”

Ngay khi cửa mở ra, một phát đạn trong dự định bắn xẹt trước ngực sát thủ, Vu Tử Thạc thương thức về mặt buồn bực của Giang Hằng, cười ha hả: “Anh ta thiếu nợ tôi một lần, tôi nghĩ không ra lúc nào hồi đáp tốt hơn.”

Bị còng tay khổng chế giữa nơi sáng rực, chân mày Miller nhăn lại không chịu thể hiện sự yếu thế. “Băng ghi âm đó không thể tạo thành chứng cứ kết tội thanh tra Khônggren, tôi bị hãm hại.”

Khônggren mỉm cười, bẻ ngược tay Miller còng lại, lấy di động ra, “Vậy nếu đó là đoạn ghi âm từ chính điện thoại của anh phát ra thì sao?”

Nhấn nút phát, một giọng nói lạnh lẽo vang lên: “Đừng đợi Mũ Đen nữa, tôi muốn hiện tại anh hãy ra tay giải quyết Ngụy Linh!”

“Anh có quyền giữ yên lặng,” Khônggren áp giải Miller ra xe cảnh sát bên ngoài “Vi hiện tại những gì anh nói đều vô dụng.”

Miller ghim chân lại, giẫy dụa quay đầu nhìn Nohn Iglesias, bỏ lại một câu vang vọng. “Tôi yêu anh, anh Nohn.”

Trên gương mặt nghiêm túc của Nohn không có cảm xúc gì, hai tay hắn rút vào túi, dùng ánh mắt đánh giá người xa lạ nhìn Miller, “Anh chỉ yêu bản thân mình, Miller. Sau khi vào đó đừng nói bậy bạ, trừ khi anh muốn chết trong tù.”

Thở lộ tấm lòng lại được đáp lại bằng câu uy hiếp lạnh lẽo, Miller cười khổ cúi đầu, đi theo Khônggren ra ngoài.

Xung quanh vang lên tiếng nghị luận xôn xao, một cô gái mặc lễ phục màu đỏ hoa hồng nghiêng đầu nói với người đàn ông bên cạnh. “Đó không phải là Khônggren Charlie sao? Nghe nói trước đây anh ta vì nghe theo kiến nghị của tội phạm, khiến cho một tổ nhỏ năm người dưới cấp chết nên bị cắt chức mất.”

“Thật không biết tội phạm thế nào lại có ma lực như vậy.” Người đàn ông tuấn tú đó lắc đầu, về mặt chế nhạo.

Damon Myron đứng sau lưng họ nắm chặt tay, hắn biết tin đồn là thật, vì tội phạm đó chính là hắn. Chân không tự chủ được tự động đi nhanh ra ngoài.

Khônggren đẩy Miller vào xe, Miller cười lạnh nhìn qua ô cửa sổ đã hạ xuống. “Đúng rồi, cuối cùng tôi nói cho anh một bí mật, sảnh tiệc hôm nay có mười vị sát thủ tôi mời tới. Sau hi trả tiền ủy thác lập tức có hiệu quả, không thể chấm dứt.”

Trong ánh mắt kinh dị xẹt qua của Khônggren, xe chạy đi. Hắn vừa xoay người, lập tức bị một quyền đâm vào mặt. Trong mắt Damon bùng lên tia lửa, “Tại sao anh không nói với tôi?”

Khônggren nhú mày, nắm cổ áo Damon. “Anh bệnh thần kinh à?”

“Nguyên nhân chân chính anh bị cắt chức, vụ nổ đó, vì một câu nói của tôi lúc đó, kết quả hai chết năm cấp dưới của anh.” Damon chợt bật cười, nắm chặt cổ tay Khônggren, tiếng cười chói lói khàn khàn. “Nếu không phải nghe được có người thảo luận trong bữa tiệc, có phải anh định cả đời cũng giấu tôi không? Tôi hỏi anh tại sao làm vậy! Char!”

Lúc này lại dường như gọi biệt danh của hắn, một đốm lửa bùng lên trong mắt Khônggren, cơn tức giận thiêu đốt mãnh liệt. “Câm miệng! Có tin tôi lập tức ném anh vào tù không?”

“Được đó, nhưng anh dùng tội danh gì đây? Chứng cứ có thể chứng minh tôi có tội mấy năm trước đã bị anh hủy rồi!” Cười lớn chuyển thành cười gian xảo lạnh lùng, Damon không tin tên FBI này có thể làm được tới mức đó, nếu chỉ vì kéo hắn tham gia điều tra nhằm bắt được nhiều tội phạm hơn, thì cái giá cũng không khỏi quá lớn rồi!

“Anh quả thật không biết chừng mực!” Bóp mạnh cảm đối phương, ánh mắt sắc bén của Khônggren bắn thẳng vào Damon. “Anh muốn ngồi tù, được, tôi thành toàn cho anh.”

Nói xong Khônggren buông Damon ra, vẫy tay ra hiệu cảnh sát đứng sau lưng đi tới, còng tay vang lên, “Damon Myron, anh bị bắt, tội danh là ấu dâm FBI, anh thấy thế nào?” Tay đẩy lưng đối phương, đạt được nụ cười trào phúng của Damon, Khônggren nghiêm mặt. “Hy vọng anh sẽ hối cải.”

Trên hành lang ngoài phòng nghỉ ngơi, ba người đàn ông bước nhanh, Giang Hằng đi đầu tiên, Vu Tử Thạc cuối cùng. Người bị kẹp ở giữa là Ngụy Linh, trong bụng hắn đầy nghi vấn, nhưng cũng hiểu rõ hiện tại không phải lúc để đặt câu hỏi.

Giang Hằng ấn nút thang máy, cảnh giác nhìn vách tường. “Nhưng anh biết băng ghi âm không thể trở thành chứng cứ đúng không?”

“Cho nên tôi tranh thủ lúc người bạn FBI của anh đi chào hỏi Miller đã cưỡng chế cài đặt di động của anh ta. Chuyện Hắc Nha làm cũng chỉ là bỏ di động của tôi và trong túi của Khônggren Charlie.” Vu Tử Thạc cười xảo quyệt, giống như con hồ ly tinh ma.

Điều này giải thích tại sao Khônggren lại nhận được điện thoại của Miller, hơn nữa xuất hiện tại địa điểm chuyện xảy ra trong thời gian sớm nhất. Giang Hằng nhìn thang máy chạy xuống, nín thở.

Không khí xung quanh như đông lại, trong lối đi chỉ còn lại tiếng gió vù vù.

Ánh đèn chiếu sáng mặt sàn, cửa thang máy chậm rãi mở ra, lập tức, tia sáng lóe lên, viên đạn không lưu tình bắn lung một lỗ trên tấm thảm.

Trong làn khói có người bước ra, tay hắn vẫn cầm khẩu súng, khi bị bắn trúng còn dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn nụ cười của Vu Tử Thạc. “Cho anh hay, anh muốn giết người, tốt nhất đừng tự đưa mình vào chỗ không lối thoát dễ dàng như thế.” Nói xong, Vu Tử Thạc chen tay vào thang máy sắp đóng lại, chui vào, nói với Giang Hằng. “Anh đi dò đường trước đi.”

“Fay!” Giang Hằng bất mãn với hành động mạo hiểm của đối phương, nhưng hắn chưa kịp nói xong, cửa thang máy đã đóng lại.

“Fay? Mũ Đen Fay?” Trước đó Ngụy Linh trong thời gian chuẩn bị ở phòng nghỉ ngơi đã nghe Khônggren nói về người này, nghi vấn tích lũy đã lâu cuối cùng bộc phát, “Lục Thiên Thành, sao anh lại đi cùng một sát thủ? Hơn nữa anh ta còn giúp đỡ anh?”

Giang Hằng không trả lời, chỉ chăm chú nhìn cửa thang máy đã đóng chặt, Vu Tử Thạc, y vẫn vậy, bất cứ chuyện gì cũng giành đi trước!

Vu Tử Thạc nhảy bật lên, một tay giữ xà ngang, một tay nạy trần thang máy, y chống người treo lên trên trần, lặng lẽ chờ đợi giây phút thang máy dừng lại.

Quả nhiên, cửa vừa mở ra đã gặp phải một trận cản quét, sau khi bụi tản đi có hai người đi vào, nhìn xung quanh, “Không có ai, anh hai.”

“Có lẽ ở dưới, có thể bọn chúng muốn rời khỏi từ dưới gara.” Ấn nút thang máy đi xuống, tên anh bổ sung. “Nhớ rõ, đợi lát nữa cửa vừa mở liền bắt đầu. Nếu không nghe thấy tiếng ngã xuống, thì chúng ta phải lập tức đóng cửa rời khỏi đây.”

Tên anh cũng coi như có chút đầu óc, ít nhất hắn đã tính toán nên chạy thế nào. Vu Tử Thạc vừa nhảy xuống trần thang máy ra sau lưng hai người vừa nghĩ vậy, mỉm cười bóp cò.

Khi thang máy tới lầu một, cửa vừa mở ra lập tức tỏa ra mùi máu tanh nồng đậm, Giang Hằng xác nhận đi thể bên trong, đương nhiên không có Vu Tử Thạc. Ánh mắt chuyển lên trần, trong đó có người thò đầu ra mỉm cười, “Từ lâu bốn xuống lầu một hầu như đều có người của Miller.”

Điều này giải thích vết máu văng tung tóe khắp vách thang máy, có vài người thậm chí còn chui đi vào thang máy, đã bị Vu Tử Thạc bắn chết.

“Chúng ta... phải đi cùng một thang máy với những xác chết này?” Ngụy Linh nhin không được nhú mày, cảnh tượng địa ngục nhân gian này vừa nhìn đã khiến hắn muốn ói.

Vu Tử Thạc nhảy xuống, vẻ mặt không để tâm. “Vừa rồi anh còn đi cùng một sát thủ đó thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 53: Đại Lộ Giữa Đêm.

Chỗ đậu xe dưới đất vang lên tiếng bước chân, đi tới trước xe của Vu Tử Thạc, Giang Hằng và Vu Tử Thạc đột nhiên cầm súng nhắm vào nhau, tiếng súng vang lên, viên đạn sượt qua lỗ tai của nhau, sau lưng bọn họ có người ngã xuống. Chỉ khác nhau ở chỗ, Giang Hằng bắn trúng vai một người, mà người bị Vu Tử Thạc bắn trúng thì đã chết.

Gần như đồng thời, người của FBI cũng đuổi tới. Vu Tử Thạc nhảy lên ghế điều khiển, Giang Hằng mở cửa sau, Ngụy Linh đứng tại chỗ không muốn lên xe, “Này, cảnh sát tới rồi, chúng ta an toàn rồi! Còn về tên sát thủ này, anh cứ để anh ta đi đi, Lục Thiên Thần.”

“Đừng nói ngu ngốc.” Giang Hằng trực tiếp kéo Ngụy Linh lên xe, không thèm phân bua đóng cửa lại.

“Lục Thiên Thần anh đang muốn làm cái gì vậy!?” gương mặt tuần tú của Ngụy Linh vì nghi vấn và tức giận mà uốn éo, “Muốn bắt cóc tôi sao?”

“Anh ta nói không sai.” Vu Tử Thạc ngồi ở ghế điều khiển lạnh lùng mở miệng. “Nếu người của FBI có thể bảo vệ anh, vậy vừa rồi chuyện đã xảy ra là sao?”

“Ý của anh là...” Ngụy Linh ngây người, lưng đổ mồ hôi lạnh.

“Bọn họ ở đây chỉ vì điều tra vụ buôn lậu của tập đoàn Hằng Minh, không phải vì bảo vệ anh.” Đáp mạnh chân ga, chiếc xe lao ra khỏi chỗ đậu, nhanh chóng chạy tới lối ra, không ngừng tăng tốc.

“Buôn lậu? Anh đang nói gì? Tôi nghe không hiểu?” Ngụy Linh nắm chặt tay cầm để chống lắc mới tránh khỏi bay ra khỏi cửa sổ.

“Xem ra không phải là anh.” Giang Hằng với tay ra ghế trước, thắt dây an toàn cho Vu Tử Thạc, hắn có vẻ trấn định, giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra.

Lao qua trở ngại trước cửa gara, thân xe chấn động kịch liệt, Vu Từ Thạc vừa nắm chặt vô lăng, vừa đạp mạnh chân ga, thuận tiện tiếp lời Giang Hằng. “Có lẽ cha anh còn có rất nhiều chuyện mà anh không biết. Kinh doanh của tập đoàn Hàng Minh gây trở ngại cho một vài người, có thể là nhân vật chính phủ, cho nên cho dù là cảnh sát, cũng chưa chắc sẽ giúp anh.”

Câu nói này thật sự khiến Ngụy Linh đổ mồ hôi lạnh toàn thân, trong xe không có hơi ấm, càng gia tăng sự bất an trong lòng người. “Vậy... hiện tại tôi phải làm gì?”

“Còn phải nói sao? Chạy.” Vu Từ Thạc cười nhẹ một tiếng, vặn vô lăng sang phải hết cỡ, rẽ vào một con hẻm tối, xe cảnh sát không ngừng nổ súng phía sau vì không kịp cua, nên dừng phải chiếc xe ở trước.

Giang Hằng tán thưởng nhìn người đang lái xe, hẳn từng đoán khả năng lái xe của y rất tốt, nhưng thực tế khi tận mắt thấy tác phong bốc xe của y, vẫn nén không được mà nhìn bằng ánh mắt tán thưởng.

Vu Từ Thạc lái vào nhiều ngõ hẻm, giống như y đã quen thuộc mọi góc ngách của New York, trên thực tế y không có khả năng nắm rõ như vậy, tốc độ thiết kế và thay đổi đường đi diễn ra rất nhanh, y đang mạo hiểm, đánh cược với nguy cơ có thể lái vào ngõ cụt, nhưng y chỉ dựa vào trực giác đã có thể tìm đúng đường, ngược lại hàng xe cảnh sát theo sau thì không nhạy bén như vậy, đa số đều không có cảnh tượng gì tốt đẹp.

Sau khi lái được mười mấy km, xe cảnh sát theo sau chỉ còn lại một chiếc, Giang Hằng nhìn qua cửa sổ sau, có thể thấy rõ gương mặt của người đang lái xe __ Khôngren Charlie.

Không chỉ như thế, chiếc xe đó còn đang không ngừng gia tăng tốc độ, dần có xu hướng đuổi kịp bọn họ.

Đối thủ khó nhằn này thật khiến người ta chán ghét, Vu Từ Thạc vô thức nhíu mày. Nhiều lần cắt đuôi và giả vờ rẽ, chiếc xe kia vẫn theo sát. Khi y cho rằng hai chiếc xe sắp đi song song, thân xe đột nhiên chấn động mạnh, đầu xe của Khôngren tông vào cốp sau của xe họ, hai chiếc xe đồng thời chệch khỏi quỹ đạo bình thường, dần dần có xu hướng đụng vào rào chắn bên đường.

“Anh không muốn sống hả!” Hạ cửa sổ xuống, Vu Từ Thạc gầm lên với Khôngren. Y không ngờ, không ngờ trong FBI lại có người không sợ chết như vậy, theo lý mà nói Khôngren Charlie nên là một người cẩn thận nghiêm túc, nhưng tác phong hành sự to gan đến mức khiến Vu Từ Thạc phải há hốc mồm.

Khôngren nắm chặt vô lăng bằng một tay, một tay cầm súng đưa ra cửa sổ, chỉ nói hai chữ. “Ngừng xe.”

“Không có khả năng, anh cảnh sát à.” Vu Từ Thạc quay mạnh vô lăng, xe xoay một vòng 360 độ, dạt xe của Khôngren ra. Như vậy vẫn chưa xong, xe của họ hiện tại đang ở phía sau xe Khôngren, con mắt màu hổ phách lóe lên sát khí, y đạp nghiêng chân ga, tông mạnh vào phía sau cốp xe cảnh sát.

Hai chiếc xe một trước một sau, xe hơi tông xe cảnh sát lao vào rào chắn.

Khôngren vặn vô lăng sang trái hết cỡ, xoay tay nhắm phía sau bóp cò, hai phát súng để lại hai vết màn nhện trên kính trước xe của Vu Từ Thạc.

“Mau giải quyết Khôngren, đừng lãng phí thời gian nữa.” Giang Hằng dịu Ngụy Linh đã choáng váng tới sắp ói, nói với Vu Từ Thạc. Nhưng điều này đối với sát thủ đang tràn đầy hứng thú có tác dụng hay không, Giang Hằng cũng không thể bảo đảm. Không dễ gì được gặp đối thủ sức lực ngang bằng, Vu Từ Thạc sẽ không bỏ qua cơ hội này.

Lúc này Vu Từ Thạc mới nhớ ra ghế sau còn có hai người, vội kìm lại trạng thái hưng phấn. Khôngren chỉ có một mình, bọn họ lại có ba người, rõ ràng nằm ở thế ác liệt, nếu còn bị theo đuổi lần nữa thì hậu quả thế nào rất khó xác định. Y nhúng cao mày, xoay vô lăng, vòng một vòng lớn 180 độ.

“Anh đang làm gì?” Lần này ngay cả Khôngren cũng không thể nắm được suy nghĩ của Vu Từ Thạc, nghiêm giọng lên tiếng, giống như đang chấp vấn, hẳn đuổi bắt tội phạm gần hai mươi năm, chưa từng thấy qua kẻ nào điên cuồng quên cả mạng như vậy, hơn nữa trên mặt tên này, còn mang theo nụ cười.

“Tôi sẽ không cho anh cơ hội hôn mê xe thôi nữa đâu.” Vu Từ Thạc mỉm cười, hai chiếc xe bị một cú đạp chân ga làm gia tốc.

“Anh điên rồi!” Mắt thấy hai chiếc xe dùng tốc độ 140 lao đi trên đường, Ngụy Linh nhìn không được kêu to.

Giang Hằng nhìn màn này, khóe miệng co giật một chút, hẳn muốn y giải quyết vấn đề nhanh một chút, y đã làm theo, chỉ là phương pháp còn nguy hiểm hơn vừa rồi.

Cảnh vật bên đường tụt lại nhanh chóng, giống như bộ phim tua lại, bọn họ trở lại cây cầu mười mấy phút trước đã chạy qua, một chiếc xe tải màu đỏ đang từ bên kia cầu chạy tới. Tình hình trước mắt xem ra không tới hai phút nữa nhất định sẽ đụng nhau, muốn thắng cũng không kịp.

Khôngren cố hết sức cho xe lái gần hàng rào bảo vệ, khi hai chiếc xe còn cách nhau chưa tới hai trăm mét thì hắn mở cửa, lao người nhảy xuống cầu, chúc đầu xuống dòng sông rộng lớn.

Vu Từ Thạc cũng xoay mạnh vô lăng, hai chiếc xe cùng quay 90 độ, ngay khi xếp thành một hàng trên đường, đầu xe của Khôngren bị tông thành hai nửa, mà xe của họ cũng bị xung lực tổn hại, bắn sang bên kia rào bảo vệ.

Cũng may xe tải trước khi va chạm đã giảm tốc độ, Vu Từ Thạc ổn định thắng xe lại cách tay vịn chưa tới mười cm, không nhìn tới người trong xe tải hạ

cửa sổ xuống chửi rủa, tiếp tục chạy thẳng.

“Hiện tại tôi thật không biết nên nói anh sao mới tốt.” Trong xe trở lại yên tĩnh, Giang Hằng thờ dài. Theo lý mà nói cách làm của Vu Tử Thạc không có gì sai, tuy Khônggren không có uy hiếp đối với Ngụy Linh, nhưng sẽ không bỏ qua sát thủ đã đại khai sát giới trong buổi tiệc.

“Không biết nói gì?!” Ngụy Linh há rộng miệng, âm thanh khản đặc. “Lục Thiên Thần!! Bạn của anh căn bản là tên điên!!!”

Trải qua vụ kinh tâm động phách vừa rồi, Ngụy Linh có phản ứng như thế hoàn toàn nằm trong dự liệu của Giang Hằng. Mà Vu Tử Thạc lúc này chỉ cười sáng khoái, quay mặt nhìn bọn họ, có lẽ là nói nhìn Giang Hằng. “Tôi vẫn còn nhớ, vị cảnh sát đó từng cho tôi một phát đạn.”

Được rồi, lòng báo thù của Vu Tử Thạc cũng như gió lốc bão tố, y nói y có thù tất báo, hình như không phải nói đùa. Có một điều có thể xác định là, hiện tại tâm tình sát thủ nhất định vô cùng sáng khoái.

Bầu trời ngoài cửa sổ dần tối đi, đại khái đã lái được 30km, xe cuối cùng cũng đậu lại bên đường, Vu Tử Thạc xuống xe trước, đi vào một cánh rừng.

Thời gian trên đồng hồ đeo tay là mười hai giờ mười lăm phút, Ngụy Linh vì quá khẩn trương mà không thể thả lỏng. “Muốn đi đâu?”

“Lấy xe, các anh đợi ở đây là được.” Cửa xe mở ra, Giang Hằng nắm tay Vu Tử Thạc, dùng ánh mắt sáng quắc tóm hết mọi vẻ mặt của y. “Không phải muốn nhân cơ hội chạy mất sao?”

“Núi rừng hoang vu có thể đi đâu?” Vu Tử Thạc hỏi ngược lại, trong giọng nói mang theo bất mãn. Giang Hằng xoay người y lại, đối diện với mình. “Tôi phá hoại vụ mua bán của anh.”

“Hơn nữa anh không có lấy một chút áy náy, tốt lắm” Vu Tử Thạc nhún vai, đột nhiên nhớ tới chuyện gì, dừng một lúc mới nói. “Lẽ tình nhân, không có chút biểu hiện gì sao?”

Gió lạnh thổi qua, thổi tung mái tóc của họ, đôi mắt như biển sâu của Giang Hằng thiêu đốt ngọn lửa, vòng tay qua vai Vu Tử Thạc, mạnh bạo hôn lên đôi môi trước mắt, nụ hôn dần trở nên kịch liệt.

Ngụy Linh ở trong xe nhìn tới ngây ra, che miệng hít một hơi, bọn họ hôn nhau ngay trước mặt hắn! Vậy... quá đáng lắm rồi!”

Đầu bên kia thành phố, Rachel nhìn hội trường hỗn loạn, khóc không ra nước mắt che mặt la lớn: “Tôi đã biết đừng phải tên đó thì không có chuyện tốt mà!!! Sao tôi lại xui xẻo như vậy!!!!”

Khi Khônggren Charlie thay quần áo xong, cấp dưới đang báo cáo tiến triển cho hắn. “Xin lỗi thanh tra, Miller Volland đã chạy thoát trên đường áp giải về sở cảnh sát rồi, còn giết chết hai cảnh sát.”

Loài hoa xinh đẹp luôn luôn có độc, không ai ngờ được Miller Volland nhìn yếu đuối xinh đẹp như vậy lại có thân thủ tốt đến thế. Khônggren lật bản ghi chép trong tay, trầm giọng nói: “Lập tức phát lệnh truy nã toàn thành phố.” Tuy làm vậy không có tác dụng gì, nhưng ít nhất có thể khiến Miller Volland và Scarter an tĩnh một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.2 - Chương 54: Lời Thăm Hỏi Cuối Cùng.

Ánh trăng treo cao cao, Vu Tử Thạc dừng lại bên hòm thư cạnh đường, mở ra, lấy chìa khóa xe và một lá thư bằng da bò ra. Y mở lá thư đọc lướt một chút, rồi mới gấp lại bỏ vào ngực, bước về rừng cây.

Giang Hằng và Ngụy Linh ngồi trong xe ầm ập, một màn vừa rồi kích thích Ngụy Linh quá mức, hiện tại tay hắn đang nắm chặt cổ áo Giang Hằng. “Tên khốn Lục Thiên Thần này! Nếu anh dám làm em trai tôi đau khổ tôi sẽ không bỏ qua cho anh!”

“Khi anh và Ngụy Phong vừa chia tay tôi đã từng muốn tìm anh tính toán, nhưng mẹ nó anh mất tích hoàn toàn, ngay cả bóng dáng cũng không tìm thấy!” Giọng điệu đề cao dần, Ngụy Linh nghiêng răng nghiêng lợi chỉ trích. “Sau đó tôi nghĩ, nếu anh thật sự gặp được người anh muốn ở bên cả đời, thì thôi bỏ qua vậy! Nhưng mà! Anh lại cùng một sát thủ! Nói cho tôi biết đây chỉ là trò đùa thôi!”

“Không phải trò đùa.” Giang Hằng phủ định vô cùng dứt khoát, vẻ mặt hắn bình tĩnh, thản nhiên. “Anh hỏi tôi tại sao lại ở cùng một sát thủ, vì tôi yêu sát thủ này, yêu đến mức không thể tự thoát khỏi.”

Thừa nhận thẳng thừng như vậy, người đàn ông này thừa nhận bản thân bị một sát thủ tay dính đầy máu tanh mê hoặc hơn nữa còn không thể tự thoát khỏi... Ngụy Linh lại ngây người lần nữa, tay nắm cổ áo đối phương cũng cứng lại, hần lác đầu, giọng nói yếu ớt run rẩy. “Tôi... tôi không hiểu, em trai của tôi rốt cuộc chỗ nào không bằng anh ta?”

“Đây là hai chuyện khác nhau, Ngụy Linh.” Trên gương mặt cứng rắn của Giang Hằng không lộ ra bất cứ cảm xúc nào, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, hẳn đang nghĩ sát thủ đó sao còn chưa trở về?

Cuối cùng, một tia đèn xe rơi lên hàng ghế sau đã chìm vào bóng tối, khoe miệng Giang Hằng hơi cong lên, cả gương mặt đều trở nên nhu hòa. Ngụy Linh búng tỉnh buong tay ra, cúi đầu: “Tôi hiểu rồi, anh chưa từng yêu Ngụy Phong, đúng không?” Trước lúc này, hẳn vẫn cho rằng Lục Thiên Thần là người không biết cười.

Giang Hằng không trả lời, xuống xe đi tới chỗ Vu Từ Thạc. Bọn họ cùng mở cốp xe, xách hai bình dầu ra, tưới lên chiếc xe đã gần thành phế liệu đó, hiển nhiên, vì tiêu hủy tất cả dấu vết, bọn họ phải đốt nó.

Vu Từ Thạc lấy bật lửa ra, thần nhiên ném vào, ngọn lửa bùng lên lập tức rọi sáng rực nơi đó. Giang Hằng kéo đầu Vu Từ Thạc, hôn lên môi y.

Gương mặt anh tuần mê người, biểu tình gọi cảm khi hôn không thể bỏ qua, Ngụy Linh không thể nào phủ nhận mê lực độc đáo thu hút sự chú ý của người này. Hắn quay đầu đi không nhìn cảnh này nữa, mở cửa xe sau, ngồi vào trong.

“Còn chưa đi hả? Chiếc xe này sắp bị cảnh sát phát hiện rồi.” Vu Từ Thạc đẩy Giang Hằng ra, tuy cũng không nỡ, nhưng phải phân rõ nặng nhẹ khẩn cấp.

May mà Giang Hằng cũng là người lý trí, ngồi lên ghế phụ lái, hẳn vẫn nắm một tay Vu Từ Thạc, hai bàn tay giao hòa. Bọn họ có cùng nhận thức, nếu không phải suy nghĩ đến Ngụy Linh đang ngồi ở ghế sau, thì không cần nghi ngờ hai người sẽ trực tiếp làm luôn.

Ban đêm tối đen, kéo dài như một sự giằng vò.

Bầu trời đêm trên đỉnh đầu bao la sâu thẳm, bao trùm thành phố New York. Đối với một vài người mà nói, lại là một đêm không ngủ.

Levi Ansel ngồi trước cửa sổ, giống như một con mèo đen ưu nhã, từ trên cao ngắm nhìn thành phố sáng đèn, mái tóc ngắn suông mượt rũ xuống trước trán, cửa thủy tinh phản chiếu lại đôi mắt màu ngọc lục bảo, một tay hắn cầm chiếc ly cổ cao, bên trong là rượu sâm banh, mùi thơm lan ra tứ phía, sau lưng là chiếc radio đang phát ra tiếng nhạc nhẹ nhàng lưu chuyển.

Vốn dĩ hắn vì giám sát hành tung của một vị nghị viên mà thiết kế camera cỡ nhỏ, nhưng không ngờ lại quay được toàn bộ những gì mà sát thủ Mũ Đen Fay và người đàn ông đó làm trong phòng, hẳn không ngờ được cho dù là một sát thủ khắc nghiệt vô tình, khi ở trên giường cũng sẽ có được biểu hiện nhiệt hòa như vậy, những cảnh tượng đó, mỗi vẻ mặt đều như viên đạn bắn vào tim.

Những cảnh tượng khó quên khiến hắn thân thể hắn vô thức nóng lên. Cười lạnh uống một hớp rượu, tay Levi ấn lên công tắc, đèn tắt ngủm, cả căn phòng chìm vào bóng tối.

Bóng tối có khi đại biểu cho tử vong và tĩnh mịch, có lúc lại mang ý nghĩa của một quyền uy gì đó.

Miller Volland bị hai người khổng chế hai tay khuỷu trước mặt Nohn Iglesias, đế vương của thế giới bóng tối cúi đầu nhìn thủ hạ từng là người đắc lực nhất. Khoe miệng Miller chảy máu, hắn ngẩng đầu lên, nhìn Nohn. “Đại ca, anh quá mềm lòng, Scarter đang đi xuống, nhưng anh lại không thấy.”

“Không sai, tôi đã làm nhiều chuyện không dám cho ai biết.”

Sắp văn kiện dày cộm bay đến dưới chân Miller, vẻ mặt Nohn không có gì biến hóa, “Chẳng hạn như tài khoản giả của anh, chứng cứ giết người, lén lút bán tình báo...” Lướt qua vài cái, Nohn không định kể hết ra. “Vì anh rất có tài, Volland.”

“Tất cả những gì tôi làm đều là vì anh thôi!” Miller mắt khổng chế hết lớn, hắn muốn đứng lên, nhưng bị hai tên to con sau lưng khổng chế.

“Nếu là vậy, hại chết Karina, cũng là vì tôi?” Nohn nhướn mày, đánh giá Miller, trong giọng nói mang theo chế giễu rõ rệt.

“Anh không hiểu!!” Miller cắn hận siết chặt tay. “Những gì chúng tôi đã làm anh toàn bộ không thấy, trong mắt anh chỉ có Fay!! Vĩnh viễn chỉ có anh ta!!”

Vậy bảo sao Miller không ghen tỵ, hẳn toàn tâm toàn ý, cố hết tâm sức muốn lấy lòng người này, nhưng người ta lại chưa bao giờ nhìn tới nỗ lực của hắn!

Nohn không muốn nghe nữa, cảm súng lên, nhắm vào đầu Miller. “Fay vĩnh viễn sẽ không mất khổng chế như anh, người như chúng ta, nếu không thể khổng chế cảm xúc của bản thân, thì sớm muộn cũng có một ngày tự hủy chính mình.” Ngón tay bóp cò. “Tạm biệt, Miller Volland.”

Nohn nói không sai, có lẽ chuyện của Nohn vốn không cần hắn lo lắng, chuyện đến mức này cũng là do hắn tự làm tự chịu, hắn bị ghen tỵ và căm hận của mình hủy diệt. Miller nhìn cò súng chậm rãi ép xuống, nhả mồm cười khổ, ít nhất cuối cùng, Nohn vẫn nhớ được toàn tên của hắn.”

Pằng.

“Thủ lĩnh, xử lý thi thể thế nào?” Qua rất lâu, một trong hai người kia cẩn thận hỏi, dù sao đại ca Miller từ nhỏ đã đi theo Nohn, người đàn ông này không hề niệm tình cũ, trình độ đáng sợ không nghĩ cũng biết.

“Chôn đi.” Để lại hai chữ, Nohn ra khỏi phòng. Đứng trước cửa, trong mắt phủ mờ bóng nước, hắn hạ thấp giọng, nói tiếp. “Nói với đám ở dưới, nếu

còn có ai dám to gan tự tiện hành động, hậu quả sẽ giống anh ta.”

Tất cả mọi người ở đó không thể không dùng ánh mắt kính sợ nhìn Nohn bỏ đi, sau khi hắn đi mười mấy phút mới có người mở miệng, “Càng lúc càng không hiểu đại ca nữa...”

“Có lẽ đại ca căn bản không cần chúng ta hiểu.” Một người khác đồ mồ hôi lạnh tiếp lời.

Nohn trở về phòng làm việc riêng, mở ngăn kéo lấy ra một chai rượu, trút rượu whisky nồng độ cao, uống một phát tới hết. Mùi vị gay gắt đâm vào từng sợi thần kinh, hắn đứng trước cửa sổ chạm đất nhìn cảnh thành phố, âm thầm thở dài.

Người đứng trên cao, vẫn biết lạnh lẽo.

Ba giờ sáng, người đàn ông đi vào phòng tắm vắt áo khoác lên móc, “Anh hết giận rồi?” Tóc của hắn vẫn còn chưa khô.

Người đàn ông tóc vàng ngồi trên ghế đối diện nghi hoặc ngẩng đầu lên. “Charlie, anh bỏ tôi một mình đi tắm suối nước nóng hả?”

Khônggren không muốn nhớ lại thất bại vừa rồi, tuy chỉ xê xích một chút, nhưng thua chính là thua, hắn mở còng cho Damon, kéo ra ngoài. Rời khỏi cục cảnh sát, bọn họ đi trên đường, có thể nhìn ra tâm tư Khônggren không đặt ở đây, Damon không mở miệng nói gì.

Lúc này, Khônggren đột nhiên kéo Damon vào một con hẻm, biển hiệu đã tắt đèn ngăn cản mọi ánh mắt. Hắn hôn môi Damon, ánh mắt giao nhau, tất cả không cần phải nói.

Trên con đường Miami, bình minh chiếu sáng, cảm thấy chiếc xe dừng lại, Ngụy Linh mở hồ mở mắt. “Chỗ này là?”

“Miami, nơi thích hợp để khởi hành.” Vu Từ Thạc nhìn Giang Hằng và Ngụy Linh xuống xe, ấn chốt màu đen cạnh tay, xạch một tiếng, bốn chốt cửa đều hạ xuống, xe bị khóa chết.

Giang Hằng lập tức phát giác bất thường, lao tới trước cửa sổ xe chưa hoàn toàn nâng lên, hắn nhú mào, nghiêm giọng hỏi: “Anh có ý gì đây?”

Vu Từ Thạc ngồi trong xe đốt một điếu thuốc, bình tĩnh đáp. “Anh đưa anh ta đi đi, tôi phải về ngủ rồi.”

“Tôi cho rằng chúng ta đã hòa giải rồi.” Giang Hằng động mạnh tay lên cửa kính, giống như muốn đập nát nó, nếu điều kiện cho phép, nói không chừng hắn sẽ gỡ cái xe này ra tại chỗ.

“Chúng ta đều biết không có khả năng, trở lại quá khứ, chúng ta vẫn phải trải qua chuyện tương tự, tranh cãi vì chuyện tương tự, không có ý nghĩa, Giang Hằng, người không phải là trình tự, không thể viết lại.” Phả ra một làn khói, vị khói đắng ngất bay ra khỏi cửa sổ, len vào khứu giác của con người, chân Vu Từ Thạc dần thả lỏng bộ ly hợp, cuối cùng y nhìn Giang Hằng một lần, bình tĩnh nói, “Nhưng anh yên tâm, tôi sẽ rời khỏi New York, chúng ta từ nay về sau vĩnh viễn không gặp lại.”

Ngôn ngữ của loài người có lúc so với bất cứ vũ khí nào đều có lực sát thương mạnh hơn, Giang Hằng ngây người, buông thõng tay xuống, cửa sổ xe đóng lại. Vu Từ Thạc ngồi bên trong nhẹ nhàng làm thế tạm biệt với hắn, cười đáp chân ga.

Bánh xe quay nhanh, giống như không muốn bị đuổi kịp, chiếc xe màu đen dùng tốc độ lôi đình cuối bụi lao đi.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 55: Ngoại Truyện: Giang Hằng Năm Năm Trước - Lost

Ánh đèn bị màn đêm mờ lung lung bao trùm, bốn phía lan tràn hơi ẩm, một người đàn ông thân hình cao to trắng kiện với mái tóc ngắn màu đen, ánh sáng bạc trắng từ màn hình rơi vào đôi mắt xanh lam của hắn, bộ âu phục màu tối đặc tiền hơi phản xạ lại ánh sáng. Sau lưng hắn còn có một người, là người da trắng thuần chủng, tóc vàng mắt xanh, mặc âu phục màu xám, gương mặt tuấn tú lịch lãm, miệng cười ôn hòa.

Camera gắn trên vách tường nhấp nháy ánh sáng đỏ, súng trong tay hắn đang chỉ vào sau đầu người kia.

“Tôi qua ngủ ngon không, Giang Hằng?” Người tóc vàng giữ súng đeo chiếc đồng hồ hàng hiệu, ngón tay thon như ngọc cũng ánh lên chút ánh sáng.

Giang Hằng quay người thật nhanh, né khỏi khẩu súng đồng thời xoay tay bóp chặt cổ tay đối phương, tước xong vũ khí thì ánh sáng sắc bén trong mắt cũng mất đi, mỉm cười đáp lời: “Cũng không tệ, bữa khuya gọi bên ngoài đi, Allen, là tiệm lân trước chúng ta đi.”

Cyril Allen cười thâm trầm, nhận lại khẩu súng từ tay Giang Hằng, đút vào bên trong áo khoát vest, “Nghe nói hệ thống hoàn thành trước thời gian, tôi tới

xem thử.”

“Đừng múa dao múa súng mãi như vậy, không sợ bị thương sao?” Tay Giang Hằng bóp chặt cánh tay Cyril, kéo hắn tới nhìn vào đầu camera, trong màn hình là ảnh chiếu của họ, hai khung vuông dừng lại trên mặt họ, một chuỗi số hiệu theo đó chớp hiện.

‘Giang Hằng__ Nhân viên quản lý hệ thống__ Thân phận không rõ.’

‘Cyril Allen__ Nhân viên quản lý hệ thống__ Thân phận: CEO của công ty PJR__ Nơi sinh: New York__ Số bảo hiểm xã hội...’

“Cũng chưa thể nói là hoàn thành, chỉ đang trong thời gian thực nghiệm.” Giọng nói phai nam thấp trầm tràn đầy sức quyến rũ vang lên bên tai Cyril, Giang Hằng đứng lên, nói tiếp: “Hệ thống này vẫn cần bảo mật thêm”

“Đây chính là nguyên nhân cậu không báo cáo đã hoàn thành tiến độ sao?” Cyril vượt cằm cười nói, hắn đi tới phòng khách, cầm hai cái ly rồi rót cà phê vào, “Tôi cảm thấy quốc gia đã nghe được phong thanh gì rồi, hôm nay có hai vị NSD (Bộ An Ninh nội địa) tìm tới rồi.”

Khi nghe thấy NDS thì Giang Hằng nhú mày, ngoài ra không có bất cứ biến hóa nào khác, hắn cầm ly cà phê Cyril đưa, tắt camera đi, “Anh và tôi đều biết nếu đem giao bộ hệ thống này cho quốc gia thì sẽ có hậu quả gì, chúng ta chế tạo bộ hệ thống này không phải để giám sát cuộc sống của người dân.”

“Tôi ủng hộ quyết định này, nhưng cụ thể thì cậu muốn làm thế nào?” Sự hiểu biết của Cyril đối với bộ hệ thống này cũng không mấy kỹ càng, tuy hắn và Giang Hằng cùng chế tạo, nhưng trình tự chủ yếu đều do Giang Hằng viết.

Hệ thống kiểm nghiệm nguy cơ có thể thông qua ảnh do camera chụp được để tiến hành phân biệt, sau đó qua đường nghe lén điện thoại tiến hành phân biệt để phán đoán trình độ nguy hiểm, sau đó sẽ liệt ra số hiệu.

Về mặt ý nghĩa nào đó, Giang Hằng chế tạo ra một thần thoại, nhưng hắn cam tâm giấu tên đứng phía sau, cho dù cấp cao của công ty PJR cũng không biết đến sự tồn tại của hắn, bọn họ đều cho rằng Giang Hằng chỉ là vệ sĩ của Cyril. Mà người thay hắn phát ngôn, chính là Cyril Allen.

“Bảo mật toàn phương vị, bộ máy sẽ theo thông lệ liệt ra số hiệu, phân hai tổ, một tổ là số đại diện khủng bố tập kích, một tổ là dự báo bình thường, nhưng không ai có thể nhìn thấy được nguồn gốc tin tức.” Giang Hằng uống cà phê, nhìn Cyril, “Hon nữa một khi gia tăng bảo mật, vĩnh viễn không bị phá khóa.”

“Như vậy muốn ứng phó với chuyện bình thường thì độ khó không còn quá lớn nữa sao?” Cyril nhú mày hỏi.

“Chúng ta chế tạo bộ hệ thống này là vì phòng ngừa khủng bố tập kích, chứ không phải để cứu người, Cyril.” Về mặt Giang Hằng không có biến hóa, vẫn nghiêm túc vô cùng.

Cyril có vẻ như muốn dị nghị, hắn nhú chặt mày ra vẻ không muốn yên, “Người tài trợ đã đưa ra thời hạn cuối cùng, tôi tin trước đó cậu có thể hoàn thành bảo mật hệ thống. Nhưng tôi lo sau đó, Giang Hằng. Có lẽ hiện tại khá giống buồn lo vô có, nhưng người của chính phủ một khi phát hiện bộ hệ thống này là do cậu chế tạo, chỉ sợ nó sẽ trở thành mối họa hại chết cậu.”

“Xem ra anh khá bất mãn.” Ngón tay Giang Hằng gõ phím, hắn không bỏ qua vẻ mặt của Cyril.

“Tôi cảm thấy làm chuyện gì cũng nên lưu lại đường lui, cậu cảm thấy cứu người không cần thiết, cho nên cho số hiệu được đánh giá là bình thường vào thùng rác, nhưng nói không chừng có ngày cậu cũng sẽ thay đổi suy nghĩ, sao không dựng một kẻ hồ phía sau, thu nhận những tin tức này chứ?” Cyril buông ly xuống, vô cùng nghiêm túc nhìn Giang Hằng chăm chú, “Nếu người quan trọng của tôi có thể gặp phải nguy hiểm, tôi sẽ hy vọng có người có thể cứu người đó.”

“Nhưng kẻ hồ có thể sẽ bị người có dụng tâm lợi dụng, chúng ta không thể mạo hiểm, Cyril.” Cách nghĩ của Giang Hằng vẫn không đổi, từ khi Cyril quen biết hắn hắn đã như vậy, người đàn ông này quyết định chuyện gì rồi, thì không ai có thể dao động.

“Nếu cậu đã nghĩ vậy, tôi còn có thể nói gì?” Cyril chỉ đành thờ dài, tay vượt lên vai Giang Hằng, “Đi thôi, đi uống một ly.”

“Không vấn đề, tôi xuống khởi động xe trước. Gặp ở cửa, Allen.” Trên vai truyền tới hơi ấm của Cyril, Giang Hằng khẽ cười tắt hệ thống, tiếng rè rè nhỏ nhất biến mất, căn phòng hoàn toàn chìm vào bóng tối và tĩnh lặng.

Cyril nhìn Giang Hằng đi xa, lại ấn nút mở, khởi động hệ thống. Màn hình lại sáng lên, tiếp theo ngón tay nhảy nhót trên bàn phím, ký tự trong khung trình tự bị thay đổi.

‘Thừa nhận trình tự được thêm__ Người thay đổi: Nhân viên quản lý hệ thống, Cyril Allen__ Tên phương án: Kế hoạch thu hồi danh sách__’

‘Kế hoạch thu hồi danh sách đã khởi động__ Dẫn hướng:... __ Đã bảo mật__’

Trong quán bar với điệu nhạc trầm lắng, hai người đàn ông anh tuấn ngồi đối diện nhau, trên bàn là hai chiếc laptop, Cyril nhìn có vẻ đã thả lỏng không ít, hắn nhìn chằm chằm màn hình, tùy tiện nói: “Tôi qua tôi hack vào kho dữ liệu của FBI, tường của bọn họ nhiều hơn rồi.”

“Quả thật, hệ thống phòng vệ của họ không yếu, nhưng vẫn tồn tại những sơ hở chí mạng.” Uống một hớp vermouth, chất rượu nóng chảy thẳng vào dạ dày, Giang Hằng ngước mắt lên, như tán thưởng nhìn Cyril một cái, “Buổi chiều tôi đã vào cục quản lý lưu trữ hồ sơ xuất nhập cảnh của quốc gia, hệ

thống phức tạp hơn dự đoán, mất khá nhiều thời gian.”

“Nếu hôm nào đó cậu có tâm tình hack vào bộ máy số liệu liên quốc gia, thì có thể tùy ý mạo nhận thân phận người khác mà xuất nhập cảnh.” Cyril phát tay, Giang Hằng là một thiên tài, điểm này không ai có thể phủ nhận, “Chẳng qua tôi cảm thấy hiếu kỳ, ngay cả hệ thống chúng ta chế tạo cũng không thể phân biệt thân phận của cậu, cậu nói thử xem, người Giang Hằng này có thật sự tồn tại không?”

Đôi mắt sau cặp kính lóe lên ánh sáng sắc bén, Giang Hằng không dao động cười nói: “Anh cảm thấy thế nào?”

“Tôi không xác định, nhưng trực giác nói cho tôi biết, đây chỉ là một vai diễn của cậu thôi.” Cyril ôm khuỷu tay, dựa lên lưng ghế sofa, “Con người chân chính của cậu không ai hiểu nổi, nhưng cậu nhập vai quá lâu, đã biến thành ‘Giang Hằng’ luôn rồi.”

“Tên gọi không quan trọng.” Giang Hằng nói chậm rãi, ngược nhìn Cyril, “Cuộc đời không có bí mật thì rất vô vị.”

Tên họ của một người là chứng minh sự tồn tại của người đó trên thế giới, người đàn ông này lại nói không quan trọng? Cyril giấu đi ánh quái dị trong mắt, hần nhún vai nói: “Chúng ta từ khi còn đại học đã là bạn rồi, ngay cả tôi cũng không hiểu cậu, tôi nên nói cậu quá biết ẩn mình khiến người khác kính phục, hay nên sợ hãi bóng tối che giấu trong lòng cậu?”

“Chuyện tin tưởng một ai đối với tôi mà nói là rất khó.” Con mắt màu lam ghi lại vẻ mặt bị quấy nhiễu của Cyril, sau đó cổ tay hần đột nhiên bị nắm chặt, Cyril nhún mày cười nói: “Tôi hiểu nó rất khó, nhưng cậu phải học cách tin tưởng chứ?”

Lòng bàn tay Cyril truyền tới độ ấm, men theo huyết dịch Giang Hằng, hần bật cười, nụ cười này không thường thấy trên mặt hần, nhưng lại luôn hiện ra trước mặt Cyril, “Anh nói phải lắm, có lẽ sau khi chuyện lần này kết thúc, tôi có thể kể chuyện của tôi cho anh nghe.”

“Giang Hằng, khi cậu cười có cảm giác rất ấm áp, cậu nên cười nhiều lên.” Ánh mắt Cyril chăm chú nhìn vào Giang Hằng, giống như sự quan tâm của trường bồi dành cho hậu bối, Giang Hằng là thiên tài nhì đồng, khi hần và Cyril cùng có được hai học vị bác sĩ, Cyril đã lớn hơn hần sáu tuổi.

Giang Hằng cúi đầu nhìn màn hình, lần này nụ cười của hần mang theo rất nhiều sự xấu hổ như một đứa trẻ lớn xác, “Sau khi làm xong hạng mục này muốn cùng Rachel đi đâu nghỉ phép?”

“Rachel và tôi đã chia tay rồi.” Cyril rũ mắt, ánh đèn vàng trên đỉnh đầu chiếu sáng nếp nhăn ở khóe mắt hần, sau sự trầm mặc kéo dài, hần mới mở miệng: “Tôi hoàn toàn hiểu rõ quyết định của cô ấy. Cậu và tôi, chuyện chúng ta làm có quá nhiều thứ không thể nói với người ngoài, người bên cạnh cũng không thể. Mỗi lần tôi nói dối với cô ấy, nhìn về mặt thất vọng của cô ấy, tôi đều không nén được cảm thấy kỳ thật cô ấy xứng đáng với người đàn ông tốt hơn.”

“Anh đã là người đàn ông tốt rồi, Cyril.” Giang Hằng không gọi hần là Allen như thường lệ, mà gọi thẳng tên. Cyril ngẩng đầu lên, chạm phải ánh mắt bắn tới của Giang Hằng, vẻ mặt Giang Hằng rất trấn định, trong mắt nhảy múa ngọn lửa khác thường.

Một cách xưng hô, giống như đột nhiên kéo gần khoảng cách giữa họ.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 56: Phần 2: Nguy Cơ Tới Gần.

Mười giờ là lúc mà quán bar náo nhiệt nhất, âm nhạc nhẹ không biết từ lúc nào đã chuyển thành chậm rãi lác lác, có phụ nữ leo lên bục khiêu vũ quanh ống thép, mà Giang Hằng và Cyril đã đóng laptop lại ra khỏi đó, chiếc xe màu đen đi thẳng mãi về phía tây, cuối cùng đậu lại trước cửa nhà Cyril.

Cyril ôm tay tạm biệt, còn không quên dặn dò: “Cậu phải cẩn thận...” Còn chưa nói xong, Giang Hằng đã đột nhiên quay sang một hướng, ngược mắt lên nhìn, là họng súng đánh úp trên sân thượng, có người mặc đồ đen đứng trên đó.

“Cyril!” Giang Hằng nhảy ra khỏi ghế lái xe ôm Cyril vào lòng, viên đạn bắn sượt qua cổ áo âu phục, rạch ra một đường, bọn họ ngã xuống mặt đất, mang theo bụi bặm, những hạt bụi lớn dường như còn đang bay bổng trong dòng sáng đèn.

Cyril lập tức rút súng bắn trả, kẻ đánh úp đương nhiên không phải kẻ ngốc, hần không nổ súng nữa, mà biến mất khỏi sân thượng.

Giang Hằng kéo Cyril nhét vào xe, nói với hần: “Mau, lái xe tới nhà tôi!”

Bất kể thế nào nguy hiểm ở chỗ ở của Giang Hằng vẫn nhỏ hơn chỗ của Cyril nhiều, hần là kẻ giấu mình phía sau, Cyril đứng ngoài ánh sáng cũng đồng nghĩa với việc bước đi trên ngọn sóng.

“Tôi sẽ không bỏ lại cậu một mình!” Cyril hạ cửa sổ xuống, thò đầu ra nói với Giang Hằng. Giang Hằng ấn đầu hần vào, đồng thời, hai phát đạn bắn vào cửa sổ, găm vào cửa thủy tinh bên kia, hiện lên vết nứt hình mạng nhện.

“Câm miệng, đi mau!” Giang Hằng tức giận gầm lên, bắn liên tiếp ba phát về phía đạn bay tới, tiếp theo nghe có tiếng người trúng đạn ngã xuống.

“Muốn đi thì cùng đi!” Giọng nói của Cyril cao hơn cả Giang Hằng vừa rồi, hắn mở cửa kéo Giang Hằng lên xe, trong trạng thái cửa xe chưa đóng kỹ, chân Cyril đã đạp mạnh chân ga.

Trên chiếc xe lướt đi với vận tốc lớn, Giang Hằng đóng cửa xong thì giữ súng cảnh giác nhìn ra cửa sổ. Suốt đường, bọn họ không nói một lời.

Đậu xe tại khu siêu thị bỏ hoang, Giang Hằng và Cyril ngồi taxi, giữa đường đổi xe mấy lần, mới đến được khu nhà ở của Giang Hằng.

“Mệt rồi?” Giang Hằng lấy chìa khóa mở cửa, ánh đèn màu vàng trong hành lang rọi sáng bóng lưng to lớn của hắn, giống như một ngọn núi cao không thể lay động.

“Có lẽ có một chút.” Cyril trả lời hàm hồ không rõ, hắn ôm tay, giống như đang suy ngẫm cái gì. Đối với Giang Hằng mà nói, người đàn ông lớn hơn hắn sáu tuổi này rất khó dò, sâu trong đôi mắt sáng trong như biển Aegean đó có cất giấu tâm tư sâu sắc, ngôn ngữ của hắn cũng như thế, nhìn thì không có biên giới nhưng luôn ẩn chứa thâm ý nói trúng tim đen.

Cyril luôn luôn như vậy, một là không nói ra cách nhìn, hai đã nói là trúng. Hắn có năng lực nhìn rõ bản chất của người khác, có lẽ đây là thiên phú trời sinh đã có.

“Này, đang nghĩ gì vậy?” Kết quả vẫn là Cyril phản ứng lại rồi hỏi Giang Hằng, Giang Hằng không phát giác về mặt khi mình chìm vào suy ngẫm sẽ khiến người ta theo bản năng sinh ra sự hoảng sợ. Đó là một cảm giác áp bức tự nhiên mà có, cũng như diện mạo tuấn tú cương nghị hút hồn người này.

“Không có gì.” Giọng nam thấp dễ nghe, câu trả lời mang theo ý cười. Giang Hằng bảo Cyril ngồi trong phòng khách, còn mình thì mở tủ thủy tinh lấy ra hai cái ly hình tulip, bỏ một khối đá vào trong.

Đá và thủy tinh va vào nhau phát ra tiếng đing đang vô cùng dễ nghe, ánh đèn màu vàng trên đỉnh chiếu lên thềm màu đỏ dưới đất, cảm xúc căng chặt cũng trở nên thoải mái hơn vì bầu không khí an tường trong phòng. Cyril nhìn Giang Hằng lấy muỗng để lên ly thủy tinh. “Còn một tuần nữa tới thời hạn giao hệ thống, không ngờ bọn họ đã khẩn trương rồi.”

Giọng nói của Cyril vẫn bình tĩnh an ổn, có thể nghe ra điều này đã nằm trong dự kiến của hắn.

“Chắc có người tiết lộ tin tức gì đó.” Giang Hằng mở bình lấy hai viên đường, để vào muỗng, tiếp theo rót rượu vermouth vào, dòng dịch màu ngọc lục bảo tỏa ra cảm giác gợi cảm thần bí, “Tôi nghĩ người tài trợ đã xảy ra vấn đề.”

“Cái này không nghĩ cũng biết, ngày mai tôi sẽ hẹn Hannah ra nói chuyện.” Cyril bấm hộp quẹt nướng đường trên muỗng, trên ly rượu lập tức bùng lên ngọn lửa màu lam kiều mỹ.

Viên đường dần tan ra chảy vào ly, hòa trộn với rượu, tỏa ra mùi thơm ngọt kỳ diệu. Rượu mạnh và nước đường trộn lẫn là cách uống truyền thống của rượu vermouth, giống như ác quỷ khoát lớp da thiện ý sẽ phát ra thông điệp dụ hoặc.

“Anh cảm thấy nếu phải cạn ly, chúng ta nên cạn vì cái gì?” Đưa cho Cyril ly rượu, Giang Hằng ngưng mắt nhìn hắn, ánh mắt có chút phức tạp.

Cyril cảm giác được ánh mắt không tầm thường, trong đó trộn lẫn cảm xúc rất khác trước kia, ánh mắt nồng cháy vốn không nên phát sinh trên người đồng tình khiến động tác của hắn hơi ngưng trệ, sau đó hắn cười uống rượu, “Vì những chuyện chưa kịp hoàn thành đi.”

“Đừng nói với tôi anh còn muốn tiếp tục __” Lời còn chưa nói xong, Giang Hằng đã phát giác Cyril không lộ ra vẻ phủ định, như vậy không cần nói tiếp nữa.

“Tôi từng nghĩ sau khi công việc này kết thúc thì phải làm gì, sau khi suy nghĩ tôi mới phát hiện đã lộ nước nhiều lần, thì cho dù cậu muốn lên bờ, cũng không biết có thể trở về chỗ nào.” Nụ cười của Cyril rất bình tĩnh, cũng như tính cách luôn suy nghĩ cận kề của hắn, những gì hắn nói đều đã được hắn suy nghĩ rất kỹ mới kết luận, “Tôi cảm thấy mỗi người đều nên có cơ hội bắt đầu lại, cho nên cậu biến thành Giang Hằng.”

“Cyril.” Ánh mắt Giang Hằng không dao động khóa chặt trên mặt Cyril, giống như muốn thông qua mắt hắn đi đến sâu trong nội tâm, “Ý của anh là anh dự định cứ như vậy, để tôi một mình thoát thân?”

“Không có gì giấu được cậu...” Cyril quay đầu đi, thờ dài, tiếng thờ dài đột ngột khuếch tán trong căn phòng yên tĩnh, “Một vài chuyện luôn phải có người đứng ra trả giá.”

“Nhưng cũng không nên là anh.” Buồng ly rượu xuống, Giang Hằng xoay người Cyril lại, nâng cằm hắn lên, cưỡng ép hắn nhìn mình, “Nghĩ thử xem, chúng ta chế tạo hệ thống vĩ đại thế này, không có khôn cảnh nào có thể uy hiếp đến chúng ta.”

“Tôi hiểu tâm tình của cậu, Giang Hằng, có lúc tôi cảm thấy bản thân đã nắm vững tất cả, mà sự thật thì không như thế.” Cyril nắm chặt cổ tay Giang Hằng, không dùng lực lắm, cũng không dám thả lỏng, hắn giữ đúng lực độ ôn hòa. “Từ khi bắt đầu tôi đã nghĩ đến kết quả này rồi.”

Lời của hắn thân nhiên mà nhận mạng, rất giống tác phong bình thường của hắn. Nhiệt độ từ lòng bàn tay Cyril truyền tới cổ tay bắt đầu lan ra, Giang Hằng liếc nhìn về mặt vẫn ôn hòa và lý trí như bình thường của Cyril, đột nhiên tiến sát vào mặt đối phương.

“Giang...” Còn chưa kịp nói, âm thanh đã bị tiếng tim đập mạnh mẽ che giấu. Cyril muốn né khỏi mặt Giang Hằng, nhưng sự thật là hắn lại không thể

đưa ra mấy phần lực.

Bình__ Cyril đụng vào tù áo sau lưng, đầu lưỡi của Giang Hằng lướt qua phần gáy hần, thỉnh thoảng hút lấy, giống như muốn hút đi hormon mồ hôi của hần. Bộ âu phục sớm đã bị tuột xuống đất, cánh tay to lớn men vào ngực áo sơ mi. Ngón tay tiếp xúc với da thịt nóng hổi của đối phương, bắt đầu từ một nụ hôn, tất cả đã dâng trào lên men, đến ngay cả không khí xung quanh cũng tràn đầy sự nóng bức khác thường.

“Này, nghe này, tôi không muốn chỉ trích tính hướng của ai, nhưng cậu thế này đối với tôi?” Cyril cảm thấy huyết dịch sắp xông lên tổ chức thượng bị, không thể không thừa nhận kỹ xảo hôn của Giang Hằng quả thật rất tốt, nếu không phải tay của đối phương kéo mở dây kéo quần của mình muốn đột phá phòng tuyến cuối, rất có thể hần đã nguyện ý để hơi ấm này kéo dài thêm.

“Ngạc nhiên?” Giang Hằng hôn lên ngực Cyril, Cyril biết tính hướng của hần, về phương diện này hai người chưa từng có bí mật.

Không thể nói là ngạc nhiên, Cyril quả thật đã nhiều lần phát giác được ánh mắt khác thường của Giang Hằng, hần thậm chí không hiểu bắt đầu từ lúc nào, hần đã cố ý bỏ qua.

“Tôi thích phụ nữ hơn.” Cyril cúi mặt, khoái cảm thoải mái không ngừng dâng lên đầu, hần nhin không để rên rỉ ra tiếng, “Bất quá để ý làm gì.”

Nói rồi, Cyril cúi người, hôn lên môi Giang Hằng. Thoáng chốc, trong mắt Giang Hằng lóe lên sự khác thường, “Thật sự có thể?”

“Đã đến mức này rồi còn hỏi như vậy, cậu thật âm hiểm.” Cyril cười dán sát vào người Giang Hằng, ánh sáng ôn hòa trong mắt đã bị tình dục nồng đậm thay thế, nơi nào đó đã thay đổi hình dạng trên người họ đang nhắc nhở lẫn nhau__ chính là hiện tại.

Cửa phòng ngủ bị hai người đang hôn nhau găm cán cùng đẩy ra, bị Giang Hằng áp dưới người, phần lưng là chần mềm mềm mại lồm vào hút lấy, ở phương diện này Cyril rõ ràng không có kinh nghiệm, cũng không biết nên nói gì mới tốt. Giờ này khắc này, cùng lên giường với Cyril, là bạn thân nhiều năm của hần, vậy mà những hành động của họ lại giống như tình nhân.

Nhưng ít nhất, không ai không cam nguyện.

Giang Hằng cởi áo sơ mi màu trắng phô ra thân hình kiện mỹ, đập vào mắt Cyril, là thân hình chắc nịch cơ bắp, có rèn luyện, đầy cảnh giác mạnh mẽ của Giang Hằng.

“Tôi chuẩn bị tốt rồi, còn anh? Tâm tình của anh có phải không tốt lắm?” Lúc này, Giang Hằng lại đi hỏi cảm thụ của hần. Cyril thu lại ánh mắt quái dị, hai tay vòng ra sau lưng Giang Hằng, nhìn thẳng vào hần, “Đích thật không tốt, cho nên hy vọng có người có thể nhiễu loạn tâm tư của tôi, để tôi biến thành một mớ rối nùi, không thể suy nghĩ.”

Là ai nói chỉ có mị dục mới có thể thức tỉnh, một câu nói này đã đủ khiến gương mặt căng chặt vì dục vọng của Giang Hằng càng thêm âm trầm, hần ôm chặt thân thể Cyril, lực độ lớn đến mức lưu lại dấu vết trên làn da màu lúa mạch của đối phương.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 57: Phần 3: Cái Chết Của Hannah.

Mặt gương sạch sẽ phản chiếu lại bóng người, Giang Hằng đứng trước bồn rửa mặt thất cả vạt, lưỡi dao cạo râu đã dùng qua nằm trên bồn, trong không khí phòng tắm lan tràn mùi nước cạo râu và lá bạc hà. Làn khí tươi mới và mát lạnh tràn ngập khoang mũi, giúp tinh thần phấn chấn hơn.

“Oa, người đàn ông điển hình của chúng ta tới rồi.” Cyril ngồi trên ghế gỗ trên sân thượng, hần gõ chân, tư thế tao nhã ngược mắt khỏi tờ báo sáng.

“Anh đang chọc tôi.” Nụ cười ấm áp làm tan đi hơi lạnh trong đôi mắt, ánh mặt trời bên ngoài đang nhảy múa trong đó. Giang Hằng đi tới cạnh Cyril, cúi người hôn lên môi hần, “Nụ hôn chào buổi sáng này có phải hơi quá long trọng rồi không?”

“Hừm, trên thực tế tôi cho là... rất thích đáng đúng chứ?” Nếu đối tượng là người khác, Cyril vẫn sẽ cảm thấy phản cảm với tình sự đồng tính. Nhưng người đó là Giang Hằng, tuy cảm giác bị người ta từ phía sau tiến vào rất... chấn động? Chẳng qua kỹ thuật của Giang Hằng khá tốt, cho nên, những cái khác có lẽ đều không quan trọng lắm?

“Rất thích đáng? Chỉ vậy?” Giang Hằng cười giờ tay ra vuốt tóc Cyril.

“Tôi cảm thấy... vấn đề này nên bàn trên bàn ăn sáng thì hơn?” Nhíu mày cười khở, Cyril cho rằng cứ thế này sẽ rất quái, “Cậu biết đó, hiện tại, có hơi... lúng túng?”

“Là tôi sai, anh muốn ăn gì?” Giang Hằng đứng lên, ánh sáng dịu hòa rọi vào từ cửa sổ chạm đất chiếu sáng tấm lưng thẳng tắp của hần, hần đi về phía nhà bếp, rồi lại đột ngột quay đầu, môi cười tươi, “Đợi đã, anh xấu hổ sao?”

“Tôi nói rồi, đối với việc làm chuyện này với đàn ông, tôi không có kinh nghiệm.” Cyril sai tay, vẻ mặt rõ ràng là vô tội, tùy tiện đặt tờ báo sang bên cạnh, hần đứng lên đi tới chỗ Giang Hằng, “Tôi tới giúp cậu.”

Giang Hằng dùng ánh mắt hoài nghi đánh giá hần, “Cyril, anh không biết nấu cơm.”

“Này, đừng quá đáng thế chứ, nướng bánh mì thì tôi cũng biết chứ.” Cyril chột dạ cười cười, nhẹ đẩy sau lưng Giang Hằng một cái, “Hơn nữa, tôi chỉ nói là giúp thôi.”

Giang Hằng đột nhiên ôm vai Cyril, hôn lên môi hần, “Được thôi, đừng dùng vẻ mặt này dụ dỗ tôi nữa được không?”

“Hừ, tôi không có.” Vẫn chưa quá thích ứng với cái ôm của đồng tính, Cyril nhũn mày trong thoáng chốc, thoát khỏi bó buộc của đối phương, đi tới trước tủ lạnh, mở ra lấy bánh mì, “Đứng rồi, tại sao là tôi? Tôi cho rằng tôi giống... anh trai của cậu hơn?”

“Anh cảm thấy tôi sẽ làm tình với anh trai của mình sao?” Khẽ nhướn mày, Giang Hằng ôm thắt lưng Cyril từ phía sau, hôn lên cổ hần, “Mấy năm nay tôi vẫn luôn dõi theo anh, nếu phải nói ai đặc biệt đối với tôi, tôi nghĩ người đó chỉ có thể là anh.”

“Cyril, anh là liên hệ duy nhất của tôi với thế giới này.” Nếu không phải vận động kịch liệt hôm qua khiến dạ dày kêu gào cảnh cáo, Giang Hằng cảm thấy rất có thể hần sẽ ôm Cyril như thế cả ngày. Buông tay, với qua vai Cyril lấy phô mai lát và thịt xông khói, thấp giọng hỏi: “Sandwich?”

“Ồ, cậu hại tôi bắt đầu nhớ tới thời đại học cậu mỗi ngày đều nấu cơm cho tôi ăn.” Cyril bỏ bánh mì vào máy nướng, máy kiểu cũ, cần vài phút làm nóng. Cyril ôm vai đứng trước máy nướng, ánh mắt khinh bỉ giống như nhìn một hệ thống tồi tàn chậm chạp không chịu khởi động.

Cảm giác đói bụng khiến người ta không muốn nói chuyện, Giang Hằng xắt thịt xông khói thành từng miếng, cách sử dụng dao nhanh gọn giúp quá trình quan sát trở thành một sự hưởng thụ. Tuy khi Cyril vừa quen biết Giang Hằng, không thể tưởng tượng được đáng vẻ khi người đàn ông tuấn tú này đứng trước bếp. Thậm chí hần từng đoán, phòng của Giang Hằng rất có thể loạn tới không phân thứ gì.

Nhưng hần sai rồi, vào năm hai bọn họ dọn vào cùng một ký túc xá, Cyril vì chuyện làm luận văn mà có tới tìm Giang Hằng mấy lần, mới phát giác, người này không có cảm giác xa cách khó gần như vẻ ngoài, hần thậm chí tỉ mỉ giải đáp những vấn đề vụn vặt, trình độ kiên nhẫn khiến người khác chặc lưỡi. Phòng của hần cũng được thu xếp chỉnh tề, hơn nữa bố trí đơn giản, nhưng không mất đi phẩm vị.

“Giang Hằng, có vài chuyện cậu cần biết.” Bỏ bánh mì vào máy, Cyril đột nhiên mở miệng, “Đối với tôi cậu là người bạn đặc biệt, nhưng tôi thích phụ nữ. Rachel vẫn ở trong lòng tôi.”

“Nghe này, Cyril.” Gọi tên đối phương, Giang Hằng quay lại nắm vai Cyril, vẻ mặt của hần không có gì không cam lòng, nghiêm túc và thẳng thắn nói: “Tôi yêu anh, nhưng tôi không yêu cậu anh cũng phải yêu tôi. Bất kể chúng ta sau này sẽ đối mặt với chuyện gì, tôi cũng sẽ không để anh xảy ra chuyện.”

“Cậu muốn tôi yên lặng tiếp nhận sự bảo vệ của cậu?” Cyril nhẹ lắc đầu, “Điều này không có khả năng, Giang Hằng. Tôi lớn tuổi hơn cậu, nên phải do tôi bảo vệ cậu.”

“Tôi không cần sự bảo vệ của bất cứ ai, Allen.” Cự tuyệt kiên định, ánh mắt Giang Hằng không chút dao động.

“Đương nhiên, không có gì có thể khiến cậu trở nên yếu đuối.” Cyril không nghi ngờ lời của đối phương, dù sao thì nó là sự thật. Từ khi bọn họ trở thành bạn bè tới nay, hần vẫn chưa thấy Giang Hằng chán nản vì bất cứ chuyện gì, hần nghĩ, Giang Hằng là người kiên cường nhất mà hần từng gặp.

Quay người lại vịn vôi nước, dòng nước mát xối vào bồn, Giang Hằng yên lặng một chút mới trầm giọng nói: “Không hoàn toàn như vậy, chỉ là tôi có phương thức biểu đạt của tôi.”

Cyril không nói gì nữa, hương thơm của bánh mì nhẹ lan trong không khí, đèn đỏ tắt, bánh đã nướng xong tự động bật ra.

“Tôi hẹn Hannah chín giờ gặp mặt, phải đi rồi.” Ăn xong bữa sáng, Cyril nhìn đồng hồ đeo tay nói.

Giang Hằng ôm tay đứng trước cửa, nhìn Cyril mang giày, “Nói thật, tôi không yên tâm để anh đi một mình.”

“Tôi sẽ không lạc đường, Giang Hằng.” Cyril đứng lên, nâng mặt Giang Hằng, hôn lên môi hần một cái, “Gặp ở công ty.”

Giang Hằng cười nhẹ, nhìn theo Cyril, cho đến khi bóng lưng đối phương hoàn toàn biến mất ở ngã rẽ, hần mới nhẹ đóng cửa.

Ánh sáng tươi đẹp chiếu rọi chiếc ghế dài của công viên, Cyril ngồi trên lan can cạnh con hồ nhỏ, có một phụ nữ tóc xoăn dài màu đỏ đi tới, lộ ra nụ cười sáng lạn, “Cyril, anh nhớ tới tôi rồi sao?”

“Đừng nói như thể chúng ta rất thân, Hannah.” Cyril nhũn mày, bắt tay với Hannah. “Bảo cho cô một tình xấu, người của NSD đã nhắm vào chúng ta rồi.”

“Bọn họ không nên biết tin sớm như vậy.” Nụ cười của Hannah lập tức biến mất, chân mày nhíu chặt. “Allen, tôi đã nói từ sớm, nếu người của nhà trắng biết hệ thống này dùng để làm gì, chúng ta sẽ rất khó thoát thân. Đây vốn nên là một bí mật.”

“Người biết sự tồn tại của hệ thống chỉ có sáu.” Kéo vấn đề về đúng trọng điểm, hàm ý của Cyril rất rõ ràng.

“Ý của anh là có nội gián? Nhưng ai sẽ mạo hiểm nguy cơ tính mạng để tiết lộ sự tồn tại của hệ thống?” Hannah mang về không thể tin nổi, là một người đầu tư nghiên cứu hệ thống, cô kiên trì cho rằng cả lưu trình của chuyện này nên được bảo vệ nghiêm ngặt.

“Chương trình bảo vệ nhân chứng, cầm tiền và thân phận mới cao chạy xa bay là dự đồ không tồi.” Cyril biết, Hannah là người chính trực nhất trong đám, tỉ lệ khả năng cô phản bội họ nhỏ hơn người khác rất nhiều.

“Không thể nào, đây là cạm bẫy ngọt ngào, bất cứ người nào biết sự tồn tại của hệ thống đều tuyệt không có khả năng may mắn tránh khỏi. Ai lại phạm phải sai lầm ngu xuẩn như vậy!” Sáu người, trừ cô và Cyril ra thì đều có khả năng là nội gián, cho dù những người này biết rõ sự lợi hại trong đó, nhưng khó bảo đảm sẽ không xuất hiện tên ngu xuẩn thần trí không rõ nào.

“Cô không hoài nghi tôi?” Cyril ôm tay nhìn cô.

“Vậy anh không hoài nghi tôi sao?” Là vấn đề cũng là đáp án, Hannah ngược mắt nhìn hắn, ngừng một chút, cô mới nói: “Allen, hệ thống này là do anh chế tạo, nếu anh tiết lộ tin tức với NSD, cũng đồng nghĩa với việc đốt lửa trên người. Người đàn ông thông minh như anh, nhất định không làm chuyện ngu xuẩn đó.”

“Rất tốt, vậy nên nghĩ biện pháp tìm được người đó thôi.” Cyril cười gật đầu.

“Đội đã, trước đó tôi phải xác nhận một điểm với anh, về bộ hệ thống này, ngoài tôi, Barron, Noah, Cohen, Lloyd và anh ra, còn có người nào biết không?” Hannah điểm danh lại người trong cuộc, đồng thời nghiêm túc nhìn Cyril. “Tôi nhớ anh có một vệ sĩ cận thân, anh ta có biết chuyện không?”

Về mặt Cyril không có biến hóa gì, hắn cười bình tĩnh, ngữ điệu cũng dịu hòa như thường. “Không có người khác, vệ sĩ của tôi không biết chuyện gì.”

“Được thôi, tôi hiểu rồi, đội tôi tra được kết quả, sẽ lập tức liên hệ với anh.” Hannah trịnh trọng gật đầu, quay nhìn xung quanh, xác định không có ai nhìn lên cuộc gặp mặt của họ, mới nhanh chóng rời khỏi.

Cyril nhìn theo bóng cô đi xa, cuối cùng biến mất trong ánh sáng rực rỡ. Bước chân Hannah vô cùng nhanh gọn, giống với phong cách bình thường của cô.

Khi được tin Hannah chết, là chuyện nửa ngày sau, cô chết trong bồn tắm nhà mình, tin tức nói có thể cô mắc chứng trầm uất, chết vì nghiện thuốc quá liều, thậm chí có khả năng là tự sát. Nhưng Cyril và Giang Hằng đều có cùng một suy nghĩ, cô chết không khỏi quá mức trùng hợp, đáng tiếc bọn họ đều không tin thật sự có chuyện ‘trùng hợp’ trên thế giới này.

“Trên thực tế, tôi càng muốn tin cô ta đã phát hiện chuyện gì, nên bị giết người diệt khẩu.” Uống một hớp cà phê, Giang Hằng trầm giọng nói. Cyril thì đang luyến tiếc thờ dài, chỉ sợ đúng như Giang Hằng nói, hắn bảo cô ngầm điều tra chân tướng của chuyện bí mật hệ thống bị tiết lộ, nhưng lại hại chết cô.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 58: Chương 4: Thi Thử Biến Mất.

Ngày thứ hai từ khi tin tức Hannah Lamste chết truyền ra, Cyril và Barron Josef có gặp mặt một lần. Barron mặc chiếc áo gió màu kaki, sắc mặt âm trầm tựa vào cửa, có thể thấy, hắn rất khàn trương. Cyril đi tới, vỗ vai hắn, nói: “Thả lỏng chút đi.”

“Sao thả lỏng được? Có lẽ tiếp theo chính là tôi hoặc anh!” Barron quấy mạnh tay Cyril, trong mắt người đàn ông bốn mươi lăm tuổi này chứa đầy hoảng sợ, nếp nhăn trên mặt cũng vì vậy mà càng hằn sâu, có lẽ thói quen nghiện rượu khiến thân thể hắn lão hóa trước tuổi, hiện tại hắn thờ phỉ phò, trong đôi mắt như quỹ rượu tràn đầy bóng âm.

“Ông tức giận với tôi làm gì? Đại nạn lâm đầu còn không nghĩ thử phương pháp đối phó đi?” Cyril bực dọc chống hai tay lên cửa sổ xe hai bên Barron, đề hắn xuống. “Chúng ta nói trọng điểm thôi, ông và người của bộ tư pháp giao hảo rất tốt, bọn họ có để lộ cái gì không?”

“Được thôi, cậu muốn biết, tôi sẽ nói cho cậu biết. Một người bạn đi qua hiện trường gọi điện nói với tôi, ông ta phát hiện trên người Hannah có rất nhiều vết thương nhỏ không bắt mắt, giống như trước khi chết đã từng bị tra khảo hay ngược đãi gì đó, nhưng phía trên hoàn toàn bày ra thái độ làm lơ với nghi vấn của ông ta. Cuối cùng cái chết được quy cho sự cố chết mang tính bình thường, sau khi định án thì gia quyến đến nhận thi thể của cô ta mang đi.” Nói tới đây, Barron hít sâu một hơi, cưỡng ép mình trấn định lại. “Ngày đó thi thể của cô ta được hỏa thiêu, hiện tại căn bản không thể điều tra.”

“Hannah không có người nhà.” Cyril hiểu nguyên nhân Barron sợ hãi như thế, những người này có kẻ bảo vệ trong cục cảnh sát, mà thi thể một khi biến mất, thì không cách nào có thể lật lại án để tái thẩm, tất cả đầu mối đã bị cắt đứt.

“Cô ta có một người thân họ xa, di của cô ta sống ở New Jersey, cậu đoán xem có phải rất khéo không? Hiện tại di của Hannah cũng không rõ tông tích.” Barron nghiêm túc vô cùng, hấn che hai mắt, phát ra tiếng thở dài trầm trọng. “Allen, tôi thật hối hận đã tham gia vào khoản mục này, tôi còn có hai đứa con, tôi...” Cỗ họng nghẹn ngào, Barron không thể nói tiếp.

Một bức hình được ghim cố định trên bàn gỗ, Giang Hằng đánh giá Barron Josef trong hình, “Khả năng Barron là nội gián không lớn, nhưng chúng ta vẫn cần cẩn thận, tiếp theo nói không chừng ông ta sẽ phản bội.”

“Có lẽ tôi nên kiến nghị bảo ông ta rời khỏi New York tránh đầu gió.” Cyril mở máy tính, vừa đúng lúc nhảy ra tin mới về máy bay gặp tai nạn, danh sách người bị nạn đang dần hiện ra.

“Tôi nghĩ ông ta đã làm như thế rồi.” Giang Hằng quay lại, từ đồng vụn còn lại của máy bay trên màn hình, có thể thấy nó là một máy bay khách cỡ nhỏ dùng để du lịch, tên của Barron Josef vụt qua danh sách, “Thật đáng tiếc, xem ra ông ta còn mang theo người nhà của mình.”

“Bọn họ muốn truyền đạt một tin tức tới chúng ta, đó chính là... Các người không có đường thoát.” Mắt Cyril âm thầm đi không ít, “Hệ thống đã được đưa vào xe vào buổi chiều, vận chuyển đến Washington. Đợi khi bọn họ phát hiện hệ thống được bảo mật thêm, chắc sẽ giống như chó điên chạy đi tấp nập.”

Trào phúng cười giễu, Cyril bung ly rượu ngồi xuống ghế sofa đối diện Giang Hằng, “Cậu xác định cơ chế bảo mật thêm không thể bị phá giải sao?”

“Bất cứ ai cũng không thể, thậm chí bao gồm tôi. Trừ khi bọn họ có thể tìm được một văn vật đã thất lạc.” Giang Hằng uống một ngụm whisky, ánh mắt ngừng lại một chốc trên màn hình, không nhìn được nhử này.

“Sao vậy, ngày tận thế tới sớm sao?” Cyril vỗ vai Giang Hằng, bảo hấn thả lỏng. Giang Hằng nhẹ lắc đầu, “Không có gì đáng ngại, chỉ là một tờ hóa đơn điện tử, tôi không nhớ tôi có từng mua những thứ này.”

Cyril vòng qua sau lưng Giang Hằng, tỉ mỉ nhìn tờ hóa đơn đó, sắc mặt không đổi thờ ra một hơi. “Hả? Hiện tại nhà quảng cáo đã đổi thành đường tiêu thụ rồi sao?”

“Có trời biết.” Giang Hằng nhún vai, nhắc một cái vali dưới chân lên, “Trong đây có một nửa trình tự giải mã, Cyril, nếu những người này tìm tới anh, nó có thể cứu mạng anh.”

“Rất tốt, một nửa còn lại lưu ở chỗ cậu? Tôi không hiểu, Giang Hằng, nếu như vậy, hệ thống bảo mật thêm còn có ý nghĩa gì nữa?” Uống hết ly rượu, Cyril gác một tay lên lưng sofa, ánh mắt nhìn vali mang theo nghi hoặc.

“Không có nữa còn lại.” Giang Hằng quay người, đừng phải ánh mắt của Cyril, “Tám biển này, đủ để loạn thật rồi.”

“Vậy chúng ta nói về chân tướng chút đi.” Ngồi lại chỗ cũ, dưới ánh sáng âm áp, con người Cyril trở nên sâu thẳm, “Hiện tại hệ thống đã được chuyển đi, cậu không cho rằng nên nói cho tôi biết dụng ý chân chính khi chế tạo bộ hệ thống này sao?”

“Đừng nói với tôi là để ngăn cản khủng bố tập kích, cậu từng nói, cậu không để ý người khác sẽ xảy ra chuyện gì. Tôi tin chắc trước khi tăng cường bảo mật hệ thống, cậu đã hoàn thành chuyện cậu muốn làm.” Cyril cười gõ ngón trỏ lên mặt bàn, giọng điệu hàm ý sâu xa giống như cái vôi đang thăm dò bí mật.

Nhẹ đặt ly rượu xuống, Giang Hằng ngược mắt nhìn hấn, giống như gió bão quấy loạn mặt hồ bình lặng, đáy mắt màu lam đậm thoáng qua chút dao động. “Anh nói đúng, tôi chế tạo hệ thống, là để tìm một người. Hiện tại tôi đã biết hấn ta là ai rồi, có lẽ hấn ta có thể giúp tôi giải đáp một vài câu đó.”

“Có liên quan đến người nhà của cậu không?” Cyril cười càng đậm, sau đó hấn sai tay, “Cậu dùng hệ thống để truy đuổi thân phận chân chính của mình, sau đó nó liên hệ tới một đoạn hình ảnh nào đó, nhậ ra một thân phận.” Gật đầu, hấn nói chậm rãi, tường thuật khê khàng. “Nhưng không ai có thể biết đó là gì, vì hệ thống đã bị bảo mật thêm.”

“Nói thật, tôi vẫn cảm thấy cậu không phải là người đơn giản.” Lắc ly rượu, whisky xoay chuyển theo viên đá, chạm vào vách ly, Cyril nghiêm mặt, tiếp tục nói. “Nếu cậu muốn báo thù, có vài chuyện cậu cần nên biết. Cậu kiên trì, bướng bỉnh, có lực hành động đáng để tán thưởng, nhưng lại cương trực công chính, sự chính trực của cậu hại chết cậu. Cậu học cách bố cục, học cách tính toán người khác, học không từ thủ đoạn để đạt mục đích. Đáng tiếc hiện tại cậu còn chưa làm được, cậu chán ghét những thứ này.”

Trần thuật bình tĩnh, câu nói của Cyril chính xác vô cùng, Giang Hằng không định phản bác, vì đó là sự thật. Uống thêm một ngụm rượu, ánh mắt Giang Hằng vẫn nhìn chăm chăm mặt Cyril, trầm giọng nói: “Vậy còn anh thì sao? Anh làm sao học đối diện những thứ này?”

“Được thôi, nếu cậu đã hỏi, tôi nên thành thật trả lời.” Cyril không cười nữa, thậm chí vẻ mặt lộ ra sự lạc lõng và hoài niệm. Hấn giao mười ngón vào nhau, hai tay gác lên gối. “Năm hai mươi sáu tuổi, vì để có được cơ hội thăng chức, tôi đã giăng bẫy hấn hại đồng nghiệp, bạn tốt của tôi. Anh ta vì thế mà thân bị danh liệt, cuối cùng tự sát. Theo lý mà nói tôi nên... nên cảm thấy hổ thẹn, nhưng tôi không có.”

“Anh làm được chuyện anh muốn làm, cái chết của người đó trở thành anh của hiện tại.” Từ trong ánh mắt và giọng điệu của Giang Hằng đều không thể cảm nhận được sự phê phán nào, hiện thực cuộc sống là con người luôn chỉ mãi mãi chú ý kẻ thành công, chứ không phải kẻ thất bại.

Cách làm việc của Cyril và Giang Hằng không giống nhau, hẳn ôn hòa, nhưng nguy hiểm. Trong phim truyền hình luôn sẽ xuất hiện một vài người có thể cười cợt đi tính mạng người khác, Cyril thuộc loại đó.

“Nếu cậu hỏi tôi có phải ghét làm chuyện như vậy ___ Đúng thế, tôi ghét.” Gật đầu, Cyril nói tiếp. “Nhưng rồi có một ngày, chúng ta đều sẽ trở thành người mà mình đã từng ghét. Tất cả, chỉ vì sinh tồn.”

Giang Hằng không tiếp lời, thay thế ngôn ngữ là hẳn vượt qua cái bàn kéo hai tay Cyril. Cyril cười khỏ dựa vào cánh tay chắc nịch ầm áp của Giang Hằng, “Cậu đang an ủi tôi sao? Tôi không phải kẻ bị hại.”

“Chúng ta đều là kẻ bị hại.” Giọng nói trầm ôn, Giang Hằng xiết chặt tay, hơi thở ra phả lên gáy Cyril. “Anh cứ coi nó như là cái ôm dành cho đồng loại đi.”

“Cậu thật thân thiết, tôi không tưởng tượng được có người có thể cự tuyệt được sức quyến rũ của cậu.” Cúi đầu cười nhạt, Cyril vươn tay xoa tóc Giang Hằng. Giang Hằng cũng cười theo, hôn lên cổ Cyril, nhẹ giọng nói: “Có một người đã cự tuyệt tôi mười năm rồi.”

“Tôi thì là trước đó tôi không hề biết gì cả.” Cyril kéo áo sơ mi của Giang Hằng, nhẹ cắn lên xương quai xanh của hẳn, “Này, tôi cảm thấy rất nóng.”

“Vậy sao?” Từ cổ hôn lên cằm, ánh mắt Giang Hằng vẫn nhìn chăm chăm mặt Cyril, hẳn muốn thấy mỗi một biến hóa trong vẻ mặt hưởng thụ của đối phương, “Có cảm giác này không phải chỉ mình anh, tôi cũng vậy.”

Đối diện với ánh mắt Giang Hằng, ánh mắt tràn đầy yêu chiều khiến thân thể Cyril không kìm được run rẩy. “Này, tôi cảm thấy tôi, có thể có hơi ___”

“Yêu tôi rồi?” Phát ra tiếng cười sâu trong cổ họng, Giang Hằng ấn lên thân thể Cyril, khiến hẳn chuyển hướng, đối lưng với mình. “Thả lỏng, tư thế này sẽ khiến anh thoải mái một chút.”

“Như vậy không công bằng, cậu giành mất mấy từ mà tôi phải nghĩ đi nghĩ lại không dễ gì mới tính nói ra.” Trọng lượng của hai người đàn ông thành niên khiến sở pha bị lồm xồm, Cyril cảm thụ được nụ hôn nóng bỏng kéo dài từ sau gáy đến thắt lưng, nắm chặt cánh tay bên đầu. “Liên tiếp chết hai người, chúng ta cư nhiên còn làm như không có chuyện gì mà làm tình?”

“Hy vọng tôi nói gì đây? Anh có thể xem như chúng ta đang ‘bi thống’ làm tình.” Cánh tay lớn vuốt qua lồng ngực chắc nịch tron hẳn, Giang Hằng nhẹ nói sau lưng hẳn. “Cyril, mỗi ngày đều sẽ có người chết, nếu mỗi lần chết một người chúng ta liền không làm tình, như vậy ghen khuấy chết sẽ là chúng ta.”

Không thể kìm nén tiếng rên rỉ thoải mái, Cyril kéo đầu Giang Hằng, cướp lấy môi đối phương, “Cậu đúng là thiên tài, được thôi, tôi bị cậu thuyết phục rồi. Cứ để chúng ta...” Cyril nhún vai, cười bất đắc dĩ. “Trăm mê trong cuộc tình ái ‘bi thống’ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 59: Phần 5: Giao Dịch Âm Thầm.

Bạn biết bạn sống trong thế giới ra sao, mỗi ngày có rất nhiều người chết đi, rất nhiều người còn sống sẽ tiêu phí đại khái ba mươi giây, nhìn xem tin tức, cảm thấy ‘thật là đáng sợ’ hoặc ‘thật là hoang đường’, vì thế giới bên ngoài quá cao xa, và bình lặng.

Mà bạn chưa từng nghĩ tới, tất cả sẽ có thể phát sinh trên người mình.

Cyril Allen ngồi trên băng ghế dài công viên, đốt một điếu thuốc, hít từng hơi khê khàng. Hẳn đang nhớ lại những chi tiết nhỏ, có những cảnh tượng bắt đầu mở rộng trong đầu hẳn. Cuộc gặp mặt cùng Noah Leslie, Cohen Connor, Lloyd Wilson là vào ngày thứ ba sau khi Hannah chết, đám người này cuối cùng cũng bắt đầu nhìn thẳng vào vấn đề, hoặc nên nói là đang thương lượng đối sách chạy trốn, thuận tiện chỉ trích lẫn nhau.

“Đây đều là sai lầm của anh!” Noah Leslie trực tiếp chỉ vào mũi Cohen Connor, hung tợn nói, “Là anh đề nghị đem hệ thống này quyền cho quốc gia! Hiện tại chúng ta ngay cả con cờ duy nhất cũng mất rồi!”

“Hả! Sai lầm của tôi!” Gầm nhẹ châm chích, Cohen trừng mắt lại Noah, đi tới một bước, tiến sát mặt cô, “Lẽ nào là tôi kêu cô tự sát cô liền chạy đi nhảy lầu? Đừng nói với tôi đây không phải là do mọi người nhất trí bỏ phiếu biểu quyết! Cô dám nói cô không nghĩ tới lợi dụng hệ thống này không những có thể kiếm một món tiền lớn mà còn được tuyên dương sao?!”

“Này, các người cảm thấy hiện tại là lúc thích hợp để nội chiến sao?” Lloyd Wilson cũng nhin không được bùng nổ, từ người nhà trở mặt thành thù thật khó xem, “Có rành không bằng suy nghĩ...”

“Câm miệng! Lloyd!” Hai người đang chì chiết lẫn nhau đồng thời quay đầu tức giận gầm lên, tiếp theo Noah nghiêng răng nghiêng lợi quay mặt đi, ngón trỏ chọc mạnh vào ngực Cohen, “Bất kể anh có nguyện ý thừa nhận hay không, chúng ta xong rồi, Cohen!”

“Cô thử khiêu chiến lần nữa với tôi xem?” Đẩy Noah ra, Cohen mỉm miệng tức giận trừng Noah, “Đừng cho rằng cô là phụ nữ thì tôi không dám ra tay.”

“Câm miệng đi Noah Cohen!” Lloyd gầm lên, nhất quyết chen vào giữa hai người đang dương cung bạc kiếm, “Xem thử bộ dáng của các người đi! Khó coi! Allen sẽ không vô duyên vô cớ gọi chúng ta tới đây, cứ nghe thử anh ta muốn nói gì đi.”

“Bình tĩnh chút đi, mọi người.” Cyril thư giãn gân cốt một chút, đi tới trước mặt mọi người, tựa hồ trò kịch náo vừa rồi hoàn toàn không gây ảnh hưởng tới hắn. “Để tôi nói thẳng vậy, trong số chúng ta có nội gian. Trải qua cuộc thảo luận vừa rồi của mọi người tôi cũng đã hiểu rõ, tuy hệ thống này vốn nên nặc danh quyền góp, nhưng có vài người trong đầu lại nghĩ cách làm sao lợi dụng nó để kiếm tiền. Hiển nhiên, nguyên nhân mọi người bị bán đứng rất có khả năng là một món kénch xù.”

“Cứ làm như không có chút quan hệ nào với anh, thử nói lại xem lúc đầu nghị án chế tạo hệ thống là do ai đề ra? Há! Là anh! Cyril Allen!” Ánh mắt phần nộ của Noah Leslie di chuyển, sử dụng giọng điệu hùng hổ dọa người, nhưng đồng thời giọng nói của cô cũng vì quá cao mà run rẩy.

“Nói vậy cũng không sai, ngay cả khi hai người đầu tư đã chết, người bắt đầu chế tạo hệ thống như anh vẫn an toàn vô sự, xem ra chuyện này thật kỳ lạ a.” Cohen giống như hoàn toàn quên mất nửa phút trước hắn còn đang cãi vã với Noah, cùng chuyển mũi giáo nhắm vào Cyril.

“Cyril sẽ không tự châm lửa trên người, các người tốt nhất nên khống chế ngôn ngữ hành vi của mình chút đi.” Lloyd lại lên tiếng, hắn vẫn luôn là người hòa giải trong đội.

“Kẻ cướp lại là bắt cướp? Thử nhiệm không tồi.” Cyril cười vỗ tay, từng cái từng cái, động tác chậm rãi, có lẽ trong giọng nói còn có chút tán thưởng, “Bất luận các người ai là nội gian, trở về nói với những người kia. Bọn họ vĩnh viễn không thể đạt được thứ họ muốn.”

“Anh thấy chưa? Anh ta lại giữ sạch trách nhiệm!” Thanh âm Noah đề cao không ngừng dâng lên tám độ, khiến người nghe có cảm giác điếc tai.

Bỏ lơ người phụ nữ không có trọng điểm, Lloyd nhú mày hỏi hắn. “Không đạt được là có ý gì?”

Cohen cũng gật đầu, nhưng vẻ mặt của hắn lại giống nghi hoặc hơn, “Bọn họ rốt cuộc muốn có cái gì?”

“Được thôi, tôi muốn nói chỉ có... hệ thống đã được bảo mật thêm.” Ngắc mặt lộ ra nụ cười bình tĩnh, ánh mắt Cyril lướt qua gương mặt từng người. “Mấy giải mã đã bị tôi giấu rồi, muốn có sao? Vậy thì tới tìm tôi đi, tôi sẽ đổi mật nói cho họ...” nói tới đây, Cyril ngừng một lát, chậm rãi phun ra ba chữ, rất chậm, “Đi chết đi.”

Sau khi tan rã trong không vui, có một người ở lại, Lloyd đi tới cạnh hắn, sóng vai đứng với hắn, “Tại sao làm như vậy? Chuyển lực chú ý lên mình anh không phải là chọn lựa thông minh.”

“Thu dọn hành lý đi, sau đó cao chạy xa bay. Anh đối với họ mà nói đã không còn giá trị lợi dụng nữa.” Gió thổi động mặt hồ tĩnh lặng, cũng khuấy động mái tóc màu vàng phát phơ của Cyril, hắn nhìn lên bầu trời, cảm thụ hòng súng lạnh lẽo đang nhắm vào bụng mình, “Tôi biết anh là nội gian, Lloyd.”

“Anh biết? Sao anh lại biết?” Nụ cười cổ quái hiện lên trên miệng Lloyd, ánh tịch dương kéo dài chiếc bóng của họ.

“Tôi nói những lời đó, Cohen hỏi tôi ‘bọn họ muốn cái gì’, nhưng anh lại hỏi tôi là ‘tại sao không đạt được’, nhớ chứ? Khi nói tới nội gian, phản ứng của anh quá mức bình tĩnh. Thuận tiện hỏi một câu, thì thể của Hannah là do anh xử lý sao?” Trên mặt Cyril không có sợ hãi, hắn trấn định như không nói, giọng nói vẫn bình tĩnh thong thả.

“Đúng, là tôi, hơn nữa tôi không hề cảm thấy áy náy.” Trong mắt Lloyd không xuất hiện bất cứ sự hổ thẹn nào, ngược lại trong đó đang lấp lánh ánh lửa, hưng phấn và khát vọng: “Anh không tưởng tượng được hệ thống đó có giá trị thế nào, lúc đầu khi họ tìm tới tôi, khi dò thám tin tức, tôi từng nghĩ muốn bảo mật, sau đó họ đưa ra giá tiền, anh đoán thử xem bao nhiêu? Mười tỉ. Mười tỉ đó Allen!”

“Anh nói rất đúng, anh không cần vì vậy mà cảm thấy áy náy.” Cyril quay lại nhìn hắn, chớp mắt, cười nói: “Tôi chỉ không hiểu lắm, trên thế giới này sao lại có người ngu xuẩn như anh. Dựa vào chuyện bán đứng bạn bè để lấy mười tỉ đô la. Căn bản không tới được tay anh. Bộ hệ thống này là bí mật, anh biết người thế nào mới có thể giữ bí mật chứ Lloyd? __ Người chết.”

“Bớt phí lời đi! Tôi không muốn cùng anh vòng vèo nữa Allen, mạng tôi đi tìm trình tự giải mã, nếu tâm tình tôi tốt, sẽ suy nghĩ để anh sống thêm vài ngày.” Hòng súng chọt vào bụng đối phương, Lloyd cười hắc hắc, hạ thấp giọng, dùng tốc độ cực nhanh nói: “Anh biết chứ, quen biết lâu như vậy đây vẫn là lần đầu tiên tôi cảm thấy tôi không thấp hơn anh một bậc.”

“Thế nào, nhất định phải có súng trên tay mới có thể khiến anh không cảm thấy tự ti khi thành tích thi SAT của anh kém hơn tôi sao? Cyril cười chế nhạo, trong mắt hắn thì không có ý cười, “Buông súng xuống đi đồ ngu xuẩn, hôm nay tôi còn chuyện khác phải làm, kim giờ qua mười hai giờ thì anh có thể tới công ty tìm tôi. Hoặc hiện tại anh nỏ súng, anh sẽ vĩnh viễn không thể tìm được đầu mối trình tự giải mã.” (*Điểm thi SAT (Scholastic Assessment Test) là một trong những yêu cầu quan trọng được hầu hết các trường Cao đẳng, Đại học tại Mỹ sử dụng nhằm quyết định việc chấp nhận sinh viên theo học. Điểm SAT còn là căn cứ quan trọng để xét cấp học bổng)

“Giỏi lắm, Cyril!” Chọc mạnh hòng súng vào bụng Cyril, Lloyd cầm hận xiết chặt tay, “Đã là sáu giờ chiều rồi, tôi cho anh thêm sáu tiếng nữa, nhớ đó, anh không thể chạy thoát. Muốn làm rùa rút đầu cũng không quan hệ, nhưng tôi xác định bọn họ sẽ giết sạch mỗi người mà anh từng quen biết. Ha, tôi tin trong đó nhất định có một hai người anh bạn tâm.”

Chống lên lan can đứng vững, Cyril phun ra dịch máu, híp mắt nhìn Lloyd đi xa dần. Sau đó hắn rút đi động ra, bấm một dãy số, “Giang Hằng?”

“Làm phiền anh nói cho tôi biết tất cả bình thường.” Tay gõ phím dừng lại, Giang Hằng lắng nghe tiếng nói ở đầu bên kia.

“Tôi rất tốt, vấn đề đã giải quyết rồi, chỉ có chút nhớ cậu.” Giọng nói ấm áp quen thuộc, không khác gì bình thường. Giang Hằng cười vén rèm cửa sổ lên, để mặc ánh sáng ấm áp rọi lên người. “Anh muốn đi đâu?”

Cyril cúi đầu nhìn đồng hồ, “Chín giờ gấp tại công ty đi, tôi nhớ chúng ta vẫn chưa chúc mừng qua đảng hoàng, tôi vừa mua được một chai sâm banh.”

“Biết rồi.” Cúp máy, Giang Hằng nắm di động cười nhẹ, có lẽ hẳn nên mang thêm hai phần bít tết và salad hải sản, à, còn bánh nướng bơ, không biết tên đó có thích đồ ngọt không. Cyril thảng trước mới sửa lại phòng làm việc của mình, nơi đó hiện tại quả thật được cách điệu thành phòng ăn cao cấp.

Về mặt cứng nhắc vừa rồi bị nụ cười dịu dàng thay thế, ánh sáng chiếu nghiêng lên mặt Giang Hằng, tia sáng màu đỏ tô điểm đáng vẻ khỏe mạnh đẹp đẽ của hắn, hắn nắm chìa khóa xe trên bàn đi ra khỏi phòng, nhẹ đóng cửa lại.

Bắn ống thuốc vào nút gỗ bịt trên chai, Cyril lắc bình sâm banh, khiến nó được trộn lẫn hoàn toàn. Mặt trời ngoài cửa sổ đã lặn dần xuống, ráng chiều dần lên, căn phòng lại tối tăm tịch mịch.

Hắn đốt một điếu thuốc, xương mù lan tỏa, luẩn quẩn không dứt quanh ngón tay hắn, đốm lửa màu quả quýt chọt mờ chọt tỏ, đang thiêu đốt phần điếu thuốc còn dư.

Bạn biết bạn đang sống trong thế giới thế nào, lời nói dối đầy rẫy trong từng ngày từng phút, cho đến khi người nào đó nói anh ta yêu bạn rồi, sự thành khẩn của anh ta khiến bạn kinh ngạc, tình yêu thâm thiết và nóng cháy của anh ta khiến bạn vui sướng, cũng khiến bạn khổ sở. Bạn chờ đợi, nhưng lại sợ hãi.

Mà có vài chuyện, từ khi bắt đầu bạn đã biết kết quả sẽ thế nào.

Sau đêm nay, bọn họ đều sẽ yên giấc ngàn thu. Đây đã là kết cục tốt nhất.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 60: Phần 6: Thời Khắc Cuối Cùng.

Khi Giang Hằng mở cửa phòng làm việc, Cyril đang ngồi trong bóng tối, trên bàn cách không xa có cắm nến, hắn đi qua, dùng bật lửa thắp nến. Ánh sáng vàng ấm áp rọi sáng trần nhà, căn phòng lạnh lẽo lập tức hồi phục sức sống.

“Chín giờ đúng, cậu luôn rất đúng giờ.” Cyril cười đi qua, nhận chiếc hộp trong tay Giang Hằng, đặt lên bàn rồi mở ra, hương thơm bít tết còn bốc khói lan tràn trong không khí, còn có salad và bánh nướng bơ. Nhìn một bàn thức ăn, Cyril nhún vai, ánh sáng ấm áp lan rộng trong đôi mắt hắn, “Rất quan tâm, Giang Hằng.”

“Không cần khách khí như thế.” Nụ cười mở rộng trên khóe môi Giang Hằng, khiến đường nét trên mặt hắn hoàn toàn dịu đi, trước mặt Cyril, hắn luôn bắt giác lộ ra vẻ mặt này.

“Àn, vị không tệ, là nhà hàng chúng ta thường đi sao?” Nuốt một miếng bánh nướng, Cyril quay lại hỏi Giang Hằng. Giang Hằng gật đầu coi như đáp, đi tới cầm chai sâm banh trên bàn, “Muốn tôi khui sao?”

“Đương nhiên.” Cyril cười ngồi xuống sô pha, cảm giác đói khát khiến ánh mắt hắn khi nhìn thấy thức ăn giống như đứa trẻ tràn đầy chờ đợi, cắt một miếng bít tết bỏ vào miệng.

“Xem anh kia, đừng làm như đây là bữa cơm tối cuối cùng vậy chứ.” Giang Hằng khui nút gỗ, phốc một tiếng, bọt khí màu trắng không ngừng trào ra, chảy xuống mặt sàn, tô điểm thêm chút vui vẻ cho bầu không khí tĩnh lặng. Rót rượu vào ly, dòng dịch màu vàng tỏa ra hương thơm.

“Cạn ly!” Không cần nói nhiều, bọn họ đều rõ chúc mừng vì điều gì.

“Cạn ly!” Giang Hằng nhấc ly rượu lên, chạm vào ly trong tay Cyril, đinh đàng, tiếng va chạm thanh thủy truyền vào tai. Một hơi uống cạn, hắn mới phát hiện rượu trong ly của Cyril vẫn tràn đầy. “Không uống sao?”

“Chúng ta cần nói chuyện, Giang Hằng.” Bỏ ly rượu xuống, Cyril vẻ mặt nghiêm trọng, dùng ngón tay chỉ vào chiếc ly rỗng trên tay Giang Hằng, “Xin lỗi, tôi bỏ thuốc trong rượu.”

“Nó sẽ không lấy mạng cậu, nhưng khiến cậu trong một thời gian không thể hành động, đương nhiên cơ thịt phần mặt cũng bị tê liệt.” Cyril đi tới cạnh tai Giang Hằng nhẹ giọng nói, biến cố đột nhiên ập tới và vẻ mặt bình tĩnh của Cyril, khiến tất cả được lộ rõ như một âm mưu đã thai nghén từ lâu.

Ngón tay truyền đến cảm giác tê liệt, Giang Hằng biết thuốc đã bắt đầu phát huy tác dụng, rất nhanh nó sẽ phát huy tới toàn thân. “Tại sao làm như vậy? Anh nói chuyện đã kết thúc rồi.”

“Nếu cậu thông minh một chút sẽ phát hiện không thể dễ dàng kết thúc như thế. Lloyd cho rằng hần là người tiết lộ bí mật đầu tiên, nhưng không phải hần. Hần gan nhỏ, dễ dao động không yên, sớm muộn sẽ xảy ra vấn đề.” Bình thần đưa ra biện luận, hần luôn hiểu rõ mỗi người bên cạnh. Cyril nhẹ nhúng cao chân mày, khoe môi vẫn cười âm áp như cũ. “Thật ra nội gian là tôi, khiến thi thể Hannah biến mất cũng là tôi. Tôi vẫn luôn tiến hành kế hoạch này, nó cũng đích thật có hiệu quả.”

Từ chi bắt đầu không nghe theo sai khiến, nhưng thần kinh trên mặt của Giang Hằng vẫn chưa bị tê liệt, hần trầm mặc là vì giờ này khắc này, hần thực sự không biết nên nói gì mới tốt. Nếu thật sự như Cyril đã nói, vậy chuyện này từ khi bắt đầu đã là một lời nói dối. Hần mở rộng tâm lòng với Cyril, hần cho rằng Cyril đáng để tin nhiệm. Nhưng cuối cùng, Cyril phản bội tất cả mọi người.

“Yên tâm ngủ đi, đợi khi cậu tỉnh lại tất cả đã kết thúc rồi.” Cyril dịu Giang Hằng nằm xuống sàn, nhẹ vuốt tóc hần, mái tóc ngắn màu đen giống như chủ nhân của nó, cứng cỏi, nhưng không hấp tấp. Thậm chí nhân lúc hần vẫn còn có tri giác, Cyril nhẹ hôn lên trán hần.

Thời gian trôi đi từng giây từng phút, ngọn nến cháy tới cuối, khi tắt đi đã lóe lên làn khói màu tím. Giống như tính chuẩn thời gian, mười hai giờ đúng, cửa bị tông mở, xông vào là mười mấy người đàn ông cao to thân mật áo chống đạn tay cầm súng, mặt nạ phòng độc che đi mặt mũi của họ.

“Thời gian đã đến rồi, anh bạn cũ.” Lloyd bước ra khỏi đám người, nhìn người đàn ông trên sàn một cái, “Oa, xem ra anh thật sự cùng đường mạt lộ rồi, ngay cả vệ sĩ của mình cũng giết, là muốn có vài người chôn cùng sao?”

“Một người không đủ.” Cyril mỉm cười, tay dứt vào túi quần nhẹ ấn nút tắc màu đỏ. “Các người toàn bộ đều phải chôn cùng.”

Một tiếng vang lớn, mặt sàn bên cạnh cửa đột nhiên bị nổ tung, ngọn lửa hùng hực nuốt chửng thân xác người sống, hòng súng mất không chế đảo khắp nơi, gió bão nóng cháy bùng lên trên thủy tinh hữu cơ trước mặt Cyril, trong đó còn xen tạp tứ chi tung tóe.

Một tháng trước hần đã tu sửa lại phòng làm việc của mình, còn về thành quả, hần rất thỏa mãn. Đồng thời hần cũng biết, sẽ không chỉ có những người này.

Bom nổ thu hút lực chú ý của đám người canh chừng dưới lầu, bọn họ ào ào ra khỏi xe và lùm cây, một bộ phận xông lên lầu, một bộ phận khác thì canh giữ cửa chặt chẽ.

Khói thuốc lan tràn trong phòng, Cyril lẹ làng mở cửa sổ, mặc áo ba lỗ đã gắn dây thừng lên người Giang Hằng, thắt chặt nút bảo hiểm, móc lên thành cửa sổ, cuối cùng hần nhìn người đang ngủ say một cái, nhẹ mở tay, chính là lúc này, Giang Hằng cố sức mở mắt ra, ánh vào trong mắt là nụ cười mơ hồ của Cyril, và ngọn lửa hung tàn như dã thú.

Cơ thể người bay lên rồi rớt xuống, cuối cùng khi cách đất một mét thì dừng lại, đây đều đã được tính tốt. Dưới đất có người tiếp, một ông già tướng mạo lưu manh cỡi áo ba lỗ trên người Giang Hằng ra, để hần lên xe mô tô cạnh đó, phủ giấy phế liệu lên, rồi ông ta quay lại ra hiệu với Cyril, tiếp theo lao đảo bước đi.

Cyril cười nhìn bọn họ đi xa, đóng cửa sổ, quay lại.

Tốp người thứ hai đang chặn ngay cửa, người đàn ông dẫn đầu đứng một bên ngọn lửa, gầm lên: “Cyril Allen! Anh còn một cơ hội cuối cùng, mau nói phương pháp giải mã nằm ở đâu!”

“Không ở đây, tôi đã bán nó ra chợ đen rồi. Muốn tìm, thì các người phải phí nhiều thời gian đó.” Ánh mắt sâu xa mang hàm ý, nụ cười sâu thẳm khó dò xuất hiện trên khoe môi Cyril, “Hon nữa, các người không nên cho rằng trong tòa nhà này chỉ có một quả bom chứ?”

Người đàn ông dẫn đầu lập tức hiểu ra gì đó, nhin không được mắng lớn: “Đáng chết!!! Tất cả mọi người tản ra!!!”

Hần cảm hận không ngừng nổ súng, trên thủy tinh hữu cơ để lại vết lõm sâu nhạt không đều. Thủ hạ của hần cũng bắt đầu múa may, có người thậm chí còn móc lựu đạn ném qua, bị lãnh đạo tức giận quát nạt: “Ngu xuẩn! Mày muốn gây nổ nhiều quả bom hơn hả?!”

Vì đã trễ, khi nút công tắc được ấn, tầng ba, tầng bảy, tầng mười bốn liên tiếp xảy ra vụ nổ quy mô lớn, cả tòa nhà phân rã vỡ vụn trong tiếng nổ điên cuồng và ngọn lửa dữ tợn. Tòa kiến trúc sắt thép đứng thẳng giữa thành phố bị gãy đôi, bị nổ tung, bị hủy diệt.

Lửa dâng tận trời, hệ thống an toàn sớm đã bị đóng mấy tiếng trước, ngọn lửa nuốt chửng tất cả những người trong tòa nhà, bao gồm cả chủ nhân tóc vàng. Trong ngọn lửa dữ tợn, tiếng kêu thảm vang lên không dứt, có người trước khi bị bê tông bắn lên rớt xuống đè trúng đã gằm vào máy liên lạc nát vụn. “Thằng điên! Thằng đàn ông đó tuyệt đối là thằng điên!”

Thằng điên sao, quả thực là điên cuồng, không có người nào sẽ sắp đặt nhiều bom trong tòa nhà làm việc hằng ngày của mình. Trung tướng vũ trang ngồi sau màn hình nhắm mắt lại, thờ dài lặng lẽ, từ trước tới nay họ vẫn luôn đánh giá thấp người đàn ông này, hiện tại cho dù có biết tin tức của máy phá giải, bọn họ cũng bị tổn thất nghiêm trọng.

Người này chế tạo ra hệ thống kinh người, hần bán đứng tất cả đồng đội của mình, cuối cùng giết vệ sĩ thân cận của mình, đặt bom gây nổ trong tòa nhà của mình. Thật không thể nói rõ hần rốt cuộc là thông minh hay là ngu xuẩn, nếu nói thông minh, thì hần đã hại chết chính mình. Nếu nói ngu xuẩn, thì trong cuộc chơi này hần đã đùa cợt tất cả.

Nghĩ tới đây người ngồi trên ghế không nén được lắc đầu, vuốt cằm thờ dãi nghi hoặc, “Cyril Allen... cậu rốt cuộc là người thế nào.”

Thuộc hạ xếp thành hai hàng sau lưng ông ai cũng không dám tiếp lời, bọn họ sợ ông. Cuối cùng người đi lên, là trợ thủ của ông, “Trung tướng, cần phải người đi điều tra tung tích máy giải mã không?”

Đám người liên quan sớm đã bị xử lý sạch sẽ, hiện tại Cyril và vệ sĩ của hắn cũng chết rồi, tất cả đầu mối đều bị cắt đứt gọn gàng. Tin rằng đây cũng là một phần trong kế hoạch của người đàn ông đó.

Trung tướng đứng lên, quay lại nửa gương mặt, “Đi tra đi, nhưng sẽ không có tác dụng.”

Trung tướng đã hiểu năng lực của Cyril Allen, hắn sẽ không để họ tìm được, câu này ban đầu hắn đã nói rồi.

Các thuộc hạ có được mệnh lệnh liền tản đi rất nhanh, trong phòng chỉ còn lại trung tướng và trợ thủ của ông. Trợ thủ tuần tú trẻ tuổi nhìn mảng phế tích trong màn hình, mắt lộ ra vẻ vô cùng hối tiếc, “Chế tạo hệ thống này là vì cứu nhiều người hơn, hiện tại lại hại chết nhiều người hơn. Allen trước đó đã gia tăng bảo mật, tin rằng cũng vì vậy đi.”

“Đây không phải chuyện chúng ta nên quan tâm.” Ánh mắt nghiêm khắc đảo qua gương mặt trẻ tuổi. “Chúng ta là quân nhân, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ là được. Lòng thương cảm của cậu quá dư thừa rồi.”

“Trung tướng, thứ cho tôi nói thẳng, ông quan tâm hệ thống, quan tâm máy giải mã, thậm chí ông quan tâm Cyril Allen là người như thế nào, nhưng lại không muốn mặc niệm một phút cho các đồng đội vừa hy sinh của chúng ta sao?” Bị phần đan xen khiến giọng nói của người trẻ tuổi rõ ràng mang nhiều kích động, thanh âm của hắn trở nên nghẹn ngào.

“Thiếu tá.” Trung tướng quay lại nhìn thẳng vào người trẻ tuổi, từ phía sau, chỉ có thể thấy nắm tay đang xiết chặt ở sau lưng ông, “Tôi có phương thức của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.2 - Chương 61: Phần 7: Phức Tạp Rồi Rắc.

“Tôi không cho rằng như vậy, ông căn bản cảm thấy không quan trọng không liên quan! Nhưng ông thử nhìn bọn họ đi! Bọn họ có sai lầm gì đâu?!” Thiếu tá bước lên một bước, kéo mạnh bả vai trung tướng, bức bách ông ta nhìn hắn.

Lúc này hắn mới thấy được trong đôi mắt nghiêm lệ, hàm chứa nước mắt nóng bỏng chưa chảy xuống.

Thiếu tá hoàn toàn ngăn ra, cho dù có há miệng cũng không nói thành lời. Trung tướng lại không cho hắn nửa giây suy nghĩ nào, tay vỗ mạnh lên bàn, tạo ra tiếng vang lớn, “Cần rõ! Còn chưa hiểu quy tắc sao? Cút ra ngoài cho tôi!”

Thiếu tá không nói lời nào bước nhanh ra ngoài, dùng mu bàn tay thô bạo lau sạch nước mắt không ngừng trào ra. Những sĩ binh chết hôm nay, có người từng cùng hắn thao luyện mỗi ngày, có người còn cùng hắn thảo luận về mơ ước tương lai dưới bầu trời sao mệnh mong, thậm chí còn có người từ nhỏ đã trưởng thành cùng hắn.

Mà hắn thì có cái gì? Hắn chẳng qua là may mắn hơn họ, có ông chú làm cảnh sát trưởng ở cục cảnh sát Mỹ làm chỗ dựa, một đường thuận lợi yên bình, bước thẳng lên mây, cho nên hắn không cần phải đối mặt với những thứ hôm nay.

“Klein Minton.” Điện thoại kết nối rất nhanh, thiếu tá nắm chặt di động, run giọng nói: “Chú, cháu cần nói chuyện với chú, cháu cảm thấy cháu sắp không chống đỡ nổi nữa rồi... cháu nên chết cùng mọi người mới đúng!”

“Này, đứa cháu thân yêu của chú, hiện tại chú không thể nào đi được, chẳng qua chú có thể nói với cháu, trồng cây gặt quả, cháu còn sống là vì cháu không nên chết ở đó. Cháu cảm thấy gian nan, điều này vô cùng bình thường, còn sống sẽ cho cháu nhiều khảo nghiệm nghiêm khắc hơn là cái chết, chống đỡ đi, cháu sẽ trưởng thành.” Nói tới đây, Klein ngừng một chút, “Tuần sau chú sẽ tìm thời gian đến Washington gặp cháu, đáp ứng chú hãy ráng kiên trì, được chứ?”

“Được.” Tiếng trả lời rất nhẹ, thiếu tá đang nỗ lực để mình hồi phục trấn định. “Tạm biệt, chú Minton.”

Trần nhà màu trắng, đây là cảnh vật đầu tiên Giang Hằng nhìn thấy khi tỉnh lại, hắn kéo chăn, ngồi dậy, ngoài ban công có người đang khom lưng, ông già đang tưới cây, có thể là tai không tốt, cho đến khi Giang Hằng đi tới cạnh ông, ông mới phát giác được sự tồn tại của hắn, nghiêng đầu, nụ cười hiền từ, “A, cậu tỉnh rồi sao!”

Giọng nói rất vang, ông già tựa hồ hoàn toàn không phát hiện đề-xi-ben của mình có hơi con hơn bình thường, “Cyril ở đâu?” Trầm mặc một lúc, đôi mắt đục ngầu tràn đầy bi thương, ông già khàn giọng nói: “Chết rồi.”

“Chết rồi?” Tâm trạng không thể làm rõ, Giang Hằng cảm thấy dưới tình trạng này kẻ phải chết nên là mình mới đúng, “Ông là ai?”

“Điều này không quan trọng, cậu tỉnh rồi, nhiệm vụ của tôi đã hoàn thành rồi.” Nói xong ông già chấp tay sau lưng, đi vào trong phòng, Giang Hằng đi theo sau, thấy ông mở ngăn kéo, lấy ra hai quyển sổ. “Đây là thân phận mới Xyli Lederman của cậu, nửa tháng sau cậu đáp máy bay đến New York báo danh thi thẩm tra tư cách FBI, sau khi huấn luyện ba tháng, cậu sẽ trở thành một thanh tra FBI đủ tư cách.”

Thân phận mới và thi thẩm tra tư cách FBI khiến Giang Hằng không hiểu gì, hẩn nghiêm khắc nhìn về mặt ông già, “Trừ khi ông nói cho tôi biết đã có chuyện gì, nếu không tôi sẽ không tham gia vào cuộc thi đáng chết nào hết.”

“Đây đều là thằng bé đó để lại cho cậu.” Ông già nói đến ai thì rất rõ ràng, “Nó nói với tôi nó đã không còn đường quay đầu, nhưng cậu còn có cơ hội bắt đầu lại, đây là món quà nó tặng cho cậu.”

Không thể quay đầu, Cyril giống như đã từng nói như vậy.

“Nó còn nói, những người đó hiện tại đang bận rộn tìm kiếm máy giải mã ở chợ đen, không có công sức điều tra điểm đáng ngờ của vụ án, đây là cơ hội tốt để cậu ẩn giấu tung tích.”

Đích thật, cho dù có người phát hiện vết sứt của Cyril chết rất đáng ngờ, cũng không ai có thể tưởng tượng được hẩn lại đi lên con núi có hổ, trước mắt cục cảnh sát là nơi tốt nhất để hẩn an thân.

Cyril đặt bẫy hãm hại tất cả mọi người, nhưng lại bỏ qua cho một mình hẩn, thậm chí chuẩn bị thân phận mới cho hẩn, vạch ra cuộc sống mới. Giang Hằng không hiểu, rốt cuộc là tại sao?

“Còn về tôi, tôi mắc bệnh ung thư, không sống được mấy tháng nữa, cho dù có người điều tra tới đây, lúc đó chỉ sợ tôi cũng không còn nữa.” Nói tới thời kỳ chết của mình, ông già rõ ràng vô cùng bình tĩnh, nụ cười của ông vô cùng tương tự Cyril.

“Ông và Cyril, rốt cuộc có quan hệ gì?”

Người bình thường sẽ không tùy tiện cầm cù khoai bông tay này, quan hệ của người này và Cyril nhất định vô cùng thân mật.

Về mặt ông già lại chìm vào bi thương, “Tôi là cha ruột của nó.”

“Không có khả năng.” Giang Hằng nhủ mảy, thẳng thắn phủ định cách nói của đối phương. Ông già cười nhẹ, “Cậu muốn nói nó là cô nhi, đúng không? Không, thật ra nó bị chúng tôi vứt bỏ. Năm năm trước mẹ của Cyril vừa qua đời, nó không ngừng tìm kiếm tung tích cha ruột, cuối cùng tìm được tôi. Nó nói không cần nhận lại nó đối với tôi sẽ tốt hơn, vì nó đang làm chuyện rất nguy hiểm.”

“Tôi rất kinh ngạc, cũng rất chấn động, nó không có một chút trách cứ nào đối với tôi và người mẹ đã mất.” Nhớ lại chuyện cũ, trên mặt ông già lộ ra vẻ hoài niệm, tiếp theo là sự thương cảm chưa từng nhạt đi. “Nó nói tôi không có lập trường gì trách móc các người, oán hận các người, tôi chỉ hy vọng ông có thể tự tha thứ cho mình, đừng mang sự hối hận rồi bỏ nhân thế. Cậu xem, nó là thằng bé rất thiện lương mà...”

Giang Hằng rất khó hình dung cảm giác lúc này, ông già nói rất chấn động, giữa chân mày là sự thương cảm, còn có cảm giác ảm áp trong giọng nói, không có cái nào không được phóng đại trong lòng hẩn. Cyril mà hẩn quen biết bụng dạ rất sâu, ôn hòa nhưng lại che giấu tính nguy hiểm cực lớn, hiện tại lại trộn lẫn vào vài chuyện khác, khiến người đã chết đó càng trở nên rõ ràng hơn. “Cho nên, tôi đáp ứng bất cứ yêu cầu nào của nó.” Khóe mắt tràn đầy lệ, giọng nói của ông già trở nên nghẹn ngào. “Cậu đừng cho rằng nó là đứa hướng ngoại, thật ra nó cũng giống như cậu, không giỏi biểu đạt tình cảm của mình. Có lẽ cách làm của nó hơi cực đoan một chút, nhưng tôi tin, nó thật sự vì tốt cho cậu.”

“Có nói gì cũng không còn ý nghĩa nữa, anh ta chết rồi.” Lạnh lùng nói ra câu này, Giang Hằng di chuyển ánh mắt, liếm đôi môi khô khốc, mới chậm rãi nói: “Ông có thể cho tôi biết anh ta chết thế nào không?”

“Nó tự nhốt mình trong tòa nhà, dẫn nổ quả bom.” Nói tới đây, tay ông già không thể không chế bắt đầu run rẩy, để một người nhớ lại quá trình tử vong của con mình, là rất tàn nhẫn.

“Cho nên những người đó cho rằng tôi cũng bị nổ chết rồi.” Nghĩ thông suốt mọi góc ngách của sự việc, đôi mày anh tuấn không những không thả lỏng mà còn nhăn chặt hơn. Chân tướng có lúc sẽ mang tới càng nhiều bí ẩn, chẳng hạn tại sao Cyril phải làm thế.

“Có nhiều chuyện tôi cũng không biết, hôm nay chúng ta tới đây là hết, được chứ?” Không tính là trung cầu ý kiến, nói xong câu này ông già liền ra ngoài. Giang Hằng cũng không muốn hỏi nữa, đoạn đối thoại này đã bức bách ông già nhớ lại những chuyện không vui về gì.

Bầu trời trong xanh ngoài cửa sổ, cao xa mà mênh mông, trước đây, Giang Hằng luôn cảm thấy bầu trời rất gần. Không giống như người khác khi mất đi bạn thân, hẩn không cảm thấy quá nhiều bi thương. Có lẽ nên nói tất cả đều khiến người ta cảm thấy quá ly kỳ, quá hoang đường.

Không biết ông già nghĩ sao về chuyện này, con trai của mình vì cứu con của người khác mà chết. Còn về cách nghĩ của Cyril Allen, càng là một câu đố. Trong đó có rất nhiều khả năng, nhưng vĩnh viễn không được kiểm chứng, vì chọn lựa của Cyril là mang theo tất cả bí mật rời khỏi thế gian.

Giang Hằng chọn lấy một đáp án mà mình có thể tiếp nhận trong vô số tính khả năng, sau đó hẩn rời khỏi nhà ông già.

Đây là khu ngoại ô, hẳn cần ngồi taxi hơn một tiếng mới có thể về thành phố. Tay chống lên tay vịn, hẳn dựa vào khung cửa sổ xe, ánh mặt trời chói sáng bên ngoài làm lóa mắt, nhưng hẳn lại không muốn kéo rèm cửa sổ.

Tư duy bị rất nhiều nghi vấn vây khốn cuối cùng cũng thả lỏng, nhưng lại có vô số cảnh tượng trong thoáng chốc ập vào đầu, lóe lên trước mắt. Có thể là một câu nói, một cảnh tượng, một vẻ mặt thậm chí là một loại sắc thái trong căn phòng. Như có như không, cuối cùng nặng nề rơi lên lòng hẳn.

Những chi tiết nhỏ đó không ngừng tích tụ, giống như thân thể muốn cưỡng ép thoát về những ký ức âm áp tính lũy nhiều ngày đêm.

Nước mắt và đường nét cứng rắn đáng lý ra không nên xuất hiện trên cùng một gương mặt, nhưng lúc này nó lại đồng thời xuất hiện. Người đàn ông chống mái tóc rối mù, đôi mắt thâm quầng thê thảm, cằm lúng phúng râu, chân mày nhú chặt, môi cắn thật mạnh, không nói một lời lặng lẽ rơi lệ.

Hắn tiếp nhận đáp án này.

Hắn yêu Cyril, Cyril không yêu hẳn. Cho nên Cyril mới bỏ lại mình hẳn trên đời.

Hắn ngủ một ngày, nhưng cảm giác kiệt quệ ngập trời vẫn ập xuống hẳn. Tất cả đều phát sinh hơn nửa đã kết thúc, kết quả là, hẳn không thể làm gì cả.

Dựa lên cửa sổ, Giang Hằng nhắm mắt, mặc ánh sáng chói lọi bên ngoài chiếu vào mình.

Quán rượu nhỏ Mexico sớm đã qua thời khắc huyền ảo khi không ngừng vang lên tiếng người, mới vừa rồi, vị khách ngồi ở bàn thứ hai cũng vì lo lắng trời sẽ mưa mà vội vã bỏ đi. Hiện tại chỉ còn lại một người đàn ông ngồi bên cạnh quầy bar uống rượu, trên bàn bày rất nhiều ly rỗng, rượu tequila không thêm đá, hẳn đã uống mười ba ly, gần hai chục. Bartender Andrew không những nhìn lên đồng hồ treo tường, còn nửa tiếng nữa là đóng cửa, hẳn lo lắng còn tiếp tục thế này thì hẳn có phải không thể có được tiền bo mà còn phải đưa tên phiền phức này về nhà không, nếu là phụ nữ thì cũng thôi đi, nhưng rành rành là một người đàn ông có cấu tạo giống y khuôn như mình.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.2 - Chương 62: Chương 8: Trầm Yên Phủ Bụi.

“Anh bạn, gặp chuyện gì không vui sao?” Tuy bản năng khiến Andrew sợ hãi người đàn ông uy nghiêm này, nhưng phải nghĩ cho lợi ích của mình, hẳn tốt nhất nên nói chút gì đó, ngăn cản người đàn ông này tiếp tục uống.

“Bạn của tôi vì cứu tôi mà chết, thế nào, cảm thấy cũ rích?” Giang Hằng phun ra làn khói, dụi điều thuốc vào gạt tàn. Trên thực tế tàn thuốc trong gạt tàn đã chất đầy thành núi, bên cạnh còn có hai hộp thuốc rỗng.

“Sẽ không.” Andrew nhìn sang chỗ khác, tiếp tục động tác lau chùi ly, “Vậy anh có cảm giác gì? Ý tôi là trừ buồn bã ra, cảm tạ, hoặc là hổ thẹn?”

“Tôi sẽ không cảm tạ anh ta, vĩnh viễn sẽ không.” Nhẹ lắc đầu, gương mặt cương nghị tựa hồ bao trùm một tầng sương mù dày đặc.

“Được thôi, vậy tôi đoán... Anh hận anh ta.” Có lẽ là thay đổi phương cảm thấy tiếc nuối, Andrew thờ dãi, “Anh biết không, phương thức cáo biệt có thể có rất nhiều loại, bạn của anh đã chọn loại phương thức tàn khốc nhất. Tôi hiểu cảm giác này, mấy năm trước tại Nam Tư, chiến hữu của tôi cũng vì tôi làm chuyện giống vậy, kết quả tôi không những không cảm tạ anh ta đã cho tôi cơ hội sống tiếp, tôi còn hận anh ta, hận anh ta sao có thể vì con đường anh hùng mà bỏ lại một mình tôi, khiến tôi cô độc thừa nhận phần hổ thẹn này...”

“Cách nghĩ của anh có chút bự đờ.” Giang Hằng cúi mặt, lại ngẩng đầu lên: “Chẳng qua, đích thật là vậy.”

“Có lẽ giữa người và người cần bản không nên thân mật như thế, đặc biệt là giữa đồng sự, phần tình cảm này sẽ ảnh hưởng đến lực phán đoán bình thường của con người, cuối cùng sẽ gây ra họa. Nhưng chúng ta làm sao biết được chứ?” Andrew cười khò, giống như cười nhạo, “Sau đó tôi nghĩ, chúng ta không có năng lực dự báo, chỉ có thể dự phòng vào lúc đầu, vì, một khi tình cảm đã hình thành...”

“Anh sẽ không thể nào ngăn cản nó được, đúng không?” Cầm ly rượu lên, một hơi uống cạn. Giang Hằng nhú chặt mày, cưỡng ép nuốt nước mắt vào, đối với người đàn ông mà nói, cho dù một chuyện nào đó khiến bạn buồn bã, nhưng cơ hội dung túng cho bản thân rơi lệ cũng chỉ có một lần. Siết chặt tay, cổ họng hẳn không ngừng nghẹn ngào, run rẩy phát ra âm thanh, “Tôi từng nói với anh ta, tôi sẽ bảo vệ anh ta... nhưng tôi lại không làm được, cho dù tôi cho rằng tôi có thể.”

“Harry, tên chiến hữu đã chết của tôi. Trước khi đi Harry cười nói với tôi ‘Andrew, không sao, tôi sẽ trở về.’, sau đó tôi tin anh ta.” Thống khổ kể lại, uống cạn ly rượu mạnh, Andrew ôm bình rượu không ngừng cười khò, “Mẹ nó tôi cư nhiên lại tin!”

“Nghe này, tôi biết tiếp nhận những thứ này rất khó, mất đi người quan trọng, trong lòng sẽ lưu lại một khoảng trống. Không có bất cứ thứ gì có thể bổ sung vào, muốn biết tôi làm sao chống đỡ được không?” Cầm bình rượu lên, lại uống một hớp lớn, Andrew vỗ mạnh lên vai Giang Hằng, “Bất kể khi trời tối anh có nhớ mong người đã ra đi kia, ban ngày, anh vẫn phải bước ra, đối diện với những người khác, đối diện với thế giới này. Làm như không có

chuyện gì, giả vờ tất cả đều chưa từng xảy ra, lỗ trống đó sẽ vĩnh viễn tồn tại, nhưng chỉ cần anh không nhìn tới nó, thời gian lâu rồi, nó sẽ tốt lên.”

“Nó sẽ có hiệu quả, nhưng chỉ trị ngọn không trị gốc.” Giang Hằng mím môi, chuyển mắt đi, ánh mắt âm lạnh đến cực điểm rơi vào cánh cửa gỗ của quán rượu.

“Sao anh biết?” Andrew cũng nhìn theo hần ra cánh cửa, tia sáng lam vụt qua, tiếng mưa nhỏ bé dần vang lên.

Giang Hằng không đáp, hần đứng lên, rút tiền trong bóp ra, giao cho Andrew. “Tôi muốn hai chai rượu.”

“Có thể, nhưng bên ngoài đang mưa.” Andrew lo lắng nhíu mày, thông qua cuộc nói chuyện vừa rồi, hần phát hiện người đàn ông này không lạnh lùng vô tình như trong tưởng tượng.

Giang Hằng giống như không nghe thấy lời hần nói, nhận lấy chai rượu, đi ra cửa, chợt dừng lại, quay người nói: “Anh hỏi sao tôi biết, sau khi cha mẹ và em trai của tôi chết, tôi cũng làm như vậy.” Đẩy cửa ra, hần bước ra đồng thời nói với Andrew, “Nhưng nó giống như chỉ phủ tên một tầng lơ loét bên ngoài vết thương, có đau hay không thì anh tự biết.”

“Còn nữa, cảm ơn rượu của anh.” Thân hình cao to kiên cường biến mất sau cánh cửa, tiếng bước chân dần chìm trong màn mưa.

Andrew ngồi xuống ghế sau quầy bar, uống một hớp rượu, ấn nút công tắc đèn cầu vòng trong quán. Nền đóng cửa rồi, hần đốt một điếu thuốc, ngồi trong bóng tối, không thể xua tan ánh mắt cuối cùng của người đàn ông đó ra khỏi đầu. Trước lúc này, hần chưa từng thấy qua ánh mắt bị thương như thế.

“Tôi nghĩ khoảng trống trong lòng anh ta chắc là rất nhiều.” Một tiếng thờ dài, Andrew nhắc chai rượu lên, trong tiếng ục ục, hần uống thật nhiều.

Cửa lại bị đẩy ra, lần này vào là một nam một nữ, Andrew không có hứng thú chào hỏi họ: “Xin lỗi, chúng tôi đóng cửa rồi.”

“Tôi nghĩ ý của anh ta chắc là sắp đóng cửa.” Người phụ nữ ôm tay, gió mạnh gào thét qua khe hở trên cửa thổi tung mái tóc ngắn của cô, thân hình hoàn mỹ được chiếc váy đỏ tô điểm không biết làm bao nhiêu phụ nữ ngưỡng mộ, cô mặc áo khoác màu nâu đậm, động tác hất cằm rõ ràng mang theo kiêu ngạo.

“Chúng tôi chỉ vừa hoàn thành công tác, đừng phải thời tiết ác liệt này, muốn vào trú mưa.” Nụ cười trên gương mặt người đàn ông vô cùng thân thiện, nhưng tuyệt đối không phải là loại mà bất cứ ai cũng có thể tùy tiện tiếp cận, giống như trên người y có gen quý tộc. Giọng nói gọi cảm phẫn với tương mạo nổi bật, không thể khiêu khích, càng khiến người ta liên tưởng theo hướng đó.

“Hiện tại người dám mưa về nhà còn ít sao? Vừa mới có một người đó thôi.” Andrew cầm ống thép lên, loại khách này đương nhiên hần cũng gặp không ít, một chút uy hiếp thì có thể khiến bọn họ biến đi, “Trừ khi các người tới tìm phiền phức.” Hần dùng ống thép chỉ lên đồng hồ treo tường. “Nhìn rõ đi, hai giờ chúng tôi sẽ đóng cửa, lần sau đến ‘trú mưa’ sớm chút đi!”

“Tôi nghĩ đồng hồ của họ chắc có vấn đề rồi, Enya.” Khóe môi người đàn ông mang theo độ cong dịu mềm, nhưng trong mắt lại hiện lên lãnh quang. Trong một giây, súng đã bị rút khỏi eo, nhắm vào đồng hồ trên tường.

Pằng pằng pằng, tia lửa lóe lên, phối hợp với biểu tình kinh ngạc của Andrew, làn khói tan hết. Đồng hồ treo tường trở thành cái sàn, lắt lư vài cái, rớt xuống đất, triệt để vỡ nát.

“Arthur, đừng luôn dùng súng để giải quyết vấn đề, sẽ dọa tới người khác.” Người phụ nữ được gọi là Enya nhất thời im lặng, bất ngờ quay lại. Tiếng súng lại vang lên, súng không biết từ lúc nào đã bị rút ra khỏi áo khoác, bắn ra vài lỗ đạn cạnh cổ tay đang chuẩn bị ấn lên chuông cảnh báo của Andrew, súng trong tay cô vẫn còn bốc khói, lạnh nhạt nhưng lịch sự cười cảnh cáo Andrew, “Đừng làm chuyện ngu xuẩn.”

“Các người, rốt cuộc, rốt cuộc là ai?” Andrew từng lên chiến trường, uy hiếp bình thường không dọa được hần. Nhưng một màn vừa rồi, khiến hần hiểu rõ, hai người này đều là thần súng bách phát bách trúng, bọn họ không giết hần, chỉ là vì điều đó không cần thiết.

“Tôi nhớ có người vừa rồi mới nói đừng dùng súng giải quyết vấn đề.” Tia sáng lam ngoài cửa lóe lên, rọi sáng mái tóc màu nâu nhạt của y, con mắt màu hổ phách nhìn chăm chú bóng đêm, giống như lốc xoáy sâu không thấy đáy. Enya thì thu súng lại ôm tay nghiêng đầu nói: “Tôi có nói qua sao? Vậy quên phiền phức nó đi.”

Không ai bận tâm đến vấn đề của Andrew, mồ hôi lạnh tuôn thẳng từ trán xuống, nhưng hần không có dừng khí hỏi nữa. Enya đi tới trước, nâng mặt hần lên, “Anh pha chế rượu thân mến, chúng tôi không có ác ý, nhưng hiện tại anh cần ngủ một chút đi.”

Ông tiêm bắn vào động mạch cổ của Andrew, hần chỉ chớp mắt một cái, liền mất thị giác ngã xuống đất. Thuốc tê đủ liều lượng, sẽ không gây chí mạng, nhưng có thể ngăn cản rất nhiều phiền phức.

Vu Tử Thạc đi tới trước quầy bar ngồi xuống, nhìn những ly rượu rỗng và tàn thuốc còn chưa kịp xử lý này, nhẹ lắc đầu than thở, “Oa, xem ra nơi này vừa phát sinh một câu chuyện bi kịch.”

“Bi kịch nhiều lắm sao?” Enya đi tới sau quầy bar, lấy ra hai bình whisky Scotland ra.

“Không dễ nói, nhưng lần trước tôi uống nhiều như vậy, còn tự tay giết chết Linda kia.” Trong con mắt màu nhạt không có phiền não, còn hiện lên chút hoài niệm vô thức.

“Lúc đó tôi rất kinh ngạc khi cậu có thể hạ thủ như thế, cậu không phải yêu cô ta sao?” Enya rót rượu, ném chai rỗng sang một bên, ngược mắt nhìn người do một tay mình dẫn dắt. Mười lăm năm trước, cô đào tạo y, y giống như một cỗ máy hoàn mỹ, mỗi một linh kiện đều được điều dưỡng ở trạng thái tốt nhất. Cũng có thể nói là quái vật mạnh mẽ nhất, y vừa nhắc tới Linda, đó mà mối tình đầu của y.

Có câu tình đầu khó quên nhất, khi y nổ súng với cô ta lại không có một chút do dự, thậm chí y còn mỉm cười. Điều này khiến Enya nghi hoặc rất lâu, cô đang nghĩ rốt cuộc y có từng yêu Linda không? Hoặc là, rốt cuộc y có từng yêu bất cứ ai không?

“Tôi yêu cô ấy.” Tao nhả lác đầu phủ định suy đoán của đối phương, nụ cười dịu dàng vẫn gắn trên miệng y. “Nhưng Linda phát hiện tôi làm gì.”

Không chỉ như thế, cô ta còn lên xem tư liệu nhiệm vụ đang thực hiện. “Cô ấy phải chết.”

Theo như Enya biết, yêu là tình cảm có thể khiến người ta dễ hỗn loạn nhất, người đàn ông này lại không bị nó bó thúc, đây là chỗ lợi hại của y, cũng là chỗ khiến người khác cảm thấy nguy hiểm nhất.

Cô uống rượu, đứng sau quầy bar mỉm cười với đối phương, nụ cười gian trá lộ ra kiêu mỹ, rất ít người có thể chống lại được sức quyến rũ của cô. “Nếu đó là Lam Phi thì sao?”

“Tôi sẽ giết cô ấy, sau đó sẽ tự buồn khổ một trận.” Vu Từ Thạc cầm chai rượu trên bàn lên, uống cạn. Rượu mạnh vào miệng, rất nhanh đã xua đi hàn ý do cơn mưa. Y bình tĩnh trần thuật, phảng phất như giết người chỉ là chuyện đơn giản như uống rượu.

“Xem ra cậu thật sự rất yêu cô ấy, khi Linda chết tôi cũng không thấy cậu buồn.” Enya mỉm cười lên tiếng, rồi uống cạn rượu trong ly.

“Trên thực tế...” Nhìn những chiếc ly rỗng trên bàn, Vu Từ Thạc liếm môi xong mới nói: “Lúc đó tôi rất buồn.”

Trong cơn mắt không có tình cảm vụt qua ánh sáng lạnh lẽo, trong ánh chớp lóe lên, nụ cười âm lạnh khiến y giống như tử thần đang cầm lưỡi hái đi tước đoạt tính mạng.

“Được rồi, cậu là người còn phức tạp hơn cả trong tưởng tượng của tôi.” Gật đầu, ánh mắt cô nhìn y mang theo vẻ tán thưởng, bất luận lúc đó y có buồn hay không, ít nhất y hiểu được phải đưa ra quyết định có lợi nhất đối với mình. Hơn nữa, y có một ưu điểm rất rõ rệt, đó chính là y chưa từng để sự hồ thẹn nhảm chán nào giằng vò mình. Buông ly rượu xuống, nụ cười của Enya càng sâu, tác phẩm này cho tới nay vẫn luôn khiến cô cảm thấy rất thỏa mãn.

“Enya, bất kể là tốt hay xấu, phức tạp hay đơn giản, cuối cùng đều sẽ đi xa.” Vu Từ Thạc đốt điếu thuốc, cười cong môi, hơi híp mắt nhìn cô. “Giống như kết cục của điếu thuốc__ Đã châm rồi, thì sẽ cháy tới hết.”

“Trầm yên phủ bụi, vạn vật trầm lắng.” Cô nâng mày tiếp lời, ngón tay thon dài tinh tế nhắc cầm y lên, “Biết không, Arthur, cậu thật sự không nên định sẵn sớm như thế.”

“Trò đùa tới đây chấm dứt thôi.” Lạnh lẽo trong cơn mắt hổ phách càng ngưng trọng, Vu Từ Thạc nắm cổ tay Enya, nhẹ hôn lên mu bàn tay cô, “Mưa tạnh rồi, chúng ta nên đi thôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.2 - Chương 63: Phần 9: Nguồn Gốc Con Số.

Lại là trời mưa, thời tiết New York luôn thất thường như thế, một giây trước mỉm cười với bạn, một giây sau có thể sẽ cho bạn một bạt tai. Giang Hằng vẫn mỗi ngày đối diện với máy tính, nhưng không biết có thể làm gì. Hắn vẫn hoài niệm Cyril, cho dù những ký ức đó đang dần nhạt đi. Hắn vẫn nhận được những hóa đơn điện tử phiền phức kia, nhưng bất luận có bấm chọn những hạng mục phục vụ đó thế nào cũng vô dụng.

Hắn thậm chí còn muốn dứt khoát đổi email, nhưng không tác dụng, hóa đơn vẫn không ngừng gửi đến email của hắn. Hắn từng không kiên nhẫn gọi điện thoại đến số dưới hóa đơn để hỏi thăm, nhưng chỉ có giọng thu âm lặp đi lặp lại nói cho hắn hai từ đơn ‘contingency-plan.’ (Dự án đáp ứng nhu cầu cấp thiết)

Buông điện thoại xuống, hắn ần ần cảm thấy có gì đó. Hóa đơn điện tử xuất hiện từ lúc nào? Một tuần trước khi Cyril chết, lúc đó hắn tựa hồ từng nói qua, muốn tạo ra lỗ thủng cho hệ thống, thu những số hiệu dự báo bình thường.

Mở email ra, Giang Hằng kéo một hóa đơn nhận được vào tuần đó ra, đem số tiền ở hạng mục phía dưới tổ hợp lại...

“Trời... là số bảo hiểm xã hội.” Hơi thở dường như nặng hơn, cuộn lấy cổ họng hắn, kéo một tờ giấy qua, Giang Hằng nhanh chóng ghi lại những con số này, sau đó tiến hành kiểm tra. Quả nhiên, số của đám người Hannah, Lloyd cũng ở trong số đó. Mà buổi tối khi Cyril nhìn thấy hóa đơn điện tử này, con số trên đó, chính là của Cyril.

Những con số này bị bỏ vào thùng rác rồi lại được thu hồi, nói như vậy Cyril sớm đã biết bản thân sẽ chết, nhưng hắn không biểu hiện ra bất cứ điểm nào, hay có lẽ, hắn thâm cảm thấy may mắn vì hiệu quả của dự án cấp thiết.

__ “Một vài chuyện luôn có người phải trả giá.”

__ “Từ khi bắt đầu tôi đã nghĩ tới kết quả này.”

__ “Tôi cảm thấy mỗi người đều nên có cơ hội để bắt đầu lại từ đầu, cho nên cậu biến thành Giang Hằng.”

__ “Tôi hiểu điều này rất khó, nhưng cậu cũng phải học cách tin tưởng người khác chứ?”

__ “Nếu người quan trọng của tôi có thể gặp phải nguy hiểm, tôi sẽ hy vọng có người có thể cứu anh ta.”

Lời của Cyril đột nhiên vang lên bên tai Giang Hằng, hắn nắm chặt tay, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Cyril, anh rất đáng phải chết!”

Chép lại địa chỉ và tư liệu của chủ nhân dây số mới nhất, Giang Hằng cầm áo khoát, đi ra ngoài. Tất cả, hiện tại hắn mới hiểu. Cyril cho hắn thân phận đặc vụ FBI, để hắn có lý do quang minh chính đại giúp đỡ những người này.

Cyril tự chọn cái chết, nhưng lại cho hắn lý do để sống tiếp.

Không giỏi biểu đạt tình cảm sao, trên một ý nghĩa nào đó mà nói hắn quả thật là một người đã nói sẽ làm. Giang Hằng nhắm mắt, lắng nghe tiếng mưa rơi bên ngoài cửa sổ.

Doanh nhân Andy Grove từng nói__ “Chỉ có kẻ cuồng chấp nhất mới có thể tồn tại.”

Thời gian đang trôi đi, ngày chồng lên ngày, năm chồng lên năm.

Có lẽ bạn muốn biết sau đó, kết cục chủ nhân của số hiệu này có được cứu hay không, thậm chí người tiếp theo và tiếp theo đều đã chết rồi. Giang Hằng tìm kiếm từng chủ nhân của các dây số, giống như những màn vũ hội muộn màng. Đã chết năm người, có lúc hắn chỉ có thể đứng từ xa để nhìn, nhưng không thể cứu bọn họ. Hoặc có lẽ một khi hắn cứu họ, tiếp theo bọn họ vẫn gặp nạn.

Hắn cần một trợ thủ, một trợ thủ cường đại. Hay có lẽ, từ bỏ làm chuyện mà hắn vốn không muốn làm lắm này. Đây là Cyril cưỡng ép bỏ vào cuộc sống của hắn, nhưng hắn cũng đích thật không biết, nếu không làm chuyện này nữa, hắn có thể làm gì khác nữa.

Hóa đơn mới được gửi tới, Giang Hằng lại vô lực di động con chuột, trên bảng gỗ bên tay phải ghim những bức ảnh nhắc nhở thất bại của hắn, vẫn còn mới nguyên.

Cuối cùng hắn vẫn nhìn, trừ cảm giác chần động lúc đầu, nụ cười tươi sáng của cậu thanh niên trong ảnh khiến hắn không tự giác hồi tưởng lại ai đó, người này rất giống Cyril, thấp điệu ôn hòa nhưng lại ẩn ẩn lộ ra khí tức nguy hiểm. Đương nhiên càng đặc biệt hơn là thân phận của anh ta, tuy không rõ anh ta đang làm việc ở bộ phận nào, nhưng rất rõ ràng, trải qua điều tra, rất nhiều tin tức cá nhân của anh ta là giả, hồ sơ cũng được bảo mật.

Đồng thời có một dây số khác cũng được gọi tới theo hình thức hóa đơn, là phụ nữ, ngũ quan cô tinh xảo hoàn mỹ, trong mắt tỏa ra hơi thở thần bí. Nụ cười dịu dàng mê người, vẻ mặt lại vô cùng lạnh lùng, nghi hoặc về thân phận giống hệt người đàn ông kia.

Hắn do dự một lát, viết tên của họ lên bức hình được in ra.

“Arthur Randell.”

“Enya Pirlo”

Ở sau lưng lại viết thêm chú giải, CIA? Đây giống như một suy đoán hơn.

Tầm mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông trên bức hình, như con chim ưng bay lượn đang nhắm chặt con mồi của mình, Giang Hằng rất rõ, tiếp theo hắn sẽ tỉ mỉ quan sát người này, cho đến khi bắt được y.

Căn cứ theo kinh nghiệm trong thời gian này, Giang Hằng cũng đã có nhận thức sâu sắc về hệ thống dự báo nguy cơ, chẳng hạn sau khi dùng hóa đơn điện tử đưa con số tới, trong 72 tiếng mục tiêu sẽ gặp nạn. Chỉ là sự cứu giúp thông thường sẽ không có ý nghĩa, nhất định phải diệt tận gốc vấn đề, mới có thể chân chính hóa giải nguy hiểm.

Hắn hack vào kho dữ liệu của CIA để điều tra tư liệu, tin tức hiển thị Arthur Randell và Enya Pirlo này cho đến nay luôn là đồng sự. Nghe lên tín hiệu thu âm trên máy bay, giúp hắn biết được mục đích của hai vị đặc công này là tòa nhà Empire State, bè phái thương nghiệp của Nohn Iglesias.

Trước đây Giang Hằng chưa từng tiếp xúc qua quá nhiều người của thế giới ngầm, nhưng đối với Nohn Iglesias thì cũng có nghe tới. Người đàn ông này tàn khốc nhẫn tâm, làm chuyện gì cũng dứt khoát nhanh gọn, không lưu chỗ thừa, vì đạt mục đích, không từ thủ đoạn.

Thời gian gấp rút, Giang Hằng không kịp tìm cơ hội trà trộn vào đại sảnh tiệc, hắn đứng trên tầng đỉnh của tòa kiến trúc đối diện, dùng ống nhòm phóng đại 3000 lần nhìn thấy toàn bộ, bao gồm sự phản bội của Enya, vụ nổ trên tầng đỉnh, và Arthur Randell được Nohn Iglesias cứu đi. Sau đó vị đặc công này liền bật vô âm tính, kết quả khiến hắn phiền não, hắn biết hắn đã bỏ lỡ cơ hội quan trọng.

Những người đó thường nói Nohn Iglesias là một người đàn ông tàn khốc, nhưng Giang Hằng lại vì một lần ngẫu nhiên mà nhìn thấy được vẻ mặt khác bình thường của hắn. Hắn không phải thần tiên tràn đầy quyền năng, có máu có thịt, sẽ bị thương, sẽ thương xót người khác, sẽ đau lòng.

Có câu có mất ắt có được, chỗ tốt là, Giang Hằng biết người bị liệt ra số hiệu, không nhất định là người bị hại, mà cũng có thể là hung thủ.

Nửa tháng cứ thế trôi qua, Giang Hằng tham gia vào cuộc thi kiểm tra tư cách của FBI, thành công vượt qua. Ba tháng gian khổ huấn luyện rất nghiêm khắc, rất nhiều người không thể chống đỡ, tỉ lệ đào thải lại cao, khó trách thanh tra FBI luôn tự cao, người đã trải qua những thứ này mới hiểu được cái gì gọi là chọn một trong trăm.

Khi nhận được huy hiệu cảnh sát Giang Hằng đã biến thành một người khác, rất nhiều chuyện đã trầm lắng trong lòng, cuối cùng triệt để bị vùi chôn.

Trong nửa năm làm việc cho FBI, hắn tích lũy không ít kinh nghiệm ứng phó tội phạm, đương nhiên cũng không bỏ qua luyện tập huấn luyện vật lộn và bắn súng. Thời gian này hắn còn thông qua hóa đơn điện tử hệ thống gửi tới để cứu vài người, cho dù chỉ là thiểu số, nhưng lại khiến hắn được cấp trên chú ý, điều này đối với hắn mà nói không phải là chuyện gì tốt. Đối mặt với sự thăng chức chợt tới, cuối cùng hắn chọn lựa lập kế hoạch cho cái chết của mình, nhân khi ra ngoài điều tra chứng cứ, hắn cứ đi luôn.

Mất tích là một vị thanh tra FBI ưu tú, cục vô cùng coi trọng, đáng tiếc với năng lực như người tàng hình của Giang Hằng, hắn quyết định biến mất, thì không ai có thể tìm được tung tích của hắn. Sau hai tháng tìm kiếm không có kết quả, người của cục điều tra liên bang cũng chỉ đành từ bỏ. Hắn trở lại Cincinnati ở bang Ohio, muốn đi gặp cha của Cyril. Nhưng khi hắn dựa theo trí nhớ tới được nơi đó, nhìn thấy chỉ là một thi thể đã mục rữa trong nhà.

Ông già đã chết được hai tháng tại nhà, không phải vì chứng bệnh ung thư, từ những vết lở loét đầy gò bọ trên người có thể thấy được dấu vết tra khảo, cha của Cyril, phản búng hoàn toàn lõm xuống, xương cốt đứt đoạn. Những người đó tìm được ông và tra tấn ông, cuối cùng ông chết.

Cảnh tượng thê thảm đập vào mắt nhắc nhở ký ức đã lâu của Giang Hằng, hắn mang tâm trạng nặng nề trở lại New York, thuận đường đi qua nơi ở cũ của Cyril, nhìn thấy hòm thư trước nhà bị nhét đầy. Vốn chỉ vô ý dừng lại nhưng hắn chợt phát hiện một tấm bưu thiếp dán bên phải hòm thư, cảm thấy quen mắt, hắn gỡ tấm bưu thiếp xuống, tỉ mỉ đánh giá, ánh mắt kinh ngạc ngẩn ngui mà chân thật.

Trên bưu thiếp in một bức hình màu, là một cái hộp, lật sang mặt sau, ở đó có người lưu lại một câu __ “Lấy thứ anh muốn đi, cách anh ta xa một chút, tôi biết bí mật của anh.”

Nét chữ thẳng thớm mạnh mẽ, rất khó phán đoán là từ tay đàn ông hay phụ nữ, có thể xác định được là, kẻ bắt mình này có trình độ giáo dục văn hóa rất cao.

Giang Hằng tin đây không phải là trùng hợp, nếu là vậy, chuyện đột nhiên xảy tới sau đó lại càng trùng hợp. Nửa tháng sau, hắn nhận được một hóa đơn mới, số hiệu mới, nhưng trên bức hình lại là một gương mặt quen thuộc.

Nụ cười ôn hòa, tao nhã ôn nhu, khác trước kia ở chỗ hơi thờ à ác trong mắt đã nhạt đi không ít. Arthur Randell bật vô âm tính đã lâu lại biến thành Mansen Gunn, nhà sưu tầm tác phẩm nghệ thuật, mười mấy ngày trước y từng vì cái hộp mà có liên lạc với người liên lạc Hudson của Giang Hằng. Hiện tại tình báo cần phải làm mới, có lẽ đối phương còn có thân phận là sát thủ Mũ Đen. Trong mười bảy tháng ở trong FBI, hắn lợi dụng thân phận thanh tra thẩm điều tra rất nhiều lần, đáng tiếc vị sát thủ nào đó quá mức thông minh, Giang Hằng không có chút thu hoạch nào, tay trắng trở về.

Giang Hằng cảm thấy, hiện tại là lúc gặp y. Hiện tại Giang Hằng cần làm chỉ có giăng một cạm bẫy thông minh hơn, dẫn đối phương bước vào.

Cyril nói không sai, bạn cuối cùng sẽ trở thành người mà bạn từng ghét, Giang Hằng không biết tại sao lúc này lại nhớ tới Cyril, có thể xác định là hắn đã không còn vì vậy mà cảm thấy bất cứ hổ thẹn nào nữa.

Hai năm có thể khiến người ta thay đổi rất nhiều, mà những người khác không biết trải nghiệm của bạn, bọn họ sẽ không hiểu tại sao bạn lại biến thành như vậy. Chỉ có bản thân bạn biết.

Ghim bức hình lên tấm bảng gỗ, Giang Hằng nghiêm túc đánh giá gương mặt sát thủ, nụ cười vô hại của y, rất dễ khiến người ta thả lỏng cảnh giác đưa ra phán đoán sai lầm, nhưng Giang Hằng xác định, lần này hắn sẽ cắn chặt đối phương không buông.

Nhưng mà, ngoài dự liệu của Giang Hằng, khi hắn mở cánh cửa đó, khi bóng lưng chắc nịch đập vào mắt, hắn cũng cảm thấy hình như mình thấy được sự bắt đầu mới.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 1: Số Hiệu Mới.

Sáng sớm Miami, người qua lại lác đác trên đường dần nhiều lên, trang phục từ áo khoác đổi thành áo ngoài mỏng tiện lợi, thành phố được ánh mặt trời chiếu sáng thường trực không phân rõ bốn mùa.

Giang Hằng và Ngụy Linh vẫn lưu lại Miami, trước đó khi qua hải quan và sân bay đều kiểm tra rất nghiêm ngặt, Giang Hằng từ bỏ dự định mạo hiểm đi ngay, đợi nghe phong thanh rồi mới đưa Ngụy Linh về nước.

Cầm cái cốc đứng trước cửa sổ, ánh sáng sớm chiếu lên người Giang Hằng, uống cà phê đắng bản xứ, đôi mày nhăn chặt của hắn vẫn không có dấu vết sẽ thả lỏng. Ký ức vẫn lưu lại ngày đó, bọn họ hôn nhau, ôm nhau, sau đó sát thủ không chút dự báo bỏ đi. Động tác nhẹ nhàng, giọng nói bình tĩnh, có thể thấy đây không phải là quyết định do nhất thời xúc động đưa ra.

Giả vờ thân cận, chỉ để thuận lợi thoát ly. Hay Vu Từ Thạc chỉ là muốn để hắn dễ chịu, nên trước khi đi mới cho hắn chút bồi thường.

“Con người không phải là trình tự, không thể viết lại.” Câu nói luôn lặp đi lặp lại, Giang Hằng nhớ tới hòm thư mà Vu Từ Thạc đã đi tới gần trước khi đi, lúc đó y lấy ra một phong thư, sau đó rất lâu mới quay lại. Có phải có thể lý giải là vì trong phong thư đó nói rõ có chuyện gì quan trọng sắp xảy ra, vì thế Vu Từ Thạc mới quyết định ly khai không? Hay có thể đây là hắn đang tự an ủi bản thân thôi?

Ngụy Linh ngồi trên sofa, nhàm chán vô vị dùng remote chuyển kênh tivi, mấy hôm nay cũng không phải hoàn toàn không có thu hoạch gì, Ngụy Linh vẫn nhớ rõ sáng hôm đó, Giang Hằng nhìn sát thủ bỏ đi, trên mặt căng đầy vẻ thất vọng, hắn lắc đầu thở dài: “Tên này...”. Hắn còn nhớ người hậu vệ thân bí đột nhiên xuất hiện trong trận đấu bóng mấy năm trước, bóng lưng đó đích thật khá giống sát thủ.

Ngụy Linh nghiêng đầu nhìn Giang Hằng, bóng lưng hắn dưới ánh sáng trở nên cô tịch. Người đàn ông này trong ấn tượng chưa từng lộ ra cảm xúc của mình, nhưng đối diện với chuyện có liên quan đến sát thủ, phản ứng của hắn lại thay đổi rất nhiều. Hắn nói hắn yêu y, yêu không thể tự thoát, đây không phải nói dối.

“Lục... không, Giang Hằng, nếu anh đã sớm tìm được tình yêu chân chính, tại sao không nói với Ngụy Phong chứ?” Vấn đề này vây khốn Ngụy Linh rất lâu, hắn cuối cùng vẫn nói ra.

“Tôi không có ý che giấu.” Giang Hằng quay lại, ánh sáng chiếu từ sau lưng khiến đường nét gương mặt hắn càng sâu thêm. “Tôi rất thích Ngụy Phong.”

Ngụy Linh chú ý thấy, ở đây Giang Hằng dùng chữ thích, không phải yêu. Ngụy Linh hiểu rõ, giới tuyến giữa hai người này vô cùng rõ ràng.

“Cậu ấy trẻ tuổi, có sức sống, cũng rất thông minh.” Nói tới đây, Giang Hằng nói chậm lại: “Nhưng cậu ấy là nghệ sĩ, một khi tin xấu đồn tính luyến ái bị lộ ra, sự nghiệp sẽ bị hủy hoại hoàn toàn. Mà thân phận của tôi, không thể lộ đầu lộ mặt ở nơi bị chú mục. Tôi và cậu ấy ngay từ khi bắt đầu đã biết rõ như vậy, chúng tôi đã nói chỉ làm tình nhân.”

“Tôi... tôi không hiểu, Giang Hằng, về ngoài của anh như một người làm ăn chân chính, sao lại có liên hệ với một sát thủ.” Ngụy Linh thông qua nhiều câu hỏi có được một phần đáp án, chẳng hạn hắn biết sát thủ từng làm việc cho Giang Hằng. “Anh biết không, bọn họ giống như ma túy, anh dùng phương thức cực đoan xử lý vấn đề, sớm muộn cũng có một ngày hại chết chính mình.”

“Đó là chuyện của tôi.” Cách nói trịnh trọng, lộ ra uy nghiêm và sức quyến rũ. Giang Hằng nhìn Ngụy Linh, “Anh tự lo lắng chuyện trong nhà mình trước đi, tôi nghĩ người bị nhắm trúng trong nhà họ Ngụy không phải chỉ có mình anh.”

Nghe thế Ngụy Linh chỉ ôm tay, không nhìn về mặt khá đáng sợ của Giang Hằng, tuy trong đội bóng hắn là đội trưởng, nhưng cũng không thể không lắng nghe lời nói của đội phó. Ở đây di động của hắn không được phép sử dụng, email và cả những phương thức khác cũng bị cấm, liên lạc với người nhà đã bị ngắt hai tuần, đối với nhà họ Ngụy thì hắn chưa rõ sống chết.

Con mắt màu đen hiện lên sự lo lắng, Ngụy Linh bắt đầu lo lắng sự vận hành của tập đoàn Hằng Minh, lo lắng cha và các em trai của mình. Mảnh khóc cạm bẫy trong thương giới hắn đã trải qua không ít, nhưng chưa có lần nào nguy hiểm đến tính mạng như thế này. Mà thân phận của Giang Hằng đối với hắn mà nói là chuyển biến không thể tin nổi, ai có thể ngờ được bạn tốt quen biết nhiều năm, lại là người chưa từng tồn tại?

Càng hướng hồ, với sự hiểu biết của hắn về Giang Hằng, người đàn ông này cương trực công chính, kiên nghị không khuất phục, có nguyên tắc, lại có gan và lực phán đoán của người lãnh đạo, cư nhiên lại có một người yêu là sát thủ.

Quá nhiều chuyện vượt qua phạm vi Ngụy Linh có thể lý giải, khiến hắn không thể bình tĩnh được.

“Tôi nhất định phải mau trở về, không chỉ phải bình lặng phong ba trong tập đoàn Hằng Minh, mà còn phải tra ra kẻ đứng sau tất cả chuyện này là ai.” Ngụy Linh cuối cùng hạ quyết tâm, sau đó hắn đứng lên, đi tới trước mặt Giang Hằng, “Bạn của tôi.” Thân phận là giả, nhưng người thì là thật, không gì có thể phủ nhận tình bạn giữa họ. “Tôi muốn mời anh cùng tôi về nước một chuyến, cục diện hiện tại, các em của tôi có thể sẽ gặp họa sát thân.”

Giang Hằng nhìn hắn, giống như đang suy nghĩ gì đó. Ngụy Linh nói không sai, nếu có người nhắm vào tập đoàn Hằng Minh, bọn Ngụy Phong cũng có khả năng là người thừa kế đương nhiên sẽ có nguy hiểm.

Lúc này màn hình đặt trên bàn thấp lóe sáng, Giang Hằng kéo ra bức email dạng hóa đơn mới tới, hơi nhíu mày, trầm giọng nói: “Tôi nhận lời mời của anh.”

Ngụy Linh cảm thấy kinh ngạc vì tốc độ quyết định nhanh chóng của Giang Hằng, nghiêng người nhìn nội dung trong thư, đó chỉ là một tờ hóa đơn mua hàng bình thường.

Giang Hằng không chú ý thái độ của Ngụy Linh, ngón tay gõ lên bàn phím, nhập ra từ liệu. “Hôm trước Ngụy Phong có đặt vé một chuyến bay tư nhân, nơi đến là New York.” Nghe thấy Ngụy Linh hít ngược, hắn bổ sung: “Đừng lo lắng, hắn đã trở về Trung Quốc vào hôm nay rồi.”

“Em của tôi tới tìm tôi...” Chắc là vậy, Ngụy Phong từ nhỏ rất ý lại vào anh hai của mình, cho nên trong số nhiều người có quan hệ với Giang Hằng, thân nhất chỉ có Ngụy Linh.

“Nói tiếp trên máy bay đi.” Nói xong Giang Hằng đã đóng máy tính bỏ vào túi, Ngụy Linh nhìn động tác nhanh chóng thu dọn hành lý của hắn, bất giác nghĩ tới người đàn ông này có phải đã sớm quen với chuyện chạy khắp nơi?

Suy nghĩ không làm ảnh hưởng đến Ngụy Linh làm việc gì, lịch làm việc hằng ngày chặt chẽ đã sớm luyện cho hắn năng lực trong hai phút có thể đóng gói xong hành lý, hắn và Giang Hằng hầu như thu xếp xong cùng lúc, rời khỏi căn nhà riêng cả hai đã ở hai tuần.

Giang Hằng lái xe liếc nhìn sang Ngụy Linh ngồi ghế phó lái, thầm nói không then là người kế thừa được tuyển của chủ tịch tập đoàn Hằng Minh, Ngụy Linh tuy không phải là đứa con thông minh nhất trong số bốn đứa con nhà họ Ngụy, nhưng hắn rất có trách nhiệm, chính trực nhiệt tình, suy nghĩ chu toàn, có lực quyết đoán, hiệu quả làm việc cao lại ôn hòa, quả thật là người thích hợp nhất để kế thừa xí nghiệp gia tộc.

Mẹ của Ngụy Linh là người Trung Quốc, cho nên hắn có ngoại hình của người phương đông thuần chính, tóc đen mắt đen, cũng kế thừa ngoại hình anh tuấn của cha mình, từ nhỏ đã tiếp nhận giáo dục truyền thống khiến hắn trở nên bảo thủ, nghiêm cẩn, có lẽ trong mắt cha hắn, điểm này cũng chiếm không ít phần.

Nếu so ra, em kế của hắn Ngụy Phong, mẹ là người Italia, điều này phú cho hắn thiên chất sáng tạo kỹ thuật, và cả thiên tính cuồng nhiệt lãng mạn. Mái tóc ngắn hơi quăn màu nâu đậm, đôi mắt màu mặt đường xinh đẹp, làn da trắng ngần từ gen của người Italia, tính cách biếng nhác không chịu ràng buộc.

Ngụy Phong rất ít khi nhắc tới chuyện trong nhà, cho nên sự hiểu biết của Giang Hằng đối với nhà họ Ngụy cũng chỉ dừng lại ở đó. Trước đây khi gặp Ngụy Viễn ở Hồng Kông, Ngụy Viễn từng nói Ngụy Phong là người thông minh nhất trong số các anh em. Đây không phải là tán thưởng quá mức, nhưng thông minh không có nghĩa là thích hợp với việc kinh doanh xí nghiệp. Ngụy Phong quá bận tâm được mất, nếu giao cho hắn xí nghiệp của gia đình với tài sản trên tỷ, tin rằng không quá vài năm thì sẽ hóa thành cát bụi trong tay hắn.

Chiếc xe đỗ lại, một máy bay tư nhân đã dừng trên sân chờ đợi, trước khi lên máy bay, tay Ngụy Linh gác lên vai Giang Hằng, “Nếu có thể, hòa nhã với em tôi một chút. Còn nữa, đừng nhớ tới người kia nữa.”

Giang Hằng không trả lời Ngụy Linh, trên thực tế câu nói này hắn đã thầm nói với mình nhiều lần, nhưng vô dụng.

Mặt đất cách xa dần, càng lúc càng trở nên nhỏ bé, từ cửa sổ nhìn ra, trên con đường nhỏ hẹp, dòng xe cộ và người đi bộ nhìn như những con kiến.

Ngụy Linh cúi lưng, buông lỏng xuống. “Anh biết không?” Hắn uống một ngụm cà phê. “Hai tuần vừa rồi là mười bốn ngày nhàn nhã thoải mái nhất trong đời tôi, không có công việc, không có họp đồng chất đầy như núi, không có điện thoại vang lên không ngừng...” Nói tới đây, về mặt hắn đột nhiên trở nên trầm lắng. “Nhưng tôi lại bắt đầu nhớ cuộc sống bận rộn.”

“Tôi có chuyện phải nói với anh.” Hoàn cảnh thoải mái không làm giãn được thần sắc căng chặt của Giang Hằng, ngược lại trong mắt hắn găng đầy mây mù âm trầm, ánh sáng bên ngoài cửa sổ rọi sáng đường nét cương nghị trên mặt hắn. “Ngụy Phong sắp xảy ra chuyện rồi.”

“Cái gì?” Thân thể Ngụy Linh cứng lại, xem chút làm rớt ly cà phê trong tay.

“Anh đừng hỏi tôi tại sao biết được, nhưng tôi có thể nói chính xác cho anh biết, không quá ba ngày, cậu ấy sẽ gặp phải nguy hiểm bất ngờ không lường trước được.” Con mắt màu lam đậm trở nên sâu thẳm, Giang Hằng cũng không ngờ được, chủ nhân của số hiệu mới, chính là Ngụy Phong.

Đi tới New York khiến hệ thống liệt ra số hộ chiếu của Ngụy Phong, điều này không phải là trùng hợp, hệ thống vận hành cho tới nay vẫn chưa từng xuất hiện phán đoán sai lầm, có thể xác định là, cả tập đoàn Hằng Minh đều bị người nào đó nhắm vào, một ngày không tìm được kẻ đứng sau lưng, tai họa ập xuống của nhà họ Ngụy một ngày chưa thể biến mất. Hiện tại Giang Hằng chỉ hy vọng trong quá trình về nước Ngụy Phong đừng xảy ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 2: Duyên Phận Quái Quỷ.

Trên máy bay tư nhân, Ngụy Linh đã chìm vào giấc ngủ, Giang Hằng chống tay lên đầu, nhìn ra ngoài cửa sổ, không thể không thừa nhận, hắn đã mất ngủ.

Con mồi chạy thoát ngay trước mắt, ai cũng không thể vui vẻ nổi. Càng khiến hắn phiền não là cho tới nay, Vu Tử Thục vẫn không chút tâng tặc, điều này khiến Giang Hằng ý thức được, nếu sát thủ này quyết tâm biến mất, ai cũng không thể tìm được y. Có lẽ lần này sau khi kết thúc chuyến đi đến Trung Quốc, hắn có thể bắt đầu chen tay vào hung án của những châu lục khác, xem thử gần đây có sự kiện với sát thủ cao minh nào xảy ra hay không.

Hiện tại tâm tình Giang Hằng từ phiền não ra thì còn có... chán nản? Chân mày nhăn chặt, nét âm trầm trong mắt Giang Hằng rất lâu không tan đi, hắn vẫn cho rằng cái từ chán nản này sẽ không thể dùng trên người mình trong suốt quãng đời. Trước đây, Giang Hằng nhận định mục tiêu rồi thì sẽ khóa

chặt không buông, Vu Tử Thạc lại khiến hắn dao động, không yêu hay yêu thương đều khiến người ta buông tay, mà kết quả thì nó chính là nguồn cơn của tâm tình chết tiệt hiện tại của hắn.

Giang Hằng thực không muốn dùng từ hối hận mang ý nghĩa châm biếm này để hình dung bản thân, hắn lấy hộp thuốc ra, tách một viên an thần.

— “Anh không thể trách tôi, mất ngủ là nan đề mà mỗi người đều sẽ gặp.”

Lời của Vu Tử Thạc đột nhiên vang vọng bên tai, Giang Hằng cười lắc đầu, có lẽ người thiếu ngủ sẽ dễ nảy sinh ảo giác. Uống thuốc xong, nhắm mắt lại, hơi thở dần bình ổn.

Dưới bầu trời trong xanh, máy bay bay khỏi tầng mây, để lại vết khói trắng kéo dài.

Bắc Kinh vào tháng ba, mới vào ấm vẫn còn lạnh, khi cửa sân bay mở ra, trong gió lạnh còn mang theo bụi bặm, gió thổi loạn mái tóc của Giang Hằng và Ngụy Linh.

Nơi này an toàn hơn Mỹ, ít nhất bọn họ có thể yên tâm đi dạo trên đường lớn, mà sẽ không gặp phải FBI đang tìm kiếm bọn họ khắp nơi. Tuy hiện tại vì thiếu chứng cứ nên cảnh sát không thể định tội cho Ngụy Linh, nhưng một khi bị bắt thì chuyện xảy đến tiếp theo sẽ không dễ nói nữa. Giang Hằng không nghĩ tới tập đoàn địa sản hàng đầu Chiết Giang là tập đoàn Hằng Minh, lại có trụ sở chính ở Bắc Kinh. “Xem ra vẫn là cha của anh suy nghĩ khá chu toàn.”

Những nhân vật chính trị quan trọng và thương nghiệp toàn quốc hầu như đều tập trung tại thành phố chính trị này, so với những nơi khác, nơi này an toàn hơn nhiều.

“Tôi cần gặp mặt ông một lần trước.” Tuy cũng rất lo lắng cho các em trai của mình, nhưng người nắm rõ hành động của tất cả chỉ sợ chỉ có cha hắn, Ngụy Linh bắt một chiếc taxi, mở cửa cho Giang Hằng. “Hy vọng anh đi cùng tôi, tôi muốn ông ấy gặp ân nhân cứu mạng của tôi, và... bạn tốt.”

Hai chữ bạn tốt này khi nói ra từ miệng Ngụy Linh, có sức nặng khác biệt, có câu người trong giới thương nghiệp xem trọng lợi ích xem nhẹ biệt ly, bản thân Ngụy Linh luôn cảm thấy tại thế giới phức tạp đó không thể nào kết giao được bạn bè chí tâm, hắn mở di động Trung Quốc, thời gian này không có ai tìm hắn, một khi xảy ra chuyện, tất cả mọi người đều hận không thể tránh đi thật xa, tốt nhất là đừng dính líu quan hệ gì. Người nguyện ý ở lại giúp hắn, thậm chí cùng hắn vượt qua nguy hiểm chỉ có Giang Hằng, có lẽ còn phải thêm vào một sát thủ đã mất tâm mất tích.

Trong phòng làm việc của tổng giám đốc tại tòa nhà lớn Soho, Ngụy Linh và Giang Hằng đứng trước bàn, trên bàn chất đầy các loại văn kiện hợp đồng, nhưng lại không chút rối loạn, có thể thấy ông cha của nhà họ Ngụy là một người rất tỉ mỉ. Người đàn ông mái tóc nửa bạc ngược mắt nhìn hai người, đứng lên, Ngụy Linh vừa thuật lại nội dung từ đầu tới cuối của mọi chuyện, đương nhiên, hắn cố ý giấu đi phần sát thủ. Người đàn ông đi vòng qua bàn, đi tới trước mặt Giang Hằng, giơ tay ra, “Xin chào, tôi là Ngụy Thúc, cậu có thể sẽ hiểu ký tên của tôi tại sao lại giống như một nhà văn học Bắc Tông, rất đơn giản, cha tôi là người hâm mộ Tô Thúc cuồng nhiệt, tôi cũng vậy.”

“Lục Thiên Thần.” Bắt tay Ngụy Thúc, gương mặt cứng rắn hơi mang theo không thích hợp, câu giới thiệu kỳ lạ vô cùng này giúp hắn xác định lời của Ngụy Viễn, toàn bộ nhà họ Ngụy từ trên xuống dưới đều thừa kế gen nhiệt tình.

“Cảm ơn cậu đã cứu mạng con tôi, tôi phải cảm tạ cậu thế nào đây? Phục vụ tại đường Long Hoan Lạc ở Tam Lý Đồn không biết các hạ thấy thế nào?” Ngữ điệu của Ngụy Thúc có chút kích động, phản phát như ông không phải là bậc trưởng bối đã qua năm mươi, mà là đám nhóc mới qua hai mươi.

“Ba...” Nhìn ra sự lúng túng của Giang Hằng, Ngụy Linh muốn can thiệp. Chỉ thấy Ngụy Thúc lập tức ném mặt lạnh qua. “Tiểu tử thôi sao lại không lương tâm như thế?! Mau đi gọi điện cho Tô San, bảo cô ta an bài cô nương đẹp nhất đến tiếp đãi!”

Ngụy Linh há miệng, vẻ mặt bất đắc dĩ, nếu không phải hắn biết tính hướng của Giang Hằng, hắn nhất định lập tức làm theo, ánh mắt quay sang trưng cầu ý kiến Giang Hằng, nhưng trên gương mặt cứng nhắc của đối phương không có bất cứ cảm xúc thừa nào cả, thản nhiên nói. “Cảm ơn ý tốt của Ngụy tiên sinh, không cần phiền phức như thế.”

“Nga...” Kéo dài âm mang theo ý sâu xa, lão gia tử đắm quyền vào lòng bàn tay. “Thì ra Lục tiên sinh thích nam sắc?” Đại chủ tịch Ngụy có trực giác nhạy bén vô cùng ngầm hiểu gật đầu, thay đổi tâm tư, khi Ngụy Linh vừa thở phào một hơi, lại nghe lão gia tử đột nhiên phát lệnh: “Vậy gọi điện cho Jason, mang đầu bài ở mấy tiệm tới đây!”

Nghe tới cái tên Jason này Ngụy Linh không nén được che mặt thờ dài, Jason nắm giữ các duckclub (nam kỹ quán) trong khu Triều Dương, vì tính hướng của em ba Ngụy Phong, lão gia tử không ít phiền lòng, luôn căn dặn Jason tìm những cậu trai sạch sẽ cho em ba, Ngụy Linh đến hiện tại cũng rất khó thừa nhận cha của mình, cư nhiên lại phí hết tâm tư tìm nam kỹ cho con trai.

“Ba, đừng nói cái này nữa, ba biết gần đây Ngụy Phong đang làm cái gì không? Có thể nó sẽ gặp nguy hiểm” Sau màn ồn ào Ngụy Linh mới nhớ tới việc gấp, khẩn trương hỏi.

“Ồ ~ Cái này con không cần lo, ba đã mời vệ sĩ tốt nhất cho nó rồi.” Ngụy lão gia tử cười rục rịch, trong mắt nhảy múa tia sáng sống động, “Trước khi mấy đứa vào đây nó còn gọi đến nói lát sẽ tới tìm ba, hình như có chuyện gấp gì đó.”

“Vệ sĩ?” Ngụy Linh kêu kinh ngạc, giọng nói cũng bị uốn éo, “Ba không biết em ba đã đổi bao nhiêu vệ sĩ rồi sao? So với số lượng nắp chai bia rượu sau khi quán ba đóng cửa mỗi ngày còn nhiều hơn! Ba cho rằng chỉ dựa vào vệ sĩ là có thể trông chừng nó??”

Ngụy lão gia tử phát tay, vẻ mặt bình tĩnh, “Ba nói là tốt nhất.”

Vừa nói xong cửa đã bị đẩy ra, một người trẻ tuổi tướng mạo tuấn tú tức giận bùng bùng xông vào, mái tóc ngắn màu nâu hơi xoăn, trong con mắt màu mật đường bùng lên ngọn lửa, tay vỗ mạnh lên bàn chấp vấn: “Ba! Chuyện gì đây hả?! Tại sao vệ sĩ của con lại là anh ta???”

Sau đó hắn mới phát giác ra không đúng, nhìn xung quanh, tầm mắt cuối cùng cũng dừng lại trên mặt Giang Hằng. “Anh... Lục Thiên Thần?”

“Đã lâu không gặp, Ngụy Phong.” Giang Hằng gật đầu, coi như chào hỏi. Lúc này đại khái hắn đã hiểu tại sao Ngụy Phong rất ít khi nhắc tới người nhà, gia đình không hòa thuận quả thật rất khó nói ra khỏi miệng.

Bộ dáng cuồng loạn lại bị tình nhân cũ thấy được, trên mặt Ngụy Phong gần như thiêu đốt ngọn lửa, thẹn quá hóa giận, gầm lên với ba mình. “Con không cần anh ta làm vệ sĩ của con! Ba lập tức đổi người đi!”

“Đây là thái độ con dùng để nói chuyện với ba mình sao?” Ngụy lão gia tử không chịu yếu thế gầm lại, giọng nói còn lớn hơn cả Ngụy Phong. “Thật là! Vệ sĩ của con cũng không lo quản giáo con đi!”

“Thật xin lỗi, tôi là vệ sĩ chứ không phải thầy giáo, chỉ phụ trách bảo vệ, không phụ trách giáo dục.” Ngoài cửa vang lên tiếng nói phiêu lượng, tiếp theo là một người đàn ông bước vào, người đó thân hình cao ráo, màu da trắng hơn người thường một chút, mái tóc đen mềm mại, trên mặt đeo kính râm, khoe môi mang theo nụ cười hòa thuận dịu dàng.

Giang Hằng lập tức quay sang nhìn người bước vào, giọng nói này, nụ cười này... trừ y ra thì còn có ai? Nếu trên đời này thật sự có chuyện trùng hợp, thì thật sự là hoang đường tới cực điểm, đáng tiếc là, Giang Hằng không tin trùng hợp. Đi tới trước mặt tháo kính râm của đối phương xuống, gương mặt quen thuộc hoàn toàn đập vào mắt.

Vu Tử Thạc đồng dạng cũng cảm thấy không tin nổi, rời khỏi New York rồi, mà bọn họ lại vẫn gặp nhau tại Bắc Kinh.

Ngụy Linh sai hai tay, không nói nên lời với tình hình này, chỉ đành quay sang nhìn ba mình, đợi một lời giải thích.

“Ba biết gần đây nội bộ tập đoàn Hàng Minh xảy ra chuyện, cho nên ba mời sát thủ cấp cao nhất toàn nước Mỹ đến làm vệ sĩ cho con trai bảo bối của ba.” Ngụy lão gia tử cao hứng phần khởi cười toét miệng, lộ ra hàm răng đều đặn trắng bóc, sau đó phát giác không khí không đúng, đầu tiên là vẻ mặt đáng sợ đến muốn ăn thịt người của Lục Thiên Thần, sát ý kỳ diệu phóng ra từ con mắt màu nhạt của sát thủ, ngay cả hai đứa con của ông cũng chìm vào trầm mặc nặng nề. “Àch... xem mấy đứa, hình như không thỏa mãn lắm?” Ngụy lão gia tử nhướn mày hỏi. “Cứ nhiên bất mãn với quyết định của ba mình?”

“Hy vọng anh có thể giải thích tình huống hiện tại trong vòng hai mươi chữ.” Vẻ mặt của Giang Hằng có thể nói là đã không chế đến cực điểm, rốt cuộc là trò đùa ác ý của thần vận mệnh, hay là bọn họ đang trêu chọc lẫn nhau đây?

Vu Tử Thạc thu lại hàn quang trong mắt, nhướn một chân mày lên, chỉ dùng hai từ để giải thích. “Nghịch duyên.”

Theo lý mà nói hiện tại bọn họ nên ai đi đường nấy, nhưng lại có thể dùng phương thức hoang đường đáng cười này trùng phùng, điều này khó khiến người ta không cảm thấy sập đổ.

Có lẽ trong số những người ở đây cảm thấy sập đổ không chỉ có hai người họ, về mặt Ngụy Phong khó thể tin nổi, người yêu mới của Lục Thiên Thần là sát thủ, đối với sự thật này hắn trừ kinh ngạc ra vẫn là kinh ngạc, ngay cả huyết áp cũng muốn dâng cao gấp đôi. Căn bản không để tâm đến hoài niệm tình cũ hay ghen tỵ, vì tất cả vượt quá mức hiện thực, lý kỳ đến mức khiến người ta trừ kinh ngạc ra thì không còn cảm thấy được gì khác. Ngụy Phong nhìn lão gia tử, qua mấy giây mới khép được miệng. “Ba, sao ba lại mời một sát thủ đến bảo vệ con trai mình?”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 3: Tình Dịch Độ Sức.

Nhiệt độ trong phòng dường như giảm xuống, Ngụy Phong tốn gần mười phút mới gọi lý trí của mình về được, đối với nghi vấn hiện tại, câu trả lời của ba hắn không ngờ lại là __ “Cậu ta có thể giết người muốn giết con mà, không tốt sao?”

Đào mắt trắng, Ngụy Phong ôm tay, dùng giọng nói bình tĩnh nói với lão gia tử, “Ba nhìn nụ cười giả dối của anh ta đi, loại người này con không thể nào tin tưởng được.”

“Nếu con có thể làm được điều này, nói không chừng con sẽ trở thành người kế tục của ba.” Lão gia tử luôn không biết làm sao với con mình, ánh mắt quay sang Vu Tử Thạc, nhưng không thấy được bất cứ cảm xúc nào trên mặt đối phương, sát thủ vẫn cười hiền hòa như cũ. “Thật xin lỗi, cậu Fay, con của tôi hơi khó dạy.” Sau đó ông nghiêng đầu, liếc nhìn con trai, nói tiếp: “Hy vọng cậu đừng lấy nó ra luyện súng khi nhàm chán.”

Một câu uy hiếp ẩn giấu lưỡi dao, không thẹn là chủ tịch đã nắm giữ tập đoàn Hàng Minh nhiều năm, xem ra không thể thay đổi quyết định của ba rồi. Ngụy Phong không vui nhìn ra cửa sổ, dùng tiếng Italia nói với ba mình: “Tốt nhất ba nên bảo tên ngu xuẩn đó cách con xa một chút.”

“Yên tâm.” Sau lưng truyền đến câu nói Italia tiêu chuẩn, Vu Tử Thạc cười thông dong, “Tên ngu xuẩn này không cuồng nhìn lên.”

Về mặt của Ngụy Phong triệt để đồng cứng, sát thủ này cư nhiên ngay cả tiếng Italia cũng nghe hiểu. Ngụy lão gia tử đột nhiên cười ha ha, quay sang nói với sát thủ: “Xem ra thuê cậu thật sự là tìm đúng người, hy vọng mấy đứa có thể hòa hợp.”

Ngụy Linh nhìn lão gia tử ra khỏi phòng làm việc, khoe môi cũng nhin không được cong lên ý cười, dáng vẻ ghen khuất của Ngụy Phong rất hiếm thấy, khó được em ba của mình cũng có thể đựng phải thiên địch thế này.

Khi bốn người còn lại đang nhìn nhau, lão gia tử đã ra ngoài lại đi vòng về trước cửa, trông có vẻ là nhớ tới chuyện gì còn chưa căn dặn xong. “Ngụy Linh, con tránh đi một thời gian đi, đợi thằng tư từ Hàng Châu về rồi lại tính toán sau. Ngụy Phong, thời gian này thăng nhóc mây tốt nhất ẩn mình một chút cho ba, công việc lộ mặt tỉ lệ cao tốt nhất nên cự tuyệt.” Nói xong quay sang Vu Tử Thạc. “Fay, giúp tôi trông chừng nó, con của tôi đều là bảo vật mà các mẹ của chúng để lại cho tôi.”

Nói xong Ngụy lão gia tử lại đi, còn chưa đi một bước, đã bị Ngụy Linh gọi lại, “Ba, thằng năm đâu?”

“Ồ, dear Ngụy Linh, con không thể để ba lui xuống tiêu sái một lần sao?” Ngụy lão gia tử trong vô cùng buồn bực, Ngụy Linh kiên trì lắc đầu, “Ba, ba đã trở lại một lần rồi.”

“Con muốn tìm thằng năm, thì nên đến cao nguyên Tây Tạng nhìn thử.” Nói xong lão gia tử ném một tư thế tạm biệt tao nhã lại, rồi hoàn toàn biến mất ngoài cửa.

Vu Tử Thạc dựa lên vách tường, nhú mồm, nói với Giang Hằng: “Anh nghe rồi chưa? Ông ta dùng từ dear.”

“Nghe rồi, trước khi các anh tới ông ấy còn giúp tôi gọi nam kỹ nữa.” Giang Hằng bình tĩnh thuật lại sự thật, sau đó có được ánh mắt sát ý nồng đậm “Anh đáp ứng rồi?”

“Anh cảm thấy tôi sẽ đáp ứng sao?” Con mắt màu lam chợt hiện lên ngọn lửa, cảm xúc không vui đề cao trong giọng nói.

“Có gì đâu, ông ấy còn bảo tôi đến Tây Tạng tìm em trai.” Ngụy Linh mới là kẻ không biết làm sao, che trán thờ dãi.

“Anh hai quên rồi sao, ông ấy còn nói chúng ta là bảo vật đó!” Ngụy Phong về mặt khinh bỉ nhìn cửa ra vào, nhún vai biểu đạt bất mãn, “Anh cảm thấy đó là lời mà người đàn ông đã ly hôn bốn lần nên nói sao?”

“Ly hôn bốn lần? Đợi đã, các anh không phải cùng một mẹ sinh ra?” Vu Tử Thạc nhú mồm, quan hệ gia đình phức tạp tạo nên tính cách anh em phức tạp, tựa hồ cũng hợp tình hợp lý.

“Không phải. Mẹ tôi là người Trung Quốc, mẹ Ngụy Linh là người Italia, mẹ Ngụy Viễn là người Pháp, còn mẹ của Ngụy Cận thì... là người Tây Ban Nha.” Ngụy Linh thay thế em ba đang hừ lạnh trả lời, tuy mẹ của họ khác quốc gia, nhưng đều có một điểm chung rất rõ ràng, chính là người của bốn quốc gia này đều có tính cách nhiệt tình khiến người khó thể chống đỡ.

Nên nói thế nào đây, có lẽ khẩu vị của Ngụy lão gia tử rất đặc biệt, sự chuyên nhất của ông hoàn toàn thể hiện trong việc chọn đối tượng làm bạn.

“Các người nói chuyện đi, tôi muốn ra ngoài.” Ngụy Phong xách vali đen ném cạnh cửa lên vác sau vai, xem chút đập lên mặt Vu Tử Thạc đang dựa lên tường.

Sắc mặt Vu Tử Thạc không có biến hóa, chỉ là ý cười trên môi càng đậm, đi theo sau Ngụy Phong ra ngoài. Ngụy Phong lập tức ngừng chân quay đầu lại, liếc xéo y một cái nói: “Anh làm gì?”

“Cha anh bảo tôi trông chừng anh.” Vu Tử Thạc dừng bước theo, mỉm cười.

“Tôi muốn đến quán bar đồng tính anh cũng muốn đi theo sao?” Ngụy Phong nghiêng răng tròng mắt nhìn sát thủ đang tươi cười, hần yêu hận rõ ràng, khi thích một người thì cuồng nhiệt, khi ghét một người thì càng căm hận thống tuyền.

“Tại sao lại không chứ?” Vu Tử Thạc đón lấy cái túi mà đối phương ném qua, tuy trong lòng đã muốn cho đối phương một phát đạn nghỉ ngơi, nhưng trên mặt vẫn mang nụ cười. “Có cần tôi giúp anh mở cửa xe không?”

Thật muốn xé nát gương mặt khoa trương này!!! Cổ máu nóng xông thẳng lên đầu, Ngụy Phong muốn phát cuồng, xiết chặt nắm đấm đi tiếp, miệng vẫn không kìm được phun một câu: “Anh thật đáng tởm!!!”

Thấy bọn họ đã biến mất cuối hành lang, Ngụy Linh mới nhin không được bật cười thật lớn. “Ha ha ha ha ha, Giang Hằng, người bạn này của anh thật khủng bố, lâu lắm rồi tôi mới thấy được người có thể khiến Ngụy Phong tức thành như vậy đó!!!”

Sắc mặt Giang Hằng không tốt hơn vừa rồi bao nhiêu, trầm giọng đáp: “Bản lĩnh của tên đó chính là chọc giận người khác mà, lần này anh ta tìm được cơ hội tốt để phát huy rồi.”

Thấy ánh mắt đề nén của Giang Hằng thì có thể tưởng tượng được bình thường sát thủ này khiến người ta đau đầu cỡ nào, Ngụy Linh thức thời nín cười, hần không muốn bị nô oanh tạc trong ánh mắt của ai kia. “Nếu không chúng ta cũng đi xem thử đi, thăng nhóc Ngụy Phong này rất gian xảo, tôi lo nó tức

giận nhất thời cố ý chạy đi tìm phiền phức.”

Giang Hằng gật đầu tỏ vẻ kiến nghị này rất được, chẳng qua hấn lo lắng là chuyện khác, khả năng khống chế của sát thủ rất kém, ai biết dưới công việc vệ sĩ này có phải còn che giấu một mối mua bán nào nữa không?

Đội bọn họ xuống lầu, xe của Ngụy Phong đã sớm không thấy bóng dáng, Ngụy Linh buồn bực nhìn dòng xe cộ tấp nập không nghỉ, thở dài nói: “Nói không chừng một mình sát thủ đó cũng có thể ứng phó rồi.”

“Ngụy Phong dùng di động loại nào?” Đi đến trước chiếc xe màu lam đậm của Ngụy Linh, Giang Hằng quay đầu hỏi hấn.

Giang Hằng cứ nhiên còn tò mò loại di động của em ba? Ngụy Linh ngồi lên xe, tùy tiện đáp: “Chắc là BlackBerry 9000 đó.”

Giang Hằng kéo máy tính trong túi ra, hỏi tiếp: “Số điện thoại.”

Nói số điện thoại ra, thì thấy Giang Hằng gõ phím máy tính không ngừng, Ngụy Linh càng cảm thấy khó hiểu, nhin không được truy vấn: “Anh muốn làm gì?”

“Nhập số di động vào đài tín hiệu cung ứng, truy theo tín hiệu GPS.” Ánh mắt Giang Hằng dừng lại trên màn hình, bình tĩnh trả lời.

“Anh... hack vào đài tín hiệu?!” Ngụy Linh mở miệng thật khoa trương, hấn thật không biết người bạn cũ này trong một ngày có thể mang tới cho hấn bao nhiêu kinh ngạc.

“Từ hack này thật khó nghe.” Giang Hằng bắt mắt nhướng mày nói câu đó, rất nhanh, trên màn hình xuất hiện điểm đỏ đang di động. “Lái xe đi, bọn họ đang ở cạnh Tam Hoàn Bắc.”

Sắc trời dần tối, Ngụy Phong không kiên nhẫn gõ lên vị trí bên cạnh, sát thủ ngồi sau lưng, nghĩ tới chuyện bọn họ ngồi cùng xe, hấn liền cảm thấy toàn thân không thoải mái, chẳng qua hiện tại hấn đã bình tĩnh hơn nửa tiếng trước rồi, “Anh tên Fay đúng không, tôi hỏi anh, anh và Lục Thiên Thần quen biết thế nào?”

Quen biết thế nào... nên nói là bốn năm trước xâm nhập bất hợp pháp hay là theo dõi âm thầm sáu năm trước? Chỗ ở tại New York, con hẻm tối tại chỗ thoát nước, biệt thự của nghị viên lúc hoàng hôn, khu KTV nào đó của Bắc Kinh hay là quán cà phê... lúc đó bọn họ vẫn chưa quen thuộc, mỗi lần gặp mặt đều như lần đầu quen biết, mỗi lần từ biệt đều như vĩnh biệt, nhưng vô số lần phân đường không bao lâu lại sẽ gặp nhau, Vu Tử Thạc nghĩ tới những gì đã qua, chợt muốn cười.

“Có gì buồn cười sao? Ngụy Phong bắt mắt thái độ của sát thủ, hấn hoàn toàn không thể mò được tâm tư của người này, giống như khi cùng Giang Hằng bên nhau hấn căn bản không biết Giang Hằng đang nghĩ gì.

“Chỉ cảm thấy thú vị.” Vu Tử Thạc không nói thú vị ở đâu, nụ cười rục rở trên miệng và ánh sáng ngoài cửa sổ dung làm một thể, tiếp theo y cho Ngụy Phong một đáp án: “Quen biết tại địa ngục.”

Thái độ nghiêm túc khác thường không giống như phô diễn, nhưng đáp án này nghĩ sao cũng khiến người ta không thể tin nổi, Ngụy Phong nhin không được lặp lại từ đó, mang theo nghi vấn: “Địa ngục?”

Hai người đàn ông theo lý mà nói thì đã nên ‘không còn tồn tại’ trên thế giới lại bước vào cuộc sống của nhau, giống như nó chính là khởi đầu của tất cả, hiện tại nghĩ lại, hoàn cảnh lúc đó của họ quả thật không mấy lạc quan, địa ngục có lẽ đã là hình dung xác đáng nhất.

Thấy Vu Tử Thạc không đáp lời mình, Ngụy Phong trầm mặc một chút lại hỏi tiếp: “Vậy hiện tại các anh có quan hệ gì?”

Vu Tử Thạc cười cười, lười biếng dựa lên lưng ghế: “Quan hệ nguy hiểm.”

Câu trả lời này vào tai Ngụy Phong quả thật không ra sao, hấn nhiu mày: “Tôi hoài nghi nếu tiếp tục nói chuyện với anh thì tôi sẽ tin năm 2012 thật sự là ngày tận thế.”

Vu Tử Thạc vỗ vai Ngụy Phong ngồi ghế trước, cười nhẹ ra tiếng: “Nhóc quý, đừng khách sáo, anh muốn biết gì không bằng trực tiếp hỏi tình nhân cũ của mình đi.”

Ánh mắt Ngụy Phong chuyển sang người ngồi sau, tuổi tác của hấn và y chỉ xê xích chút ít, y lại gọi hấn là nhóc quý? Khóe miệng co giật mấy cái, Ngụy Phong ôm tay khinh thường nói: “Đừng cho rằng sát thủ là giấy phép vạn dụng, thậm chí tôi còn không biết anh có năng lực gì.”

Trên thế giới luôn có vài người, khi chơi đùa với lửa luôn cho rằng bản thân chỉ đang đốt một khúc củi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 4: Mật Thất Của Quán Bar.

Nguy Phong trừng to mắt nhìn lỗ đạn lưu lại trên cửa sổ xe, ngay một giây trước có viên đạn suýt qua tai hắn, mang theo gió lạnh chứa đựng hơi thở từ vọng lan tràn. Hắn hít một hơi, cảm thấy một cánh tay lạnh lẽo sờ lên cằm mình, bên tai truyền tới tiếng thở của con người, giọng nói nhẹ nhàng lộ ra gọi cảm đồng thời cũng giải phóng sự sắc bén vô cùng. “Đây chính là năng lực của tôi, anh nhớ cho kỹ.”

Mấy giây sau tay của Vu Tử Thạc rời khỏi người Nguy Phong, nhưng bóng râm từ vọng vẫn còn đó. Nguy Phong phải hít sâu mấy hơi mới có thể hòa hoãn được huyết dịch đã đông cứng, hắn không dám nói bậy nữa, tài xế bên cạnh về mặt tràn đầy hoảng sợ tăng tốc, chỉ hy vọng nhanh tới nơi rồi bỏ đi cho lẹ.

Tới Tam Hoàn, xe cộ trên đường rõ ràng rất ít, mặt đường thoáng chốc trở nên rộng rãi, lúc này Vu Tử Thạc lại bảo tài xế đậu lại bên đường, tay sờ lên khẩu súng giấu ở eo, y phát giác chiếc Honda màu đen đằng sau đang tiếp cận họ, giống như theo dõi họ, quả nhiên, khi họ dừng thì xe của đối phương cũng thắng gấp.

Cửa sổ xe hạ xuống cùng lúc với cửa xe kia mở ra, Vu Tử Thạc vừa định nổ súng, trong xe đối diện đã nhảy ra một người, trong tay cầm máy chụp liên tiếp ấn nút. Y thờ phào một hơi, xem ra là đội săn ảnh, cánh tay thon dài thò ra cửa sổ kéo chiếc máy chụp hình vào trong xe mình. Trong vệt mặt kính ngạc không kịp đề phòng của kẻ săn ảnh, y thào thê nhớ ra, không chút để ý ném máy lại cho đối phương.

“Trả ảnh lại cho tôi a, đồ khốn kiếp!!” Tiếng chửi mắng bị ngăn cách bởi lớp cửa sổ vừa nâng lên, chiếc xe lại chạy đi, kẻ săn ảnh bị bỏ lại tại chỗ.

Nguy Phong lúc này đã nhìn Vu Tử Thạc bằng con mắt khác. “Anh...” Nhưng hắn không biết nói gì mới tốt, hắn không muốn cảm ơn sát thủ vừa rồi đã dùng đạn uy hiếp mình.

“Cha anh nói muốn giảm bớt tỷ lệ lộ mặt của anh trong thời gian này.” Vu Tử Thạc thân nhiên nói, tháo kính râm xuống ném lên đầu gối Nguy Phong, “Tốt nhất anh nên đeo nó lên.”

“Còn anh thì sao?” Sát thủ đương nhiên cũng là nghề nghiệp phải hạ thấp tỷ lệ lộ mặt thời thời khắc khắc, chẳng qua Nguy Phong hỏi như vậy tuyệt đối không phải vì lo lắng.

Trả lời là Vu Tử Thạc lấy một cặp mắt kính thủy tinh trong túi ra, có thể thấy đây không phải là lần đầu tiên y đối diện với tình trạng này. Bộ dạng Vu Tử Thạc đeo mắt kính trong rất nhã nhặn, lại thêm nụ cười vô hại hiền hòa, đại khái không ai sẽ đoán người đàn ông anh tuấn tiêu sái này lại là một sát thủ.

Dòng người như thủy triều dâng lên, lưu chuyển ngoài cửa xe, trong kính chiếu hậu thấy được gương mặt nghiêng của sát thủ, nụ cười bình tĩnh, trong mắt lại không có ý cười. Y giao mười ngón tay đặt lên chân, không biết đang nghĩ gì. Theo như kinh nghiệm mấy ngày nay ở chung, Nguy Phong đại khái hiểu được sát thủ không phải người rất thích nói chuyện.

Nhưng mà thích yên tĩnh sao, điều này khiến Nguy Phong nổi lên ý niệm trêu chọc đối phương, khi nửa đêm, hắn cố ý vận âm lượng đến lớn nhất, luyện ca khúc RAP và lắc lư. Không ngờ đối phương không vì tiếng ồn ào này mà bực bội, ngược lại mở rộng cửa sổ, cười nói: “Hát hay như thế, nên để hàng xóm xung quanh thưởng thức cùng mới được.”

Mỗi ngày sáng sớm Nguy Phong thức dậy đều thấy sát thủ pha cà phê ở phòng khách, dưới con tức giận hắn nhận lúc Vu Tử Thạc không để ý đã phá nát máy pha cà phê, hắn nghĩ như vậy thì đối phương sẽ rời khỏi mình.

Nhưng mà không có, bắt đầu từ ngày đó sát thủ đã luyện được thói quen tốt là gọi cà phê bên ngoài.

“Đù rồi đó! Anh rút cuộc muốn theo tôi đến lúc nào!” Cuối cùng Nguy Phong bị chặn bên cạnh cửa bùng nổ, ngũ quan sáng rực vì phẫn nộ mà uốn éo, “Mẹ nó anh là bảo mẫu sao!! Có phải tôi đi nhà vệ sinh anh cũng theo không hả??”

“Bảo mẫu sẽ không đi vào nhà vệ sinh cùng anh.” Vu Tử Thạc phát tay, cười nói: “Anh dùng từ này để hình dung tôi, là hy vọng tôi dứt anh ăn cơm sao?”

Cả người Nguy Phong cứng đờ, mở miệng nói không ra lời. Cuối cùng chỉ có thể cảm hận trừng mắt nhìn đối phương một cái, ôm tay ngồi xuống sofa.

Liên tục cố ý khiêu khích, nhưng lại giống như nắm đầm đầm vào gối bông, bất cứ bất mãn nào cũng bị hút lấy, điều này khiến Nguy Phong buồn bực không thôi, lẽ nào hắn không thể làm gì người này sao?

Đương nhiên Nguy Phong không biết, đối tượng khiến hắn bực dọc này, sớm đã thầm đem hắn ra luyện tập bắn súng cả trăm lần. Di động trong túi rung lên, Nguy Phong bấm nghe một lúc, rồi giao cho Vu Tử Thạc. “Tìm anh.”

Vu Tử Thạc nghe máy, đầu kia ông nghe truyền tới giọng nói Giang Hằng, vẫn thấp trầm ôn trọng như trước: “Hai người ở chung thấy thế nào?”

“Nhọc anh phí công rồi, tôi tạm thời không có suy nghĩ sẽ đụng tới anh ta.” Vu Tử Thạc bình tĩnh trả lời, cửa sổ thủy tinh phản xạ lại gương mặt anh tuấn của y. Tiếp theo y nghe được câu chấp vấn: “Sao lại là tạm thời?”

Chiếc xe dần dừng lại trước cửa quán bar, không báo trước, Nguy Phong đột nhiên nhảy xuống xe chạy đi, lao vào trong quán bar. Vu Tử Thạc nhìn bóng lưng hắn biến mất sau cánh cửa gỗ, nhướng mày thờ dãi, “Tôi sắp thu lại câu nói vừa rồi.”

Tiếng nhạc ồn ào bị ngăn cách bên ngoài phòng bao sương.

Nguy Phong đút hai tay vào túi quần bò, đi vào trong phòng, có người đàn ông đang ngồi trên sofa đợi hắn, người đó mặc trang phục kiểu cách, đôi giày da màu nâu được đánh sạch không hạt bụi, trên sống mũi đeo chiếc kính râm to rộng, trong căn phòng tối mờ, bóng râm trùm lên gương mặt hắn. Cho dù đôi kính che đi con mắt, vẫn có thể từ đường nét hoàn mỹ đó nhận ra được ngũ quan anh tuấn.

Vu Từ Thạc đẩy cửa quán bar, tiếng nhạc huyền ảo lập tức bao trùm lấy y. Nơi này quả nhiên không phải là quán bar đồng tính luyến, Nguy Phong không ngu xuẩn tới mức vì muốn chọc giận vệ sĩ mà mạo hiểm nguy cơ xuất hiện trên tin tức mới.

Donino là một quán bar dành cho tầng lớp trung thượng, giá hàng trong thực đơn không nhiều, nhưng cũng không phải thứ người bình thường có thể tiêu phí.

Cuối cùng lái vào lối đi chính, xe cộ lưu thông trên mặt đường đã giảm bớt, Giang Hằng nhanh chóng vượt qua một ngọn đèn đỏ. “Anh lạc mất anh ta rồi?”

“Anh không cảm thấy từ ‘lạc mất’ này quá không chuyên nghiệp sao?” Vu Từ Thạc sờ sờ mũi, xuyên qua dòng người tiếp tục nhìn tới trước. “Người tình cũ của anh là kẻ thông minh, hơn nữa vô cùng cẩn thận. Mấy ngày vừa rồi tôi thử cường chế di động của anh ta đều thất bại, anh ta tắt công năng Bluetooth, di động thì chưa từng rời khỏi người.”

“Ít nhất hiện tại anh có di động của anh ta rồi.” Giang Hằng mỉm cười, kim chỉ tốc độ dần chuyển sang phải, chiếc xe tăng tốc trên đường.

“Đây là tin tốt, mà tin xấu là anh cũng không truy theo được tín hiệu GPS của anh ta.” Rối loạn nho nhỏ, Vu Từ Thạc quặt ngả hai bảo vệ to cao canh chừng lối đi xuống. Động tác nhanh chóng, bóng người biểu diễn một màn kịch thoại vô thanh trên vách tường.

“Cho nên anh quả nhiên đã lạc mất anh ta.” Giang Hằng nhận định như thế, Nguy Linh nói không sai, với tính khí của Nguy Phong, khi trở nên tùy tiện thì căn bản không ai có thể kéo lại được.”

“Nguy Phong không ở lâu một, có lẽ lần sau tôi nên dạy dỗ anh ta khi tạm biệt thì nên lễ phép một chút.” Giày da dẫm lên bậc thang, phát ra tiếng vang.

“Tôi nhớ có người nói anh ta không phụ trách giáo dục.” Giang Hằng nhướn mày, dừng xe trước cửa quán bar. Vu Từ Thạc hừ lạnh một tiếng, rút súng lục giắt ở eo ra, “Hiện tại người này phải được quản giáo.”

Trong phòng bao sương mờ nhạc cổ điển êm ái, dạ khúc Schubert, người đàn ông trên sofa đứng dậy, tay vuốt tóc Nguy Phong, “Sắc mặt anh trông rất kém.”

“Nếu anh cũng phải chịu đựng một quần áo bảo mẫu ngu si suốt ngày, chỉ sợ sắc mặt còn khó coi hơn tôi.” Nguy Phong ôm eo người đó, hôn đôi phương một cái. “Nhớ tôi sao?”

“Là anh nhớ tôi thì đúng hơn?” Gọng kính ngăn cách nụ hôn thân mật của họ, hai người tháo kính râm cho nhau, hai gương mặt mình mình lộ ra trong không khí. Ngón tay Nguy Phong lướt qua xương quai xanh của đối phương. “Nhưng là anh tìm tôi trước, Tiêu Hồng.”

Tiêu Hồng là nam ca sĩ nổi tiếng nhất hiện tại ở nơi làm của Nguy Phong, hắn thích thêm đoạn rap ngoại ngữ vào ca khúc của mình, tạo ra phong cách lưu hành mới. Phương tiện truyền thông nói thế này, đôi mắt đen sâu hoắm của hắn giống như máy phát điện, vô số thiếu nữ ngã gục dưới chân hắn. Mà những lọn tóc ngắn bạc phiêu lộng, đã trở thành khuôn mẫu thời thượng mà các thanh niên hiện tại tranh nhau bắt chước.

“Là tôi sao?” Tiêu Hồng nhất thời dừng động tác, nắm tay Nguy Phong, vẻ mặt nghi hoặc. “Tôi cho rằng là anh gửi email cho tôi chứ.”

“Rõ ràng là anh gửi cho tôi trước, hiện tại lại không dám thừa nhận? Xấu hổ sao?” Nguy Phong vùi đầu hôn lên gáy Tiêu Hồng, Tiêu Hồng hừ nặng một tiếng, nhũn mày thử kéo khoảng cách giữa họ ra. “Tôi không có.” Hắn hơi lão đạo lùi lại hai bước, quay người ấn lên lưng. “Đội đã... tôi hơi khó chịu...”

Nguy Phong nhìn Tiêu Hồng quay người, trên áo khoát vest chậm rãi chảy ra vết máu đỏ tươi, khuếch tán trên chất vải màu trắng, Tiêu Hồng sờ sờ sau lưng, cảm giác nóng ẩm và ẩm ướt khiến hắn kinh ngạc, mở tay ra nhìn, dịch thể màu đỏ tươi, hắn mở miệng, nhưng còn chưa phát ra tiếng, đã nghiêng đầu ngã xuống.

Lầu một quán bar, tiếng nhạc náo nhiệt vang vọng khắp nơi, từng đôi nam nữ cười lớn lắc lư thân hình xinh đẹp giữa sân vũ, vui chơi tung bùng, mùi thuốc lá và rượu đan xen vào nhau.

Dưới mặt đất với ánh đèn tối mờ, Nguy Phong mở to miệng, da đầu tê dại, hắn lao tới cửa, ấn mạnh tay nắm mới biết đã bị khóa chết. Hắn vừa muốn mở miệng kêu cứu, mới nhớ ra hiệu quả cách âm rất tốt của bao sương, quay người, vô thức nhìn xung quanh, trong không khí tĩnh mịch lưu động hơi thở từ vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 5: Xoay Chuyển Hiểm Ngụy.

Tiêu Hồng vẫn còn thờ, vết thương ở phần bụng không đủ để lấy mạng. Trong sự trầm lặng dọa người, Ngụy Phong cởi áo khoác ngoài xuống, ấn lên chỗ trúng đạn của Tiêu Hồng, cố gắng bình tĩnh hơi thở, “Tôi biết các người đang ở đây, các người muốn thứ gì, là mạng của tôi sao?”

Cửa tủ quần áo đột nhiên mở ra, phát ra tiếng kêu kẹt chói tai, bước ra là một người đàn ông trong tay còn cầm khẩu súng tự động, phía trước gắn ống giảm thanh, đôi mắt hấn đục ngầu, mở miệng chỉ nói bốn chữ: “Xóa bỏ mầm họa.”

“Mầm họa?” Ngụy Phong ngạc nhiên nhú mày, hấn trước đây chưa từng làm qua chuyện gì tổn tài hại mạng, sao hấn lại trở thành mầm họa?

Cửa bao súng bị đá mở từ bên ngoài, sau lớp bụi dày đặc là gương mặt mê người anh tuấn cực kỳ, Vu Tử Thạc cười nhạt, súng nhắm vào tên kia, “Buông vũ khí xuống.”

Tên cao to không dao động, giọng nam trầm nghe còn dày hơn bức tường, “Nổ súng rồi thì mày sẽ hối hận.” Hấn không nhanh không chậm mở nút áo âu phục, lộ ra vòng bom cột trên người, “Một mồi lửa thì sẽ làm chúng phát nổ.”

Vu Tử Thạc vô thanh thờ dài, y tin bất cứ ai cũng sẽ không có thói quen cột bom trên người mình, loại bố trí tự động này khi y làm đặc công đã từng thấy qua, nhất định trong thời gian cài đặt phải nhập mật mã vào mới có thể kéo dài thời gian phát nổ. Tên này chắc là bị người ta uy hiếp. “Là ai thuê anh?”

Tên cao to trầm mặc, có thể thấy, có vài người không muốn hấn mở miệng. Hấn hiểu rõ, có vài lời nếu nói ra, chỉ có thể còn một đường chết.

“Tôi cho rằng ai đó có thể phá giải mật mã.” Một phát đạn bắn xuyên qua kẽ hở giữa mái tóc của tên cao to, Vu Tử Thạc cười sáng lạn, “Hoặc là anh cũng có thể chọn lựa chết ở đây.”

Tên cao to biết sự tự tin của người này từ đâu mà tới, trên người hấn cột bom, nhưng đối phương vẫn không cố kỵ nổ súng, nếu hiện tại hấn tiếp tục ngu xuẩn kiên trì, kết cục không cần nghĩ cũng biết.

Trong căn phòng yên tĩnh, thời gian lặng lẽ trôi đi, Vu Tử Thạc và tên cao to vẫn đang đối kháng, Ngụy Phong nhìn Tiêu Hồng đang dần nghẹt thở, trán đổ đầy mồ hôi, khẩn trương nói: “Anh ta sắp không được rồi.”

“Sao tao biết được mày nói là thật chứ? Nếu tao buông súng xuống, mày sẽ giết tao cũng không chừng.” Tên cao to cuối cùng mở miệng, tuy hấn cảm hận trang bị định giờ đáng chết này, nhưng sự thận trọng vẫn khiến hấn giữ lại cảnh giác.

“Anh cho rằng tôi quan tâm đến sống chết của anh ta sao? Vu Tử Thạc cười cười, hoàn toàn không để tâm đến sự uy hiếp của người kia.

Đáp án này rõ ràng nằm ngoài dự liệu của tên này, trong con mắt đục ngầu cuối cùng lộ ra tia sáng hiềm thấy. “Mày là vệ sĩ của hấn ta, lại không bận tâm đến tính mạng của hấn?”

Lời của Vu Tử Thạc đồng thời cũng khiến Ngụy Phong giật mình, hấn trừng sát thủ, nhin không được chỉ trích: “Anh đang nói cái gì vậy! Anh là người do cha tôi__”

Mấy phát đạn bắn vào sát chân Ngụy Phong khiến hấn ngậm miệng, vỏ đạn văng ra, tạo thành từng vệt máu trên gương mặt xinh đẹp của Ngụy Phong. Vu Tử Thạc nhướn mày cười, “Tôi có từng nói cho anh biết tôi sớm đã phiền chán nhóc quỷ này không? Anh giết anh ta thì nhiệm vụ của tôi có thể chấm dứt rồi.” Tiếp theo họng súng quay lại chỗ người kia, “Nhưng như vậy tôi không thể lấy được tiền, chỉ đánh tính toán trên người anh thôi.”

Tên cao to xác định người trước mắt là một sát thủ máu lạnh vô tình, người này có thể không để ý mỉm cười tổn hại một bộ phận có thể coi là quan trọng nhất của mình tinh__ gương mặt, hấn hít sâu một hơi, cuối cùng chậm rãi buông súng xuống. “Người bạn biết tháo bom của mày ở đâu? Tao có thể dùng tình báo tao biết trao đổi với tụi mày.”

“Xa tận chân trời, gần ngay trước mắt.” Một người đàn ông đi vào, tóc ngắn màu đen, con mắt màu lam sắc bén, gương mặt khí thế bức người không thua kém bất cứ ai. “Đi theo tôi.”

Trang bị thế này không phải chỉ trong một lúc là có thể phá giải, Giang Hằng cần mấy tính và những thiết bị khác của hấn.

Nhìn tên cao to đi theo Giang Hằng, tất cả đều thờ phào một hơi, Vu Tử Thạc ném trả di động cho Ngụy Phong: “Gọi 120”.

“Đương nhiên tôi biết.” Ngụy Phong bấm số, vừa quay lại, thì thấy Vu Tử Thạc đã nhanh chóng băng bó sơ cứu cho Tiêu Hồng, một màn trước mắt khiến hấn kinh ngạc. “Sao anh tìm được tôi?”

“Đùa à, đồng sự của tôi từng bị bắt cóc từ New York đến Washington. Tôi chỉ tốn một ngày đã tìm được anh ta rồi.” Tuy là thi thề, Vu Tử Thạc cảm thấy điểm này tạm thời có thể bỏ qua không tính.

Rõ ràng sát thủ này rất giỏi theo tung, y là một thợ săn ưu tú. Ngụy Phong xoa xoa Tiêu Hồng đang nằm trên đùi mình, ngẩng đầu hỏi: “Anh ghét tôi, còn cứu bạn của tôi?”

Vu Tử Thạc dừng lại bên cửa, quay lại nhìn hấn: “Anh cảm thấy tôi có công sức để ghét anh sao?”

“Dù sao tôi và Lục Thiên Thần trước kia là... quan hệ đó.” Ngụy Phong nắm chặt tay Tiêu Hồng. “Hay là, anh biết trong lòng anh ta cảm thấy mắc nợ tôi, cho nên thay anh ta bồi thường?”

Vu Từ Thạc đột nhiên cười ra tiếng, Ngụy Viễn nói Ngụy Phong là người thông minh nhất trong nhà, câu này quả nhiên không sai, ngay khi mở cửa, xao động bên ngoài lập tức thu hút lực chú ý của y, âm nhạc không biết đã tắt từ khi nào, chỉ nghe có người đang la hét: “Là bom!”

Đội khi y xông vội lên lầu, nhân viên đã được tản đi, cửa sổ thủy tinh của quán bar bị vỡ một mảng lớn, từ lỗ hổng của cửa sổ có thể thấy chiếc xe màu lam bị ngọn lửa mạnh bao trùm. Chiếc xe đó chắc là xe của Ngụy Linh...

Cảm giác nôn nóng bao trùm toàn thân, Vu Từ Thạc vừa chạy ra ngoài, đã bị một cánh tay kéo lại, quay nhìn, là Giang Hằng. Trên âu phục của hắn dính đầy bụi. “Chuyện gì vậy?”

“Tôi và người đàn ông đó đi tới cạnh xe, bom trên người anh ta liền phát nổ.” Sắc mặt Giang Hằng khó coi không thể diễn tả, nếu không phải hắn đã vòng ra sau xe, hiện tại cũng cùng tên to cao bị nổ thành mảnh vụn rồi. Chống tay lên cằm, Giang Hằng quay nhìn ngõ hẻm, phân tích: “Tôi đoán có người trốn ở đó nổ súng vào anh ta, may mà Ngụy Linh đã xuống xe đi mua đồ uống.”

“Chúng ta hình như luôn có duyên với bom, mìn các loại.” Vu Từ Thạc sờ sờ huyết thái dương, sau khi khăn trương buông lỏng khiến người ta cảm thấy mỗi một. Tay Giang Hằng gác lên vai y, nắm chặt bờ vai, giọng nói ít đi chút nhu hòa: “Chúng ta đình chiến đi.”

Vu Từ Thạc khẽ run, lập tức quay đầu nhìn Giang Hằng, cười lạnh: “Anh nói đình chiến thì đình chiến?”

“Nếu không anh muốn nói với tôi anh xuất hiện ở nhà họ Ngụy chỉ là trùng hợp sao?” Đáng tiếc Giang Hằng không hề tin vào sự trùng hợp, bẻ ngoặc cánh tay chuẩn bị đưa lên của Vu Từ Thạc ra sau lưng, giọng nói lộ ra uy nghiêm: “Thừa nhận đi, anh cũng cảm thấy áy náy, đó chính là lý do tại sao anh lại tới đây!”

“Vi tôi đã cướp tình nhân của anh ta? Sau đó thì sao?” Vu Từ Thạc không cho là đúng cười, hòng súng nhắm vào bụng Giang Hằng. “Anh nói một sát thủ sẽ biết áy náy sao?”

“Thôi đi Vu Từ Thạc, anh sớm đã không còn là một sát thủ nữa rồi, nhưng anh không chịu cũng không dám thừa nhận.” Giống như có thể nhìn thấu suốt suy nghĩ nội tâm của y, Giang Hằng không chút sứt mẻ nắm chặt cổ tay Vu Từ Thạc. “Nửa tháng nay tôi vẫn giống như trước kia, mỗi ngày thức dậy, làm việc, uống cà phê, hoặc uống hồng trà.”

“Anh nói tôi không dám?” Vu Từ Thạc nhú mày, kéo hacker vào ngõ hẻm tối, đẩy lên tường, trong mắt bùng bùng lửa giận. “Anh rốt cuộc muốn nói gì? Cảm tạ tôi đi rồi giúp cuộc sống của anh trở lại bình thường?”

“Tôi không vui.” Cánh tay to lớn giữ sau ót đối phương, Giang Hằng dường như muốn hôn lên môi y. “Tôi là một sinh vật luôn sống rất quy luật, nhưng hiện tại nó đã triệt để rối loạn, giống như vừa rồi khi nhìn thấy anh, cảm giác lo lắng quá thật rất tồi tệ, nhưng cảm giác mất đi lại càng tệ hại.”

Về cổ quái xuất hiện trên mặt Vu Từ Thạc, y luôn cảm thấy cuộc sống không có Giang Hằng sẽ tốt hơn, hiện tại xem ra tựa hồ không phải như vậy. Giang Hằng trước nay là người rất thẳng thắn, hắn đứng trước mặt y như thế, thổ lộ tâm tư với y... “Đáng chết!” Nhịn không được mắng ra tiếng, nắm đấm bị nắm chặt, hai môi va đập, trong lúc hôn nhau ngón tay băng lạnh của y dần được sưởi ấm. “Tôi nhớ anh.”

Giang Hằng kéo y qua, quay người đè y lên tường, tiếp tục hôn: “Hiện tại anh mới biết nhớ tôi? Tôi vẫn luôn nhớ anh.”

“Cái này cũng phải so bì? Tôi đã sớm nói anh là kẻ cuồng không chế...” Môi lại bị chặn lại, tiếng lên án còn lại Vu Từ Thạc chỉ có thể nuốt ngược vào bụng, y kéo áo khoác ngoài của Giang Hằng xuống, lại xoay người đảo chuyển áp Giang Hằng lên tường.

“Muốn làm gì?” Giang Hằng trầm giọng hỏi y, bọn họ đều biết hiện tại không phải là thời gian thích hợp để làm một vài vận động nào đó, nơi này cũng không phải là chỗ thích hợp. Nhưng biết không có nghĩa là có thể dừng lại, Vu Từ Thạc cởi khóa quần, hôn lên gáy Giang Hằng. “Tôi không đợi được nữa, tôi muốn anh.”

“Thế nào, vận nhân mê cũng có lúc cô đơn khó ngủ? Hai tuần này anh làm cái gì?” Nói xong câu chế nhạo, khoe miệng Giang Hằng nổi lên nụ cười khó thấy rõ.

“Đều chỉ nghĩ phải làm sao làm anh?” Nghiến răng, giọng nói của Vu Từ Thạc trở nên hưng phấn. Sao y không nhớ hẳn kia chứ, tưởng niệm che giấu đã lâu hiện tại ào lên như thủy triều, xối tan tã cả lý trí của y. “Anh cho rằng tôi dễ chịu sao?” Y từng lần trùng kích thân thể Giang Hằng, lời nói trách cứ giống như một loại tố khổ. “Cuộc sống hiện tại của tôi trở nên rất nhàm chán, cho dù bao nguyên một đêm ở câu lạc bộ đêm cũng không tìm được người muốn làm, sáng hôm sau mơ thấy anh tôi thậm chí còn không muốn thức dậy, anh nói anh nên bồi thường tôi thế nào? Làm thêm một trăm lần cũng không đủ...”

Kích tình đánh tan tư duy của con người, Vu Từ Thạc từ phía sau hôn lên miệng Giang Hằng, sâu sắc mà cuồng nhiệt, y chưa từng mất khống chế như vậy. Phản ứng kịch liệt quá mức khiến Giang Hằng kinh ngạc, đồng thời cũng khiến y tự kinh ngạc. Có lẽ trước đây y chưa từng ý thức được, tưởng nhớ do hai tháng chia ly kéo dài gây ra lại khó chịu như thế.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Q.3 - Chương 6: Xóa Sổ Mầm Họa.

Không tiêu phí quá nhiều thời gian, Vu Tử Thạc giải phóng trong cơ thể Giang Hằng, thỏa mãn tựa lên tường hít thở sâu. Giang Hằng mặc áo khoác lại, cứ nhìn y như thế: “Như vậy anh sẽ vui sao?”

Vu Tử Thạc không biết nên hình dung thế nào, cảm giác chinh phục người đàn ông này có lẽ càng khiến người ta sáng khoái hơn là giết chết bất cứ mục tiêu nào, huyết dịch sôi sục trong cơ thể đang từ từ bình ổn, y nhún vai, “Không rõ lắm, anh thì sao?”

“Vấn đề này không cần thảo luận, tôi thừa nhận giữa chúng ta có rất nhiều vấn đề, nhưng mỗi lần chúng ta quyết định tách ra thì đều sẽ lại bị kéo về với nhau __ đó cũng là sự thật.” Giang Hằng nâng cằm Vu Tử Thạc lên, cắn lên môi y. Hơi thở không dễ gì trở lại đúng quy luật lại bắt đầu rối loạn, Vu Tử Thạc vươn tay ra sau đầu Giang Hằng, “Như vậy nói rõ gì đây?”

“Nói rõ chúng ta nên bên nhau.” Giang Hằng là người theo thuyết vô thần, nhưng hiện tại hắn bắt đầu tin câu nói vận mệnh đã định. Vu Tử Thạc kéo giãn khoảng cách giữa họ, gạt đầu. “Đích thật là vậy.”

Cho dù một vài quyết định là ‘sai’, cũng đáng để kiên trì, tiếp theo bọn họ đều rõ ràng nên làm thế nào.

Đồng thời quay người, lúc này mới phát hiện trong con hẻm có người.

“Tôi không phải có ý quan sát biểu diễn kịch tình của các người, nhưng mà lại ở chỗ này sao?” Ngụy Phong ôm tay bắt mắt nói. Hiện tại trong lòng hắn rất loạn, một màn vừa rồi thực sự khiến hắn kinh ngạc. Hắn không ngờ sát thủ luôn bình tĩnh thông dong này cũng có một mặt cuồng nhiệt như thế, càng không thể ngờ được Giang Hằng lại là người ở mặt dưới.

Thở dài tràn đầy không cam. Động tác về mặt của hai người đều để lại ảnh hưởng không thể xóa tan trong đầu Ngụy Phong, ít nhất trong ký ức của hắn, Giang Hằng chưa từng lộ ra vẻ mặt như thế với hắn.

“Anh nên về nhà nghỉ ngơi đi.” Trên mặt Giang Hằng không có lúng túng, giống như hắn hoàn toàn không để ý chuyện bị nhìn thấy toàn bộ quá trình.

“Anh đưa anh ta về đi, tôi đến tìm vị minh tinh nào đó ở bệnh viện đã, xem thử có thể hỏi ra cái gì không.” Đằng sau chuyện hôm nay nhất định có người đang thao túng, điều tra ra kẻ khiến tất cả phát sinh là ai, mới có thể chân chính tiêu trừ mầm họa.

Giang Hằng ném một hộp tai nghe nội tuyến qua, được Vu Tử Thạc đón lấy. Hắn nhẹ mỉm cười, đường nét cương nghị trên phần mặt được nhu hòa đi. “Tôi tra được tư liệu xong sẽ liên lạc với anh, còn nữa, nhớ rõ hiện tại anh nợ tôi một lần.”

“Sao anh lại nhỏ nhen như thế hả?” Giọng nói của Vu Tử Thạc hơi mang theo bất mãn, nhướn mày đáp.

Lăn lộn bên ngoài luôn phải đáp trả, Giang Hằng trước giờ không phải là người chịu thua thiệt. Nhướn cằm lên, ánh mắt tập trung trên người Vu Tử Thạc, “Một trăm lần là ai nói?”

Vu Tử Thạc đương nhiên cũng sẽ không chấp nhận phúc lợi bị tiêu giảm: “Nếu anh kiên trì muốn có qua có lại, vậy tôi cho rằng nên là hai trăm lần.”

“Thật thích trả giá.” Giang Hằng ôm tay cười nhẹ, nói không rõ là chế nhạo hay bất đắc dĩ.

Vu Tử Thạc không chút khách khí nhún mày, cười nói: “Là anh tính toán chi ly.”

Màn này khiến Ngụy Phong đứng một bên há hốc mồm, hai người đàn ông thành thực có phong độ trong ấn tượng của hắn lại vì chuyện này là đối đầu đâm chích, luận đề mà người khác cảm thấy vô vị đến cực điểm nhưng bọn họ không chỉ nghiêm túc đối xử, mà còn rất vui vẻ. Tình yêu sẽ khiến người ta trở thành kẻ ngốc, câu nói này một chút cũng không sai.

“Không chơi với anh nữa, tôi còn chính sự phải làm.” Gắn tai nghe xong, đôi môi mỏng dán lên ngón tay, cánh tay vẽ một đường cong giữa không trung, Vu Tử Thạc tao nhã ném một nụ hôn gió, rồi cất bước đi.

Ngụy Phong nhin không được nhử mồi, nhìn sang Giang Hằng. “Anh cảm thấy rất vui sao?”

Giang Hằng nhìn theo bóng lưng Vu Tử Thạc biến mất ngoài hẻm, hồi phục lại vẻ mặt cứng nhắc bình thường. “Tôi cảm thấy cũng không tệ.”

“Lục Thiên Thần, nói thật, anh và một sát thủ sao?” Trước đó Ngụy Phong cho rằng hai người chỉ là quan hệ tình nhân, giống như quá khứ của mình và hắn, cho đến khi chứng kiến cảnh vừa rồi, hắn mới phát hiện không phải như hắn nghĩ. “Không cảm thấy các người ở bên nhau chỉ sẽ tổn hại lẫn nhau sao?”

Chân tình thật ý của hắn chỉ đổi lại một câu nói rõ kết thúc, sát thủ thị huyết tàn nhẫn đó lại có thể có được toàn bộ nhiệt tình của người này. Nói không cam tâm cũng không được, sự thật bày ra trước mắt, nhưng muốn tiếp nhận lại rất khó. “Hay là nói anh thích như vậy? Một người có năng lực làm anh thương tích đầy mình?”

Giang Hằng nhìn Ngụy Phong, một lúc sau, quay người đi về phía xe, “Không còn sớm nữa, tôi đưa anh về nhà.”

“Anh đang tránh né vấn đề của tôi sao? Hay anh không dám thừa nhận tôi nói đúng rồi?” Ngụy Phong kéo tay Giang Hằng, cười lạnh.

“Anh nói không sai, chúng tôi sẽ thương tổn đối phương, điều này không thể tránh.” Giang Hằng dừng bước, quay mặt nhìn Ngụy Phong, “Nhưng tôi không thích như vậy, tôi yêu anh ta, chỉ có anh ta.”

Một câu chỉ có anh ta thật hay! Ngụy Phong tức giận, nắm tay Giang Hằng càng thêm chặt. “Vậy tôi tính là gì? Thế thân?”

Câu nói này Giang Hằng không cách nào phản bác, khi hắn và Ngụy Phong lên giường quả thật sẽ nhớ tới Vu Từ Thạc, hơn nữa không chỉ một lần.

Rút tay ra, ấn lên cổ Ngụy Phong, tha đối phương lên xe. “Đừng tính toán chuyện quá khứ nữa, anh đã tìm được bắt đầu mới rồi không phải sao?”

“Anh nói tôi và Tiêu Hồng? Ha, anh cảm thấy tình cảm của hai mình tình sẽ có kết quả sao?” Bị ấn vào xe, Ngụy Phong không phục nắm chặt nắm đấm, hừ lạnh nói: “Chúng tôi chỉ là quan hệ lên giường.”

“Vậy anh ta cũng cảm thấy như vậy?” Thắt dây an toàn, Giang Hằng không nhanh không chậm khởi động xe.

“Tôi cần gì phải quan anh ta nghĩ thế nào?” Ngụy Phong hùng hồn phản bác, ngón tay không kiên nhẫn gõ lên lớp da ghế ngồi.

Chiếc xe tải chạy ngược hướng vẫn chưa tắt đèn chiếu xa, ánh sáng chói mắt tạo ra bóng mờ xanh lục trong vòng vặc. Giang Hằng gỡ kính râm gong vuông xuống, nhét vào túi, quay sang hỏi: “Đây chính là nguyên nhân anh không đi thăm anh ta sao? Anh cảm thấy các người lợi dụng lẫn nhau như vậy thì sẽ không bị tổn thương sao?”

“Anh biết nhà họ Ngụy.” Làm ăn trăm nòi, tính kẻ hãm hại, nghi kỵ lẫn nhau, Ngụy Phong trưởng thành trong hoàn cảnh như thế, “Rất nhiều người về ngoài mỉm cười với anh, xưng anh em thân thiết, nhưng trong lòng không lúc nào không nghĩ nên làm sao hủy diệt anh. Anh không hiểu cách sử thủ đoạn, không hiểu lợi dụng người khác, thì căn bản không thể dung nhập vào vòng luẩn quẩn này, thế giới của chúng tôi chính là như vậy.”

“Có thể tôi nói như vậy anh sẽ cảm thấy tôi rất quá đáng, dơ bẩn, bi ối...” Ngụy Phong hít thật sâu. “Nhưng nếu anh biết từ trước tới nay tôi luôn như vậy, anh sẽ lý giải tôi.”

Sự thông minh của con người sẽ không phải bẩm sinh ngày một ngày hai, nếu không phải đã chịu qua rất nhiều khổ sở, thì sao có được Ngụy Phong ngày hôm nay? Sau lưng của người hát chính trong ban nhạc nổi tiếng xinh đẹp mỹ lệ, có bao nhiêu đối thủ cạnh tranh bày ra những chiêu hãm hại, bao nhiêu tai tiếng ác ý thương tổn, và đi kèm bao nhiêu tổn thất để làm cái giá?

Giang Hằng không nhìn hắn nữa, chỉ nhẹ đạp chân ga, trầm giọng nói: “Tôi hiểu.”

“Lục Thiên Thần, anh biết tại sao tôi thích anh không? Tuy anh cũng là người có tiền, nhưng anh không giống chúng tôi.” Ngụy Phong đột nhiên từ phía sau ôm lấy Giang Hằng. “Anh chính trực, thẳng thắn, kiên cường bất phục. Anh và những người liều mạng muốn tiến vào vòng luẩn quẩn này không giống nhau.”

Tay ấn lên ngực đối phương, có thể cảm giác được nhịp đập bên dưới lớp da, “Anh khác biệt như thế, tại sao lại không phải là của tôi?”

Câu này Ngụy Phong nói rất nhẹ, âm sắc cực có lực cảm nhiễm, trong giọng nam khá khàn trầm đầy gọi cảm. “Sát thủ đó chính là ác quỷ, anh và anh ta bên nhau, chỉ sẽ càng đi càng xa trên con đường tà ác, hiện tại quay đầu vẫn còn kịp...”

Giang Hằng tắt xe lại bên đường, rồi mới quay lại nhìn hắn, dưới đáy mắt lam đậm, nhảy nhót ngọn lửa giận dữ, “Buông tay.”

“Về mặt này là anh muốn ăn tôi sao? Giang Hằng không búng con, nhưng lại khiến Ngụy Phong cảm thấy sợ hãi, có lẽ hình dung không giận mà uy là thế này đây.

“Câm miệng.” Một tiếng gầm thấp, bầu không khí giường cung bạt kiếm lan tràn trong xe.

Dừng một chút, Ngụy Phong cười sâu xa. “Thế nào, sợ tôi châm lửa anh sao?”

Siết chặt xương cổ tay đối phương, Giang Hằng nói nghiêm túc mạnh mẽ: “Tôi bảo anh buông tay ra.”

Cổ tay đột nhiên bị siết, đau đớn khiến Ngụy Phong nhú mảy, hắn không dám tin, trên đời này lại có người có thể kháng cự được sự dụ dỗ của hắn, hừ một tiếng, mồ hôi trượt xuống trán, “Không then là người tôi đã từng yêu, chiều này không tác dụng với anh sao?”

Về mặt Giang Hằng vẫn bình tĩnh, nhưng lại nói từng chữ, không cho phép nghi ngờ. “Không có anh ta, tất cả đều không còn ý nghĩa.”

“Dưới mắt anh thì còn có gì có ý nghĩa nữa sao?!” Ngụy Phong nắm tóc sau đầu Giang Hằng, đột nhiên cắn lên môi hắn, muốn cắn vỡ hàm răng của đối phương, nhưng không thể, điều này không thể, chưa ai có thể cự tuyệt hắn.

Nhưng bất luận Ngụy Phong nỗ lực thế nào, Giang Hằng đều không có phản ứng, Giang Hằng không bị hắn ảnh hưởng, giống như một ngọn núi không thể lay động.

Rắc__

Tiếng còng tay khóa lại, Giang Hằng xoay người Ngụy Phong ấn lên ghế sau, bẻ ngoặc tay hắn còng lại. Ánh mắt sắc bén như chim ưng bắn lên mặt đối phương, giọng nói trầm ổn lộ ra tức giận: “Anh ồn ào đủ chưa?”

“Chưa!” Ngụy Phong giãy dụa hết lớn, lý lẽ hùng hồn. “Điều này không công bằng đối với tôi! Anh biết rõ mà!”

“Ngụy Phong, đừng cho rằng người khác đều nên buông thả cho sự tùy hứng của anh!” Phê phán không cho phản bác, gương mặt dưới ánh đèn đường giống như tảng đá được khắc sâu, giọng nam vừa trầm vừa uy nghiêm.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 7: Năm Chắc Đầu Mối.

Phong cảnh bên đường nhanh chóng chạy lùi, những cây đại thụ và tòa nhà thẳng tắp bên đường đều na ná như nhau, giống hệt như cảnh trong những bộ phim truyền hình cũ, không đáng quá mức quan tâm. Sau khi đậu xe tắt máy, Vu Tử Thạc đốt một điếu thuốc, khòe miệng lộ ra nụ cười, mà tâm tình của y thì vẫn chưa bình phục. Mỗi lần gặp Giang Hằng, tất cả đều sẽ phát triển theo hướng mất khống chế, giống như đó mới là điều bình thường.

Điều này hoặc ít hoặc nhiều khiến y có hơi... lo lắng? Tâm trạng này vốn không nên xuất hiện trên người một sát thủ, nhưng y xác thực muốn chiếm hữu Giang Hằng, cảm giác đó rất tốt, y không định phủ nhận.

Được thôi, bản thân y cũng không xác định điều này rốt cuộc có thể tính là tình yêu không, tình yêu nói ngoài miệng luôn luôn có giới hạn, mà thực thể tất cả hành động của y, sớm đã vượt qua cái ‘giới hạn’ này rồi. Quá nhiều chuyện không thể mãi đắn đo, y cũng không muốn tiếp tục suy nghĩ về đáp án của vấn đề này, mở gạt tàn ra, dụi tắt điếu thuốc vào trong.

Ban đêm từng cơn gió lạnh, có người đi lại gần chiếc xe, người đó mặc một áo khoác xám cỡ lớn, gió thổi vạt áo. Đối phương trực tiếp gõ cửa ghế phụ lái, rồi đột nhiên mới như nhớ ra cái từ ‘lịch sự’, “Đã lâu không gặp, cuộc sống ăn ngon uống kỹ tại Mỹ không tệ đi, cậu sắp quên luôn có sự tồn tại của đại ca tôi rồi.”

Vu Tử Thạc nhẹ hắng liếc nhìn người đàn ông đó, dưới miệng để một chùm râu nhỏ, tóc ngắn cũn, đôi mắt chup, giống như thể tập hợp giữa 007 những năm tám mươi và quân nhân bộ đội đặc chủng. Tiện tay đưa một bình nước nóng qua. “Không hề nhớ tới.”

“Đồ không lương tâm!” Người đàn ông hơn bốn mươi tuổi mắng một câu, hung tợn vắn mở nắp: “Fay tiểu đệ, tiếng Bắc Kinh của cậu nói rất tiến bộ đó! Nói thử xem, gặp khó khăn hả? Yên tâm, anh Dương của cậu chỉ cần chen chân vào, Bắc Kinh còn không chán động sao?”

“Chú Dương...” Vu Tử Thạc cong miệng, vừa định mở miệng, lập tức bị người đàn ông trung niên che mặt đau đớn cắt lời: “Đừng__!! Đại thúc tôi vẫn chưa già mà!!!” Sau đó hồi phục bình thường, nghiêm túc dặn dò: “Gọi anh đi, anh rõ ràng nghe trẻ tuổi hơn mà.”

“Vừa rồi chú đã tự gọi mình là đại thúc.” Vu Tử Thạc cảm thấy bản thân tuyệt đối không nghe nhầm.”

“Áo giác! Là áo giác!” Đại thúc kích động mười hai phần mười hờ hết, rồi dần bình tĩnh lại dưới ánh mắt dần rét lạnh của sát thủ: “Được thôi, không trêu cậu nữa, có chuyện gì nói đi.”

“Giúp tôi điều tra Tiêu Hồng.” Nói xong Vu Tử Thạc đưa hắn một tấm hình.

Tìm tới hắn ta không phải là ngẫu nhiên, tên của người đàn ông trung niên này là Dương Trường An, tổ phó của tổ điều tra tội phạm cục công an của thành phố Bắc Kinh, mười năm trước vì bị Vu Tử Thạc tóm được đuôi tham nhũng, nên thỉnh thoảng sẽ nhận được lời mời của sát thủ này. Chẳng qua tâm trạng của hắn so với Ford Klaus thì tốt hơn nhiều, hắn cho rằng một vài chuyện rất thú vị, cho nên rất vui vẻ mà làm.

Nhiều năm trước khi Giang Hằng xuất hiện, Vu Tử Thạc đã thông qua người này điều tra hồ sơ của Giang Hằng. Dương Trường An nói cho Vu Tử Thạc biết Giang Hằng là người đã ‘không còn tồn tại’ nữa.

“Là vị đại minh tinh tối nay bị hại đó hả?” Ánh mắt Dương Trường An lập tức trầm xuống, nửa tiếng trước hắn nhận được báo án, nói vị nghệ sĩ nổi tiếng đương thời bị bắn, cho tới hiện tại vẫn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm. Cánh tay mọc đầy vết chai rút một phần tư liệu trong ngực ra, đưa cho Vu Tử Thạc. “Nghe nói tại đó còn có một người xuất hiện, là người hát chính Ngụy Phong của ban nhạc War cùng một công ty với người bị hại, hiện tại không rõ tung tích người này, đã bị bên cảnh sát nhận định là người hiềm nghi phạm tội, lệnh truy nã sáng mai sẽ phát ra.”

“Ngụy Phong bị truy nã?” Vu Tử Thạc cảm thấy kinh ngạc, logic truy nã này không sai, nhưng hành động của phía cảnh sát sao nhanh như vậy?

“Thế nào, cậu quen biết cậu ta?” Dương Trường An liếc nhìn vẻ nghi hoặc của Vu Tử Thạc, ngừng một chút, lại nói tiếp: “Cậu cũng biết, tập đoàn Hàng Minh gần đây có động tĩnh rất lớn.”

“Vậy giả thiết Ngụy Phong là người hiềm nghi phạm tội, phía cảnh sát sẽ vừa hay có ngay một lý do tuyệt hảo để tiến hành điều tra tập đoàn Hàng Minh.” Vu Tử Thạc gật đầu, cảnh sát Trung Quốc tuy hành sự có hiệu suất thấp, nhưng cũng không phải kẻ ngốc. Có cái cớ tốt như vậy, bọn họ sao lại bỏ qua được. “Đội đã, chú nói Ngụy Phong và Tiêu Hồng là nghệ sĩ của cùng một công ty?”

“Tỉ mỉ hơn thì tôi không thể nói quá nhiều.” Gõ gõ tư liệu để trên đầu gối Vu Tử Thạc, Dương Trường An cười sâu xa, “Có chuyện gì lại liên lạc với tôi, đi uống cũng được.”

Dương Trường An xuống xe, vật áo khoác của hắn bị gió thổi lật phật, Vu Tử Thạc nhủ mảy, nhanh chóng lật tư liệu trong tay.

Hai mươi mốt tuổi mới bắt đầu vào nghề đối với nghệ sĩ mà nói là hơi muộn một chút, chỉ mất ba năm đã nổi tiếng Đài Loan, giọng ca kinh người, lực bùng phát khi tạm thời tham gia tiết mục nghệ thuật tổng hợp, bước nhảy đẹp đẽ, động tác gợi cảm, đều khiến người ta tán thưởng. Trong quá trình biểu diễn bảy năm, cũng từng chuyển qua nhiều công ty. Người quản lý của hắn đều không có ngoại lệ toàn bộ là phái nam, yêu thích sự nghiệp công ích, liên tục bùng lên tin tức thân mật tan tành với bạn nữ, nhưng vì quá mức bắt mắt, ngược lại có người đoán đây là Tiêu Hồng cố ý làm vậy, hay có lẽ là thủ đoạn gây scandal của công ty quản lý. Hiện tại hắn ba mươi ba tuổi chưa kết hôn, tham gia một bộ phim truyền hình nhiều tập bấm máy vào mùa hạ, tiếp theo sẽ phát sóng.

Mà hiện tại công ty quản lý của Tiêu Hồng và Ngụy Phong quả thật là cùng một nơi__JR. Công ty JR có rất nhiều chi nhánh, chuyên chọn lựa bồi dưỡng những mỹ thiếu niên ca sĩ và ngôi sao điện ảnh, mỗi năm vào mùa thu bọn họ sẽ tổ chức tiết mục tuyển tú mang tính toàn quốc, đây cũng là nguồn ‘tài nguyên’ của họ. Mỗi năm tham gia tuyển tú ít nhất cũng có 5000 người, cuối cùng vào vòng trong cũng chỉ loe hoe vài người, có thể coi là cạnh tranh rất kịch liệt. Thiếu niên khi vào nghề thường ở độ tuổi chừng 13 tới 17, cho nên, tuổi tác khi Tiêu Hồng vào JR là đã khá lớn. Lẽ nào có nội tình gì mà không ai biết?

Vu Tử Thạc gọi cho Giang Hằng, điện thoại kết nối rất nhanh. “Này, tôi vừa lấy được một vài thứ thú vị.”

“Người bạn Trung Quốc của anh? Sao không giới thiệu một chút?” Gương mặt bình lặng của Giang Hằng được ánh đèn đường chiếu sáng, hắn nhẹ nhàng mảy, biểu đạt bất mãn.

Vu Tử Thạc không biết lúc này có nên cười khổ vì khả năng liệu sự như thần của đối phương không, vì thế chỉ thanh thanh giọng: “Tư liệu cho biết Ngụy Phong và Tiêu Hồng thuộc cùng một công ty, có lẽ anh nên hỏi thử anh ta hôm nay tại sao lại đến đó. Còn nữa, đừng để anh ta chạy loạn, anh ta đang bị cảnh sát truy nã.”

“Anh không cảm thấy chuyện này lần sau nên nói sớm một chút sao? Giang Hằng nhướng mày nhìn kính chiếu hậu, ghế sau đã không còn bóng người. Vu Tử Thạc phát tay, khởi động xe. “Đùa sao, tôi mới biết hai phút trước.”

“Cho nên tôi nói lần sau.” Giang Hằng sầm mặt quay xe, nhanh chóng lái về hướng ngược lại. “Đúng rồi, xe của anh ở đâu ra?”

“Không biết, trưng tập mà có.” Vu Tử Thạc cười có hơi kỳ quặc, trầm mặc một lúc thì nói: “Anh sẽ không cho rằng tôi kiên nhẫn đi chờ quay số mua xe chứ? Anh biết một tháng ở Bắc Kinh có hơn hai vạn người quay số chứ?”

(*Quay số mua xe: Vì dân Trung Quốc quá đông, nên lượng xe hơi riêng cũng rất nhiều, tình trạng kẹt xe xảy ra liên tục. Vì thế để hạn chế lượng xe lưu thông, Bắc Kinh áp dụng chế độ quay số công khai. Tức là phải xếp hàng mà mua, nếu tháng này không tới phiên mình thì phải chờ tháng sau.)

“Tôi không biết, nếu coi thường pháp luật đã trở thành thói quen của anh, vậy tôi hy vọng anh ít nhất có thể tuân thủ luật giao thông.” Vừa nói xong, Giang Hằng đã nghe đầu bên kia truyền tới tiếng còi cảnh sát, bắt đầu dĩ thờ dài: “Cứ coi như tôi chưa nói.”

“Lần sau anh nên sớm nói cho tôi biết cảnh sát giao thông Bắc Kinh lại tính toán chi li như thế nhá.” Vu Tử Thạc đập mạnh chân ga, quay vô lăng, chiếc xe rẽ vào ngõ hẻm bên trái, ngay khi biển báo đường đập vào mắt, y nhìn không được mắng một câu: “Oa, đường này cấm rẽ trái, đường đi chỗ này phức tạp quá đi.”

“Uổng cho bạn gái trước của anh sống ở đây đến mấy năm, anh cư nhiên không biết?” lao qua một ngã tư đèn đỏ, phía sau Giang Hằng cũng có xe cảnh sát rượt theo. Vu Tử Thạc nghe tiếng còi xe cảnh sát trong ống nghe, nhìn không được bật cười, “Đừng động chút là lấy bạn gái trước ra nói chuyện, lẽ nào nghĩa vụ của tôi là chờ cô ấy đi vòng vòng sao?” Nói tới đây y mới nín cười, nhưng khóe môi thì càng cong lên. “Vấn đề nằm ở chỗ bạn trai hiện tại của tôi cũng bị cảnh sát giao thông đi chạy khắp nơi.”

Câu nói của Vu Tử Thạc rõ ràng là cười nhạo, Giang Hằng không vui nhủ mảy, “Đó không phải ý định ban đầu của tôi.”

“Muộn xe dùng cũng không phải ý định ban đầu của tôi.” Vu Tử Thạc cũng bỏ sung theo, hoàn toàn là giọng điệu qua quýt bình thường.

“Vậy tốt nhất là anh ‘muộn’!” Giang Hằng nghiêm giọng trách mắng, rẽ phải sang một ngõ hẻm, xe cảnh sát theo sau không kịp rẽ, trực tiếp tông thẳng vào rào cản trước mặt. Con đường phía trước hẹp mà quanh co, còn chưa kịp đợi Giang Hằng thở phào, thẳng đã bị đập mạnh, bánh xe kêu kết kết chói tai, đột ngột dừng lại.

“Chuyện gì vậy?” Xe cảnh sát theo sau Vu Tử Thạc đã lên tới sáu chiếc, dần hình thành cả một đội ngũ.

Giang Hằng mắng một tiếng, mở cửa xe ra: “Hết đường rồi! Người của cục giao thông làm gì vậy chứ?”

Con đường trước mặt đột nhiên xuất hiện hai chiếc xe đẩy, còn mấy người mặc quân y màu xám ngồi xung quanh, khiến đường này bị chặn chết. Phù

hiệu trên tay áo ghi ‘thành quân’, Vu Tử Thạc thở dài một tiếng. “Mẹ nó, là thành quân.” (*Thành quân: là người chấp pháp ở từng địa phương.)

“Nghe tin tức nói, thành quân là một loại cảnh sát lợi hại nhất Trung Quốc.” Giang Hằng vẻ mặt nghiêm túc phân tích, bên tai truyền tới tiếng bước chân, xem ra cảnh sát bên ngoài đã biết đây là ngõ cụt, bỏ xe đuổi theo. Một tay nắm vách tường, hắn xoay người nhảy vọt qua.

Xe cảnh sát sau lưng dần tới gần, Vu Tử Thạc nghiêng răng, đạp mạnh chân ga lao tới, tông lật xe đẩy, bánh mã nhân phía trên đều rớt hết xuống đất.

Lúc này, xe tắt máy.

Thành quân và người Tân Cương bên cạnh trừng mắt ghen hòng đứng tại chỗ. Hai giây sau, đám người Tân Cương quay nhìn nhau, rút dao ra, vây quanh chiếc xe, các thành quân vẻ mặt hoàn toàn uốn éo, cầm phần bắt bình gầm lên: “Mẹ nó, mày biết bánh mã nhân bao nhiêu tiền một ký không hả????!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 8: Gương Mặt Dễ Gần.

Đầu bên kia là tiếng cười ha hả của Giang Hằng, sát thủ tức giận gầm vào ống nghe. “Nên lo cho anh trước đi!”

Giang Hằng từ bờ tường nhảy tới nóc của một tòa nhà, còn chưa kịp thu tiếng cười, bên dưới đã vang lên tiếng chó sủa, một con chó săn đang gầm gừ, tư thế ưu nhã đứng ở chỗ cách hắn ba trượng.

“Gặp quỷ mà!” Giang Hằng đá bay con chó canh cửa, cảnh sát cũng đã đuổi tới.

“Tự tiện xông vào nhà dân thì phải trả giá.” Vu Tử Thạc cười cười, nhìn con dao đâm vào nóc xe mình, để lại một vết rạch sâu hoắm, xem chút đánh nát cửa sổ xe, không kim được đồ mồ hôi lạnh.

Một bên là hacker bị cảnh sát đuổi tới mức vượt tường treo nóc nhà, tiếp theo đụng phải lãnh địa chó săn, bên còn lại là sát thủ đối diện với người Tân Cương cầm dao uy hiếp, các thành quân tức giận không thôi, sau lưng còn có đội ngũ xe cảnh sát đuổi theo sát nút. Tình trạng trước mắt, bọn họ ai cũng không có tư cách cười ai.

“Anh cảm thấy, lần này trở về có phải nên mua một quyển [Sổ tay du lịch Trung Quốc] không?” Vu Tử Thạc lấy khăn tay ra, phát phát trong xe, nghe nói phương thức hòa giải này rất có tác dụng tại Trung Quốc, sau đó mở cửa xe ra.

“Hoàn toàn tán thành. Anh có thể quẹt thẻ của tôi, mua hai quyển.” Phía trước là đường lớn, Giang Hằng tăng nhanh tốc độ, đây là lần đầu tiên hắn tán thành kiến nghị của Vu Tử Thạc đến thế.

Còn chưa đợi được Giang Hằng trả lời, một người Tân Cương đã đâm dao vào chiếc khăn tay trắng, mẹ nó ai nói có tác dụng hả!

Vu Tử Thạc ném khăn tay đi, nhảy lên né tránh lưỡi dao, một cước đá thẳng vào một thành quân.

“Mua sách về Tân Cương trước đi, tôi cảm thấy rất cần thiết, không quẹt thẻ của anh cũng được.”

Giang Hằng nhảy xuống tường vậy, vừa đáp đất hoàn mỹ, đã xem chút bị chiếc xe điện vừa vượt đèn đỏ tông phải, hận không thể đạp nát bánh xe của đối phương, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Người ở đây quả thật có tố chất tốt.”

“Đừng quên anh cũng có một nửa huyết thống Trung Quốc!” Liên tiếp tránh mấy lần mình đao ám tiễn, Vu Tử Thạc liếc thấy trong con hẻm không xa có một cái nắp cống dẫn xuống đường cống ngầm, chợt nghe Giang Hằng cao giọng đáp: “Anh dám nói anh không có?”

Tiện tay cầm một miếng bánh mã nhân đập vào mặt người Tân Cương, lại nghe thành quân gầm lên: “Hoàng kim vạn lượng cũng không bằng một ký mã nhân, mẹ nó mày dám lãng phí vậy hả!! Tồn tử mày chết chắc rồi!!!”

“Này, đây quả thật là thứ thức ăn đặc nhất mà tôi từng nghe đó, ông chủ.” Nói xong, Vu Tử Thạc có chút luyến tiếc nhìn miếng mã nhân, rồi xoay người chạy về phía đường cống ngầm.

“Trung Quốc đúng là đất lớn vật nhiều.” Giang Hằng vẻ mặt nghiêm túc cảm thán, làm sao hắn cũng không nghĩ tới, hai người bọn họ lại bị cảnh sát giao thông bức tới mức độ này, may mắn là, lúc này có một chiếc taxi ‘trống’ đang chạy tới.

“Ai nói không phải chứ.” Vu Tử Thạc vừa đến cạnh nắp cống, nhất thời ngửi được mùi thúi bên dưới. “Xem ra hành trình xanh hóa của thành phố chỉ có vẻ ngoài. Ai tới nói cho tôi biết Bắc Kinh rốt cuộc làm sao thầu Olympic thành công vậy?”

Kế hoạch thoát bằng đường cống ngầm tuyên cáo thất bại, hai người nhanh chóng chạy lên xe ý đồ cản xe, năng lực phản ứng của cảnh sát giao thông

càng nhanh hơn, rất nhanh đã đuổi tới sau lưng.

Bên kia, xe taxi đỏ cứ nhiên làm lơ Giang Hằng đang vậy, nhanh như điện xẹt qua trước mặt hắn.

“Tôi còn phát hiện taxi nơi này cực tuyệt khách...” Giang Hằng nghiêng răng nghiêng lợi.

“Không còn cách nào, ông chủ lớn như anh đều có thói quen tự lái xe mà.”

Vu Tử Thạc cười lạnh nhảy vọt qua tường vây bên phải, cảnh sát giao thông sau lưng vẫn không buông tha, thành quân cũng gia nhập vào hành động của họ, có lẽ còn có người Tân Cương...

“Tôi quả nhiên vẫn bội phục nhất là nghị lực kiên cường của người Trung Quốc.” Giang Hằng nghiêng đầu nhìn cảnh sát giao thông sau lưng, bọn họ đã đuổi theo hắn tám con đường rồi.

“Nếu không anh nghĩ hai mươi lăm ngàn dặm trường chinh là từ đâu ra?” Vu Tử Thạc chạy vào công viên trước mặt, nơi đó có một cánh rừng khá rậm, vừa hay có thể che giấu người trong đó, xem ra là chỗ tốt để nấu thân. “Nếu toàn đường chạy marathon có hai mươi lăm ngàn dặm, người thắng tuyệt đối là người Trung Quốc, tôi có thể cược một bữa cơm với anh.” Mà bên phía Giang Hằng, hắn cuối cùng cũng thành công nhảy lên một chiếc xe trống, đóng cửa, hắn thờ dõc nói: “Tôi an toàn rồi, anh tự cầu đa phúc đi. Nếu còn sống trở về thì tôi mời anh hai bữa.”

“Làm ông chủ không phải nên quan tâm cấp dưới sao?... Này?”

Thấy điện thoại đã ngắt, Vu Tử Thạc nghiêng răng, nhét di động vào túi, chui vào một lùm cây, lại đụng ngay một đôi tình nhân đang thân thiết, nụ cười bật trên khóe miệng.

“Các bạn.”

Người nam nghe tiếng vang ngẩng đầu lên. “Đừng nói với tôi anh tới dọn dẹp.”

Vu Tử Thạc cười kéo cô gái đã bị còi một nửa quần áo vào lòng, hòng súng nhắm vào bụng tên con trai. “Đừng lên tiếng.”

“Hiện, hiện tại cảnh sát dọn dẹp còn mang theo súng sao?!” Tên con trai hạ giọng lên tiếng hỏi, về mặt cổ quái không tả nổi.

Sau lưng vang lên tiếng bước chân, đầu tiên là một cảnh sát giao thông đi tới, vén lùm cây lên nhìn nhìn, nhin không được mắng: “Phi, chơi 3P.” Quay sang hỏi đội trưởng: “Đội trưởng, chúng ta có lo chuyện này không?”

“Lo cái rắm, chuyện của đội trị an đừng dính vào.” Đội trưởng liếc một cái, chỉ cửa sau nói: “Chắc là chạy từ đó rồi, chúng ta đi.”

Tiếp theo là người của thành quân, đại thúc ôm tay lắc đầu: “Chuyện thương phong bại tục này cũng làm ra được!”

Cuối cùng là người Tân Cương, làm bầm thù thì mấy câu nghe chả hiểu nổi, phát ra mấy tiếng cười dâm dăng, rồi cũng bỏ đi.

Vu Tử Thạc buông cô gái trong tay ra, cất súng đi, tựa hồ tất cả đã xong, trận kịch náo nói dài không dài, nói ngắn cũng không ngắn cuối cùng đã hạ màn, tên con trai kia hỏi một câu: “Anh bạn, súng của anh là thật hả?”

Vu Tử Thạc không đáp, tất cả dường như quá lý kỳ, vượt quá thực tế, y xoa mắt, ần ần nghe thấy tiếng di động run lên, mở mắt ra, phát hiện bản thân đang ngồi trong xe, hơi gió ẩm thổi lên người, ngoài cửa sổ là ánh đèn vàng nhạt có phản chiếu mắt. Ngủ rồi thì không nói, nhưng mà còn nằm mơ giấc mộng lý kỳ cổ quái như thế sao? Y ấn phím điện thoại, đầu kia vang lên giọng nói của Giang Hằng, mang theo trách cứ: “Tại sao không nghe máy?”

“Tôi... tôi không biết.” Sờ sờ mũi, Vu Tử Thạc nhìn xung quanh, vẫn là chỗ Dương Trường An đã xuống xe. Vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Y nhớ rõ ràng y đã nổ máy, sao lại đột nhiên ngủ rồi tỉnh lại ở đây?

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Lần này giọng nói của Giang Hằng rõ ràng đã bắt đầu khản trương.

“Có thể là mệt quá, nên ngủ quên. Anh và Ngụy Phong ở cùng nhau sao?” Vu Tử Thạc xem đồng hồ đeo tay, 22h15’, Dương Trường An đi lúc 20h25’, y ngủ không lâu.

Câu nói của Vu Tử Thạc rõ ràng là một kiểu phô diễn, Giang Hằng nhíu chặt mày, trầm giọng nói: “Ngụy Phong ở cạnh tôi, anh ta nói sẽ đi hôm nay tới quán bar đó, là vì anh ta nhận được tin nhắn của Tiêu Hồng.”

“Vậy thì thú vị rồi đây, theo lý mà nói chuyện này chỉ có hai người bọn họ biết.” Lê nào Ngụy Phong cảm thấy Tiêu Hồng sẽ cản đường mình? Không, điều này không hợp lý, biểu hiện của Ngụy Phong không giống như diễn kịch, hơn nữa, nếu sớm đã có mưu tính, Ngụy Phong sẽ không rơi vào cảnh ngộ bị truy nã.

“Quả thật, nhưng Tiêu Hồng lại nói hắn nhận được email của Ngụy Phong.” Giang Hằng sờ sờ chút râu vừa phúng ra dưới cằm, vì hành trình quá vội vàng, hắn không có thời gian để chỉnh trang cho mình.

“Tôi nghĩ tôi biết đây là chuyện gì, có lẽ cần nên xác định một chút.” Nếu Ngụy Phong và Tiêu Hồng đều không biết rõ chuyện, vậy khả năng chỉ có một, nghi phạm có thể đồng thời có được di động của Tiêu Hồng và mật mã vào email của Ngụy Phong, nhất định đến từ bên trong nội bộ công ty quản lý.

“Tôi đoán là người quản lý.” Giang Hằng hiểu Vu Từ Thạc nghĩ tới cái gì, nếu là người trong nội bộ công ty quản lý, tất nhiên có thân phận khác với người khác, người quản lý nắm giữ hoạt động thường ngày của mình tỉnh là khả năng lớn nhất. Nhưng hiện tại Tiêu Hồng bất tỉnh nhân sự, điểm này không thể nào được chứng thực từ chỗ hấn.

Nắm tay Giang Hằng đột nhiên siết chặt: “Không tốt, Tiêu Hồng gặp nguy hiểm”

Bất luận đứng sau rốt cuộc là ai, đều cần phải thừa nhận thủ đoạn của người này rất cao minh. Hấn lợi dụng cách thức liên lạc giữa Tiêu Hồng và Ngụy Phong để gửi tin cho nhau, cho dù bọn họ đều bị giết, cũng chỉ bị phía cảnh sát hoài nghi bọn họ có ý tổn thương lẫn nhau. Mà một khi Tiêu Hồng tỉnh lại nói sự thật, thủ đoạn này sẽ phơi bày.

“Tôi đi tìm Tiêu Hồng, anh đi điều tra người quản lý.” Vu Từ Thạc cúp máy, khởi động xe, ngay lúc đó lập tức cảm thấy phần cổ truyền tới cơn đau nhói, sờ lên, rồi mở ra trước mặt, nhưng lại không thấy bất cứ gì.

Giang Hằng lắc đầu dưới ánh nhìn chú mục của Ngụy Phong, trên gương mặt cương nghị lộ vẻ không biết làm sao. “Thật không biết ai mới là ông chủ.”

“Nhìn tôi làm gì, anh lại đi thích dạng đó.” Cảm xúc của Ngụy Phong đã bình ổn, câu này nếu so với ganh ghét, có lẽ giống như châm chích hơn. Hấn đan mười ngón vào nhau, đặt lên đùi. “Nói thật các anh hoài nghi người quản lý của tôi thì rất vô lý, Lando đối với tôi rất tốt, hơn nữa, tôi và Tiêu Hồng chết thì đối với anh ta và đối với công ty có chỗ nào tốt đâu?”

“Anh nói anh ta đối với anh rất tốt?” Giang Hằng làm bầm câu này, giống như đang suy ngẫm.

Trong không khí an tĩnh, có thiếu thân bay ngang qua đèn đường.

“Đúng vậy, bất cứ ngày lễ nào tôi cũng đều nhận được quà của anh ta, có lúc là bức tranh tôi thích nhất, có lúc là chocolate, có lúc là hoa.” Ngụy Phong hồi tưởng, khoe miệng hiện lên nụ cười, dưới ánh đèn càng thêm tuyệt mỹ. “Nếu người như vậy có thể hại tôi, vậy tôi không biết còn có ai không hại tôi nữa.”

Thấy Giang Hằng trầm mặc, Ngụy Phong chuyển mắt ra cửa sổ: “Nói ra thì, hình như anh từng tặng hoa cho tôi.”

Một câu kéo suy nghĩ của Giang Hằng trở về tối hôm đó, sau bó hoa lộ ra gương mặt của Vu Từ Thạc, ý cười khuếch tán trong mắt.

“Anh lại cười rồi.” Ngụy Phong cũng cười theo, trước đây hấn rất ít khi thấy người này cười. Nụ cười của hấn thật ra rất dễ cảm nhiễm, khiến người khác cảm thấy ấm áp.

“Tôi cười?” Giang Hằng sờ khoe miệng, sau đó nghiêm túc gật đầu: “Đúng là cười.”

“Tôi hy vọng anh cười nhiều hơn.” Tay Ngụy Phong ấn lên gối Giang Hằng, thân thể ngã về trước, khoảng cách giữa họ trở nên gần hơn. “Tôi nghĩ thông rồi, sát thủ đó quả thật thích hợp với anh hơn tôi, anh ta có thể khiến anh cười như vậy. Tuy tôi vẫn không cam tâm lắm, nhưng trong lòng tôi, vẫn hy vọng anh có thể hạnh phúc hơn.”

“Anh luôn trầm mặc, tôi cảm thấy anh không giỏi biểu đạt tình cảm, như vậy rất dễ bỏ lỡ nhiều thứ.” Trong mắt Ngụy Phong ngưng đọng sự chân thành, hấn rất ít khi nói nghiêm túc như thế, ngay cả bản thân hấn cũng cảm thấy không mấy thích ứng nên lúng túng cười, “Hôm nay tôi về trước, anh yên tâm, tôi sẽ không chạy loạn làm ra nhiều phiền phức nữa đâu.”

“Tôi sẽ tìm nơi an toàn hơn, anh biết ở đâu có thể tìm được tôi.” Nói xong, Ngụy Phong mở cửa xe, nhảy xuống xoay người nói: “Cảm ơn anh và bạn của anh đã nỗ lực vì tôi và anh tôi như vậy, nhưng tôi sẽ không chúc phúc các anh, tôi chỉ chúc phúc anh.”

Trước bệnh viện được bảo vệ nghiêm ngặt, Vu Từ Thạc mặc chiếc áo blouse trắng mới ‘mượn’ được, nhận điện thoại của Giang Hằng. “Thế nào, tạm biệt tiểu tình nhân của anh rồi sao?”

“Tôi chỉ có một tình nhân, anh ta đang nghe điện thoại của tôi.” Giang Hằng nghiêm chỉnh nói, dưới gọng kính lộ ra nụ cười rực rỡ, “Người quản lý đó quả thật đáng nghi, sự quan tâm của hấn đối với Ngụy Phong vượt quá mức bình thường.”

Tặng danh họa thì còn có thể lý giải, nhưng tặng hoa, tặng chocolate... điều này không phải chỉ có fans mới làm sao? Có lẽ trong lòng người quản lý, Ngụy Phong không chỉ là một nghệ sĩ dưới tay hấn, mà còn là đối tượng của hấn.

“Anh muốn nói là, một mặt anh ta xem Ngụy Phong là nghệ sĩ của công ty, một mặt lại giống như fans cuồng nhiệt yêu mến Ngụy Phong?” Vu Từ Thạc dựa vào tường, câu này của Giang Hằng nhắc nhở chứng cứ đã bị y bỏ qua. “Trước đó tôi có xem qua tư liệu của Ngụy Phong, trên đó ghi chú mấy tin tức không nổi bật, vừa khéo có vài cơ hội đi lưu diễn chỉ phí hạn chế hoặc những tiết mục nghệ thuật tổng hợp trên truyền hình, các đối thủ cạnh tranh của Ngụy Phong không phải ngoài ý muốn bị thương, thì là chết.”

Phương tiện truyền thông cho rằng Ngụy Phong nhờ vào vận may, một đường thuận gió. Thật ra, không đơn giản như vậy.

“Nếu suy luận thành lập, chỉ sợ trong mắt người quản lý đó, chuyện hấn làm là hợp lý, bảo vệ ‘đối tượng’ của mình.” Cụ thể hơn thì, chỉ sợ phải dùng tâm lý học tội phạm để phân tích.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 9: Lặp Lại Điều Tra.

Áo blouse trắng trên người, khiến sát thủ trông giống như một thầy giáo nho nhã, Vu Từ Thạc đứng trong vườn đốt một điếu thuốc, ánh lửa đỏ hồng chọt tối chọt sáng trong trời đêm. “Nghe có vẻ hơi cô chấp, chẳng qua khá hợp tình lý.”

“Anh nên biết sự phân loại của cảnh sát đối với sát thủ, cấp một, sát thủ chính trị. Cấp hai, chủ nghĩa bản thân là trung tâm...” Giang Hằng điều chỉnh ghế ngồi, lấy túi ví tính ở ghế sau ra, mở dây kéo, lấy máy tính sách tay đặt lên đùi. Vu Từ Thạc phả một làn khói, nói tiếp: “Cấp ba, bệnh tâm thần, mà anh muốn nói vị quản lý này thuộc cấp sát thủ thứ tư: kẻ mắc chứng vọng tưởng.”

“Có lẽ trong suy nghĩ của anh ta, Ngụy Phong yêu anh ta.” Từ việc người quản lý Lando tặng quà có thể cho ra kết luận này, hẳn mắc chứng vọng tưởng tình yêu, khi trình độ gia tăng, kẻ mắc bệnh có thể xuất hiện hiện tượng rối loạn thần kinh. Cảnh khởi động máy vụt qua trước mắt, Giang Hằng chống tay lên trán, sắc mặt trở nên khó xem. Kết quả cuối cùng mà tình huống này có thể dẫn tới, thông thường đều không mấy lạc quan.

“Câu chuyện tình yêu giữa người quản lý và mình tính, lại tới những tình tiết nhảm chán như trong phim rồi.” Dụi tắt điếu thuốc vào gạt tàn trên thùng đựng rác, Vu Từ Thạc cảm thán dứt tay vào túi, đi về phía bệnh viện. Lúc này, tin rằng phẫu thuật của Tiêu Hồng đã kết thúc.

“Chuyện nghiêm trọng hơn tưởng tượng của anh đấy, đối với loại người mắc bệnh này, một khi bọn họ nhận định đối tượng bản thân yêu điên cuồng lại phản bội, bọn họ sẽ tấn công ‘người yêu’ trong giả tưởng này.” Điều này cũng giải thích tại sao người quản lý phát hiện quan hệ của Ngụy Phong và Tiêu Hồng xong lại làm ra hành động vượt mức này, không tiếc thuê sát thủ trừ khử hai người.

“Hiện tại còn chưa thể định luận, nhưng tốt nhất anh nên đi điều tra tên Lando này.” Vu Từ Thạc đi vào hành lang, mỗi ngày trong bệnh viện đều có rất nhiều gương mặt xa lạ, giữa đêm càng sẽ không có ai chú ý tới một người ‘có khả năng là bác sĩ đi nhảm tâng’.

“Tôi chuẩn bị lên đường rồi.” Giang Hằng đọc lướt qua mười dòng tư liệu cuối cùng, tay di chuyển chuột đột nhiên nắm chặt: “Đúng rồi, có người nói với tôi anh nói chúng ta quen biết ở địa ngục.”

“Có lẽ không tính vậy. Anh và tôi đều đã từng được chứng kiến thế nào là người của địa ngục chân chính.” Vu Từ Thạc nhớ tới câu chuyện Giang Hằng từng kể, đoạn quá khứ che giấu sau tấm lưng kiên cường.

“Lần sau tôi phiên anh rồi.” Giang Hằng đóng máy tính lại, nghe được câu trả lời: “Anh chỉ cái gì?”

“Câu chuyện của anh.” Thời gian chia cách, Giang Hằng mới phát giác, hẳn không thật sự hiểu rõ Vu Từ Thạc, quá khứ của sát thủ này mới là bí mật lớn nhất.

“Tôi không nhớ tôi từng có người nhà, nhưng tôi thường xuyên mơ một giấc mộng. Tôi canh giữ bên cạnh thi thể người nhà rất lâu, từ sáng tới tối, rồi lại từ tối tới sáng.” Vu Từ Thạc không cố ý che giấu quá khứ của mình, chỉ là y vẫn luôn cảm thấy không tất yếu nhắc tới. Y dừng trước cửa phòng bệnh, thì nghe Giang Hằng nói: “Anh... làm sao thuyết phục bản thân buông xuống được?”

“Thế nào, thương xót tôi sao? Đáng tiếc tôi không cảm thấy có gì cả, tôi muốn sống cuộc sống của tôi.” Vu Từ Thạc cười đẩy cửa, đồng thời cúp máy.

Giang Hằng khẽ cười, khởi động xe, Vu Từ Thạc ngỡ ngược như một cơn gió, chưa từng có thứ gì có thể quán chân y.

Bệnh viện giữa khuya, ánh sáng le lói qua cành cây, chim chóc đã nghỉ ngơi, trên tay Tiêu Hồng là ống truyền dịch, gương mặt tuần tú trắng nhợt tiêu tụy, mái tóc dài màu đen tùy ý rũ xuống bên tai, trong đó có vài lọn tóc được nhuộm ngân bạc.

Vu Từ Thạc đi tới, nhẹ cúi người xuống, vuốt tóc Tiêu Hồng. Mí mắt Tiêu Hồng nhẹ run, chậm rãi mở mắt ra, ống chụp thở bị phủ bởi hơi sương trắng, tiếng nói hẳn rất xuy yếu, trong mắt lộ ra mỗi mét. “Anh... là...?”

“Tôi biết anh rất mệt, nhưng hiện tại tôi phải hỏi anh một vài vấn đề, anh có thể gật đầu hoặc lắc đầu coi như đáp án.” Vu Từ Thạc thu tay, khóe miệng cười nhẹ, “Anh đối với Ngụy Phong là nghiêm túc sao?”

Tiêu Hồng thờ nhẹ nhắm mắt lại, cố gắng gật đầu. Ngoài cửa truyền tới tiếng gõ, Vu Từ Thạc vừa rút súng ra, vừa hỏi: “Người quản lý Lando của các anh có phải từng động tới đi động của anh vào buổi chiều?”

“Anh... sao...” Xem ra đáp án đã rất rõ ràng, ngay khi cửa được mở ra, viên đạn đã bay ra khỏi nòng, nhắm vào đầu gối đối phương. Một người ngã bên cửa, Vu Từ Thạc đi nhanh tới chế trụ tay cầm súng của người đó, kéo cả vạt cột hai tay đối phương ra sau lưng. Không đợi Tiêu Hồng phát biểu cảm tưởng gì về việc này, Vu Từ Thạc đã đắm vào chuồng cảnh báo bên tường, rồi biến mất sau cánh cửa.

Khi Giang Hằng nhận được điện thoại của Vu Từ Thạc, thì hắn đã đứng trước cửa phòng khách sạn của Lando. “Tôi ở ngoài phòng của Lando.”

Vu Từ Thạc cởi áo khoác blouse tùy tiện ném vào thùng rác. “Sau đó anh muốn đóng giả thành phục vụ gõ cửa sao?”

“Tôi dự định phá khóa.” Giang Hằng lấy hộp công cụ mở khóa Vu Từ Thạc đã từng đưa cho hắn, thoải mái thân nhiên nói. Tựa hồ hắn hoàn toàn đã quên hắn từng khinh bỉ loại người đột nhập phi pháp, Vu Từ Thạc cười sâu hơn, “Anh học hư rồi, ông chủ của tôi.” Y đi tới dưới đèn đường đốt một điều thuốc. “Xem ra sau khi chuyện lần này kết thúc tôi phải mở chai sâm banh chúc mừng anh.”

“Vậy tôi phải cảm ơn sự khẳng định của anh đối với hành vi phạm pháp của mình sao?” Giang Hằng không cho là đúng nhưng mảy, khi tiếng mở khóa vang lên, hắn xoay nắm tay, thuận lợi đi vào phòng.

“Có gì không tốt?” Vu Từ Thạc nhướn mày hỏi ngược. Tựa hồ kéo người nào đó vào con đường uốn éo là kết quả cho sự dung túng của hắn, mà vị đầu sỏ tội phạm này không cho rằng điều đó có gì sai.

“Trực tiếp một chút có thể tránh được rất nhiều phiền phức, hơn nữa, từ nay về sau tôi muốn đến nhà ai cũng không thành vấn đề nữa, thời khắc quan trọng nói không chừng còn có thể cứu anh một mạng.” Đối với sát thủ mà nói, dạy hacker mở khóa cho dù có sai, cũng tuyệt đối là sai lầm chính xác.

Trong phòng tối mịt, Giang Hằng mơ hồ thấy có người đang ngồi trên ghế xoay to rộng, gió ập vào qua cửa sổ mở rộng, tiếp theo là vị máu tanh nồng đậm. “Xem ra tôi trễ rồi.”

Hắn đi tới kiểm tra, người đàn ông ngồi trên ghế là vị quản lý đó __ Lando, một phát súng bắn vào miệng, xuyên qua sau não. Mà hung khí thì đang ở trong tay hắn, hắn cầm súng, dưới gạt tàn trên bàn là một bức di thư.

[Xin lỗi tôi đã làm chuyện không thể tha thứ, chỉ đành lấy cái chết tạ tội.]

“Xảy ra chuyện gì vậy?”

“Di thư và thi thể của Lando.” Giang Hằng nhẹ kéo tay áo của Lando, thấy khắp nơi đều là vết ứ do gãy dựa ầu đã tạo ra, suy đoán. “Tôi không cho rằng đây là tự sát, tuy có người hy vọng nó sẽ giống như vậy.”

“Trong tư liệu mà cóm cho tôi có nói Lando không phải là người thông minh như thế.”

Tai nạn lần này của Ngụy Phong và Tiêu Hồng, bom định giờ trên người sát thủ, đều không phải chỉ dựa vào một người quản lý là có thể tính toán hoàn thiện, sau lưng chuyện này nhất định còn có một kẻ thao túng. Vu Từ Thạc phả hơi thuốc, đứng từ xa nhìn, bóng lưng của y giống như được gió lạnh ngưng tụ. “Có người lợi dụng tình cảm chấp nhất của Lando đối với Ngụy Phong để giăng bẫy, Lando và Tiêu Hồng đều là vật hy sinh.”

Kết luận này không có gì đáng nghi, mục tiêu của người đứng sau màn là Ngụy Phong, và liên lụy thêm vào, lại là nhà họ Ngụy. Cũng như nguyên nhân Ngụy Linh gặp phải ám sát tại New York, chẳng qua lúc đó người bị lợi dụng là Miller Volland, “Xem ra đối với người đó mà nói, nhà họ Ngụy thật sự là cây kim trong mắt.”

“Vậy nên điều tra bối cảnh của nhà họ Ngụy này một chút, ít nhất chúng ta phải biết bọn họ đang làm những gì.” Vu Từ Thạc không cho rằng tập đoàn Hằng Minh của nhà họ Ngụy là hoàn toàn trong sạch, nếu như vậy, một chuỗi nguyên cơ cho tới hôm nay căn bản không thể giải thích. Bọn họ tất nhiên có làm gì đó, mới dẫn đến cục diện hôm nay, “Hơn nữa, nhất định phải biết rõ ràng, hoàn chỉnh.”

Sát thủ nói không sai, cho dù hắn tin sự trong sạch của Ngụy Linh và Ngụy Phong, nhưng cũng không thể bảo đảm những người khác trong nhà họ Ngụy cũng như vậy. Chẳng qua, cho dù muốn điều tra, cũng không thể để người của nhà họ Ngụy phát hiện. Giang Hằng đi ra khỏi phòng, đóng cửa lại. “Tôi mua một chồng thiết bị, hiện tại còn thiếu một địa chỉ.”

Gió thổi mái tóc đã nhuộm thành màu đen, Vu Từ Thạc cười dụi tắt điều thuốc. “Còn nhớ vị chủ nhà kia chứ?”

“Đương nhiên nhớ __ khu nhà trọ ngoại giao, nơi thương tâm của anh.” Đã cách một năm, khi nhắc tới chuyện liên quan đến Tiểu Trọng, ngược lại giống như một câu nói đùa. Giang Hằng không xác định được, việc điều tra lần này có phát triển thành tình trạng kỳ dị nhưng lại hợp lý hay không.

“Nói không sai, có người dùng súng bắn hư tủ quần áo của tôi ở đó.” Nghe được sự chế nhạo rõ ràng của Giang Hằng, Vu Từ Thạc không cảm thấy không vui, y nhướn mày lật lại nợ cũ, tựa hồ đây mới là thái độ nên có đối với chuyện đùa.

“Lát nữa gặp.” Giang Hằng không tiếp lời, chỉ nói như vậy.

Khi Vu Từ Thạc bước lên bậc cuối cùng của cầu thang, đẩy cánh cửa quen thuộc đó ra, mới hiểu lý do Giang Hằng trầm mặc, căn phòng hết sức tan hoang trong ấn tượng đã được thu dọn sạch sẽ từ lâu, tủ quần áo bị đạn bắn thành cái vụn cũng đã đổi thành cái mới, tủ áo gỗ mộc giá cả không rẻ.

Không thể nói rõ là tâm trạng gì, Vu Từ Thạc có thể cảm thấy trái tim đang đập kịch liệt trong ngực.

“Anh vẫn luôn quan tâm căn phòng này?” Nghe tiếng bước chân sau lưng, Vu Từ Thạc sờ môi dưới, đột nhiên bật cười. Giang Hằng gác tay lên vai y, trong giọng nói thấp trầm tràn đầy nhu tình: “Nơi này là nhà của anh.”

Q.3 - Chương 10: Độc Bầu Tâm Sự.

Đêm khuya, bên bàn ăn gọn gàng, Vu Tử Thạc và Giang Hằng ngồi đối diện nhau, không có thức ăn điểm xuyết, trên bàn chỉ bày hai chiếc ly thủy tinh cổ cao. Giang Hằng mở nút chai, hương rượu màu đỏ đào lan tràn trong không khí. Vu Tử Thạc nhếch môi, cười không mang ý tốt. “Đừng cho rằng tôi không biết anh đang mưu tính cái gì.”

“Thế giới hai người của tôi và anh phải cần mưu tính kỹ lưỡng một chút, đừng quên, đây là lần đầu tiên tôi qua đêm ở nhà anh.” Trước đây đều là sát thủ được mời vào thế giới của hacker, hiện tại giống như tất cả đều đã đảo điên. Giang Hằng thích lời mời này, đối với hắn mà nói, thời gian tốt đẹp không những không thể bỏ qua, mà càng đáng giá để phí tâm chuẩn bị một phen.

“Lần đầu tiên.” Vu Tử Thạc hàm ý sâu xa nghiêng chặt từ đơn này, y dựa vào lưng ghế, “Không có súng, không có số hiệu, không có uy thác, thật đáng giá.”

“Đích thật rất đáng.” Rót rượu vào hai ly, Giang Hằng nâng ly: “Cạn ly vì sự an tĩnh.”

“Cạn ly.”

Hai chiếc ly va vào nhau tạo ra âm thanh dễ nghe.

Bất luận ngày mai sẽ gặp phải cái gì, ít nhất tối nay, không ai có thể quấy nhiễu bọn họ.

Uống một hớp rượu, Giang Hằng lấy khăn tay ra lau miệng, ánh mắt nghiêm túc đã mở đầu cho lời tiếp theo: “Câu chuyện của anh còn chưa kể xong.”

“Rất cần thiết sao? Đó đều là chuyện của tôi...” Câu sau bị Giang Hằng rướn người qua bàn hôn lại, Giang Hằng nâng mặt Vu Tử Thạc lên, cánh tay vuốt lên tóc y, “Cần thiết, tối nay anh là của tôi, chuyện của anh cũng là của tôi.”

Một câu tuyên ngôn chiếm hữu khiến sát thủ hơi ngạc nhiên, y cười nhún vai, không kim được cảm thấy trong căn phòng không có hơi ấm đã dần nóng lên kỳ lạ. “Tôi không nhớ rõ, đó đều là chuyện khi còn rất nhỏ.” Vì biểu đạt bản thân tuyệt đối không phải đang phô diễn, Vu Tử Thạc hiếm khi còn giải thích thêm sau câu nói của mình. “Không bằng chúng ta nói tới chuyện xảy ra trong thời gian này đi. Anh đi tắm trước, cảm giác mặt áo choàng tắm ngồi trên giường sẽ tốt hơn.”

“Tôi nghĩ anh sẽ không để ý vừa tắm vừa nói chuyện.” Giang Hằng hôn lên môi sát thủ, dưới đôi mày anh tuấn, con mắt màu lam phóng ra ngọn lửa nóng bỏng. “Tôi muốn cùng anh ngồi trong bồn tắm hôn nhau tới sáng.”

Câu nói trắng trợn phô trương của Giang Hằng khiến Vu Tử Thạc tê đầu, y cười lắc đầu: “Thiệt cho anh có thể nói loại câu này.”

Y bẻ ngược cổ tay Giang Hằng, kéo hắn vào phòng tắm. “Đi nào, tôi không nghĩ ra được đề nghị nào tuyệt hơn.”

Khi nút công tắc nước nóng được mở, cửa phòng tắm vẫn còn mở rộng, chẳng qua bọn họ ai cũng không có tâm tình để đóng cửa. Thân thể dán sát vào nhau, nụ hôn kịch liệt kéo dài đi kèm với hơi thở cuồng nhiệt, có cảm giác nặng nề đến chết không nghỉ.

“Tôi vô cùng bất mãn cách làm rũ bỏ trách nhiệm của anh.” Giữa kẽ hở lúc hôn nhau, Giang Hằng nghiêm túc chỉ trích. Vu Tử Thạc kéo áo khoác của hắn từ phía sau, rồi gác lên mốc áo, cười: “Bất mãn? Tôi chỉ bắt chước ai đó mà thôi.”

“Vi anh quá ích kỷ, luôn một mình gánh chịu toàn bộ, chủ nghĩa anh hùng một người sớm đã không còn lưu hành rồi, anh thật sự nên đọc nhiều sách một chút, học xem cái gì là hợp tác đoàn đội.” Giang Hằng thuận tay trượt xuống trên thân trên xích lửa của đối phương, mở nút thắt lưng, rút dây nịt ra, động tác kéo khóa quần cũng nhanh chóng liền mạch. Vu Tử Thạc đương nhiên sẽ không thua hắn về tốc độ, trong chớp mắt áo sơ mi hàng hiệu giá cả trên trời đã hóa thành vụn trong tay y, y đè Giang Hằng lên bồn tắm, hôn ngực đối phương. “Tôi ích kỷ? Anh không thuê tôi nữa vì anh không muốn thừa nhận cảm giác mất đi, hiện tại lại bắt đầu trách tôi?”

Nắm lấy cổ chân đối phương kéo lên, sát thủ cũng theo đó ngã vào bồn tắm, bọt nước bắn tung tóe lên sàn phòng lát gạch, dưới ngọn đèn màu vàng tạo thành chuỗi hạt châu lấp lánh.

Giang Hằng ngoắt đầu gây đôi mắt kính bị hơi nước làm mờ kia xuống, ấn thân thể Vu Tử Thạc vào trong nước, Vu Tử Thạc vận người, con mắt màu nhạt ngưng đọng không vui. “Gi mà nói chuyện chứ, rõ ràng là muốn tính nợ? Ông chủ Giang thật thủ đoạn...”

“Anh gọi tôi là gì?” Giống như một viên đá khơi lên ngàn đợt sóng, lửa giận trong mắt thoáng chốc thiêu bùng lên, Giang Hằng siết gáy sát thủ, sức lực mạnh tới mức lưu lại vết ứ đỏ trên làn da trắng ngần. Vu Tử Thạc hết hứng trẻ môi, nhướn mày đáp: “Đúng đó, tôi đã bị anh sa thải rồi, hiện tại tôi nên gọi anh là gì? Giang tiên sinh? Hay là ông chủ Giang___?”

Vu Tử Thạc ngược mắt, lại chạm ngay ánh mắt âm trầm của Giang Hằng. “Anh cảm thấy tôi nói những điều này, làm những việc này, tới nơi này của anh, đều chẳng qua là vì để anh trở lại làm việc cho tôi? Sau đó nghe anh gọi tôi ông chủ?” Giọng nói trầm thấp tràn đầy vị bất mãn: “Là vậy sao? Vu Tử Thạc!”

Vu Từ Thạc không tiếp lời, có phải hay không trong lòng hai người đều rõ ràng, y là một người lý trí thực tế, vì thế y chọn lựa không tiếp tục vấn đề đầy vị khiêu chiến này, cho dù không phải y mở đầu. “Được thôi, trước đó chúng ta nói tới đâu rồi?”

“Nói tới tính toán.” Nếu có thể chuyển vấn đề đối với người đàn ông này, thì hẳn đã không tên là Giang Hằng. Kéo cả vạt treo trên móc xuống cột hai tay của Vu Từ Thạc lại, cảm xúc trong mắt Giang Hằng tuyệt đối không tính là vui vẻ, hân hạnh lòng mở miệng, “Nên tính toán món nợ cho rõ ràng thôi.”

Vị sát thủ nào đó sẽ không phải loại hình ngoan ngoãn mặc người xấu xé, y không phản kháng quá khích nào, là vì trong lúc suy tư nhanh chóng ngăn ngừa về tiền nhân hậu quả một phen, y phát giác quả thật bản thân đã đuối lý một chút, được thôi, có lẽ không chỉ là một chút.”

“Tôi nên bắt đầu từ đâu đây? Sarah Granollers anh thấy thế nào?” Giang Hằng không che giấu sự tức giận luôn bị mình nén lại, hẳn từ sau lưng cắn lên vai Vu Từ Thạc, động tác của Giang Hằng tuyệt đối không tính là nhẹ nhàng, đầu vai sát thủ lập tức hiện lên vết răng đỏ sẫm. “Hay bắt đầu nói từ hành lang trung bày Hoàng Hôn?”

Giang Hằng lật người Vu Từ Thạc lại, bọt nước bắn tung lên, hẳn cắn lên hầu kết của Vu Từ Thạc, hấp duyên nó, giống như đang thưởng thức mùi vị đã lâu không gặp. “A, bỏ đi, hay là nói đến phòng thí nghiệm kia vậy, anh rút cuộc muốn người khác phải lo lắng vì anh bao nhiêu lần?”

Ánh mắt nóng cháy chạm phải con ngươi băng lạnh, bầu không khí ngưng kết giữa hai người giống như dây dẫn cháy vô hình, tay Vu Từ Thạc cuối cùng cũng giãy khỏi bó buộc của cả vạt, tư thế sẵn sàng lao lên khỏi mặt nước bốp chặt hầu kết của Giang Hằng rồi thả cả người hẳn vào nước, cao giọng chấp vắn: “Vậy anh liền có lý do dùng sự chia rẽ để tổn thương tôi sao?!”

Đứng, tổn thương. Sát thủ xác nhận y không dùng sai từ. Cảm giác trúng đạn còn xa mới bằng cảm giác khổ sở khi Giang Hằng quay lưng bỏ đi.

“Nếu chia rẽ là tổn thương, vậy không bằng anh thử tính xem anh tổn thương tôi bao nhiêu lần rồi!” Câu nói tràn đầy tức giận thốt ra đầy sức nặng, Giang Hằng quả thật rất giận, kéo Vu Từ Thạc vào nước, bồn tắm màu trắng to rộng bị hai thân thể nam tính chắc nịch lấp đầy, nước bị trào ra không ít, ánh đèn và làn nước động chói mắt tới thế.

Trên thực tế, câu nói của Giang Hằng không tính là hoàn toàn sai, nếu lời chỉ trích lẫn nhau của họ cũng tính là phương thức dộc bầu tâm sự, vậy quả thật có thể coi như là một loại phương thức giao lưu.

Cả hai không chế đôi tay của nhau, bọn họ hôn nhau trong nước, bọt nước từ từ nổi lên, làm cho mặt nước vốn đã lộn xộn liên tục càng lên rối loạn.

Nửa phút sau, bọn họ cùng nổi lên mặt nước để hít thở, Giang Hằng nhẹ thả lỏng tay không chế Vu Từ Thạc, nhưng không hoàn toàn giảm đi sức lực, ánh sáng rét buốt trong mắt, Vu Từ Thạc nửa hí mắt nhìn lại hẳn, ánh mắt hung ác nham hiểm, sát ý rõ ràng.

Tầm mắt đụng nhau, bọn họ đồng thời cười lạnh một tiếng.

Giang Hằng nghiêng người né khỏi cái húc gối của Vu Từ Thạc, nước trong bồn tắm làm giảm tốc độ của y. Vu Từ Thạc hơi nghiêng người né khỏi nắm đấm của Giang Hằng, thuận thế kéo, Giang Hằng bị y ném ra ngoài mặt sàn.

Hiển nhiên trong nước không phải là nơi thích hợp để đấu đá, Giang Hằng bẻ ngược cổ tay Vu Từ Thạc kéo mạnh, hai người mất trọng tâm đều ngã lên sàn.

Khi chạm đất, Vu Từ Thạc cảm thấy Giang Hằng ôm chặt mình, thân thể run lên, va chạm cùng mặt sàn, cuộc đấu tạm dừng.

Giống như mọi vật cũng ngừng lại vào khắc này, da thịt dán sát truyền tới nhiệt độ của nhau, tóc họ đều bị thấm ướt nhẹp trong trận đấu vừa rồi. Sát thủ nằm trong ngực hacker thờ dộc, một lúc sau mới bình tĩnh mở mắt ra nói: “Này, sau khi gặp mặt tôi từng nói tôi vẫn yêu anh chưa?”

“Không cần nói nữa, tôi cũng yêu anh.” Sau lưng truyền tới từng trận đau, Giang Hằng thu chặt vòng tay ôm trước ngực Vu Từ Thạc.

“Nếu chúng ta ở bên nhau, điều phải cẩn thận chỉ sợ không phải là những nguy hiểm kia. Có lẽ chúng ta càng phải bận tâm làm sao để không bị đối phương giết chết mới đúng.” Vu Từ Thạc nở nụ cười vô hại, muốn thử hòa giải bầu không khí đông cứng vừa rồi.

“Nếu đối thủ là anh, tôi sớm đã chết rồi.” Giang Hằng không cảm thấy đây là trò đùa, câu trả lời của hẳn rất nghiêm túc, vẻ mặt cũng chuyên chú cực điểm. Hẳn đề Vu Từ Thạc xuống sàn, cắn lên miệng đối phương, hôn cuồng nhiệt, nhưng không thô bạo. “Tiếp theo anh tốt nhất nên thành thật một chút, tôi không muốn tiếp tục làm chúng ta bị thương.”

Giang Hằng nói không sai, một khi bọn họ đánh nhau, bị thương tuyệt đối không chỉ có một người, hai người đều mạnh mẽ như nhau đấu đá, nhất định không có ai có thể toàn thân trở lui.

Vu Từ Thạc cười cong miệng, tán thưởng nhìn vết ứ trên người Giang Hằng. “Tôi nhớ có người nói phải ở trong bồn tắm hôn nhau tới sáng, vậy tại sao chúng ta còn nằm trên mặt sàn lạnh lẽo này?”

Giang Hằng đứng lên mỉm cười, kéo Vu Từ Thạc vào bồn tắm, bồm __ tiếng nước lại vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 11: Buổi Sáng Tắm Chung.

Vu Tử Thạc vừa mặt áo choàng tắm vừa bỏ đĩa vào trong máy hát, áo choàng tắm màu đỏ vàng tô điểm làn da trắng hơn phái nam bình thường, dây cột eo rộng rãi cho thấy thân hình được rèn luyện hoàn mỹ. Khi âm nhạc vang lên, bọn họ vẫn đang hôn nhau. Ở trong phòng tắm suốt ba tiếng, tình tiết tỉ mỉ chưa kịp nhìn cho rõ, nguyên quang đường làm sao từ nhà tắm tới phòng khách y cũng không mấy rõ ràng.

Âm nhạc nhu tình lại tràn đầy tiết tấu của Nicki, Giang Hằng đột nhiên dừng lại, nhìn sát thủ nói: “Anh thích những bài nhạc hạn chế từ sao?”

“Không phù hợp với thẩm mỹ cao nhã của anh à?” Vu Tử Thạc cười đoạt đi đôi môi trước mắt, giọng nói trong lúc hôn nhau bị làm mờ hồ. Giang Hằng như sương mây ngấm ngấm, nói: “Tôi thích.”

Nếu là trước kia, đừng nói nghe, loại đĩa nhạc này căn bản không lọt vào mắt Giang Hằng, gần đây thật sự quá quý mà, hấn cư nhiên cảm thấy loại âm nhạc này kỳ thật cũng không tồi. Nói là yêu ai yêu cả đường đi thì hơi khoa trương chút, chỉ có thể nói con người sẽ thay đổi. Giống như trước kia hấn vô cùng chán ghét chuyện làm loạn trật tự, từ sau khi quen biết vị sát thủ nào đấy, hấn không những không còn bài xích, thậm chí hiện tại đã có thể ‘tự thân vận động’ luôn rồi.

“Vậy sao? Tôi nhớ anh không thích ồn ào mà.” Vu Tử Thạc đi tới trước bàn ăn, rót rượu chưa uống hết vào ly. Giang Hằng vòng tay ôm eo y, “Trước kia tôi còn không thích súng và thuốc nổ. Nhớ chứ, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau.”

Ký ức đó có thể nói là khá rõ ràng, trước mắt Vu Tử Thạc chợt hiện lên ánh sáng rực rỡ của ngày hôm đó, đưa ly rượu ra sau lưng. “Do dự đắn đo nhiều lần tôi vẫn cảm thấy phải nói, thời gian đó tôi cảm thấy rất nhàm chán, sự xuất hiện của anh khiến tôi cảm thấy tất cả trở nên thú vị hơn.”

Vu Tử Thạc cố ý vòng qua ám thị của Enya và chuyện tắm thiếp trong hòm bảo hiểm, không phải y muốn che giấu, y chỉ không muốn phá hoại bầu không khí tốt đẹp khó có được.

“Có lẽ là anh hùng sở kiến tương đồng, lúc đó tôi cũng cảm thấy hai năm trước tôi đã nên chào hỏi cùng anh rồi.” Giang Hằng uống một hớp rượu lớn, dịch rượu lan tràn trong dạ dày, thiêu đốt, đẩy lên ngọn lửa nóng bức. Hấn hôn lên gáy sát thủ, động tác khá thô bạo giống như một sự trêu chọc khác thường.

Vu Tử Thạc nuốt rượu trong miệng xuống, nhìn trần nhà. “Tôi nhớ lần đầu tiên khi anh cười lớn, lúc đó tôi chỉ có một suy nghĩ, tên này là con mồi của tôi, anh nhất định là của tôi.”

Câu nói phiến tình phối hợp với giọng nam gợi cảm, vượt hơn hấn bất cứ âm luật động lòng người nào trên đời, Giang Hằng cười hôn lên cằm y. “Sau khi chuyện lần này kết thúc, anh có nơi nào muốn đi không?”

Đối với câu hỏi của Giang Hằng, Vu Tử Thạc thẳng thắn biểu đạt suy nghĩ của mình: “Phía nam nước Đức? Dãy núi Alps? Đại lộ Lăng mạn thế nào?”

Sát thủ hưng phấn bùng bùng suy nghĩ con đường du lịch trông giống y như một đứa bé lớn xác chưa tới mười hai tuổi, tay Giang Hằng vòng qua trước ngực Vu Tử Thạc, cạn sạch ly rượu trong tay, “Còn có Melbourne, Aegean, Victoria...”

“Đáng tiếc đều là nói mà thôi, chúng ta không có nhiều thời gian như thế.” Trạng thái đứa trẻ lớn xác vĩnh viễn không lâu dài, Vu Tử Thạc cũng cạn sạch rượu trong ly, tựa hồ còn cảm thấy chưa đủ, y cầm chai rượu trên bàn, rót phần còn lại vào trong hai ly, “Hệ thống của anh sẽ không cho chúng ta kỳ nghỉ dài hạn.”

“Lạc quan một chút, những người chúng ta từng cứu giúp có thể thay chúng ta ngắm nhiều phong cảnh hơn nữa.” Giang Hằng nhắm mắt lại, hôn lên tóc Vu Tử Thạc. “Tôi vẫn luôn muốn biết, anh rút cuộc thấy sao với chuyện chúng ta làm?”

“Tôi thích công việc này.” Vu Tử Thạc cười cong miệng, quay đầu hôn lên môi Giang Hằng. “Có thể trở thành lý do không bị sa thải không?”

Đối với kẻ mạnh mà nói, khốn cảnh một khi đã vượt qua, thì khó tránh khỏi nó trở thành chuyện đùa.

“Nếu chuyện cũ lặp lại, tôi sẽ không tiếp tục sa thải anh nữa.” Uống cạn rượu, câu trả lời của Giang Hằng vô cùng nghiêm túc, trên gương mặt đó nhìn không ra một chút đùa cợt nào.

“Sa thải __ lại thuê dụng, muốn lặp lại mấy lần?” Vu Tử Thạc buông ly rượu rỗng xuống, xem ra chuyện dùng công việc để trêu chọc hacker đã trở thành sở thích không thể cai của y.

Giang Hằng cũng đặt ly rượu xuống, như sương mây đáp: “Để xem biểu hiện của anh.”

“Ông chủ, anh xác định đây không phải vì muốn khấu trừ tiền lương nhân viên chứ?” Vu Tử Thạc quay người qua, tay vòng qua cổ Giang Hằng, cắn lên hầu kết đối phương. “Tôi sẽ không công nhận chuyện bị cắt giảm bóc lột này.”

“Hừm, tôi dám bóc lột anh sao?” Giang Hằng hừ một tiếng, động tác nhìn thì ôn hòa của sát thủ hoàn toàn không tính là dịu dàng, cánh tay to dùng sức bóp chặt phần hông đối phương để cảnh cáo, hần vùi đầu trừu chọc môi Vu Tử Thạc, “Không bằng anh thử tính xem anh đã chuốc bao nhiêu phiền phức cho tôi rồi.”

“Phiền phức? Còn có gì phiền phức hơn những số hiệu cứ nhảy ra không ngừng hả?” Vu Tử Thạc cười lạnh nói ra câu này, nhưng không có phần sau, vì cho dù hệ thống này không tồn tại, trong cuộc sống của y vẫn tràn đầy phiền phức.

Giang Hằng cũng chìm vào trầm mặc, hẳn biết Vu Tử Thạc nói không sai, nhưng cũng chính vì những ‘phiền phức’ này khiến bọn họ trở nên thân mật hơn.

Bất cứ động tác này vào giờ khắc này đều không thích hợp, bọn họ dùng nụ hôn để kết thúc vấn đề, Giang Hằng lùi ra sau, Vu Tử Thạc bức tới, sau đó tình thế đảo chuyển, Giang Hằng đè sát thủ lên giường, rõ ràng cuộc giao lưu trong phòng tắm vẫn chưa khiến bọn họ tận hưởng. “Lại tới một lần sao? Để tôi làm thêm một lần, tôi muốn anh muốn đến phát điên rồi.”

Câu nói gấp rút, giọng nói trầm thấp, tình dục dâng cao, đủ để nhiễu loạn tư duy của người ta.

“Đến đi.” Cầm điều khiển cạnh gối mở công năng làm ấm của điều hòa, cánh tay thon dài của Vu Tử Thạc vòng qua lưng Giang Hằng, hít vào thật sâu, rồi lại thở ra. Giang Hằng ấn công tác đèn bên cạnh giường, làn gió ấm từ phía trên nhẹ nhàng thổi tới, bầu không khí hơi quá mức phiền tình tựa hồ sắp khiến bọn họ đồng thời bị hủy diệt.

Sinh mạng ngắn ngủi, mỗi thoáng chốc đều không nên bị bỏ qua.

Giang Hằng lưu lại vết hôn dày đặc trên lồng ngực của Vu Tử Thạc, ngay cả dưới xương quai xanh cũng không được bỏ qua, Vu Tử Thạc dùng đầu gối cọ sát bên trong bắp đùi Giang Hằng, ngón tay của y chen vào tóc Giang Hằng. “Tôi cũng nhớ anh. Cảm giác này khiến tôi quả thật muốn giết anh__”

“Cảm giác nhớ anh đã sắp tới mức giết chết tôi.” Giang Hằng ngắt lời y, khi tiến vào y, hẳn dùng sức bóp chặt tay, ánh mắt Giang Hằng chăm chú nhìn sát thủ, thu hết vẻ mặt của y vào đáy mắt, y nhũ mào, có chút đau đớn, khoe miệng cong lên nụ cười miễn cưỡng, nhưng lại vô cùng phiền tình.

“Tử Thạc...” Thân thể Vu Tử Thạc run lên, làm gì chứ, cư nhiên gọi tên y vào lúc này? Y nửa khép mắt, nắm tay Giang Hằng, giống như muốn hỏi ứng lại đối phương, khoe miệng hiện lên nụ cười gian xảo. “Không cần động thủ cũng có thể giết chết người đàn ông như anh, thật là vinh hạnh của tôi.”

“Vậy anh thì sao?” Giang Hằng đỉnh nhập thân thể y, tốc độ một khi bắt đầu thì không thể nào chậm lại khiến sát thủ không thể nín nhịn phát ra tiếng rên rỉ. Tay Vu Tử Thạc để lại vết cào trên lưng Giang Hằng, mồ hôi chảy xuống trán, y cười hai tiếng. “Có thể khiến tôi khuynh đảo vì anh, cũng là vinh hạnh của anh.”

“Tôi yêu anh.” Giang Hằng liên tục hôn lên môi Vu Tử Thạc, cảm giác này rất kỳ diệu, khiến người ta rất phấn chấn, giống như một loại ảo giác, mà bọn họ xác nhận sự tồn tại của nhau trong nụ hôn kéo dài tới mức ngẹt thở.

“Tôi cũng yêu anh, Giang Hằng. Giang...!” Vu Tử Thạc nghe tiếng gừ nhẹ bên tai, dần lan tràn trong không khí, Giang Hằng đè lên người y, bóp chặt cánh tay y.

Đêm tối điên cuồng lại nhiệt huyết, cứ trôi qua như thế, còn về ngày mai sẽ xảy ra chuyện gì, có lẽ không phải là thứ hiện tại họ nên suy nghĩ.

Tia sáng ban mai đầu tiên rơi lên mặt, Vu Tử Thạc chậm rãi mở mắt ra, sáng sớm yên tĩnh với bầu trời sáng trong ngoài cửa sổ, tay y vẫn bị Giang Hằng nắm chặt, không định gãy ra, y ôm tay Giang Hằng, nhẹ hôn lên mặt đối phương.

Giang Hằng chậm rãi mở mắt ra, con mắt màu lam đậm bị ánh sáng chiếu rọi, hiếm khi không lộ ra tia sáng sắc bén tràn đầy khí thế mọi khi, hẳn hôn lại khoe môi Vu Tử Thạc, hơi thở phả lên mặt đối phương. “Muốn ăn gì?”

Vu Tử Thạc rõ ràng chưa tỉnh ngủ, y suy nghĩ một lúc, lười biếng đáp: “Anh.”

Máy là hacker còn chưa kịp lấy lại công năng tư duy nên không thừa cơ chế nhạo y, vuốt ve tấm lưng bằng phẳng chắc nịch của đối phương, Giang Hằng thấp giọng lầm bầm: “Ăn thế nào?”

“Đều được.” Miệng Vu Tử Thạc thuận theo cảm hacker trượt xuống ngực, da thịt dày chắc phản xạ lại ánh sáng ban mai, trên mặt còn lưu lại vết hôn sau tình sự tối qua, “Không bằng cứ ăn từ đây đi.”

Giang Hằng vòng tay ôm sát thủ, cắn mạnh một cái lên gáy y, trầm giọng nói: “Hôm nay anh không muốn ra ngoài sao?”

Hacker nói không sai, có vài chuyện một khi bắt đầu có nghĩa là không thể ngừng giữa chừng, trừ khi hôm nay bọn họ đều dự định ở nhà, nếu không thì nên hạn chế là hơn. Vu Tử Thạc cười nhắm mắt lại, trấn dấn lên ngực đối phương. “Năm lười thêm một tiếng nữa thì sao?”

Kết quả tưng dục quá độ tối qua khiến bọn họ đều rất mệt, Giang Hằng gật đầu, thuận tay kéo chiếc chăn không biết đã bị ném xuống giường từ lúc nào, “Tôi không có dị nghị gì.”

Máy điều hòa đang vận hành, cả căn phòng được không khí ấm áp vây quanh, trong tia sáng dịu dàng, hai thân thể khỏe mạnh ôm chặt lấy nhau.

Q.3 - Chương 12: Tên Nhóc Thần Kỳ.

Miếng bơ bị ném vào chiếc nồi đang đun lửa nhỏ, mùi bơ sữa lan tràn cả căn phòng, Vu Tử Thạc tỉnh lại khá nhiều lần trong căn phòng này, nhưng chưa lần nào bắt đầu giống hôm nay.

Trong chiếc mâm trên bàn tại phòng khách đã đặt bữa sáng nóng hổi mới ra lò, bánh nướng vàng ươm còn bốc khói, mặt đường phía trên càng thêm óng ánh dưới ánh sáng.

Vu Tử Thạc tùy tiện cầm chồng văn kiện bên cạnh máy tính sách tay lên, là một vài tư liệu của vài công ty, Giang Hằng từ sau lưng ôm lấy sát thủ, cắn lên tai y, thấp giọng thăm thẳm: “Không chào hỏi đã xem?”

Vu Tử Thạc đẩy tay, quay người hôn môi đối phương, nhướn mày mỉm cười: “Cũng không ai nói tôi không thể xem.”

“Dưới danh Ngụy Thức tiền sinh có một vài công ty, tập đoàn Hàng Minh chỉ là một nửa giang sơn.” Bắt đầu từ sự thân mật đơn giản, dần biến thành hấp dẫn môi của nhau, bão tố mưa dầm tới qua không thể mãi mòn lực dẫn điện giữa hai người. “Tư liệu đầy đủ tôi còn chưa chỉnh lý xong, nhưng tin tôi đi, công việc tiếp theo sẽ không khiến anh cảm thấy vô vị.”

“Anh ở chỗ này mà cũng nhận được số hiệu?” Bàn luận nhiệm vụ trong lúc hôn tựa hồ là lựa chọn không tồi, tay Vu Tử Thạc ấn lên ngực Giang Hằng, đẩy hẳn tới vách tường. Giang Hằng lập tức bẻ ngược cổ tay Vu Tử Thạc, nhướn mày: “Anh không thỏa mãn? Hay là anh dự định thăm dò cái gì?”

“Tôi hiểu kỳ.” Vu Tử Thạc cắn lên cổ Giang Hằng, chậm rãi bổ sung: “... Cũng không thỏa mãn người nào đó luôn thích vòng vo, đây là bệnh chung của các phần tử tri thức sao?”

Con mắt thâm sâu nháy nhót ngọn lửa âm trầm, Giang Hằng giống như muốn báo thù mà bóp chặt hông Vu Tử Thạc, đẩy y về phía bàn. “Anh còn muốn ăn cơm không?”

Dưới tình huống này bọn họ luôn có thể đạt được thống nhất, đồng thời buông tay, kéo ghế ngồi vào vị trí, Vu Tử Thạc cắt bánh bỏ vào miệng. “Người đó tôi có quen không?”

“Chúng ta.” Giang Hằng nhanh chóng cắt một miếng bánh, “Theo như tôi biết hiện tại cậu ta rất gần chúng ta.”

Cho dù rõ ràng có chút mất khống chế, nhưng Vu Tử Thạc vẫn nhìn không được ho khan một tiếng, uống một hớp nước để trôi thức ăn trong miệng, lúc này y mới nhướn mày nhìn trần nhà, lắc đầu nói: “Đừng nói với tôi là chủ nhà.”

Giang Hằng dùng biểu tình bình tĩnh để thừa nhận suy đoán của y. “Cậu Neal mới từ New York trở về hôm qua, hệ thống liệt ra số hộ chiếu.”

“Ồ, thật sự là thú vị tới đâu đâu luôn, người muốn giết cậu ta nhất định không ít.” Vu Tử Thạc sờ cằm biểu đạt quan điểm, dù sao nhiều năm trước y đã nảy sinh ý niệm một phát bắn chết cậu Neal này rồi.

“Máy bay của cậu ta còn nửa giờ nữa sẽ hạ cánh.” Giang Hằng lấy một tấm các ghi giờ giấc cất cánh hạ cánh của máy bay trong túi ra giao cho Vu Tử Thạc. “Trong thời gian này tôi sẽ điều chỉnh lại tư liệu của những người xung quanh cậu ta.”

“Anh nói đùa đi, từ đây tới sân bay không thể đi trong nửa tiếng.” Vu Tử Thạc nhìn tin tức viết bằng mực đen trên tấm các, thuận tiện cầm tai nghe trên bàn, vừa đeo lên, vừa mở cửa.

“Có điều anh không biết rồi, anh sát thủ, nơi này là Trung Quốc.” Giang Hằng mở máy tính sách tay ra, nhập số liệu, bắt đầu công việc tìm tư liệu của hắn. Vu Tử Thạc dùng chân trước cửa. “Cho nên?”

“Cho nên không có mấy chuyến bay sẽ không trễ giờ.” Uống một hớp cà phê, Giang Hằng lý lẽ đương nhiên nói.

“... Cảm ơn sự cảnh báo chân thành của anh.” Miệng hơi hơi co giật, Vu Tử Thạc đi tiếp, khi mở cửa, ánh sáng giữa trưa rực rỡ rơi lên vai y.

“Không cần khách khí, thường thức mà thôi.” Cố ý bỏ qua tiếng hừ lạnh trong ống nghe, Giang Hằng gõ bàn phím, nhập tin tức cá nhân của Neal vào, “Cảnh báo tiếp theo, tuy công việc lần này là bảo vệ cậu Neal, nhưng anh tốt nhất nên cách cậu ta xa một chút.”

Trong mắt lóe lên tia sáng lạnh, khóe miệng sát thủ lại giật giật. “Tôi nghe sai thì phải, anh thử dạy tôi phải bảo vệ cậu ta thế nào mà không tiếp cận cậu ta đi?”

“Cậu Neal là người viết tiểu thuyết, một khi anh xuất hiện cứu cậu ta, rất khó bảo đảm cậu ta sẽ không dùng chuyện này viết sách.” Giang Hằng trịnh trọng nói ra nguyên do, có thể thấy hắn không có ý đùa giỡn trong chuyện này. “Đừng quên nước Mỹ có một đám FBI đang điên cuồng tìm kiếm anh.”

“Ô, đoạn hình dung này khiến tôi nhớ tới một vài phụ nữ.” Vu Từ Thạc đón một chiếc taxi, nói nơi đến rồi sờ cằm đáp.

“Phụ nữ? Phụ nữ nào?” Cẩn chặt từ đơn này, Giang Hằng ngừng tay gõ phím, quay sang hỏi y.

“Tôi không nói tới nhà tiểu thuyết.” Vu Từ Thạc cười hạ cửa sổ xuống. “Không cần lo lắng, tư liệu anh tập hợp đại đa số đều không sai lầm, tôi là nói những phụ nữ sau khi chia tay thì khóc lóc thút thít đem toàn bộ chuyện tình yêu lên thổ lộ trên blog.”

“Anh đối với chủ nhà của mình thật sự không có ấn tượng tốt lắm.” Ngón tay hồi phục động tác gõ phím, nhập số liệu, Giang Hằng còn cố ý nhìn trần nhà mấy lần, đoán thử xem vị chủ nhà kỳ diệu trên lầu rốt cuộc có chỗ nào hơn người, có thể khiến sát thủ ‘ôm hận trong lòng’ như thế.

“Có lẽ là tôi không hiểu rõ cậu ta lắm.” Câu nói vừa rồi dẫn tới cái liếc mắt của tài xế, Vu Từ Thạc thản nhiên cười, tiếp nhận sự khinh bỉ đó, nhẹ người mũi gió xuân bên ngoài cửa sổ.

Giang Hằng ấn vào tư liệu, ngay khi nó mở ra, ánh mắt hắn dờ dẩn, nói chậm rãi: “Anh nói đúng, chúng ta không hề hiểu rõ cậu ta.”

“Nhất thiết đừng nói với tôi Neal là tên thật của cậu ta.” Ngỡ khí nửa đùa, Vu Từ Thạc nhìn máy bay cao không quá mấy trăm mét vút qua ở chân trời, y đổi tư thế, dựa vào lưng ghế, bắt đầu hồi tưởng cảnh tượng cậu nhóc tiểu thuyết gia tự xưng tên. Nếu đối tượng là tên nhóc thần kỳ, có lẽ phát sinh bất cứ chuyện gì đều không đủ khiến người ta kinh ngạc.

“Bắt đầu từ năm 07, trước sau cậu ta đã từng ký hợp đồng với bốn năm nhà xuất bản, đều không dùng cùng bút danh.” Giang Hằng in máy tờ tư liệu ra, dùng băng keo trong dán nó lên cửa sổ thủy tinh.

Vu Từ Thạc lúc này mới hiểu ý của Giang Hằng, trong mắt lóe lên vẻ nghi hoặc. “Với thân phận khác nhau?”

“Có lẽ đây chính là chỗ bất đồng của cậu ta, sau đó tôi vào kho tư liệu điều tra những nơi đăng ký hộ tịch của những thân phận này, kết quả tra không ra người này.” Giang Hằng cũng ý thức được bọn họ đối diện không phải chỉ là một chủ nhà trông có vẻ bình thường, có lẽ cậu ta còn là cao thủ giả tạo giấy tờ.

“So với chúng ta thì còn giống câu đố hơn?” Nhẹ thờ dãi, nghĩ nghĩ cũng đúng, trong khu nhà đó có bao nhiêu tên lai lịch bất minh chứ, rõ ràng chủ nhà cũng không phải là người đơn giản gì, “Vậy hiện tại cậu ta cũng có thể được liệt vào hàng người hiểm nghi rồi, thật thú vị.”

“Tôi đã nói sẽ không khiến anh nhầm chán.” Lấy bức hình vừa in ra dán bên dưới tấm hình của Neal, “Tôi tải được hành trình một tuần của cậu ta từ nhà xuất bản, hôm nay biên tập của cậu ta sẽ đi đón cậu ta.”

Vu Từ Thạc ngồi trên chiếc xe tốc độ đều đều, lắng nghe tư liệu của Giang Hằng chìm vào trầm tư, vừa rồi nhắc tới người biên tập tên là Triệu Ảnh, nữ, 28 tuổi, tuy bề ngoài có quan hệ hợp tác với Neal, nhưng trên thực tế cô ta sớm đã hận người viết tiểu thuyết này tận cốt. Còn từng tuyên bố nếu không thể giao đủ bản thảo trong thời hạn, thì sẽ nghiền xương mài cốt Neal. Loại uy hiếp này công bố đại khái cứ cách 2-3 ngày sẽ đúng giờ đúng chỗ gửi tới hòm thư của Neal.

Xem ra người hiểm nghi đầu tiên quả thật là biên tập Triệu Ảnh, chỉ là nghĩ như vậy thì... tác gia hình như là một nghề nghiệp còn nguy hiểm hơn cả sát thủ? Vu Từ Thạc không kim được cảm khái như thế.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 13: Nghi Phạm Quá Nhiều.

Sân bay quốc tế thủ đô, Neal đi qua đi lại giữa hai cửa chuyển bay T3 và T2, tay cầm bản đồ, chân mày nhíu chặt.

Vu Từ Thạc cầm ống nhòm, đứng sau bức tường nhìn lên thẳng nhóc tóc vàng đó, dường như mới chỉ hai mươi bốn hai mươi lăm, nhưng đã xuất bản được hơn hai mươi quyển sách, rất khó tưởng tượng được độ tuổi mà cậu ta bắt đầu sáng tác. Vừa rồi thử cường chế cài đặt Bluetooth đã bị thất bại, không phải do đối phương đã đóng Bluetooth, mà do cậu ta dùng di động cũ kỹ cuối thập niên 90, không có công năng lướt web, không có thiết bị Bluetooth, không thể nào truy theo tín hiệu và nghe lén, tên nhóc này cân trọng một cách bất ngờ.

“Giang Hằng, nếu không tiếp cận tên này, chúng ta rất khó có được bất cứ tin tức gì.” Cuối cùng Vu Từ Thạc chỉ có thể khẳng định, y đi theo Neal đến cửa chuyển bay T1 rồi lại đi về, trong lòng buồn bực. “Vị tác gia nào đó có thể đang tản bộ, cậu ta sắp đi hết sân bay này một lượt rồi.”

“Người viết tiểu thuyết luôn có chút quái gở, có lẽ cậu ta đang suy nghĩ tình tiết.” Giang Hằng nhú mày, nói ra suy đoán của mình.

“Điểm quái gở này tôi rất muốn thừa nhận...” Vu Từ Thạc đã sớm được chứng kiến qua sự quái gở của tên nhóc thần kỳ này rồi cuộc ‘quái’ cỡ nào, nhưng cho dù là Giang Hằng và y cùng động gán não, cũng không thể nghĩ thông được hiện tại đối phương đang muốn làm gì.

Lúc này chỉ nghe từ phía Neal truyền tới tiếng kêu kỳ quái, Vu Tử Thạc lập tức quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Neal thê thảm té dưới đất, trán nổi lên vết đỏ, đầy rõ ràng là... nhìn bản đồ quả chuyên chú không nhìn đường nên bị đụng tường.

Tên nhóc đứng thẳng dậy ôm đầu hàm lệ, vò bản đồ trong tay thành một cục rồi ném xuống đất, còn hậm hực dậm lên, xù lông tức giận nói: “Phim ảnh chỉ có lừa gạt! Thứ bản đồ phức tạp này nhân loại sao có thể xem hiểu!! Tao kháo tao kháo tao kháo kháo kháo!!!”

“Cậu ta lạc đường...” Nghĩ rõ đầu đuôi, Vu Tử Thạc nhin không được xoa đầu, thờ dãi: “Giang Hằng, hệ thống của anh không có khả năng liệt ra người ‘bị kỹ năng lạc đường của mình giết chết’ hoặc ‘bị bản thân ngốc chết’ chứ?”

Giang Hằng nhàn nhã bắt động ôm tay, chỉ nhú mày lên: “Anh đang xem thường chủ nhà của anh, hay là đang xem thường hệ thống của tôi?”

“Bỏ đi, cứ coi như nhặt được một đứa con trước thời hạn vậy.” Lắc đầu, Vu Tử Thạc đi theo Neal ra ngoài. Giang Hằng cảm thấy thú vị, mỉm cười nói: “Xem ra anh ghét con nít.”

“Vốn là anh thích con nít.” Lặng lẽ đảo mắt trắng, Vu Tử Thạc chậm rãi đi theo Neal, nhưng từ đầu đến cuối vẫn giữ khoảng cách 20m.

“Tôi không nói thích.” Giang Hằng chống một tay lên mặt nhìn nghiêng ra ngoài cửa sổ, gương mặt nghiêm túc căng chặt bình thường được ánh sáng rọi rực rỡ, giống như phủ lên một tầng ánh sáng, cảnh tượng trắng đen rõ rệt tạo một cảm giác như ảo giác sâu sắc khác thường.

“Cũng không thừa nhận anh nói chuyện thích vòng vo?” Vu Tử Thạc cười lộ ra sự bất đắc dĩ hiếm thấy, có lẽ còn có chút phiền não, người có thể khiến y có tâm trạng này không nhiều.

“Tôi chưa từng phủ nhận.” Đáp án này nhất định khiến sát thủ buồn bực, thu ánh mắt lại, Giang Hằng bắt đầu làm tiếp công việc liệt ra danh sách hiềm nghi.

Quả nhiên Vu Tử Thạc hừ lạnh một tiếng, y theo chủ nghĩa sợ phiền phức, nên lười tiếp tục trò chơi văn tự không chút ý nghĩa này, “Đại tác gia và biên tập gấp mặt rồi.”

“Bọn họ ở chung thế nào?” Ngón tay lướt đi nhanh chóng trên bàn phím, trong căn phòng an tĩnh trừ tiếng đối thoại và tiếng gõ phím thì không còn bất cứ tiếng vang nào nữa.

“Vô cùng hòa hợp.” Giọng nói của Vu Tử Thạc hiếm khi mang theo sự vui sướng trên tai họa của người khác, ấn nút chụp, ba tấm ảnh liên tiếp cảnh Neal bị Triệu Ảnh đánh đau ghen lệ truyền tới màn hình của Giang Hằng.

“Như vậy xem ra khả năng Triệu Ảnh hành hung không lớn, tội phạm tính toán kế hoạch chặt chẽ sẽ không ở trước mặt mọi người mà để lộ chút hiềm nghi nào.” Giang Hằng nhìn sang máy in màu đang không ngừng hoạt động, nhin không được sờ mũi, không thể không thừa nhận hiện tại bọn họ gặp phải khó khăn, tình huống này bọn họ có thể đạt được tin tức rất hạn chế, “Tôi đã chỉnh lý toàn bộ tư liệu của cậu chủ nhà, chọn ra một vài người hiềm nghi, chỉ riêng người bị cậu ta viết sách làm lộ ra chuyện xấu quá khứ đã không dưới 30 người.”

Không thể tiếp cận thì không thể nào trong thời gian ngắn nhanh chóng xác định nghi phạm có thể sinh ra uy hiếp, điều này chính là phiền phức lớn nhất trước mắt.

May là vị sát thủ nào đó hoàn toàn không nghĩ như vậy, Vu Tử Thạc hưởng thụ ánh sáng ấm áp từ cửa sổ thủy tinh, miệng cười cong lên: “Giang Hằng, tôi đột nhiên nhớ ra, hình như cậu ta sống trên tầng lầu của chúng ta.”

“Anh chắc sẽ không hy vọng tôi sẽ đột nhập phi pháp vào nhà hàng xóm chứ?” Chân mày nhăn lên thể hiện sự do dự, chẳng qua chỉ một chút đã dịu lại: “Có vẻ cũng là chủ ý hay đấy.”

Nghe Giang Hằng nói vậy Vu Tử Thạc cười càng đậm. “Chỉ cần mở khóa đi vào kiểm tra một chút, có lúc cảnh sát cũng làm như thế.”

Qua nửa phút sau, trong tai nghe vang lên tiếng khóa mở thanh thúy, Giang Hằng vẽ mặt bình tĩnh cảm đi động, “Tôi vào rồi.”

“... Động tác của anh nhanh quá nhì?” Vu Tử Thạc đi ngang sau lưng Triệu Ảnh và Neal, lấy đi động trong túi ra, trên mặt hiện một hàng chữ biểu thị ‘cài đặt Bluetooth thành công’.

“Cũng giống như đầu tư, cho dù có một số tiền không biết phải xử lý thế nào, thì hãy cứ dùng trước rồi tính sau.” Mở cửa phòng ra, một màn trước mắt quả thật kinh tâm động phách. Hai thùng giấy khổng lồ chất đầy đủ loại chai lọ bia rượu rỗng không, gạt tàn thuốc chất đầy trên bàn cũng không có ai dọn dẹp, thứ trong thùng rác thì đã nổi mốc, giấy rác ném đầy đất, có vẻ như là bản thảo tiểu thuyết.

“Câu này của anh đối với những người dân bình thường sống trong nước sôi lửa bỏng mà nói quả thật là thiếu đánh đó, Giang Hằng.” Vu Tử Thạc bất giác cảm khái, ngữ điệu gọi cảm nhân nhả trừ cường điệu hiện thực ra, còn có thể kích khởi những giả tưởng khác của người kia.

“Người dân bình thường khẳng định không phải là anh.” Giang Hằng dựa lên lưng ghế đốt một điếu thuốc, làn khí màu xám hòa lẫn với ánh mặt trời tạo ra những đường vân như lụa, tiêu trừ mùi vị nén kín trong phòng. “Nếu cậu tác gia có thói quen mời bảo mẫu, tôi nghĩ tôi sẽ liệt bảo mẫu này vào hàng hiềm nghi đầu tiên.”

“Như vậy xem ra lý do đại tác gia có thể bị giết thật nhiều.” Vu Tử Thạc không nhin được lộ ra vẻ cổ quái, đối tượng được bảo hộ khiến người không thể nói gì thế này, y và Giang Hằng có lẽ đều là lần đầu tiên đụng phải.

“Không bằng chúng ta để cậu ta tự sinh tự diệt đi? Có lẽ người giết cậu ta chỉ là vì dân trừ hại.” Giang Hằng biết người chế tạo ra hệ thống dự báo nguy cơ không nên nói như vậy, nhưng đối diện với tình cảnh này, hẳn rất khó không thốt ra lời từ đáy lòng.

“Tôi rất đồng cảm.” Vu Từ Thạc cảm thấy cao hứng vì Giang Hằng cuối cùng cũng không còn thành kiến với suy nghĩ của y dành cho Neal, nhưng phát tiết thì phát tiết, trò chơi của họ một khi bắt đầu, chưa từng dễ dàng kết thúc.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 13: Nghi phạm quá nhiều.

Sân bay quốc tế thủ đô, Neal đi qua đi lại giữa hai cửa chuyển bay T3 và T2, tay cầm bản đồ, chân mày nhíu chặt.

Vu Từ Thạc cảm ớn lạnh, đứng sau bức tường nhìn lên thẳng nhóc tóc vàng đỏ, dường như mới chỉ hai mươi bốn hai mươi lăm, nhưng đã xuất bản được hơn hai mươi quyển sách, rất khó tưởng tượng được độ tuổi mà cậu ta bắt đầu sáng tác. Vừa rồi thử cường chế cài đặt Bluetooth đã bị thất bại, không phải do đối phương đã đóng Bluetooth, mà do cậu ta dùng di động cũ kỹ cuối thập niên 90, không có công năng lướt web, không có thiết bị Bluetooth, không thể nào truy theo tín hiệu và nghe lén, tên nhóc này cản trở một cách bất ngờ.

“Giang Hằng, nếu không tiếp cận tên này, chúng ta rất khó có được bất cứ tin tức gì.” Cuối cùng Vu Từ Thạc chỉ có thể khẳng định, y đi theo Neal đến cửa chuyển bay T1 rồi lại đi về, trong lòng buồn bực. “Vị tác gia nào đó có thể đang tản bộ, cậu ta sắp đi hết sân bay này một lượt rồi.”

“Người viết tiểu thuyết luôn có chút quái gở, có lẽ cậu ta đang suy nghĩ tình tiết.” Giang Hằng nhún mày, nói ra suy đoán của mình.

“Điểm quái gở này tôi rất muốn thừa nhận...” Vu Từ Thạc đã sớm được chứng kiến qua sự quái gở của tên nhóc thần kỳ này rồi cuộc ‘quái’ cỡ nào, nhưng cho dù là Giang Hằng và y cùng động gân não, cũng không thể nghĩ thông được hiện tại đối phương đang muốn làm gì.

Lúc này chỉ nghe từ phía Neal truyền tới tiếng kêu kỳ quái, Vu Từ Thạc lập tức quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Neal thê thảm té dưới đất, trán nổi lên vết đỏ, đầy rõ ràng là... nhìn bản đồ quá chuyên chú không nhìn đường nên bị đụng tường.

Tên nhóc đứng thẳng dậy ôm đầu hàm lệ, vò bản đồ trong tay thành một cục rồi ném xuống đất, còn hậm hực dậm lên, xì lông tức giận nói: “Phim ảnh chỉ có lừa gạt! Thứ bản đồ phức tạp này nhân loại sao có thể xem hiểu!! Tao kháo tao kháo tao kháo kháo kháo!!!”

“Cậu ta lạc đường...” Nghĩ rõ đầu đuôi, Vu Từ Thạc nhìn không được xoa đầu, thờ dãi: “Giang Hằng, hệ thống của anh không có khả năng liệt ra người ‘bị kỹ năng lạc đường của mình giết chết’ hoặc ‘bị bản thân ngốc chết’ chứ?”

Giang Hằng nhàn nhã bất động ôm tay, chỉ nhún mày lên: “Anh đang xem thường chủ nhà của anh, hay là đang xem thường hệ thống của tôi?”

“Bỏ đi, cứ coi như nhặt được một đứa con trước thời hạn vậy.” Lắc đầu, Vu Từ Thạc đi theo Neal ra ngoài. Giang Hằng cảm thấy thú vị, mỉm cười nói: “Xem ra anh ghét con nít.”

“Vốn là anh thích con nít.” Lặng lẽ đảo mắt trắng, Vu Từ Thạc chậm rãi đi theo Neal, nhưng từ đầu đến cuối vẫn giữ khoảng cách 20m.

“Tôi không nói thích.” Giang Hằng chống một tay lên mặt nhìn nghiêng ra ngoài cửa sổ, gương mặt nghiêm túc căng chặt bình thường được ánh sáng rọi rực rỡ, giống như phủ lên một tầng ánh sáng, cảnh tượng trắng đen rõ rệt tạo một cảm giác như ảo giác sâu sắc khác thường.

“Cũng không thừa nhận anh nói chuyện thích vòng vo?” Vu Từ Thạc cười lộ ra sự bất đắc dĩ hiếm thấy, có lẽ còn có chút phiền não, người có thể khiến y có tâm trạng này không nhiều.

“Tôi chưa từng phủ nhận.” Đáp án này nhất định khiến sát thủ buồn bực, thu ánh mắt lại, Giang Hằng bắt đầu làm tiếp công việc liệt ra danh sách hiềm nghi.

Quả nhiên Vu Từ Thạc hừ lạnh một tiếng, y theo chủ nghĩa sợ phiền phức, nên lười tiếp tục trò chơi văn tự không chút ý nghĩa này, “Đại tác gia và biên tập gặp mặt rồi.”

“Bọn họ ở chung thế nào?” Ngón tay lướt đi nhanh chóng trên bàn phím, trong căn phòng an tĩnh trừ tiếng đối thoại và tiếng gõ phím thì không còn bất cứ tiếng vang nào nữa.

“Vô cùng hòa hợp.” Giọng nói của Vu Từ Thạc hiếm khi mang theo sự vui sướng trên tai họa của người khác, ấn nút chụp, ba tấm ảnh liên tiếp cảnh Neal bị Triệu Ảnh đánh đau nhện lệ truyền tới màn hình của Giang Hằng.

“Như vậy xem ra khả năng Triệu Ảnh hành hung không lớn, tội phạm tính toán kế hoạch chặt chẽ sẽ không ở trước mặt mọi người mà để lộ chút hiềm nghi nào.” Giang Hằng nhìn sang máy in màu đang không ngừng hoạt động, nhìn không được sờ mũi, không thể không thừa nhận hiện tại bọn họ gặp phải khó khăn, tình huống này bọn họ có thể đạt được tin tức rất hạn chế, “Tôi đã chỉnh lý toàn bộ tư liệu của cậu chủ nhà, chọn ra một vài người hiềm nghi, chỉ riêng người bị cậu ta viết sách làm lộ ra chuyện xấu quá khứ đã không dưới 30 người.”

Không thể tiếp cận thì không thể nào trong thời gian ngắn nhanh chóng xác định nghi phạm có thể sinh ra uy hiếp, điều này chính là phiền phức lớn nhất trước mắt.

May là vị sát thủ nào đó hoàn toàn không nghĩ như vậy, Vu Tử Thạc hưởng thụ ánh sáng ấm áp từ cửa sổ thủy tinh, miệng cười cong lên: “Giang Hằng, tôi đột nhiên nhớ ra, hình như cậu ta sống trên tầng lầu của chúng ta.”

“Anh chắc sẽ không hy vọng tôi sẽ đột nhập phi pháp vào nhà hàng xóm chứ?” Chân mày nhăn lên thể hiện sự do dự, chẳng qua chỉ một chút đã dịu lại: “Có vẻ cũng là chủ ý hay đấy.”

Nghe Giang Hằng nói vậy Vu Tử Thạc cười càng đậm “Chỉ cần mở khóa đi vào kiểm tra một chút, có lúc cảnh sát cũng làm như thế.”

Qua nửa phút sau, trong tai nghe vang lên tiếng khóa mở thanh thúy, Giang Hằng vẽ mặt bình tĩnh cảm di động, “Tôi vào rồi.”

“... Động tác của anh nhanh quá nhỉ?” Vu Tử Thạc đi ngang sau lưng Triệu Ảnh và Neal, lấy đi động trong túi ra, trên mặt hiện một hàng chữ biểu thị ‘cài đặt Bluetooth thành công’.

“Cũng giống như đầu tư, cho dù có một số tiền không biết phải xử lý thế nào, thì hãy cứ dùng trước rồi tính sau.” Mở cửa phòng ra, một màn trước mắt quả thật kinh tâm động phách. Hai thùng giấy khổng lồ chất đầy đủ loại chai lọ bia rượu rỗng không, gạt tàn thuốc chất đầy trên bàn cũng không có ai dọn dẹp, thứ trong thùng rác thì đã nổi mốc, giấy rác ném đầy đất, có vẻ như là bản thảo tiểu thuyết.

“Câu này của anh đối với những người dân bình thường sống trong nước sôi lửa bỏng mà nói quả thật là thiếu đánh đó, Giang Hằng.” Vu Tử Thạc bắt giác cảm khái, ngữ điệu gọi cảm nhân nhả trừ cường điệu hiện thực ra, còn có thể kích khởi những giả tưởng khác của người kia.

“Người dân bình thường khẳng định không phải là anh.” Giang Hằng dựa lên lưng ghế đốt một điếu thuốc, làn khí màu xám hòa lẫn với ánh mặt trời tạo ra những đường vân như lụa, tiêu trừ mùi vị nén kín trong phòng. “Nếu cậu tác gia có thói quen mời bảo mẫu, tôi nghĩ tôi sẽ liệt bảo mẫu này vào hàng hiềm nghi đầu tiên.”

“Như vậy xem ra lý do đại tác gia có thể bị giết thật nhiều.” Vu Tử Thạc không nhịn được lộ ra vẻ cổ quái, đối tượng được bảo hộ khiến người không thể nói gì thế này, y và Giang Hằng có lẽ đều là lần đầu tiên đụng phải.

“Không bằng chúng ta để cậu ta tự sinh tự diệt đi? Có lẽ người giết cậu ta chỉ là vì dân trừ hại.” Giang Hằng biết người chế tạo ra hệ thống dự báo nguy cơ không nên nói như vậy, nhưng đối diện với tình cảnh này, hẳn rất khó không thốt ra lời từ đáy lòng.

“Tôi rất đồng cảm.” Vu Tử Thạc cảm thấy cao hứng vì Giang Hằng cuối cùng cũng không còn thành kiến với suy nghĩ của y dành cho Neal, nhưng phát tiết thì phát tiết, trò chơi của họ một khi bắt đầu, chưa từng dễ dàng kết thúc.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 14: Khóa Chặt Nghi Phạm.

Bắc Kinh đầu xuân, mùa mà bông liễu trắng vẫn còn bay đầy trời, những bông hoa tỏa hương dịu thơm đã lặng lẽ nở rộ.

Thông qua di động của Triệu Ảnh, hiện tại Giang Hằng và Vu Tử Thạc có thể nghe được cuộc đối thoại của cô ta và Neal trên xe.

Vu Tử Thạc ngồi trong chiếc taxi song song có thể thấy được cậu thanh niên tóc vàng đeo kính râm, cửa sổ hạ một nửa, đốt một điếu thuốc, gương mặt bị cửa kính chống tia cực tím màu nâu làm cho mờ hồ.

So với Neal ăn mặc thời thượng theo phong cách punk, Triệu Ảnh rõ ràng ăn mặc bảo thủ hơn, giản dị không xa xỉ nhưng không phàm tục, cô nghiêng người, dựa lên cửa sổ nghiêm túc nhìn Neal.

Làn khói mờ quần quanh khoang mũi Neal, Triệu Ảnh vén mái tóc đen ra sau tai, nhẹ giọng nói: “Anh Rank ngày mai sẽ đáp máy bay tới Bắc Kinh, cậu xác định muốn lấy tài liệu với anh ta? Theo như tôi biết anh ta không phải đối tượng dễ chọc.”

“Biết.” Neal ngả đầu lên lưng ghế, phả khói thuốc.

Vừa đến nơi vắng vẻ thì liền trở nên rất trầm mặc, Vu Tử Thạc sờ cảm suy nghĩ tính cách này, đồng thời cũng không bỏ qua cuộc đối thoại của họ. “Vị tác gia này ngày mai đi gặp người nào đó.”

“Chúng ta cần làm rõ trước vị Rank này là ai, trên hành trình của nhà xuất bản không có ghi lại. Theo như tôi biết tác gia cũng giống như cảnh sát, đều có người cung cấp tin của mình, là bí mật với bên ngoài.” Giang Hằng cảm phong thư bị để dưới bàn phím lên, nhẹ rút lá thư ra. “Tôi tìm được một bức thư trên bàn vì tính của cậu ta, người gửi thư chắc là bạn gái trước kia của cậu tác gia.”

“Thư tình?” Vu Tử Thạc vẫn có lòng hiếu kỳ đối với cậu chủ nhà, tên nhóc này không giống người biết yêu đương, Giang Hằng yên lặng không lên tiếng đọc lướt qua mấy trang thư ngắn ngủi, trầm giọng nói: “Không, là thư chia tay. __ ‘Em không quan nổi anh, cũng không chịu nổi người đàn ông như anh, anh đi kết hôn với tiểu thuyết đi!’ , ngày tháng là mười lăm ngày trước, chắc là đã đọc qua rồi.”

“Trước đó đừng phải cậu ta tại New York, trông cậu ta như có tâm sự.” Vu Tử Thạc nhìn chiếc xe trước mặt đã đậu lại bên đường, y cũng ra hiệu cho tài xế tấp vào lề.

“Cậu lại muốn đi đâu?” Triệu Ảnh kéo cổ tay Neal, ngăn cản cậu mở cửa xe. Tên nhóc tóc vàng thờ dài, kính râm che đi vẻ mặt của cậu ta. “Đàn em thời đại học tìm tôi, nói trên tay nó có tư liệu không tề.”

“Cậu viết cho xong quyển này trước đi! Chỉ còn chưa tới nửa tháng nữa thôi!” Tay Triệu Ảnh nắm chặt không buông, cô có biệt danh là ‘quỷ nghiêm lệ nhất’ tại phòng biên tập, bất cứ ai muốn từ chỗ cô lấy được cái gì tốt hầu như đều không thể. Neal nghe vậy hơi nhản mày, giọng điệu bắt đầu trở nên không kiên nhẫn. “Cô là biên tập chứ không phải mẹ tôi.”

Nói xong, nhân lúc Triệu Ảnh ngây người, cậu ta giật mạnh tay ra, mở cửa nhảy xuống dưới.

Triệu Ảnh nhìn Neal len vào dòng người, chỉ đành nắm chặt tay thờ dài, nghiêng răng nói ra một câu: “Giết cậu, lần sau gặp tuyệt đối sẽ giết cậu!!”

May mà Vu Tử Thạc đã sớm xuống xe, y theo sát sau lưng Neal, nói với Giang Hằng: “Hiện tại động cơ giết người lại tăng thêm một điều là cực kỳ tự đại.”

“Phân tích rất tốt, đáng cho một vài người nên lấy đó để cai.” Hacker sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể giáo dục sát thủ, nếu so chủ nghĩa tự đại, vị tác gia và sát thủ nào đó nói không chừng thật sự bất phân thắng bại.

“Tôi không nói tôi ghét điểm này ở cậu ta.” Thuận tiện dừng lại câu nói trước kia của Giang Hằng, Vu Tử Thạc cười đuổi theo Neal vào một quán cà phê.

Trong đó có một cậu thanh niên tóc đen mặc sơ mi màu lam đậm đang đợi cậu ta, thanh niên vẻ mặt vô cùng đoan chính nghiêm túc, giống dạng người cười nói cẩn thận, ngay khi thấy Neal thì cậu ta liền vẫy tay cười dịu hòa. “Đàn anh!”

Vu Tử Thạc chọn một ghế sofa sau lưng họ ngồi xuống, thuận tiện cài đặt di động của vị ‘đàn em’ kia, bọn họ huyền não một trận, rồi bắt đầu lấy tài liệu. Quá trình cơ bản là đàn em đang kể lại chuyện của mình, Neal ôm tay lắng nghe, cậu ta rất ít khi lên tiếng, cho dù thỉnh thoảng mở miệng, hơn phân nửa cũng là hỏi những tình tiết liên quan.

Cuộc sống của tác gia còn đơn điệu hơn trong tưởng tượng của Vu Tử Thạc, nghe được một nửa, y đã nhin không được ngáp dài. Khi gọi lại ý thức về, thì cuộc nói chuyện đã gần tới lúc kết thúc.

“Anh à, em vẫn rất hiếu kỳ, anh luôn nghe tụi em nói, luôn viết chuyện của tụi em, vậy lúc nào mới có thể thấy anh viết chuyện của mình?” Trên mặt tên đàn em không thể giấu được hiếu kỳ, từ câu nói này có thể phán đoán, cậu nhóc là một trong những độc giả của Neal.

Nghe câu này, Neal mới ngược mắt lên khỏi mặt bàn, tay quấy quấy ống hút, khoáy nước trái cây trong ly, chậm rãi mở miệng. “Mới đầu, rất nhiều người tới tìm anh, nói cho anh biết bí mật của họ. Gánh trên lưng bí mật của mình đã rất mệt, càng hưởng hồ lại gánh cho người khác nữa. Sự trưởng thành của con người không thể tách khỏi bí mật, bí mật càng nhiều, tâm phòng bị càng nặng. Cho nên anh bắt đầu viết tiểu thuyết, như vậy có thể khiến anh tốt hơn một chút.”

“Nếu cậu nghe quá nhiều câu chuyện, cậu sẽ phát hiện câu chuyện của mỗi người đều khá tương tự như nhau.” Neal nhìn đàn em, chỉ là nhìn, “Anh không phải không viết, câu chuyện của anh chính là câu chuyện của mấy đứa.”

Nghe câu nói này, Vu Tử Thạc quay lại nhìn bóng lưng Neal một cái, đáy mắt màu hổ phách hiện lên vẻ kỳ dị, cũng có ít nhiều ý tán thưởng.

Giang Hằng lấy một phần bản thảo ra khỏi thùng giấy, chẳng qua phía trên viết sách theo phương thức rất quái dị, đại khái chỉ có bản thân người viết xem hiểu, lật đến trang cuối cùng, trên tờ giấy trắng viết bốn chữ lớn, chắc là tên của quyển sách còn chưa hoàn thành này__ [Nguy hiểm cực ly].

Vậy đầu mới hiện tại chỉ còn lại Rank và vị bạn gái trước, Giang Hằng rời khỏi phòng Neal, nhẹ cài cửa lại. “Chắc nên nhờ sự giúp đỡ của người bạn cảnh sát của anh thôi, tôi có thể thay anh đi tìm anh ta.”

“Các anh vẫn chưa thích hợp gặp mặt.” Vu Tử Thạc bỏ tiền trên bàn, theo Neal ra khỏi tiệm cà phê. Ánh mặt trời buổi chiều ấm áp sáng lạn, trong gió xen tạp cánh hoa mỏng nhẹ, Giang Hằng phui bụi trên vai, trong giọng điệu mang theo nghi hoặc: “Còn có người tôi không thích hợp gặp.”

“Neal về rồi, hy vọng anh đã an trí camera xong xuôi. Về chuyện cảnh sát đó, sau này tôi sẽ nói với anh tại sao.” Không đợi đối phương đáp lời, Vu Tử Thạc đã tháo tai nghe ném ra sau lưng.

Rõ ràng, Dương Trường An và cảnh sát khác không giống lắm, Vu Tử Thạc hiện tại cần xác định vài chuyện với hắn ta, hy vọng không phải như y suy đoán.

Người đàn ông ngồi trong xe hơn bốn mươi tuổi, cằm để râu, hần mở nắp chai nước ngọt, chai kiểu sành, thân chai có hình gấu trắng là ký hiệu của loại đồ uống mà người Bắc Kinh cũ uống từ nhỏ tới lớn. Sau xe là áo khoác ngoài của hắn, trong chiếc xe mở điều hòa, người đàn ông uống nước ngọt, vẻ mặt thoải mái.

“Ồ, chú Dương.” Vu Tử Thạc ngồi vào xe, đóng cửa. “Giúp tôi tra một người, Rank, cũng có thể là viết giản lược__ Máy bay của anh ta ngày mai sẽ đáp xuống sân bay quốc tế.”

“Cậu biết đây giống như mò kim đáy bể chứ.” Sắc mặt Dương Trường An vô cùng khó xử vỗ vai Vu Tử Thạc, lập tức cổ tay truyền tới cơn đau, xương cổ tay gần như bị sát thủ bóp nát, đồng thời, một ống tiêm rút xuống ghế sau.

“Xem nào, đây là gì? LSD? R-2?” Vu Tử Thạc chỉ súng vào cổ họng Dương Trường An, ánh sáng sắc bén thiêu đốt bùng bùng trong mắt.

LSD, tên đầy đủ là Lysergic-Acid-Diethylamide, tên hóa học là ‘Diethylamide Axit lysergic’, là chất gây ảo giác nổi tiếng. Tiêm quá liều thậm chí có thể dẫn tới tình thần thất thường chết đột ngột.

R-2, tên đầy đủ là Rohypnol, còn có tên là Roofies, tên hóa học ‘Flunitrazepam’, là thuốc an thần, thuốc ngủ khá mạnh, thuốc ngủ tác dụng bắt đầu nhanh, thậm chí dẫn tới mất ký ức tạm thời.

“Hôm đó ở trên xe tính lại tôi đã đoán có vấn đề ở đâu đó, sau đó khi tắm rửa tôi thấy trên cổ có lỗ tiêm, càng thêm xác định là ông nhân lúc tôi không đề ý hạ thủ.” Nước ngọt vị cam chảy xuống nền, những hạt bắn lên cửa sổ thủy tinh thì lấp lánh ánh sáng, hai người đàn ông trên xe cách nhau rất gần, khoảng cách thân mật như thế nếu để người khác nhìn thấy, rất khó không nảy sinh hiểu lầm. Đương nhiên, yêu cầu trước hết là súng trên tay Vu Tử Thạc không bị phát hiện.

“Cậu cảm thấy tôi đang hại cậu sao? Nếu vậy, hiện tại cậu đã chết rồi.” Dương Trường An nói không nhanh, khoe miệng nhếch lên độ cong tự tin, hẳn muốn biểu hiện bản thân không chột dạ, đáng tiếc vẫn không thể che giấu được khẩn trương.

“Vì ông biết hậu quả là cái gì. Mà tôi cũng biết ông đang diễn vai gì. Mau nói cho tôi biết ai thuê ông, và ông đã lấy đi cái gì.” Vu Tử Thạc cười nói, họng súng chuyển xuống khỏi cổ họng Dương Trường An, tới lồng ngực. Nguyên nhân y không hy vọng Giang Hằng và Dương Trường An gặp mặt thật ra rất đơn giản, Vu Tử Thạc gọi hẳn một tiếng chủ không phải gọi không. Đem so với Ford Klaus, Dương Trường An nguy hiểm hơn nhiều.

Dương Trường An nhìn sát thủ trước mặt, nụ cười không giống trước kia, tuy giọng nói vẫn ấm áp như trước, nhưng ánh mắt lại khiến người ta cảm thấy lạnh lẽo. Hẳn rất ít khi gặp phải người đàn ông nào có thể khiến hắn cảm thấy nguy cơ, nhưng về chuyện này hắn nhất định phải cân nhắc lợi hại tỉ mỉ, trước khi nghĩ ra đối sách, hắn cần phải tranh thủ thời gian, “Vai diễn? Kỹ thuật diễn của chú không tốt như thế đâu.”

“Tôi vẫn luôn cảm thấy gián điệp hai mang là vai diễn rất khó.” Vu Tử Thạc dứt khoát nói rõ, cho dù đã từng công tác trong CIA sản xuất đầy gián điệp, gián điệp hai mang cũng là nghề bị phi nhò nhiều nhất, CIA đã từng bình luận về nó thế này: “Đây là công việc chỉ có người bi ối vô sỉ mới có thể đảm nhận.”

Mà trên thực tế giả sử nếu không suy nghĩ đến độ trung thành, gián điệp hai mang kỳ thật là một trong những nghề nghiệp có hệ số khó khăn cao nhất, không chỉ nguy hiểm lớn, cân bằng lợi ích của hai chủ thuê cũng không dễ dàng, làm không tốt thì sẽ bị một bên xử lý.

“Cậu đang thảo luận về tình tiết phim ảnh với tôi à? Tôi phải thừa nhận, phương diện này chúng ta rất khác biệt.” Trong đầu nhanh chóng hiện ra một vài phương án, cuối cùng lại bị bản thân Dương Trường An phủ quyết, nếu Fay là sát thủ dễ bị phô diễn như thế, hẳn sớm đã nghĩ cách xóa sổ y. Không được, hắn nhất định phải suy nghĩ cái khác.

Đáng tiếc Vu Tử Thạc sẽ không cho hắn thời gian ngẫm nghĩ, họng súng đặt giữa tim Dương Trường An, trong giọng nói lộ ra sự lạnh buốt như lưỡi dao đâm tận xương, ánh mắt ngưng tụ, tia sáng sắc bén che giấu trong con ngươi màu hổ phách hoàn toàn lộ ra trước mặt Dương Trường An, “Tôi hỏi ông một lần cuối cùng, là ai thuê ông, ông đã lấy đi cái gì!”

Lần này sát thủ nói rất chậm, nhưng nghiêng chữ rất mạnh, nói rõ y không phải đang đùa, nếu còn suy tính trái phải thì hắn nhất định sẽ không có kết cục tốt. Đối với gián điệp hai mang mà nói quan sát sắc mặt là một trong những khâu quan trọng, Dương Trường An suy nghĩ thêm một lúc quyết định thả lỏng, “Tôi không biết thân phận của cô ta, thậm chí chưa từng thấy mặt mũi cô ta, nhưng tôi biết thủ đoạn của người phụ nữ này vô cùng cao minh.”

“Phụ nữ?” Vu Tử Thạc nhẹ nhuróng mày, nghi hoặc là vì, trong ký ức của y không tồn tại người phụ nữ như thế.

“Cô ta muốn tôi nghĩ cách làm cậu ngất đi, còn sau đó cô ta lấy đi cái gì, tôi không biết, cũng chưa từng xác nhận, cô ta sẽ không nói với bất cứ ai.” Súng được lấy ra, sát thủ ngồi lại chỗ cũ, mà Dương Trường An giống như đã quên mất vừa rồi xảy ra chuyện gì, vươn tay ra ghế sau lấy trong thùng giấy ra một chai nước ngọt, hạ cửa sổ xuống vài cm, đốt một điếu thuốc, hít một hơi, uống một ngụm, làn gió ngất quãng thổi vào mặt.

“Thực giác nói cho tôi biết người phụ nữ này chú ý tới cậu rất lâu rồi, cẩn thận chút, tôi nghĩ cô ta sắp tìm tới cậu rồi.” Lâm gián điệp hai mang nói được nhiều đây, tin rằng Dương Trường An đã nói toàn bộ những gì mình biết.

“Vây càng tốt.” Người phụ nữ có thể khiến Dương Trường An cảm thấy nan giải, Vu Tử Thạc thầm nghĩ y thật sự đã quen biết người phụ nữ như thế sao? Xem ra nhất thời không thể cho ra kết luận gì, không biết thì vừa đi vừa xem, đợi người phụ nữ đó tự tìm tới cửa vậy.

“Tôi sẽ điều tra Rank, tôi sẽ cho cậu tin tức.” Nói xong, Dương Trường An đặt chai rỗng sang một bên, khởi động xe.

Vu Tử Thạc mở cửa xuống xe, vừa đứng lúc Giang Hằng gọi điện tới, y mỉm cười ấn nút nghe. “Thế nào, nhớ tôi rồi?”

“Đây không phải là chuyện rất bình thường sao?” Chuyện liên lạc bị một bên đơn phương ngắt đứt đã không phải lần đầu tiên, Giang Hằng cảm thấy may mắn vì mình đã trở nên bình tĩnh như thế, nếu là trước đây, cửa sổ phòng máy chỉ sợ đã bị đối khóa rồi.

“Cho nên anh gọi cuộc điện thoại này để dụ dỗ tôi?” Vu Tử Thạc đi xuống dưới cầu, ánh mặt trời ấm áp rọi lên người y, giống như sơn thêm một tầng viền vàng quanh thân hình thon dài của y.

Q.3 - Chương 15: Yêu Hận Vương Mặc.

“Tôi hy vọng là vậy.” Giang Hằng liếc sang tình tiết cũ rich đang diễn ra trên màn hình, gương mặt cứng nhắc đột nhiên trở nên bất đắc dĩ, “Đáng tiếc là bạn gái trước.”

“Bạn gái trước của đại tác gia tôi tìm?” Vu Tử Thạc hiểu ý của Giang Hằng, khoé môi co giật một chút, theo như tiết tấu này, nói không chừng thật sự có thể ra một quyển sách, gọi là ‘Kịch cầu huyết làm sao viết thành’.

“Tôi truyền hình ảnh tới di động của anh.” Di chuyển con chuột chọn lựa hoàn tất, Giang Hằng đi tới cạnh bàn rót một ly cà phê, do dự một chút, lại cầm một bao khoai tây về trước màn hình, chuẩn bị thưởng thức một màn tiết mục lớn.

Bạn gái trước của vị tác gia này có một cái tên rất fashion__ Âu Dương Tô San, cho dù Giang Hằng kiến thức rộng rãi khi lần đầu tiên thấy, cũng không nên được cảm thấy bản thân liệu có tăng độ cận hay không cho nên nhìn lầm rồi. Cách ăn mặc của Âu Dương Tô San cũng thời thượng như tên của cô, áo khoác màu cầu vồng ống tay xòe, phối với khăn quàng cổ màu vàng chói phong cách Scotland, khiến người ta không thể không tặc lưỡi cho phẩm vị của vị tác gia nào đó.

Mà tư liệu của cô ta thì Giang Hằng vừa mới điều ra không tới ba phút, đã thấy cùng một gương mặt xuất hiện trong camera dưới lầu.

Neal vừa pha xong cà phê, rót ra bình siphon, chuông cửa liền vang lên, gần như cùng một thời gian khi Neal đi tới cạnh cửa, cửa mở ra. Tên nhóc tóc vàng thấy ngoài cửa là người phụ nữ cầm chìa khóa mỉm cười, hơi nhũn mảy, “Sớm biết vậy tôi nên bảo em để chìa khóa lại.”

“Đừng hiểu lầm.” Tô San cười lạnh một tiếng, đi thẳng vào trong nhà, “Anh xuất bản quyển sách đó, tôi đến hỏi anh tại sao làm như vậy.”

Đóng cửa lại, Neal đi tới cạnh tủ lạnh, lấy một túi sữa ra, tùy tiện đáp: “Tôi viết tiểu thuyết.”

“Anh cho rằng bị anh viết vào trong tiểu thuyết sẽ khiến người ta phải vui vẻ sao?!” Tô San nghiêm giọng chấp vấn, có thể từ vẻ mặt của cô đọc được cảm xúc tức giận, cô mở quyển tiểu thuyết trong tay, đọc ra tiếng, “Đặc điểm của cô ấy chính là giả vô tư, tuy có lúc sẽ khiến bạn cảm thấy rất ám áp, nhưng thật ra đều cần phải có hồi báo. Cô ấy ghét người tự đại, nhưng lại không hề phát giác đối với mặt đó của mình.”__ Tôi bỏ anh, anh tức giận nên viết về tôi thế này tôi còn có thể hiểu, nhưng quyển sách này anh viết khi chúng ta còn ở bên nhau, tôi không hiểu, sao anh có thể... hình dung về người yêu của anh như vậy!”

“Vì tôi thấy được chính là như thế, nhưng không ảnh hưởng tới việc tôi yêu em.” Neal nhìn Tô San ném quyển tiểu thuyết xuống đất, sự lạnh nhạt của cậu ta và phản ứng kịch liệt của Tô San tạo thành sự đối lập rõ ràng. Bất cứ ai nhìn một màn này, đều rất khó tưởng tượng được một nam một nữ này từng là người yêu thân mật.

“Bớt nói tới thứ tình yêu quý quai của anh đi!” Khoé mắt Tô San bắt đầu trào lệ, “Người bị anh yêu toàn bộ đều xui xẻo!! Tôi xui xẻo Tứ Lý cũng xui xẻo!”

Tứ Lý là người bạn gái trước cả Tô San, tuy Neal không biết tại sao cô lại quen Tứ Lý. Cậu ta rót sữa vào cà phê, dòng sữa trắng trộn lẫn vào cà phê, trong ly thoáng chốc gọn sóng như lụa. Neal không quay đầu, bình thần nói, “Em có thể đi, tôi không cản em.”

Một cái tát vang dội, tiếp theo là tiếng khóc kìm nén của Tô San, phụ nữ có lúc rất kỳ quặc, cho dù nguyện vọng được thỏa mãn cũng sẽ không vui. Neal không hiểu tại sao Tô San lại tức giận như vậy, cô muốn đi, cho nên cậu để cô đi, hình như đâu có gì sai?

“Tôi chịu đựng anh đủ rồi, Neal! Từ trước kia cho tới giờ, tất cả những gì anh nói đều là nói dối! Anh lợi dụng từng người bên cạnh anh để hoàn thành tiểu thuyết, nhưng lại nói... lại nói chúng ta là bạn bè, là người nhà?” Nói tới đây, Tô San trào phúng cười, “Tôi thật nghĩ không ra có ai có thể giả dối hơn anh!”

“Cho nên Tứ Lý rời khỏi anh, tôi cũng sắp rời khỏi anh, anh nên sống cô độc trọn đời! Vì anh căn bản không hiểu thế nào để yêu một người!” Hung ác ném lại câu đó, tay Tô San lục tung trong túi, cuối cùng run rẩy lấy ra chìa khóa cô vừa dùng để mở cửa, ném lại dưới chân Neal, trước khi đóng cửa cô còn không quên bỏ lại một câu nguyên rủa, “Nên sớm xuống địa ngục đi!”

Căn phòng trở lại an tĩnh, Neal xoa xoa gương mặt bị xưng lên, vẻ mặt không có gì biến hóa, bình tĩnh, hơn nữa thần nhiên.

Cậu ta uống cà phê, sau đó bưng ly đến bên lan can.

Dưới ánh tịch dương, ánh sáng yếu ớt chiếu rọi bóng người cô tịch trong phòng.

Giang Hằng nhìn bóng lưng cậu ta trong màn hình, bất tri bất giác thờ dài, hẳn cho rằng sẽ thấy một cuộc tranh chấp đáng cười, thậm chí đã nghĩ tới phải bình luận thế nào về chuyện này, nhưng tình tiết phát triển hoàn toàn vượt qua dự liệu của hắn. Hiện tại hắn hoàn toàn không biết nên nói gì mới tốt.

Vu Từ Thạc bên kia cũng trầm mặc thống nhất cùng Giang Hằng, trong mắt y thậm chí mang theo vẻ thương xót, còn về đang đồng tình tác gia, hay đồng tình người phụ nữ kia, thì không thể biết.

Khi Neal uống sạch cả phê trong ly, thì bầu trời đã hoàn toàn bị phủ màn đen. Chuông cửa lại vang lên, người tới là biên tập Triệu Ảnh, chiếc đầm dài cổ điển xinh đẹp chạm mắt cá, cô mang giày cao gót màu vàng, đi cộc cộc tới trước mặt Neal, dùng tay nâng cằm cậu ta lên, lại liếc mắt nhìn quyền tiểu thuyết bị ném dưới sàn, thăm thì: “Tô San tới?”

“Cô có chuyện tìm tôi?” Đẩy tay Triệu Ảnh ra, Neal cầm bình cà phê, bỏ vào bồn nước. Triệu Ảnh chu miệng, không bận tâm đến vết thương trên mặt Neal, “Hiện tại tôi có thể cười nhạo con mắt nhìn phụ nữ của cậu rất kém không? Tôi từng nói thế nào nhỉ, cô gái đó là một kỹ...”

“Triệu Ảnh!” Neal nghiêm giọng gọi tên đối phương, ngăn cản cô nói tiếp, “Cô tìm tôi có chuyện gì à?”

“Tôi nói sai sao? Làm loại chuyện này, không phải là kỹ nữ thì chính là thứ tiện hóa.” Đừng nhìn Triệu Ảnh vẻ ngoài văn nhả lịch sự, cô tuyệt đối là dạng nếu không mắng thì thôi, đã mắng thì mắng chết đối phương. “Neal, tôi nói cho cậu biết, mẹ nó cậu hề thấy cô gái nào xinh đẹp thì chuyện gì cũng tha thứ được! Tôi thì không, đừng để tôi gặp được cô ta, tôi sẽ cho cô ta hận không thể chui ngược vào bụng mẹ!”

“Cô cảm thấy cô ấy xinh đẹp sao?” Neal không tốt lành liếc nhìn Triệu Ảnh một cái. “Tôi không muốn thảo luận vấn đề này cùng cô, cô tìm tôi rốt cuộc có chuyện gì!”

Câu hỏi ngược này khiến Triệu Ảnh ngây ra, mấy người bạn gái mà Neal từng quen cô cũng đều biết, quả thật đều thuộc hàng tư sắc thượng thừa, cho nên cô luôn cho rằng Neal là hội viên của hiệp hội ngoại hình, hiện tại xem ra, không phải như vậy? Hít thở thật sâu, Triệu Ảnh lúc này mới bình tĩnh lại, cô tiến gần tai Neal, dùng giọng nói cực nhỏ nhanh chóng nói vài câu, sau đó thì bỏ đi.

“Bọn họ nói cái gì?” Lúc này, Vu Từ Thạc cũng trở lại, y tới cạnh máy tính, chỉ thấy Giang Hằng mở một phần mềm ra, “Xử lý phóng to âm thanh cần vài tiếng, bên anh thế nào?”

“Tôi nay có thể lấy được tư liệu của Rank, anh có đói không? Muốn ăn gì?” Vu Từ Thạc hôn lên mặt Giang Hằng, câu trả lời của y rõ ràng là tránh nặng tìm nhẹ, một bước bỏ qua tất cả những chuyện có liên quan đến Dương Trường An.

Giang Hằng không phải không phát giác được, nhưng sự chung sống thời gian này cũng khiến hắn hiểu được, sát thủ này trừ phần hoàn toàn vui vẻ bày tỏ ra, chuyện y muốn bảo mật cũng rất khó điều tra, “Tôi không đói, cơm tôi có thể đợi lát nói sau. Hiện tại nên để tôi hỏi, bên ngoài có lạnh không? Anh có cần nghỉ ngơi một chút không?”

Cuộc đối thoại của họ vì giọng điệu và vẻ mặt, mà trở nên không giống như cuộc nói chuyện thân mật giữa các cặp tình nhân, mà giống như kiểu thẩm tra có hỏi có đáp.

“Nghỉ ngơi? Anh muốn giúp tôi mát xa?” Lộ ra nụ cười gian xảo, tay Vu Từ Thạc ấn lên tay Giang Hằng.

Giang Hằng vòng ôm eo y, cắn lên hàu kết y, “Cẩn thận tay của anh, còn có vết mặt này của anh. Anh đang dụ dỗ tôi.”

“Tôi có sao?” Sát thủ cười vô tội, có lẽ y không tự phát giác, khi y mỉm cười thế này, rất dễ khiến người ta sinh hảo cảm. “Tôi cho rằng có người nói tôi nên tự phản tỉnh một chút.”

“Chính là hiện tại.” Đoạt đi đôi môi trước mặt, giọng nói thấp trầm trở nên ôn hòa, giữa khoảng không của nụ hôn, tay Giang Hằng len vào mái tóc Vu Từ Thạc, “Quả thật chủ nghĩa tự cao của anh quá nặng, gian xảo lại còn hủy hoại nghiêm trọng tam quan.” Nói tới đây Giang Hằng hơi ngừng một chút, rồi lại hôn lên cằm sát thủ. “Nhưng đều không ảnh hưởng tới chuyện tôi yêu anh.” (*Tam quan: nhân sinh quan, giá trị quan, thế giới quan.)

“Vậy thì đúng rồi, tuy anh là người thích nói chuyện vòng vo, tự cho là đúng lại cuồng không chế, nhưng tôi vẫn yêu anh.” Sát thủ nắm tay đối phương hồi ứng, hơi thở trong lúc thân mật dần biến loạn, thô nặng.

Bức tường sắt vô hình ngăn cách giữa bọn họ tựa hồ đang ngày càng mỏng đi, điều này hiển nhiên là thành quả cả hai cùng nỗ lực.

“Chuyện hôm nay khiến tôi có chút hiếu kỳ... viết tiểu thuyết để khiến người ta hận như vậy sao?” Thờ dốt nặng nề, Vu Từ Thạc ngược mắt nhìn Giang Hằng, Giang Hằng nâng mặt y lên, hôn lên đó, “Không có công việc không bị người hận. Thử nghĩ tới chuyện chúng ta làm đi.”

Đôi môi hôn lên gương mặt di chuyển đến phần cổ, kỹ xảo của Giang Hằng vẫn tốt như trước, Vu Từ Thạc nhẹ hừ một tiếng, thu lại vòng tay ôm vai đối phương. “Chúng ta? Chúng ta luôn làm rất tốt.”

“Anh nói không sai.” Cánh tay vò tung mái tóc của đối phương, Giang Hằng ôm mạnh người đang đè lên mình vào lòng.

Tuy nói như thế, nhưng công việc cứu giúp nguy hiểm giống như đi lại trên sợi dây thép mắc trên cao, sự hợp tác chính là một màn diễn xuất hoàn mỹ. Nhưng chỉ cần hơi chút sai sót, thì sẽ vạn kiếp bất phục, về điểm này cả hai đều biết rõ.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 16: Ai Có Thể Chia Sẻ.

Tư liệu lấy được từ chỗ Dương Trường An cho thấy, Rank__ Rank Frick, đàn ông da trắng 33 tuổi, từng là kẻ buôn bán ma túy. Cái gọi là lấy tài liệu có thể là có liên quan đến kinh nghiệm buôn ma túy, nhưng cũng không thể phủ nhận khả năng giao dịch ma túy tồn tại. Trải qua ngày như vậy, Vu Từ Thạc và Giang Hằng đạt được nhận thức giống nhau, đó chính là bọn họ không hoàn toàn hiểu vị tác gia nào đó.

Không khí màu kim loại với khí do chất đốt tạo ra, phát ra tiếng vang trầm muộn, Giang Hằng đặt ly lên bàn, “Rất tốt, anh có thể trở về.”

“Nhớ tôi?” Vu Từ Thạc cười nhẹ, tay nắm chặt súng ở eo, răng cắn chặt họng súng, trước nó được găng ống tiêu thanh.

Tiếng máy móc lạnh lẽo nhắc nhở Giang Hằng chuyện đang xảy ra, nhưng hắn không định hỏi, vì thế hắn không bình luận gì, “Còn chưa nhớ tới mức anh đi cho chủ nhà một chút cảnh cáo thì liền phát cuồng.”

Ngón tay sờ sờ cảm cười lạnh, xem ra Giang Hằng rất rõ ý muốn làm gì, mở nắp sau lấy một túi đồ ra, bên trong là súng bắn tỉa, ống ngắm, đạn, kính viễn vọng... còn có dây thừng. Kiểm tra xác định vật phẩm đầy đủ, sát thủ kéo dây kéo của chiếc túi du lịch màu đen, khoác ra sau lưng đi lên toàn nhà trước mặt.

Neal vừa pha xong bình cà phê thứ ba trong hôm nay, Triệu Ảnh trước khi đi còn không quên dặn dò cậu, số lượng cà phê cậu uống mỗi ngày đã quá liều từ sớm. Chuyện này cậu đương nhiên biết, nhưng rất khó thuyết phục mình uống ít một chút.

“Không bằng bắt đầu từ đây là được.” Nụ cười ma quỷ, ánh mắt nhắm vào ống ngắm khẽ lạnh, Vu Từ Thạc bóp cò súng.

Lập tức, viên đạn xuyên qua cửa sổ thủy tinh, để lại lỗ đạn và vết mạng nhện, trên bàn, bình cà phê bị bắn nát báy. Trong những mảnh thủy tinh vỡ là cà phê chảy lan, khói trắng bốc lên, vị đắng chát lan tràn trong không khí.

Neal kinh ngạc đồ một thân mồ hôi lạnh, rút con dao găm cạnh chân móc viên đạn ghim trên bàn ra, viên đạn bị cậu móc ra. “Đây là...”

Đây không phải là vì lấy mạng người, nếu là vậy, hiện tại cậu sẽ không còn đứng ở đây. Đe dọa sao? Nhưng lại không có nội dung mang tính thực chất, so với việc dùng thư hoặc hình đe dọa, rất khó đoán ra là do ai làm.

Neal không dám lại gần cửa sổ, điện thoại thì cậu đang cầm trong tay, nếu hiện tại báo cảnh sát, hoạt động sắp tới nhất định bị giám sát, bên cạnh có cảnh sát đi theo, cũng không thể nào gặp mặt đối tượng như Rank Frick. Cố vững tinh thần đi tới cạnh loa, vừa định mở công tắc, nút gạt điều chỉnh âm lượng lại bị bắn trúng.

“Đây thật sự là nằm cũng trúng đạn được...” Luyến tiếc nhìn lỗ đạn trong tình trạng rỉ điện trên loa, day điện bị đứt phát ra tia sáng lam, Neal thờ dãi, lại quay sang cửa sổ, lỗ đạn lưu lại trên cửa thủy tinh để gió lùa vào, thổi mái tóc màu vàng của cậu.

Vu Từ Thạc mỉm cười báo lại những gì xảy ra, y thu súng, trở lại chỗ ở chỉ mất không tới 15 phút. Chủ nhà trên lầu chỉ sợ không thể nghỉ được vừa rồi người uy hiếp mình lại là khách trọ bên dưới.

“Để tôi xem thử anh còn bắn trúng cái gì? Tập văn kiện, tủ sách, bàn chữ...” Giang Hằng chuyển đổi ống kính quay cảnh tượng trên màn hình, nhìn kỹ từng cái. “Cậu ta rất bình tĩnh, nếu là người bình thường, sớm đã chạy khỏi phòng.”

“Lá gan không nhỏ, nếu không cũng sẽ không lén hẹn với kẻ buôn ma túy.” Phong cách của vị tác gia này khiến Vu Từ Thạc nhớ tới ký giả chiến trường, đối diện với mưa bom bão đạn vẫn không sợ hãi, giá trị tin tức đối với họ mà nói đã sớm vượt qua an nguy của bản thân. “Sáng nay ngủ dậy tôi còn đang nghĩ, lúc nào chúng ta có thể trở về New York?”

“Sẽ không quá lâu, việc thu thập tư liệu về nhà họ Ngụy đã sắp kết thúc, trưa ngày mốt Ngụy Viễn sẽ đáp xuống Bắc Kinh.” Giang Hằng ném văn kiện trong tay qua, được Vu Từ Thạc đón lấy, mở ra, thanh niêm tóc đỏ cười rục rờ bên trong, khoe môi lộ ra chiếc răng khểnh đáng yêu. “Đưa con thứ tư của nhà họ Ngụy?”

“Ngụy Cận trước nay theo kiểu ta thích ta làm vô cùng, không ai quản được cậu ta, hiện tại thường trú ở Tây Tạng và đường biên cảnh nội Mông Cổ, kinh doanh buôn lậu vũ khí. Mà tôi đã điều tra phát hiện, bất luận giao dịch dầu khí Trung Đông hay người xử lý buôn lậu vũ khí, đều là Ngụy Viễn.” Giang Hằng hàm ý tựa hồ phiền phức mà nhà họ Ngụy dính lấy lần này không tránh khỏi liên can đến Ngụy Viễn và Ngụy Cận, giao dịch vũ khí và dầu khí... quả thật đáng để người ta suy xét.

“Cũng chính là nói, Ngụy Viễn có vẻ như đóng vai trò trợ giúp Ngụy Linh, thật ra thì không phải vậy, anh ta luôn là nhân vật quan trọng bên trong.” Vu Từ Thạc khép mắt lại, chìm vào trầm tư, quả thật, Ngụy Linh làm người quá mức chính trực, có lẽ những giao dịch ngầm này anh ta cũng bị che giấu. Ngụy Phong sống quá tự do thoải mái, sớm đã cắt đứt với sự nghiệp của nhà họ Ngụy. Như vậy người có thể đứng sau lưng thao túng giao dịch buôn lậu vũ khí và dầu khí, chỉ còn lại người cha Ngụy Thúc, Ngụy Viễn và Ngụy Cận.

Ngụy Thức mưu kế sâu xa, lại thêm Ngụy Viễn cẩn thận vô cùng, Ngụy Cận thì hành động hùng hực khí thế, quả thật đủ để khiến những hạng mục ngầm của tập đoàn Hàng Minh được làm thuận lợi trôi chảy.

“Khi mới tới Bắc Kinh tôi đã có suy nghĩ như vậy, có người đang giăng mê hồn trận, để chuyển lực chú ý sang người khác.” Ngụy Phong và Ngụy Lĩnh đứng trên bục bị mọi người chú mục liên tiếp gặp nguy hiểm, ba người còn lại trong thế giới ngầm thì không chút tổn thương. Ngụy Viễn và Ngụy Cận luôn có hành tung khó nắm bắt, chỉ dựa vào điểm này không thể không nói Ngụy Thức rất cáo già, ông xây dựng cơ chế vận hành này rất khó bị người ngoài vạch trần.

“Chuyện vận hành của tập đoàn Hàng Minh nhất định có được sự ngầm cho phép của chính phủ Trung Quốc, nhưng khai thác dầu khí và buôn bán vũ khí lại cản trở đường tài lộ của một vài người.”

Nguy cơ chắc đến từ lực lượng chính trị của nước khác, có người muốn nhờ vào chiến tranh để giành lợi ích, tập đoàn Hàng Minh cướp việc làm ăn của họ. Vu Từ Thạc sờ cằm, nhủ mấy nghĩ, gọi ra một cái tên: “Levi Ansel.”

“Có thể.” Lúc đó bọn họ thỏa hiệp Levi sẽ phá hủy phòng thí nghiệm, người đứng sau màn thao túng phòng thí nghiệm tàn khốc đó đến từ chính phủ Mỹ, bọn họ muốn tự đạo diễn màn không bỏ sinh hóa tập kích, mượn việc đó để phát chiến tranh, tiêu thụ vũ khí, không chỉ như vậy, một khi khai chiến, tranh giành tài nguyên quốc gia Trung Đông, lĩnh đạo giao dịch dầu khí rõ ràng cũng bị liệt vào chương trình.

Giả thiết người khơi lên vụ này và người đứng sau màn kế hoạch phòng thí nghiệm là cùng một bọn, vậy Vu Từ Thạc chắc phải trở về New York hỏi Levi một chút, xem hắn có biết thêm tin tức gì không.

“Levi đang trên đường tới Trung Quốc, tôi đã gọi một lời mời nho nhỏ tới anh ta.” Xem ra Giang Hằng đã sớm dự liệu được tình huống này, tuy gương mặt cứng nhắc cự tuyệt lộ ra bất cứ chi tiết nào về chuyện này, nhưng bọn họ đều biết, hiện tại tình báo của Levi đối với họ mà nói rất quan trọng.

Bọn họ được mời tới đây, tuyệt đối không phải là trùng hợp đơn thuần như vậy. Từ cạnh tranh xí nghiệp phát triển tới đối lập hai nước, hiện tại thành viên của nhà họ Ngụy đã tập trung đủ, chính là thời cơ then chốt, để phát động toàn thân.

“Gần đây anh nhạy bén tới kinh ngạc.” Cho dù hiểu cách làm sấm giật gió cuốn của Giang Hằng, nhưng mỗi chuyện Giang Hằng làm trong thời gian này đều đi trước y, loại cảm giác bị người từ sau áp bách thật kỳ quái, Vu Từ Thạc rất khó hình dung rốt cuộc là tốt hay xấu.

“Không phải khả năng thực hiện của tôi mạnh lên, mà là anh chậm lại.” Giang Hằng đưa một ly cà phê cho y, khi Vu Từ Thạc nhận nó, hắn đột nhiên buông tay, chống lên bàn nhảy vọt lên, khuỷu tay nhắm vào cổ họng đối phương, rồi đáp xuống đất cách đó không quá hai cm. Ánh mắt Giang Hằng đột nhiên trở nên tối đi, giọng điệu nói chuyện cũng trở nên lạnh lẽo. “Anh có tâm sự.”

“Không có.” Đẩy tay đối phương ra, nụ cười trên mặt Vu Từ Thạc lập tức nhạt đi, híp mắt lại lộ ra tia sáng lạnh bén ngót. Quả thật, y gặp một vài vấn đề, đầu tiên, bối cảnh không lộ sau lưng nhà họ Ngụy có phải đáng để người ta chấp nhận nguy hiểm tới mức không cần phải suy nghĩ lại, thứ hai, y rất đề ý ‘người phụ nữ’ mà Dương Trường An nhắc tới. Trước khi làm rõ hai chuyện này, y không thể không thả chậm nhịp độ của mình.

“Không có? Anh cứ nhiên định nói dối trước mặt tôi? Rất tốt.” Giọng điệu vô cùng châm chọc, làm Giang Hằng không vui không phải là nội dung của lời nói dối, mà là hành động nói dối của sát thủ.

“Tiểu thuyết gia đó chọn nói sự thật, nhưng kết quả thế nào?” Nghiêng người né tránh nắm đấm của đối phương, cả hai xẹt qua nhau, đứng ổn lại. “Không phải tất cả mọi chuyện chỉ cần dựa vào thẳng thắn là có thể giải quyết.”

“Chuyên ngành chính của anh tại đại học là cách chuyển vấn đề sao? Đây là hai chuyện khác nhau.” Cản lại cái chặt tay, Giang Hằng bẻ ngược cổ tay Vu Từ Thạc. Tay rảnh thì ấn lên đầu gối vừa bật tới của đối phương, cánh tay Vu Từ Thạc gõ lên bụng Giang Hằng. “Đây đương nhiên là hai chuyện, không phải mỗi người đều có thể lấy được hai bằng học vị đại học Munich (thành phố miền nam nước Đức).”

“Tên này!” Giang Hằng thấy vấn đề bị né tránh càng lúc càng xa, tức giận bùng lên trong mắt, nhiều loạn đay mắt phẳng lặng như nước hồ. Dưới cảm chịu phải một đòn, sát thủ phun ra một ngụm máu, cười lạnh. “Anh muốn bức hỏi đến lúc nào? Tôi không thể có chuyện không muốn nói sao?”

“Có thể.” Quan sát biểu tình của đối phương, Vu Từ Thạc không phải chưa từng cố ý che giấu chuyện gì, nếu y không định mở miệng, bức hỏi cũng sẽ không có bất cứ thu hoạch thực chất nào, ngược lại không bằng đợi tới khi y bằng lòng mở miệng.

Không ngờ Giang Hằng thả lỏng dễ dàng như thế, Vu Từ Thạc cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng y chỉ dùng mu bàn tay lau đi vết máu bên khóe miệng, chỉnh lại quần áo bị rối, cười nhẹ, “Này, tôi không phải cố ý che giấu. Mà chuyện này tôi cũng đang điều tra, đợi tôi làm rõ đầu đuôi, tôi nghĩ tôi sẽ nói với anh.”

“Dưới tiền đề không nghiêm trọng, anh sẽ nói với tôi, tôi nghĩ anh là ý này đúng chứ.” Giang Hằng không vui cười một tiếng, ngồi xuống sô pha, cuối cùng nói: “Trên đời này có người mà anh có thể tin tưởng, nguyện ý để anh ta cùng anh chia sẻ tất cả không?”

Giang Hằng nhìn Vu Từ Thạc, Vu Từ Thạc cũng nhìn Giang Hằng, phát ra tiếng cười bí hiểm, “Vậy còn anh thì sao? Chuyện bản thân không làm được thì dùng tới yêu cầu tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 17: Quan Hệ Con Tin.

Rank Frick giống y như những con nghiện khác, mái tóc màu vàng đậm bị chải hết sang một bên, phần tóc rũ xuống che đi nửa gương mặt hần, vì sửa soạn sơ xài, bốn phía quanh miệng hần đã lúng phúng râu. Con mắt màu lam đục ngầu, vô thần, cánh tay đặt trên bàn khó thể giữ được bình tĩnh, không ngừng gập đi gập lại tờ giấy trong tay.

Ngồi đối diện nhau, Neal và Rank mặt đối mặt, hơi thở khi hai mắt giao nhau phóng ra tuyệt đối không phải dạng bạn tốt, trong không khí lưu chuyển cảm giác áp bách đông cứng, khiến người khác không dễ buông lỏng.

“Xem tôi điều tra được gì ở quán bar này? Tên đầy đủ của Neal.” Vu Tử Thạc xác nhận chữ ký trên tờ hẹn, nhẹ cong môi, “Neal Koren, không ngờ cậu ta và vị FBI mà chúng ta quen biết có cùng họ.”

“Chắc là trùng hợp, dù sao đây chỉ là bút danh.” Giang Hằng mở bản danh sách tác phẩm của Neal ra, chỗ tên tác giả quả thật là Neal Koren.

“Này, bạn học cũ, cậu giúp tôi đi, tôi thật sự không còn chỗ đi rồi, tôi...” Rank nắm chặt mép bàn, dùng giọng nói cầu khẩn nói với Neal, trong mắt hần lóe lên đau khổ.

Vu Tử Thạc ngồi sau quầy bar cảm lý lên, bảo vệ quán bình thường vì ‘thân thể không khỏe’, cần có người thay hần làm việc. Sát thủ lấy khăn mềm lau quanh ly whisky tới không còn một hạt bụi, nhẹ giọng nói: “Xem ra chúng ta đoán sai rồi, Neal và Rank đã quen nhau từ sớm.”

“Rank, tôi không có tiền để cho cậu.” Neal chào nữ phục vụ vừa tới, gọi hai ly tequila, mới nói tiếp, “Tôi đã cho cậu ba mươi ngàn, để cậu tới sở cai nghiện...”

“Tôi có hết sức rồi!” Tiếng kêu đau đớn ngắt lời Neal, ngũ quan của Rank vì lên cơn nghiện mà uốn éo. “Là bọn họ! Bọn họ cưỡng ép tôi!!” Giọng nói bén giọt của Rank, nghe như ai than.

“Bọn họ cũng cưỡng ép cậu đi buôn thuốc phiện? Tôi thấy không hẳn vậy.” Neal nhướn mày lên, xem ra cậu ta hoàn toàn không nhìn tới đau đớn của Rank.

“Tôi cần tiền... tôi cần tiền... Neal...” Thuốc phiện thật sự là thứ kỳ quái, cảm giác khi bạn đạt được nó rất tốt, khi không có nó, thì ngay cả tôn nghiêm cũng trở nên không đáng nhắc tới. Vượt qua chiếc bàn, Rank nắm chặt cổ tay Neal, hần kích động tới mức nước mắt cũng chảy xuống, “Giúp tôi... đứng rồi, giúp tôi hỏi thử Tô San, nó nhất định sẽ cho tôi mượn tiền, nhất định là vậy!”

Cái tên Tô San này vừa nói ra, trừ Vu Tử Thạc và Giang Hằng đang theo dõi toàn bộ ngạc nhiên ra, vẻ mặt của Neal cũng thay đổi. Thiếu niên vừa rồi còn bình tĩnh mỉm cười giờ sắc mặt đã hoàn toàn đen đi, cậu vỗ mạnh bàn đứng lên, phát ra tiếng vang, cao giọng nói: “Cậu bảo đảm với tôi cậu sẽ cai nghiện, cai cờ bạc, tôi cho cậu mượn tiền, kết quả chỉ để giúp cậu kéo dài hành vi của cậu. Sau đó cậu sẽ đáp ứng Tô San cái tà quy chánh, cho nên tôi mới đáp ứng cậu giúp cậu chăm sóc cô ấy, nhớ chứ? Rank!”

“Tôi hình như nghe được cái gì rồi, Giang Hằng.” Bỏ đá vào ly, Vu Tử Thạc nhỏ giọng nói vào tai nghe. “Neal thay Rank thu thập tàn cục, Tô San lại hiểu lầm cho rằng Neal yêu cô ta.”

“Thật là bí mật không thể nói.” Đầy gọng kính trên sống mũi, Giang Hằng chớp mắt, “Hiện tại ngài muốn thế nào? Anh Rank của chúng ta bất cứ lúc nào cũng có thể làm ra vài chuyện.”

“Tôi... xin lỗi!” Rank run run rẩy rẩy thu tay về, từ vẻ mặt của hần, có thể thấy hần cũng bị cảm xúc tự trách của mình giày vò. “Neal, tôi không muốn tổn thương bất cứ ai, nhưng cậu nhất định phải giúp tôi...”

“Giúp? Cậu còn muốn tôi giúp thế nào? Cùng cậu đi cướp ngân hàng?” Neal cười chế nhạo, nghiêng đầu đi. Rank dứt tay vào túi áo khoác, để lộ nửa khẩu súng. “Cùng tôi bắt cóc Tô San, cha nó có tiền...”

“Cậu điên rồi!” Cánh súng màu đen khiến huyết dịch con người đông lại, Neal cảm thấy nghẹn họng vì kẻ hoặc vô si của Rank, “Vì mua thuốc phiện, cậu muốn bắt cóc em gái ruột của mình?”

“Đây đều là Tô San sai, dựa vào cái gì mà nó có thể đi theo mẹ tới Trung Quốc, nó có thể có một người cha tốt! Mà tôi thì lại có một người cha mỗi ngày ngược đãi tôi, đánh bạc hút chích!”

Lên cơn nghiện khiến người điên cuồng, Rank đã bắt đầu trút hết tất cả những điều không công bằng mà mình phải chịu quy kết lên người Tô San.

Sau khi cha mẹ của Rank và Tô San ly hôn, Tô San theo mẹ, tái giá cho một người đàn ông Trung Quốc họ Âu Dương, mà Rank theo cha ở lại Mỹ. Chỉ có thể nói Tô San thật sự rất may mắn, cha dượng của cô là một người làm ăn có quy củ, không giống dạng khốn nạn như cha ruột của cô.

“Tử Thạc, anh phải khống chế hiện trường một chút.” Giang Hằng điều chỉnh ống kính camera đến quán bar, “Trạng thái tâm lý hiện tại của Rank không được bình tĩnh, hiện tại bất cứ chuyện gì kích động hần cũng có thể dẫn tới thần kinh tác loạn, sẽ tấn công lung tung người trong quán bar.”

“Không cần trong thời gian làm việc lại gọi tên người khác.” Sát thủ rút xong hai ly rượu mạnh, để lên mâm, nhìn phục vụ bưng chúng đi. “Tôi thật sự muốn xem thử Neal sẽ chọn thế nào. Không phát giác sao, vị tác giả này từ đầu tới cuối đều nói dối về chuyện với Âu Dương Tô San, cậu ta nói cậu ta yêu cô ta, hiện tại chúng ta đều biết không phải như thế. Nếu hệ thống liệt ra số hiệu của cậu ta, là vì cậu ta có thể trở thành tông phạm chứ?”

“Tôi đã nghe nói rồi, Neal. Hiện tại cậu đang rơi vào thời kỳ sáng tác ứ đọng, mà tôi biết cha của Tô San gần đây mới có một khoản tiền lớn, chúng ta có thể chia đôi, cậu có thể cầm tiền tuyên truyền cho quyển sách mới của mình, thoát khỏi khốn cảnh. Tôi cũng có thể tính toán cuộc sống còn lại của mình, tôi có thể trôi qua nửa đời còn lại thật đặc sắc.” Rank càng nói càng kích động, cầm ly rượu trên mâm, uống một hớp lớn, coi như cũng có chút hòa hoãn triệu chứng lên cơn nghiện, “Cậu có thể làm được, Tô San nó rất tin cậu.” Rank đặt di động trước mặt Neal. “Cậu chỉ cần gọi điện cho nó, nói cậu nhớ nó, nó sẽ lập tức chạy tới gặp cậu. Còn lại thì tự nhiên tôi đã tính toán xong.”

Neal ôm tay nhìn hần, không nói một lời, giống như đang suy ngẫm gì đó.

“Dò, cậu còn do dự cái gì, hiện tại cậu cần làm chẳng qua là động tay chút, gọi điện thoại thôi.” Rank cảm thấy lời khuyên của hần có tác dụng, nên càng cố sức xúi giục Neal.

“Rank, tôi đang nghĩ...” Dưới ánh mắt chăm chăm nóng bức của Rank, cuối cùng Neal ngược mắt lên nhìn hần.

“Cậu không cần nghĩ quá nhiều, tôi đã an bài thỏa đáng, cậu không cần lo lắng sau này!” Rank nói, thậm chí còn như khích lệ vỗ vai Neal.

“Không, tôi đang nghĩ, tạo ra cậu của hiện tại, rốt cuộc là sai lầm của ai.” Trong mắt Neal hiện lên vẻ xót thương, cậu xải hai tay ra, chậm rãi nói: “Là bản thân cậu? Gia đình? Cha mẹ cậu? Hay là xã hội? Chính phủ? Hoặc tất cả.”

“Cậu có ý gì?” Phát giác được thẳng thót tóc vàng giống như không muốn tiếp nhận cách làm của mình, tay Rank lại nắm chặt khẩu súng trong túi.

“Tôi hiện tại rất cần tiền, nhưng tôi sẽ không giúp cậu phạm tội, Rank.” Neal mỉm cười, giọng điệu trả lời đối phương rất bình tĩnh, thản nhiên. “Tôi cũng sẽ không để cậu có cơ hội tổn thương Tô San.”

“Thôi đi, đừng nói với tôi cậu thật sự yêu nó, nó chẳng qua là một con điểm tựa cho là đúng.” Rank còn cho rằng Neal đang nói đùa, lắc đầu, giọng nói trở nên chế nhạo cực điểm.

“Cô ấy quả thật tự đại một chút, nhưng cô ấy không phải người xấu. Đương nhiên cậu cũng không phải, tôi phải đi rồi, Rank, sau này không cần gặp lại.” Rút tất cả tiền trong túi nhét vào tay Rank, Neal đứng lên, đi về hướng cửa ra vào.

“Đợi đã, đứng lại.” Họng súng cứng ngắc chỉ vào lưng Neal, vẻ mặt trào phúng của Rank giống như được phủ lên một tầng bóng râm, “Tôi thật không dám tin, bạn tốt quen biết nhiều năm lại phản bội tôi...”

“Cậu không muốn giúp tôi hện Tô San ra, được, tôi không miễn cưỡng.” Rank đi lại gần Neal một bước, dùng thân thể ngăn chặn ánh mắt người khác, tiếp tục nói: “Cậu biết, có lúc tôi rất tưởng niệm thời đại học, lúc đó cả ngày trời luôn rất xanh, gió luôn rất ấm... chúng ta cùng đá bóng trong buổi chiều nắng gió tươi đẹp, đồ đầy mỡ hôi. Tô San sẽ ngồi bên cạnh đó nhìn chúng ta, cười khanh khách. Tối đến, chúng ta cùng đi uống bia, thả sức vui đùa, từ lượng của cậu không tốt, tôi sẽ cõng cậu về ký túc xá. Mỗi đêm lên cơn nghiện, sự hoài niệm của tôi càng sâu thêm. Tôi thường nghĩ, bắt đầu từ lúc nào tất cả đã thay đổi rồi?”

“Tôi sẽ không tổn thương Tô San, nhưng tôi thật sự không thể không có tiền.” Rank không khổng chế được bắt đầu ghen ngào, đây giống như một màn hí kịch không thể nói rõ thị phi đúng sai. “Bắt đầu từ hiện tại cậu là con tin của tôi, có cậu ở đây, tin rằng Tô San không thể không tới. Đợi tôi có tiền rồi, tôi sẽ thả hai người đi.”

“Cậu biết không, Rank, tôi đã sớm đoán được cậu sẽ trở lại tìm tôi, lại thông qua tôi quấy rầy cô ấy, cho nên tôi đã làm một chuyện.” Neal đột nhiên quay lại, nhếch miệng cười với Rank.

Rank chăm chú nhìn mặt Neal, nắm chặt khẩu súng. “Cậu làm gì với nó?”

Cảm giác trầm mặc nghẹt thở luẩn quẩn xung quanh, Giang Hằng nhìn chăm chú vào màn hình bắt giác siết chặt nắm tay, Vu Từ Thạc lặng lẽ lên đạn.

Mái tóc vàng nhạt sáng lạn của Neal nhẹ phát phơ dưới làn gió điều hòa, khóe mắt hơi nhếch lên tạo cảm giác xảo trá, con mắt màu lam phát ra hơi lạnh, tiếng cười xảo quyệt vang lên: “Tôi khiến cô ấy hận tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.3 - Chương 18: Quy Tắc Thương Giới.

Một câu phát ra khiến không khí trong quán lại hạ độ, Rank hoàn toàn ngây ra, ngón tay hần vẫn đang đặt ở cò súng, “Không thể, tôi không tin cậu là người như thế! Trên thế giới sẽ không có người như vậy!”

“Đi tự thú đi, Rank, đến sở cai nghiện, cậu có thể bắt đầu lại.” Neal nhủ mày, tay nhẹ nắm cứng súng màu đen. Rank nhìn hòng súng chậm rãi nâng lên, nghiêng rỗng nói: “Cậu sai rồi, Neal, tôi đã không còn cơ hội để bắt đầu cuộc đời thứ hai nữa!”

Con mắt màu lam của Neal xẹt qua tia ám quang, khi cậu đột nhiên kéo cổ tay Rank, viên đạn bay ra khỏi hòng súng, sượt qua vai cậu. Đồng thời, cậu có thể cảm giác được thân thể Rank truyền tới rung động kịch liệt, máu đỏ tươi nhiễm đỏ lồng ngực Rank.

“Rank!!” Neal thất thanh la lên.

Hòng súng trong tay Vu Từ Thạc đứng sau quầy bar vẫn còn đang bốc khói, y nhét súng ra sau eo, lấy chiếc mũ màu đen trên đồ mặc áo xuống, đội lên đầu, đi ra ngoài.

Thoáng chốc đi ngang qua, y thấy tên nhóc tóc vàng siết chặt nắm tay, giọng nói phần nộ lại đè nén. “Cậu ấy vốn có thể cứu được, có thể thay đổi, nhưng anh lại giết cậu ấy!”

“Thật đáng tiếc, cậu ta không thể, cậu ta đã xong rồi.” Về mặt dưới mũ không thể phân tích được, sát thủ dùng giọng nói lạnh lẽo tường thuật sự thật.

Thân thể Rank mất thăng bằng ngã xuống đất, vết thương sau lưng không ngừng chảy ra dòng máu nóng hổi. Neal ngồi xổm dưới đất, nắm chặt cánh tay đang lạnh dần của Rank, nhẹ giọng thăm thi. “Tôi cũng rất hoài niệm lúc đó, Rank.”

“Xin lỗi, Neal, thật ra, là tôi, là tôi phản bội tất cả mọi người.” Mất máu quá nhiều khiến môi Rank tái nhợt, hân đầu đón hít hơi, khoe mắt không ngừng trào lệ, “Xin đáp ứng yêu cầu tùy tính cuối cùng của tôi... đừng để Tô San biết, đừng để nó biết nó có một người anh như thế, đừng để nó càng thêm bi thương...”

“Được, tôi đáp ứng cậu.” Neal vẽ một chữ thập trước ngực Rank như cầu nguyện, nắm tay đối phương chặt hơn, giọng nói có chút nghẹn ngào: “Nếu không có cách nào bắt đầu lại bi thương này, sau này không cần nói nữa.”

“Neal, này, còn nhớ cậu vẫn luôn là nhà tiên đoán trong số chúng ta, cậu nói đúng...” Ho khan ra máu, Rank nắm lại tay Neal, nhắm hai mắt lại, dùng giọng nói yếu ớt nói bốn chữ cuối cùng, “... Sau này không gặp.”

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên, ngoài quán bar được giăng sợi dây vàng, Vu Từ Thạc đứng trên tầng hai tòa nhà đối diện, thông qua kính viễn vọng nhìn hiện trường. Người trong quán bar đều bị kéo ra ngoài thăm vấn từng người, là đội của Dương Trường An, không tới nửa tiếng, Âu Dương Tô San cũng nghe tin chạy tới.

“Anh... Anh làm gì với Rank vậy hả?! Anh hận anh ấy đến thế hận tôi đến thế sao?!” Gương mặt trang điểm bị nước mắt làm nhòe, Âu Dương Tô San kéo cổ áo Neal lay lắc không ngừng. Đầu Neal từ đầu tới cuối chỉ nghiêng về một bên, vết thương bị đạn quẹt trên vai cậu vẫn chưa ngừng chảy máu.

“Neal Koren! Trả lời tôi!” Tô San tuyệt vọng gào lên, không có gì phải lạ, cô gái này vừa mất đi thân nhân của mình. Áo sơ mi của Neal bị xé rách, ánh sáng tịch dương hoàng hôn chiếu rọi gương mặt âm trầm của cậu. Thái độ không nói một lời này của cậu, ngược lại kích động cảm xúc của Tô San. “Anh rốt cuộc vô tâm vô phê tới mức nào?! Anh của tôi lẽ nào có lỗi với anh sao?! Anh bảo anh ấy về nước trị liệu, kết quả lại hại chết anh ấy! Hung thủ giết người! Anh là hung thủ giết người!!!”

Khi cảnh sát nghiêng rỗng nghiêng lợi kéo Tô San ra, cô vẫn không ngừng nguyên rủa: “Tôi thật hối hận không sớm nghe lời Tứ Lý! Cùng người như anh ở chung thì sẽ xui xẻo! Vì trong lòng anh không có yêu!! Người đàn ông ích kỷ lãnh khốc như anh sớm muộn cũng sẽ xuống địa ngục!!”

Lúc này, trong đám người đột nhiên xuất hiện một bóng dáng, đi thẳng tới chỗ Âu Dương Tô San. Neal nhận ra được đó là Triệu Ảnh, vừa muốn gọi cô lại, đã bị cảnh sát ngăn cản. “Làm phiền cậu đi theo chúng tôi về cục thẩm án.” Vị cảnh sát trẻ tuổi nhìn cậu, đột nhiên ngừng lại, “Này, vai cậu đang chảy máu, không sao chứ?”

Triệu Ảnh nhanh chóng tới trước mặt Tô San, không thêm nói năng gì đã nhấc tay cho cô hai bạt tai. Đầu đón nóng rát lan trên mặt, Tô San kinh ngạc nhìn Triệu Ảnh, “Cô là cái thứ gì đây?”

“Tôi là biên tập của Neal.” Triệu Ảnh lạnh lùng chỉ Neal. “Rất đau sao? Người nhà cô chết rồi, cô rất hối tiếc, nhưng cũng xin cô nhớ cho rõ, cậu ta là người của tôi, cô dám tổn thương cậu ta, thì đồng nghĩa với việc tát vào mặt tôi!”

Có thể là vì biểu hiện của Tô San trước đó quá mức quá khích, nên không có cảnh sát nào đi tới ngăn cản Triệu Ảnh, cô cao ngạo hất cằm lên, đối diện với vòng cảnh sát đang tới khuyên nhủ, thân nhiên đưa hai tay ra. “Các người muốn cho tôi tội danh gì? Âu đã gây sự? Không vấn đề, tôi cũng đang muốn được thẩm án đây.”

Nhìn một màn này, nụ cười cuối cùng cũng xuất hiện trên mặt Neal, cậu che lại ý cười bên môi, chui vào xe cảnh sát.

“Có người cùng mình đến sở cảnh sát, cảm giác này chắc là không tồi.” Vu Từ Thạc cất kính viễn vọng đi, nhét vào túi trước ngực, quay người rời khỏi cửa sổ.

Giang Hằng tắt cảnh tượng trên màn hình, dựa lên lưng ghế, đốt một điếu thuốc. “Muốn bắt chước sao? Tôi sẽ không đi cùng anh. Biểu hiện hôm nay của anh hơi bất thường, bình thường anh sẽ không nổ súng nhanh như thế...”

“Muốn nghe tôi nói cái gì?” Sát thủ nhanh chóng ngắt lời, đối phương chìm vào trầm mặc, Vu Từ Thạc không thể không điều chỉnh hơi thở của mình lần

nữa. “Rank này khiến tôi liên tưởng tới một vài chuyện không tốt.”

Về mặt đau đớn gây dựa của Rank, ánh mắt điên cuồng và hành vi ngu xuẩn, không cái nào không khiến Vu Từ Thạc nhớ lại Lam Phi đã chết, mà chuyện y có thể làm chính là cho người như vậy một kết thúc, một giải thoát.

Bước xuống bậc thang cuối cùng, có bóng người quen thuộc đang dựa lên cửa, thanh niên mặc áo đen bó sát, tư thế ưu nhã giống mèo Ba Tư huyết thống thuần chủng, “Đã lâu không gặp, Fay. Có người nói với tôi đại khái có thể tìm thấy anh ở đây.”

“Rất vui khi gặp lại anh, Levi.” Vu Từ Thạc đi tới cạnh thanh niên, con mắt chăm chú màu ngọc lục bảo của đối phương phóng ra vẻ thần bí. “Hy vọng anh tới nói cho tôi biết khả năng nấu ăn của anh đã tiến bộ rồi.”

“Anh lại khơi lên ký ức không vui của tôi.” Levi cười lạnh rút một cái hộp ra, tiện tay nhét vào túi Vu Từ Thạc, bỏ sung. “Xì gà Anh.”

Đốt một điếu xì gà, phả ra làn khói trắng dày đặc, làn hương hòa lẫn mùi thuốc da lan đi trong không khí. Nhớ tới lời mời Giang Hằng nói trước đó, Vu Từ Thạc cảm thấy hứng thú, “Anh tới đây làm gì?”

“Có người nói anh nhớ tôi.” Trên mặt Levi mang theo nụ cười lạnh thường ngày, dứt tay vào túi, “Hiện tại xem ra người thật lại không hiểu tình.”

Hơi nhướng mày lên, Vu Từ Thạc phát giác được y bị người nào đó thăm giao dịch, coi như là sự báo thù về chuyện Damon Myron lúc đó vậy... nhin không được nhờ giọng trầm trầm. “Thật thích ghi thù.”

“Tóm lại, đến lúc nói chuyện về MS-13 rồi.” Levi cố ý bỏ qua chuyện nhà của hai người này, chuyện ồn ào ở đại sảnh tiệc kia quá lớn, khiến tập đoàn Scarter phải thu lại mũi nhọn, điều này khiến hành động tập hợp tình báo của hắn càng thêm dễ dàng. “Bạn của anh nói về chuyện các người đang điều tra. Anh biết, mỗi ngành nghề đều có quy tắc của nó, mâu thuẫn không kích động tới trình độ nhất định, quốc gia sẽ không xuất hiện can dự.”

Câu này của Levi không sai, trước khi không có chứng cứ rõ ràng dính tới vấn đề quốc tế, chính phủ nếu xuất hiện, đồng nghĩa với việc tự bê đá đập vào chân mình.

“Cho nên kiến nghị của anh là?” Đại thể đoán được mấy phần, nhưng Vu Từ Thạc rất khó tưởng tượng được có người thể nhưng lại đưa ra kiến nghị này.

“Lửa cháy đồ thêm dầu, kích động mâu thuẫn, khiến chính phủ Mỹ tự lộ đuôi. Một khi xâm nhập mắc xích đàm phán giữa quốc gia và quốc gia, nhà họ Ngụy sẽ an toàn.” Lạnh lùng nói ra phương án, khỏe môi Levi mang theo nụ cười chế nhạo, bản thân chuyện này đối với hắn không có chỗ xấu, có lẽ nên nói không chỉ không có chỗ xấu, ngược lại có thể đạt được lợi ích mang tính thực chất. Thân là gian tế nước Anh, chính phủ Mỹ xảy ra bất cứ rối loạn nào đối với họ mà nói đều là điều vui sướng được thấy, đây cũng là nguyên nhân hắn nguyện ý tham gia vào.

“Xem ra hiện tại chúng ta phải nghĩ cách dẫn dụ người của MS-13 ra tay với nhà họ Ngụy.” Nhưng không dễ, MS-13 rất giỏi thao túng người khác trở thành con cờ của mình để sử dụng, bọn họ sẽ không dễ bại lộ thân phận. Vu Từ Thạc gõ gõ tai nghe, “Có chủ ý gì không?”

“Tôi cho rằng chuyện này không cần chúng ta lo lắng, Ngụy Thúc là người thông minh, ông ta gọi thành viên của nhà họ Ngụy về, chỉ sợ chính là vì thực hiện mục đích này.” Trên màn hình, tín hiệu GPS bị truy tung đang tiếp cận lẫn nhau, Giang Hằng rất khó đánh giá cách làm của Ngụy Thúc, lão hồ ly này tuyệt đối là con bạc.

“Lấy mạng của đám con và bản thân ra mạo hiểm, cuộc chính phủ sẽ can dự? Đây rốt cuộc là ngu xuẩn hay thông minh?” Vu Từ Thạc nhin không được cảm thán, ném xì gà trong tay đi, ra hiệu Levi đi theo mình. “Cho tôi biết địa điểm.”

“Tòa nhà CCTV (đài truyền hình trung ương Trung Quốc), tất cả người nhà họ Ngụy hôm nay sẽ nhận một cuộc phỏng vấn.” Giang Hằng cảm áo khoác lên, một tay nhấc túi máy tính ra khỏi phòng, dùng vai huých cửa chống trộm.

Ngồi lên xe, khi Vu Từ Thạc đạp lên bộ ly hợp, đồng thời ném tai nghe cho Levi, “Tìm anh tới thật sự là tìm đúng người, chẳng qua tôi không ngờ anh lại tay không mà tới như vậy.”

Levi vừa thắt dây an toàn, chiếc xe tăng tốc rẽ ngoặt 180 độ, hắn ôm khuỷu tay cười lạnh, ra vẻ sâu xa nhìn băng ghế sau, “Vừa rồi tôi ngồi một chút trong xe của anh.”

Vu Từ Thạc nhìn qua gương chiếu hậu thấy trên ghế sau có đặt hai túi du lịch màu đen, bật cười. “Coi như tôi chưa nói gì cả.”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 19: Hợp Tác Ba Bên.

Theo như tin tức Levi tiết lộ, mấy ngày trước MS-13 khẩn trương triệu tập một tổp sát thủ tinh anh, tính ra ít nhất có 30 người. Tin rằng bọn họ đã làm

đủ bài tập tiền kỳ, chẳng hạn như trà trộn vào đài truyền hình.

Rõ ràng là cuối tuần, trong tòa nhà lại có rất nhiều người, có lẽ là vì phía cảnh sát cũng áp dụng thường phục, rõ ràng, lần này chính phủ Trung Quốc muốn can thiệp.

Ba đôi giày da màu đen không cùng phương hướng chính tề bước qua con đường rải đá, cuối cùng đứng lại trước bản ghi đầy màu ở trung ương quảng trường, gió nhẹ thổi lên, khuấy động lớp bụi dưới đất.

Levi Ansel đeo túi du lịch màu đen đã trang bị đủ, máy phá chốt cửa giắt trên eo, hần nhìn Giang Hằng, “Tôi sẽ nghĩ cách đến phòng máy của họ trước, sau đó thì trông vào anh.” Nói tới đây, Levi đột nhiên hừ nhẹ một tiếng như cười nhạo. “Tuy tôi không biết anh có thể làm gì.”

Giang Hằng nhẹ nhúnng mày lên. “Tự động phân biệt hệ thống? Anh đang đùa à, đạo tặc thập niên 80 cũng không thêm dùng.” Nói rồi hần lấy một cái hộp màu nâu trong túi ra, “Trình tự giải mã mini, tự làm, trong 3 phút có thể phá giải bất cứ mật mã nào.” Tiếp theo, người đàn ông về mặt cứng nhắc này lại lấy trong túi ra một hộp vuông màu đen ném cho Vu Tử Thạc.

“Máy phân biệt sao chép RFID, chỉ cần anh có thể quét đến bất cứ thẻ trí năng nào, sao chép nó vào thẻ trống, thì có thể dễ dàng thông qua kiểm tra hơn nửa mở bất cứ cánh cửa nào.”

“Hiện tại anh biết anh ta có năng lực gì rồi.” Nhận cái hộp, Vu Tử Thạc vỗ vai Levi, trong nụ cười mang theo an ủi, coi như đã có người cùng y lĩnh hội kiểu mẫu tự đại của nhà kỹ thuật. Levi thì không lộ ra vẻ kinh ngạc gì, chỉ hơi mang theo chán ghét nhúnng mày. “Người bạn bộ dạng nghiêm chỉnh mặt không đổi sắc bàn luận về hành vi trái pháp luật này của anh khiến người ta... cảm thấy rất đặc biệt.”

“Cảm ơn sự khẳng định của anh, anh quá tặc.” Nhắc nhở thân phận của đối phương, Giang Hằng híp mắt nhẹ hất cằm, miệng rõ ràng là chế nhạo.

“Vậy thì, bắt đầu nhiệm vụ.” Vu Tử Thạc nhìn Giang Hằng và Levi lần cuối, mỉm cười, “Giữ liên lạc.”

Nhìn Vu Tử Thạc quay người đi tới cửa lớn, Levi đeo tai nghe lên đi theo sau lưng y, giữ khoảng cách nhất định, Giang Hằng cũng đi về cạnh xe.

Sát thủ, quái tặc, hacker, ba người bọn họ tuy lĩnh vực sở trường khác nhau, nhưng chỉ cần phân công rõ ràng, thì nhất định có thể giải quyết nan đề trước mắt một cách hoàn hảo.

Đến trước cửa, ánh mắt Vu Tử Thạc nhìn xung quanh, phóng viên ngay cả hai ngày nghỉ cũng chăm chỉ tăng ca rõ ràng là thiếu số, các bảo vệ nhanh chóng đi tới hỏi thăm. “Anh bạn, anh tìm ai?”

“Ngụy Thức tiên sinh không nói với anh sao? Tôi là vệ sĩ tư nhân của ông ấy.” Có thân phận vệ sĩ là chuyện rất tiện lợi, Vu Tử Thạc cười thuận lợi, hướng hồ y cho rằng đây không phải là nói dối, Ngụy Thức quả thật gửi tin cho y, muốn y lập tức tới đây. Chỉ là vì để bố trí công việc giai đoạn đầu, bọn họ tới sớm hơn người nhà họ Ngụy 20 phút.

Vừa khéo có một phóng viên phong trần bụi bặm đi ngang qua người Vu Tử Thạc, y dùng máy phân biệt sao chép RFID quét qua thẻ giắt ở eo đối phương, quét thành công.

“Ông ấy vẫn chưa tới, xin hỏi chứng minh công tác của anh đâu?” Nhân viên bảo vệ lập tức trở nên cảnh giác, tuy một đại nhân vật như chủ tịch tập đoàn Hằng Minh mang theo vệ sĩ cũng không phải chuyện lạ, nhưng làm vệ sĩ, không ở bên cạnh chủ thuê, lại đi một mình, rất dễ gây nghi ngờ.

Ngay khi hai tay bắt chéo sau lưng, thẻ đã sao chép thành công, Vu Tử Thạc dùng ngón trỏ và ngón giữa kẹp thẻ lách lư trước mặt nhân viên bảo vệ, khi y đi tới máy kiểm tra quét thẻ, đồng thời Levi và y đi lướt qua nhau cũng nhận thẻ công năng.

Hai điểm xanh lục gần như đồng thời sáng lên, bọn họ đều thông qua cửa kiểm tra. Không nói chuyện, cũng không nhìn nhau, Vu Tử Thạc quay người đi về cầu thang, mà Levi thì bước vào thang máy.

“Tôi vào rồi.” Vu Tử Thạc nói với Giang Hằng qua tai nghe, lúc này, xe đẩy của tổ kịch vụt qua trước mặt, xem chút cán phải chân y. “Tôi không tưởng tượng mưu sinh ở chỗ loạn cào cào này lại là chuyện khó khăn như thế.”

“Nghe được oán thán của anh rồi, sát thủ, bên trong còn một người cần phải leo tường vận động đó.” Giọng nói của Levi chen vào, sự gia nhập của quái tặc khiến công việc lần này trở nên náo nhiệt hơn hẳn bình thường. Levi đã đi đến tầng đỉnh mở khóa sắt lên sân thượng, thuận theo thang mây đi xuống.

Giang Hằng mở bản thiết kế tòa nhà trên máy tính ra, phát lệnh. “Levi, thang máy trống lát nữa sẽ dừng lại tại tầng 32 chừng mười phút, nắm chắc thiết bị giám sát của họ.”

“Anh có thể giải thích một chút tại sao lại có thang máy trống, hơn nữa còn có thể dừng mười phút không?” Đúng với phong cách của Levi, cho dù không có ác ý, cũng có thể khiến người ta cả thấy ý chế nhạo.

“Đi hỏi Fay đi.” Trong tai nghe của Vu Tử Thạc truyền ra câu nói như vậy của Giang Hằng, nhin không được bật cười nhúnng mày, “Sao tôi không biết tôi còn có năng lực này?”

Không thêm nhìn tới phản kích của sát thủ, Giang Hằng nghiêm túc quan sát bản vẽ phóng lớn. “Tôi cần anh giúp tôi xâm nhập hệ thống an toàn, đem đĩa U lần trước tôi đưa cho anh cài vào hệ thống máy chủ là được. Phòng máy chủ ở tầng một dưới hầm, trong danh sách có chín bảo vệ đang trực, tôi tin anh có thể bãi bình bọn họ.”

“Chín người? Ông chủ, anh không thể xem người như súc sinh mà sai khiến a.” Ngừ điệu nhàn nhã phát ra một câu cảm thán, Vu Từ Thạc tiện tay dán một quả bom dạng điều khiển từ xa lên tường.

“Từ lúc nào anh ta đã trở thành ông chủ của anh rồi.” Theo thang máy đi xuống dưới, Levi không nghe sót câu nào, sờ đồng hồ tính toán thời gian, thuận tiện phát biểu cảm tưởng. Yêu cầu của hắn đối với hành động lần này không phải rất cao, đối với sát thủ và hacker mà nói là dưới yêu cầu phải bảo đảm thành viên nhà họ Ngụy an toàn mà bắt được tù binh sống chứng minh thân phận của kẻ chủ mưu MS-13, mà hắn cần chỉ làm nhiễu loạn chính phủ Mỹ.

“Vẫn luôn là vậy.” Câu trả lời giọng nam trung và giọng nam thấp hầu như là nói cùng lúc, âm sắc bất đồng, nhưng lại cùng xác định một thứ.

Ngoài phòng giám sát truyền tới tiếng vang lạ, đám đàn ông đang bu lại đánh bài lập tức cảnh giác nhìn xung quanh, trao đổi vài ánh mắt, hai bảo vệ vừa tới không lâu bị kêu ra ngoài kiểm tra.

Ba phút trôi qua, hai người ra ngoài kiểm tra tình hình vẫn chưa trở lại. Trong lối đi thậm chí không truyền tới bất cứ âm thanh nào, yên tĩnh tới mức làm người hoảng sợ.

Tâm trạng căng cứng lan tràn trong không khí, khi tất cả mọi người đã sắp ngồi không yên, cửa chậm rãi mở ra.

Người đàn ông cao nhất vừa định đứng lên đi kiểm tra, thì một đường sáng lạnh xẹt qua, đầu gối của hắn bị bắn trúng. Người bên cạnh hắn tay chân nhanh nhẹn, quay người ấn nút báo cảnh sát, nhưng tay còn chưa kịp chạm vào nút đỏ, xương vai đã trúng đạn.

Tiếp theo, một màn điện quang hóa thạch chớp nhảy dưới ánh sáng lam yếu ớt của màn hình, khi cửa hoàn toàn mở ra, người trong phòng đã toàn bộ ngã xuống đất. Vu Từ Thạc đi tới trời đám bảo vệ đang nằm dưới đất rên rĩ lại, cảm thán đầy gọi cảm: “Người đài truyền hình trung ương thuê toàn là đàn bà sao?” Y đang mỉm cười, đáng tiếc bọn họ không thấy được, y đeo chiếc mặt nạ cáo của Levi.

“Trung Quốc là quốc gia pháp luật nghiêm ngặt, không giống Mỹ, bước vào vườn cũng có thể bị súng săn bắn chết.” Levi lạnh lùng tường thuật trước giếng trời đen ngòm, có thể nghe ra, Levi khá bất mãn với thể chế pháp luật của Mỹ.

“Theo như tôi biết, cảnh sát Luân Đôn thường xuyên không hiểu được mình đang làm gì.” Tại phương diện này nước Anh so với Mỹ cũng không tốt hơn bao nhiêu, cài đĩa U vào, màn hình giám sát cỡ lớn trực tiếp truyền tới máy tính. Rút đĩa U ra, xách hai người ở ngoài vào, Vu Từ Thạc quay lại nhìn đám người bị bịt miệng dưới đất, mỉm cười khóa cửa phòng giám sát.

“Nga? Sao tôi không biết anh yêu nước như vậy?” Nhường mày cười lạnh, Levi nhìn thang máy phía dưới đáp lại ổn định, chắc chính là cái mà hacker vừa nói.

“Anh muốn phát huy chương danh dự cho thị dân tốt đẹp tới sao?” Nhanh chóng đổi ý phục trong nhà vệ sinh, Vu Từ Thạc đeo kính râm lên rồi ra ngoài, chuẩn bị đón chủ thuê.

Đứng ổn trên đỉnh thang máy, Levi nói với giọng chế nhạo: “Cho anh một huy chương không đủ, cho thêm một còng tay thể nào?”

“Không có thời gian nói đùa đâu.” Giang Hằng lạnh lùng ngắt lời hai người, “Levi, anh chỉ có mười phút.”

“Vây đủ lắm rồi.” Thang máy dừng lại, Levi vươn tay cắt đứt dây điện camera, sau đó nhảy xuống lỗ trần, bình ổn đáp đất, động tác nhanh chóng gọn gàng.

Levi cầm máy phá giải mini vào then cửa, dòng số bắt đầu nhanh chóng chuyển động trên màn hình chiếc máy.

Giang Hằng nói là ba phút, trên thực tế chỉ mất 2ph29s. Tiến vào phòng giám sát, cài virus, lắp đặt bom rồi trở về thang máy, hắn còn chỉnh lý sơ ngoại hình, thang máy mới tiếp tục vận hành.

Trên màn hình vi tính của Giang Hằng bắt đầu nhảy ra quang cảnh, toàn bộ camera trong tòa nhà và thiết bị vi tính hiện tại đều do hắn thao túng, như vậy muốn tìm những sát thủ đó là rất đơn giản, không, không phải chỉ là sát thủ, mà cảnh sát thường phục cũng trở nên dễ phân biệt hơn, điều này giúp họ tránh được những nguy hiểm đã biết. Trên gương mặt cương nghị cuối cùng lộ ra nụ cười, “Các anh làm không tồi.”

“Tôi nghe làm sao? Có người đang khen tôi kìa.” Nhận được lời tán thưởng của hacker, khi Levi ra khỏi thang máy, thì đúng lúc gặp Vu Từ Thạc đang cùng Ngụy Thức đi vào, khẽ cười, hiểu rõ không cần lên tiếng.

=====

Chú thích:

- Kỹ thuật RFID có liên quan đến hệ thống không dây cho phép một thiết bị đọc thông tin được chứa trong một chip không tiếp xúc trực tiếp mà ở khoảng cách xa, mà không thực hiện bất kỳ giao tiếp vật lý nào hoặc yêu cầu một sự nhìn thấy giữa hai cái. Nó cho ta phương pháp truyền và nhận dữ liệu từ một điểm đến điểm khác.

- Kỹ thuật RFID đã có trong thương mại trong một số hình thức từ những năm 1970. Bây giờ nó là một phần trong cuộc sống hằng ngày, có thể thấy trong những chìa khóa xe hơi, thẻ lệ phí quốc lộ và các loại thẻ truy cập an toàn, cũng như trong môi trường mà nơi đó việc đánh nhãn bằng mã số kẻ vạch trên hàng hóa (yêu cầu giao tiếp vật lý hoặc nhìn thấy) là không thực tế hoặc không hiệu quả lắm.

• Dạng đơn giản nhất được sử dụng hiện nay hệ thống RFID bị động làm việc như sau: một RFID reader truyền một tín hiệu tần số vô tuyến điện từ qua anten của nó đến một con chip không tiếp xúc. Reader nhận thông tin trở lại từ chip và gửi nó đến máy tính điều khiển đầu đọc và xử lý thông tin tìm được từ con chip. Các con chip không tiếp xúc không tích điện, chúng hoạt động bằng cách sử dụng năng lượng chúng nhận từ tín hiệu được gửi bởi một reader.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 20: Cạm Bẫy Không Ngờ.

Thang máy đi lên, bốn anh em chỉ tới ba người, Nguy Cận hình như còn đang trên đường. Hắn là người bí ẩn nhất trong số bốn anh em, không ai nói rõ được hắn sẽ dùng phương thức nào, thời gian nào tới nơi.

Nguy lão gia vừa đến trường hợp công cộng, liền thu lại biểu tình thích nói đùa, từ khi xuống xe tới giờ, ông luôn nghiêm mặt.

Nguy Linh đứng lên cạnh ông trông rõ ràng cũng cẩn trọng hơn, sắc mặt Nguy Phong thì vẫn thúi giống trước, chỉ có Nguy Viễn từ đầu tới cuối là giữ nụ cười ôn hòa.

Thang máy còn chưa tới tầng muốn tới, Nguy Phong đã đóng bình một cái ấn nút tầng gần nhất, cửa mở ra liền đẩy Vu Từ Thạc ra ngoài. “Đã nói không muốn gặp mặt anh nữa!! Sao anh còn xuất hiện ở đây chứ!!”

Tình huống này xảy ra quá đột ngột, ba người trong thang máy đều ngây cả ra, Nguy lão gia nhìn Nguy Viễn, ra hiệu hắn kéo họ về.

Vu Từ Thạc bị Nguy Phong đẩy nhào ra ngoài, đang muốn phát tác, thì nghe Nguy Phong hạ giọng nói: “Anh tới làm gì? Đây là cạm bẫy! Tôi không có thời gian giải thích nhiều với anh, nhanh đi đi!”

Cạm bẫy? Trong lòng nổi lên nghi vấn, nếu vì muốn đuổi y đi mà nói dối, lời nói dối này cũng khó tránh khỏi quá mức thiếu trình độ. Trong tai nghe truyền tới tiếng Levi, hắn khẳng định lời của Nguy Phong. “Là thật, hiện tại ngoài cửa đều là cảnh sát, chỉ sợ bọn họ đều đến để bắt anh.”

“Tầng lầu mà bọn họ muốn tới, trong đó cảnh sát nhiều tới bất thường.” Giang Hằng cũng phát giác được chỗ đáng ngờ qua camera.

“Tại sao làm như thế?” Ngược mắt nhìn mặt Nguy Phong, mặt hắn vì khăn trương mà căng chặt, để tránh sự ngăn cản của Nguy Viễn, Nguy Phong túm cổ áo Vu Từ Thạc, đẩy y đi nói: “Tôi cũng chỉ suy đoán, chỗ này nếu thật sự an toàn như cha tôi nói, thì ông ta hà tất gọi anh tới làm gì? Ông ta sẽ không để người nhà của mình mạo hiểm. Anh đã quên đây là đâu sao? Đài truyền hình! Đi mau đi!”

Đội Nguy Viễn đuổi tới, bóng dáng Vu Từ Thạc đã biến mất ở cầu thang, hắn nhú mày suy nghĩ, rất lâu mới mở miệng: “Xảy ra chuyện gì vậy? Anh ba?”

“Đáng chết, chúng ta bị lão kia tính kế!” Muốn gây chuyện không phải là MS-13, nếu y bị bắt, chuyện làm việc cho tập đoàn Scarter trước kia cũng sẽ bị liên đới, chỉ cần kéo chuyện này lại với chính phủ Mỹ, thì sẽ trở thành cơ bản để một vài người tiến hành đàm phán quốc tế.

Chạy thẳng xuống lầu bốn, Vu Từ Thạc nhìn thấy lượng lớn cảnh sát thường phục tay cầm súng đứng dưới lầu, “Mục tiêu của họ là tôi, giúp tôi tìm đường.”

Sau khi nghe được cảnh cáo của Nguy Phong, con người Giang Hằng trở nên sâu hơn, hắn thay đổi tầm nhìn và bản vẽ. “Đến lầu bảy, nơi đó có ba người, giải quyết bọn họ xong thì chạy theo đường phía đông, đi thang máy số 4 trên tầng mười hai lên đỉnh. Levi đã lưu lại trang bị chạy thoát ở đó.

“Này, anh biết không, lúc này tôi thường sẽ cảm thấy có anh thật tốt.” Vu Từ Thạc lập tức quay người, đi ngược trở lại.

Giang Hằng bắt mẫn nhú mày, giọng điệu nặng nề: “Hiện tại mới biết?”

“Này, tán tỉnh trong lúc làm việc như vậy không vấn đề chứ?” Người nói là Levi, này giờ hắn không hề ngắt đường truyền.

“Anh ở lầu một? Tốt nhất nên nhanh chóng nghĩ cách rời khỏi đó, thêm mười mấy giây nữa tòa nhà sẽ bị khóa chết.” Giang Hằng cảnh cáo Levi, bất kể nói sao, làm đặc vụ, mục đích của Levi đã đạt được, hắn không có lý do tiếp tục lưu lại.

Trong mắt Levi lộ ra ý cười lạnh nhạt, quay người đi tới thang máy. “Tôi không để ý tạo thêm chút ân huệ cho người khác vào lúc này.”

“Hoặc là vì tình báo sai lầm của anh. Mục tiêu sát thủ của MS-13 không phải là nhà họ Nguy, mà là Mũ Đen Fay.” Không chút lưu tình nói ra, Giang Hằng thậm chí cảm thấy được như vậy quả thật là rất khách khí rồi.

“Hoặc anh cũng có thể giả vờ không biết, sau đó nói cảm ơn tôi.” Levi cười lạnh nhìn thang máy đi lên, đèn sáng báo hiệu lầu mười hai tắt, hắn đến nơi, “Nghe này, tôi đang cố gắng bồi thường, cho nên tốt nhất anh nên phối hợp.”

“Các anh còn chưa xong sao?” Vu Từ Thạc miễn cưỡng cười, giải quyết ba cảnh sát cộng thêm hai sát thủ trước mắt, y tháo băng đạn của súng trong tay, “Đáng chết, đạn không đủ dùng.”

Cùng lúc này, tầng lầu truyền tới rung động kịch liệt, Levi chống lên cửa thang máy, nhũn mảy hỏi: “Đừng nói với tôi là ngày tận thế tới sớm.”

“Trên thực tế là một chiếc xe tải vừa tông vào đài truyền hình trung ương, đáp án này có khiến anh dễ chịu một chút không?” Giang Hằng buông kính viễn vọng xuống, hơi chế nhạo nói với Levi.

Không biết là địch hay bạn, Levi cảm thấy một trận đau đầu, “Cảm ơn ‘tin tức tốt’ của anh.”

Cửa sau của chiếc xe bọc thép hạng nặng vừa tông vào tòa nhà đột nhiên mở ra, bên trong chạy ra một chiếc xe máy cỡ nhỏ, có một người đàn ông ngồi ở trên, đội mũ bảo hiểm màu đen, hất khởi động xe, vọt tay ga tới mức cuối cùng.

Liên tiếp đựng bay bốn người, hơn nữa vì bảo đảm bề gãy xương họ, bánh xe còn cán qua người họ. Xe mô tô chạy thẳng lên bậc thềm, trong làn mưa đạn, người đàn ông đeo mũ bảo hiểm không chút sợ hãi, giống như đang chơi một trò chơi, hất trêu chọc những người này, sau đó đựng bay bọn họ.

Suốt đường người cản giết người, phạt cản sát phạt, xe chạy thẳng tới lầu bảy, dừng lại trước mặt Vu Từ Thạc. Thanh niên tháo mũ bảo hiểm xuống, mái tóc ngắn màu lửa đỏ phát phối dị thường chói mắt, hất mồm cười, lộ ra chiếc răng khềnh đáng yêu. “Tôi là Ngụy Cận, nghe nói anh là ân nhân cứu mạng hai người anh của tôi.”

Ngụy Viễn nói không sai, đứa con nhỏ nhất của nhà họ Ngụy, luôn hành động rất to gan. Không ai nói rõ được hắn sẽ vào lúc nào, dùng phương pháp nào tới nơi. Vu Từ Thạc nhướn mày, cười nhìn hắn. “Cậu bạn nhỏ, cậu tới làm gì?”

“Tôi đưa anh trang bị dành cho người lớn.” Nói rồi Ngụy Cận nhếch môi cười ngắn ngủi, gỡ túi du lịch đeo sau lưng xuống, ném cho Vu Từ Thạc. “Không phải miễn phí nha, chỉ là cảm thấy thấy ân nhân chết mà không cứu thì không được trọng nghĩa.”

“Vậy thì đừng trông mong tôi nói cảm ơn.” Một tay đón lấy, kéo mở dây kéo, bên trong là súng tiểu liên, súng lục thậm chí cả súng ngắn và lựu đạn, toàn đồ mới nhất, thậm chí có vài cái y chưa từng thao tác thực tế bao giờ, tác chiến cự ly xa gần gì đều rất thích hợp, Vu Từ Thạc thoáng chốc cảm thấy y khá thích thẳng nhóc này.

“Không cần khách khí, khả năng đòi nợ của tôi không hề thua ai.” Ngụy Cận nhai kẹo cao su, cười tà, đưa mắt tiễn Vu Từ Thạc lên thang máy.

Cửa sắt đóng lại, Vu Từ Thạc dựa vào thang máy cảm thán: “Này, anh không biết tôi muốn kéo cậu ta vào bọn đến thế nào đâu.”

“Từ bỏ suy nghĩ không thực tế đi, Ngụy Linh bị nhốt ở tầng 23 rồi, anh đi vòng đường xa cứu anh ta đi.” Gõ bàn phím điều chỉnh camera, trong màn hình hiển thị bằng hình tại lầu 23. Vu Từ Thạc liếm liếm môi, cảm thán: “Đừng nói với tôi có liên quan đến người cha xui xẻo của anh ta.”

Trong màn hình, hòng súng trong tay Ngụy Thức đang nhắm vào ngực Ngụy Linh, Giang Hằng ngưng trệ một chút, trầm giọng đáp: “Vậy tôi chỉ đành không còn gì để nói.”

“Anh có thể đóng đường dây của Levi trước không?” Trả lời Vu Từ Thạc là tiếng tút tút ngắt đường liên lạc, hiện tại ở đây chỉ có y và Giang Hằng, y điều chỉnh hơi thở, giả như không có chuyện gì mờ mịt, “Này, tôi không biết tôi bị sao nữa. Thời gian này...”

“Tôi vẫn không nhận được nghĩ, chúng ta không ở New York, những số hiệu bị liệt ra phải làm sao.” Trong màn hình con số bấm trên thang máy đang chuyển động, nụ cười của y có chút kỳ quặc, y mở hai tay, tiếp tục nói: “Anh rất rõ, tôi vốn nên là một sát thủ, tôi đoạt đi tính mạng của người khác, hiện tại tôi lại lo lắng bọn họ sẽ thế nào.”

“Nếu thật sự như vậy, tôi nghĩ tôi sẽ rất vui.” Tiếng cười thấp không chút che giấu, trong mắt Giang Hằng mang theo vui sướng. “Chẳng qua anh không cần lo lắng, tôi đã giao nhiệm vụ này cho thanh tra Ada rồi.”

“Anh cho cô ta biết chuyện hệ thống?” Điều này khiến Vu Từ Thạc không vui.

Giang Hằng nghiêm sắc, lắc đầu nói: “Vẫn chưa, tôi không tin tưởng cô ta. Tôi chỉ cung cấp cho cô ta danh tính địa chỉ của mục tiêu có thể gặp nạn, cô ta hận chúng ta thì để cô ta tham gia vào vậy. Chẳng qua cô ta làm rất tốt, những người đó đều được cứu. Sau này cô ta sẽ hiệp trợ chúng ta.”

“Đây đại khái là tin tức tốt duy nhất trong hôm nay, cũng chính là nói, trừ Ford ra, chúng ta lại có thêm một trợ thủ.” Về mặt sát thủ trở lại bình thường, chuông thang máy vang lên, y thuận lợi lên tới tầng 22.

Ngay khi cửa mở ra, một hộp pizza bay vào thang máy. Y nhảy bay ra ngoài, nằm bẹp xuống đất, tiếng nổ sau lưng chấn động màn nhĩ.

Đáng chết, là bom! Chỗ này có mai phục.

Không chút chậm trễ, Vu Từ Thạc nâng súng bắn bóng đèn trên đầu, căn phòng lập tức chìm vào bóng tối. Đó là lãnh địa sở trường của y, bóng người chậm rãi di động sau bàn di thường rõ ràng.

Pằng pằng pằng__

Tiếng kêu thảm vang lên tại đó, có lẽ là cảnh sát, hoặc là sát thủ, đầu gối của họ bị bắn thủng. Vu Tử Thạc cười đứng thẳng dậy, thổi hơi nóng tại họng súng.

Cùng lúc, Levi tay cầm dao cắt qua cổ họng hai người, hơi thở từ vong bao trùm thân hình hắn. Tín hiệu liên lạc hồi phục, hắn chế nhạo: “Lâu như vậy? Các anh thông qua giọng nói mà làm tình sao?”

Có thể thấy Levi rất bất mãn với chuyện vừa rồi.

Giang Hằng trầm mặt không nói, ngón tay tiếp tục gõ ký tự trên bàn phím, Vu Tử Thạc nhếch môi cười, hí mắt nói: “Có lẽ lần sau có thể thử xem?”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 21: Thành Vương Bại Khẩu.

Mồ hôi thấm ướt mái tóc đen trước trán, Ngụy Linh đứng bên cửa sổ nhìn cha mình chăm chăm, vẻ mặt ngạc nhiên và bi thương giao nhau, hòa trộn trên mặt hắn. “Tại sao làm vậy?”

“Con của ta, con quá mềm lòng, lại quá mức chính trực.” Ngụy Thức chỉ súng vào tim Ngụy Linh, lạnh lùng nói, “Con còn không có năng lực thao túng xí nghiệp nhà họ Ngụy. Ký tờ hợp đồng đó, trả tập đoàn Hằng Minh cho ta.”

“Thời gian ba chạy tới Ma Rốc cùng tình nhân của mình mây mưa điên đảo, là tôi kéo tập đoàn Hằng Minh từ bên bờ vực phá sản trở lại, ba lại nói là tôi không có tư cách?” Ngụy Linh tức giận sắc mặt tái xanh, nửa năm nay nỗ lực mà hắn bỏ ra không ít hơn bất cứ ai, cực khổ trong đó, chỉ có bản thân biết. Hắn cười nhạt, cảm thấy tất cả đều trở nên hoang đường cực điểm. “Ai có thể tưởng tượng được, cha của mình dùng súng chỉ vào mình, chỉ là vì lợi ích, tiền tài?”

Ngụy Thức nhìn con của mình, một lúc sau, mới chậm rãi mở miệng. “Ba hy vọng con trở thành một người đàn ông.”

“Một người đàn ông nên có trách nhiệm, vì gia đình của mình, vì người yêu của mình mà phấn đấu, chứ không phải dùng súng chỉ vào người nhà của mình!” Thiêu đốt lửa giận, cảm hận tràn lên từ đáy mắt, Ngụy Linh áp chế thanh âm của mình gầm lên.

Đã đi thể bên chân đi, Vu Tử Thạc đứng bên ngoài phòng làm việc, ôm tay, khép nửa mắt, lạnh lùng mở miệng. “Giang Hằng, tôi đột nhiên cảm thấy chúng ta không nên chen vào chuyện này.”

Tranh quyền đoạt lợi là thiên tính của đàn ông, điều này thuộc về trận chiến của hai người đàn ông, chẳng qua quan hệ của họ hơi phức tạp vì điều, bọn họ là cha con.

“Vậy anh cứ quyết định để mặc Ngụy Thức giết con của mình sao?” Bất ngờ là, người đầu tiên chấp vấn không phải Giang Hằng, mà là Levi. Nụ cười lạnh quen thuộc gắn trên khóe môi, Levi nhìn lườm đạn mình dán trên vách tường, con người dần tối đi.

“Ông ta còn chưa động thủ.”

Hồ dữ cũng không ăn thịt con, Vu Tử Thạc tuy không tin Ngụy Thức là người thiện lương như thế, có thể trèo lên vị trí này tất nhiên phải tàn nhẫn, nhưng y vẫn dự định tiếp tục quan sát một lúc.

Ngụy Phong đứng sau lưng anh mình, một tay che miệng, không nén được ho khan liên tục. Hắn làm sao cũng không ngờ được sẽ nhìn thấy cảnh tượng này, trong ruột giống như đang cuộn trào. “Ba, ba chỉ vì đoạt lại xí nghiệp mà làm tới mức này sao, thật sự khiến người khác thấy buồn nôn.”

Ngụy Phong vẫn luôn cảm thấy, bất luận bọn họ có sống xấu xa bẩn thỉu thế nào, ít nhất người một nhà vẫn quan tâm lẫn nhau. Hắn còn nhớ mẹ từng nhắc tới, mẹ rời khỏi ba là vì mẹ cảm thấy ‘Người đàn ông đó quá ích kỷ, trong lòng ông ấy căn bản không có tình yêu’.

Nhưng Ngụy Phong không muốn tin, ba cho hắn tất cả, hắn có thể đạt được địa vị hiện tại, cũng ít nhiều có công sức của ba. Nhưng lúc này, hình tượng người cha hoàn mỹ từ nhỏ tới lớn, đã vỡ nát.

“Không tới phiên con chỉ trích ta, con căn bản không hiểu gì cả.” Họng súng chuyển sang Ngụy Phong, Ngụy Thức mặt không đổi sắc nói ra câu nói tàn nhẫn. “Cho nên tiếp theo tốt nhất con nên cầm miệng.”

Một chút hy vọng trong mắt Ngụy Phong tắt ngúm, con người màu mặt đường đào xuống mặt sàn, hối hận cảm giận cuộn cuộn trào lên gần như muốn nhấn chìm lòng hắn.

Bao nhiêu lần, khi mẹ chửi rủa ba, hắn đã nhảy ra biện hộ cho hình tượng cao lớn của ba. Bao nhiêu lần, khi người ta nói ‘này, thằng nhóc đó là con của Ngụy Thức!’, hắn cảm thấy vô cùng kiêu ngạo. Bao nhiêu lần, hắn đã thử bao nhiêu lần, chỉ vì muốn gần ba mình hơn một chút.

Ngẩng đầu lên, cảm xúc thất vọng trào dâng trong mắt, Ngụy Phong dùng giọng nói khàn khàn gầm lên với ba mình: “Người không hiểu là ba!! Ba không hiểu gì cả!! Ba mới là người không có tư cách dạy tội con cái gì là đúng cái gì là sai!!”

Pằng.

Ngụy Thức chậm rãi quay người, dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn sát thủ đứng trước cửa, súng lục trong tay còn đang bốc khói. Dưới sự chăm chú của Ngụy Linh và Ngụy Phong, ông ngã xuống đất, tất cả giống như cảnh phim đen trắng quay chậm, máu đỏ ào ào chảy xuống lan đỏ mặt sàn. Không để lại bất cứ lời giải thích nào, Vu Từ Thạc quay người bỏ đi.

“Anh đứng trước mặt hai đứa con mà giết chết ba của họ?” Cười nhếch mép, chân mày Levi hơi động.

“Anh ta giết Ngụy Thức vì anh ta nhìn thấy Ngụy Thức sắp bóp cò súng.” Đáng tiếc là, so về tốc độ nổ súng, không ai có thể thắng được sát thủ. Giang Hằng cầm hộp thuốc lá lên, trong tai nghe truyền tới tiếng bật lửa. “Fay, hiện tại anh có phải cảm thấy chờ đợi Ngụy Thức có thể thay đổi là chuyện ngốc không?”

“Tôi không chờ ông ta thay đổi.” Đi vào thang máy, Vu Từ Thạc lặng lẽ nhìn cửa chậm rãi đóng lại.

Tiếng súng dẫn cảnh sát tới, đợi khi họ lao vào phòng làm việc, chỉ nhìn thấy hai thanh niên đứng đối diện với thi thể của cha mình, không nói một lời.

Cửa thang máy mở ra khi lên tầng đỉnh, Vu Từ Thạc từ trong bước ra, nhìn thấy trên sàn lối đi giăng đầy thanh tra và sát thủ đã hôn mê. Cuối lối đi còn đứng một người, một người áo đen, như cười như không nhìn y.

Levi đeo túi du lịch màu đen vẫy tay với y, cửa sổ đã được mở toang, độ cao cách mặt đất hơn trăm mét có gió lớn thổi mạnh, thổi dạt mái tóc của họ ra sau đầu.

Vu Từ Thạc đi tới, liền nghe thấy giọng nói thanh tú hỏi y: “Chuẩn bị xong chưa?” Nói xong, hắn đưa tay ra, động tác ưu nhã thể hiện phong phạm quý ông.

Vu Từ Thạc cầm tay Levi dùng sức kéo, trở người, hai người cùng nhảy ra khỏi cửa sổ, trong quá trình rơi xuống, y cúi đầu nhìn người trong lòng, mỉm cười nói: “Dù của anh đâu?”

“Tôi vừa định nói anh là đồ ngu, tôi chuẩn bị dùng móc câu.” Levi hơi nhướn mày, thấy vẻ mặt của Vu Từ Thạc đột nhiên trở nên khá chán nản, hắn đột ngột bật cười, tiếng cười thanh thoát, chiếc dù bụp một cái mở rộng, “Đùa anh thôi.”

“Tôi biết.” Tốc độ rơi xuống giảm lại, Vu Từ Thạc lấy điều khiển từ xa của quả bom ra, nhìn lên đài truyền hình lần cuối, “Này, được chưa?”

Trình tự vận hành hoàn tất, tay Giang Hằng rời khỏi bàn phím, “Hình ảnh đã bị tôi xóa hết rồi.”

“Tốt lắm.” Tuy tin vào kỹ thuật của Giang Hằng, nhưng vì đề phòng vạn nhất bọn họ vẫn muốn cho nổ máy chủ và phòng giám sát.

Ngón tay nhẹ ấn lên nút công tắc đỏ, tiếng nổ vang lên, mảnh vỡ thủy tinh dưới ánh mặt trời phản xạ lại tia sáng lấp lánh.

Sau khi đáp đất Levi liền biến mất tiêu khỏi tán dù, hắn thậm chí không cáo biệt. Vu Từ Thạc nhanh chóng đi khỏi mấy con đường rồi mới thả chậm tốc độ, vừa đúng lúc đụng phải một người đi đường.

Áo khoác lông màu đen che đi tướng mạo của người đó, nhưng mùi thơm tỏa ra trên người đối phương lại khiến Vu Từ Thạc kinh ngạc, không thể nào, không phải có chuyện trùng hợp như thế chứ!

Y lập tức quay người muốn kéo đối phương lại làm rõ, nhưng tên đó sớm đã chìm vào trong dòng người không còn bóng dáng.

Trong túi trước ngực nhiều thêm một tấm bạc, Vu Từ Thạc rút ra tỉ mỉ đánh giá nội dung viết ở trên, khẽ ngáy người. __ [Vị hacker đó là kẻ nguy hiểm, anh nên cẩn thận đề phòng, sẽ có một ngày anh ta sẽ hại chết anh.]

Thẩm tra án xong, Ngụy Phong và Ngụy Linh cùng ra khỏi sở cảnh sát, luật sư sẽ thay họ hoàn tất quá trình tiếp theo.

“Em hận anh ta không?” Sóng vai mà đi, Ngụy Linh đột nhiên dừng bước, tựa hồ cảm thấy không thỏa đáng, trước khi Ngụy Phong trả lời hắn lại bổ sung thêm một vấn đề khác. “Hay nên nói, em hận anh không?”

“Bất luận tốt xấu, ông già đó vĩnh viễn là ba của em, em không thể không hận sát thủ đó, tuy anh ta cứu em.” Ngụy Phong nói thẳng thừng, hắn chưa từng nghĩ muốn che giấu suy nghĩ của mình. “Còn anh, những mối làm ăn đó của ba thật ra anh đã biết từ sớm rồi, không thể không thừa nhận anh rất nhẫn nại, nhiều năm như vậy anh lặng lẽ chờ đợi, giả vờ như không biết gì, cho tới khi những thứ đó hủy diệt ông, không chỉ Lục Thiên Thần và Fay, ngay cả thằng ba thẳng tư cũng bị bộ đáng chính trực của anh lừa gạt.”

“Không thẹn là đứa con thông minh nhất của nhà họ Ngụy.” Trong mắt Ngụy Linh lộ ra tán thưởng, muốn giơ tay vỗ vai Ngụy Phong, nhưng bị đánh bay. Ngụy Phong lạnh lùng nhìn hắn, hít thở thật sâu, “Nếu không phải trước khi cảnh sát xuất hiện tôi thấy anh lên ném súng đi, tôi cũng sẽ tin hôm nay anh mới là người bị hại lớn nhất.”

Không sai, Ngụy Linh sớm đã quyết tâm nhân cơ hội này quyết một trận thư hùng cùng ba mình, đây vốn là một cuộc đấu võ không phải người chết thì là

ta chết, cuối cùng hắn là kẻ thắng.

“Nguy Phong, cho dù chuyện anh sắp nói tiếp theo sẽ rất tổn thương, nhưng có vài chuyện em cần phải biết.” Nụ cười nhạt dần hiện trên khóe môi Nguy Linh, đây không phải là vẻ mặt lúc bình thường của hắn. “Người đàn ông mà em từng yêu đó, anh ta căn bản không phải Lục Thiên Thần. Lục Thiên Thần vốn không hề tồn tại.”

Ánh mắt cực độ hoài nghi, Nguy Phong nhíu mày nhìn Nguy Linh, “Anh nói cái gì, không có khả năng!”

“Em trai, tuy em thông minh, nhưng lại luôn dễ dàng bị kẻ trông có vẻ chính trực lừa gạt.” Cách nói gián dị, Nguy Linh thường thức về nghi hoặc của Nguy Phong. “Đáng tiếc phải cho em biết, em cho rằng hai người từng thật tâm yêu nhau, thật ra thì ngay cả anh ta là ai em cũng không biết. Để anh cho em hay, tên thật của anh ta là Giang Hằng, anh ta là hacker.”

“Con người quá là sinh vật kỳ quái, tổn thương người thân cận của mình cũng sẽ cảm thấy vô cùng vui sướng.” Anh mình còn hiểu rõ tình nhân quá khứ hơn mình, điều này khiến Nguy Phong bị đá kích không nhỏ. Hắn cố gắng khống chế bản thân không lộ ra vẻ bị thương, trừng mắt nhìn Nguy Linh, thấp giọng nói: “Anh hỏi tôi hận anh không, đúng, tôi hận anh! Một vài thứ mà anh đã chứng minh, cũng đi ngược lại lời anh nói.”

Một người đàn ông nên có trách nhiệm, vì gia đình của mình, vì người yêu của mình mà phấn đấu, chứ không phải dùng súng nhắm vào người nhà của mình.

Câu nói tại phòng làm việc đó, Nguy Phong tới hiện tại vẫn nhớ rõ như mới. Nhưng hắn vẫn cười, đút tay vào túi, cuối cùng nghiêng đầu nói: “Anh và ba không có gì khác biệt, có lẽ ông ấy còn tốt hơn anh một chút. Những thứ anh chiếm đoạt của ông ấy, sớm muộn cũng có ngày nó sẽ nuốt chửng anh!”

Không tiếp tục nói nữa, Nguy Linh lặng lẽ nhìn Nguy Phong đi xa, đứng yên tại chỗ cúi đầu rũ mắt. Trong ánh sáng rực rỡ chói lọi, thân hình cao to rộng lớn rõ ràng vô cùng cô đơn.

“Thành công vĩnh viễn là cô đơn.” Dương Trường An ngồi trên ghế điều khiển, nói với người ở ghế sau.

“Ông tra được cái gì rồi sao?” Người đàn ông cao to nâng cửa sổ lên tháo kính râm xuống, con mắt màu lam chăm chú nhìn bóng lưng Dương Trường An. Dương Trường An quay đầu nhìn hắn, cười nhếch miệng, “Vẫn chưa, Fay là một sát thủ rất cẩn thận, hiện tại cậu ta không tin tưởng tôi.”

“Quan sát kỹ động hướng của cậu ta, tôi muốn biết thêm nhiều tin tức.” Nói xong, người đó đeo kính lại, xuống xe.

Không được vài phút, cửa xe lại bị mở ra, lần này là một người phụ nữ, tóc đen dài xoăn lên, nụ cười lạnh lẽo, tư thế vô cùng ưu nhã. “Anh ta nói gì với ông?”

Ngón tay xoa xoa mớ râu dưới cằm, Dương Trường An nhìn cô, cười mỉm. “Bọn họ đều cho rằng tôi là gián điệp hai mang.”

“Bọn họ đánh giá thấp ông rồi, ông luôn là kẻ đa tài.” Lấy một tấm chi phiếu đầy số ra, tính toán các số 0 liền biết tuyệt đối không phải con số nhỏ. Sau đó cô nghiêng người tới trước, hôn lên tai Dương Trường An, dùng giọng nói gợi cảm nhẹ nhàng thì. “Tôi muốn đào ra toàn bộ quá khứ của Giang Hằng, nhớ rõ, Trường An, súng của tôi không biết phân biệt ai là bạn, ai là địch.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 22: Anh Là Người Yêu.

Khi Vu Tử Thạc trở về, vừa đúng lúc gặp phải cậu Neal chủ nhà trở lại, tên nhóc tóc vàng thấy y thì ngây ra một chút, “Cậu gặp quỷ à?”

Trong lòng có chút nghi hoặc, bạn thân chết rồi, tên nhóc này lại tựa hồ không bị ảnh hưởng gì. Lộ ra nụ cười tiêu sái, Vu Tử Thạc phát tay, “Đã lâu không gặp, chủ nhà thân mến.”

“Ai là thân mến của anh?” Neal hừ một tiếng, ngón tay siết chặt túi đựng đồ. “Tôi vừa tham gia xong tang lễ của bạn trở về.”

“Hình nhau cậu không buồn thì phải.” Vẻ mặt thân thiện, con mắt màu hổ phách lại không lộ ra ý cười.

“Anh không biết.” Neal cào tóc, lặng yên thở dài, “Nói không chừng anh có thể lý giải, chúng ta đều là người sống trong hiện tại, cậu ấy chết tôi rất buồn, nhưng tôi vẫn phải tiếp tục cuộc sống của mình.”

Nụ cười cứng lại nửa giây, Vu Tử Thạc vỗ vai Neal. “Tôi hiểu, tôi cũng biết điều này thật ra không hề nhẹ nhõm.”

“Vậy thì thế nào? Người chết rồi sẽ không sống lại.” Duỗi lưng một cái, Neal nhếch miệng cười, “Tôi còn sống, cho nên hãy để nó trôi qua.” Nói xong,

cậu ta đi lên lầu.

Vu Từ Thạc nhún vai, lấy chìa khóa ra mở cửa, mùi bơ lập tức ập tới mũi. Hacker mở lò viba, trên mâm sắt là bánh cookie phủ giấy bạc.

“Nhìn mấy thứ này đi, tôi đã sắp quên mình là một sát thủ rồi.” Đóng cửa lại, Vu Từ Thạc đi tới bồn rửa tay, nước rửa tay thơm dịu xua tan đi mùi máu tanh và khói thuốc giữa kẽ ngón tay, có thể vì lời của Neal, những cảnh tượng thiếu hụt dần nổi dính lại trong đầu. “Người cộng sự trước kia của tôi cũng rất khéo tay, anh rất khó tưởng tượng đôi tay không biết đã giết bao nhiêu người đó có thể làm ra thứ ngon như vậy.”

“Anh cân bằng như thế nào?” Nhắc tới vấn đề giết người này, Giang Hằng không tránh né, hần đối với chuyện sinh tử tồn vong luôn rất bình tĩnh, có lẽ nên nói hần đối với bất cứ vấn đề gì cũng bình tĩnh, “Tôi là nói lúc mới bắt đầu.”

Chỉ cần là người thì sẽ có tình cảm, cho dù là sát thủ, cũng cần cân bằng giết chóc và tính cách, một khi phân đoạn điều chỉnh xảy ra vấn đề, thì có thể sẽ bị cảm xúc mâu thuẫn đối lập hủy diệt. Đặc biệt là đối với người vừa chọn loại nghề này, một chút do dự cũng có thể táng mạng.

“Tôi,” Vu Từ Thạc lấy ngón cái cọ cọ mũi, ánh mắt di chuyển chốc lát, rất nhanh lại ngừng lại. “Tôi rất may mắn. Vì tôi thích công việc của tôi. Đoạn thời gian mới bắt đầu, tình trạng do dự cũng có phát sinh, Enya là đặc công xuất sắc, chỉ cần trong mắt anh lộ ra một chút tình cảm: Buồn bã, không nở, mâu thuẫn... cô ta đều có thể phát hiện.”

Cho tới nay vẫn còn nhớ rõ như mới, khi Vu Từ Thạc giết người thứ mười, Enya ấn y lên tường, nói với y, ‘Một là cậu chọn tiếp tục, hai là vĩnh viễn bỏ đi, nhưng hãy nhớ rõ, đừng nghi ngờ chuyện cậu hiện đang làm, do dự chỉ một phần vạn giây cũng có thể dẫn tới sai lầm, nó sẽ hại chết cậu.’

“Cuối cùng cô ta còn cho tôi một lời khuyên chân thành, ‘nếu cậu còn muốn tiếp tục công việc này, thì hãy đóng chặt tình cảm của mình.’” Nhiều năm trôi qua rồi, Vu Từ Thạc phát hiện gương mặt của Enya vẫn chưa hề tan biến khỏi trí nhớ của y, y cười cầm một miếng cookie, “Không ai có thể làm được, Giang Hằng. Anh và tôi đều không làm được. Đối với tình cảm, cho dù anh có yên lặng không nhắc tới thì nó cũng có thể lộ ra trong mắt anh.”

Giang Hằng quay đầu nhìn mắt Vu Từ Thạc, câu nói của y có ma lực thần kỳ, bất luận y dùng vẻ mặt nào để nói ra, đều giống như một loại khiêu khích. “Bất cứ nhược điểm nào, chỉ cần sử dụng đúng chỗ, cũng sẽ không trở thành chuyện xấu.”

“Có thể thấy, anh luôn có thể tìm được nhược điểm của người khác rồi lợi dụng chúng.” Ngữ điệu lạnh lạnh, tiếp theo là tiếng đạn lên nòng, khoe môi hiện lên độ cong chế giễu, Vu Từ Thạc dán sát vào ngực Giang Hằng, thổi hơi vào cổ hần. “Nói đi, anh muốn biết cái gì của tôi, tôi cho anh một cơ hội để hiểu rõ tôi, đừng lãng phí.”

“Buông súng xuống.” Nói trịnh trọng, Giang Hằng kéo thân thể căng cứng của y, nhả mảy hôn lên nụ cười lạnh lẽo của sát thủ. “Anh là người yêu của tôi, tôi biết điểm này là đủ rồi.”

Súng trượt ra khỏi tay, rơi cộp xuống sàn, văng ra vỏ đạn rỗng. Môi Vu Từ Thạc đã mất hết huyết sắc, y nhắm mắt lại, thở yếu ớt, nhẹ giọng nói: “Sau lưng hơi đau.”

Giang Hằng lập tức ôm cả người sát thủ lên, cẩn thận đặt lên sofa, nâng tay lên nhìn, lòng bàn tay to rộng đã sớm chảy đầy máu, chân mày nhanh chóng nhăn dính lại, “Chuyện gì vậy?”

“Trước đó khi nổ bom cảm thấy bị thứ gì đụng phải, không chú ý lắm.” Vu Từ Thạc nằm úp trên sofa, nhìn Giang Hằng lấy kéo cắt áo sơ mi của mình, vết thương không sâu, nhưng rất dài, bên ngoài đã tím tái sưng mủ.

Thấy được sự hậm hực và lo lắng trong mắt đối phương, Vu Từ Thạc cố ra vẻ bình thản thổi một hơi: “Không cần lo lắng quá, chỉ là vết thương ngoài da.”

Giang Hằng không nghĩ như vậy, hần lấy hộp thuốc trong phòng ngủ ra, lấy một chai thuốc khử trùng, hạ thấp giọng nói: “Tôi biết, khi sắp chết rồi anh mới chú ý tới.”

Trong không khí lan tràn mùi thuốc, Giang Hằng dùng nhíp gấp một cục bông, đổ thuốc khử trùng lên, “Có thể sẽ hơi đau, nhịn một chút.”

Quá trình bôi thuốc chỗ vết thương không ngừng truyền tới cảm giác đau nóng bỏng, quá trình này không xa lạ, có lẽ nên nói đa số chuyện này đều do y tự hoàn thành. Mồ hôi lạnh tuôn xuống, Vu Từ Thạc cười nắm tay vịn của sofa, “Này, nếu tôi biết cha mẹ mình là ai, nhất định sẽ mang anh đi gặp họ.”

Giang Hằng mỉm cười, động tác trên tay cũng nhẹ hơn, “Nhanh như vậy đã muốn gặp cha mẹ?”

“Àn.” Tiếng cười như có như không lan tràn trong không khí xung quanh, Vu Từ Thạc khép mắt lại, cảm giác đau nhói nhói thông qua dây thần kinh truyền lên đại não, “Gặp một lần là đủ rồi.”

Động tác của Giang Hằng hơi ngừng lại, đổi cục bông khác, “Lúc tôi còn nhỏ, cơ hội gặp cha không nhiều, lần cuối cùng gặp là sinh nhật của tôi.”

Cục bông thấm máu đỏ chất thành đống, còn đang không ngừng đầy thêm. Rửa sạch vết thương xong thì bắt đầu bôi thuốc, Giang Hằng tiếp tục nói: “Hôm đó ông ấy nói với tôi, nếu tương lai yêu ai, thì dẫn tới gặp ông ấy một lần. Để ông ấy biết người này như thế nào, một lần là đủ rồi.”

Giọng nói bình tĩnh thấp trầm, cùng với động tác dịu dàng, Vu Từ Thạc đột nhiên quay đầu, nhìn chăm chú vào mắt Giang Hằng, “Vậy thì anh hãy nhìn thay ông ấy, nhìn rõ ràng.”

Dòng máu nóng tuôn trào trong gân mạch, ầm ầm lên theo nhịp đập con tim, Giang Hằng cúi người hôn lên môi y, hơi thở nóng hổi giao nhau. “Vu Tử Thạc...” Rất khó hình dung Giang Hằng dùng tâm trạng nào để gọi ra cái tên này, chẳng qua hiện tại nếu phát triển tiếp thì chỉ sợ không tốt lắm.

“Com tối ăn gì?” Đáng để chúc mừng là Vu Tử Thạc cũng là người lý trí, y chủ động né khỏi thân thể đang dán lại, yên lặng đợi dực vọng lắng xuống. “Tôi nghe nói gần đây có một nhà hàng thức ăn nhanh không tồi, anh nên học cách dùng đũa đi.”

“Không phải chỉ có một mình anh từng tới Trung Quốc.” Giang Hằng kéo y khỏi sofa, mở tủ áo, chọn hai chiếc FreeSize ném lên tay y, “Đi thay đồ.”

Nhà hàng thức ăn nhanh cách nơi ở của họ chỉ có hai con đường, Giang Hằng gọi không ít đồ ngọt, Vu Tử Thạc vốn cho rằng hắn thích ăn đồ ngọt, không ngờ khi đồ ăn được đưa lên, những món ngọt tinh xảo này đều bị bày trước mặt mình.

Giang Hằng ngồi đối diện, vẻ mặt cứng rắn nghiêm túc và những thức ăn trên bàn rõ ràng không hòa hợp, chẳng qua bản thân hắn dường như không cho rằng như vậy, cầm muỗng lên, múc một muỗng pudding đưa tới trước mặt Vu Tử Thạc, “Thể lực của anh thiếu hụt nghiêm trọng, lại mất máu quá nhiều, ăn nhiều một chút thì sẽ mau lành.”

Cảm nhận được xung quanh là ánh mắt bị dập diu trong gió, Vu Tử Thạc lúng túng nhếch môi, “Tay của tôi vẫn chưa tàn phế.”

“Tôi biết.” Đút muỗng vào miệng đối phương, Giang Hằng làm như không có chuyện gì tiếp tục múc pudding đưa tới trước mặt đối phương, “Nhưng nếu đụng tay anh sẽ đau.”

Bọn họ kết thúc bữa cơm tối trong tiếng tim vỡ nát của một đám thiếu nữ, cùng đi sóng vai trên đường, Vu Tử Thạc đút tay vào túi áo, gió đêm nhẹ thổi mái tóc đã nhuộm thành màu đen của y, “Anh không có gì muốn nói sao?”

Không thẹn là Vu Tử Thạc, trải qua nhiều chuyện như thế, Giang Hằng tất yếu sẽ tiến hành điều chỉnh đối với trạng thái hiện có của họ, trước đó những chuyện không vui giữa họ đa số đều xây dựng trên sự bất đồng trong công việc, hiện tại là lúc thay đổi, “Nói thật, tôi không hy vọng người yêu của tôi luôn mạo hiểm.”

“Được thôi, tôi hiểu rồi.” Tuy Vu Tử Thạc không muốn để Giang Hằng quá mức tham gia vào trong quá trình cứu rỗi, nhưng bảo hộ quá nhiều cũng sẽ khiến Giang Hằng cảm thấy không vui.

“Giang Hằng, anh biết tác dụng lớn nhất của thời gian là gì không?” Vu Tử Thạc rút tay khỏi túi, lập tức bị Giang Hằng nắm chặt, “Không phải làm mờ vết thương, cũng không phải lãng quên, mà là nó khiến anh hiểu rõ, ai có thể cùng tiến lùi với mình.”

“Cũng khiến anh hiểu rõ ai mới đáng cho anh tin tưởng.” Quán rượu nhỏ bên đường truyền tới tiếng nhạc, ngón tay nắm lấy Vu Tử Thạc đột nhiên thu chặt, Giang Hằng hôn lên tóc y. “Đi uống một ly không?”

Vu Tử Thạc nhướng mày lên, cười hỏi lại. “Chỉ có thể uống một ly?”

“Đừng trả giá với tôi, nhớ rõ anh là bệnh nhân.” Nắm lấy mái tóc sau đầu đối phương, hắn đẩy cánh cửa gỗ ra, tiếng nhạc đột nhiên phóng lớn, tác động vào màng nhĩ con người.

And it's hard for me to lose in my life.

(Đối với anh mà nói mất đi em là điều rất khó chịu đựng.)

In my life I've found only time will tell.

(Anh phát hiện trong sinh mạng của mình chỉ có thời gian có thể chứng minh tất cả.)

And I will figure out that we can baby.

(Anh sẽ nghĩ ra cách giải quyết, bảo bối thân yêu của anh, chúng ta có thể làm được.)

We can do a one night stand.

(Chúng ta có thể ôm nhau đêm nay.)

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 23: Chính Nghĩa Ngoài Vòng Phát Luật.

Ánh mặt trời màu vàng xuyên suốt bầu trời màu tro, Ada Wenskol ngồi trong quán cà phê vừa kinh doanh, cô gọi một ly Medellín, kiểu cũ, cà phê đắng thêm sữa, không bỏ đường. Mãn sữa mở rộng trong ly, tạo ra những đường vân đầy xúc cảm, xoay chuyển rồi dần tản ra, bên ngoài sự nhu hòa còn có thêm cảm giác kích động.

Mười phút sau, chuông gió treo trên khung cửa lay động, phát ra tiếng vang êm tai, đẩy cửa vào là một người đàn ông cao lớn khá gầy, mái tóc nhuộm đen đã có hơi phai màu, dưới ánh mặt trời thấp thoáng hiện ra màu nguyên thủy. Y kéo ghế ngồi ra, cười nhạt, “Đã lâu không gặp, thanh tra Ada.”

Ada Wenskol nghe vậy nhú mồm, con mắt bắn ra tia sáng mạnh mẽ dính chặt trên mặt đối phương, đánh giá liên tục, giống như muốn dùng một ánh mắt ghi nhớ toàn bộ những chi tiết có liên quan đến y. Ngoại hình tuấn tú không phù hợp với nghề nghiệp, cách ăn mặc giống như một tình anh trong giới kinh tế trào phúng lưu phóng khoáng. “Đã lâu không gặp? Vậy sao? Anh hứa sẽ cho tôi một sự giải thích, sau đó anh liền biến mất tăm như vậy!”

Ánh sáng rơi lên mặt, làm nổi bật làn da trắng của Vu Tử Thạc, hoạt động về đêm là thói quen thường có của sát thủ, rất lâu chưa từng tẩy lễ dưới mặt trời, khiến y có vẻ thiếu huyết sắc. Y bung ly trên bàn lên, uống một hớp cà phê, ngược mắt nhìn cô, “Xin lỗi vì cuốn cô vào vực nước sâu như vậy, chẳng qua, xem ra cô làm không tồi.”

“Đâu chỉ là vực nước sâu!” Ada hạ thấp giọng gầm ghe, trên thực tế cô muốn vỗ bàn gầm lên, chỉ là hoàn cảnh không cho phép cô làm như thế. Thời gian này cô thường xuyên nhận được những tin tức từ một con số không biết, thông thường là một bức hình cộng thêm tên họ địa chỉ, kết quả cô đi theo thì phát hiện, những người này đều sẽ gặp nguy hiểm, hoặc là tạo ra nguy hiểm, “Các anh rốt cuộc làm sao biết được?”

“Về vấn đề này tốt nhất cô đừng nên hỏi.” Tuy Ada hiện tại đang hiệp trợ bọn họ, nhưng chuyện hệ thống vẫn cần giữ bí mật, về hệ thống này, người biết càng ít, bọn họ càng an toàn. Vu Tử Thạc giao hai tay vào nhau, dựa vào lưng ghế gác một chân lên. “Giống như chiếc hộp pandora, cô mở nó ra, không biết sẽ bay ra thứ gì.”

“Nghe này, các anh cần tôi hiệp trợ, nhưng lại giữ bí mật với tôi, đây là thái độ hợp tác sao?” Ada cảm thấy quả thật khó mà thuyết phục, không chỉ như thế, còn vô cùng lý kỳ.

“Được thôi, xem ra tôi không thể thuyết phục được cô nhỉ?” Hai tay giao nhau, ánh mắt Vu Tử Thạc chuyển ra cửa sau.

Cánh cửa mở ra, phát ra tiếng kít __ tiếng vang chói tai, sau cửa xuất hiện người đàn ông cao to tuấn tú, mặc bộ âu phục màu xám đậm thủ công sang trọng, thắt cà vạt nền vàng hoa văn hình vuông đen, trên sớng mũi cao thẳng là chiếc kính gọng vuông, trong đôi mắt sau cặp kính là ánh sáng sắc bén.

Giang Hằng đi tới đứng cạnh bàn hai người, hần không ngồi xuống, chỉ trầm giọng nói: “Thanh tra, cô biết công việc của chúng tôi, đó đều là những hành động ngoài pháp luật. Cô là một thanh tra tốt, chúng tôi sẽ không yêu cầu cô làm chuyện vượt giới hạn, cô cần phải xác định là, mục đích mọi người muốn đạt được đều như nhau.”

“Cho nên các anh đường hoàng xuất hiện trước mặt tôi, không sợ tôi bắt các anh?” Ada đứng lên khỏi ghế, nhìn vào mặt Giang Hằng.

Câu nói giống như khiêu khích không chọc giận Giang Hằng, hần mặt không đổi sắc nhìn Vu Tử Thạc một cái, lại quay đầu nói, “Fay tin tưởng cô, tôi tin tưởng Fay.”

“Không bằng để tôi trả lại câu giống vậy cho anh, tôi tin tưởng anh ta, nhưng tôi không tin tưởng anh.” Hắt cằm lên, Ada không giống như người khác sợ hãi người đàn ông có gương mặt uy nghiêm, ánh mắt tạo cảm giác vô cùng áp lực này.

“Cô không cần phải làm như thế.” Vu Tử Thạc vẫn ngồi trên ghế, y lắc đầu, khóe môi nhếch lên, “Cô tin tôi là đủ rồi, mà tôi thì tin anh ta.”

“Bạn của anh vừa mới tạo áp lực cho tôi.” Ada ngẩng cao đầu, nhú mồm nhìn Giang Hằng, trong mắt lóe ra tia trầm trọng, “Rất xin lỗi, thanh tra có quy tắc của thanh tra, tôi không thể vì bất cứ ai mà phá hoại nguyên tắc của mình.”

“Tôi hiểu cô, Ada.” Sát thủ cười đứng lên, chỉnh lại âu phục của mình, cúi đầu nhìn cô, “Để tôi tự giới thiệu lại lần nữa, tên thật của tôi không phải là Fay War. Vu Tử Thạc, đó mới là tên của tôi.”

Làm một sát thủ, nói thân phận thật của mình ra thì mang hàm ý rất nhiều, đây là cách làm rất mạo hiểm. Ada nhú chặt mồm, “Tại sao lại nói với tôi?”

“Tôi nói rồi, tôi tin tưởng cô.” Vu Tử Thạc chăm chú nhìn hai mắt Ada, y vẫn luôn thích đôi mắt của cô, sống động như biết nói, ngoài sự cường hãn ra thì còn có thể thấy được sự từ ái, “Ada, lần đầu tiên tôi gặp cô là ba năm trước, sau đó tôi vốn có rất nhiều cơ hội để giết cô. Nếu tôi biết cô vẫn cẩn thận không buông lỏng với tôi giống trước kia, lúc đó có lẽ tôi sẽ bóp cò súng.”

Ada cảm thấy cảm giác bị sát thủ này nhìn chăm chú rất kỳ diệu, biết rõ đó là đôi mắt thông qua sự chăm chú để bắt giữ con mồi, nhưng lại không biết tại sao khiến người cảm thấy rất thâm tình. Lúc này cô đột nhiên lý giải người đàn ông này sao lại có thể thoát khỏi sự truy bắt nhiều năm của cảnh sát như vậy, không ai sẽ hoài nghi người đàn ông tràn đầy phong độ, mang theo nụ cười thân thiện này lại là sát thủ, “Anh vẫn chưa trả lời tôi, tại sao?”

Chỉ từ cách đặt câu hỏi đã có thể thấy được sự chấp nhứt của cô, đối với thứ cô muốn, bất luận là người hay là một đáp án, cô đều sẽ liều mạng truy tìm. Vu Tử Thạc híp mắt lại, nụ cười trên khóe môi càng sâu, “Thật ra tôi đã trả lời cho cô từ sớm rồi, bên ngoài phòng thí nghiệm, nhớ chứ?”

Ada ngăn người nhớ lại ngày hôm đó, gió lạnh mùa đông rét buốt, sát thủ che vết thương thở ra làn sương trắng, y vốn cường đại lại thể hiện sự yếu đuối như vậy. Khẽ cười, giọng nói gọi cảm yếu ớt, trong đó còn mang theo mối hận, y nói, ‘Cô là cảnh sát tốt, tôi không thể để cô chết.’

“Ada, thật ra tôi là người không muốn bức cô làm chuyện cô không muốn làm nhất. Cho nên cô không muốn tham gia vào, tôi hoàn toàn có thể lý giải.”

Vu Từ Thạc cuối cùng cũng thu mắt lại, cười nhìn cửa sổ, “Vị một khi cô quyết định nhập cuộc, thì không thể quay đầu, không thể có hổ thẹn hay hối hận.”

“Còn anh thì sao? Anh cảm thấy hổ thẹn?” Giang Hằng không bỏ qua ý nghĩa trong lời đối phương, ánh mắt tràn đầy bức bách nhìn Vu Từ Thạc, sát thủ cười nhướn mày, “Tôi thích công việc này, nó cho tôi cơ hội thứ hai.”

Gật đầu mang theo suy tư, người đàn ông gương mặt cương nghị quay nhìn Ada, trầm giọng nói: “Đến lúc cô chọn lựa rồi, thanh tra.”

“Xem ra các anh nhất định muốn lôi tôi xuống nước?” Ánh mắt di chuyển giữa hai người đàn ông tuần tú, Ada thờ dãi một hơi, “Tôi sẽ không mở mắt ngồi đó nhìn công dân vô tội phải chết, tôi nhập cuộc.”

Đáy mắt Vu Từ Thạc thoáng qua một chút kinh ngạc liền bị Ada nhanh chóng bắt lấy, cô đột nhiên bật cười, vỗ vỗ vai Vu Từ Thạc, “Được rồi, tôi thừa nhận, truy đuổi người như anh rất phiền, tôi chán rồi. Anh nói đúng không, thanh tra Xyli Lederman?”

“Giang Hằng.” Gương mặt cứng nhắc được nhu hòa bởi nụ cười, Giang Hằng cúi đầu nhìn cô, một lúc sau mới nói: “Tên của tôi.”

Nụ cười của người này khiến Ada chấn động, cô hoàn toàn không tưởng tượng được người này cười lên lại ảm áp như thế. “Vây tạm biệt, Vu Từ Thạc, Giang Hằng.”

Đưa mắt tiễn Ada Wenskol đi, Vu Từ Thạc thúc cùi chỏ vào ngực Giang Hằng, “Này, chân thành như vậy, thật hiếm thấy.”

Nắm tay đối phương, Giang Hằng đột nhiên nghiêm túc nhìn Vu Từ Thạc, “Đừng châm lửa ở chỗ này.”

“Châm lửa gì?” Phản ứng của Vu Từ Thạc luôn nhanh chóng, không mang ý tốt cười cười, giống như con hồ ly giáo hoạt, tay thuận thế trượt xuống bàn, nắm phần móng Giang Hằng, tiếp theo đi ra khỏi quán cà phê.

“Châm cây lửa của tôi.” Trầm giọng nói ra câu này, Giang Hằng cũng đi theo sau y.

Lái xe về phòng máy của Giang Hằng, ngay khi bật đèn thì phòng khách liền được ánh sáng ảm áp bao trùm, còn chưa đợi Vu Từ Thạc kịp cởi áo khoát, đã bị trọng lượng thân thể người nặng nề đè lên sofa.

Nếu sát thủ nào đó cho rằng khiêu chiến trước mặt hacker không cần phải trả giá gì, thì đó thật sự là sai lầm rất lớn.

“Sao vậy? Gặp đến thế?” Cô họng bị hôn, nhiệt độ dần tăng lên, đồng thời y cũng cảm thấy kỳ quái vị sự khẩn cấp của Giang Hằng, chẳng qua nghĩ kỹ lại thì, bọn họ quả thật đã rất nhiều ngày không làm. Giang Hằng vui đầu hôn cắn y, hạ thấp giọng nói: “Là anh trên chộc tôi trước.”

“Muốn tôi chịu trách nhiệm?” Sát thủ híp mắt lại, mỗi một tác da thịt bị hôn qua đều có mầm lửa thiêu đốt. Vu Từ Thạc vòng tay lên, ôm ghì lấy Giang Hằng, thân thể dán sát, có thể cảm nhận được thân thể đối phương đang nóng như lửa đốt. “A__ Anh thật nóng.”

“Anh muốn chịu trách nhiệm với ai? Quan cho tốt ánh mắt của anh, tôi không muốn anh phóng điện với mọi người.” Giọng nói đã không còn ổn định, vẻ mặt của Giang Hằng rõ ràng không mấy vui vẻ, lúc này Vu Từ Thạc mới hiểu, vừa rồi thái độ của y đối với Ada đã khiến ai đó không vui, “Ha, anh ghen rồi.”

Giang Hằng không phản bác, hấn tiến sát lại mặt sát thủ, dứt khoát đem hết cảm xúc bất mãn dồn vào nụ hôn, lòng bàn tay nóng bỏng dán lên phần lưng đối phương, “Muốn thế nào?”

Biết Giang Hằng đang nhắc nhở tới vết thương sau lưng y, Vu Từ Thạc cảm thấy có hơi cảm động, liền cắn lên vai hấn, trong mắt lộ ra ý cười, “Anh muốn thế nào, thì thế ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 24: Khúc Hiệp Tấu.

Bị thương khiến y rơi vào tình thế xấu, sát thủ hiểu rõ điểm này, nên biểu hiện ra thuận tùng một cách bất ngờ, nhưng điều này không trở ngại chuyện y muốn làm những gì mình muốn. Tay thuận theo lưng Giang Hằng trượt xuống, nắm lấy phần móng chắc nịch của đối phương xoa nắn, cười nói, “Tôi có từng nói qua chưa, tôi thích móng của anh.”

“Tôi thích toàn thân anh.” Hôn lên nụ cười giáo hoạt trên môi đối phương, giống như muốn giáo huấn đối phương một chút, cánh tay nhẹ ngắt lấy điểm nổi lên trước ngực. Vu Từ Thạc kìm nén tiếng rên rỉ, khàn giọng cười, “Tự tôi cũng thích.”

“Anh muốn để vết thương tét ra sao?” Giọng nói của Giang Hằng cũng trở nên khàn khàn, đột nhiên lật người y lại, “Cho anh thêm một cơ hội nữa, nếu không nửa phút sau cho dù anh có muốn kêu ngừng tôi cũng không ngừng được.”

“Cũng có lý.” Bộ vị đã biến hình ở hạ thân đối phương dính vào phần sau eo, Vu Từ Thạc lúc này mới suy nghĩ đến hậu quả, sờ cảm nghĩ nghĩ, “Vậy không bằng anh ở mặt dưới...”

“Cái tên này!” Hơi bức dọc quát khê tuyên cáo sự giao lưu hoàn toàn phí công, không đợi y nói xong, quần áo đã bị Giang Hằng kéo xuống.

“Tôi thế nào?” Vu Từ Thạc quay đầu cười, lộ ra hàm răng trắng tinh, rõ ràng là rất vô tội. Đáng tiếc, khi cánh tay đối phương đặt trước ngực y tăng mạnh lực độ, y lập tức cười không nổi nữa. Đau đớn và kích thích nóng rát khiến toàn thân Vu Từ Thạc đông cứng, thân thể dán sát sau lưng giống như một ngọn lửa bùng cháy đang lan tràn.

“Tự anh biết rõ.” Không ngừng hôn lên, tay Giang Hằng men vào nơi sâu hơn. Hơi thở dần thô trọng của Vu Từ Thạc phả lên mặt đối phương, chỉ đành đem câu sau này sẽ tính nợ với anh nuốt vào bụng.

“Như vậy được không? Nói cho Ada biết tên của anh?” Đã quen với sự tiến vào của Giang Hằng, mồ hôi từ cằm rớt xuống sô pha, lỗ tai nhạy bén của Vu Từ Thạc thậm chí có thể nghe được tiếng động vì động tác kịch liệt của họ mà sô pha hơi nhẹ lệch vị trí trên sàn.

“Như vậy được không? Hiện tại lại bàn cái này?” Trả câu nói trở lại, cánh tay dày rộng thuận theo lưng đối phương đi lên, động tác trùng kích của Giang Hằng trong thân thể Vu Từ Thạc thoáng chốc trở nên càng thêm kịch liệt.

“Giang... Giang Hằng.” Không thể không chế tiếng rên rỉ tràn ra cổ họng, Vu Từ Thạc có thể cảm giác được thân thể mình lay lắt theo động tác của đối phương, “Chậm một chút... ô...”

“Ai bảo anh không chuyên tâm?” Khuyến cáo không có hiệu quả, ngược lại động tác của Giang Hằng càng giống như gió cuốn mưa dầm, tuy biết sau đó khó tránh khỏi bị báo thù, nhưng hiện tại hẳn không để ý.

“Anh xong rồi đó!” Vu Từ Thạc xoay tay kéo gáy đối phương, để mặc người xử lý không phải là phong cách của y, kéo mạnh làm thay đổi vị trí của hai người.

Báo thù vĩnh viễn đến nhanh hơn tưởng tượng, nắm lấy quyền Vu Từ Thạc đầm tới, Giang Hằng ấn thân thể chuẩn bị đứng lên của Vu Từ Thạc xuống. Một tiếng hừ nhẹ phiêu vào tai, Giang Hằng cười thấp ngồi dậy hôn lên ngực đối phương, “Tôi đã quên, anh thích ở mặt trên.”

Sát thủ thờ dốc nặng nề, ánh mắt không cam lòng và vết tích tình sự trước ngực hoàn toàn lộ ra trước mặt Giang Hằng, đương nhiên, vết hôn rõ rệt trên ngực đối phương cũng bị y thấy hết. Ánh mắt lạnh lẽo dần tan đi, y nắm hai cổ tay Giang Hằng ấn hẳn lên sô pha, “Làm xong nhớ cũng phải để tôi đến một lần.”

Trong căn phòng yên tĩnh quanh quần giọng nam không cùng âm sắc, cùng với tiếng thờ dốc, tiếng hừ nhẹ của họ, cho dù là mùa xuân, độ ẩm trong phòng lại nóng bức như mùa hạ, dòng lũ dục vọng cuộn cuộn trào lên, kéo họ vào sâu trong lốc xoáy, lý trí bị xua tan cuối cùng lạc lối trong dòng lũ tình dục điên cuồng.

Kim đồng hồ treo tường vẫn đang di chuyển, nhưng đối với hai người này mà nói, lúc này chúng đã mất đi ý nghĩa tồn tại. Trong sự giao hòa và giải phóng không ngừng, tư duy trống rỗng dần khuếch tán. Đến cuối cùng, ai cũng không đếm rõ được rốt cuộc đã trôi qua bao lâu, làm bao nhiêu lần, dùng bao nhiêu tư thế.

Cho dù trước đó hai người đều cảnh cáo bản thân không thể túm dục quá độ, chẳng qua cũng như mỗi lần bọn họ giao lưu, bất tri bất giác đều sẽ đi lệch khỏi con đường vốn đã định.

Mệt mỏi đang lui dần, cảm giác đói khát thay vào đó thông qua dây thần kinh truyền tới đại não. Vu Từ Thạc động động ngón tay, ngẩng đầu nhìn trần nhà, “Tôi sắp đói chết rồi.”

“Gọi đồ ăn ngoài đi.” Giang Hằng cũng rất đồng cảm, duỗi tay lấy điện thoại trên bàn.

Vu Từ Thạc gật đầu, tiếp tục nhắm mắt nằm đó. Hai người luôn mâu thuẫn về mặt thức ăn hiện tại ít nhất đã đạt được thống nhất, lúc này trong họ ai cũng không muốn đi nấu cơm, đừng nói nấu cơm, động một chút cũng không muốn động.

Thời gian chờ đợi cả hai đều tự nằm đó, không ai mở miệng nói chuyện, trong căn phòng chỉ có tiếng gió lùa qua cửa sổ.

“Nếu có người muốn giết tôi, hiện tại nhất định rất dễ dàng.”

Vu Từ Thạc cảm khái một câu như vậy, vì y phát giác bản thân cảm nĩa còn không vững, đừng nói cảm sung.

“Là tôi không tốt, quên mất anh bị thương.” Về mặt và giọng nói của Giang Hằng đều lộ ra hổ thẹn rõ rệt, cắt một miếng pizza, xiên nó rồi đưa tới trước mặt Vu Từ Thạc.

Trước mặt là thức ăn tỏa ra hương thơm, ánh mắt Vu Từ Thạc đại ra một chút, “Trước đây tôi khẳng định không nghĩ tới tương lai sẽ thế này.”

“Ai có thể ngờ được.” Nhét thức ăn vào cái miệng đang mở, Giang Hằng tiếp tục cắt pizza, “Anh nói anh cảm ơn tôi đã cho anh công việc này, thật ra tôi cũng phải cảm ơn anh.”

“Lúc đó tôi sắp từ bỏ rồi.” Không ngẩng mắt lên, Giang Hằng nói tiếp, “Vì, người tôi muốn cứu đều đã chết rồi.”

Vu Tử Thạc hơi ngạc nhiên, không kìm được ngẩng đầu lên nhìn hắn, người đàn ông kiêu ngạo, bẽn lẽn trong ấn tượng lại thẳng thắn thừa nhận thất bại của mình, giọng nói của hắn bình tĩnh, không có hối hận, cũng không có chán chường. “Rất nhiều chuyện khi quay đầu lại mới hiểu, cho nên tôi không trách móc bất cứ ai, tất cả của quá khứ tạo nên tôi của hiện tại, cũng tạo nên anh hiện tại.”

Nếu Giang Hằng không phải Giang Hằng hiện tại, Vu Tử Thạc không phải Vu Tử Thạc hiện tại, bọn họ sẽ không đến với nhau.

Nuốt thức ăn xuống, Vu Tử Thạc cười nhạt, có lẽ y tán thưởng Giang Hằng, chính vì Giang Hằng hiện tại có tất cả những thứ này toàn bộ dựa vào sự nỗ lực của bản thân.

Bọn họ ban đầu đều không phải là kẻ mạnh, không ai mới sinh ra đã cường đại bẽn lẽn, phần yếu ớt sẽ không ngừng được rèn luyện trong khốn cảnh, gãy đổ trong tuyệt vọng và đánh mất, mới tạo thành tất cả hiện tại.

“Xem ra nên tìm một cơ hội, chúc mừng chúng ta có được cuộc sống mới.” Vu Tử Thạc cười cười, dùng giọng nói nhẹ nhàng nói ra, “Hiện tại nên chuyên tâm ăn cơm đi, nếu không chưa sống lại, đã chết đói trước rồi.”

Vui đùa hòa hoãn không khí có hơi đông cứng trên bàn ăn, bọn họ không nói chuyện nữa, một hộp pizza rất nhanh đã bị càn quét sạch sẽ, sau đó Vu Tử Thạc rót hai ly cà phê, đi lại trước bàn.

“Anh còn muốn báo thù không?” Nghi vấn đánh tan trầm mặc, vấn đề mà họ đã tránh không bàn tới rất lâu cuối cùng vẫn bị Vu Tử Thạc nhắc tới.

“Hiện tại tôi không có cách nào trả lời vấn đề của anh.” Giang Hằng dọn hộp giấy rỗng, ném vào thùng rác trong nhà bếp, ngồi xuống cầm cà phê lên uống rồi tiếp tục nói: “Chẳng qua trực giác của tôi cho tôi biết, tôi cách người đó rất gần rồi.”

“Người đó? Anh biết người đó có đặc trưng gì không? Nói không chừng tôi có thể giúp được.” Vu Tử Thạc hí mắt nhún vai, tuy đang thảo luận chuyện nghiêm túc, nhưng bảo y giữ vẻ mặt nghiêm túc thì tuyệt đối là chuyện khó.

Giang Hằng cảm áo khoát vắt trên lưng ghé xuống, lấy một bức hình trong túi ra, “Tôi tra được cái này.”

Trên hình là một viên đạn, không bình thường chính là, viên đạn đó màu bạc, trên mặt còn khắc dấu hiệu. Thường có sát thủ làm như vậy, dùng viên đạn đặc biệt biểu hiện thân phận của mình, giống như tuyên cáo với thế giới ‘người này là tôi giết’. Nếu nói dấu vết đường đạn là chứng minh thư của tay súng, thì viên đạn đặc biệt là sổ bảo hiểm độc nhất vô nhị của nghề sát thủ.

Vu Tử Thạc nhìn viên đạn trong hình, hơi ngạc nhiên một chút, “Sao anh tìm được nó?”

“Người cung cấp thông tin.” Giang Hằng không muốn nói nhiều, chỉ trả lời ngắn gọn, sau đó nhìn Vu Tử Thạc, “Sao, anh biết là ai không?”

Vu Tử Thạc nhìn chằm chằm bức hình một lúc, lắc đầu, trên mặt lộ ra nghi hoặc, “Tôi nghĩ không ra ai sẽ làm chuyện này.”

“Vậy cũng không biện pháp.” Cát bức hình đi, Giang Hằng đi vào phòng máy, một lúc sau lại trở ra phòng khách, trong tay cầm bốn bức hình khác kích cỡ, “Có số hiệu mới rồi.”

“Hình lần này sao nhiều vậy? Lẽ nào là nhân vật công chúng?” Vu Tử Thạc nhướn mày, mà câu trả lời của Giang Hằng rất nhanh đã khiến vẻ mặt y cứng lại. “Là bốn người.”

“Được rồi, có lẽ chúng ta nên bàn lại về tiền lương thôi.” Nói nhanh một câu vui đùa, Vu Tử Thạc đảo nhìn hình, toàn bộ là con gái, xem ra mới hơn hai mươi, tư liệu ở mặt sau cũng cho thấy bọn họ đều học ở đại học Columbia, “Nói không chừng là sát thủ liên hoàn.”

“Vậy tốt nhất anh nên mau hành động, nói không chừng đợi chút nữa đã biến thành ba người rồi.” Giang Hằng cảm áo khoát đưa cho y. Vu Tử Thạc ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt có chút vô tội. “Ngày, tôi không biết thuật phân thân.”

“Tôi biết.” Giang Hằng cũng cảm áo khoát của mình lên, “Tôi đi tìm thanh tra Klaus, anh đi tìm nữ thanh tra.”

Bốn đối bốn, phân phối như vậy cũng hợp lý, Vu Tử Thạc huýt sáo, vừa đi ra cửa vừa nói, “Dường như tôi nghe được khúc hợp tấu.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 25: Sát Thủ Liên Hoàn.

Trước một giây khi con số chưa biết hiện lên, Ford Klaus còn đang ngâm nga một khúc hát, mở một trang web kết bạn mới, có một cô gái dễ thương vừa gởi biểu cảm thân thiết tới, hần nhìn di động, coi như không thấy sao, tiếp tục coi như không thấy sao? Khi hần còn đang do dự, máy tính đột nhiên tối đen.

“Bà nó!” Nhẹ mắng một tiếng, Ford ra khỏi phòng làm việc để nghe máy, “Fay, có thể khuyên anh bạn hacker của anh đừng đưng một chút lại làm tê liệt máy tính của người ta không?”

“Nếu anh nghe máy sớm hơn vài giây, tôi đây cũng không ra hạ sách đó.” Đầu kia truyền tới âm thanh nghe không mấy tốt lành, Giang Hằng cất laptop trên đầu gối đi, đặt sang một bên, “Thanh tra Klaus, tôi có chuyện cần anh giúp.”

Ford chỉ cảm thấy, nếu bảo đối phương tới tìm hần giúp đỡ, không bằng nói là truyền đạt mệnh lệnh một cách khách khí đi. Người đàn ông anh tuân mạng về mặt của kiểu ông chủ lớn này, rõ ràng không thể hiểu được nỗi khổ của người cha cô đơn đã ly dị. Ngắc cái trán nhăn kín, Ford xoa huyệt thái dương, “Sát thủ nhà anh lại nằm viện hả?”

“Anh ta rất khỏe, chỉ là có chút... bận.” Gởi một bức hình qua, Giang Hằng nói tiếp: “Abby Cozumel, sinh viên năm hai khoa vật lý trường đại học Columbia, nếu hiện tại anh đi ngay thì còn có thể thấy cô bé đi ra khỏi giảng đường.”

“Nữ sinh viên? Ông đây còn chưa trụ lạc tới mức ăn cả cỏ non như vậy.” Ford lập tức cao giọng phản bác, lấy điện thoại ra khỏi tai, nhìn cô bé thanh tú tóc vàng cười sáng lạn, ngừng một chút, lại đặt ống nghe vào miệng. “OK, yên tâm đi, tôi sẽ chăm sóc tốt cô bé.”

Điện thoại kêu tút một tiếng, Giang Hằng không đổi sắc nhướn cao mày, xoay chìa khóa, đạp chân ga.

Ở nơi cách xa hai khu, Ada Wenskol vừa đậu xe trước cửa hàng tiện lợi mua cà phê, quay người thì thấy người đàn ông đang bước tới với vẻ mặt cười tươi. Cúi đầu thờ dài, quay đầu nói với ông chủ, “Cho thêm một ly cà phê.”

Nhận cà phê của Ada, sóng vai bước đi trên con đường rậm bóng cây, ánh sáng đỏ của tịch dương bao trùm bờ vai hai người. ánh sáng mê người ánh sâu vào đáy mắt Ada, khiến đôi mắt to của cô càng thêm lấp lánh, “Nói thử xem đã xảy ra chuyện gì.”

Đưa ra nghi vấn trực tiếp, Ada luôn là người có gì nói đó, đây cũng là chỗ mà Vu Tử Thạc tán thưởng cô. Đối phương là Ada, y không tính vòng vo, “Ada, gần đây có phải xuất hiện sát thủ liên hoàn chuyên chọn nữ sinh viên ra tay?”

Nghe Vu Tử Thạc nói vậy, Ada lập tức nhú mày, “Sao anh biết?” Nói rồi cô lấy di động ra, mở tệp ảnh, vuốt vuốt màn hình, chọn ra vài bức, những cô gái tuổi tác bất đồng, điểm chung là họ đều đã chết. “Chúng tôi đang tìm người này, chuyên ra tay với nữ sinh viên New York, hơn nữa thời gian phạm án cách nhau càng lúc càng gần.”

“Chúng tôi đã tìm khoa chuyên phân tích tâm lý tội phạm giúp đỡ vụ án này, nhưng trước mắt sau khi phân tích, trừ chuyện đều là nữ sinh viên, người bị hại không còn điểm chung nào nữa.” Chính vì như thế, án này dậm chân tại chỗ, tổ hung án cũng bó tay không biện pháp, Ada chăm chú nhìn Vu Tử Thạc, “Thế nào, anh có đầu mối?”

“Tôi nghĩ không phải không có điểm chung, mà là còn chưa tìm ra.” Vu Tử Thạc cười sờ cằm, “Tôi có thể giúp cô bắt tên đó, nhưng cần cô cung cấp cho tôi toàn bộ hồ sơ của vụ sát thủ liên hoàn này. Còn nữa, giúp tôi tìm tư liệu của vài người, Abby Cozumel, June Jane, Karen Wales và Jenny Lucia, mấy cô bé này rất có thể trở thành mục tiêu của tên sát thủ đó.”

Ada bật cười, “Sát thủ bắt sát thủ, nghe ra có hơi quái dị.”

“Vậy cũng không thể so với chuyện sát thủ và cảnh sát quang minh chính đại cùng đi tản bộ trong công viên được.” Dùng giọng nói gợi cảm chế nhạo, ngón tay Vu Tử Thạc vuốt qua đường cong của môi, chột nghe bên tai có tiếng lâm bầm. “Cũng đúng lắm.”

“Ada, cô tin nghiệp duyên không?” Y dứt tay vào túi, đứng thẳng hứng gió, mái tóc mềm mại bị thổi sang một bên.

“Rất tiếc, tôi là người theo thuyết vô thần.” Dứt khoát đáp trả, Ada phát giác người bên cạnh mình có hơi khác thường một chút, nhìn thẳng vào mắt đối phương nhưng lại không hề có một cảnh sắc nào được phản chiếu trong đó, giống như... có chút cảm thương. “Tại sao hỏi vậy?”

“Không có gì.” Nói rồi sát thủ chìm vào dòng người, rồi cứ biến mất như vậy.

Từ chỗ đó đi về phía tây thêm hai khu, chính là nhà trọ của June Jane, số hiệu của cô bị liệt ra đầu tiên, nói rõ cô sẽ là người đầu tiên gặp nguy hiểm.

Trước mắt tòa nhà này đã khá cũ, đại khái được xây dựng trước sự kiện 911, Vu Tử Thạc đi lên lầu hai gõ cửa, không ai đáp lời. Theo thời khóa biểu mà Giang Hằng đã tải về từ trường đại học Columbia, June Jane hôm nay đáng ra không có tiết, hay đã ra ngoài chơi với bạn?

Cây mở khóa, ngay khi cửa mở thì bên trong truyền ra mùi tanh nồng đậm, bản năng sát thủ nói cho y biết có chuyện không hay. Khi bước nhanh vào trong, đồng thời y cũng gọi cho Giang Hằng, “Tôi tìm được June Jane rồi.”

“Hy vọng cô bé không có chuyện gì.” Giang Hằng ngồi trong xe đậu ở chỗ xa nhìn Karen Wales đi ra khỏi giảng đường, chụp vài bức ảnh của mỗi người đi cùng cô hoặc có từng chú ý tới cô.

“Tôi chỉnh lại lời tôi một chút, tôi tìm được thi thể của June Jane rồi.” Vu Tử Thạc đứng trước cửa phòng tắm, chú ý nhìn xác cô gái trong bồn, có thể tưởng tượng được quá trình thảm thiết thế nào, động mạch cổ bị rạch ra, máu tươi ào ra chảy lan bên thành bồn và rèm che, phần lớn đã đông lại, nói rõ

trong một giờ từ khi số được liệt ra thì cô đã gặp phải sát thủ. “Karen Wales thế nào rồi?”

Số hiệu của Karen Wales bị liệt ra thứ hai, Giang Hằng nổ máy chậm rãi đi theo phía sau, chung quy giữ một khoảng cách chừng trăm mét, “Còn sống, đang trên đường về nhà.”

“Trông chừng cho kỹ, tôi đi tìm Jenny Lucia.” Cúp máy, Vu Từ Thạc hơi tiếc nuối nhìn cô bé toàn thân trần trụi, dính đầy máu tươi trong bồn tắm, cầm điện thoại bàn lên, gọi cho cảnh sát, “Xin chào, ở đây vừa xảy ra một vụ án mạng, địa điểm là đường Canal...”

Karen Wales không lập tức về nhà, mà đi vào một tiệm cà phê, Giang Hằng cũng lập tức xuống xe, đi theo cô vào trong.

Karen Wales dường như có hẹn với ai đó, vì cô không gọi thứ gì, trên bàn chỉ bày một ly nước khoáng. Cửa sổ thủy tinh phản chiếu thân hình cao to của Giang Hằng, hần chổng một tay lên cằm, hơi híp mắt, con mắt màu lam chứa đựng cảm xúc khó hiểu, Vu Từ Thạc là một người hành động như thám sát thì đúng là không sai, nhưng vừa rồi y gọi tới cũng không khỏi quá mức gián lược. Trước đó y nhắc tới chuyện y gặp một chút phiền toái, có phải là còn có nguồn con vương mắc sâu hơn nữa?

Lấy di động ấn một dãy số, điện thoại không bao lâu đã được bắt. Người đàn ông bên kia ngồi dựa vào lưng ghế, chân gác lên bàn làm việc, cái gương trên bàn phản chiếu gương mặt hần, hần sờ chút râu dưới cằm, vui vẻ nói, “Dò, nghe nói gần đây thời tiết New York không tồi.”

“Đừng né tránh vấn đề, Dương Trường An.” Trên mặt Giang Hằng không nhìn ra cảm xúc, trong con mắt màu lam ngưng đọng tia sắc bén, “Điều tra tiến triển tới đâu rồi?”

“Tôi chỉ có thể nói, thời gian ba năm không phí trắng, lần trước cậu có nói sát thủ đó mất người thân. Tôi liền tìm ra hồ sơ vào khoảng từ năm 89 tới năm 98, vụ thảm án cả nhà còn tồn tại nghi điểm có thể chất đây cả căn phòng, lượng công việc lớn tới dọa người.” Dương Trường An cầm ly cà phê trên bàn lên, uống một ngụm lớn, nói tiếp: “So với tin tức trước đây tìm được, tôi tìm thấy một chút thứ có thể khiến cậu cảm thấy hứng thú. Chẳng qua cậu nên biết, chủ đây không phải là dạng thiện lương. Fay nắm được đuôi của tôi, cậu phải tìm ra để hủy nó.”

Hàm nghĩa trong lời của Dương Trường An rất rõ ràng, đây là một vụ giao dịch. Đáng tiếc là Giang Hằng không phải người dễ thỏa hiệp, “Không ai biết anh ta cất những thứ đó ở đâu.”

“Vây thật xin lỗi, tôi sẽ không lấy tiền đồ của mình ra đùa. Hiện tại hồ sơ độc nhất vô nhị này ở đâu chỉ có tôi biết.” Nói tới đây, Dương Trường An ngồi thẳng dậy, dùng ngón tay gõ bàn. “Đúng rồi, cậu có thể sẽ uy hiếp tôi, nhưng không có tác dụng đâu. Nếu tôi chết rồi, tất cả những điều cậu muốn biết sẽ chìm vào biển cả, nghĩ cho kỹ đi.”

Điện thoại bị cúp, Giang Hằng nắm chặt di động, khi quay đầu lại, Karen Wales đã không thấy nữa, chỉ còn lại cánh cửa thủy tinh của tiệm cà phê đang lắc lư không ngừng.

Khi đứng lên đuổi theo, đồng thời hần cũng gọi điện cho Ford Klaus, “Abby Cozumel thế nào rồi?”

“Kỹ thuật theo dõi của ông đây luôn rất đỉnh ha ha.” Ford cười đắc ý, quay người, đột nhiên ngáy ra. “Hà! Không thấy cô bé nữa!”

Trở lại mở máy tính trên xe, điểm đỏ trên màn hình đang di chuyển một cách nhanh chóng, trước đó Giang Hằng đã cài đặt lại di động của Karen Wales, hiện tại xem ra cô bé đang ngồi trên một phương tiện giao thông nào đó.”

“Đi tìm Jenny Lucia, lát nữa tôi sẽ gọi địa chỉ cho anh.” Khởi động xe lướt đi, Giang Hằng một tay cầm vô lăng, một tay đánh tốc hành trên bàn phím.

Di động của Ford Klaus run lên, khi thấy bức hình hần không nhận được cảm thán, “Lát nữa của anh có phải hơi nhanh không?”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 26: Động Cơ Giết Người.

Con đường New York tràn đầy người, một chiếc xe màu xám tấp vào bên lề, trong kính chiếu hậu là gương mặt của một phụ nữ. Da cô hơi đen, nhưng không đen thui như những người da đen khác, da trên mặt cô còn mang theo ánh sáng khỏe mạnh. Vươn tay vén mớ tóc trước trán, đôi mắt to nhìn ra ngoài cửa sổ.

Bóng người xẹt qua, cửa bị mở, có một người đàn ông trực tiếp ngồi vào hàng ghế sau, rồi mới nhớ tới chuyện chào hỏi. “Dò, Ada, nhớ tôi rồi sao?”

“Vu Từ Thạc, hiện tại tôi đang nghĩ, anh ngồi trong xe tôi, tại sao không đeo còng tay.” Đảo mắt một cái, Ada nhìn bóng phản chiếu của y trong kính chiếu hậu, gương mặt tuấn tú sạch sẽ, màu da trắng hơn đàn ông khác một chút, trên sống mũi là chiếc kính râm, mái tóc để tùy ý nhưng không bị rối khiến y giống như một ngôi sao muốn trốn tránh đám phóng viên.

Vu Từ Thạc nghe vậy nhú mày, cong môi cười, “Tôi chỉ có thể nói khẩu vị của cô hơi nặng.”

“Tôi vừa nhận được tin mới nhất của khoa phân tích tâm lý tội phạm, bọn họ nói người bị hại bị giết trong bồn tắm có nghĩa là kẻ hiềm nghi bị thiếu hụt cảm giác an toàn một cách nghiêm trọng.” Không thêm để tâm đến sự trêu đùa kia, Ada giao túi hồ sơ ở ghế phó lái cho Vu Tử Thạc.

“Bồn tắm là dùng để chứa nước, nước đại biểu cho cảm giác an toàn, nói vậy cũng rất thông.” Nghe hai người giao lưu, Giang Hằng đột nhiên nhập cuộc, “Rất có thể tên sát thủ liên hoàn này khi còn nhỏ đã chịu bạo lực gia đình từ người mẹ.”

Gật đầu đầy thâm ý, Vu Tử Thạc vẫn rất thích để Giang Hằng phân tích tâm lý tội phạm, vì y thực sự rất lười động não. Đối với Vu Tử Thạc mà nói, y quan tâm hơn có lẽ là người này hiện tại còn sống hay đã chết. “Được rồi, tiến sĩ, xin anh cho tôi biết ngày mai Karen Wales còn có thể đi học không?”

Trả lời y là một trận trầm mặc. Thờ dài ngắn ngui, Vu Tử Thạc lắc đầu, “Đừng nói với tôi là anh để lạc mất cô bé.”

“Lạc mất là từ hình dung không có hàm lượng kỹ thuật.” Không vui nhịu mày, Giang Hằng dần dần tiếp cận điểm đỏ nhấp nháy, “Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tôi rất nhanh có thể tìm được cô bé.”

“Được rồi, xem chút nữa anh lạc mất cô bé rồi.” Chính lại câu nói của mình, sát thủ lại thờ dài gọi cảm, Vu Tử Thạc sờ sờ mũi, “Mong anh nói với tôi hành tung của Abby Cozumel nằm trong vòng khống chế của anh.”

“Không bằng anh thử hỏi anh Klaus đi, hiện tại anh ta đang xuất phát đi tìm Jenny Lucia.” Điểm đỏ trên màn hình đã dừng lại, Giang Hằng đậu xe lại cạnh đó, mở cửa, “Lát nữa liên lạc sau.”

Dùng vẻ mặt kỳ quái nhìn màn hình di động trong một chốc, Vu Tử Thạc hơi nhướng mày, Ada ở phía trước không nhận được quay đầu lại, “Các anh để lạc mất Karen Wales và Jenny Lucia rồi!?”

Vu Tử Thạc ngẫm nghĩ, tiếp theo cố ý làm vẻ mặt khoa trương. “Tại sao cô kinh ngạc không phải là chuyện chúng tôi theo dõi các cô bé đó?”

“Hiện tại tôi thật sự muốn còng anh lại!” Phẫn hận nghiêng từng chữ, câu trả lời không đúng chỗ của đối phương khiến Ada tức giận vô cùng, cô cao giọng bổ sung. “Còn anh bạn của anh nữa!”

Vu Tử Thạc sai tay cười, vẻ mặt vô tội. “Cô nhìn đi, tôi đã nói khẩu vị cô rất nặng mà.”

Bất cứ câu nói nào từ miệng của sát thủ này phát ra, đều có mùi vị kỳ quái, Ada không dự định tiếp tục trò đùa vô vị này, chuyển vấn đề về đúng lối mòn. “Tôi đã xem hồ sơ của bốn cô bé anh đưa tôi, phát hiện bọn họ có một điểm chung. Chính là vào thời trung học, bọn họ đều tham gia vào cùng một nhóm sở thích ngoài trường.”

“Giết người trong nhóm sở thích?” Vu Tử Thạc vừa lật hồ sơ vừa nói, Ada lại hận không thể đánh nát nụ cười sáng lạn lúc nào cũng lộ ra hàm răng trắng đó. “Là nhóm làm vườn.”

Tư liệu cho thấy người phụ trách của nhóm làm vườn này là một người phụ nữ bốn mươi tuổi__ Cindy Mackinsey.

“Giang Hằng mới nói, tên sát thủ liên hoàn này lúc nhỏ có khả năng bị bạo lực gia đình, hơn nữa tới từ người mẹ.” Liên kết từng điểm, xâu chuỗi đầu mối, Vu Tử Thạc nhìn bà Cindy trong hình, bà ta đang ôm một con chó, đứng trong khu vườn do tự tay mình chăm chút. Tâm lý học gì đó y không hiểu lắm, nhưng trực giác cho thấy, ánh mắt của bà Cindy, tuyệt đối không thuộc dạng người mẹ từ ái.

Ada bừng tỉnh đại ngộ lấy di động ra gọi vào số cục sán sát, “Là tôi, Ada Wenskol, hãy điều tra bối cảnh gia đình của Cindy Mackinsey, xem thử bà ta có phải có một đứa con trai không.”

Nếu hung thủ thật sự là con của Cindy Mackinsey, thì có thể giải thích tại sao hẳn ta có thể dễ dàng lấy được sự tín nhiệm của người bị hại, vào được nhà của họ.

“Làm không tồi, Ada, hiện tại chúng ta đã có nghi phạm.” Vu Tử Thạc nhìn cô cúp máy, mới thân nhiên mở miệng. “Cô thật sự là một phụ nữ thông minh.”

“Không bằng nói là một phụ nữ thông minh khiến người ghét đi?” Ada nhướng mày hỏi lại, đôi mắt to của cô lấp lánh ánh sáng.

Vu Tử Thạc cười sâu hơn, cúi người tiến sát mặt cô, nói nhẹ. “Người khác thì tôi không biết, tóm lại tôi thì thích.”

“Chú ý biểu tình của anh, anh đang dụ dỗ tôi!” Tuy là giọng điệu nghiêm khắc, nhưng Ada lại có vẻ mặt đùa vui. Chẳng qua vẻ mặt này không dừng lại quá lâu trên mặt cô, cô trở lại vẻ nghiêm túc cẩn trọng của thanh tra thường ngày.

“Vu Tử Thạc, ba năm trước khi vừa gặp, anh có nghĩ tới hiện tại sẽ giống như vậy không?”

“Không có.” Nhẹ lắc đầu, sát thủ cũng thu nụ cười lại. “Lúc đó tôi chỉ cảm thấy cô rất mạnh.”

“Không có ai mới sinh ra đã mạnh.” Ánh mắt Ada dần ngưng trọng, giống như nhớ lại chuyện gì, qua một khắc trầm mặc, cô mới chậm rãi mở miệng. “Khi anh mất đi người quan trọng... tất cả sẽ thay đổi.”

Vu Tử Thạc nhìn thấy đau đớn đang tản rộng ra trong đôi mắt tràn đầy ánh sáng mạnh mẽ đó, y thờ dài nói, “Tôi không biết an ủi người khác... nhưng

tôi nghĩ tôi ngưỡng mộ cô. Vì...” Chân mày đang nhíu xuống, con mắt màu hổ phách lại giống như bị phủ mờ bởi vẻ bất đắc dĩ, y mở miệng, giọng nói khô khan, “Tôi chưa từng có người quan trọng.”

“Tôi không cần ai an ủi.” Ada cười nhẹ, giọng nói như có như không lan ra trong không khí, cô nhìn thẳng vào y, kiên định lắc đầu, “Tôi cũng không tin anh chưa từng bận tâm ai.”

Vu Từ Thạc cười cười, giống như y hoàn toàn không để ý Ada có tin y nói hay không. “Đối với một người sống trong dối trá, yêu là chuyện rất xa xỉ.”

Giọng nói bình thản xuyên vào tai Ada, cô mở miệng muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói được gì.

Khi Ford Klaus đứng phải Giang Hằng trước cửa tiệm cà phê, vẻ mặt hắn rất kỳ quái, hắn theo dõi Jenny Lucia cả quãng đường, khi vào tiệm cà phê này, lại đứng phải anh bạn này ngoài cửa. “Để tôi nghĩ xem, cái này cô nhân hay nói là không khéo không thành sách à!”

Cửa kính thủy tinh phản chiếu hai bóng người một cao một thấp, Giang Hằng đứng bên cửa đốt một điếu thuốc, không ngờ được là, ba cô bé mà bọn họ tìm, đều lén lút biến mất khỏi tầm mắt, nhưng lại đứng mặt nhau ở đây.

Không được Giang Hằng thấu hiểu, Ford khó tránh khỏi hơi thất vọng, hắn cũng lấy hộp thuốc ra, đốt một điếu, nhìn quanh bốn phía một lượt, thấp giọng nói, “Tôi phát hiện một vài chuyện, hành tung của tổ trưởng Ada gần đây hơi kỳ quặc, mong anh cho tôi hay không phải vì tên bạn sát thủ của anh chứ.”

Giang Hằng nhìn mặt đất, rất nhanh lại ngẩng lên, “Anh trông chừng cô ta, có động tĩnh gì thì hồi báo cho tôi.” Trước hết không đề cập tới chuyện Giang Hằng không hoàn toàn tin tưởng Ada, nếu nhìn từ góc độ khách quan, thì vẫn không nên để Ada và Ford biết bọn họ đang làm chuyện giống nhau thì tốt hơn. Về hành động chấp pháp ngoài vòng pháp luật này của họ, bọn họ biết càng ít, thì càng an toàn.

Nghe mệnh lệnh khách khí của đối phương, Ford lập tức thấy áp lực lớn hơn, nhấn nhò mặt mày phả khói, cảnh tượng trong tiệm cà phê nháy mắt khiến hắn há mồm ghen hòng.

Karen Wales và Jenny Lucia... đang hôn nhau!!!!

Ford cuối cùng cũng hiểu tại sao hai cô bé này phải cẩn thận như thế, thì ra Karen Wales và Jenny Lucia là les, Abby Cozumel chỉ là đang che giấu cho hai người này. “Thì... thì ra là vậy a... ha, ha ha ha ha...”

Lúng túng cười, vẻ mặt Ford trở nên quái dị vô cùng. Ánh mắt nhìn sang người vẻ mặt bình tĩnh bên cạnh, hắn không có bất cứ cảm xúc nào, vẫn vẻ mặt ông chủ cứng ngắt.

“Di động.” Giang Hằng chìa tay trước mặt Ford, chỉ nói hai chữ.

“Hà?” Ford không hiểu gì cả, nhưng vẫn ngoan ngoãn lấy di động ra, giao cho đối phương. Hacker cầm di động bấm một chút, trả lại Ford, trầm giọng nói, “Tôi vừa cài virus vào trong di động của anh, hiện tại anh có thể dùng nó để cưỡng chế cài đặt di động của Abby Cozumel, như vậy anh có thể nghe được nội dung cuộc nói chuyện của họ.”

Ford nghe thế thì lùi lại nửa bước, mở to mắt nhìn Giang Hằng, nhất thời ghen hòng, người... người này quá đỉnh rồi!

“Bình thường đừng tùy tiện mở Bluetooth, rất dễ nhiễm virus.” Giống như vô cùng thỏa mãn với phản ứng của Ford, Giang Hằng vỗ vai hắn, nghiêm túc nói, “Cẩn thận chút, thanh tra.”

Nói xong, Giang Hằng đi ra khỏi cửa, để lại Ford vẻ mặt lo lắng sờ mặt. “Không dễ chọc nha, tên Fay này, toàn quen bạn như thế!!”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 27: Trùng Phùng Không Thể Tránh.

Sau cuộc hò hẹn bí mật đó, Giang Hằng đi theo Karen Wales về nhà, Vu Từ Thạc và Ford phụ trách Abby Cozumel và Jenny Lucia.

Số hiệu của Karen Wales bị liệt ra thứ hai, nhưng Giang Hằng không nói đúng thực với Vu Từ Thạc, vì hắn biết, nếu nói như thế, Vu Từ Thạc nhất định sẽ giành lấy Karen Wales. Y đã vì hắn mạo hiểm quá nhiều, chuyện điều chỉnh phân phối công việc này, Giang Hằng không phải chỉ nói cho có mà thôi.

Quả nhiên, cách nhà Karen Wales hai con đường, có một người đàn ông xa lạ đột nhiên nhảy ra. Theo như tư liệu của Ada, bà Cindy Mackinsey có một đứa con, Luke Mackinsey, 26 tuổi, lúc 12 tuổi hắn từng gọi điện thoại cầu cứu cảnh sát, nói mình đang bị bạo lực gia đình, khi phía cảnh sát ra mặt điều tra, cầu cứu lại bị Luke Mackinsey xóa bỏ.

Có lẽ là bản thân Luke Mackinsey sợ hãi, có lẽ bà Cindy dùng bạo lực uy hiếp Luke Mackinsey rút lại lời cầu cứu kia, đương nhiên về điểm này, bọn

Giang Hằng không nghĩ cũng biết. Có thể xác định là, sau khi thành niên, Luke bắt đầu đem cảm hận đối với người mẹ chuyển sang những nữ sinh viên kia, đặc biệt là những thành viên của nhóm làm vườn được mẹ mình đặc biệt đối đãi ôn nhu.

“A, Luke! Đã lâu không gặp, bà Cindy gần đây vẫn khỏe chứ?” Karen Wales hoàn toàn không hay biết đối với nguy hiểm sắp tới, thậm chí còn tinh nghịch nghiêng đầu nhìn Luke, chớp chớp mắt.

“Thật trùng hợp, Karen Wales.” Luke ra vẻ lúng túng, trong mắt lộ ra thương cảm “Bà không khỏe lắm, thật ra... tôi muốn tìm người nói chuyện một chút.”

“Xin lỗi, Luke, tôi thật sự rất muốn giúp anh, nhưng hôm nay trễ lắm rồi, có lẽ ngày mai...” Còn chưa đợi Karen Wales nói xong, lại phát hiện Luke sắp bị cự tuyệt lập tức che miệng cô muốn dùng một tay khống chế cô, giả trang đơn thuần bị xé bỏ, gương mặt dữ tợn âm hiểm hoàn toàn lộ ra trước mặt Karen.

Cô hoảng sợ giãy dụa, muốn kêu lên, nhưng không địch lại được sức mạnh của Luke. Luke Mackinsey vừa muốn nhanh chóng chế trụ cô, dùng tay siết chặt cổ họng cô, ấn cô lên vách tường.

Đột nhiên, một cánh tay to lớn kéo cổ áo Luke, nhấc cả người hắn lên. “Mẹ nó!” Hắn không nhận được chủ ý ảm lên, quay lại muốn đánh người sau lưng.

Nắm lấy nắm đấm của đối phương, Giang Hằng mặt không đổi sắc bóp chặt nắm đấm đó, tiếng xương cốt phát ra thanh thúy, Luke không nén được đau đốn kêu lên__

Có thể là do ghét òn, Giang Hằng không chút do dự dùng cánh tay kia nắm đầu Luke đập vào tường. Luke chỉ cảm thấy đầu run lên kịch liệt, đảo mắt một cái bất tỉnh nhân sự.

Karen Wales ở một bên sợ hãi bịt lấy cổ mình, thở dốc. Cô chăm chú nhìn người đàn ông từ trời giáng xuống bảo vệ mình, cao to khỏe mạnh, tướng mạo tuấn tú, ánh mắt kiên nghị, không giống bạch mã hoàng tử trong thần thoại, ngược lại giống với kỵ sĩ bóng đêm hơn. Qua rất lâu, cô mới phát ra tiếng, “Trời ạ! Sau này tôi sẽ thích đàn ông!”

Giang Hằng không để ý tới cô, lấy di động ra gọi cho Ada, “Thanh tra, chỗ tôi có một phạm nhân.” Có lẽ là cảm thấy bất ngờ, Ada mở to mắt, mày nhướng thật cao, “Tôi muốn xác nhận anh không làm chuyện phi pháp.”

“Đương nhiên không có.” Giang Hằng dùng giọng nói khẳng định đáp lời, tiếp theo nói: “Chỉ là anh ta có thể xảy ra chấn động não nhẹ một chút.”

Đối phương thẳng thắn nói khiến Ada không nói nên lời, nhu mạnh mắt, cô thở dài. “Tôi biết rồi, nói địa điểm đi.”

Gửi địa chỉ cho Ada xong, khi Giang Hằng định đi, thì nghe thấy Karen Wales gọi mình. “Xin đợi đã!” Cô vì khăn trương và kính hãi trước đó mà giọng nói trở nên gấp rút. “Anh tên gì? Tôi không biết phải làm sao cảm ơn anh!”

Giang Hằng quay người lại, nhìn cô một lúc, mới mở miệng, chậm rãi nói. “Không cần cảm ơn.”

Rời khỏi nơi chuyện phát sinh không xa, điện thoại của Vu Từ Thạc liên tới. “Tôi nên chúc mừng anh đã chơi được tôi sao?”

Nghe được sự lo lắng của đối phương, Giang Hằng khẽ cười, đáp. “Karen Wales ngày mai có thể tới trường rồi.”

“Chẳng qua, June Jane lại chết rồi.” Bỏ xong xong câu này, Giang Hằng không nói nữa. Vu Từ Thạc ngồi trong xe, lấy tay xoa cằm cười nhẹ. “Chúng ta không thể cứu hết tất cả mọi người. Hôm nay tôi không về, ngày mai gặp.”

Cúp máy dứt vào túi, Vu Từ Thạc nhìn Ford Klaus ở ghế điều khiển, nhẹ giọng nói: “Ford, tôi muốn giao cho anh một nhiệm vụ mới.”

“Nhất thiết đừng là theo dõi vị hacker nào đó.” Ford liếc mắt nhìn người đàn ông cười gian xảo trong gương, xoay mạnh vô lăng. “Đáng chết! Là thật hả! Cái quỷ gì vậy? Anh ta trật đường rầy? Có cần tôi đập anh ta thay anh không?”

“Không, chỉ là...” Khóe miệng nhếch lên, con mắt màu hổ phách léo lên tia phức tạp, “Có hơi lo lắng.”

“Này, Fay, có câu này tôi không biết có nên nói hay không.” Ford sờ sờ mũi, “Anh và vị hacker đó, nhìn thì có vẻ hòa hợp, nhưng thật ra vấn đề giữa các anh vẫn chưa hề giải quyết. Tín nhiệm không phải dùng miệng nói là đủ.”

Vu Từ Thạc hiểu hàm nghĩa trong lời Ford, trong lòng y và Giang Hằng vẫn còn tồn tại một vài bí mật, chỉ cần những bí mật này còn tồn tại một ngày, bọn họ sẽ không thể làm được chuyện tin tưởng lẫn nhau hoàn toàn.

“Mà rất nhiều thứ cho dù anh muốn nói, cũng rất khó mở miệng.” Để lại câu nói này, Vu Từ Thạc mở cửa xe, đi xuống.

“Nhưng có vài lời anh không thử mở miệng, có thể cả đời cũng không thể nói ra.” Ford ở sau lưng nhỏ giọng lầm bầm truyền vào tai Vu Từ Thạc, y cúi mặt, tiếp tục đi tới bóng đêm phía trước.

Bạn đã bao lâu chưa từng nhìn chăm chú vào thành phố nơi bạn đang sống, đã bao nhiêu lần muốn nói nhưng lại chưa thể mở miệng, có từng có một vài chuyện, bạn không làm, và khiến hiện tại bạn cảm thấy hối hận?

Khi Ada còng tay Luke Mackinsey, Luke Mackinsey vừa tỉnh lại, hấn bắt mắt híp mắt, “Không công bằng, đối với tôi không công bằng.”

“Luke Mackinsey, anh giết sáu người.” Ada bẻ người hấn lại, nghiêm túc nhìn hấn. Luke Mackinsey dùng ánh mắt sắc bén đáp trả. “Thanh tra, tại sao cô không bắt mẹ tôi? Là bà ta biến tôi thành thế này.”

“Người từng chịu bạo lực gia đình không phải chỉ có anh, Luke Mackinsey.” Ada hơi nhướn mày, nhưng không phải vì hồi tiếc. “Tôi có thể nói với anh tôi làm sao chống chọi được, khi tôi chịu đựng những thứ đó, tôi nghĩ tôi là tương lai tôi có sức mạnh rồi, tôi sẽ bảo vệ người khác, chứ không phải đi giết người khác.”

Nhét Luke Mackinsey vào xe cảnh sát, Luke Mackinsey quay đầu lại nhìn cô, cười chế nhạo. “Cho nên cô mới giống một kẻ cô đơn.”

“Tùy anh muốn nghĩ sao cũng được, tôi biết tôi không phải kẻ cô đơn.” Trên mặt Ada là nụ cười tự tin.

Luke Mackinsey lộ ra vẻ thất bại trong mắt, giống như bất cứ câu nói nào cũng không thể tạo thành ảnh hưởng đối với cô thanh tra này, cô vĩnh viễn kiên trì chuyện mình cho là đúng.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên, chiếc xe khởi động cuốn bụi mà đi.

Bình minh New York, ánh sáng chiếu rọi thành phố, con đường kẻ bên, những cánh hoa xuân rơi rụng, phiêu bay trong không khí, lặng lẽ rớt xuống đất.

Vu Từ Thạc mặc trang phục thoải mái, trong tay là ly cà phê ấm, đi dưới bóng râm, cảnh sắc tươi đẹp xung quanh, dòng người vội vàng, đều giống như là một thế giới khác.

Ngân hàng Mỹ, khi lần nữa trở về nơi này đã là chuyện ba năm sau, y lấy chìa khóa trong túi ra, mở tủ bảo hiểm, lấy phong thư đã bị ném vào đó năm xưa. Nếu không ngoài dự liệu, đó chính là một cạm bẫy, từ đầu tới cuối, y đều chìm vào bên trong.

[Gửi đến Arthur Randell thân ái]

Arthur Randell là tên của Vu Từ Thạc khi bán mạng cho CIA, cũng là tên mà người nào đó từng đặt cho y. Hiện tại nhìn tới, y cảm thấy buồn cười.

[Người đàn ông đó tìm tới cậu rồi, anh ta không biết, tôi luôn đi theo bước chân anh ta. Tôi rất rõ, anh ta tìm kiếm thứ gì đó trên người cậu. Anh ta muốn tìm gì, tôi không biết, toàn bộ những gì tôi biết chỉ là... hãy nghe này, Arthur, bất luận anh ta có biểu hiện chân thành thật tâm đến cỡ nào, cậu cũng vạn lần không được tin tưởng anh ta, sớm muộn cũng có một ngày anh ta hại chết cậu.]

[Enya Pirlo thân thiết của cậu.]

Một phong thư tới muộn, hay có lẽ, là y đã tự cách khỏi chân tướng. Câu chữ trên thư kéo Vu Từ Thạc trở lại màn sương mù lần nữa.

Nét chữ đoạn trang tú lệ xuất phát từ tay Enya, nhưng Vu Từ Thạc nhớ rõ, năm năm trước vào đêm đó cô đã bị bom nổ chết trên đỉnh tòa nhà Empire State. Vậy hiện tại ‘Enya Pirlo’ viết bức thư này rốt cuộc là ai?

Thân thể cứng đờ, một họng súng chỉ vào lưng y, tiếp theo là hương thơm quen thuộc, sau lưng truyền tới một giọng nữ dịu dàng. “Đã lâu không gặp, người yêu của tôi. Nhớ tôi chứ?”

Trong nhiệm vụ trước kia, y và Enya Pirlo không chỉ một lần giả làm tình nhân, cho nên cô thỉnh thoảng sẽ dùng xưng hô này gọi y.

Cười gờ hai tay lên, quay người lại, y cúi nhìn dung mạo xinh đẹp đã lâu không gặp này, bốn mươi tuổi rồi, cô vẫn mê người như trước, vẫn như năm nào. “Enya, tôi sớm phải đoán được, người phụ nữ thông minh như chị sẽ không dễ chết như thế.”

Tiếng hừ nhẹ gọi cảm, Enya nắm khẩu súng, tiến gần Vu Từ Thạc, “A... Arthur thân ái của tôi, tôi đã rất lâu không thấy được vẻ mặt thế này của cậu rồi. Cậu chắc chắn đang nghĩ, một thế giới mà ngay cả việc tận mắt nhìn thấy cũng là dối trá thì... hoang đường cỡ nào.”

“Chị muốn gì, Enya?” Bọn họ cách nhau rất gần, tới mức y có thể cảm giác được hơi thở của cô phả lên ngực mình.

“Đừng tin bất cứ lời nào của Giang Hằng.” Enya thâm tình chăm chú nhìn y, ngón tay trắng nõn thon thả vuốt qua môi Vu Từ Thạc. “Không bằng cậu hãy nói cho tôi biết, anh ta rốt cuộc muốn có thứ gì trên người cậu? Tôi biết cậu đã có đáp án rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 28: Một Đáp Án.

Ánh đèn rơi lên gương mặt tái nhợt, con mắt màu hổ phách không hề phản chiếu lại cảnh vật, quá nhiều đầu mối có thể truy tìm, chúng đều cùng trào lên một lúc trong đầu, lúc này y cảm thấy không phải có súng đang nhắm vào mình, mà giống như không khí xung quanh đã dừng lại, Vu Tử Thạc không thể không thừa nhận mình đã xuất thần.

“Cậu nhìn cậu kia, mệt lắm rồi.” Cánh tay lạnh lẽo của Enya Pirlo dán lên mặt Vu Tử Thạc, cô nâng mặt y lên. “Cậu đang buồn sao? Tôi đã lâu lắm không thấy được vẻ mặt này của cậu...”

Ánh mắt cô nhìn y giống như nhìn đồng loại, tận lực vì chính phủ là một cái móc dễ nghe, Vu Tử Thạc và Enya đều rõ, đôi tay của họ, là đôi tay của kẻ giết người.

“Lần trước khi còn ở tòa nhà Empire State, khi cậu cho rằng tôi phản bội cậu.” Người trước mặt không nói một lời, nhưng Enya lại có cảm giác đau lòng, giống như buổi tối nhiều năm trước, khi y buông tay rơi xuống, trong mắt lộ ra tiếc nuối nồng đậm và cảm hận kịch liệt.

“Cần tôi cải chính một chút không? Lúc đó chị thật sự muốn giết tôi.” Vu Tử Thạc hơi nhắm mắt lại, giống như bên tai còn có thể vang lên tiếng mưa ầm ầm đổ xuống vào hôm đó.

“Tôi rất xin lỗi, đã khiến cậu phải buồn như vậy. Tôi không biết đó là một cạm bẫy.” Enya ôm Vu Tử Thạc, một tay len vào mái tóc của y, nhẹ ve vuốt. “Arthur, cậu không thể không thừa nhận, người giống như chúng ta, mỗi lần muốn nắm chặt thứ gì, cuối cùng đều sẽ đánh mất. Vì chúng ta sống trong bóng tối...”

Khóe miệng hơi nhếch lên, cánh tay mạnh mẽ nhanh như chớp giật vặn lại cổ tay Enya, khẩu súng phát đạn, viên đạn vô thanh để lại lỗ lõm trên trần nhà. Enya lập tức phát giác không đúng, tay trái ra quyền, cũng bị đối phương nắm chặt.

Đây Enya tới từ chứa đồ, Vu Tử Thạc ngẩng đầu lên, ánh mắt ngưng tụ tia sắc nhọn bắn thẳng vào mặt cô, khóe môi nhếch lên, cười lạnh lẽo, “Đặc công trước nay luôn là diễn viên giỏi, đây là chị dạy tôi.”

Đáng chết! Enya cư nhiên lại quên mất __ Có ý tứ ra yếu đuối khiến đối phương cho rằng bản thân đang nắm ưu thế mà thả lỏng cảnh giác là trò đắc thủ của tên nhóc này!

“Cậu không nhìn ra được tôi đang quan tâm cậu sao?” Góc trán đỏ mồ hôi lạnh, Enya phát giác sức mạnh của cô hoàn toàn không thể địch lại đối phương, năm năm nay người đàn ông này đã trở nên mạnh mẽ như thế, rốt cuộc y đã trải qua những chuyện gì?”

“Quan tâm, đúng nhỉ, chúng ta đều gian xảo thế mà.” Nửa híp mắt lại, nụ cười trên khóe môi Vu Tử Thạc càng thêm lạnh lẽo, y nắm cánh tay cầm súng của cô, hòng súng nhắm vào huyết thái dương của cô. “Enya, lợi dụng nhược điểm của người khách để chơi trò ly gián là sở trường của chúng ta.”

“Chị muốn tìm người của CIA báo thù, tôi không can chi, chị tự đi đi. Chị muốn biết Giang Hằng cần cái gì, coi như vì tình cảm quá khứ, tôi cũng có thể cho chị một đáp án.” Buông tay ra, Vu Tử Thạc lấy một bức thư trong túi giao cho cô. “Tôi sẽ gọi điện cho chị.”

Nói xong, y rút tay vào túi, thản nhiên quay người ra ngoài. Nhìn bóng lưng y biến mất sau cửa, Enya nhú mày, đây là lần đầu tiên, cô cảm thấy cô không hiểu được y. Mớ bức thư trong tay, bên trong chỉ có một tờ ghi chép, nhưng trống rỗng, một chút vết tích từng được viết qua cũng không có.

Tiếng chuông điện thoại vang lên, trong túi có thứ gì đó đang run, cô lấy di động ra, chân mày càng nhăn chặt, đây không phải di động của cô, lẽ nào nhân lúc vừa rồi, y đã bỏ di động xài một lần này vào túi cô? Ấn nút nghe, cô ôm tay hỏi. “Cậu có ý gì đây, Arthur?”

“Rất đơn giản, chị cần một đáp án, tôi đã cho chị, đó chính là __ Không thể nói.” Y nhún vai, vẫy tay đón một chiếc xe, ngồi vào ghế sau. Bóng râm trước tủ đựng đồ phủ lên mặt Enya, tay cô đột nhiên bóp chặt. “Giang Hằng rốt cuộc đã bỏ thuốc gì cho cậu? Cậu đã thay đổi rồi.”

Tiếng cười như có như không truyền tới từ đầu bên kia, giọng nam gọi cảm nhẹ nhàng chậm rãi lên tiếng. “Trong mười lăm năm quá khứ tôi cũng luôn bị chị thay đổi.”

“Đó là vì muốn cậu sống tốt hơn!” Giọng điệu lạnh nhạt của Enya cuối cùng cũng có nhấp nhô, cô dùng tiếng gầm thấp biểu đạt bất mãn của mình. Cô huấn luyện y thành thế này, không phải để đưa y vào chỗ chết.

“Tôi sẽ không chết, vì tôi là sát thủ xuất sắc nhất.” Tiếng nói bình tĩnh truyền đạt sự tự tin của y, “Tôi biết chị đang tức giận cái gì, chị không vui vì có người có thể thay đổi tôi.”

Sao có thể vui được, không có sự điều giáo mười lăm năm của Enya, Arthur căn bản không thể sống tới ngày hôm nay, mà sự xuất hiện của người đàn ông đó, khiến y lệch khỏi quỹ đạo cô đã đặt ra, “Tôi còn nhớ biểu tình của cậu, Arthur.” Cô không bỏ qua những chi tiết nhỏ nhất, “Khi vừa thấy bức thư đó, ánh mắt bị thương của cậu.”

Gương mặt trở lại bình tĩnh của Enya trông càng thêm lãnh diễm cao quý. “Giang Hằng khiến cậu trở nên giống con người hơn, có tình cảm, bi thương, thiện lương...”

Y thậm chí còn có cảm giác chính nghĩa, đó đều là những tình cảm mà ‘sát thủ’ như bọn họ không nên có.

“Đương nhiên cũng sẽ bị thương.” Cô vừa nói vừa lắc đầu, thậm chí thờ dãi. “Nhưng chúng ta không nên sống như con người, chúng ta là cỗ máy giết người, cậu dễ mắc tình cảm ảnh hưởng đến khả năng phán đoán của mình, sớm muộn cũng có một ngày, nó sẽ hại chết cậu.”

“Những thứ này tôi đều biết, không cần chị nhắc nhở tôi.” Vấn đề này vẫn luôn tồn tại, là bức tường không thể nào xem nhẹ giữa Vu Tử Thạc và Giang Hằng. Enya nhếch môi cười, tiếng cười vô cùng lạnh lẽo. “Thời gian sẽ khiến cậu hối hận.”

“Trong từ điển của tôi chưa từng có hai từ ‘hối hận’.” Y cười hạ cửa sổ xuống, ánh mặt trời rực rỡ rọi lên gương mặt anh tuấn của y. “Tôi đã không cần sự chăm sóc của chị nữa, Enya. Tạm biệt.”

Nói xong, y ném di động dùng một lần ra ngoài cửa sổ. Di động màu đen lặn một đoạn trên đường, bị một chiếc xe chạy tới cán thành mảnh vụn.

Enya nhìn di động, lại nhìn tờ ghi chú trống rỗng trong tay, y đã sớm suy nghĩ tới khả năng cô lại xuất hiện, bức thư này vốn có thể là thứ y định dùng để thoát thân vào thời khắc mấu chốt. Chiều này cũng là cô dạy y, cô lại quên mất.

Cô bật cười lớn vài tiếng, sau đó chuyển sang cúi đầu mỉm cười, so với những thứ đó, một chuyện khác khơi lên hiếu kỳ của cô nhiều hơn, lẽ nào trong cuộc đời của Arthur, chưa từng có chuyện tiếc nuối sao?

Ngón tay vuốt qua đôi môi đỏ mọng, nhẹ ma sát, cô tự lầm bầm. “Arthur, đừng trách tôi không nhắc nhở cậu.”

Sau khi xuống xe, Vu Tử Thạc không tự chủ đi nhanh hơn, cho dù từ đây tới phòng máy chẳng qua chỉ còn cách vài trăm mét, y vẫn lấy di động gọi cho Giang Hằng. “Này, tôi qua ngủ ngon không?”

“Nói thật, không tốt lắm.” Giọng nói của Giang Hằng nghe có vẻ hơi trầm buồn, đương nhiên hẳn sẽ không thừa nhận hẳn tổn hơn nửa buổi tối để nghĩ xem sát thủ nào đó đi đâu, là tình nhân, thì nên cho đối phương không gian và tự do vừa đúng, cho nên Giang Hằng sẽ không truy hỏi Vu Tử Thạc tối qua đi đâu làm gì, hẳn chỉ suy nghĩ sau khi thức dậy dùng máy tính kiểm tra tín hiệu GPS của đối phương một chút, xem thử sát thủ nấp ở chỗ nào lâu nhất mà thôi. Đúng, chỉ vậy thôi.

“Tôi nhớ anh rồi đó, còn anh thì sao?” Đi tới trước cửa, cửa vừa mở ra, Giang Hằng đứng trước cửa, ánh mắt họ giao nhau, vẫn duy trì tư thế cảm điện thoại. Trong con mắt lam nãy ra độ ẩm khác với lúc thường, Giang Hằng mỉm cười, mắt nhìn thẳng đối phương. “Tôi cũng nhớ anh.”

“Tôi hơi mệt.” Đi vào trong, Vu Tử Thạc tùy tiện cầm một quyển tạp chí lên, nằm trên sofa lật xem. Giang Hằng bình thường không xem tạp chí, quyển này là nửa tháng trước y mua ở Trung Quốc, vẫn chưa có thời gian xem.

“Anh không có gì muốn nói với tôi sao?” Đóng cửa lại, Giang Hằng quay người nhìn y chăm chú, giọng nói nặng nề khiến câu hỏi thăm trở nên giống như thẩm tra. Ánh mắt Vu Tử Thạc chuyển từ quyển tạp chí lên mặt Giang Hằng, rất nhanh lại thu hồi. “Hôm nay còn chưa nói tôi yêu anh.”

Sát thủ chuyên chú khác thường xem một câu chuyện cuộc sống bên lề, người không hiểu y nhất định sẽ cảm thấy y đang vô cùng chăm chú xem quyển tạp chí này. Trên thực tế, tâm tư Vu Tử Thạc hoàn toàn không nằm trong đó.

“Câu này có thể để khi lên giường hãy nói, còn có gì khác không?” Đối với sự phô diễn của y, Giang Hằng hoàn toàn không khuất phục. Vu Tử Thạc nhún vai, ánh mắt vẫn đặt trên quyển tạp chí trong tay, nhẹ mở miệng. “Anh có từng làm chuyện gì khiến anh hối hận không?”

“Rất nhiều.” Câu trả lời ngắn gọn thẳng thắn, Giang Hằng chưa từng che giấu thất bại trong quá khứ của mình, đi tới cạnh Vu Tử Thạc, cầm quyển tạp chí lên, một tay thì nâng cằm y, “Đột nhiên hỏi cái này, anh bị sao vậy?”

Bị hacker nhìn chằm chằm bức bách, rất khó né tránh ánh mắt mang theo nghi vấn mãnh liệt của đối phương, Vu Tử Thạc đẩy tay Giang Hằng ra. “Chỉ tùy tiện hỏi mà thôi.”

Không có thói quen giải thích, né tránh đương nhiên cũng không phải là phong cách của y. Nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, sát thủ nhìn lại hacker, khéo miệng cong lên. “Tôi còn chưa hỏi anh có chuyện gì đấy, gần đây sao lại luôn khẩn trương như vậy chứ?”

Nụ cười xác định, nhìn không ra có gì ba động. Có lẽ thật sự là mình nghĩ nhiều. “Vậy anh thì sao?”

Nắm cổ tay đối phương, Giang Hằng vẫn nhìn chằm chằm y, “Anh từng hối hận chứ?”

Nghe vấn đề này, Vu Tử Thạc đột nhiên bật cười hai tiếng. Rút tay ra, co chân lên, y đổi tư thế trên sofa, “Không có.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 29: Bí Mật Sâu Nhất.

Sát thủ trước giờ không nghi ngờ quyết định mình đã đưa ra, ánh mắt của y chỉ nhìn vào hiện tại và tương lai, còn về chuyện xảy ra trong quá khứ, đó không phải thứ y cần suy nghĩ.

Đương nhiên, Vu Tử Thạc cũng sẽ không cho rằng sự thành công của con người có thể lấy số lần hối hận nhiều hay ít để tính toán. “Người và người luôn khác nhau.”

Hối hận hay không chỉ liên quan đến tính cách con người, có vài người sinh ra đã không biết hối hận, cũng như Vu Tử Thạc.

Sát thủ không nói xong câu, Giang Hằng đã hiểu ý của y. Không cần nói nhiều, bọn họ có thể hiểu được hàm nghĩa của nhau, lâu dần, đây cũng trở thành sự ăn ý giữa họ. Nhướng cao mày, Giang Hằng đứng thẳng người đi vào nhà bếp, hắt mở tủ lạnh, lấy bánh mì, thịt xông khói và trứng ra, hỏi sát thủ nằm trên sofa, “Sandwich?”

Thực tế vấn đề này là dư thừa, chỉ cần là thức ăn, Vu Tử Thạc sẽ không cự tuyệt, vì đối với y mà nói, đó chỉ là thứ để bổ sung năng lượng.

Ngước mắt lên, nhìn người đàn ông bình thường mặc âu phục thẳng thớm hiện chỉ mặc một chiếc sơ mi, xắn tay áo đứng bên bồn rửa, Vu Tử Thạc buông quyển tạp chí xuống đi qua, từ sau lưng ôm lấy Giang Hằng. “Có vài chuyện anh cần biết.”

“Cuối cùng anh cũng muốn nói?” Động tác nhỏ của Vu Tử Thạc sao có thể thoát khỏi mắt Giang Hằng, sờ đi hắt không truy hỏi tận gốc rễ, là vì hắt biết làm như vậy vô dụng.

Tay Vu Tử Thạc duỗi tới thót, lấy một miếng bánh mì nhét vào miệng nhai, y nói băng quơ, “Hôm nay tôi gặp một người bạn cũ.”

“Bạn thế nào?” Giang Hằng một chút cũng không bất ngờ, sau lưng truyền tới hơi ấm, hắt tiếp tục động tác trên tay, nhanh nhẹn cắt bánh mì thành từng lát với độ dày bằng nhau.

“Nên nói thế nào đây, chị ấy chắc là tương lai của tôi.” Nhẹ nhịu mày, Vu Tử Thạc cảm thấy động tác của Giang Hằng đột ngột dừng lại, người trước mặt đột nhiên quay đầu, cánh tay vịn tay y, “Enya Pirlo.”

Enya Pirlo còn sống không đủ để khiến Giang Hằng kinh ngạc, trên đời này người già chết để thoát khỏi bóng tối thực sự quá nhiều, cho dù hắt và Vu Tử Thạc đều tận mắt nhìn thấy cô chết trong vụ nổ, nhưng chuyện gì cũng đều sẽ có ngoại lệ.

Sát thủ không phản bác, dứt khoát ngầm thừa nhận, nó cũng giải thích được mùi nước hoa trên người y. Con mắt màu lam híp lại, ần ần lộ ra tia sáng không vui. “Anh lên lút biến mất một đêm, chính là để đi gặp cô ta.”

Giang Hằng hiểu rõ người phụ nữ đó nguy hiểm cỡ nào, trong kho dữ liệu CIA có ghi rõ, Vu Tử Thạc từ năm mười tuổi đã đi theo Enya, cô và y làm cộng sự mười lăm năm, có thể xác định, y tất nhiên giữ lại không ít thói quen của cô, trên người y có hình bóng của cô.

“Thả lỏng đi, tôi không sao.” Đoạt lấy đôi môi Giang Hằng, Vu Tử Thạc cười cười nắm tay đối phương kéo ra. Khoảng cách của cơ thể gần hơn, Giang Hằng hôn thêm sâu. “Tôi biết.”

“Vậy thì tốt rồi, tôi đi chiêm trứng.” Cười cong môi, y chớp chớp mắt nhìn Giang Hằng, lên tiếng mời, “Thử tài nấu nướng của tôi một chút.”

“Anh đang di chuyển vấn đề.” Nhìn Vu Tử Thạc đi tới cạnh bếp, Giang Hằng lấy trong tủ bếp ra một chai dầu giao cho y.

“Ai không có bí mật chứ, Giang Hằng.” Đổ dầu vào chảo chờ nóng, Vu Tử Thạc ngẩng đầu lên, gối lên vai Giang Hằng, “Tôi chỉ không muốn giấu anh chuyện này, tôi từng gặp chị ấy, những cái khác tôi không muốn nói, có thể chứ?”

“Tôi không hề nghĩ tới chuyện hỏi chuyện riêng của anh.” Đổ trứng đã đánh xong vào chảo, trứng tiếp xúc với dầu nóng, phát ra tiếng xèo xèo, “Năm năm trước tôi nhận được một tấm cạc, có người bảo tôi cách xa anh một chút. Nếu đó là Enya Pirlo gọi đi, chuyện này sẽ có liên quan tới tôi.”

Con mắt màu hổ phách thấp thoáng xẹt qua tia bất ngờ.

Đích thực là tác phong của Enya, cô sẽ vô thức bảo vệ người của mình, không từ thủ đoạn, cũng chưa từng bán tâm người khác có nguyên ý tiếp nhận không. Lúc đó Giang Hằng quả thực ôm mục đích tìm tới y, nhưng ai cũng không ngờ được chuyện sẽ phát triển tới mức độ hiện tại. Vu Tử Thạc cúi đầu mỉm cười, đảo mặt trứng. “Đã là chuyện quá khứ rồi, hiện tại chúng ta rất tốt, không phải sao?”

“Chỉ cần cô ta không tạo thành uy hiếp với chúng ta, tất cả sẽ rất tốt.” Tắt lửa thay đổi phurong, Giang Hằng cúi đầu hôn tóc Vu Tử Thạc. Mái tóc lừng suông mượt đã hơi phai màu, trở về dáng vẻ nguyên thủy, người kỹ, còn có thể người được vị bạc hà nhẹ nhàng.

“Cô ấy chẳng qua là muốn báo thù CIA thôi. Là bọn họ hủy cuộc sống của cô ấy.” Trong ký ức của Vu Tử Thạc, Enya cũng ghi thù giống y.

“Vậy còn anh thì sao? Anh có từng nghĩ tới báo thù không?” Lấy trứng ra khỏi chảo, bỏ lên bánh mì đã cắt sẵn, Giang Hằng đi tới cạnh tủ lạnh, lấy phô mát và chai sốt cà chua ra.

“Báo thù ai?” Cười nhạt nhẽo, Vu Tử Thạc ngồi xuống bàn, “Tác phong của CIA luôn như thế, tin tưởng lời của họ dẫn tới kết cục hiện tại là do sự ngu xuẩn của chị ấy.”

“Thật ra anh rất hoài niệm chuyện cũ, tại sao không chịu thừa nhận?” Giang Hằng rắc tiêu và nước sốt cà chua lên phô mát, phủ bánh mì lên, lấy dao cắt thành hai.

Vu Tử Thạc nhìn cái mâm được đẩy tới trước mặt, liếm liếm đôi môi khô khốc, y ngước mắt lên, nụ cười bên môi tỏa ra hơi thở lạnh lẽo. “Vì nếu bị

người phát hiện điểm này, họ sẽ biết dùng cách nào để có thể tổn thương anh.”

Hít thở thật sâu một cái, Giang Hằng không hồi nữa. Trong trầm mặc, sandwich được xử gọn lẹ, trong mâm chỉ còn lại một chút vụn bánh, mâm đồ ăn trống rỗng phản chiếu lại ánh đèn vàng.

Gió thổi vào từ cửa sổ mang theo hơi ẩm, Giang Hằng nhìn di động, “Hôm nay không có số hiệu, tự cho mình nghỉ phép thế nào?”

“Tôi đang muốn ra ngoài đi dạo, anh muốn cùng đi không?”

New York trở nên bình lặng khiến Vu Tử Thạc cảm thấy hơi bất ngờ, Giang Hằng lắc đầu, “Tôi phải nâng cấp máy tính.”

“Được rồi, tôi đi đây. Có chuyện gì lập tức gọi điện cho tôi.” Vu Tử Thạc cảm áo khoác trên sô pha lên, đi ra khỏi cửa. Đợi khi cửa hoàn toàn đóng lại, Giang Hằng gọi điện cho Ford Klaus. “Thanh tra, tôi có nhiệm vụ muốn giao cho anh.”

“Hừ! Sao không tìm tên nhóc sát thủ nhà anh làm!” Ford hừ hừ lấy tay chống cằm, Fay và hacker này đều không dễ chọc, hắn không muốn tự chuốc thêm phiền phức cho mình.

Giang Hằng ngồi trước máy tính, uống một hớp hồng trà, ánh sáng màn hình trắng nhạt rọi lên lớp kính mỏng của hắn. “Hôm nay là sinh nhật của Fay, tôi không muốn sắp đặt công việc cho anh ta, cho nên phải tìm anh.”

Ford cảm thấy đau đầu, vừa phải trông chừng Ada vừa phải trông chừng hacker lại còn phải tiếp nhận thêm công việc ngoài giờ, cho dù hắn có ba đầu sáu tay cũng không đủ dùng nữa!!

“Ted Sean, tôi muốn tư liệu của anh ta.” Đầu bên kia truyền tới tiếng nam trầm, Ford xoa xoa chân mày nhú chặt. “Được rồi, tôi làm sao tìm anh?”

“Anh không cần tìm tôi, tôi sẽ tìm được anh.” Nói xong, Giang Hằng cúp máy.

Lúc này, Ford đột nhiên cảm thấy bản thân rất đáng thương, sinh nhật ông đây sao không thấy ai xem trọng ông đây như vậy?! Hừ!

Ford Klaus bất bình, về mặt khổ sở mở máy tính tìm kiếm, nhập tên Ted Sean vào, hồ sơ hiện ra khiến hắn nhíu mày.

Ted Sean, nam, 32 tuổi, là luật sư, chuyên biện hộ cho xã hội đen và phần tử phạm pháp, đây là ngành khó tránh khỏi bị người căm hận.

In hồ sơ xong, vừa ra khỏi cửa không lâu, cửa của mấy chiếc xe bên đường đồng thời mở ra, mấy người xuống từ những hướng khác nhau bao vây Ford lại, người đàn ông đi đầu chậm rãi hất cằm lên chào hỏi hắn. “Có người nói với tôi anh quen biết người đàn ông có thứ chúng tôi muốn.”

Có dính líu đến phần tử bang phái đối với Ford mà nói không phải là lần đầu tiên, hắn hất cằm lên, trong mắt không có chút sợ hãi, “Anh không biết tôi là thanh tra sao?”

“Người tôi giết chết tuần trước cũng nói mình là thanh tra, hiện tại hắn ta đã bị chó hoang ăn không còn mẩu xương rồi.” Luyến tiếc nhướn mày, người đó dùng giọng điệu chế nhạo nói. “Tôi biết anh làm việc cho ai, trên tay anh ta có nắm thóp của cảnh sát trưởng Moni.” Hắn ta nói rõ mục đích, “Anh bạn, anh chắc không cho rằng anh được điều về tổ hung án một cách thuận lợi như vậy là chuyện trùng hợp chứ?”

Moni Hans là người phụ trách cao nhất của tổ hung án, hàm ý trong lời của người đàn ông này là Fay lợi dụng điểm yếu của Moni để ép hắn phải điều Ford về tổ hung án, “Nghe tôi nói đây.” Bị súng chỉ vào bụng, Ford hít ngược một hơi, “Tôi phát thệ là tôi không biết anh ta cất những thứ đó ở đâu.”

“Đó là chức trách anh cần phát huy, đi tìm. Nếu không, tôi không biết con gái của anh sẽ biến thành thế nào.” Lạnh lùng vút lại một câu uy hiếp, đám người tản đi.

Ford lau lau mồ hôi lạnh ứa ra sau cổ, hắn không ngờ cảnh sát trưởng Moni lại câu kết với bang phái nơi này. Mặt trời trên đỉnh đầu chói mắt dị thường, làm người ta choáng váng.

Trước khi cửa sắt bị mở ra, Vu Tử Thạc lấy di động ra, xác định nó vẫn ở trong trạng thái tắt máy. Tiếng kim loại ma sát gỗ vào màng nhĩ, làm rơi những bụi đất bám trên mặt tường, chúng lơ lửng trôi nổi trong không khí.

Tia sáng không đủ chiếu tỏ căn phòng tối, Vu Tử Thạc đi thẳng vào chỗ sâu nhất, cuối cùng dừng lại trước một tủ sách gỗ, trong tủ đựng đồ có một hộp sắt sơn đỏ.

Y hít sâu một hơi, lấy hộp mở ra, trên lớp nền màu đen, có đặt một viên đạn có khắc hình rồng, trong không khí yên tĩnh, tỏa ra ánh sáng lạnh buốt.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 30: Trò Chơi Hóa Trang.

Trong căn phòng không có máy điều hòa, độ ẩm giảm xuống tới cực điểm, Vu Từ Thạc nắm viên đạn trong lòng bàn tay, xoay nửa người nhìn ánh sáng xuyên qua kẽ hở ở cửa sổ gỗ. Tia sáng nhỏ bé rơi lên mặt sàn, hình thành đường vân, hạt bụi đang phiêu trong đó.

“Có thể...” Giương mặt tuần tú ẩn hiện trong bóng râm, giống như phủ lên một tầng sương, ánh mắt chuyển lên mặt đất, y lăm bầm mở miệng, tự nói, “Có một chút hối hận.”

Tiếng thở dài nào nề bị chìm chìm trong bóng tối, rất khó hình dung Vu Từ Thạc dùng tâm trạng thế nào để nói ra câu này, nhưng y nhận thức rõ ràng, có vài chuyện, chỉ sợ không thể không kết thúc.

“Nhà của Ted Sean bố trí không tồi, có hơi mới lạ.” Giang Hằng lắp camera ở dưới truyền hình, loại chuyện này không phải là hắn đã giỏi từ đầu, nhưng cũng dần dần càng làm càng thuận tay.

Đầu kia điện thoại là Ford Klaus, hắn về mặt thất bại dùng tay đỡ trán, “Anh bạn, đừng cùng một cảnh sát trao đổi sự tâm đắc khi xâm nhập gia cư bất hợp pháp được không?”

“Tôi có thể hack vào máy tính của anh, thay đổi tin tức, cũng có thể xóa trắng tài khoản ngân hàng của anh, còn có thể khiến đối tượng hẹn hò hiện tại của anh biết anh có một ‘kẻ thứ ba’...”

Tốc độ nói chuyện chậm rãi, cho tới khi Ford gầm nhẹ lên. “Được rồi! Mau dừng lại! Tôi biết rồi! Ông đây sai rồi được chưa!”, Giang Hằng quay người đi vào phòng ngủ. “Như vậy mới đúng chứ, thanh tra.”

“Nghe này, hôm nay tôi bị người ta tìm tới, anh phải giúp tôi mới được.” Hạ âm thanh xuống lần nữa, Ford kẻ sát miệng vào ống nghe, “Tôi cần biết bình thường những thứ Fay thu thập được sẽ cất ở đâu.”

“Vừa rồi anh có nói gì sao?” Giang Hằng nhướng mày lên, đặt một camera vào trong vách tủ.

Ford nghiêng răng nghiêng lợi gục lên bàn, lộ ra vẻ oán niệm “Các anh muốn tôi làm việc, cũng phải cho tôi chút hồi báo chứ! Lẽ nào ngày mai tôi phơi thây ngoài đường cũng không sao cả hả?”

“Anh không chết dễ như vậy đâu, thanh tra.” Đóng cửa tủ lại, Giang Hằng giống như nhớ ra cái gì, y sờ cằm, mặt không biểu tình nhìn không ra cảm xúc, lời nói ra lại vô cùng chế nhạo. “Trung Quốc có câu cổ ngữ, người tốt không sống thọ, tai họa lưu ngàn năm.”

Họa cái gì tai?! Bắt đầu trích dẫn văn nữa?! Ford siết tay rắc rắc, “Đừng khi dễ tôi không hiểu tiếng Trung! Có ý gì anh dịch ra luôn đi!”

Tuy nghe không hiểu, nhưng trực giác nói cho Ford biết hắn tuyệt đối chẳng nói cái gì tốt lành, nhẹ nhàng bằng quơ tồn thương người luôn là sở trường của hacker nào đó!

“Ý của nó là anh Klaus tuy sống có hơi tệ hại nhưng tuyệt đối có thể sống rất lâu, tôi sẽ liên lạc với anh sau.” Còn không đợi tiếng mắng chửi truyền tới, Giang Hằng đã cúp máy.

Được rồi, ý chính là dù sao mạng ông đây đã tiện rồi cho nên không ai để ý tới sống chết của ông đây?! Hung tợn đập điện thoại lên bàn, rắc, màn hình nứt ra rồi Ford mới nhớ ra di động của mình sớm đã không còn là nokia bách chiến bất bại nữa. Con mắt đục mờ dần trở nên sâu thẳm, Ford dựa vào lưng ghế chìm vào trầm tư.

Fay sẽ không để tâm đến sống chết của hắn, hacker cũng không lo, vậy hắn chỉ có thể dựa vào bản thân. Cho rằng bản thân có bầu bạn, có thể bắt đầu cuộc sống mới gì đó, căn bản là trò cười! Hắn chưa từng có cơ hội thứ hai, vì tay hắn đã bẩn rồi. Bọn họ chỉ lợi dụng hắn, chèn ép hắn, bất cứ lúc nào cũng có thể vứt bỏ.

Nhiệm vụ mẹ nó, phổ độ chúng sinh mẹ nó! Ông đây ngay cả ngày mai cũng không có, còn cứu cái mẹ gì!

Nghĩ như thế, Ford cầm hồ sơ trên bàn, vận trong tay, chậm rãi xé nát, vò đồng giấy vụn, ném vào thùng rác. Ánh mắt tức giận dần tiêu tan, nụ cười lạnh hiện trên miệng, ông đây không làm nữa, ông đây rút lui, mấy người có thể làm gì ông đây chứ?!

Khi Giang Hằng trở lại phòng máy, Vu Từ Thạc đang ngồi trên sofa lật xem thời báo New York, tùy tiện mặc áo khoác trên ghế ở bàn ăn, “Tôi cho rằng anh không trở về nhanh như vậy.”

“Anh hùng cô đơn trên thế giới này đủ nhiều rồi, không có gì quan trọng khi lại thêm anh vào.” Giọng điệu bình thản, khi Vu Từ Thạc nhìn thấy bức hình ghim trên bản gỗ thì mới phản ứng được đây là chuyện gì.

“Anh đang tức giận cái gì?” Đi lại gần y, Giang Hằng nâng cằm y lên. Lực độ của Giang Hằng không nhỏ, xương hàm dưới truyền tới cảm giác đau nóng rát, nắm chặt cổ tay đối phương, Vu Từ Thạc cũng nhìn hắn, “Ý của anh là tôi không nên tức giận?”

Chuyện tới nước này, có thảo luận vấn đề này nữa cũng chẳng ý nghĩa, Giang Hằng buông tay, đi vào phòng máy chủ, mở máy tính, “Ted Sean, đàn ông đa

trắng 32 tuổi, là luật sư chuyên biện hộ cho xã hội đen và phần tử phạm pháp.”

Vu Từ Thạc rất tự giác đi theo hấn vào phòng máy, có lẽ câu xin lỗi giữa họ trước nay luôn là dư thừa, một ánh mắt đủ để giải thích tất cả. Y sờ sờ cằm, cười giảo hoạt. “Phiền phức của tên Ted đó không nhỏ.”

Ai cũng biết luật sư cho xã hội đen là công việc nguy hiểm cao, tính nguy hiểm không ít hơn nghề gái điếm, rất nhiều người đau đớn khi mất người thân cho rằng không có một phán đoán công bằng, sẽ phát tiết oán hận không chỗ trút lên người bọn họ, công việc của bọn họ càng không cho phép sai lầm, một chút không chú ý cũng dẫn tới bị người khác tuyên phán có tội, rồi có thể gặp phải sự báo thù của xã hội đen, thủ đoạn đó cực kỳ tàn khốc.

Cho nên nghề này không phải người nào cũng có thể làm được, đối với người bình thường mà nói, tuy thu nhập rất cao, nhưng không phải kể lâu dài.

“Từ tư liệu của sở sự vụ, hoàn cảnh gia đình của Ted không tồi.” Cho nên hấn chọn nghề này, tuyệt không phải là vì tiền. Giang Hằng đem tập văn kiện trên bàn đưa cho Vu Từ Thạc, “Anh là Fil Granny, hiện tại anh cần một luật sư.”

“Anh xác định tôi giống phần tử bang phái hơn anh à?” Không vui nhíu mày, nhưng Vu Từ Thạc không cự tuyệt, y đi vào phòng ngủ của Giang Hằng, lấy một bộ âu phục ra.

“Không phải anh.” Giang Hằng nhìn áo sơ mi của mình trên người y, thân hình họ tương tự, trừ áo khoác vest bên ngoài ra, những thứ khác trên cơ bản đều có thể dùng chung, “Là ông chủ của anh cần, vì anh ta đụng phải một số phiền phức nan giải.”

Áo sơ mi tô điểm thêm thân hình hoàn mỹ của sát thủ, Giang Hằng đánh giá y từ trên xuống dưới một lượt, “Anh xác định muốn mặc áo sơ mi này?”

“Đúng vậy, xác định.” Vu Từ Thạc vừa cài nút áo, vừa cười với Giang Hằng, gương mặt vẫn nhã, nụ cười rộ rỡ khiến y càng trở nên thân thiện. “Có người muốn làm ông chủ của tôi, anh ta cũng phải bỏ trước một chút lợi tức.”

Một tay vòng kéo eo đối phương, cách một lớp áo tiếp xúc với da thịt căng chặt, ánh mắt Giang Hằng dừng trước ngực Vu Từ Thạc, “Nếu cần thì những quần áo trong tủ đều có thể cho anh, nhìn anh mặc nó trên người cũng là một loại hưởng thụ. Hiện tại tôi không muốn để cho anh đi nữa...”

Bày tỏ lớn gan nóng bỏng khiến sát thủ ngậy người, tìm thu lại kịch liệt trong ngực. Hôn mạnh lên môi Giang Hằng, hơi thở của y cũng nóng lên. “Tôi bắt đầu hoài nghi công việc này có phải tới quá không đúng lúc không.”

Nhớ tới công việc cầm trên tay, Giang Hằng từ bỏ dự tính hôn sâu hơn, mỗi lần đến lúc này bọn họ đều có thể khéo léo đạt được thống nhất, có lẽ đây là một sự ăn ý ngầm, như vậy xem ra kỳ thật điểm chung của họ vẫn rất nhiều.

Hấn buông tay, đứng lên giúp Vu Từ Thạc chỉnh lại vị trí cà vạt, “Tôi sẽ tra xem Sean gần đây đã nhận những án nào.”

“Rất tốt, còn nữa.” Vu Từ Thạc chỉ bức hình Ted Sean ghim trên bảng sắt, “Lần sau đừng cho tôi loại kinh hi này nữa.”

Ánh sáng bao trùm con đường New York, có người đang bước đi trên đường, nhịp bước ưu nhã, khóe môi mang theo nụ cười khiến người yêu thích, chỉ nhìn riêng thân hình đó, chỉ sợ tất cả mọi người đều cho rằng y là kiểu mẫu cực đỉnh.

Đi vào một tòa nhà, dừng lại trước cánh cửa thứ ba ở tầng hai. Vu Từ Thạc gõ cửa, “Anh Ted Sean?”

Cửa hé mở, đón chào y là một khẩu súng. Người bên trong đầu tóc đen kịt, con mắt màu nâu nhạt bị ánh sáng chiếu rọi, gương mặt có thể nói là khá anh tuấn, hấn chính là Ted Sean, “Anh là ai?”

“Fil Granny, tôi tới mang một ủy thác cho anh.” Chậm rãi rút một tờ chi phiếu trong túi giao cho Ted Sean, “Ông chủ của tôi gặp chút phiền phức.”

“Tại sao tôi thấy anh mới giống một phiền toái nhỉ?” Ted Sean không thả lỏng cảnh giác, hấn dùng khóe mắt liếc nhìn tấm chi phiếu. “Anh không hẹn trước.”

Trong tai nghe nội tuyến là tiếng cười chế giễu của Giang Hằng, giọng nói rất nhẹ, nhưng Vu Từ Thạc lại không bỏ qua. Y cười thân thiện, “Xin lỗi, tôi còn cho rằng chi phiếu đồng nghĩa với hẹn trước.”

“Được rồi, vào đi.” Đánh giá mặt đối phương liên tục, Ted Sean mở cửa cho Vu Từ Thạc vào, hấn đi vào phòng làm việc ngồi xuống sau bàn, súng đặt ở chỗ tay có thể tiếp xúc. “Xin lỗi, xã hội ngày càng thoái chất, tôi cũng chỉ nghĩ cho an toàn thôi.”

“Ừm...” Giọng nói gọi cảm, Vu Từ Thạc gạt đầu ra về đồng ý, thấu hiểu nói. “Tôi hoàn toàn có thể lý giải cách làm của anh, khi mới bắt đầu làm nghề này, mỗi ngày trước khi đi ngủ cũng sẽ kiểm tra xem súng có phải còn dưới gối không.”

“Anh thật biết nói đùa.” Ted Sean bị người ủy thác này chọc cười, thu lại khẩu súng cất vào ngăn kéo. “Nói thử xem, ông chủ của anh gặp phải phiền toái gì.”

“Đó không phải chuyện đùa.” Vu Từ Thạc nhỏ giọng lầm bầm, âm thanh thấp tới mức không thể nghe tan trong không khí, câu nói này không truyền vào tai Ted Sean, nhưng lại khiến hacker ngồi trước màn hình nhíu mày.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 31: Phá Vỡ.

“Có hơi phức tạp một chút.” Dùng giọng nói nhẹ nhàng nói ra từ phức tạp, Vu Tử Thạc ngược mắt nhìn Ted Sean. Hắn đang mở một tập tư liệu, rút hai tờ giấy trắng ra, đặt lên bàn. “Được rồi vậy không bằng trước hết nói thử ông chủ của anh là người thế nào. Hai giờ chiều tôi còn phải đi tới chỗ một người ủy thác, thời gian không còn nhiều.”

“Ông chủ của tôi... là kẻ cuồng không chế.” Không biết là do tích oán đã lâu, hay đang cố ý chế nhạo Giang Hằng, Vu Tử Thạc nói nhanh, “Anh nhìn mặt anh ta, thì có thể thấy được hai chữ ‘bí mật’.”

“Ồ...” Ted Sean trầm tư gật đầu. “Nghe ra thì có hơi cổ quái.”

“Anh hỏi anh ta cái gì, anh ta rất ít khi trả lời chính diện vấn đề của anh.” Nhướn mày lên, Vu Tử Thạc sai tay ra, thao thao bất tuyệt nói tiếp. “Anh ta nhất định muốn đến lời đơn giản nói tới rất phức tạp, chẳng hạn nói ‘cái này tôi cũng không biết, đợi tôi biết rồi sẽ nói với anh’, hoặc là ‘tôi không nói tôi ghét, nhưng cũng không nói tôi thích’.”

Tuy người ngồi trước mặt là Ted Sean, nhưng câu nói của Vu Tử Thạc lại là nói cho người bên kia ông nghe nghe. Giang Hằng nhìn màn hình, hơi nhàu mày, sau đó cười nhẹ, biểu cảm này rất hiếm thấy trên mặt hắn, thậm chí đã duy trì vài giây.

Mù mịt gập đầu liên tục, nếu không phải đã biết trước anh bạn này tới giải quyết vấn đề thay ông chủ, Ted nhất định sẽ cảm thấy ông chủ trong miệng người này có kết thù oán rất sâu với y. “Có lẽ anh ta có học vấn rất cao, khi tôi đang học Harvard, người bên cạnh cũng đều như thế.”

“Anh tốt nghiệp đại học Harvard?” Lúc này đổi lại là Vu Tử Thạc mờ mịt, dạng người xuất thân học vấn cao tại Harvard sao lại làm nghề này? Với điều kiện của Ted thì hoàn toàn có thể tìm một chỗ trong sở sự vụ, trở thành luật sư ở đó.

Ted Sean chỉ cười cười, dùng bút vạch hai đường cong trên giấy, “Có thể anh cảm thấy tôi vì cuộc sống hoặc bị bức bách không còn đường mới chọn nghề này, nhưng tôi thích công việc của tôi. Điều này không liên quan đến tiền, mà là tín niệm”

“Tôi không hiểu, những người như chúng tôi, trong mắt người đời đều là đồ xấu xa chọn một trong trăm, tín niệm của anh là biện hộ cho người xấu?” Cào cào cổ, trong mắt Vu Tử Thạc có nghi vấn hiếm gặp.

“Có thể đa số mọi người đều nghĩ như vậy, nhưng anh không biết, có lúc bọn họ rất dễ thương, bọn họ sẽ làm chuyện từ thiện, giúp đỡ nhi đồng thất học, bọn họ sẽ trừng phạt những tên khốn ra tay với trẻ vị thành niên trong địa bàn mình, có vài người, bọn họ thậm chí sẽ cầm tay chân của mình dính líu tới thuốc phiện... bọn họ luôn làm việc đường đường chính chính, nếu so với những chính khách lạm dụng thuế má để đoạt tiền người thì tốt hơn gấp bội.” Ngữ khí của Ted rất kiên định, nhìn thẳng phía trước. “Có lúc bọn họ là vô tội, nhưng vì bang phái, xã hội đen mà bị phán tội bảy tội, bị phán bỏ tù, ngồi trong tù, đó giống như mới là cảnh ngộ nên có của ‘người xấu’.”

“Tôi tự hào về nghề nghiệp của mình.” Ánh mắt trở lại trên mặt Vu Tử Thạc, Ted cười lên. “Tôi tin bất kể tôi ở đâu, làm gì, chỉ cần ánh mắt tôi có thể phân rõ thị phi, tôi có thể đưa ra lựa chọn chính xác.”

Một phen nói chuyện khiến Vu Tử Thạc kinh ngạc, trong mắt lộ ra khá nhiều tán thưởng. Trước mặt y, là một người đàn ông có tín niệm, và vì vậy mà phấn đấu. Y chưa từng có tín niệm, nhưng y tán thưởng những người có tín ngưỡng.

“Anh biết Nohn Iglesias không?” Vấn đề đột nhiên mà tới khiến hơi thở của Vu Tử Thạc ngừng lại nửa giây, y giao hai tay vào nhau, nhìn mặt đất. “Biết, nhưng không thân thuộc.”

“Anh ta chính là một người đàn ông như vậy. Tuy hành sự lang độc, nhưng anh ta có nguyên tắc của mình, đối với thù hạ của mình cũng yêu cầu vô cùng nghiêm khắc.” Ngữ khí khi Ted nói tới Nohn, giống như kính phục, lại có chút tiếc nuối, “Khi tôi mới biết anh ta cầm người khác ra tay với trẻ vị thành niên trong địa bàn mình cũng bị dọa, anh ta nói là vì một cố nhân, người đó thay đổi cuộc đời anh ta. Chỉ đáng tiếc hiện tại...”

Vu Tử Thạc đột nhiên ngược mắt lên, giống như đã thú đột nhiên xé rách nguy trang, ánh mắt sắc bén đặt lên người Ted, “Anh ta làm sao?”

Bị ánh mắt dần giảm độ âm nhìn chăm chăm, Ted Sean toàn thân cứng lại, lúc này hắn mới ý thức được, người đàn ông trước mặt tuyệt đối không phải dạng bình thường, những gì anh ta nói về súng, không phải là chuyện đùa.

Ted Sean hít thật sâu, bình ổn cảm xúc của mình, mới nói. “Là chuyện một tuần trước, thù hạ của anh ta và người Bulgaria nổ súng với nhau, vì Scarter chặn đường tài lộ của họ, Nohn Iglesias nghiêm lệnh cầm người khác buôn bán thuốc phiện trong địa bàn của mình. Nghe nói tình hình lúc đó rất thảm thiết, hai bên đều tổn thất rất lớn, hiện trường không phát hiện thi thể của anh ta, có người nói anh ta bị thương, hiện tại... tung tích không rõ.”

Giọng nói vô cùng tang thương, ánh mắt Ted Sean cũng trở nên nặng nề. “Có người lại đào ra được hồ sơ của Miller Volland vào lúc này, đem tội danh đổ lên người Nohn Iglesias, ai cũng biết Miller từng là cánh tay đắc lực của Scarter, chuyện hắn làm có thể là do Nohn Iglesias ra lệnh. Người của phía

cảnh sát cũng không ra mặt can dự, cho dù tôi muốn biện hộ, cũng không biết hiện tại anh ta đang ở đâu.”

Lạnh lùng đảo mắt nhìn đồng hồ, Vu Từ Thạc đứng lên, “Xin lỗi, Ted, tôi phải đi rồi, buổi tối chúng ta gặp mặt được không?”

“Không vấn đề, công việc của tôi không phân ngày đêm.” Ted gật đầu, người đàn ông tên Fil Granny trước mắt này chắc là người vô cùng bình tĩnh, nhưng hiện tại anh ta lại vô cùng khẩn trương, xem ra thật sự có chuyện gấp.

Đi ra khỏi cửa, Vu Từ Thạc lạnh lùng mở miệng, giọng điệu chất vấn. “Giang Hằng, mong anh cho tôi biết trước đó hệ thống không liệt ra số hiệu của Nohn Iglesias.”

“Từ Thạc...” Lúc này Giang Hằng lại gọi tên của y, xem ra y đoán đúng rồi, dẫm mạnh vào tường. “Đáng chết!”

“Chúng ta nên bảo vệ công dân vô tội, chứ không phải là người như Nohn Iglesias.” Giang Hằng không cảm thấy bản thân làm sai cái gì, ngón tay gõ bàn phím, giấu virus trong một địa chỉ mạng kết bạn gửi tới máy tính của Ted.

“Anh không có quyền quyết định ai nên được bảo vệ, ai nên chết!” Nghiến răng gặm lên, vẻ mặt u oán, Vu Từ Thạc rất ít khi dùng giọng điệu này nói chuyện với Giang Hằng, điều này đại biểu y quả thật rất phẫn nộ. Ngọn lửa hung tàn thiêu đốt trong con mắt hổ phách, đánh vỡ bình tĩnh đã lâu.

“Anh ta giống như độc trùng trong dòng người, chỉ mang tới nguy hại cho xã hội, giống như số hiệu đã hư trong trình tự máy tính.” Giọng nói cứng lạnh truyền đạt sự tức giận của Giang Hằng, lẽ nào Vu Từ Thạc không rõ ràng những hành động của Nohn Iglesias? Đáp án là phủ định, nói thực, hẳn hy vọng Vu Từ Thạc thiên vị Nohn Iglesias không phải vì quá khứ trước kia của họ.

“À, vậy sao?”

Giống như hiện trường sau vụ nổ, nhiệt độ tản đi, bụi lắng xuống, vạn vật trở lại an tĩnh. Tay Vu Từ Thạc hướng lên tai nghe, tia lạnh lẽo nhẹ lướt qua mắt. “Thật xin lỗi, anh đã quên một chuyện, tôi cũng từng là số hiệu đã hư.”

“Tôi từng giết bao nhiêu người, cần tôi đếm cho anh nghe không?” Nhẹ nhếch khóe môi, y cố ý nói thật chậm. “Anh không hiểu Nohn, anh ta... Anh ta chẳng qua là một người bình thường giống anh, chẳng qua vì sự cường đại của anh ta, khiến người xung quanh đều xem nhẹ thân thể của anh ta cũng là máu thịt. Lại là cái gì khiến anh làm như không thấy đối với sự thực anh ta từng ra tay giúp đỡ. Vì anh ta là đầu não của Scarter, vì anh ta là người xấu, là số hiệu đã hư sao?”

“Anh và anh ta không giống, đừng gom lại nói chung!” Ngữ khí cứng rắn ngăn cản y tiếp tục nói, con mắt màu lam vô ba của Giang Hằng đang trào trào sóng cuộn, hẳn dừng động tác trên tay, hạ thấp giọng nói vào micro. “Vu Từ Thạc, tôi cảnh cáo anh, đừng làm như thế.”

“Thối nát.” Thu lại những gì muốn nói, ánh mặt trời chói mắt rơi nghiêng lên mặt y, Vu Từ Thạc tháo tai nghe xuống đặt bên môi, giọng nói dần lạnh buốt, nghe kỹ, còn có thể phát giác được sát ý ẩn chứa trong đó. “Trò này từng rất thú vị, nhưng tôi chơi đủ rồi, tôi muốn rút lui.”

Tai nghe bị ném xuống chân, chiếc giày da màu đen nhấc lên rồi dẫm mạnh xuống, Vu Từ Thạc ưỡn thẳng lưng đi tới trước, đường điện cao chót vót ngăn cách bầu trời xanh lam và mây trắng, ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng lưng y, khắc họa bóng người cô tịch, tiếng bước chân dần đi xa.

Một câu ‘tôi muốn rút lui’ rất nhẹ nhàng, tất cả trở nên mất khống chế, lan tràn về tương lai chưa biết.

Sau tiếng vang chói tai, tín hiệu bị ngắt, cùng lúc, tín hiệu định vị GPS trên di động cũng biết mất khỏi màn hình. Giang Hằng cầm gạt tàn bên cạnh ném vào tường, xoảng, tiếng thủy tinh vỡ nát, rơi xuống đầy sàn, trộn lẫn với tàn thuốc trên đất. Hắn đứng lên thờ dốc, ghé xoay ngã ở chân hần, bánh xe vẫn còn quay, tốc độ chậm dần. “Thối nát.”

Tiếng nói vang vọng trong không khí xung quanh, đây là lần thứ hai Vu Từ Thạc nói với Giang Hằng câu này, chẳng qua lần trước khi y nói câu này, là cười.

Khi số hiệu bị liệt ra, hần hầu như không chút do dự ném email đó vào thùng rác. Hần xem nhẹ giao tình giữa Vu Từ Thạc và Nohn Iglesias, rất có thể còn sâu sắc hơn hần tưởng tượng. Che mặt lại, Giang Hằng ngăn cản mình nghĩ tiếp, những chuyện nhỏ giữa Vu Từ Thạc và Nohn Iglesias, là thứ hần không muốn cân nhắc.

Kéo chiếc ghế bị ngã lên, Giang Hằng đen mặt ngồi xuống, đốt một điếu thuốc, khói mù bao trùm gương mặt hần.

Có một vấn đề hần không thể không suy nghĩ.

Lần này, mất khống chế rốt cuộc là Vu Từ Thạc, hay là bản thân hần?

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 32: Sát Thủ Fay.

Quán bar vào ban ngày rất yên ắng, khi Vu Tử Thạc đẩy cửa vào, thuận tay đảo mặt miếng gỗ trên cửa, đổi mặt OPEN thành CLOSE. Trên quầy có một người đầu trục, mặt áo T-shirt màu đỏ đậm, có thể nhìn thấy bắp thịt cuộn cuộn trên vai hấn, cạnh tay hấn, ly rượu trên bàn đã cạn hơn nửa.

Vu Tử Thạc dừng lại sau lưng người đó, rút bật lửa ra đốt điều thuốc. Người đó theo tính phản xạ muốn rút súng ở thắt lưng ra, nhưng cánh tay lập tức bị bẻ ngược đề lên bàn, hấn quay đầu, liếc nhìn thứ trong tay Vu Tử Thạc, chậm rãi mở miệng, “Anh muốn tìm ai?”

“Tìm chủ nhân của cái bật lửa này.” Bật lửa màu đen, bốn góc đã mòn, trông đã giống như đồ cổ. Đây là bật lửa mà năm năm trước Vu Tử Thạc đã đưa cho Nohn, hai năm trước, Nohn trả nó cho y.

Bật lửa màu đen này Nohn Iglesias dùng đã ba năm, nhưng phàm là kẻ nào đã từng có quan hệ với Scarter, hầu như không ai không biết nó.

“Đáng tiếc, anh ta đã chết rồi.” Đau đớn làm người đàn ông ứa mồ hôi lạnh, hấn không ngừng hít khí, mới nhin không phát ra tiếng kêu.

Trong quán vẫn yên tĩnh như cũ, không khí lại trở nên đông cứng, Vu Tử Thạc duy trì động tác đè ép người đàn ông, nhìn đám người bên cạnh đang âm ỉ đứng lên, có người đã cầm súng tiếp cận y, có người cầm dao. Y cười, giọng nói lạnh buốt. “Các người nên may mắn là người đàn ông trong tay tôi đang nói dối, nếu Nohn Iglesias thật sự đã chết, các người phải chôn cùng.”

Quán bar nhỏ mười phút sau, hỗn loạn trước đó thậm chí không tính là xao động, cuối cùng một tên nằm dưới đất, về mặt uốn éo che bụng thờ đốc, người đàn ông nằm bên cạnh hấn đang kịch liệt ho khan.

Vu Tử Thạc vỗ nhẹ bụi bám trên người, quay lại nhìn tên đầu trục. “Hiện tại có thể nói rồi chứ?”

“Tôi không nói dối.” Bị dao găm bén ngót chỉ vào cổ họng, tên đầu trục không có biến hóa gì trên mặt. “Scarter xong rồi, người đàn ông đó mất đi Scarter thì không khác gì chết, đôi cánh của anh ta đã bị xé nát không chịu nổi.”

Bất luận là chim ruồi hay là ung, loài chim đã bị bẻ cánh thì cánh ngò chỉ có một, chính là chết.

“Đừng phí lời với tôi, tôi hỏi anh ta đang ở đâu.” Ngọn đèn lóe qua tia sáng lạnh lẽo, rạch một đường nhạt mà chính tề. “Đây là cơ hội cuối cùng của anh, tôi nghĩ anh nên suy nghĩ cho kỹ, tôi không có nhiều kiên nhẫn.”

“Bãi biển Long Island, đó là nơi cuối cùng anh ta xuất hiện. Tất cả mọi người đang đợi trời tối, anh ta không sống qua tối nay.” Có được đáp án muốn biết, con dao di chuyển đi, tên đầu trục nhìn người đó thuận tiện cầm một chiếc mũ đen đội lên, “Đừng nói với tôi anh vọng tưởng cứu anh ta, anh biết thứ anh ta chọn tối là...”

Một viên đạn bắn qua kẽ ngón tay của tên đầu trục, mang theo độ xoay cực cao, vỏ đạn văng ra, Vu Tử Thạc cười lạnh lẽo. “Tôi không bận tâm ai cần mạng anh ta, nếu anh còn sống ra khỏi chỗ này, tốt nhất nên ngậm miệng lại.”

Khả năng sử dụng chuẩn xác, nụ cười quỷ dị, và lời nói sau cùng, tất cả những gì vừa diễn ra khiến tên đầu trục thoáng chốc kích động lên, một cái tên trào lên. “Anh là Mũ Đen!”

Tên đầu trục không ngờ được, trong một quán bar nhỏ bé lại đụng phải sát thủ Mũ Đen đỉnh cao trong truyền thuyết, “Cho dù anh có cứu Nohn Iglesias, kết quả cũng không thay đổi.”

“Anh ta sẽ sống sót.” Nhét súng sau lưng, Vu Tử Thạc lộ ra nụ cười thâm ý, “Scarter không phải là cánh của Nohn, anh ta mới là cánh của Scarter.”

Tên đầu trục không định nói thêm lời dư thừa, nếu người đàn ông này thật sự là Mũ Đen, như vậy tất cả đều có thể lý giải được, y không bận tâm đối phương là ai, cũng không bận tâm hậu quả thế nào, sát thủ tự tin đến cực điểm trước nay luôn làm chuyện mình muốn làm. “Bảo trọng, Mũ Đen.”

Ted Sean ngồi trước mặt Joseph Jonny mà hấn đã hẹn trước, đây là một quán cà phê, tuy là giờ cơm tối, nhưng bàn của họ rất sạch, Joseph là người ủy thác của hấn, 34 tuổi, là cánh tay đắc lực của tổ chức xã hội đen LOT mới nổi lên tại New York. Gần đây hấn bị cuốn vào một lời tố cáo ác liệt, có một thanh niên da đen tên là Andy Bari khởi tố Joseph có hành động xâm phạm mình, muốn nhờ có đó đòi một khoản bồi thường lớn.

“Joseph, tôi cần anh phải nói thật với tôi.” Tòa án sẽ thẩm vấn vào ngày mai, trước đó Ted cần làm rõ vài chuyện. “Anh có cường bạo Andy Bari không?”

“Tôi không có.” Joseph ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Ted, giọng điệu thành khẩn trả lời.

Giang Hằng ngồi ở chỗ cách họ một chiếc bàn, cài đặt lại di động của Joseph, hấn gọi phục vụ tới tính tiền.

Cho dù Vu Tử Thạc đã rút lui, nhưng công việc vẫn phải tiếp tục. Giang Hằng biết Ted Sean là một luật sư chính trực, hấn sẽ không để Ted xảy ra chuyện.

Khi Ted Sean trở lại sở sự vụ thì về mặt mỗi mặt, mà một bóng người đứng ngay trước mặt hấn, thân hình cao lớn, có sự hao gầy không khỏe mạnh. Hấn

nhớ rõ gương mặt này, nhớ tên đối phương. “Andy Bari.”

“Tôi biết tòa án là thiên hạ của các người, tôi không hiểu pháp luật, cũng không mời nổi luật sư.” Andy Bari về mặt không cam lòng khua tay, “Nhưng tôi không thể thua trong vụ này, mẹ tôi bệnh rất nặng.”

Người da đen cùng khổ tới từ Brooklyn dường như đã cùng đường, nếu không cũng sẽ không ra hạ sách này vụ tội cho Joseph Johnny.

“Tôi tin người ủy thác của tôi, Joseph là người đàn ông rất có phẩm cách, cậu không biết anh ta đã trợ giúp bao nhiêu đứa trẻ không thể đi học giống cậu.” Đối với những đứa trẻ đó mà nói, Joseph đồng nghĩa với lãnh tụ tinh thần, hẳn cho chúng cơ hội thứ hai.

Ted vực tinh thần lắc đầu, về mặt trở nên lạnh nhạt và cứng cỏi. “Trước khi cậu vụ tội người khác thì nên suy nghĩ hậu quả phải gánh chịu.”

“Tôi không vụ tội Joseph!!!” Andy đột nhiên gầm lên, trong mắt hắn tràn đầy tơ máu. “Hắn cưỡng bạo tôi! Hắn thật sự đã cưỡng bạo tôi!!”

Lúc này còn muốn gắng gượng nói dối, Ted đối với thái độ này của Andy hoàn toàn không nói nên lời, hẳn làm luật sư gần mười năm, từng gặp rất nhiều người mở to mắt nói dối, những người này chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Ted lấy chìa khóa ra, đút vào ổ, “Gặp lại trên tòa, Andy.”

Động tác vặn khóa đột nhiên cứng lại, Ted cảm thấy có mũi dao lạnh lẽo chỉ vào sau cổ mình, Andy ở sau lưng hắn nghiêng răng nghiêng lợi, “Luật sư, tôi không thể thua trong vụ này.”

“Cho nên cậu tới uy hiếp tôi? Xin lỗi, Andy, như vậy chỉ khiến tôi càng cảm thấy cậu hoàn toàn nói dối.” Ted hừ lạnh, trong cuộc đời hắn chuyện bị người ta dùng dao uy hiếp đã xảy ra quá nhiều lần. Trong túi hắn là một khẩu súng, hẳn nghĩ hiện tại cho dù hắn có nổ súng bắn chết Andy, cũng hoàn toàn có thể coi là phòng vệ chính đáng.

“Anh!” Căm hận khiến lời nói không ổn định, cánh tay nhỏ gầy của Andy run rẩy.

Đột nhiên, một cánh tay lớn ở sau lưng nắm chặt cổ tay Andy, không để hắn kịp phản ứng, đối phương đã vận mạnh, đầu gối khiến con dao trong tay hắn rớt xuống, phát ra tiếng keng keng.

Andy phản hận quay lại, nhìn người đàn ông cao to trước mặt, tầm mắt cho người cảm giác áp bách nặng nề. “Anh là ai!”

“Cậu có thể đi rồi.” Không bận tâm chất vấn của Andy, Giang Hằng buông tay, vỗ vai Ted Sean, “Anh luật sư, cất súng của anh đi, chúng ta vào trong nói chuyện.”

Từ trên người của kẻ vừa đột nhiên xuất hiện tỏa ra một cảm giác áp bức, khiến Andy theo bản năng nảy sinh sợ hãi, về mặt trầm tĩnh, giọng nói bình ổn, nhưng lại mang khí phách không giận mà uy. Lau lau mồ hôi trên trán, Andy nhìn Ted Sean, ánh mắt ai oán vô cùng. Cuối cùng hắn không nói gì cả, quay người bỏ đi.

“Anh là ai?” Tuy đối phương cứu mình một mạng, nhưng Ted không thả lỏng cảnh giác, người đàn ông này chỉ nhìn cũng đủ thấy nguy hiểm.

“Có người buổi chiều từng tới tìm anh, tôi là ông chủ của anh ta.” Cúi nhìn Ted, con mắt màu lam thâm sâu khó đoán. Ted lúc này mới thờ phào. “Anh chính là người___” Hắn nhớ tới bình luận kia, ngừng một chút, “Một ông chủ rất đặc biệt?”

Chân mày Giang Hằng hơi nhăn lên, sắc mặt âm trầm truyền đạt tâm tình không vui, “Anh ta từ chức rồi, cho nên hiện tại tôi tới tìm anh.”

“Tôi thật lấy làm tiếc.” Ted nhún vai, vươn tay mở cửa, quay người nói. “Tôi cảm thấy anh ta là một trợ thủ xuất sắc.”

Ánh mắt Giang Hằng nhìn thẳng phía trước, giống như muốn xuyên qua rèm cửa sổ, nhìn về nơi thật xa. “Quả thật.”

—

Cửa chậm rãi mở ra, mùi máu tanh nhỏ bé bay vào khoang mũi. Vu Tử Thạc bước tới, dừng lại trước mặt người đàn ông nằm dưới đất. “Cần giúp thì ho một tiếng.”

Gương mặt anh tuần cương nghị phủ lên tầng bụi và đất, máu tươi ở phần bụng đã khô chuyển thành màu đỏ sậm, Nohn Iglesias che vết thương, cười âm trầm. “Cậu không phải hận tôi sao?”

Người tới tìm bọn họ đã tới gần tòa nhà, rất nhanh sẽ tra tới nơi này.

Trong căn phòng tối tăm, không khí âm u như thời tiết bên ngoài. Vu Tử Thạc đi tới cạnh Nohn ngồi xuống, “Tôi không hận anh, tôi chỉ không có cách nào tha thứ cho anh. Hơn nữa. Tôi không muốn nợ anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 33: Ánh Mắt Chân Thật.

Mây đen tụ lại ngoài cửa sổ, sắc đêm trở nên càng âm trầm. Ted Sean có chút bất an xoay cây bút trong tay, người đàn ông trước mặt giống như một bức tượng, đã mười phút trôi qua, anh ta vẫn không nói một chữ.

“Ừm... anh bạn, chúng ta đã ngồi ở đây hơn mười phút rồi.” Ted cũng cảm thấy không hiểu nổi, tính cách của hắn vốn cường thế, nhưng không biết sao, đứng trước người đàn ông này, bạn sẽ không tự giác cho rằng mình thấp hơn anh ta một bậc. Cho dù như thế, thời gian đối với Ted mà nói, vẫn rất quý báu, “Nhân viên của anh nói anh là người rất bí mật.”

Nhận được sự nhắc nhở của Ted, Giang Hằng mới kéo lực chú ý về, tầm mắt nhìn sang mặt Ted.

Oa... ánh mắt này, thật đáng sợ mà. Ted co cổ, cây bút trong tay cũng rút lên bàn, trong lòng nhin không được mắng mình không ra gì: Trấn định nào Ted! Người ta chỉ liếc mày một cái, chứ không có ăn mày mà!

Nhưng... ánh mắt đó của hắn giống như ánh mắt của động vật ăn thịt cỡ lớn!!!!__

Lấy tay che mặt, Ted cố gắng lắc đầu, chuyển mắt nhìn lên bàn, tránh né đôi mắt sắc bén lại nguy hiểm kia, trong lòng nhỏ nhẹ lăm bằm, lăm nhân viên của anh nhất định không dễ dàng, không phạm sai lầm mà cứ cách năm ba hôm bị anh trừng như vậy, khi giận lên không phải càng đáng sợ sao? Tâm trạng có tốt cũng không chịu nổi nữa là!

“Tôi muốn giao cho anh một vụ ủy thác, nhưng tôi không xác định anh có gan nhận nó không.” Lấy một phong thư trong túi ra đặt lên bàn, đẩy tới trước mặt Ted, Giang Hằng nghiêm túc nhìn hắn.

A a a ánh mắt thật đáng sợ, Ted cảm thấy tim mình đang dùng một phương thức đập điên cuồng để biểu đạt tâm trạng muốn hét lên, làm nhân viên của anh thật đáng thương, khó trách người ta muốn từ chức.

Mở phong thư ra, tay vẫn còn hơi run rẩy. Ted xem nội dung trong thư, nhất thời biến sắc, giọng nói cũng khàn đi. “...Đây chính là thứ anh muốn.”

Mây bên ngoài cửa sổ tụ lại, giống như khoét một lỗ trên bầu trời. Sau một tia chớp vụt qua, tiếng sấm ầm ầm vang khắp trời.

“Nghĩ ngơi tốt đi, anh luật sư, tôi dự cảm ngày mai anh sẽ rất bận.” Giang Hằng đứng lên, chuyển kênh tai nghe vào đường dây của Joseph Johnny.

Joseph Johnny cúi nhìn Andy Bari đang bị người đề xuống đất, cười lạnh nói: “Andy, đây là cậu tự tìm. Tôi tiêu tiền cho cậu và bạn học của cậu đến trường, cậu lại cáo tội tôi?”

“Hừ, đáng ra nên để tất cả mọi người đều nhìn rõ gương mặt hiện tại của ông.” Về mặt của Andy hoàn toàn uốn éo, hắn đang nỗ lực không chế mình đừng rơi nước mắt, kiệt lực khàn giọng gào lên. “Cũng nên để tất cả bọn họ biết ông ‘giúp đỡ’ bọn này thế nào, ‘giúp đỡ’ tôi thế nào!!!”

Mấy năm nay, Joseph Johnny luôn bày ra vẻ nhà từ thiện, hắn để tất cả trẻ nhỏ cho rằng hắn là anh hùng của chúng. Cho đến khi hắn dụ dỗ chúng lên giường, làm hết những chuyện tàn khốc, lại dùng người nhà của chúng, tiền đồ của chúng để uy hiếp chúng ngậm miệng tuyệt không được nhắc tới.

“Không sai, tôi ở trên giường đã rất là ‘yêu thương’ cậu nha, Andy. Cậu muốn đi tố cáo tôi, tùy cậu thôi, nhưng ai sẽ tin cậu chứ?” Ai lại tin một đứa trẻ nhà nghèo ở khu Brooklyn, mà không phải là anh hùng từ thiện này? Joseph cười sâu hơn, ném sấp giấy trong tay lên mặt Andy, “Tôi đề nghị cậu nên ký phần hợp đồng hòa giải này, tôi có thể không tiếp tục truy cứu trách nhiệm của cậu, thậm chí cho cậu chút tiền. Nếu không, thử nghĩ xem cậu và mẹ cậu sẽ thế nào đây.”

Con mưa đột nhiên mà tới, từng đường trắng rơi xuống đất, khiến mặt đất biến thành màu nâu đậm. Trong tiếng cười hung tợn của Joseph, hắn và thủ hạ của hắn lên xe, để lại một mình Andy trong mưa, về mặt Andy tràn đầy căm hận, cánh tay đen kịt nắm một nắm bùn, ném lên đuôi xe hắn.

Tiếng sấm vang lên bên tai, trong không khí lan tràn hơi ẩm, phiền gổ dường như đã bị thấm ướt, bị nước làm đổi màu.

Nohn Iglesias liếc nhìn Vu Từ Thạc một cái, về mặt thâm trầm trở nên càng âm u. “Cậu không nợ tôi, Fay, cậu tùy tiện nói gì cũng được, nhưng đừng dùng cách ngây thơ này để che giấu sự quan tâm của cậu.”

“Tôi nên quan tâm sao?” Cười nhẹ nhướng mi, thái độ của sát thủ luôn cao ngạo với đời. “Còn anh thì sao, anh không phải hận tôi sao?”

“Không sai, năm đó quả thật tôi hận cậu.”

Nohn Iglesias thần nhiên thừa nhận điểm này, giọng điệu của hắn vô cùng bình tĩnh, khiến người ta không thể nắm bắt được suy nghĩ của hắn. “Cậu vốn có thể cho chúng ta một cơ hội bắt đầu lại, nhưng cậu không có.”

“Này, xem tôi phát hiện gì đây?” Một chai Remy Martin, còn chưa mở nắp, chắc là Nohn đã bỏ ở đây trước đó.

Vu Từ Thạc xé bao bì, mở nút chai, uống một ngụm, giao cho người bên cạnh. “Tôi cảm thấy đã năm năm rồi, có vài chuyện nên trôi qua.”

Dòng rượu xuôi theo dạ dày thiêu đốt từng tế bào trong mạch máu, trên mặt Nohn dần lộ ra ý cười, cho dù nụ cười này khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy, “Cậu buông xuống rồi, nhưng có vài người không thể.”

Đây coi như là lần nói chuyện thẳng thắn công khai nhất giữa họ, trước đây y và Nohn không phải thăm đối kháng, thì chính là chỉ súng vào nhau.

“Có lẽ đây chính là sự bất đồng của chúng ta.” Vu Từ Thạc nhận lại chai rượu uống một hớp, sau đó y đốt một điều thuốc, khói thuốc làm mờ gương mặt y, “Nếu tôi biết có thể hối hận, tôi sẽ không làm chuyện này.”

“Tôi sớm đã biết cậu là người tuyệt tình, nếu so về nhân tâm, không ai có thể thắng được cậu.” Nohn Iglesias cầm điều thuốc trên tay y, hít thật sâu một hơi.

Đối với Vu Từ Thạc và Nohn Iglesias mà nói, sự trao đổi thân thiện như vậy là rất ít xuất hiện, mâu thuẫn giữa bọn họ sâu sắc tới mức không cần dùng ngôn ngữ để nói rõ, điểm này ai cũng không thể phủ nhận.

Bóng tối che phủ nụ cười đông cứng, Vu Từ Thạc hí mắt lại, thông qua khe hở của cửa gỗ nhìn ra bầu trời bên ngoài, vừa đúng lúc có một tia chớp set qua. “Anh biết tôi là người thế nào, lúc đầu còn cứu tôi làm gì?”

“Vì ánh mắt của cậu lúc đó, giống như con Samoyed mà em trai tôi nuôi, khi lưu vong, nó thay tôi cắn ba phát đạn. Nó nhìn tôi, mắt nó đang nói nó còn muốn sống tiếp.” Ký ức màu chàm, sau tiếng âm qua đi, ngoài cửa sổ vang lên tiếng mưa lách tách, hạt nước phủ lên giọng nói trầm nặng của Nohn, “Khiến tôi đau lòng, khiến tôi muốn bảo vệ cậu, cho dù tôi biết cậu chưa từng cần sự bảo vệ của ai.”

“Làm việc cho anh có chỗ tốt, chính là tôi cảm thấy rất tự do.” Nohn không can thiệp vào ủy thác của y, bao gồm công việc của y, chỉ cần có thể hoàn thành, Nohn sẽ không để ý y dùng thủ đoạn gì. Mưa ngoài cửa sổ lớn dần lên, Vu Từ Thạc cười gượng một tiếng, “Mà không phải cảm thấy bản thân là một số hiệu hồng học không ngừng muốn sửa chữa.”

“Số hiệu?” Không hiểu ý của y, Nohn nhún mày lặp lại.

“Không có gì.” Vu Từ Thạc lại uống một hớp, chai rượu mới khai không bao lâu đã cạn nửa bình, “Tôi không hối hận đã quen biết anh, có thể cũng đã không còn trách anh.”

Thời gian năm năm rưỡi, cuối cùng khiến tất cả lắng đọng, bất luận là yêu hay hận.

“Câu nói này khiến tôi cao hứng.” Nohn lấy từ trong túi ra một đồng hồ đeo màu vàng, mở nắp, trên nắp có một tấm hình.

Cậu thanh niên trẻ tuổi tóc màu trà trong hình tươi cười sáng lạn, trông chỉ chừng hai mươi. Ánh mắt Nohn nhìn tấm hình trở nên dịu dàng, gương mặt cứng ngắt vừa rồi cũng được nhu hòa. “Hiện tại tôi chỉ muốn mau trở về bên cạnh cậu ấy.”

Tiếng sấm nổ vang bên tai, cơn mưa xối ào ào xuống đất, tất cả giống như tô điểm thêm cho tình cảnh này. Năm năm trước Vu Từ Thạc mong nhớ Lam Phi, hiện tại bên cạnh Nohn cũng đã có người mới rồi.

“Bọn họ đã vào rồi.” Gật đầu, Vu Từ Thạc rút khẩu súng Thụy Sĩ màu đen ra, quay đầu liếc nhìn lần cuối, ánh đèn rọi lên gương mặt y và Nohn, “Mong là anh có thể trân trọng người không dễ gì mới đến này.”

Nohn cất đồng hồ đeo đi, cầm khẩu súng cạnh chân đứng lên, bước đi không ỏn lại gần chỗ y. “Đừng mơ làm anh hùng một mình.”

Vu Từ Thạc nhếch môi cười tươi rói, mà trả lời là y giao cho hắn một băng đạn. “Anh muốn giúp, không vấn đề gì, nhưng không cần kéo chân tôi.”

Tòa nhà này chỉ có bốn tầng, phòng gác lửng này nằm giữa tầng hai và tầng ba, tốp người đầu tiên đã đi đến lầu bốn, chính là cắt đứt thời cơ tốt từ sau lưng họ.

Nụ cười dần lạnh đi, Vu Từ Thạc đứng ở cầu thang nhìn bóng người di động trong bóng tối, bóp cò súng __ Pằng pằng pằng __

Tiếng súng liên tục vang lên, người đi trước ngã xuống, người tiếp theo cũng ngã, hơn nữa lần này, sát thủ không chọn đầu gối hoặc cùi chỏ của đối phương, y giết bọn họ.

Cách bắn súng tinh xảo chưa từng thay đổi, Nohn tán thưởng nhìn động tác lưu loát của Vu Từ Thạc, đột nhiên bước ra, ấn lên đầu y, đồng thời, một viên đạn xẹt qua đầu Vu Từ Thạc, cắt đứt vài sợi tóc màu nâu nhạt.

Vu Từ Thạc lập tức quay người, viên đạn nhanh chóng bay ra khỏi nòng giết chết người sau lưng. Nohn cũng nhắc súng bắn trả, ba phát súng không chút sơ hở khiến ba người còn lại cũng ngã xuống, mùi máu nồng đậm lan tràn trong không khí, những người này không thể đứng dậy nữa.

Cách dùng súng của Nohn Iglesias không cần nghi ngờ, trong thời gian mười năm lưu vong không biết đã bao nhiêu người chết dưới súng của hắn, sự ra đời của lãnh tụ có lẽ có nhân tố ngẫu nhiên, nhưng trên người Nohn, sự thành công của hắn chưa từng xen tạp chút phần ngẫu nhiên nào.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 34: Nhìn Nhau Cười.

Đêm khuya dần, tốp người Bulgaria thứ hai tiến vào tòa nhà, bọn họ hiện tại còn không biết đã xảy ra chuyện gì, cạnh chiếc xe màu đen dưới lầu, có người găm vào mấy bộ đàm. “Bọn chúng có trợ thủ! Tuyệt đối không ít hơn mười người!”

Nếu không căn bản không thể nào giải thích được khả năng chiến đấu đáng sợ đó, người của bọn họ vừa bước vào, thì không có một ai bước ra.

“Ngu xuẩn!!” Đầu bên kia truyền lại tiếng chửi, “Tàn đảng của Scarter rất nhanh sẽ xuất hiện tiếp ứng, tao cho mày nửa tiếng, sau nửa tiếng tao muốn thấy Nohn Iglesias bị khiêng ra!!”

Siết chặt bộ đàm trong tay, người đàn ông đen mặt đảo nhìn thủ hạ xung quanh, “Hiện tại tình hình thế nào?”

Nuốt nước miếng, một tên run giọng nói: “Bọn họ ở tầng ba.”

“Còn chống được không?” Vu Tử Thạc liếc mắt nhìn vết thương của Nohn Iglesias, giọng điệu mang theo rất nhiều chế nhạo. Người đàn ông này luôn đứng trên đỉnh cao quyền lợi để liếc nhìn vạn vật, bộ dáng thể thảm thể này, là lần đầu tiên y thấy.

Thở dốc, Nohn nhếch miệng cười, “Sẽ không chết sớm hơn cậu.”

Cầu thang của tòa nhà này không tính là rộng, đặc biệt là khi hai người đàn ông thành niên đứng sòng vai, thì càng trở nên chen chúc nhỏ hẹp. Vu Tử Thạc và Nohn Iglesias đối lưng, pằng pằng __ viên đạn bắn ra, hai người ở hai hướng ngược nhau ngã xuống.

Đầu súng còn chưa ngừng lại, một chuỗi tiếng bước chân vang lên dưới lầu, có nhiều người lao vào tòa nhà này. Nohn không cảm thấy bất ngờ, muốn đối phó với hắn và Fay, đích thật cần nhiều người như thế, hắn bước lên cầu thang. “Chúng ta không đối phó được nhiều người như thế, lầu bốn có một cửa sắt, đạn không thể bắn xuyên.”

“Anh đi trước, tôi theo sau.” Đi lùi về phía cầu thang, bắn chết kẻ địch vừa xông lên cầu thang đầu tiên, Vu Tử Thạc nhanh chóng đổi băng đạn. Cùng lúc, một viên đạn vọt tới, cho dù y nghiêng người tránh, cũng bị xước da cánh tay trái.

Cẩn rắng hừ một tiếng, sát thủ nổ liên tục bốn phát đạn, đạn không sai sót khiến mấy người vừa vây lại ngã xuống. Tiếp theo y xoay người lao lên lầu, thuận tiện gắn một quả bom vào thanh ngang phía trên, rồi chạy vào phòng.

Cánh cửa sắt chắc nịch đại khái dày 30cm, Vu Tử Thạc đẩy nó, cánh cửa không chút lay động. Hừ cười một tiếng, y liếc mắt nhìn Nohn. “Anh nên sớm nói cho tôi biết thứ này ít nhất nặng gần 40kg.”

“Chính xác mà nói là 48kg.” Nohn vẻ mặt nghiêm chỉnh chỉnh lại, tòa nhà này không cần nghi ngờ là thuộc về Nohn, hắn hiểu tất cả mọi thứ bên trong.

Người phía sau đã đuổi theo, súng tiểu liên đảo ngang, bắn nát cửa sổ sau lưng họ.

Vu Tử Thạc và Nohn nhìn nhau, hai tay chống lên cửa, nghiêng răng đẩy mạnh, trong tiếng đạn vù vù, kẹt __ sau một tiếng kêu nặng nề, cửa sắt đóng lại.

Lấy cái búa trong túi an toàn cạnh cửa cài lên song cửa, bọn họ nhìn nhau, trong mắt đều là ý cười.

“Đại ca, hai người bọn chúng tự khóa mình trên lầu bốn.” Trong bộ đàm truyền tới tiếng nói, người đàn ông đứng cạnh xe lập tức nhú mày. “Hai người? Mày nó mày đang đùa tao hả?! Một đám tụi bây mà không đầu nổi hai người?! Thứ vô dụng __”

Vừa nói xong, trên đỉnh đầu vang lên tiếng động lớn, ngọn lửa màu đỏ khi bom nổ rất nhanh đã bị mưa dội tắt.

Nohn ngồi trên một băng gỗ, ánh mắt nhìn Vu Tử Thạc có chút tức giận, nghiêm khắc trách cứ. “Chúng ta muốn giết bọn họ, chứ không phải là đồng quy vu tội với họ.”

Vị thuốc nổ còn lan tràn trong không khí, Vu Tử Thạc đứng thẳng người, lấy súng lục xua bụi, không cho là đúng nói. “Điều này nói rõ tôi vô cùng tin tưởng cánh cửa sắt nặng 48kg của anh.”

“Cậu thật sự là không chịu được một chút thiệt nào.” Bực bội cuối cùng biến thành cười khỏ, Nohn lắc đầu, cánh cửa sắt trước mặt đã không còn nữa. Quả bom nổ văng vách tường nơi tiếp giáp cửa sắt, những thứ này rơi xuống sàn, rồi bay tới lầu ba, lại dè chết không ít người. Nohn nhìn lỗ lõm dưới đất, không kìm được suy nghĩ sát thủ có phải cố ý hay không.

“Tụi bây làm cái gì vậy hả!!!” Hai mươi phút trôi qua, người đàn ông bên ngoài không thể bình tĩnh nữa, sắc mặt vô cùng khó coi ra lệnh, “Năm phút nữa nếu không thấy Nohn Iglesias, tụi bây nổ tòa nhà này cho tao.”

“Đại ca...” Thủ hạ run rẩy đứng sau đầu xe thò đầu ra. “Chỉ sợ không làm được, bom của chúng ta đã bị mưa thấm ướt rồi.”

Từ không xa truyền tới tiếng bánh xe cán đường và tiếng ùn ùn của động cơ, tên mới nói vừa rồi lao đảo lùi lại, trượt xuống đất, “Không hay rồi! Người của Scarter tới rồi!”

Người đàn ông kia cầm hận nghiêng rặng, dậm mạnh lên cửa xe hơi, “Chúng ta đi!” Chui vào trong xe, vô cùng bức bối đốt một điếu thuốc, “Liên hệ người của ICR bắt đầu khởi tố, cho dù Nohn Iglesias sống qua hôm nay, cũng phải đi vào tù cho tao!”

Người Bulgaria tản đi, Vu Tử Thạc kéo áo sơ mi rách nát xử lý sơ qua vết thương của Nohn, sau đó vỗ vai hắn, “Nên đi rồi.”

Bóng người di chuyển, cánh cửa đầy lỗ đạn ở lầu một nhẹ lay lắt như muốn rớt.

Hạt mưa lạnh lẽo bắn lên vai, Vu Tử Thạc quay lại nhìn chiếc xe đậu trước mặt, cơn mưa xối ướt mái tóc của họ, “Ai có thể ngờ được chúng ta còn trở lại chỗ này? Tôi và cậu.”

Không sai, tòa nhà này chính là tổng bộ của tổ chức tình báo hàng đầu nước Mỹ từng làm mưa làm gió một thời __ Molded, tòa nhà này ở bãi biển Long Island hoàn toàn không bắt mắt, tính luôn cả tầng hầm cũng chỉ có năm tầng, em của Nohn __ chủ nhân chân chính của cái tên ‘Fay War’ này đã ngủ yên tại đây.

Nơi này, tòa nhà đã không còn ai hỏi tới, là khởi nguồn của tất cả cầm hận.

“Faynman.” Faynman Iglesias là tên thật của em Nohn, khi Nohn nhắc tới cái tên này thì híp mắt lại, nước mưa chảy xuống từ mái tóc. “Khi tôi nhớ tới nó, thì sẽ tới đây.”

Điều này giải thích được tại sao có rượu trong gác xếp ở tầng hai, Nohn Iglesias trước nay sẽ không để lộ cảm xúc của mình, cho dù hân kỳ thật rất hoài niệm.

Nhiều năm trước Vu Tử Thạc không hiểu điểm này, y chỉ cảm thấy người đàn ông này nhân tâm tuyệt tình, ngay cả thù tặc của mình cũng có thể sát hại. “Bức ảnh đó, anh thật sự ném bỏ sao?”

Sau khi Faynman Iglesias chết, Vu Tử Thạc giao bức ảnh cho Nohn, đó là bức ảnh chụp cả nhà Iglesias, mà Faynman đặt trên bàn.

Không đợi hắn trả lời, người của Scarter đã tới, các thuộc hạ của Nohn vây quanh hắn, liên mồm liên miệng biểu đạt lo lắng, “Đại ca, anh sao rồi?”

“Đại ca đại ca, cũng may anh không sao, nếu không tôi cũng không muốn sống nữa!” Có người mắt ứa lệ, nắm chặt nắm tay nói ra lo lắng. “Trời! Anh bị thương rồi!”

“Đại ca, hoan nghênh trở về!” Có người giơ cao hai tay, vượt qua đầu, vỗ thật mạnh, “Chúng tôi không thể thiếu anh!”

Không để ý tới sự quan tâm của thuộc hạ, khoe môi Nohn hiện lên nụ cười lưu luyến, ngược mắt nhìn Vu Tử Thạc, ánh mắt nhìn xuyên qua đám người, trả lời nghi vấn vừa rồi của Vu Tử Thạc. “Cậu nói thử xem?”

Mưa bão tập kích bầu trời New York, khói thuốc nổ đã bị mưa xua tan, đám người phấn chấn dường như không hề tồn tại giữa hai người đàn ông này, Nohn Iglesias và Vu Tử Thạc đứng đối diện nhau, bọn họ nhìn nhau cười.

“Đại ca, chúng ta đi nhanh thôi, người của ICR đang tìm anh.” Đột nhiên, một thuộc hạ đứng chắn giữa hai người, giọng điệu gấp rút, vẻ mặt lo lắng không thôi. ICR là tổ chức hắc cảnh nộ danh nhất tại New York, nghe nói sau lưng nó có không ít nhân viên chính yếu chống đỡ. (Hắc cảnh: nằm vùng, nội ứng.)

“Tôi biết rồi.” Ánh mắt xuyên qua vai thuộc hạ tìm kiếm bóng người quen thuộc đó, nhưng sát thủ đã sớm bỏ đi, lưu lại mặt đất nơi từng có người đứng đó. Con mưa dừng lại, bầu trời đã tan mây hiện lên những vì sao sáng, như đang hướng về bãi biển, đôi dấu chân cuối cùng bị nước biển nuốt chửng.

Khi Giang Hằng trở lại phòng làm việc của Ted Sean, phát hiện hắn đã đi rồi, nhưng căn cứ theo camera bố trí trong nhà hắn thì, hắn không có về nhà. Có lẽ vì bảo vệ an toàn của Ted, Joseph Johnny phái người dẫn hắn đi.

Vì Andy là phía tố cáo, trước khi kết án Joseph không thể động tới hắn, như vậy chỉ sẽ khiến tất cả giống như giết người diệt khẩu. Nhưng một khi kết thúc vụ án, Andy Bari sẽ gặp phải sự báo thù của Joseph.

Trong chuyện này Ted Sean không thể là người bị hại gặp nguy hiểm, hắn bị giấu bên trong trống, trở thành công cụ tổn thương Andy của Joseph. Vì Joseph biết, chỉ cần ra về vô tội, Ted Sean sẽ tin hắn.

Còn hai tiếng nữa trời sẽ sáng, Giang Hằng không kịp tìm Ted Sean để nói rõ tất cả. Đóng cửa lại đi xuống cầu thang, Giang Hằng lái xe về phòng máy.

Sau khi tắm nước nóng cho thoải mái, dùng khăn lau khô tóc, giọng nước còn đọng lại chảy xuống lồng ngực chắc nịch của hắn. Giang Hằng mở tủ áo, chọn một bộ trang phục thích nhất.

Âu phục màu đen kết hợp với sơ mi màu xanh lam, cà vạt màu bạc sẫm, gương mặt anh tuấn giống như diễn viên Hollywood. Người đàn ông tướng mạo nổi trội này bước trên đường rất khó không gây ra sự chú ý, người đi bên cạnh đầu tiên chỉ là liếc vội qua, sau đó ánh mắt liền ngừng lại, trong thời gian

ngăn không thể di chuyển tầm mắt.

Dừng lại ngoài cửa sổ của cửa tiệm tiện lợi mua một ly cà phê, ánh mắt Giang Hằng nhìn thẳng vào nơi tiếp theo hắn muốn tới. Muốn gặp Ted Sean, hắn chỉ có thể tới tòa án một chuyến.

Mà nữ nhân viên phục vụ của cửa hàng tiện lợi về mặt ngây dại nhìn anh chàng đẹp trai đi xa dần, mới nhớ ra vừa rồi cô đã quên thói quen...

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 35: Pháp Luật Và Chính Nghĩa.

Người đàn ông mặt âu phục thẳng thớm tất cả vật màu ngọc lục bảo, hắn bước ổn định tới vị trí của mình, tất cả mọi người đã vào chỗ ngồi, bọn họ thăm thi to nhỏ thảo luận về vị luật sư trẻ tuổi có tỷ lệ thất bại là 0, hắn không chỉ trang bị kiến thức chuyên nghiệp vượt mức, mà thủ đoạn thâm vấn cũng là hàng đầu.

Andy Bari cuối cùng vẫn không chấp nhận hòa giải, hắn chọn đứng ra, vì bản thân, vì những đứa trẻ bị xâm hại nhưng không dám nói ra chân tướng. Sau khi thuật xong, Ted Sean đứng lên, cách ăn mặc của hắn cùng với dung mạo vượt bậc khiến hắn giống như tinh anh trong thương giới. “Andy Bari, cậu từng nói người ủy thác của tôi đã ăn cậu lên tường, thì hành cường bạo đúng không?”

Andy nghe ra được Ted nhấn mạnh từ cường bạo, giống như đang sỉ nhục. “Đúng vậy.”

“Vậy cậu có cự tuyệt anh ta hay không? Cậu có từng nói __ không với anh ta hay không?” Ted quay mặt nhìn thẳng Andy Bari, gương mặt đó vì chịu đựng nhục nhã mà đỏ bừng, Andy nặng nề khàn giọng nói: “Không có.”

“Tại sao? Giả sử người ủy thác của tôi thật sự muốn xảy ra quan hệ với cậu, vốn cậu có thể cự tuyệt. Nhưng căn cứ theo lời làm chứng của cậu, cậu không cự tuyệt, nói rõ thật ra cậu bằng lòng?” Cười cười chế nhạo, Ted quay lại đối diện với bồi thẩm đoàn, “Các vị cũng nghe thấy rồi, câu chuyện này hoang đường vô cùng, giả thiết lời làm chứng của Andy Bari toàn bộ là thật, cũng không thể cấu thành tội danh cho người ủy thác của tôi.”

Andy Bari nhú mày, tuyệt vọng sắp phủ kích đôi mắt hắn, lúc này, cảm hận kịch liệt nảy sinh hoàn toàn nhấn chìm hắn, hắn đột nhiên đứng lên, hét về phía bồi thẩm đoàn, “Mấy kẻ vô tri như các người chỉ có thể nghe lọt những lời nói dối đường hoàng này!!!”

Andy kích động gầm hét bị ấn lại chỗ ngồi, Ted khinh thường phát tay, “Quý tòa, tôi đã hỏi xong.”

Trong miệng Andy vẫn còn đang mắng chửi, phẩm phán gở dùi gỗ, “Đủ rồi, nghỉ ngơi nửa tiếng, tôi muốn thương nghị với bồi thẩm đoàn.”

Kết cục thắng lợi đã gần ngay trước mắt, Ted Sean không còn gì phải lo lắng, hắn đi ra cửa, gần như muốn huyết sáo. Nhưng khi đi qua hàng ghế sau cùng, hắn nhìn thấy một gương mặt quen thuộc, ngũ quan anh tuấn, bên khóe môi mang nụ cười thân thiện. “Ồ, là anh, tôi không ngờ anh sẽ tới, tôi sắp thắng rồi.”

Ted không nén được muốn chia sẻ niềm vui thắng lợi với Vu Từ Thạc, nhưng Vu Từ Thạc lại không vì vậy mà lộ ra vẻ mặt nào có thể coi là vui vẻ, bắt chéo hai chân, giọng nói của y phát ra hơi lạnh, “Xem ra tôi nên chúc mừng anh, vì anh, một thiếu niên vô tội sắp phải ngồi tù rồi.”

“Anh đang nói cái gì? Kẻ đó toàn là nói dối!” Không dám tưởng tượng đối phương lại trách cứ mình, sắc mặt Ted thoáng chốc tối đi.

“Anh không thấy ánh mắt của Andy sao?” Ánh mặt trời rơi vào qua cánh cửa hé mở chiếu sáng mái tóc màu nâu nhạt của Vu Từ Thạc, nhìn về vị trí Andy vừa ngồi lúc này, nhẹ nói. “Kẻ nói dối là người ủy thác của anh, và anh.”

“Thật không dám tin anh lại nói như vậy!” Tức giận ném lại một câu, Ted bước nhanh ra ngoài, vừa đúng lúc lại gặp một người đàn ông khác ở đây, bộ âu phục đắt tiền, chiếc kính gọng vuông trên mặt, “Sao rồi? Anh và nhân viên của anh tới đây để sỉ nhục tôi?”

Giang Hằng không trả lời Ted, lấy từ trong túi áo ra một máy nghe băng MD, đặt vào tay đối phương, “Anh luật sư, thị phi đúng sai trên đời này rất khó phân biệt, đừng quá tin vào con mắt của mình.”

Trong máy nghe băng MD có một chiếc đĩa mini, Ted Sean nhìn bóng dáng người đàn ông đi xa dần, đeo tai nghe lên, ấn nút phát, giọng nói quen thuộc truyền vào tai.

Tòa án đứng lặng lẽ dưới mặt trời, nó vừa thần thánh lại trang nghiêm. Cách tòa án hai khu đường, có vài người đang đánh nhau bưng bưng.

Chiếc giày da đen đá bay đất cát, Giang Hằng cúi nhìn người đàn ông nằm cuộn dưới đất, và khẩu súng rút cạnh chân hắn. “Tôi biết chủ thuê của anh là ai.”

Joseph bỏ tiền thuê một tổ chức sát thủ, chỉ cần tòa tuyên án xong, hắn sẽ giết Andy Bari, rồi tạo thành hiện trường Andy tự sát.

Giang Hằng nghe trộm điện thoại của Joseph, vì thế thuận tiện đi ngược hướng theo dõi vị trí sát thủ này, có lẽ còn có tư liệu cá nhân của hắn ta, “Wick Paulson, anh có người vợ xinh đẹp và hai cô con gái dễ thương, anh có một khoản tiền lớn ở ngân hàng Thụy Sĩ, đương nhiên, không phải là dùng tên của anh. Số tiền này đủ cho cả nhà ăn hưởng lạc cả đời, nhưng nếu nó bị khoét rỗng toàn bộ thì anh sẽ thế nào đây?”

“Người nhà của anh sẽ thế nào đây? Paulson?” Nói chậm rãi, giọng nói lạnh buốt càng tăng thêm sắc thái đáng sợ.

Biết người này không nói sai, Wick Paulson chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn hắn, “Anh muốn tôi làm thế nào?”

“Cách xa Andy Bari một chút, thời hạn tốt nhất là cả đời.” Ánh mắt từ trên xuống dưới lộ ra uy nghiêm và không thể cự tuyệt. Wick Paulson ho khan vài tiếng, mang theo cơn đau rất nơi bụng, hắn gật đầu, “Tôi biết rồi, vốn dĩ giết trẻ vị thành niên cũng không phải là chuyện tôi thích làm.”

Vu Tử Thạc tóm cổ áo người đàn ông, hòng súng chỉ vào cằm đối phương, sau lưng y, có một người đã nằm dưới đất. “Đồ, Crow Tenier, tôi muốn nói chuyện với anh.”

Crow Tenier, cánh tay đặc lực của xã hội đen LOT, cũng là anh của Joseph Johnny, hắn về mặt mờ mịt, “Tốt nhất anh nên nói với tôi, tôi vừa đến phòng làm việc chưa tới 15 phút đã bị người chỉ súng vào là vì sao? Hơn nữa người này còn đánh cho các thuộc hạ thân ái của tôi ít nhất phải nằm liệt một tuần!”

“Tôi biết trong địa bàn của anh không cho phép có người xâm phạm trẻ vị thành niên, nhưng em trai Joseph Johnny của anh lại làm như thế. Không chỉ vậy, hắn còn muốn giết thiếu niên đó diệt khẩu.” Vu Tử Thạc mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng tinh đều đặn. “Có lẽ anh có thể nói cho tôi biết tại sao?”

Trong giọng nam gọi cảm, tuy là đang mỉm cười, nhưng giọng điệu rõ ràng tức giận. Crow cuối cùng cũng hiểu chuyện gì. “Quá lắm! Ai cho Joseph cái quyền đó!”

“Rất tốt, vậy tôi hy vọng anh yêu cầu các thủ hạ của anh, đừng đụng vào Andy Bari.” Thu súng lại, Vu Tử Thạc chậm rãi giúp Crow chỉnh lại cổ áo bị nhăn, nhỏ giọng dặn dò, “Súng trong áo khoát của anh là Glock 26, ưu thế của súng này là chất lượng nhỏ, hơn nữa kết cấu động tác đáng tin, dung lượng chứa đạn lớn. Tiếc là cho dù nó khắc phục được khuyết điểm của súng lục bình thường, nhưng đối với người bình thường mà nói, muốn kiểm soát tốt nhất không hề dễ dàng, đây không chỉ là chuyện đơn giản như bóp cò súng.”

Thông dong bước ra khỏi cửa, Vu Tử Thạc đột nhiên quay lại, viên đạn khẩu súng Thụy Sĩ màu đen chạm vào viên đạn vừa bắn ra khỏi hòng súng đối phương. Crow bị viên đạn văng ngược rạch lên mặt, tiếp theo xoay đi bắn vỡ cửa sổ sau lưng. Vu Tử Thạc mỉm cười nhìn Crow đỏ mặt hơi lạnh còn chưa kịp phản ứng lại chuyện vừa xảy ra, “Tôi từng nói rồi, đây không chỉ là chuyện đơn giản như bóp cò súng.”

Mà còn bao gồm khả năng giữ thế tay ổn định sau lực dội mạnh mẽ, nơi người đứng, góc độ đạn bắn ra, và cả sự hiểu biết về cách bắn súng, tất cả những nhân tố này hợp lại, mới tổng kết nên chỗ viên đạn rơi xuống, và nó sẽ giết chết người khác hay tự hại chết mình.

“Tôi sẽ xử lý Joseph, nhưng đừng cho rằng người động tới tôi không cần trả bất cứ giá nào.” Lạnh lẽo vút lại một câu, Crow cầm di động trên bàn lên, bấm gọi một số.

Trên tòa án, giờ nghỉ kết thúc, tuyên án thế nào dường như đã định xong. Joseph đã biết rõ nên héch cằm lên, trong mắt khó che giấu vui sướng, nếu điều kiện cho phép, hắn đã muốn đứng trên bàn quan tòa cao hứng gào lên thắng lợi của mình.

“Trải qua thương nghị cùng bồi thẩm đoàn, chúng tôi đã có quyết định như sau.” Ngay khi thẩm phán gõ dùi gỗ, Ted Sean đứng bật dậy, “Xin đợi một chút, quan tòa, về vụ kiện này, chúng tôi còn bỏ sót một vật chứng quan trọng.”

“Ted! Anh đang làm gì!” Joseph kéo áo hắn gầm lên, “Đừng làm chuyện dư thừa.”

“Quá muộn rồi, Ted, tôi đã sắp tuyên bố phán quyết rồi.” Thẩm phán cảm thấy kỳ lạ về màn này, đối với thắng lợi đã đến tay, Ted Sean còn chưa thỏa mãn sao?

Ted liếc mắt về người đàn ông cạnh cửa, người đó ấn nút máy phát, trên tòa án yên tĩnh đột nhiên vang lên tiếng người.

“Hừ, đáng ra nên để tất cả mọi người đều nhìn rõ gương mặt hiện tại của ông. Cũng nên để tất cả bọn họ biết ông ‘giúp đỡ’ bọn này thế nào, ‘giúp đỡ’ tôi thế nào!!!”

Đây là giọng nói của Andy Bari.

“Không sai, tôi ở trên giường đã rất là ‘yêu thương’ cậu nha, Andy. Cậu muốn đi tố cáo tôi, tùy cậu thôi, nhưng ai sẽ tin cậu chứ? Tôi đề nghị cậu nên ký phân hợp đồng hòa giải này, tôi có thể không tiếp tục truy cứu trách nhiệm của cậu, thậm chí cho cậu chút tiền. Nếu không, thử nghĩ xem cậu và mẹ cậu sẽ thế nào đây.”

Mà đây là... người ủy thác của hân, giọng nói lạnh lùng của Joseph Johnny.

“Đừng ngốc nữa! Băng ghi âm này sao có thể trở thành chứng cứ?” Joseph ngồi không yên, đứng lên chỉ vào mũi Ted Sean mắg, “Ngu xuẩn, anh đã quên anh là luật sư biện hộ của tôi rồi sao?!”

Ted căn bản không muốn nhìn Joseph thêm cái nào, lạnh lùng đáp, “Tôi chỉ muốn chiến đấu vì công lý.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 36: Ràng Buộc

Gần như là cùng lúc trở về tòa án, Vu Từ Thạc và Giang Hằng đi hai bên trái phải, cất bước, ánh mắt của họ xuyên qua hàng ghế dài chạm vào nhau, cả hai đồng thời hít thật sâu.

Bên trong tòa án một mảng âm ỉ, băng ghi âm này đến quá đột ngột, khiến người ta không thể tin nổi! Về mặt của Andy Bari ngồi dưới đình cang là kinh khiếp, hân quái dị nhìn Ted Sean.

“Cái này không thể tính là chứng cứ, anh Ted.” Thẩm phán tiếc nuối lắc đầu, hân đang cười thẳm. “Các vị nói đúng không, bồi thẩm đoàn?”

Rõ ràng, Joseph Johnny đã mua bảo hiểm đôi cho mình, hân không chỉ thuê luật sư xã hội đen Ted Sean nổi tiếng nhất, mà còn bỏ tiền mua đứt thẩm phán.

Thu lại nụ cười, thẩm phán hồi phục vẻ mặt nghiêm túc nhìn bồi thẩm đoàn. Vì chuyện vừa đột ngột phát sinh, bồi thẩm đoàn cũng đang âm ỉ, chìm vào tranh luận kịch liệt.

“Ted, tôi kính phục sự ngu xuẩn của anh.” Ngồi lại chỗ cũ, Joseph cười xảo trá hạ thấp giọng nói, “Nhưng trên đời này chưa từng có cái gọi là công lý! Cũng không có thứ chính nghĩa bỏ đi!”

“Joseph, tôi nghĩ tôi chỉ có một câu có thể cho anh.” Ted khinh bỉ nhìn Joseph, giọng điệu lạnh nhạt cực điểm: “__Đi chết đi.”

Sau cuộc thảo luận âm ỉ, đại biểu bồi thẩm đoàn cho ra kết luận, lên tiếng là một phụ nữ da đen, ánh mắt cô nhìn Andy Bari tràn đầy từ ái và thương tiếc. “Cậu bé, chúng tôi thật sự đã cố gắng tranh đấu rồi.” Thu hồi ánh mắt, nghiêm túc nhìn thẩm phán. “Kết quả mười hai người trong bồi thẩm đoàn thảo luận là, sáu người cho rằng Joseph có tội, sáu người cho là vô tội.”

Không ngờ là sáu và sáu, như vậy, quyền quyết định nằm trong tay thẩm phán, sao hân có thể là dùi gỗ đại diện chính nghĩa được chứ?

Bại cuộc đã định, Ted Sean chán nản ngồi xuống, thay vào đó là vẻ mặt kiêu ngạo của Joseph Johnny.

“Tôi đại diện cho pháp luật thần thánh tuyên phán, Joseph Johnny__ vô tội.” Một tiếng gõ mạnh, thẩm phán cúi đầu liếm môi, “Phiên tòa kết thúc!”

Người dẫn tân đi, tòa án trống trải chỉ còn lại Ted Sean và thẩm phán, “Còn không đi?” Thẩm phán cầm túi công văn lên.

“Tôi đang nghĩ.” Ted chậm rãi ngược mắt lên, liếc nhìn thẩm phán, “Ông không cảm thấy hổ thẹn vì tất cả hành động của mình sao?”

“Ai nói tôi không hổ thẹn.” Thẩm phán thu lại nụ cười giả tạo, khi đi ngang người Ted thì dừng lại, “Tôi cũng không hiểu cậu nghĩ gì, Ted, cậu là luật sư chưa từng thất bại. Bất cứ ai gặp phải tình huống như cậu, cho dù biết Joseph có tội cũng sẽ giả vờ không biết.”

“Chính vì có người như các người tồn tại, tòa án mới phủ đầy chướng khí.” Ted lắc đầu, dùng vai tông thẩm phán, bước nhanh ra ngoài.

Trước cửa tòa án, hân kéo Joseph Johnny lại, giơ tay cho một đấm. “Đây là vì Andy Bari!”

Joseph cười lạnh một tiếng, dùng mu bàn tay lau máu mũi, “Thật giống mấy từ ngữ của kẻ thua cuộc, nhưng anh có thể làm gì tôi, anh Sean?”

“Anh đừng cho rằng chuyện này kết thúc ở đây.” Ted nhìn hân, ánh mắt lạnh lùng, mang theo sát khí, “Andy vẫn còn quyền tiếp tục khởi tố, một lần không được có thể tố cáo hai lần, tòa án khu vực không được thì có thể tới tòa án cao nhất, đến cuối cùng sẽ càng lúc càng có nhiều đứa trẻ bị hại đứng ra tố cáo anh, Joseph Johnny, đừng cho rằng anh có thể vĩnh viễn tiếp tục khoa trương!”

“Vậy thằng nhóc phải còn sống mới được.” Joseph khinh thường sự uy hiếp của Ted, hân quay người đi xa chừng mười mét, mới lấy di động ra, “Anh có thể ra tay rồi.”

Người nhận điện thoại là Wick Paulson, hân đang trên đường tới sân bay, “Xin lỗi, Joseph. Vụ này tôi không nhận nữa, anh tự nghĩ biện pháp đi.”

“Mẹ nó này nói__” Hai từ cái gì còn chưa thốt ra, điện thoại đã bị Wick Paulson ngắt máy.

Joseph tức phỉ phò nắm chặt quyền, bấm số khác, “Kund, chúng ta phải cho Andy Bari một chút giáo huấn.”

Kund Laid bản viên bi màu trắng ra, rồi xoay người cười nói. “Xin lỗi, là anh, không phải chúng ta.”

“Anh nói vậy là ý gì?” Sắc mặt Joseph thoáng chốc tối đi, cao giọng chất vấn. Kund tiện tay đặt bi sang một bên, cầm ly rượu uống cạn, “Joseph, câu này tôi sớm đã muốn nói rồi__ Tôi, chúng tôi đã chịu đựng đủ gương mặt giả vờ lương thiện của anh rồi.”

“Anh quên các anh đang làm việc cho ai sao?!” Tiếng gầm như muốn nổ, vẻ mặt Joseph hoàn toàn bị tức giận làm uồn ẻo.

“Chúng tôi làm việc cho Crow!” Giọng nói của Kund tràn đầy trào phúng, “Anh ta vừa mới gọi điện cho tôi, từ nay về sau chúng tôi không cần nghe lệnh của anh nữa.”

“Andy__” Khi bóng lưng màu đen ồm yếu sắp biến mất ở bên đỗ xe, Ted Sean gọi hần lại. Andy Bari nghe được chủ nhân giọng nói là ai, nhất thời toàn thân cứng đờ, “Sao? Anh tới cười nhạo tôi à? Dù sao anh cảm thấy tôi toàn là nói dối mà.”

“Andy...” Ted nhú mày, mắt nhìn thẳng lên lưng Andy. Andy đột nhiên quay người, vết nước mắt trên làn da đen càng thêm chói mắt, “Đừng gọi tên tôi! Anh không xứng! Anh là luật sư ác độc!!!”

“Xin lỗi! Andy!” Câu nói chưa đựng hối lỗi cuối cùng được găm ra, hần bước nhanh tới, ôm Andy vào lòng, “Nghe này, trước đó tôi không biết Joseph đang nói dối, thật xin lỗi!”

Andy hoàn toàn ngây ngẩn, hần cho rằng tình anh pháp giới cao ngạo không bao giờ biết từ xin lỗi viết như thế nào. Còn chưa đợi hần kịp phản ứng lại, Ted đã buông ra, lấy trong túi áo âu phục ra một tờ danh thiếp. “Tôi là luật sư xã hội đen, không thể biện hộ cho cậu. Nhưng cậu có thể đi tìm bạn tôi, anh ta là luật sư ưu tú nhất Manhattan.”

“Tôi trả không nổi phí thuê cao như vậy.” Andy lắc đầu, muốn cự tuyệt ý tốt của Ted.

Ted lấy cuốn chi phiếu ra, nhanh chóng ký tên mình. “Tất cả phí tổn, do tôi gánh vác.” Hần giao chi phiếu cho Andy, “Bao gồm phí trị liệu của mẹ cậu.”

Đối với Andy mà nói, tất cả đến quá đột ngột, quá không chân thật, hần ngẩng đầu nhìn Ted Sean, ánh mặt trời trên đỉnh đầu khiến hần mờ mắt không nổi.

“Cảm ơn anh, anh Ted.” Cuối cùng, dường như đã rất lâu không thấy, nụ cười chân thật sáng lạn xuất hiện trên mặt Andy, “Xin lỗi vì đã nói những lời trước đó, anh là luật sư tốt.”

Chỗ không xa, còn có người đứng ở xó tối trong góc tường nhìn màn kịch âm áp này, Vu Tử Thạc cúi đầu, cười nhẹ ra tiếng, “Xem ra một mình anh cũng có thể làm rất tốt.”

“Là anh thuyết phục được Crow.” Vòng qua sau lưng, Giang Hằng nắm cánh tay Vu Tử Thạc, “Đích thật, không có anh tôi cũng có thể hoàn thành công việc này thật tốt, nhưng không có anh, tôi sống không tốt lắm.”

Ánh mặt trời rực rỡ rơi lên bãi cỏ trước mặt, giờ phút này, Vu Tử Thạc hiểu rõ tại sao bọn họ vô số lần chia đôi ngã, cuối cùng vẫn về với nhau. Không phải vì những chuyện học búa này, cũng không phải trò đùa của thần vận mệnh.

Mỗi lần, thứ kéo y, kéo bọn họ trở lại, là tình cảm.

Đó là trói buộc không thể nhìn thấy, lần đầu tiên hiện rõ trước mặt như thế.

“Anh đã nói như thế rồi, tôi còn có thể nói gì nữa?” Nhún nhún vai, Vu Tử Thạc nâng tay, nắm tay Giang Hằng.

“Đi theo tôi.” Giang Hằng dẫn đầu đi về bãi đỗ xe, năm phút sau, xuất hiện trước mặt bọn họ là một chiếc xe du lịch màu xanh đậm, “Tôi đưa anh tới một nơi.”

Cảnh vật mới mẻ xung quanh dần thụt lùi, chiếc xe chạy nhanh trên đường, Vu Tử Thạc ngồi trên ghế phó lái, nhắm mắt lại, cảm thụ tiếng gió vụt qua tai. Cuối cùng, xe dừng lại trước một tòa kiến trúc mới tinh, Giang Hằng giao chìa khóa xe cho Vu Tử Thạc.

“Có ý gì?” Nhướn mày lên, con mắt màu hổ phách hiện rõ sự khó hiểu.

Giang Hằng mỉm cười, “Chiếc xe này là của anh.”

“Tôi biết.” Y giờ chìa khóa lên, hai chiếc chìa khóa bằng bạc phản xạ lại ánh sáng. Rất rõ ràng, trừ chìa khóa xe ra, trong đó còn có một chìa khóa khác hình dáng bất đồng, trên chìa khóa thậm chí còn có dán ghi chú__402, rõ ràng là chìa khóa phòng.

“Đây là nhà mới của anh.” Giang Hằng đặt tay lên vai y, ánh mặt trời sáng lạn tô điểm gương mặt cười nhếch mép của hần. “Tuy hơi muộn một chút... chúc anh sinh nhật vui vẻ.”

Sinh nhật... đúng rồi, sinh nhật ba mươi tuổi của y là vào ngày hôm qua, chẳng qua y đã quên mất. Tại sao Giang Hằng không nói cho y biết chuyện số hiệu mới, hiện tại y đã hiểu.

Vu Từ Thạc ngẩng người một chút, cảm thấy khoe mắt nóng lên, “Xin lỗi.” Lời cảm ơn lên đến miệng, lại biến thành một câu xin lỗi, “Tôi không biết phải hỏi đáp anh thế nào.”

Từ hồi đáp này, còn có nghĩa là bù đắp. Lúc này Vu Từ Thạc cũng không thể phân rõ, y muốn biểu đạt rốt cuộc là hàm nghĩa gì.

“Người nên xin lỗi là tôi.” Giang Hằng lắc đầu, “Tôi cho rằng Nohn Iglesias không đáng được cứu, anh khiến tôi hiểu rõ suy nghĩ đó là sai.”

Môi dần sát lại nhau, lúc này, tiếng chuông điện thoại vang lên không hợp thời. “Đáng chết!” Vu Từ Thạc quay đầu đi.

Giang Hằng mở email mới nhận, nhìn không được nhủu mày, “Trong đây có một số hiệu mới, hơn nữa, tôi nghĩ chúng ta có lẽ biết người này.”

“Trong số người chúng ta biết có ai lại ngu xuẩn tự dán thân vào nguy hiểm?” Vu Từ Thạc nhủu mày, tiếp theo xoay đầu nhìn Giang Hằng.

“__Ford Klaus.” Đôi môi mở mở khép khép, cả hai đồng thanh nói ra cái tên đó xong liền đảo mắt trắng.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 37: Chỉ Số Iq Cực Cao.

Có thể là do trận bão đêm trước, hôm nay bầu trời New York vô cùng trong xanh, ngay cả một nhúm mây trắng cũng không có, ánh mặt trời sau cơn mưa vô cùng nóng cháy, giống như tuyên bố mùa hạ tới sớm.

Giang Hằng ngồi trên xe, miệng ngậm điều thuốc, trầm giọng nói, “Tôi nhớ ra rồi, anh thanh tra trước đó hình như nói mình gặp phải chút phiền toái.”

“Tại sao tôi không hề cảm thấy kinh ngạc gì cả?” Vu Từ Thạc nhủu mày, kéo điều thuốc của Giang Hằng hít một hơi, phả khói trắng ra. “Nếu trong cuộc đời của anh ta không có phiền toái, anh ta sẽ không tên là Ford Klaus.”

Làn khói mù nhạt nhẽo tan biến trên đầu bọn họ, cuối cùng biến mất hẳn. Giang Hằng đổi kính râm, khởi động xe, “Nếu so với cái này, không bằng anh nói thử về Nohn Iglesias xem.”

Trên thực tế Giang Hằng muốn hỏi là tới qua Vu Từ Thạc và Nohn Iglesias thế nào, nhưng vì lịch sự, hắn cố ý tránh đi vấn đề đó, chỉ hỏi ầm ỹ.

“Tôi tìm được anh ta trong gác xếp, anh ta giống một con thú bị nhốt, chẳng qua tôi nghĩ tôi nên chúc mừng anh ta đã tìm được người yêu mới rồi.”

Tính cách ghi nợ sau chuyện của Giang Hằng Vu Từ Thạc sao còn không hiểu chứ? Quá trình được nói một cách đơn giản qua quýt, trọng điểm tập trung ở nửa câu sau. Vu Từ Thạc ngồi thẳng dậy, quay đầu nhìn về mặt nhủu mày của Giang Hằng, “Thế nào, lẽ nào anh muốn gặp mặt thử?”

“Chỉ cần tình nhân mới của anh ta không phải anh, thì không tất yếu phải gặp thử.” Vận mạnh vô lăng, chiếc xe quay đầu 180 độ, ánh mắt Giang Hằng nhìn thẳng con đường phía trước, “Anh có bị thương không?”

Khoe miệng nhếch lên, mái tóc màu nâu nhạt của Vu Từ Thạc bị gió thổi bật ra sau đầu, “Không có.”

Đặt Vu Từ Thạc ở gần vị trí tín hiệu GPS của Ford Klaus, Giang Hằng quay đầu nhìn y, “Chúc anh may mắn.”

“Còn phải chúc phúc vị mập mập xui xẻo nào đó.” Huýt sáo một cái, Vu Từ Thạc quay người nhìn tòa nhà trước mặt __ xoảng, tiếng cửa thủy tinh vỡ, có một người từ lầu hai bay ra.

“A a a a a a a a a a __” Kêu thảm thiết.

“Ồi!!!!!!” Một thân hình hơi mập rớt vào hàng ghế sau của chiếc xe mui trần, đầu chúc xuống, tay kẹp giữa hai chiếc ghế. Ford Klaus đau nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng muốn rút người mình ra, “Mẹ nó! Đây là ý gì đây!!!”

“Ý là anh nên giảm béo đi, Ford.” Vu Từ Thạc nhìn không được bật cười, bộ dạng Ford ngã vào xe thật sự rất giống một củ hành tây đã hơi bị lòn.

“Mẹ bà nó! Fay!” Ford nhận ra chủ nhân giọng nói, giọng nói bị kẹp lại trở nên hơi trầm nặng, “Bạn của anh nói tôi là mạng tiện!”

Vu Từ Thạc lấy tay xoa cằm, suy nghĩ một chút mới chế nhạo: “Vậy anh ta tuyệt đối là chỉ anh có thể sống rất lâu, Ford.”

Trước cửa có động tĩnh, có người đẩy cửa lao thẳng qua bên này, Vu Từ Thạc nắm cánh tay người đàn ông đi đầu vận mạnh, tên đó hét lên điên cuồng,

“Gãy rồi! Tay gấp gãy rồi!”

“Anh mang anh ta đi trước, nơi này tôi sẽ xử lý.” Duỗi chân gạt ngã một người, Vu Tử Thạc quay lại nhìn đám người liên tiếp ào ra từ cửa, lộ nụ cười vô cùng vô tội.

“Đại ca, anh xác định là tên này làm? Trông hắn ta rất vô tội...” Chiếc xe mang theo củ hành tây kia đã đi mất tăm, một người đàn ông có vẻ là đàn em ăn mặc kiểu hippie. Tức khắc, gương mặt trơn nhẵn của hắn bị trúng một đấm. “Ngu xuẩn! Tôi bây giờ thấy được vừa rồi tên đó làm cái gì!”

“Tôi đã làm cái gì sao?” Nụ cười trở nên càng vô tội khi tên hippie kêu đau, thậm chí trong mắt y còn nổi lên thương tiếc.

“Không thể mà đại ca, anh xem về mặt của hắn ta thân thiện cỡ nào.” Tên hippie ngu xuẩn trở giáo về phía mình, tiếp theo đỉnh đầu lại bị đấm một quả nổi lửa. Về mặt đại ca không vui phun nước bọt xuống đất, “Người anh em, anh thả người chúng tôi cần đi mất rồi, anh nói thử xem, làm sao đây?”

Vu Tử Thạc vờn một tay ra, nhanh chóng mạnh mẽ vặn cầm đối phương, ý cười trong mắt lạnh dần đi, nhẹ giọng nói, “Nếu tôi nói bỏ đi, anh cảm thấy thế nào?”

Câu nghi vấn lại dùng giọng điệu này để nói ra thì trở thành sự uy hiếp, càng hướng hồ súng trong tay đối phương còn đang chỉ vào tim mình. Tên đại ca toàn thân cứng lại, vội đổi sang gương mặt cười. “Có thể có thể, ngài... nói cái gì, thì... chính là cái đó.”

Thỏa mãn thái độ của đối phương, Vu Tử Thạc buông tay vừa xoay người, thì nghe tên đại ca nhảy tới một bước, cao giọng gầm lên. “Bụi này còn chờ cái gì! Bắn chết hắn!!!”

Đám đạn lộn xộn bắn ra, Vu Tử Thạc xoay tay cầm súng ra sau lưng, y không nhìn vị trí đối phương, hòng súng ngắm chuẩn vào giữa chân mày tên đại ca. “Nói lại lần nữa xem?”

Tên đại ca bị dọa đổ đầy mồ hôi, phát tay bảo đám đàn em buông súng xuống, lớn tiếng trách mắng. “Bắn cái mẹ chứ bắn! Bộ không muốn sống nữa hả!”

Giống như cảm thấy thú vị, Vu Tử Thạc cong miệng cười quay người lại, tầm mắt nhìn chăm chăm đối phương, “Anh, đi theo tôi.”

“Hả... anh ta gọi tao qua hả?” Giọng nói bị đè thấp tới không thể thấp hơn, tên lão đại hỏi đàn em bên cạnh. Tên hippie bị đánh xưng mặt đáp. “Là gọi anh đó, Brown đại ca.”

“Mẹ mày! Nói ít một câu mày sẽ chết hả!” Lại đấm sang một cú, hai bên mặt tên hippie cuối cùng cũng đối xứng. Tên đại ca thờ dõc, hạ thấp giọng, tiếp tục hỏi tên hippie, “Hắn gọi tao chắc không phải là muốn lên lút giải quyết tao chứ, sao đó vứt xác nơi hoang dã?”

“Đại ca... anh có phải là xem CSI nhiều quá không hả?” Câu này vừa nói ra thì một cú đấm đã chuyển thành hai cú. Brown đại ca khàn giọng chửi. “Tao làm chết mày! Không cho phép nhắc tới phim tao thích nhất vào lúc này!”

“A... chết rồi chết rồi, hình như hắn ta đã không còn kiên nhẫn rồi...” Mồ hôi lạnh thấm ướt cổ áo Brown, hắn sấp tới chỗ tên đàn em thứ ba hỏi, “Nguyễn Phương, mày thấy thế nào?”

“Đại ca, em cảm thấy chuyện này rất kỳ quặc...” Tên đàn em thứ ba sờ sờ mồ hôi trên trán nói, về mặt hắn vô cùng nghiêm túc. “Nói không chừng đằng sau có bí mật rất lớn!”

“Bỏ đi, cái đám vô dụng tại đây!” Phát tay, Brown bước nhanh tới trước mặt sát thủ, thanh giọng một chút, “Tôi tới rồi! Muốn giết muốn xẻo tùy anh!”

“Anh biết đạn quý thế nào không hả?” Vu Tử Thạc dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn, trợn xeo động vừa rồi, đủ khiến y liệt người đàn ông tên Brown này vào hàng ngũ mười kẻ làm người ta không nói nổi. “Tôi hỏi anh, tại sao gây phiền phức với Klaus?”

“Mệnh lệnh ở trên, tôi cũng không biết là ai.” Brown nhún vai, ánh mắt trời rọi lên làn da màu đồng của hắn. “Có thể là anh ta quen biết ai đó đặc biệt ICR.”

“Những người đó đang tìm cái gì?” Tiến thêm một bước bức hỏi, nụ cười có thể xưng là hoàn toàn vô hại trên mặt Vu Tử Thạc đã biến mất tăm.

“Một người rất lợi hại, hắn thấp điệu, nguy hiểm, giỏi che giấu và giả trang... oa trời ạ!” Đang nói, Brown cảm thấy bản thân phát hiện cái gì. “Bọn họ đang tìm là anh!”

“Vậy tôi phải chúc mừng anh rồi.” Nụ cười sáng lạn lại trở lại trên mặt sát thủ, nhưng dưới tình huống bình thường y cười không đại biểu là có chuyện tốt xảy ra. Xiết chặt cổ họng Brown, Vu Tử Thạc ấn đối phương lên hàng ghế cạnh đèn đường. “Bảo người của ICR tới nay bây giờ tới Times Square, tôi sẽ cho bọn họ thứ họ muốn.”

“Cái giá là sau đó bọn họ nhất định phải cách xa Ford Klaus một chút.” Nói xong câu này, y dần thu lại ánh sáng lạnh trong mắt, vỗ vai Brown nói, “Nói thật, tên anh hơi giống đàn bà đó.”

Tại Mỹ, Brown là một món điểm tâm gia đình rất bình thường, phụ nữ có tên này thường vô cùng ngọt ngào dễ thương, mà đàn ông có tên này, thì rõ ràng...

“Phiền muốn chết!!! Mẹ nó thứ đồ công kích tên họ người ta!!!” Brown vừa lùi lại vừa gầm với theo Vu Tử Thạc, vừa đi lại chỗ đám đàn em, hấn liền bị tiếng cười kịch liệt bao vây. Tức giận ban cho mỗi người một cái tát, Brown chống nạnh đập chân, “Cười! Cho tụi mày cười!”

“Có biết ông đây có chỉ số IQ 250 không hả?!” Câu này của Brown vừa đúng lúc truyền vào ống nghe mới kết nối xong của Vu Tử Thạc, Giang Hằng chống tay lên bàn, sờ trán, “Tại sao tôi cảm thấy đây là một câu chế nhạo vậy Vu Tử Thạc?”

Vu Tử Thạc đút tay vào túi, nhún vai, “Bỏ đi, hôm nay đụng phải bạch si hơi bị nhiều mà.”

“Đúng rồi.” Y đột nhiên dừng lại, “Chắc không phải anh đã để Ford về nhà rồi chứ?”

“Tôi đang ở phòng máy, anh nói xem?” Giang Hằng không cho là đúng, thiên phú chăm sóc người thường hấn chưa từng có, đương nhiên, Vu Tử Thạc có thể ngoại lệ, y không phải người bình thường.

“Hiện tại bang phái có quan hệ hợp tác với ICR đều đang tìm anh ta, anh nói đi?” Vu Tử Thạc che mắt thờ dài.

“Anh chắc không phải muốn tôi chăm sóc vật yêu thanh tra của anh chứ?” Giang Hằng không vui nhướn mày, Vu Tử Thạc lập tức nói tiếp. “Chuyện của tôi chính là chuyện của anh, câu này là ai nói?”

“Vậy xin cho phép tôi rút lại câu đó.” Sau khi trải qua quá trình gian khổ rút Ford Klaus ra khỏi chỗ ngồi, Giang Hằng hoàn toàn lý lẽ thỏa đáng trở mặt không chịu nhận. Vu Tử Thạc khá bất mãn đề cao âm thanh. “Anh đang bận tâm cái gì? Tôi cho rằng hai người có thể ở chung một cách tốt đẹp, nói không chừng chỉ số IQ của hai người cộng lại có thể đạt được 200.”

“Xin lỗi, kết quả trắc nghiệm IQ của bị nhân đây là 198.” Giang Hằng về mặt không có biểu cảm, ôm tay đáp.

“...” Hơi ngậy người một chút, Vu Tử Thạc nghiêm mặt lại. “Được thôi, tôi cũng không nói IQ của Ford không thể là 2.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 38: Đảo Ngược Dòng.

Times Square đông nghịt người, đột nhiên, một cô gái da đen nhảy ra giữa lòng đường, hai tay giơ cao vỗ vào nhau, cô lắt lư thân thể, tạo tư thế bắt đầu, mái tóc xoăn dài màu nâu mùa may mạnh bạo. Máy phát nhạc màu đỏ bên đường đang phát lớn khúc nhạc đầy tiết tấu, dưới sự dẫn dắt của cô càng lúc càng có nhiều người tham gia vào.

Closing-Time của Semisonic, với nhạc điệu nhanh chóng và giọng nam cao khàn nổi danh.

[__ Khiến thời gian dừng lại, mở tất cả những cánh cửa, để em dung nhập vào thế giới.]

“Có người nói đây là niềm vui trên đường.” Vu Tử Thạc mặc áo sơ mi trắng tinh, quần jean xanh bó kết hợp với ủng cao màu kaki, “Sát thủ cũng hưởng thụ cuộc sống?”

Hắn là người thu hàng của ICR, phụ trách thay bọn họ lấy thứ họ muốn, hình rồng trên nửa gương mặt là dấu hiệu đặc trưng của người đàn ông này. Không ai biết tên của hắn ta, bọn họ gọi hắn là __Dragon

“Trên thực tế, tôi vốn chỉ hưởng thụ cảm giác giết người.” Vu Tử Thạc chăm chú nhìn quảng trường huyền ảo, tổ đèn flash đã giăng trong phạm vi rất lớn, chiếm cứ phần trung tâm Times Square.

“Không có ý mạo phạm, tôi chỉ hiếu kỳ, anh ba mươi tuổi rồi, nhưng vẫn cô độc một mình, có từng nghĩ qua nguyên nhân là gì không?” Dragon đứng xuôi hướng gió đốt một điếu thuốc, Dunhill màu trắng, có mùi hương của bơ.

“Chúng ta vẫn chưa quen thuộc tới mức có thể thảo luận tới mức này.” Vu Tử Thạc đút tay vào túi, ánh mắt nhìn về phía vũ đoàn đang không ngừng lớn dần, “Ít nhất tối nay có người rất vui.”

[__ Thời gian dừng lại, em không nhất định phải trở lại, nhưng em không thể lưu lại đây.]

Động tác gõ phím của Giang Hằng dừng lại, cầm di động trên bàn, bấm một dãy số, “Duong Trường An, thứ anh cần đã tới rồi, đã đến lúc anh nên hồi báo tôi.”

“Yên tâm, chú đây không tính ăn quýt, tôi chỉ hy vọng xác định rõ, cậu thật sự muốn biết sao?” Duong Trường An vẫn lưu lại phòng làm việc của hắn, chân gõ lên bàn, vẻ lười biếng không nghiêm chỉnh.

“Đừng vòng vo nữa.” Trầm giọng ngắt lời, Giang Hằng cầm hộp sắt nâu đỏ trên bàn nghịch trong tay, hắn tìm được cái hộp này trong phòng cất giữ

chứng cứ của Vu Tử Thạc, tuy có khóa, nhưng hắn luôn cảm thấy cái hộp này có ma lực đặc biệt, hấp dẫn hắn tiếp cận.

“Được rồi. Cậu ta không phải tên Vu Tử Thạc, giống như Giang Hằng cũng không phải là tên thật của cậu vậy. Tên thật của cậu ta là...” Dương Trường An kéo ngăn tủ, lấy ra một sấp hồ sơ. “Lôi Tuấn.”

“Người nhà của cậu ta cùng chết trong một vụ cướp, cha mẹ, ông bà, còn một em gái, năm đó Lôi Tuấn 6 tuổi.” Soạt, tiếng lật giấy, vang lên trong không khí an tĩnh, khiến người không tự giác cảm thấy rợn tóc gáy.

“Lúc đó bọn họ nghỉ mát trong biệt thự ngoại ô, thiết bị tín hiệu thông tin nơi đó không tốt lắm. Nghe nói khi phía cảnh sát tìm được cả nhà họ Lôi, Lôi Tuấn đã canh giữ bên cạnh thi thể hai tuần rồi.” Dương Trường An tiếp tục nói, đột nhiên nghiêm trọng thờ dài, “Tôi không biết nên nói đây là may mắn hay bất hạnh.”

“Có ý gì?” Giang Hằng cảm thấy cổ họng khô đắng, tới mức tiếng phát ra trở nên khàn đặc.

“Nhà họ Lôi là bị giày vò đến chết, dưới hạ thể em gái 4 tuổi của Lôi Tuấn còn kiểm nghiệm ra tinh dịch, nói rõ trước khi chết cô bé đã bị xâm phạm tình dục.” Dương Trường An muốn dùng tay vuốt phẳng lại chân mày nhăn chặt, “Mấy năm đó trong nước xảy ra khá nhiều vụ việc ác liệt như thế, bé trai đều bị bỏ lại, hung thủ muốn đứa bé nhìn thấy quá trình hắn tiến hành trận tàn khốc này.”

Chuyện tiếp theo không nói cũng biết, bé trai 6 tuổi tận mắt chứng kiến tất cả, mang theo vô tận hận thù rời khỏi quê nhà của mình.

“Cũng giống như luyện ngục.” Đứng lên, Dương Trường An nói như thế, “Cậu muốn biết thì tôi đều đã nói hết rồi, mong là cậu không hối hận.”

___ Tôi và anh đều từng chứng kiến qua cái gì gọi là người của địa ngục chân chính.

Đột nhiên nhớ lại câu nói này của Vu Tử Thạc, Giang Hằng há há miệng, nhưng không nói được một lời. Trải qua tất cả, Vu Tử Thạc cư nhiên còn có thể nói ra mấy lời như “Tôi không cảm thấy có cái gì, tôi phải sống cuộc sống của mình.”! Cuộc sống của y sớm đã bị phá hoại tới không thể hồi phục.

“Giang Hằng, nói thật, tôi không cho rằng cậu có thể bù đắp vào vết thương của cậu ta.” Đóng hồ sơ lại, Dương Trường An đi tới cạnh máy hủy giấy, nhét giấy vào khe hủy. “Không ai có thể trị khỏi cho cậu ta.”

Khe xuất trượt ra đóng giấy vụn chính tề, rớt xuống hòm giấy bên dưới, nụ cười hài hước hiện lên môi Dương Trường An, “Hay có lẽ, cậu căn bản không nghĩ tới chuyện giúp đỡ cậu ta, cậu chỉ lợi dụng cậu ta, lợi dụng tình cảm của cậu ta đối với cậu.”

Sắc mặt Giang Hằng xanh lét trầm mặt ngắt điện thoại, cánh tay mất đi sức lực buông lỏng, chiếc hộp sắc rớt xuống, chậm rãi chạm đất.

“Không bằng tôi thay cậu trả lời.” Dragon híp mắt lại, chăm chú nhìn bóng lưng sát thủ, thân hình cao gầy, giống một con sói cô ngạo, “Chúng ta làm vài chuyện, hủy hoại cuộc sống của người khác, bắt đầu từ ngày đó chúng ta đã không thể sinh sống như những người trên quảng trường này.”

“Nếu là vậy, tôi đề nghị anh nên học tập tôi, đổi một công việc.” Vu Tử Thạc nghiêng đầu nhìn hắn, trên môi là nụ cười thâm ý, “Ít nhất hiện tại mỗi ngày tôi tỉnh ngủ cũng đều cảm thấy rất vui vẻ.”

Sát thủ cất bước đi, xuyên qua đám người đang nhảy nhót giữa quảng trường, bóng lưng dần biến mất ngoài ranh giới đèn flash, chìm vào bóng đêm. Sau lưng y, tiếng ca vẫn còn vang.

[__ Hãy mặc áo khoác vào, đi ra cửa, thời gian sẽ mang em tới nơi em muốn.]

[__ Mỗi một bắt đầu mới đều sẽ đến từ một vài kết thúc.]

Hộp sắt rơi xuống đất, phát ra tiếng nặng nề, ổ khóa bị xung lực tổn hại, chiếc hộp trực tiếp bắn ra, bên trong là một vật kim loại lấp lánh.

Giang Hằng theo phản xạ chụp lấy vật đó giữa không trung, cảm xúc lạnh lẽo, giống như một viên đạn. Nhịn không được toàn thân cứng đờ, hắn mở tay, tầm mắt nhìn vào lòng bàn tay __ không thể nào!

Viên đạn màu bạc lấp lánh ánh sáng buốt giá.

Giang Hằng vẫn nhớ về mặt hơi cứng lại của Vu Tử Thạc hôm đó, nhớ y nghi hoặc lắc đầu nói nghĩ không ra là người nào làm chuyện này. Ký ức đó giống như loại sơn đặc thù được phủ qua, rõ ràng trước mắt.

Chứng cứ chân thật, tình cảm không chân thật. Tất cả đến quá nhanh, quá vội vàng, cũng quá hoang đường.

Khó trách, khó trách Vu Tử Thạc muốn an ủi hắn. Khó trách Vu Tử Thạc khuyên hắn từ bỏ hận thù. Khó trách... y nói với hắn ‘xin lỗi’. Trong cuộc đời sát thủ này, có thể có mấy người đáng cho y nói xin lỗi?

“Này, tôi về rồi.” Vu Tử Thạc đẩy cửa, lập tức phát giác không khí bất thường trong phòng, ánh mắt ngay tức khắc nhìn lên hộp sắc nâu đỏ trên sàn, híp mắt, bật cười, “Tôi đang nghĩ Ford sao đột nhiên lại xảy ra chuyện.”

Giấy tiếp theo, cánh tay y bóp lấy cổ họng Giang Hằng, ấn hẳn lên tủ sách phía sau, “Là anh, anh nói cho người của ICR! Vì muốn tìm được nơi tôi cất giấu chứng cứ, anh đã đặt Ford vào chỗ nguy hiểm!”

“Rất ngạc nhiên đúng không. Lôi Tuấn?” Cố ý nói ra tên thật của đối phương, nhân lúc Vu Từ Thạc ngây người, Giang Hằng bẻ ngược tay y, trọng tâm dồn xuống, co chân quét ngang, “Tôi biết hết cả rồi.”

Ngay khi Vu Từ Thạc ngã ra sau, tay chống lên mặt đất, đảo người đá qua, “Anh đương nhiên biết, từ khi bắt đầu anh đã ôm mục đích này tới tìm tôi, Đường Ninh!”

Tất cả đều là giả, sự quan tâm của hắn là giả, sự khản trương của hắn là giả, hắn cứu y cũng là giả, Giang Hằng cần chỉ là một đầu mối, hắn muốn y sống, hắn dùng phương thức này không chế y. Y lại đáng cười cho rằng... y cuối cùng có cơ hội thứ hai để bắt đầu lại.

Đường Ninh, đây vốn là cái tên bị quên lãng rồi cuộc cũng có người nhắc tới, hơn nữa không phải ai khác, mà là sát thủ trước mắt, là kẻ thù sát hại cả nhà họ Đường. Cánh tay chống lên đầu gối đối phương, ấn mạnh xuống, “Không sai, ban đầu khi xây dựng hệ thống, tôi đã chốt cái tên này vào.”

“Sau đó nó liên quan đến tư liệu của một người__ Arthur Randell.” Lưng lại đụng vào đất, Vu Từ Thạc co chân đạp vào con dao trong tay Giang Hằng, “Từ nó ra không còn gì khác, anh không biết hàm nghĩa của cái tên này nằm ở đâu.”

“Thực giác của anh cho anh biết, chỉ cần ở cùng người đàn ông này, sớm muộn gì anh cũng có thể đào ra được tất cả chân tướng.” Bình hoa bên cạnh bị Vu Từ Thạc dùng nắm đấm đập vỡ, trong đó có một khẩu súng bán tự động. Giấu vũ khí là thói quen của sát thủ, cho dù ở trong nhà Giang Hằng, điểm này cũng chưa từng thay đổi. “Ban đầu khi anh chế tạo hệ thống này, căn bản không phải vì cứu người! Anh chỉ vì bản thân mình!”

Hàm ý trong lời Vu Từ Thạc rất rõ ràng, y đang trách cứ hắn, y trách hắn là người ích kỷ. Đôi mắt ung màu xanh thiêu đốt lửa giận trước nay chưa từng có, bùng bùng như muốn thiêu hủy tất cả. “Vậy còn anh thì sao? Anh rõ ràng biết tất cả, nhưng lại dự định che giấu tôi cả đời!”

Nếu so về chuyện ích kỷ, bọn họ căn bản không thua kém.

Cánh tay đảo qua một chồng sách, trong giá sách trống rỗng đặt một khẩu súng màu đen. Đây là nhà Giang Hằng, Vu Từ Thạc giấu vũ khí ở đâu, tự nhiên không thoát được mắt hắn.

Đạn gần như đồng thời lên nòng, giấy tiếp theo, bọn họ nhắm vào nhau, ai cũng không chút chậm trễ.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 39: Lời Mời Nguy Hiểm.

Gió thoảng ngoài cửa sổ, rèm che màu lam đậm bị lay động, dật dờ giữa không trung. Hai người đàn ông trong phòng giờ súng vào nhau, ai cũng không ngờ được dự báo năm đó lại thành thật, bọn họ trở thành kẻ địch của nhau.

Giang Hằng cho rằng hiện trạng vô cùng hóc búa, từ khi biết quá khứ của Vu Từ Thạc, hắn liền hiểu cuộc sống của sát thủ trước mặt giống như số hiệu ác liệt nát vụn tính cốp lại mà thành, bất cứ ảnh hưởng, cho dù chỉ một chút, đều có thể dẫn tới tổn hại còn nghiêm trọng hơn.

Vu Từ Thạc chưa từng đi trở về quỹ đạo, tuy trông có vẻ như y đã trở thành nhân loại có tình cảm, nhưng bất cứ lúc nào y cũng có thể trở lại cuộc sống sát thủ. Điều này sợ là điểm khiến Giang Hằng lo lắng nhất trước nay, chẳng qua hiện tại hắn không còn bận tâm nhiều như thế nữa, hắn đã bị phần nộ và thù hận hun mờ đầu óc, “Anh sợ để tôi biết chuyện này, tại sao?”

Chất vấn của Giang Hằng chưa từng nghiêm lệ như thế, trên thực tế, Vu Từ Thạc cũng chưa từng thấy vẻ mặt hắn khó coi như vậy, nhưng lúc này, Vu Từ Thạc lại chọn mỉm cười, “Năm đó tôi không biết chúng ta sẽ gặp nhau. Nếu tôi biết, có lẽ tôi sẽ làm chuyện còn quá đáng hơn.”

Y cho Giang Hằng câu trả lời, mà đối phương không thỏa mãn câu trả lời đó, thay thế sự phần nộ là ngón tay bóp cò súng. Giang Hằng lạnh mặt nhìn khói tan đi, làn sương mỏng bị gió bắc thổi tan, gương mặt mất màu máu chỉ còn một màu xanh lét, đồng tử, tay hắn đang run rẩy.

Hắn luôn có thể khống chế tay súng của mình, không biết tại sao, lần này khi nổ súng, hắn lại sinh ra cảm giác sợ hãi trong lòng.

“Súng không phải dùng như vậy.” Vu Từ Thạc đột nhiên xuất hiện sau lưng Giang Hằng, ngón tay thon dài nắm cổ tay hắn, giúp hắn cầm vững súng, “Tay của anh đang run.”

Sát thủ thẳng thắn chỉ ra, Giang Hằng lập tức bẻ ngược cổ tay y, một cú quạt vai tuyệt đẹp, họng súng lại lần nữa nhắm vào chân mày đối phương. Vu Từ Thạc nằm dưới sàn, ngửa đầu nhìn hắn, cảm thụ ánh mắt nặng nề cúi nhìn từ trên xuống, giống như đáy giếng sâu, một khi nhìn vào, thì khó thể di chuyển tầm mắt.

“Anh không bắn trả, là vì hồ thẹn sao? Hay cảm thấy tôi không thể hạ thủ?” Giang Hằng bóp cò súng, viên đạn xuyên qua sàn gỗ sau đầu sát thủ, đối

phương đảo người né tránh đồng thời vươn tay dùng lực kéo cổ chân hắn. Trọng tâm không ổn, hắn bị kéo ngã xuống đất, tiếng vang nặng nề khi thân người tiếp xúc mặt sàn, trán đập xuống bị rách da, máu chảy xuôi xuống khóe mắt hắn, giống như huyết lệ.

“Cho anh thêm một cơ hội nữa anh cũng không giết được tôi.” Vu Tử Thạc đề nghị Giang Hằng xuống trước khi hắn đứng lên, bẻ tay hắn ra sau lưng, cười lạnh, “Vì tôi mạnh hơn anh.”

Giang Hằng thúc cùi chỏ ra sau lưng, Vu Tử Thạc nghiêng người né nên lộ sơ hở, hắn nhân đó đâm ra một quyền. “Anh không khỏi quá tự đại rồi.”

Nắm đấm nặng nề đập lên má phải, lực đạo của Giang Hằng không nhẹ, nếu là người bình thường chịu phải đấm này, sớm đã ngã xuống không dậy nổi. Vu Tử Thạc cười nhếch môi, trong mắt xuất hiện đốm đen, máu tươi chảy ra được y lau đi, “Tôi tới nói với anh, tại sao tôi lại kiên trì đi xử lý mỗi một số hiệu sớm nhất như vậy.”

Hắn bị y đè dưới đất, nhưng không chút nào lộ ra cảm giác khẩn cấp khi ở thế yếu, y đá mạnh chân ra, “__ Vì anh không thích hợp làm những thứ đó.”

Một đạp này không chút lưu tình, Giang Hằng cảm thấy sau lưng một trận đau đớn, hắn bị đá văng vào tủ sách, sách từ đó rớt xuống.

“Tôi mạnh hơn anh, chuyện nguy hiểm nên để tôi làm.” Không tới một giây, súng lại trở về tay Vu Tử Thạc, súng nhắm vào Giang Hằng, không vội bóp cò, y hít thật sâu, nhếch môi cười, “Khi tôi biết thời gian bốn năm chẳng qua là một lời nói dối được bố trí tỉ mỉ, tôi lại cảm thấy được thờ phào.”

Sắc mặt Giang Hằng càng lúc càng trầm, hắn đứng lên, thẳng người nhìn Vu Tử Thạc, ánh mắt hai người chạm nhau bắn ra tia lửa. “Tôi hiểu rõ anh là người có thù tất báo, không bằng hiện tại anh nổ súng đi __”

“Không.” Y quả đoán cự tuyệt, trong mắt lấp lánh tia sáng lạnh tới cực điểm. “Anh nói đúng, tôi là người rất ghi thù. Mà báo thù của tôi dành cho anh là, tôi muốn anh sống, hơn nữa tôi muốn anh hiểu rõ, anh vĩnh viễn không giết được tôi.”

Báo thù là chuyện mà Giang Hằng quán triệt cả đời, không tiếc giá nào cũng phải hoàn thành, Vu Tử Thạc lại cười nhẹ hủy diệt nguyện vọng này.

Giây tiếp theo, hòng súng di chuyển, bắn vỡ đèn treo trên trần, căn phòng thoáng chốc chìm vào bóng tối hoàn toàn.

Mắt người không kịp thích ứng với sự thay đổi đột ngột, đợi khi Giang Hằng có thể thấy rõ được xung quanh, cửa sổ còn đang lắt lư, phát ra tiếng cọt kẹt chói tai, sát thủ đã không thấy nữa. Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, gió nhẹ thổi vết máu còn chưa khô trên mặt, có cảm giác đau nhói lạnh lẽo.

Vu Tử Thạc ngồi trên xe của Enya Pirlo, dùng túi đá cô đưa phủ lên mặt, cô trong rất bình tĩnh, hoặc nên nói, bất luận lúc nào cô cũng rất bình tĩnh. “Đột nhiên nhận được điện thoại của cậu, còn cho là ít nhất phải giúp cậu tìm bệnh viện.”

Enya liếc nhìn túi thuốc ở ghế sau, giọng điệu mang theo trách cứ khi y dùng dao mổ trâu giết gà. Vu Tử Thạc chỉ cười vô tội, hiện tại tâm tình y rất loạn, không có tâm tình đùa với cô.

“Tôi thấy rất kinh ngạc, cậu giao thủ với người đàn ông đó, cư nhiên có thể hoàn chỉnh trở ra.” Cảm khái đầy chế nhạo, Enya luôn như thế, cô vô cùng vui sướng trêu chọc y lúc y tâm tình không tốt.

Không nói đúng sai chỉ nhún nhún vai, Vu Tử Thạc không để tâm đến sự cợt đùa của cô. Trong lòng y biết rõ, không phải y mạnh hơn Giang Hằng, chẳng qua y đã có sự liệu trước đối với chuyện xảy ra hôm nay, Ford gặp chuyện tuy là khúc nhạc đệm ngoài ý muốn, nhưng không đủ để khiến y phần nộ tới mất khống chế. Sờ dĩ Giang Hằng để mặc y chạy đi như vậy, là vì hắn hiếm khi bị cảm xúc giằng vò. Một khi Giang Hằng hồi phục lại sự bình tĩnh lúc thường, cục diện sẽ càng học búa hơn hiện tại nhiều.

“Tôi không thể tiếp tục ở lại New York.” Cho ra kết luận, Vu Tử Thạc đẩy túi đá ra khỏi mặt, tránh né tuy không phải phong cách của y, nhưng trước mặt y không nghĩ ra phương pháp giải quyết nào tốt hơn.

“Vậy thì đi theo tôi đi.” Hai tay Enya giao nhau trên vô lăng, chiếc xe màu trắng lái qua ngã tư. Vu Tử Thạc hí mắt, yên lặng nhìn tòa nhà cao lớn lùi dần trong kính chiếu hậu. “Chị muốn đi đâu?”

“Washington, cậu và tôi.” Enya Pirlo cười, nụ cười xảo quyết mang theo hơi lạnh, “Đã đến lúc tính toán nợ cũ với người của CIA rồi.”

“Tôi có thể cùng chị đi một chuyến, Enya.” Y gọi tên cô, như lúc trước. “Nhưng trước đó, tôi có một chuyện phải làm.”

“Cậu nhìn trúng người nào?” Thẳng xe gấp, chiếc xe lắc lư kịch liệt, Enya kéo cổ áo Vu Tử Thạc, hôn lên môi y, “Chỉ cần không phải Giang Hằng, tôi đều vui vẻ đùa cùng một.”

“Koren. Koren Charlie.” Vu Tử Thạc nói ra cái tên này, quan sát phản ứng của Enya, cô quả nhiên biến sắc. “FBI đó không dễ đối phó.”

“Ai nói tôi muốn giết anh ta?” Nụ cười gian trá, khiến người ta không thể đoán được mục đích của y là gì. Ánh mắt Enya lập tức trầm xuống, “Cậu muốn tôi giúp cậu bảo vệ một FBI?”

“Không, tôi chỉ muốn lấy được một thứ từ chỗ anh ta.” Y giữ cánh tay Enya đang chuẩn bị mở cửa giúp y lại, cô quay đầu trừng y một cái, “Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Tiếp cận FBI đối với cô là quá mức mạo hiểm. “Tôi không tin cậu.”

“Chị không tin tôi thì sẽ không tới tìm tôi, chị muốn tôi cùng chị đi Washington, nói rõ chị đang yêu cầu lòng tin từ tôi. Nhưng lòng tin phải có cơ sở, chị

không cho rằng nên nói cho tôi biết chị đã biết những gì sao?” Nhẹ nhúng mày, ánh mắt y giao cùng ánh mắt cô. “Chẳng hạn như... Giang Hằng?”

“Tôi biết đó là nhiệm vụ đầu tiên của cậu, Arthur.” Enya Pirlo buông tay, trở lại chỗ ngồi. “Lúc đó cậu rất kháng cự, vì cậu không muốn ra tay đối với người vị thành niên. Trước khi Dương Trường An cho tôi biết quá khứ của cậu, tôi không biết tại sao cậu lại thông hạn chuyện này như vậy.”

Hiện tại cô đã biết tên thật của y, nhưng cô vẫn kiên trì gọi y là Arthur, vì đó là y mà cô quen biết. Bắt đầu từ thời khắc biến đổi to lớn diễn ra trong cuộc đời y, y đã không còn là Lôi Tuấn nữa.

“Có vài chuyện biết được rồi, ngược lại càng giống như câu đố.” Enya lắc đầu, tiếp tục nói, “Cho tới nay tôi cũng nghĩ không thông, điều gì khiến cậu tiếp nhận nhiệm vụ này. Không bằng cậu nói với tôi, mười lăm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu bỏ qua cho Giang Hằng, có hối hận hay không?”

“Đây là một bí mật không thể nói, Enya.” Chuyện liên quan đến nhà họ Đường Vu Từ Thạc có một chút hối hận, nhưng không liên quan đến những gì Enya nói. Enya nhất thời làm ra vẻ mặt khoa trương. “Giữa chúng ta vẫn có bí mật không thể nói sao?”

“Tôi có rất nhiều bí mật, Enya, những thứ này tôi không định nói với bất cứ ai, bao gồm cả chị.” Vu Từ Thạc chống cằm, khóe mắt liếc nhìn thành phố không bao giờ tắt đèn sau lưng.

Tia sáng lấp lánh trong con mắt màu hổ phách dần tối đi, mười lăm năm trước... không, nói đúng ra đã bắt đầu từ hai mươi bốn năm trước, nhưng nếu hỏi từ chỗ đó, thì giống như hơi bị dai dẳng.

—

‘Làm một sát thủ, tất cả đều phải xuất phát từ lợi ích của bản thân, nếu một ngày nào đó sức mạnh của cậu bắt đầu yếu dần, thì sẽ nhanh chóng bị bóng đêm xung quanh nuốt chửng.’

Một giọng đàn ông đột nhiên vang lên trong đầu.

--- ----- BỔ SUNG THÊM -----

Chương 39: Lời mời nguy hiểm

Gió thoảng ngoài cửa sổ, rèm che màu lam đậm bị lay động, dật dờ giữa không trung. Hai người đàn ông trong phòng giờ súng vào nhau, ai cũng không ngờ được dự báo năm đó lại thành thật, bọn họ trở thành kẻ địch của nhau.

Giang Hằng cho rằng hiện trạng vô cùng hóc búa, từ khi biết quá khứ của Vu Từ Thạc, hẳn liền hiểu cuộc sống của sát thủ trước mặt giống như số hiệu ác liệt nát vụn tính cộp lại mà thành, bất cứ ảnh hưởng, cho dù chỉ một chút, đều có thể dẫn tới tồn tại còn nghiêm trọng hơn.

Vu Từ Thạc chưa từng đi trở về quỹ đạo, tuy trông có vẻ như y đã trở thành nhân loại có tình cảm, nhưng bất cứ lúc nào y cũng có thể trở lại cuộc sống sát thủ. Điều này sợ là điểm khiến Giang Hằng lo lắng nhất trước nay, chẳng qua hiện tại hẳn không còn bận tâm nhiều như thế nữa, hẳn đã bị phần nộ và thù hận hun mờ đầu óc, “Anh sợ để tôi biết chuyện này, tại sao?”

Chất vấn của Giang Hằng chưa từng nghiêm lệ như thế, trên thực tế, Vu Từ Thạc cũng chưa từng thấy vẻ mặt hắc ám coi như vậy, nhưng lúc này, Vu Từ Thạc lại chọn mỉm cười, “Năm đó tôi không biết chúng ta sẽ gặp nhau. Nếu tôi biết, có lẽ tôi sẽ làm chuyện còn quá đáng hơn.”

Y cho Giang Hằng câu trả lời, mà đối phương không thỏa mãn câu trả lời đó, thay thế sự phần nộ là ngón tay bóp cò súng. Giang Hằng lạnh mặt nhìn khói tan đi, làn sương mỏng bị gió bắc thổi tan, gương mặt mất màu máu chỉ còn một màu xanh lét, đồng tử, tay hẳn đang run rẩy.

Hắn luôn có thể khống chế tay súng của mình, không biết tại sao, lần này khi nổ súng, hẳn lại sinh ra cảm giác sợ hãi trong lòng.

“Súng không phải dùng như vậy.” Vu Từ Thạc đột nhiên xuất hiện sau lưng Giang Hằng, ngón tay thon dài nắm cổ tay hắn, giúp hắn cầm vững súng, “Tay của anh đang run.”

Sát thủ thẳng thắn chỉ ra, Giang Hằng lập tức bẻ ngược cổ tay y, một cú quật vai tuyệt đẹp, hòng súng lại lần nữa nhắm vào chân mày đối phương. Vu Từ Thạc nằm dưới sàn, ngửa đầu nhìn hắn, cảm thụ ánh mắt nặng nề cúi nhìn từ trên xuống, giống như đáy giếng sâu, một khi nhìn vào, thì khó thể di chuyển tầm mắt.

“Anh không bắn trả, là vì hồ thẹn sao? Hay cảm thấy tôi không thể hạ thủ?” Giang Hằng bóp cò súng, viên đạn xuyên qua sàn gỗ sau đầu sát thủ, đối phương đảo người né tránh đồng thời vươn tay dùng lực kéo cổ chân hắn. Trọng tâm không ổn, hắn bị kéo ngã xuống đất, tiếng vang nặng nề khi thân người tiếp xúc mặt sàn, trán đập xuống bị rách da, máu chảy xuôi xuống khóe mắt hắn, giống như huyết lệ.

“Cho anh thêm một cơ hội nữa anh cũng không giết được tôi.” Vu Từ Thạc đề nghị Giang Hằng xuống trước khi hắn đứng lên, bẻ tay hắn ra sau lưng, cười lạnh, “Vì tôi mạnh hơn anh.”

Giang Hằng thúc cùi chỏ ra sau lưng, Vu Từ Thạc nghiêng người né nên lộ sơ hở, hắn nhân đó đâm ra một quyền. “Anh không khỏi quá tự đại rồi.”

Nắm đấm nặng nề đập lên má phải, lực đạo của Giang Hằng không nhẹ, nếu là người bình thường chịu phải đấm này, sớm đã ngã xuống không dậy nổi. Vu Từ Thạc cười nhếch môi, trong tầm mắt xuất hiện đốm đen, máu tươi chảy ra được y lau đi, “Tôi tới nói với anh, tại sao tôi lại kiên trì đi xử lý mỗi một số hiệu sớm nhất như vậy.”

Hắn bị y đè dưới đất, nhưng không chút nào lộ ra cảm giác khẩn cấp khi ở thế yếu, y đá mạnh chân ra, “__ Vì anh không thích hợp làm những thứ đó.”

Một đập này không chút lưu tình, Giang Hằng cảm thấy sau lưng một trận đau đớn, hắn bị đá văng vào tủ sách, sách từ đó rớt xuống.

“Tôi mạnh hơn anh, chuyện nguy hiểm nên để tôi làm.” Không tới một giây, súng lại trở về tay Vu Tử Thạc, súng nhắm vào Giang Hằng, không vội bóp cò, y hít thật sâu, nhếch môi cười, “Khi tôi biết thời gian bốn năm chẳng qua là một lời nói dối được bố trí tỉ mỉ, tôi lại cảm thấy được thờ phào.”

Sắc mặt Giang Hằng càng lúc càng trầm, hắn đứng lên, thẳng người nhìn Vu Tử Thạc, ánh mắt hai người chạm nhau bắn ra tia lửa. “Tôi hiểu rõ anh là người có thù tất báo, không bằng hiện tại anh nổ súng đi__”

“Không.” Y quả đoán cự tuyệt, trong mắt lấp lánh tia sáng lạnh tới cực điểm. “Anh nói đúng, tôi là người rất ghi thù. Mà báo thù của tôi dành cho anh là, tôi muốn anh sống, hơn nữa tôi muốn anh hiểu rõ, anh vĩnh viễn không giết được tôi.”

Báo thù là chuyện mà Giang Hằng quán triệt cả đời, không tiếc giá nào cũng phải hoàn thành, Vu Tử Thạc lại cười nhẹ hủy diệt nguyện vọng này.

Giây tiếp theo, hòng súng di chuyển, bắn vỡ đèn treo trên trần, căn phòng thoáng chốc chìm vào bóng tối hoàn toàn.

Mắt người không kịp thích ứng với sự thay đổi đột ngột, đợi khi Giang Hằng có thể thấy rõ được xung quanh, cửa sổ còn đang lắt lư, phát ra tiếng cọt kẹt chói tai, sát thủ đã không thấy nữa. Móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, gió nhẹ thổi vết máu còn chưa khô trên mặt, có cảm giác đau nhói lạnh lẽo.

Vu Tử Thạc ngồi trên xe của Enya Pirlo, dùng túi đá cô đưa phủ lên mặt, cô trong rất bình tĩnh, hoặc nên nói, bất luận lúc nào cô cũng rất bình tĩnh. “Đột nhiên nhận được điện thoại của cậu, còn cho là ít nhất phải giúp cậu tìm bệnh viện.”

Enya liếc nhìn túi thuốc ở ghế sau, giọng điệu mang theo trách cứ khi y dùng dao mổ trâu giết gà. Vu Tử Thạc chỉ cười vô tội, hiện tại tâm tình y rất loạn, không có tâm tình đùa với cô.

“Tôi thấy rất kinh ngạc, cậu giao thủ với người đàn ông đó, cư nhiên có thể hoàn chỉnh trở ra.” Cảm khái đầy chế nhạo, Enya luôn như thế, cô vô cùng vui sướng trêu chọc y lúc y tâm tình không tốt.

Không nói đúng sai chỉ nhún nhún vai, Vu Tử Thạc không để tâm đến sự cợt đùa của cô. Trong lòng y biết rõ, không phải y mạnh hơn Giang Hằng, chẳng qua y đã có sự liệu trước đối với chuyện xảy ra hôm nay, Ford gặp chuyện tuy là khúc nhạc đệm ngoài ý muốn, nhưng không đủ để khiến y phần nộ tới mất khống chế. Sờ dĩ Giang Hằng để mặc y chạy đi như vậy, là vì hắn hiếm khi bị cảm xúc giằng vò. Một khi Giang Hằng hồi phục lại sự bình tĩnh lúc thường, cục diện sẽ càng học búa hơn hiện tại nhiều.

“Tôi không thể tiếp tục ở lại New York.” Cho ra kết luận, Vu Tử Thạc đẩy túi đá ra khỏi mặt, tránh né tuy không phải phong cách của y, nhưng trước mặt y không nghĩ ra phương pháp giải quyết nào tốt hơn.

“Vậy thì đi theo tôi đi.” Hai tay Enya giao nhau trên vô lăng, chiếc xe màu trắng lái qua ngã tư. Vu Tử Thạc hí mắt, yên lặng nhìn tòa nhà cao lớn lùi dần trong kính chiếu hậu. “Chỉ muốn đi đâu?”

“Washington, cậu và tôi.” Enya Pirlo cười, nụ cười xảo quyết mang theo hơi lạnh, “Đã đến lúc tính toán nợ cũ với người của CIA rồi.”

“Tôi có thể cùng chị đi một chuyến, Enya.” Y gọi tên cô, như lúc trước. “Nhưng trước đó, tôi có một chuyện phải làm.”

“Cậu nhìn trúng người nào?” Thăng xe gấp, chiếc xe lắc lư kịch liệt, Enya kéo cổ áo Vu Tử Thạc, hôn lên môi y, “Chỉ cần không phải Giang Hằng, tôi đều vui vẻ đùa cùng một.”

“Koren. Koren Charlie.” Vu Tử Thạc nói ra cái tên này, quan sát phản ứng của Enya, cô quả nhiên biến sắc. “FBI đó không dễ đối phó.”

“Ai nói tôi muốn giết anh ta?” Nụ cười gian trá, khiến người ta không thể đoán được mục đích của y là gì. Ánh mắt Enya lập tức trầm xuống, “Cậu muốn tôi giúp cậu bảo vệ một FBI?”

“Không, tôi chỉ muốn lấy được một thứ từ chỗ anh ta.” Y giữ cánh tay Enya đang chuẩn bị mở cửa giúp y lại, cô quay đầu trừng y một cái, “Nghĩ cũng đừng nghĩ.” Tiếp cận FBI đối với cô là quá mức mạo hiểm. “Tôi không tin cậu.”

“Chị không tin tôi thì sẽ không tới tìm tôi, chị muốn tôi cùng chị đi Washington, nói rõ chị đang yêu cầu lòng tin từ tôi. Nhưng lòng tin phải có cơ sở, chị không cho rằng nên nói cho tôi biết chị đã biết những gì sao?” Nhẹ nhàng mảy, ánh mắt y giao cùng ánh mắt cô. “Chẳng hạn như... Giang Hằng?”

“Tôi biết đó là nhiệm vụ đầu tiên của cậu, Arthur.” Enya Pirlo buông tay, trở lại chỗ ngồi. “Lúc đó cậu rất kháng cự, vì cậu không muốn ra tay đối với người vị thành niên. Trước khi Dương Trường An cho tôi biết quá khứ của cậu, tôi không biết tại sao cậu lại thống hận chuyện này như vậy.”

Hiện tại cô đã biết tên thật của y, nhưng cô vẫn kiên trì gọi y là Arthur, vì đó là y mà cô quen biết. Bắt đầu từ thời khắc biến đổi to lớn diễn ra trong cuộc đời y, y đã không còn là Lôi Tuấn nữa.

“Có vài chuyện biết được rồi, ngược lại càng giống như câu đó.” Enya lắc đầu, tiếp tục nói, “Cho tới nay tôi cũng nghĩ không thông, điều gì khiến cậu tiếp nhận nhiệm vụ này. Không bằng cậu nói với tôi, mười lăm năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Cậu bỏ qua cho Giang Hằng, có hối hận hay không?”

“Đây là một bí mật không thể nói, Enya.” Chuyện liên quan đến nhà họ Đường Vu Tử Thạc có một chút hồi hận, nhưng không liên quan đến những gì Enya nói. Enya nhất thời làm ra vẻ mặt khoa trương. “Giữa chúng ta vẫn có bí mật không thể nói sao?”

“Tôi có rất nhiều bí mật, Enya, những thứ này tôi không định nói với bất cứ ai, bao gồm cả chị.” Vu Tử Thạc chống cằm, khoe mắt liếc nhìn thành phố không bao giờ tắt đèn sau lưng.

Tia sáng lấp lánh trong con mắt màu hổ phách dần tối đi, mười lăm năm trước... không, nói đúng ra đã bắt đầu từ hai mươi bốn năm trước, nhưng nếu hồi ức từ chỗ đó, thì giống như hơi bị dai dẳng.

‘Làm một sát thủ, tất cả đều phải xuất phát từ lợi ích của bản thân, nếu một ngày nào đó sức mạnh của cậu bắt đầu yếu dần, thì sẽ nhanh chóng bị bóng đêm xung quanh nuốt chửng.’

Một giọng đàn ông đột nhiên vang lên trong đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFullNet.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 40: Thời Thơ Ấu Màu Máu. (1)

[Chương hồi ức]

Trên lớp da màu xám đã dính đầy vết máu đỏ đậm, thiếu niên bình tĩnh cầm cây dao phẫu thuật, trên bàn là thi thể một con chó săn, tứ chi đều bị đinh thép cố định, thiếu niên đang tiến hành giải phẫu.

Ánh sáng lạnh lẽo sáng rực chói mắt rơi lên làn da tái trắng, con mắt như màu hổ phách trong suốt ngưng tụ lạnh lẽo.

“Không tồi, lần sau cậu có thể thử với con mồi lớn hơn một chút.” Người đàn ông đứng sau lưng cậu, ôm tay nói, “Tử Thạc, cậu tiến bộ rất nhanh.”

Người đàn ông tên Gimson, họ thì hẳn chưa từng nhắc tới, có lẽ Gimson cũng không phải tên thật của hắn.

Ba tuần trước Vu Tử Thạc vừa tròn 8 tuổi, cậu đi theo Gimson đã hai năm rồi. Không biết bắt đầu từ lúc nào, cậu đã quen với việc cùng Gimson săn bắt, có lúc đối tượng là động vật, nhưng phần lớn là con người.

“Đưa bé như cậu khiến người ta ngạc nhiên, tôi chưa từng thấy đứa bé 8 tuổi nào có thể dứt khoát nhanh nhẹn giải phẫu con chó săn chính tề đến vậy, hạ thủ cũng không do dự.”

Gimson sờ sờ miếng thịt trên bàn giải phẫu, có thể cảm giác rõ ràng đường vân da thịt được bảo trì trong hạn độ lớn nhất. “Thật là thiên chất làm sát thủ.”

“Nếu tôi do dự, nó sẽ chết càng khô sở hơn.” Thiếu niên lạnh lùng nhìn vết máu đọng trên da lông, con mắt phủ đầy thần sắc thương tiếc.

Săn bắt động vật có thể hình khá lớn đối với bản thân mà nói, tuyệt đối không phải là chuyện đứa trẻ 8 tuổi có thể làm được, nhưng nếu là Vu Tử Thạc, thì nó trở thành đương nhiên. Mỗi ngày cậu đều phải luyện bắn súng ít nhất 200 lần, mới đầu quả thật không thể thích ứng, đôi tay non nớt nổi lên nhiều bọng mủ, lực đối ngược khiến cậu cảm thấy ngón tay sắp gãy lìa, mọc lên những nốt chai bự không nói, vân tay cũng bị mài sạch. Chẳng qua chỉ hai năm, đã có thể thích ứng rồi.

Sau đó thỉnh thoảng nhớ lại thời gian kia, cậu chỉ có thể nói, thành tựu của con người tuyệt không phải chỉ vì ngẫu nhiên.

Đa số thời gian Gimson là một người thầy nghiêm khắc, điểm này hoàn toàn khác với Enya, hắn thường xuyên trách mắng Vu Tử Thạc, vì hắn hiểu rõ, đối với nghề sát thủ mà nói, cho dù chỉ là ủy thác nhỏ bé, nhưng những sai lầm và lệch lạc đều có thể táng mạng.

Gimson càng giống loại sát thủ giết người sẵn tiền hơn, hai năm tiếp theo hắn mang Vu Tử Thạc cùng chạy đông chạy tây, đi rất nhiều nơi, khắp Trung Quốc, Seattle, Paris, Iran... nơi cuối cùng là Washington.

Trong hai năm Vu Tử Thạc theo Gimson đã làm rất nhiều ủy thác, người cậu giết không nhiều, số lượng hoàn toàn không thể so với khi giết người cho CIA. Nhưng chỉ sợ không ai có thể tượng tượng được trên lưng đứa bé tướng mạo ôn thuận, vừa tròn 10 tuổi đã gánh bao nhiêu mạng người.

Bắt đầu từ khi rời khỏi quê nhà, Vu Tử Thạc chưa từng có nghi vấn gì đối với chuyện mình đang làm. Lần này lại bất đồng, y và Gimson hủy diệt một gia đình ba người hạnh phúc, nữ chủ nhân trước khi chết dùng ánh mắt ai oán nhìn cậu, cứ nhìn cậu mãi.

Cậu dao động.

Gimson dựng một căn lều đốt lửa bên ngoài, ngồi cạnh đống lửa đéo cây, trong thời gian nghỉ ngơi làm chút tượng gỗ điều khắc là sở thích duy nhất của hắn, “Từ Thạc, cậu không ăn sao?”

Mùi thơm thức ăn lan tràn giữa họ, thiếu niên liếc nhìn con thỏ nướng trên giá, ngọn lửa màu đỏ phủ lên tầng màu đường trên mắt cậu, “Tôi không ăn.”

“Cậu là không có khẩu vị, hay dùng phương thức này để biểu đạt sự kháng cự với tôi?” Động tác trên tay Gimson không dừng lại, nhặt một khối thất bại không mấy quan trọng ném vào đống lửa. “Có lẽ cậu sẽ nghĩ, làm như vậy có phải là sai không. Nhưng tôi phải nói với cậu, chúng ta thông thường không có thời gian suy nghĩ là đúng hay sai.”

“Làm một sát thủ, tất cả phải bắt đầu từ lợi ích của bản thân, nếu một ngày nào đó sức mạnh của cậu yếu dần đi, thì sẽ nhanh chóng bị bóng tối xung quanh nuốt chửng.” Gimson rất ít nói, bốn năm trước, hắn hầu như chưa bao giờ nói nhiều như lần này. Hắn bồi dưỡng rất nhiều sát thủ, cũng tận mắt thấy những người này chết đi. Làm nghề này lâu dần, rất nhiều người sẽ cảm thấy hoài nghi đối với bản thân, mà sự chán chường này, là độc dược hại chết một sát thủ.

“Ông đã sai rồi, thầy Gimson.” Bốn năm nay, Gimson dạy Vu Từ Thạc tất cả những gì cần để sống một mình, cũng dạy y làm sao đoạt lấy tính mạng người khác đồng thời bảo toàn bản thân tốt nhất, xưng hô thầy này, với Gimson thì không thẹn chút nào. Thiếu niên đứng lên đi vào lều, chui vào túi ngủ. “Tôi chỉ là không đói.”

Nhắm mắt lại, còn có thể thấy được đôi mắt của nữ chủ nhân đã chết kia, đôi mắt ai oán. Đây không phải lần đầu tiên vào lúc ngủ Vu Từ Thạc nhớ lại người bị cậu giết, nhưng không lần này rõ ràng như lần này.

Tối đó khi thức dậy, trời rất khuya, khi Vu Từ Thạc đi ra khỏi lều, Gimson đã không còn ở đó nữa, đón chào cậu là một người phụ nữ, gió thổi đám lá cây lay động, phát ra tiếng vang rào rào, mái tóc đen dài của cô bay bổng trong gió, “Chúc mừng cậu đã đến điểm kết đầu tiên trong cuộc đời, chuẩn bị tốt cùng tôi bắt đầu hành trình mới chưa?”

Đây là lần đầu tiên Vu Từ Thạc gặp Enya Pirlo, cô tươi cười rực rỡ, chúc mừng cậu đã đến điểm kết đầu tiên. Sau đó cậu đã mấy lần suy nghĩ tiền nhân hậu quả, Gimson là trạm đầu tiên trong lưu trình, hắn phụ trách chọn những đứa trẻ có tiềm chất, tiến hành bồi dưỡng thời kỳ đầu, người có thể thông qua khảo hạch sẽ được đưa tới đây, gia nhập vào CIA.

Khi theo Enya chấp hành nhiệm vụ ở Đức vào năm 14 tuổi, cô từng nói: “Lúc đó cậu không phải là duy nhất.”

Tim Vu Từ Thạc trầm xuống một chút, y không thể tưởng tượng được cảnh ngộ của những đứa trẻ không được Enya chọn sẽ thế nào.

Năm năm qua đi, Vu Từ Thạc nhận nhiệm vụ đầu tiên của mình, không có sự bầu bạn của Enya, y bắt buộc phải hoàn thành một mình.

Mục tiêu là một gia đình di dân, cha mẹ đều là giáo sư, rất chú trọng internet, bọn họ đang mở một trình tự nguy hiểm nào đó, chính phủ lo lắng thành phẩm sẽ tạo nên uy hiếp đối với an toàn quốc gia.

“Enya, chị biết tôi không giết vị thành niên.” Trong gia đình đó, còn có một đứa bé chưa tròn 9 tuổi. Vu Từ Thạc dựa vào cầu thang gác tay lên, nhìn Enya đốt một điếu thuốc, môi đỏ nhẹ mờ. “Đây là khảo hạch vòng cuối cùng, không thể thông qua sẽ bị xóa bỏ khỏi danh sách, kết cục sẽ giống những đứa trẻ kia.”

“Chị nói vậy cũng vô dụng, tôi không giết trẻ em.” Vu Từ Thạc nhìn làn sương mờ quấn quanh ngón tay, dâng cao dần, làm nhòe gương mặt mỹ lệ, “Có lẽ chị có thể đổi đề khác cho tôi.”

Enya híp mắt, nụ cười lập tức cứng lại. Cậu dám bảo cô đổi đề mục? Tuy rất rõ ràng, trên đời này có thể giành được sự tôn trọng của cậu có lẽ chỉ có người thầy đầu tiên___ Gimson, nhưng bộ dáng khoa trương này vẫn khiến Enya cảm thấy không vui lắm.

“Cậu sinh ra trên đời này đã mười lăm năm rồi, người khác tôi không biết, nhưng cậu đi qua mỗi một trạm, đều dựa vào bản thân, đừng để những nỗ lực đó phí trắng.”

Không cần nghỉ ngơi, cô quan tâm cậu, cậu là đứa trẻ bản tính mạnh nhất mà Enya từng gặp.

Nhưng Enya không đặt sự kiên trì của cậu vào lòng, cô thậm chí không nhìn mặt cậu. “Không phải không có ai có thể thay thế cậu, nghĩ cho kỹ đi, Arthur.”

Gió đêm vù vù thổi, bị ảnh hưởng của thời tiết, ánh trăng đêm nay hiện ra màu đỏ, Vu Từ Thạc sờ sừng trên lưng, ánh trăng quái dị rơi lên vai y.

Đây cánh cửa gỗ của quán bar, tiếng nhạc khiêu vũ huyền ảo đập vào tai đã đến hồi kết, tiếp theo là thời gian biểu diễn cá nhân. Nam ca sĩ tuổi tác không còn trẻ, dưới cằm có râu, trông đã gần bốn mươi năm mươi, hắn ngồi trước micro, ngón tay gảy dây đàn.

“He deals the cards as a meditation...” Giọng ca khàn trầm nặng, giống như trải nghiệm nhiều tang thương, vô số lần trầm nổi từ đỉnh cao tới đáy cốc.

Có một cô gái ngồi trước quầy bar, ánh sáng màu đỏ hồng ái muội chiếu lên bóng lưng ưu mỹ của cô, cô quay đầu nhìn y, cười nhẹ, “Ca khúc của ông già này vẫn không tệ chứ?”

Vu Từ Thạc gọi một ly whisky rồi ngồi xuống, thân hình phát dục quá nhanh, khiến người ta rất khó nghĩ tới y còn chưa thành niên, vì vậy người pha chế không chút hoài nghi rót rượu đặt trước mặt y.

“Tôi thích.” Y uống một hớp rồi nói.

“Tôi là Lindo Carlo.” Cô gái đại khái chỉ mới hai mươi, sự ngây thơ chưa hoàn toàn tan biến trên mặt, mái tóc dài xoăn màu nâu và đôi mắt to khiến cô giống như một con búp bê Châu Âu, “Còn anh?”

Vu Tử Thạc nhìn ly rượu, chỉ mỉm cười. Đây là lần đầu tiên có người hỏi tên y, y không biết phải trả lời thế nào, Lôi Tuấn, Vu Tử Thạc, Arthur Randell... hay là những cái tên giả kỳ kỳ quái quái?

“Bỏ đi, anh thật vô vị.” Linda dùng mũi hờ nhẹ, quay người không để ý tới y nữa.

Vu Tử Thạc cũng ngồi thẳng dậy, nghiêm túc tán thưởng màn diễn của nam ca sĩ trên bục, y bùng ly rượu lên, chốc chốc lại uống một hớp.

Thời hạn là ba ngày, hiện tại đã qua hơn một nửa. Tất cả tư liệu về nhà họ Đường đều nằm trong tay y, ban ngày, y ngồi trên cành cây thô ráp, trong tay là súng bắn tia. Đôi mắt lạnh lùng sau ống ngắm đã vô số lần lướt qua vị trí trái tim của người đàn ông ngồi sau cửa sổ, mỗi lần y định động thủ, đứa con của người đó đều không đúng lúc chạy tới, ôm chân cha mình làm nũng.

Sau đó ngón tay đặt trên cò súng không thể bóp xuống.

Có trời biết Vu Tử Thạc chán ghét trạng thái này thế nào, y thật sự muốn chuyển đầu khẩu súng, chỉ vào đầu mình mà bắn.

Uống xong ly rượu này y phải đi rồi, y đã không còn nhiều thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 41: Thời Thơ Ấu Màu Máu. (2)

[Chương hồi ức]

Sáng sớm, màu xám bao trùm bầu trời còn chưa bị ánh sáng xua đi, Vu Tử Thạc trở lại ngoại ô nơi biệt thự của nhà họ Đường, trong đó cây mọc thẳng đứng, lớn mà um tùm, là một hơi tốt cách biệt thế giới.

“Thật là một gia đình hạnh phúc.” Từ kính viễn vọng có thể thấy rõ được một nhà ba người đang ngủ say, Vu Tử Thạc nhếch khóe môi, cảm khái một tiếng.

Qua thêm ba tiếng nữa, Enya sẽ tới đón cậu, hoặc, tới giết cậu.

Thời gian đang trôi qua từng giây từng phút, con chim nhỏ màu sắc rực rỡ nhẹ nhàng đáp bên cạnh đôi ủng của cậu, không dừng lại bao lâu, nó lại bị chấn động vỗ cánh vụt đi trước mặt cậu.

Cậu biết loài chim này, là chim ruồi, mỗi một giây nó sẽ đập cánh từ 15 tới 80 lần, vì thể hình rất nhỏ, cần phải liều mạng cố sức vỗ cánh mới có thể sống sót.

Đại khái chính là lúc này, cánh tay siết chặt khẩu súng đột nhiên buông lỏng, cậu bắt đầu hoài nghi tất cả những gì trong mười lăm năm qua. Nếu hiện tại cậu buông súng xuống, có lẽ cậu còn cơ hội bắt đầu lại.

Pằng__

Pằng pằng pằng__

Trong tòa kiến trúc không xa vang lên tiếng súng.

Gác khẩu súng bắn tia lên cành cây trước mặt, Vu Tử Thạc nhảy xuống, tay kéo cành cây phía dưới để giảm tốc, rồi đáp ồm xuống đất. Đôi ủng dẫm lên lá cây phát ra tiếng lạt xạt, mặt đất chịu trọng lực bất chợt bị hất tung đất lên.

Gỗ mạnh mấy cái lên cửa gỗ nhưng không có hồi đáp, rút khẩu súng sau lưng ra, Vu Tử Thạc đá mạnh cửa lầu một.

Trong tầng hai của biệt thự có đèn mờ, trong phòng khách không có người. Tách, tách, tầm mắt di chuyển, cậu nương theo âm thanh nhìn lên lầu, máu đang nhỏ xuống trên cầu thang bằng gỗ, tạo ra sự âm trầm.

Đi theo bậc thềm lên trên, cầu thang không được bảo dưỡng chỉ cần dẫm nhẹ, thì sẽ phát ra tiếng kêu kệt. Xác định không có uy hiếp, Vu Tử Thạc tránh khỏi tường, bên cạnh chân cậu, là nữ chủ nhân đã ngã xuống, bụng cô ta có một cái lỗ, động mạch cổ cũng bị cắt đứt.

Thủ pháp vô cùng dứt khoát nhanh nhẹn, có thể thấy là hành động của sát thủ được huấn luyện kỹ càng, viên đạn bắn ở chỗ này, cô ta đã không còn khả năng sống sót, lại còn cắt đứt cổ họng để đảm bảo, có thể thấy người này vô cùng cẩn trọng.

Vừa rồi y nghe bốn tiếng súng vang lên, nữ chủ nhân chỉ trúng một phát đạn, có nghĩa là...

Căn phòng được cánh cửa che lấp trước mặt là phòng ngủ của nam chủ nhân và đứa con, Vu Tử Thạc nắm chặt khẩu súng giảm thanh trong tay, y dùng họng súng nhẹ đẩy cửa ra một khe hở.

Xoảng__

Tiếng thủy tinh bị vỡ.

Vu Tử Thạc vội phá cửa lao vào, một bóng người màu đen cũng vừa biến mất ngoài cửa sổ, người đàn ông nhảy xuống khỏi bệ cửa sổ, lăn vài vòng dưới đất để ổn định người. Vu Tử Thạc đuổi qua bắn ba phát súng, nhưng toàn bị né khỏi.

Ông quần bị một cánh tay đột nhiên kéo lại, Vu Tử Thạc nhú mảy xoay người, nam chủ nhân và con trai của hắn toàn thân đầy máu nằm dưới đất. Bọn họ mỗi người trúng một phát đạn, bị rạch cổ họng. Đứa bé đã không còn động tĩnh, nam chủ nhân thoát hơi tàn nhin y, cố gắng phát ra âm thanh khản đặc: “Tù âm tường...”

Cổ họng hở gió phát ra âm thanh quái dị, nhưng Vu Tử Thạc lại cười không nổi: “Trong tù âm tường có cái gì?”

“Tắm... hình...” Người đàn ông nói xong câu này, thì mắt trợn trắng.

Vu Tử Thạc mở tủ âm tường, treo đầy quần áo, phía dưới tủ, có một ngăn kéo bị khóa. Lấy súng cạy mở khóa, kéo ngăn ra, một khung hình màu đồng yên tĩnh nằm bên trong.

Đây là bức hình chụp chung cả nhà họ Đường, nhưng trong bức hình lại có bốn người, lúc này Vu Tử Thạc mới hiểu dụng ý của người đàn ông kia, nhà họ Đường thật ra có bốn người, chẳng qua có một đứa con may mắn, nó từ khi sinh ra đã bị che giấu.

Kéo thi thể của nữ chủ nhân vào phòng ngủ, Vu Tử Thạc đi tới trước bàn rút tấm hình ra, rồi lấy bật lửa của người đàn ông tới.

Trước khi châm lửa cậu hơi chần chừ một chút, lật mặt sau tấm hình, đằng sau ngay vị trí của đứa bé trai xa lạ viết mấy từ__ bảo bối ba yêu nhất, Đường Ninh.

Trước khi chết người đàn ông hy vọng cậu có thể hủy tấm hình này, hủy đi chứng cứ cuối cùng có thể chứng minh Đường Ninh từng tồn tại trên đời.

Tấm hình cũ mười năm trước, xem ra cậu và đứa trẻ tên Đường Ninh chắc tuổi tác cũng sắp xỉ. Bất đồng là, sau lưng Đường Ninh, có sự bảo vệ của người nhà. Mà từ người nhà này, trong sinh mạng của Vu Tử Thạc sớm đã rất xa vời.

Tay buông lỏng, tấm hình bén lửa rớt vào gạt tàn, dần cháy thành tro.

“Đường Ninh...” Ngọn lửa ánh vào con mắt màu hổ phách, Vu Tử Thạc lặng lẽ nhìn tấm hình cháy sạch, nhẹ giọng nói: “Tôi không còn đường lui nữa, nhưng cậu vẫn còn cơ hội bắt đầu lại.”

Dưới lầu vang lên tiếng bước chân lăm lăm loạn suy tư của Vu Tử Thạc, khi Vu Tử Thạc nhặt súng dưới đất lên, đồng thời cậu thấy một viên đạn màu bạc lăn bên chân tường.

Không sai, súng tổng cộng bắn bốn phát, mà số người chết chỉ trúng ba phát. Viên đạn này nhất định là hung thủ cố ý lưu lại, Vu Tử Thạc nhặt viên đạn màu bạc lên, ngay khi nhìn rõ hoa văn, cậu đột nhiên ngây người.

Hoa văn hình rồng này cậu từng thấy qua, trước kia Ginson thường xuyên để lại đồ án này trên tượng gỗ điêu khắc, lẽ nào vừa rồi người mới chạy thoát theo đường cửa sổ... là Ginson?

Không kịp nghĩ nhiều, Vu Tử Thạc khóa trái cửa, từ cửa sổ nhảy xuống, một đường chạy như bay về cánh cây cậu đã trú ban nãy, lấp lại súng bắn tỉa, thông qua ống ngắm nhìn lên vào căn phòng vừa xảy ra một trận thảm sát máu tanh.

Cửa vừa bị một thiếu niên mở ra, mái tóc ngắn màu đen, gương mặt tuấn tú đã không còn nét ngây thơ, cảnh tượng trong phòng khiến đôi mắt màu lam lập tức bị sương mù che phủ, cậu quỳ dưới đất, ôm đầu tuyệt vọng phát ra tiếng kêu thống khổ.

Vu Tử Thạc không nghe thấy thanh âm của đối phương, ống ngắm chuyển lên tay thiếu niên, trong tay giữ một tờ giấy, giống như một tấm bằng khen cuộc thi tài. Tấm bằng được bọc viền vàng, dường như còn có đóng dấu của cuộc so tài cấp quốc gia.

Thiếu niên mai danh ẩn tính cuối cùng đạt được thành tựu đáng tự hào, cậu vội vã trở về, muốn chia sẻ cùng người nhà.

Chậm rãi buông súng xuống, Vu Tử Thạc thở dài nặng nề, nhìn về hướng cửa sổ, lầm bầm tự nói: “Xin lỗi...” Trên mặt cậu hoàn toàn không còn màu máu, khóe mắt hơi đỏ. “Thật sự xin lỗi...”

Hít một hơi sâu, Vu Tử Thạc lại nâng súng lên, hòng súng nhắm vào Đường Ninh__ Pằng.

“Đi đi.” Viên đạn bắn xuyên qua tấm bằng khen, cạnh lỗ đạn còn vết bị thiêu cháy. Vu Tử Thạc nhỏ giọng nói, rồi lại bóp cò, lần này viên đạn rơi cạnh chân Đường Ninh. “Mau đi đi.”

Mặt sàn cạnh chân đang bốc khói, Đường Ninh kinh dị nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng chỉ có tầng lá cây um tùm xanh biếc ánh vào mắt. Cậu lau đi nước mắt trên mặt, nhét bằng khen vào túi, quay người chạy khỏi biệt thự.

“Đừng trở về nữa...” Dựa lưng vào thân cây to sau lưng, Vu Tử Thạc cuối cùng thở phào một hơi, ngửa đầu lên, nhìn lên bầu trời, màn che lam nhạt trên đỉnh đầu còn được viền màu vàng của mặt trời.

Đối với sát thủ mà nói, đây tuyệt đối có thể coi là mắc sai lầm. Lúc này, Vu Tử Thạc không thể ngờ, thời gian sẽ khiến tất cả quay trở lại trên người mình.

“Tiểu tình nhân của tôi, cảm giác sống sót sau cái chết thế nào?” Enya đã đến đón cậu, cô vươn tay về phía cậu, giống như lần gặp đầu tiên. Đối với Enya mà nói, mỗi khi đã đến được trạm, tức là đồng nghĩa với việc chuẩn bị đi tới trạm mới. Vu Tử Thạc cảm thấy mệt mỏi cực độ, cậu lau mồ hôi trên trán, con mắt đảo đảo, nhìn cô. “Chị chưa từng nói với tôi, Gimson đi đâu rồi?”

“Ông ấy nghi hưu rồi.” Enya kéo tay cậu, ánh mắt tuyệt không né tránh, cô không nói dối. “Ngày thứ hai sau khi giao cậu cho tôi thì ông ta đã chết rồi, người của chúng ta phát hiện ông trong một rừng cây, thi thể đã bị sói cắn nát. Thông qua kiểm định DNA, tôi mới biết đó là Gimson.”

“Ông ấy rút cuộc vẫn là phiền chán. Làm nghề của chúng ta đến một độ tuổi nhất định, rất dễ bị lỗ đen trong tâm lý nhấn chìm.” Đáy mắt lạnh nhạt của Enya lộ ra ý cười, tư thế bước đi ưu nhã, “Đây chính là nơi tôi thích ở cậu, Arthur. Cậu chưa từng để những cảm giác hồ thẹn vô vị giày vò mình, cậu sẽ không chết.”

Vu Tử Thạc cười nhạt, đi theo sau lưng cô, không nói một lời.

Nửa tháng sau, khi Vu Tử Thạc đẩy cửa quán bar đó, trong túi của y còn đựng viên đạn màu bạc kia, cùng là chín giờ, cùng là ca sĩ nam đó, vẫn là cô gái đó, cũng ngồi trên vị trí cạnh quầy bar lúc trước.

Dây đàn được gảy, miệng người đàn ông khép khép mở mở, giọng khàn tang thương. Trong tai Vu Tử Thạc, ca khúc này nếu so với trước kia, thì đã không còn mang vị đạo như cũ.

“Tôi còn cho rằng sẽ không gặp anh nữa.” Vu Tử Thạc vẫn nhớ tên của cô, Linda Carlo, trước mặt cô vẫn là rượu Martini, chỉ là mái tóc xoắn dài đã được cột lên cao. “Nói không phải khoa trương, lần trước ánh mắt anh khi rời khỏi đây, giống như đi tìm chết.”

“Mười năm trước tôi đã chết rồi.” Vu Tử Thạc gọi một ly vermouth, dịch rượu màu bạc hà tạo ra vị đạo kích thích thần kinh, cậu uống một hớp lớn, đặt ly lên bàn. “Ông ta hát không tệ.”

Linda cười, lộ ra hàm răng trắng, dí sát vào tai cậu nói: “Tôi nay có muốn tới nhà tôi không.”

Trông cây gặt quả, tất cả đều lặng lẽ có số mệnh. Vu Tử Thạc bắt đầu cuộc tình đầu tiên của mình, cảm giác Linda cho cậu vừa say mê lại tuyệt mỹ, lúc đó cậu còn chưa ngờ được, hai năm sau cậu sẽ đích thân giết chết cô. Mà sau khi Linda chết, cậu thỉnh thoảng sẽ đi ngang qua quán bar này, nhưng không còn bước vào nữa.

Tiếng nhạc phlüu ra từ cánh cửa gỗ, vẫn là người đàn ông lớn tuổi đó, vẫn là ca khúc Shape my heart đó, giọng khàn, trầm nặng.

He deals the cards as a meditation...

....

I know that the clubs are weapons of war

I know that diamonds mean money for this art

But that's not the shape of my heart...

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 42: Báo Thù Nho Nhỏ.

Máy phát trong xe đang phát khúc nhạc thịnh hành, Vu Từ Thạc hạ cửa sổ xuống một nửa, đốt một điếu thuốc, gió thổi vào khoang xe, cuộn làn khói nhiễu loạn cùng mái tóc dài của Enya.

Enya Pirlo liếc nhìn Vu Từ Thạc một cái: “Nói ra thì, hình như từ sau hôm đó cậu đã bắt đầu hút thuốc.” Bí mật trong nội tâm lặng lẽ kéo dài, tạo thành y hiện tại, chẳng qua, hiện tại tựa hồ đã không còn thích hợp để thảo luận tới nó nữa, cô chuyển vấn đề: “Tôi đói rồi, cậu đói không?”

“Chị rất lo lắng sợ đụng phải Koren Charlie, tại sao?” Đèn đỏ trước mặt sáng lên, Vu Từ Thạc giúp cô đổi hướng cần xe, “Khi chị trốn trong khách sạn ở Washington DC thì bị anh ta tìm ra được sao?”

“Ai nói tôi sợ anh ta?” Bất mãn nhúu mày, Enya dậm mạnh chân ga, cô không thích trò đùa này của Arthur một chút nào, “Koren Charlie phá hủy rất nhiều chuyện của CIA, chắc cậu từng nghe tới lời đồn anh ta đột nhiên bị giáng chức chứ.”

Khi điều tra tư liệu của Koren Charlie quả thật thấy được tin tức này, Vu Từ Thạc nghiêng đầu nhìn nụ cười xảo quyệt trên môi Enya, “Là trò do chị làm.”

“Tôi có sao? Chúng ta chẳng qua tạo chút tin tức bên lề, nghĩ cách để FBI tăng cao đề ép xuống. Chân chính hủy đi tiền đồ của anh ta là bản thân anh ta.” Đèn đỏ nhấp nháy, chuyển sang đèn vàng, chân Enya dần thả lỏng bộ ly hợp, “Vụ án nổ bom liên hoàn ở Las Vegas, anh ta nghe theo đề nghị của Damon Myron, phải cấp dưới đi vào ngân hàng cứu con tin, kết quả tên quỹ thuốc nổ cho nổ bom cái trong ngân hàng. Quyết định này của Koren hại chết mười cấp dưới của anh ta, và mười ba con tin.”

Đèn xanh sáng lên, khi đạp chân ga, Enya đồng thời cũng kéo cao cần gạt, bánh xe lăn nhanh, lao tới trước. “Nhưng không có nghĩa là Koren dễ đối phó, chỉ nói rõ vận may của chúng ta tốt. Cậu rất cuộc muốn có thứ gì ở anh ta?”

“Tôi cần chứng nhận của anh ta.” Cảnh sắc ngoài cửa sổ nhanh chóng lùi về, Vu Từ Thạc xoa xoa miệng, khoe môi nhếch lên nụ cười thuận lợi. Enya ngậy ra nửa giây, đảo mắt nhìn y một cái, “Cậu đang đùa à? Chỉ cần một ly cà phê là đủ rồi.”

“Chị cho rằng tôi chưa từng nghĩ tới sao, đáng tiếc là anh ta biết mặt tôi.” Nhưng nếu là Enya chưa từng gặp mặt, tiến hành chuyện này sẽ tiện hơn nhiều, nụ cười trên mặt Vu Từ Thạc càng đậm, “Chị không định nói thử xem chị làm sao sống sót sao?”

Vụ nổ trên đỉnh tòa nhà Empire State sáu năm trước, y tận mắt nhìn thấy ánh mắt tuyệt vọng không còn đường lui của cô. Enya thu lại ý cười trong mắt, ngồi thẳng dậy nhìn con đường sáng sủa ngoài cửa sổ. “Vì tôi rất giỏi tìm đường sống trong tuyệt lộ.”

Chiếc xe dừng lại trước chỗ ở của Koren Charlie, ngôi biệt thự riêng, khu người giàu trong truyền thuyết. Không ngờ được anh bạn FBI này lại có tiền đến vậy, Enya hít một hơi, buông kính viễn vọng xuống: “Cậu đang đùa với tôi sao? Cậu nhìn cánh cửa đó đi, hệ thống an toàn Tikva, tại khu trung đồng nó chuyên được dùng để bảo vệ cứ địa quân sự, không ai có thể hack vào nó.”

“Cái này không thể nói chắc...” Ngữ điệu gọi cảm, Vu Từ Thạc cầm kính viễn vọng trên tay Enya nhìn kỹ, “Chúng ta không vào được, nhưng chúng ta có thể đợi anh ta đi ra. Chị cho rằng Koren Charlie sẽ bỏ tay với dạng phụ nữ nào?”

Thông qua cửa sổ có thể thấy được phòng khách mang màu sắc lạnh lẽo trong nhà Koren Charlie, trang trí kỳ quặc bất biến giống như gương mặt của người đàn ông đó, Enya ưỡn người cho giãn gân, “Tôi cảm thấy anh ta có thể nắm chắc bất cứ người phụ nữ nào, để bọn họ nghệt thở trong cuộc sống vô vị.”

“Tôi xác định hai trăm phần trăm anh ta nghe thấy đánh giá này thì ngay cả chân mày cũng không động một chút.” Ngọn đèn trong phòng đã tắt, Koren Charlie mặc âu phục thẳng thớm khóa trái cửa, đi ra vườn. Vu Từ Thạc đưa tay ra, mở cửa thay Enya, “Đến lúc chị lên sân khấu rồi, nữ diễn viên thần kỳ.”

“Có lẽ tôi thật sự nên suy nghĩ tới nghề này.” Enya cười cắt đôi chân thon dài, nhẹ đóng cửa. Cùng lúc này ở khu Brooklyn New York, Ford Klaus bị cản lại tại bãi đậu xe, “Thứ cần đã lấy được rồi, chúng tôi muốn đặc biệt cảm tạ anh một chút, thanh tra Klaus.” Người đàn ông nói chuyện ít nhất cũng cao một mét chín, làn da đen thui, ánh mắt lạnh nhạt từ trên cúi nhìn hắn.

“A? Làm trò gì hả?” Ford Klaus không hiểu gì, trề môi hỏi: “Kristen, tên nhóc cậu là người của ICR?”

“Xem ra người đàn ông đó rất xem trọng anh.” Kristen ăn vai Ford, “Chúng tôi muốn anh giúp chúng tôi tìm được anh ta.”

Rất rõ ràng, người bọn họ muốn tìm là sát thủ Mũ Đen, Ford nhún vai, sai hai tay, “Này, thật là ý kiến hay, mẹ nó ông đây cũng hy vọng biết thằng đó đang ở đâu!”

Biết ICR thu tay lại vì sự giúp đỡ của Fay, trong lòng Ford đang dằn một đồng lòng cảm tạ muốn nói với sát thủ nào đó. Thù mới hận cũ sớm đã biến thành một đồng phù vân, hắn muốn nói với Fay, hắn rất cảm kích đối phương đã cho mình cơ hội bắt đầu lại.

“Thanh tra Klaus, tôi nghĩ anh nên suy nghĩ rõ ràng rồi hãy trả lời.” Kristen nhúu mày, đôi mắt tràn đầy uy hiếp như kẻ cướp đoạt, “Người đàn ông đó không đáng cho anh phí tính mạng.”

“Tốt lắm, tiếp tục đi.” Ford đẩy cánh tay gác trên vai mình xuống, gương mặt hài hước hiếm khi trở nên nghiêm túc, “Tiếp tục vượt giới hạn đi Kristen!”

“Anh không nhìn ra Mũ Đen chỉ đang lợi dụng anh sao?” Kristen quai dị thu tay, tiếp theo hẳn bị Ford Klaus nắm cổ áo đè lên xe, “Cậu bị ngu hả? Không thấy ông đây triệt để phát ngân đám ICR các cậu rồi hả?”

“Cậu thử động tới tôi nữa xem?” Chỉ ngón tay vào mũi Kristen, giọng điệu của Ford trở nên khí thế ngất trời: “Trở về chuyển lời với tên gốc Moni Hans, nếu hắn còn có ý định gì với Mũ Đen, tôi sẽ dùng tất cả của mình lôi hắn xuống nước, không tiếc bất cứ giá nào để hủy diệt hắn!”

Đạn đã lên nòng, súng của Kristen nhắm vào tim Ford Klaus, “Xem ra anh đã không còn tác dụng gì với ICR nữa.”

Sắc mặt Ford lập tức biến đổi, mồ hôi lạnh tuôn từ góc trán. “Đợi đã... đừng kích động...”

“Nếu hiện tại cậu bị nổ đầu, cũng sẽ trở nên không còn tác dụng.” Vật thể kim loại lạnh lẽo chỉ vào sau đầu Kristen, cánh tay lớn vượt qua đỉnh xe cầm súng, Giang Hằng đứng sau lưng Kristen trầm giọng nói, “Thanh tra Klaus, gần đây khỏe không?”

“Anh anh anh... mẹ nó tới đúng lúc quá đi!” Không bận tâm lịch sự, Ford quay người chạy nhanh ra sau lưng Giang Hằng, thò đầu ra cười lớn, hưng phấn đến uồn giọng: “Này, Kristen, đi chết đi!”

Lấy báng súng đánh ngất Kristen, Giang Hằng trực tiếp mở cửa xe vào ngồi, “Lên đường thôi, thanh tra Klaus.”

“Đi đâu?” Ford một tay thắt dây an toàn, một bên nhin không được thò đầu ra nhìn Kristen ngã dưới đất. Giang Hằng ôm tay, trầm giọng nói ra một địa danh, “Washington DC.”

“Anh đang đùa à?” Ford lập tức quay mặt lại, nhìn chăm chú vào gương mặt lúc thường hẳn căn bản không dám nhìn thẳng kia, “Đừng nói với tôi anh định...”

Enya Pirlo nhìn thấy Koren Charlie đang đi về phía này, hai mắt cô phát sáng, kêu lớn, “Ồ! Jasmin!!”

Trong mắt Koren vụt qua nghi vấn, Jasmin là ai? Không kịp suy nghĩ, một bờ ngực mềm mại liền ập tới, Enya cho hắn một cái ôm chặt cứng, “Em nhớ anh muốn chết!!”

Thuận tay lấy luôn chứng nhận ở túi trước của Koren đặt lên nóc xe sau lưng rồi đẩy mạnh, được Vu Tử Thạc trốn sau xe an ổn tiếp được. Enya nhếch môi, nhắc tay cho Koren một bạt tai, từng giọt nước mắt bị chàng bắt đầu rơi xuống, “Khốn kiếp!! Tại sao anh lại bỏ tôi!!”

Một màn này có hơi hoang đường, cho dù là Koren Charlie đã từng trải trăm trận cũng không có biện pháp gì đối với người phụ nữ đang khóc thét này, gương mặt tuấn tú hiện lên vết sưng, hắn vận ngược tay Enya, ấn cô lên xe, “Cô gái, cô nhận nhầm người.”

“Đồ phụ tình!!! Đồ phụ tình!!!” Enya hét lớn, tiếng hét thu hút không ít người dừng lại, đám người vây xem xung quanh càng lúc càng nhiều, khiến Koren cảm thấy áp lực rất lớn, một tay đỡ trán, hắn dán sát vào người Enya, “Đừng diễn nữa, cô rốt cuộc muốn gì?”

“Tôi cái gì cũng không cần! Chỉ cần anh chịu trách nhiệm đối với đứa bé trong bụng tôi!!!” Màn diễn này kỹ thật thực cao, Vu Tử Thạc trà trộn trong đám người không kìm được nghĩ, nói không chừng Enya nếu đi làm diễn viên, thật sự có thể vào Hollywood, “Làm tốt lắm, Enya, vậy tôi đi trước một bước.”

“Cái gì?” Trong tai nghe truyền tới âm thanh ngả ngón của sát thủ, Enya siết chặt tay, “Vậy tôi làm sao đây?”

Nhét chứng nhận vào túi, Vu Tử Thạc đốt một điếu thuốc, cất bước đi, “Tôi nhớ chị từng nói, chị rất giỏi tìm đường sống trong tuyệt lộ.”

“Cậu đang báo thù tôi sao?” Enya nghiêng rãnh, trừng mắt nhìn Koren Charlie không hiểu gì nói, nhưng trên thực tế, câu này là nói với người đàn ông đang chuẩn bị đánh bài chuẩn kia.

“Tôi có thù tất báo, chị cũng đâu phải không biết.” Đi ngang qua một thùng rác, Vu Tử Thạc dừng lại, “Chắc chị sẽ không đơn thuần cho rằng chuyện tại tòa nhà Empire State có thể cho qua như vậy chứ, đây chỉ là sự trừng phạt nho nhỏ, Enya.”

Ngắt điện thoại, Vu Tử Thạc ném di động đi, di động màu đen vẽ một đường cong tuyệt mỹ trong không trung, rồi rớt bẹp vào thùng rác.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 43: Truy Tới Khởi Nguồn.

Trụ sở của cục FBI nằm ở tòa nhà John Edgar Hoover, tọa lạc giữa đường số 9 và số 10 đại lộ Pennsylvania, Columbia, Washington DC, cách Nhà

Trắng chỉ có vài con đường.

Người đàn ông trên tấm hình trước ngực mang nụ cười sáng lạn, nhưng lại có tên là Khônggren Charlie. Dưới sự hiệp trợ của Enya Pirlo, y đào mắt nhìn đường vạch trên chứng nhận của Khônggren Charlie, chỉ cần thông qua cây hình PS đơn giản, y sẽ có thể sử dụng tấm thẻ giả tạo này đi vào trụ sở FBI, như vậy sẽ dễ dàng hành động.

“Chào buổi sáng, thanh tra.” Bảo vệ John cản lại Vu Tử Thạc đang cầm cà phê, “Chứng nhận của anh đâu?”

Đáng tiếc Khônggren Charlie là một FBI có chút danh tiếng, Vu Tử Thạc nhất định phải cẩn thận đừng để người nhìn kỹ chứng nhận của mình, để tránh bị lộ.

“Ồ đây.” Y đưa John cầm cà phê, tháo chứng nhận xuống quẹt lên máy kiểm tra ở cửa, sau đó lại cất chứng nhận đi, nhận lại cà phê. Y hơi ngừng một lát, rồi đưa ly cà phê cho John: “Chúc anh làm việc thuận lợi, John.”

Nụ cười thân thiện của đối phương quả thật khiến tâm tình người ta tốt đẹp cả ngày, trong tòa nhà này người như thế thật sự không nhiều! John nghĩ vậy, liền đáp lễ: “Chúc anh may mắn.”

“Hôm nay quả thật may mắn.” Sau lưng vang lên một giọng nói trầm trầm, Vu Tử Thạc thoáng dừng chân, cùng lúc, một cánh tay từ sau vươn ra bóp chặt gáy y. Bị tha xuống bậc cầu thang cuối cùng, Vu Tử Thạc vặn ngược cổ tay Giang Hằng, từ ánh mắt đến sắc mặt đều lộ ra không vui, “Không ai sai phải anh, anh liền muốn về FBI sao?”

“Kết quả kiểm nghiệm của viên đạn anh đưa tôi là, hoa văn trên đó đại khái đã khắc vào niên đại 90.” Ý thức được đối phương đang nói dối không khiến Giang Hằng cảm thấy tốt đẹp, trên thực tế hắn càng thêm hậm hực, hắn không thích Vu Tử Thạc có gì che giấu với hắn, “Anh định tới lúc nào mới chuẩn bị nói thật với tôi?” Giọng nói trầm thấp giống như sét đánh bên tai sát thủ.

“Hỏi rất hay, anh che giấu tôi bốn năm, tôi không lấy chuyện này chọc giận anh, thì không phải quá thiệt thòi sao.” Lạnh lùng hừ một tiếng, Vu Tử Thạc cảm thấy cánh tay đang bóp cổ mình tăng thêm lực độ. Giang Hằng túm tóc y, cánh tay kia thì xoay mặt y lại, “Anh tới đây làm gì?”

“Vậy anh tới đây làm gì?” Mở to mắt, con mắt lạnh mang theo vị khiêu khích, đôi môi với độ cong hoàn mỹ lại khiến người muốn hôn lên. Vu Tử Thạc bóp cổ tay Giang Hằng, tiến sát mặt hắn: “Có lẽ chúng ta tới vì cùng một mục đích.”

“Anh không muốn nói tôi cũng không miễn cưỡng, nhưng đừng dự tính chụp mũ tôi.” Gương mặt ngược hướng sáng của Giang Hằng trông càng trở nên khắc sâu, hắn dần buông lỏng tay, chứng nhận trước ngực Vu Tử Thạc đúng ra là của Khônggren Charlie, nhưng tại sao là hắn? Rõ ràng đây không phải là việc ngoài ý muốn, Vu Tử Thạc cần quyền hạn quản lý của FBI cấp cao __ y muốn lên lầu 20.

“Thầy của tôi tên là Gimson, có lẽ ông ấy còn có tên khác, nhưng tôi đã không còn ấn tượng nữa.” Vu Tử Thạc bước lùi lại, ôm tay, ngược mắt đối diện với tấm nhìn bức bách của Giang Hằng, lạnh lùng nói, “Bắt đầu từ lúc 6 tuổi tôi đã theo ông ấy, cho tới khi vào CIA.”

“Vậy không bằng nói người đàn ông tên Gimson đó là kẻ tuyển chọn nhân tài cho CIA.” Phán đoán theo sát câu nói của y, hơn nữa có thể nói là hoàn toàn chính xác. Lực phán đoán và lực phân tích của Giang Hằng tuyệt đối không thể coi thường, thấy được ánh sáng lóe qua trong mắt Vu Tử Thạc, hắn biết mình đoán đúng. Nhưng điều này lại khiến vẻ mặt hắn càng thêm khó coi, chậm rãi mở miệng, giọng nói lạnh lùng: “Gimson là chủ nhân của viên đạn màu bạc. Anh không chịu nói chân tướng cho tôi, là lo lắng tôi tìm ông ta báo thù?”

“Không.” Nhẹ lắc đầu, chính Giang Hằng phủ nhận khả năng này, “Nếu là vậy, anh không cần nói với tôi sự tồn tại của Gimson.” Con mắt ung động lại, ánh mắt giống như con dao phẫu thuật sắc bén, “Anh đang bảo vệ cái gì?”

Ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm vào mặt Vu Tử Thạc, điều này khiến y không thể nào né tránh vấn đề của Giang Hằng, “Enya nói Gimson đã chết rồi.”

Giang Hằng truy tìm nhiều năm lại là một người đã chết, Vu Tử Thạc rất khó nói chuyện này ra, “Nhưng mà, tôi không tin Gimson sẽ chết dễ dàng như thế.” Xâm nhập vào phòng thí nghiệm Quantico đối mẫu thử DNA không phải chuyện khó, dù là ai cũng không muốn phí công tìm kiếm một người chết, Gimson có thể nhờ đó mà tìm cơ thoát thân.

Enya cho rằng Gimson bị lỗ đen trong lòng giết chết, nhưng Vu Tử Thạc không nghĩ như vậy. Sống chung bốn năm khiến Vu Tử Thạc hiểu rõ Gimson hơn ai hết, Gimson sẽ không bị lỗ đen nuốt chửng, bản thân ông, đã là lỗ đen.

“Làm như vậy với anh mà nói có gì tốt?” Giang Hằng đẩy Vu Tử Thạc lên tường, cúi nhìn y. Nụ cười gian xảo gắn trên môi, Vu Tử Thạc không cho là đúng phát tay, “Anh có kỹ thuật, tôi có quyền hạn. Cho anh một máy tính và một cái tên, anh có thể tìm được tư liệu của Gimson đặt ở căn phòng nào trên lầu.”

“Sau đó anh có thể có được hồ sơ, thuận tiện lần theo manh mối tìm tới nơi ở của ông ta.” Giang Hằng vặn cổ tay Vu Tử Thạc, vừa nói vừa kéo y lên, “Gimson là thầy của anh, anh không để ý?”

“Gimson đã chọn lựa, ông ấy sớm muộn cũng phải trả giá cho sự chọn lựa của mình, đây không phải chuyện tôi có thể thay ông ấy gánh vác.” Vu Tử Thạc rút tay ra, đi theo Giang Hằng vào một phòng làm việc. Đầu mùa hạ là lúc điều động nhân viên cao nhất, không ai hoài nghi hai gương mặt xa lạ như họ.

Không ai có thể chân chính thoát khỏi quá khứ của mình, sự an bình mười năm đối với Gimson mà nói đã đủ rồi. Vu Tử Thạc khóa trái cửa, quay người

mỉm cười nói: “Cho dù không phải anh, cũng sẽ có người khác.”

Đối với Giang Hằng mà nói, câu này càng giống như Vu Từ Thạc tự nói cho mình nghe hơn.

“Vậy anh có sợ quá khứ quá khứ của anh?” Khẽ cười, Giang Hằng nhìn màn hình sáng lên. Vu Từ Thạc nhún vai, như cười như không nhếch khóe miệng, “Bị anh quán còn chưa đủ sao?”

Câu này không sai, về mặt ý nghĩa nghiêm túc, Giang Hằng quả thật là một trong quá khứ của Vu Từ Thạc, nhưng không giống người khác, phần bóng râm này quá sâu sắc, “Từ Thạc, tôi không muốn trong cuộc đời mấy năm sau này thiếu đi sự có mặt của anh.” Hắn đột nhiên đứng lên, hôn môi sát thủ, “Đội chuyện này kết thúc, tôi hy vọng chúng ta có thể chân chính__”

“Mấy năm sau này? Anh nghĩ thật xa.” Lắc đầu cảm thán, y tặc lưỡi không thôi vì sự ‘nghĩ sâu nghĩ xa’ của hắn, đừng nói mấy năm, mấy tháng đối với họ mà nói đã rất dài, Vu Từ Thạc chưa từng lấy năm làm đơn vị tính toán cho cuộc sống của mình.

“Anh không hiểu.” Giang Hằng xoay người y, chậm rãi nói: “Biết người nhà của tôi không phải do anh giết, tôi cuối cùng cũng có thể thở phào.” Trên thực tế không chỉ thở phào, ngay khi bầu không khí căng chặt đó biết mất, hắn xem chút đã không ổn định được mà ngã lên sofa.

Nói thật, nếu lúc đó Vu Từ Thạc thật sự động thủ, cái giá sẽ là hiện tại quan hệ giữa y và Giang Hằng triệt để bị hủy hoại, chỉ kém một chút, tất cả đã có thể không còn đường vãn hồi.

“Nói thật, tôi hơi hối hận.” Vu Từ Thạc nắm chặt mép bàn sau lưng, ánh mắt chuyển nhìn mặt đất. Giang Hằng vươn tay ra, nâng cằm y lên, “Anh không làm sai, so với hối hận, không bằng thành thật mà sống.”

Câu này quả thật khiến Vu Từ Thạc muốn cười, Giang Hằng không chỉ đang giải thoát cho y, mà còn vòng vo muốn khuyên y bỏ ác hành thiện. “Chúng ta có thể thảo luận vấn đề này sau, anh tra được chưa? Hồ sơ của Gimson ở phòng nào?”

“2108,” Giang Hằng lấy một đĩa u màu đen và một tai nghe nhỏ trong suốt trong túi ra, “Bỏ đĩa này vào ổ cứng thì có thể tải dữ liệu mà không lưu lại dấu vết.”

Thang máy đi lên, Vu Từ Thạc mở cửa phòng 2108, phòng tư liệu tối tăm thiếu đi hơi người, ngay khi mở cửa đã có một lớp bụi dày ào tới. Mở một cái tủ, thứ đặt bên trong khiến sát thủ không kìm được nhíu mày, “Ồ đây không có nơi có thể bỏ đĩa vào.”

“Nói thật sao? Ở đây rõ ràng hiển thị máy chủ chứa tư liệu của Gimson đặt ở phòng 2108.” Giang Hằng nghiêm túc nhìn căn phòng màu xanh trong ánh chớp màn hình, Vu Từ Thạc chống tay lên trán, nhẹ giọng thở dài, “Tư liệu của Gimson đúng là ở đây, nhưng nó là tư liệu bằng giấy.”

Trước mắt là bốn thùng hồ sơ, toàn bộ bị dán kín, Vu Từ Thạc suy đoán, sự biến mất của Gimson không phải ngẫu nhiên, có lẽ ông ấy được đưa vào kế hoạch bảo vệ nhân chứng, dùng tình báo để đổi chác, để bay hơi khỏi nhân gian. CIA và FBI trước nay bất hòa, FBI đương nhiên sẽ không cung cấp bất cứ đầu mối nào cho CIA.

Mở thùng cuối cùng, đó là hồ sơ từ năm 89 đến 99, Vu Từ Thạc rất hiểu kỳ trong thời gian này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Theo như Enya nói, năm 93 thì Gimson đã chết rồi, nhưng điều tra về Gimson lại không ngừng ở đó. Từ mặt báo cáo mà thấy, có người chỉ ra từng gặp được ông ấy sau khi ông ấy chết, ông ấy tựa hồ đang trốn tránh cái gì.

Cho tới năm 1998, Gimson triệt để biến mất khỏi tầm mắt của phía cảnh sát, nếu là vì bảo vệ nhân chứng, chuyện nên xảy ra vào lúc đó. Cũng có nghĩa là, người đàn ông Vu Từ Thạc gặp tại nhà họ Đường, chính là Gimson.

Lật lại trang đầu, Vu Từ Thạc phát hiện người ký tên lại là__ Reger Wenskhongl.

Wenskhongl không phải là cái họ đi đâu cũng thấy, nếu không phải là trùng hợp, thì người phụ trách hồ sơ năm đó, chính là chồng trước của Ada Wenskhongl.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 44: Lái Xe Của Anh Cho Tốt.

Ngay khi ra khỏi trụ sở FBI, ánh mặt trời màu vàng rọi lên ngực hai người, bóng đổ cao lớn kéo dài trên đất.

Washington DC bốn mùa rõ rệt, thời khắc xuân hạ giao nhau thường thấy nhất là gió lớn và mưa sầm. Gió lớn phía đông nam cuộn lên vô số cát bụi, lá xanh trên cành kịch liệt lay lắt, phát ra tiếng xào xạt.

Tiếng gió vỗ vào màng nhĩ, Vu Từ Thạc chống đỡ cái đầu hơi nặng nề, bọn họ thuận lợi tìm được hồ sơ của Gimson, nhưng trong đó lại xuất hiện vấn đề mới, “Reger Wenskhongl đã chết từ 10 năm trước rồi.”

Cũng tức là sau bốn năm khi cuộc điều tra về Gimson kết thúc, ban đầu khi Ada gia nhập vụ án của Mũ Đen Giang Hằng đã từng điều tra về hắn, nói là chồng trước thì có hơi khoa trương, trên thực tế Ada và Reger Wenskhongl lúc đó đang trong thời kỳ sau đính hôn, hồ sơ ghi lại trước hôn lễ một tháng Reger vì ngăn cản một vụ cướp mà không may thiệt mạng.

Sau khi Reger chết Ada kiên quyết dọn vào ở nhà Wenskhongl, chăm sóc ba của Reger, ngay cả họ cũng đổi thành Wenskhongl, giống như bọn họ đã hoàn thành hôn lễ mà vị chú rể vĩnh viễn không thể tới nơi.

Ngày đó tại công viên, Ada từng nói ‘khi anh mất đi ai đó quan trọng, tất cả sẽ thay đổi.’, Vu Từ Thạc không biết cô dùng tâm trạng thế nào để nói câu này, nhưng ý rất rõ tính nghiêm trọng của vết thương do tâm trạng này mang tới, nó đủ để hoàn toàn xoay chuyển cuộc sống vốn dĩ của một người.

“Tôi có cảm giác trở lại khởi điểm.” Vu Từ Thạc nghiêng đầu nhìn Giang Hằng, gương mặt người này không lộ ra quá nhiều biểu tình, Vu Từ Thạc vốn cho rằng Giang Hằng ít nhất cũng có chút buồn bực.

“Không tính là khởi điểm, còn có một đầu mối có thể truy tìm.” Tìm ra điểm liên quan trong sự việc là sở trường của Giang Hằng, gió lớn thổi lên gương mặt không biểu cảm của hắn, giống như chạm phải vách đá cứng rắn, “Chúng ta phải để vong linh của Reger Wenskhongl này mở miệng.”

“Nói chuyện với người chết?” Vu Từ Thạc sờ cằm cười, thần sắc trong mắt đột nhiên trở nên âm lạnh, lại có chút lay động. Ý cảm thấy hưng phấn vì đề tài tử vong, cảm giác này không thua kém khoái cảm khi làm tình.

“Đi thôi, chúng ta không nên để anh Klaus chờ quá lâu.” Nắm vai sát thủ, lòng bàn tay cách một lớp áo cảm thụ được hơi ấm của đối phương, nhiệt độ cơ thể chân thật vô cùng, “Anh cũng cần nghỉ ngơi.”

Cánh tay to rộng mang theo hơi ấm, Vu Từ Thạc hít sâu một hơi, khác chế dục vọng đang muốn xông lên, bọn họ đã rất nhiều ngày không làm, lúc này dường như chỉ cần một chút tiếp xúc cũng có thể điểm hỏa cả hai. “Muốn để tôi nghỉ ngơi yên ổn, tay của anh nên an phận một chút!”

“Có thể như vậy đã không tồi rồi.” Con mắt màu lam chậm rãi xoay chuyển, cuối cùng dừng lại trên gương mặt văn nhả của sát thủ. Trong đáy mắt hắn, dục vọng đang lưu chuyển. Có trời biết hiện tại hắn muốn hôn khắp toàn thân y! Nhưng Giang Hằng dù sao cũng không làm vậy, đây là thành quả của nỗ lực khác chế.

Chiếc xe màu đen mở hé cửa sổ, người đàn ông bên trong lật tới lật lui tờ báo trong tay.

Ford Klaus quả thật đã đợi rất lâu, khi thấy hai người tới, hắn vừa định nhấc tay dùng phương thức thô lỗ để chào hỏi, chợt từ chỗ xa xuất hiện một bóng người khiến cả người hắn ngã lại chỗ ngồi.

Tốc độ không khí lưu động rất nhanh, gió lớn che phủ tiếng bước chân, nhưng sát thủ và hacker tỉnh giác cực tốt đều đồng thời quay người. Khônggren Charlie đứng sau lưng họ ôm tay, ánh mắt nghiêm khắc khóa chặt lên mặt Vu Từ Thạc, “Trộm chứng nhận FBI, mạo danh đi vào trụ sở cảnh sát, đây là tội nặng.”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì, thanh tra.” Vu Từ Thạc cười vô tội, trông giống như công dân tốt bị oan uổng, “Chứng nhận gì?”

“Đừng giả ngu, người phụ nữ đó nói với tôi đây là chủ ý của anh.” Khônggren đi lại gần một bước, bóp chặt cổ tay Vu Từ Thạc. Nói tới chuyện này, cảnh tượng người phụ nữ cười vô tội, đem toàn bộ trách nhiệm đổ hết lên đầu vị sát thủ lại tái hiện trước mắt Khônggren, bọn họ thật sự là giống như từ một khuôn đúc bước ra!

Enya Pirlo tự nhiên không phải là đèn càn đầu, dù sao y trêu chọc cô, cô không có lý do không báo thù.

“Thanh tra, anh làm mất chứng nhận, nhưng lại đi giật lấy người khác...” Về mặt sát thủ càng vô tội, ánh mắt chuyển xuống mặt đất, “Ừa, đây là cái gì vậy?”

Y cong lưng nhấc lên một tấm cát, nhét vào túi trước ngực Khônggren Charlie, còn giúp hắn phủi đi bụi trên áo khoác, “Thật không phải, nhưng tôi phải nói, chứng nhận của mình nên trông cho tốt, thanh tra.”

Đáng chết! Sắc mặt Khônggren trầm xuống, “Anh đã phát hiện tôi theo phía sau từ sớm, cho nên anh ném chứng nhận xuống đất. Đợi tôi chủ động tiếp cận!”

Bất kể thế nào, hôm nay Khônggren đã cản được Mũ Đen, thì hắn không dễ dàng nhả ra.

“Bình tĩnh chút, thanh tra Khônggren.” Giang Hằng đột nhiên vươn tay, kéo khoảng cách giữa hai người ra. “Anh là cảnh sát liên bang, làm chuyện gì cũng phải có chứng cứ.”

Ánh mắt của Khônggren Charlie di chuyển qua, lực chú ý trước đó của hắn đều đặt lên người Mũ Đen, dẫn tới hắn không có nhiều thời gian tỉ mỉ quan sát mặt Giang Hằng, “Anh... Lederman?”

Không sai, tại bữa tiệc nhiều tháng trước Khônggren thấy người đàn ông này liền cảm thấy rất quen, trong thời gian ở FBI, Khônggren Charlie từng gặp

mặt Xyli Lederman mấy lần, nhưng ấn tượng của hắn đối với người đàn ông này rất sâu.

Khônggren Charlie từng suy đoán nguyên nhân Xyli Lederman mất tích, có lẽ là có liên quan đến sát thủ này, lẽ nào, anh ta đang âm thầm tiến hành điều tra?

“Anh là người của FBI?” Đáy mắt Vu Từ Thạc xẹt qua tia sáng lạnh, trong chớp mắt, tay y bóp chặt cổ họng Giang Hằng, một tay cầm súng chỉ vào trán hắn. Giang Hằng lập tức hiểu được Vu Từ Thạc muốn làm gì, nếu để Khônggren Charlie biết hắn đứng về phía sát thủ, thì sẽ lưu lại rất nhiều chứng cứ có thể truy theo đầu mối, điều này vô cùng bất lợi với họ. Cho nên, Giang Hằng vô cùng phối hợp không phản kháng, “Anh Charlie, một lời khó nói hết.”

Chân mày dính lại, Khônggren Charlie lập tức phát giác điều không hay, hắn đã vô ý gọi tên Xyli Lederman, làm bại lộ thân phận của hắn. “Mũ Đen, anh hiểu lầm rồi, Lederman là hàng xóm của tôi.”

“Vị hàng xóm gọi tôi lại ở trước cổng trụ sở liên bang?” Nụ cười lạnh bao trùm, kỹ thuật diễn của Vu Từ Thạc trước nay không thể xem thường, “Hon nữa anh ta còn biết anh là FBI.”

“Tôi chưa từng che giấu thân phận của mình.” Khônggren Charlie còn đang bị lừa, hắn lo lắng cho sự an toàn của ‘Xyli Lederman’.

Tiếng còi xe đột nhiên vang lên, Vu Từ Thạc biết đó là Ford, kéo Giang Hằng ra sau, dùng khước mắt liếc nhìn Ford Klaus đã đem băng băng bỏ bao kính mặt mũi mình. Y một tay cầm súng, một tay mở cửa xe, ngay khi đi vào khoang xe, cửa sổ cũng nhận lấy hai phát đạn của Khônggren Charlie.

Chân ga được đạp mạnh, chiếc xe tông nát vành đai xanh phía trước, lao thẳng lên đường quốc lộ. Bụi bay đầy trong gió, sắc mặt Khônggren Charlie càng lúc càng âm trầm cảm điện thoại lên, “Có một phạm nhân tình nghi là sát thủ Mũ Đen vừa bắt giữ một vị FBI, trên xe hiện có ba người, phong tỏa con đường mở trạm kiểm tra, nếu để anh ta chạy mất thì liệu hồn!”

“Mẹ nó các người! Cứ nhiên lại đi chọc tới Khônggren Charlie!” Bực bội gầm lên, Ford Klaus khổ sở kéo băng trên mặt, cảm thấy hơi thở của mình cuối cùng cũng trở nên thông thuận, “Lẽ nào hai người chưa từng nghe qua __ chỉ cần là phạm nhân Khônggren Charlie muốn bắt, không có ai không bắt được sao?”

Đây quả thật là lời đồn trên đường, đại ca xã hội đen, tên lừa đảo, phản tử bạo lực, phạm nhân biến thái giết người liên hoàn trong ngục... có không ít đều là chiến lợi phẩm của Khônggren Charlie.

Vu Từ Thạc ngồi bên khoang phải, suy nghĩ một lúc, nâng tay chỉ về lớp băng bị ném ở ghế phó lái, “Ford, tôi thích tạo hình vừa rồi của anh hơn.”

“Hừ, tiếp tục đùa ông đây đi!” Muốn tận lực tỏ ra không để ý tới sự trêu chọc của đối phương, nhưng kỹ thuật diễn của Ford Klaus kém cỏi, gương mặt đỏ bừng đã bán đứng hắn, “Dù sao đợi anh bị bắt rồi thì mới biết hối hận!” Huýt sáo một cái, Vu Từ Thạc chậm rãi chống cằm nói, “Tôi đã chạy thoát khỏi tay anh ta hai lần rồi.”

Không thể phủ nhận Khônggren Charlie là đối thủ nặng cân, vị cảnh sát đó rất có quyết tâm, hành sự quả đoán, bình tĩnh và thông minh không thua kém Giang Hằng, nếu không phải nhờ vào phương pháp này, hôm nay y có thể dễ dàng thoát thân như thế hay không thì không thể biết.

“Lần đầu tiên nếu không phải thanh tra Ada giúp đỡ thì đã xém chút mất mạng, lần thứ hai thoát thân là vì Ngụy Linh ngồi trong xe anh.” Giang Hằng ngồi bên cạnh nhẹ nhàng nói, Vu Từ Thạc nghe vậy tặc lưỡi không nói, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Ford hai phút sau mới phản ứng lại liền biến sắc, “Cái gì!!! Tổ trưởng Ada là người của các anh? Các anh vẫn luôn che giấu tôi!”

Hai người đồng thời chìm vào trầm tư, Vu Từ Thạc trách cứ nhìn Giang Hằng nói lộ ra, mở miệng trong lúc Ford đang tức giận bưng bưng: “Là vì tốt cho anh thôi, Ford.”

Ánh mắt trách cứ đó đặc biệt khiến người ta rung động, Giang Hằng hơi híp mắt, “Đừng nhìn tôi như thế, Fay.” Mầm lửa di chuyển trong mắt, Vu Từ Thạc nhướng mày, “Anh không nhện được tới khi về New York sao?”

“Anh có thể nhện tôi cũng không muốn nhện.” Nhiệt độ trong xe trở nên nóng hơn, Giang Hằng kéo lỏng cà vạt.

“Giới cho một nhân tài mà! Cô ta có thể ngồi trong phòng làm việc xử lý án về vang, ông đây thì chỉ có thể dính líu tới người của ICR??” Ford Klaus hét lớn, hắn rất không thỏa mãn rất không vui, hung tợn hít mạnh, dùng xe bên đường, quay đầu trừng mắt nhìn sát thủ và hacker, “Các người cứ đối với tôi vậy sao?”

“Là chủ ý của tôi.” Giang Hằng nói rồi kéo đầu Vu Từ Thạc qua, hôn mạnh lên môi y, “Xe dừng rồi, anh nói làm sao đây?”

Bịch bộp rầm rầm__

Không ngờ hai người này lại có quan hệ đó, Ford nhất thời cảm thấy trong đầu có vô số dây đàn đứt đoạn, “Hai... hai người...”

Vu Từ Thạc cắn lại môi Giang Hằng, cầm súng trên ghế ngồi lên, chỉ vào đầu Ford, con mắt bắn ra tia sáng lạnh, “Lái xe cho tốt, đừng nhiều lời.”

Q.3 - Chương 45: Đẽ Vong Linh Mở Miệng.

Trên đường lớn, hai chiếc xe một đỏ một xanh đang lái rất nhanh, đầu tiên là xe đỏ vượt lên, nhưng lập tức lại bị xe màu xanh đuổi kịp, hiện tại hai chiếc đang lái song song, cửa sổ đồng thời hạ xuống.

“FBI, tôi biết anh đã rất nhiều ngày chưa nghỉ ngơi, chẳng qua nếu còn phản ứng chậm chạp như thế tôi sẽ không khách khí nữa đâu.” Mắt kính gọng tròn che phủ con mắt hổ phách, dòng khí lưu cao độ thổi dạt mái tóc màu nâu nhạt của Vu Từ Thạc ra sau đầu, nở nụ cười thoải mái, nhờ con dốc quen thuộc, y lại dẫn trước một chút.

“Như nhau như nhau, chẳng qua anh có thời gian nói cái này sao?” Giọng kính hình chữ nhật đeo trên sống mũi cao thẳng, Giang Hằng mỉm cười, phía trước là đường cua, hấn đạp mạnh chân ga, vượt lên.

Vu Từ Thạc nhếch môi, nâng cửa sổ lên, mở radio, làn nhạc đầy tiết tấu tràn đầy khoang xe, lập tức sẽ đến New York, y không muốn thua ở đây.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu lên con đường to rộng, khiến bối cảnh ngoài xe phủ thành màu kim loại.

Trong chiếc xe màu đen cách xa 10km, Ford Klaus rõ ràng không có hưng trí như vậy, hấn vốn cho rằng bọn họ chỉ tin tưởng đối phương, không ngờ đột nhiên quay đầu... thân thể trắng kiện phát dục đầy đủ dán sát vào nhau, hai tên đàn ông nhìn thế nào cũng thấy vô cùng có sức quyến rũ phái mạnh này đang hôn nhau.

Ford cảm thấy đầu mình đang cuộn trào, tư duy hỗn loạn, tất cả quả thật quá mức khó tin! Chỉ sợ người quen biết họ nhìn thấy màn này đều sẽ bị dọa. Nói ra thì, Ada có biết việc này không?

Cào cào sau đầu, Ford lấy di động ra, vì quan hệ cộng sự, số của Ada được hấn liệt vào phím gọi nhanh.

Khi Ada Wenskhongl mở cửa thì lập tức hít một hơi, nghiêng đầu nhú mày, “Các anh kéo tôi xuống nước cũng thôi đi, nhưng có tất yếu bắt tôi vạn kiếp bất phục không?”

Biết rõ câu này có nghĩa là khẳng định, Vu Từ Thạc cười nhẹ đẩy cửa vào, ý là vào rồi nói sau, Giang Hằng đi theo sau lưng y, Ada không ngăn cản, trên cơ bản cũng biết hai người này muốn làm gì thì không ai có thể cản.

“Cha tôi không ở nhà.” Ada cẩn thận khóa trái cửa, rót hai ly nước bùng tôi, phát hiện sát thủ và hacker đã rất tự giác xem đây như nhà mình mà ngồi xuống, nhin không được hừ lạnh, “Các anh rất thông minh, lợi dụng lỗ hổng tư duy của thanh tra Khônggren, phân thành ba xe mà đi.”

Khônggren Charlie cho rằng ‘Xyli Lederman’ bị Mũ Đen bắt đi, cho nên trên xe ít nhất sẽ có hai người, phán đoán này đương nhiên là vô cùng chính xác. Nhưng đáng tiếc đây không phải là bắt đi, như vậy một người đơn độc lái xe đương nhiên sẽ không gặp phải kiểm tra.

“Hiện tại muốn làm thế nào? Bắt một thanh tra New York che giấu hai đào phạm?” Ôm tay đứng trước mặt bọn họ, Ada Wenskhongl nghiêm túc cực điểm nhìn sát thủ và hacker, sau đó nhin không được cao giọng nói: “Đây là không thể! Tôi không lấy công ra bắt các anh đã là không tồi rồi!”

“Nói tới bắt, cô có thể suy nghĩ đến chuyện nhốt chúng tôi trong nhà cô.” Sát thủ tự cho là đúng nở nụ cười không thương tích, lập tức bị ánh mắt muốn lột sống của Ada trừng cho ngậm miệng, nhún vai nhường mày.

“Trên thực tế chúng tôi tới vì một chuyện khác.” Ngắt đứt cuộc giao lưu bằng mắt giữa hai người, ánh mắt Giang Hằng chậm rãi chuyển sang Ada, “Reger Wenskhongl.”

Sắc mặt Ada Wenskhongl lập tức tái xanh, há miệng, nhú mày, lằm bằm nhỏ giọng: “Sao lại đột nhiên nhắc tới anh ấy?”

“Reger có liên quan đến một vụ án cũ mà chúng ta đang điều tra,” Vu Từ Thạc có thể chậm rãi giải thích cho cô, “Không biết anh ta có từng nhắc tới với cô cái tên ‘Gimson’ không?”

Khi chữ Gimson lọt vào tai, toàn thân Ada run rẩy, động tác quay đầu cứng đờ, “Các anh cũng muốn tìm Gimson?”

Cũng? Xem ra người đang truy tìm Gimson không chỉ có bọn họ, Vu Từ Thạc hí mắt, lạnh lùng mở miệng: “Còn ai nữa?”

“Tôi không biết nói như vậy anh có cảm thấy hoang đường không, nhưng trong lòng tôi rất rõ, cái chết của Reger không phải ngoài ý muốn.” Nhiệt độ dần bị rút khỏi người, gương mặt và đôi môi bình thường hồng nhuận của Ada trở nên tái nhợt, “Gimson là một sát thủ giống như u linh, vết chân của ông ta trải khắp thế giới, giá cả cũng cao dọa người. Reger luôn muốn bắt ông ta.”

“Cho nên lúc đó cô trăm phương ngàn kế muốn bắt Mũ Đen, là vì cô cảm thấy tôi là Gimson?” Vu Từ Thạc ần ần hiểu được tại sao Ada lại không cam lòng và hối hận sau mỗi lần thất thủ, “Cô cho rằng Gimson giết Reger?”

“Tôi từng nghiên cứu qua hồ sơ của anh, không thể không nói, vị trí bắn súng và thủ pháp gây án của anh, cùng Gimson quả thật rất giống.” Ada cho rằng Vu Tử Thạc và Gimson có điểm chung, chẳng hạn nói phạm là hiện trường hung án bọn họ xuất hiện, đều sẽ giống như đã trải qua một cuộc tẩy lễ thần chết, sẽ khiến người ta theo bản năng nảy sinh sợ hãi.

Nhưng kỳ quái là, cuộc điều tra của Reger đã chấm dứt mười bốn năm trước, nhưng hắn lại chết vào mười năm trước.

“Các anh có thể cảm thấy kỳ quái, tuyến thời gian có một chút chênh lệch.” Ada hiểu rõ hai người đàn ông trước mặt sẽ phát giác điểm đáng ngờ, gương mặt căng cứng của cô quay sang cửa sổ, ánh mắt cường hãn giống như muốn bắn xuyên rèm cửa màu trắng, “Thật ra Reger chưa từng từ bỏ truy tìm Gimson, chẳng qua mười bốn năm trước có người ra mặt cảnh cáo anh ấy, tiếp theo anh ấy đành chuyển sang điều tra ngầm.”

“Người đó có chức cao, tại New York có thể một tay che trời.” Người có năng lực cản trở người của phòng cảnh sát không nhiều, trong đầu Giang Hằng lập tức hiện ra một chuỗi tên người, tạm thời không thể xác định là ai, nhưng có thể từ câu nói của Ada hiểu thấu được, Reger âm thầm điều tra cuối cùng vẫn bị Gimson phát hiện, hắn chọn thời gian ra tay, để triệt để tiêu diệt mối họa ngầm Reger.

“Tôi nghĩ các anh đối với tên của người đó nhất định không xa lạ.” Không cam lòng chờ dài, Ada nắm chặt tay, nghiêng răng nói ra một cái tên: “Klein Minton.”

Klein Minton Cái tên này giống như tiếng sấm đột nhiên nổ ầm, vang vọng trong căn phòng. Giang Hằng và Vu Tử Thạc quay nhìn nhau, đồng thời nuốt nước bọt.

Năm đó người ngăn cản Reger Wens không điều tra Gimson chính là cục trưởng tổng cục cảnh sát Mỹ, ba năm trước hắn lấy lý do tuổi tác đã cao và vết thương cũ tái phát đề từ chức cục trưởng lui về tuyến hai, trở thành cảnh sát trưởng của US Marshal (sở cảnh sát tư pháp Mỹ).

“Cảm ơn tình báo của cô, Ada.” Nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng, nụ cười lại xuất hiện trên mặt Vu Tử Thạc, y nhẹ ôm Ada, “Nhưng tôi nghĩ Reger không phải do Gimson giết.”

“Ý của anh là?” Thấy được Ada không tán đồng cách nói của y, cô truy theo tội phạm mười năm, chính là vì muốn moi được sát thủ u linh Gimson này ra.

“Sẽ không có người nào hiểu Gimson bằng tôi, nếu ông ấy giết người, thì sẽ muốn chiêu cáo thiên hạ cho toàn thế giới đều biết người này là do ông ấy biết.” Gimson trong cuộc sống quả thật là người đàn ông thấp điệu, nhưng trên chuyện đoạt đi mạng người thì ông chưa từng ản giấu. Viên đạn màu bạc đặc biệt chính là chứng minh cho thân phận của ông, giống như trước kia mỗi khi Vu Tử Thạc thực hiện ủy thác đều sẽ đội một cái mũ đen.

Cho nên cái chết của Redger, chắc là ngoài ý muốn.

Giang Hằng đột nhiên kéo vai Vu Tử Thạc, đánh mắt với y, ra hiệu y đừng nói nữa. Vu Tử Thạc gật đầu đáp ứng, y hiểu dụng ý của Giang Hằng, chân tướng sự việc chỉ sợ sẽ mang tới đã kích rất lớn cho Ada, nhiều năm nay cô khổ tâm truy tìm, đến cuối cùng lại theo sai mục tiêu. Điều này đủ khiến cô chán nản một thời gian, bọn họ đã có được đáp án mình cần, không tất yếu đổ dầu vào lửa nữa.

“Đi thôi, chúng ta nên đi tìm ông ta nói chuyện.” Giang Hằng hạ thấp giọng, hiển nhiên hắn đang nói tới Klein Minton, nhẹ đẩy Vu Tử Thạc ra cửa, hắn đột nhiên quay lại nhìn Ada Wens không, “Cô Wens không, cô cần phải cho mình một kỳ nghỉ, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Về mặt cứng ngắt cộng thêm giọng nói thấp trầm, cực giống như ông chủ đang khuyên nhân viên cuồng công việc đi nghỉ phép. Ada không nhịn được cười một tiếng, “Biết rồi, quan trên.” Nhận rõ sự thật tuy khiến người ta chán nản, nhưng ngay khi thù hận tan biến thì tâm trạng dè dặt đã lâu cũng theo đó tan dần. “Khi Reger còn sống có tập hợp một số tình báo về Gimson, tôi đã giấu đi, tôi mai các anh có thể tới lấy.”

“Cảm ơn cô, thanh tra.” Nhẹ mím cười, khi Ada đang ngầy người vì nụ cười hiếm thấy của Giang Hằng, cửa đã được cài lại. Cô quay người, nhìn hai ly nước chưa được động tới trên bàn, cô che trán lắc đầu, cười khổ, “Thật là kẻ cản trở.”

“Không ngờ được chuột đồng lại tham gia vào.” Chuột đồng là biệt danh Vu Tử Thạc đặc cho Klein Minton. Vì Klein lùn, khi cười lên sẽ lộ ra hai cái răng cửa thật to. Tuy đã sớm cảm thấy chuột đồng là một kẻ cao thâm khó dò, nhưng Vu Tử Thạc chưa từng nghĩ tới bọn lại có vướng mắc trong quá khứ, điều này cũng giải thích tại sao chuột đồng biết tên y, và tại sao chuột đồng có thể dễ dàng tìm được Lam Phi tại Trung Quốc.

“Từ chuyện của Lam Phi có thể thấy, Klein chắc là một cao thủ nắm rõ lòng người.” Vì hiện tại là thời điểm đặc thù, Giang Hằng không né tránh cái tên Lam Phi, “Ông ta rất biết cách thuyết phục người khác nghe theo sự an bài của mình.”

Quả thật, Lam Phi không phải loại phụ nữ ý chí không kiên định, nhưng sự chuyển biến của cô quá đột ngột. Hiện tại nghĩ lại, nếu không phải có người ở sau lưng kích động, với sự thông minh của cô, chắc chắn sẽ không làm loại chuyện ngoặc ngoặc này.

Trong con mắt màu hổ phách tràn lên tia ám tối, nụ cười trên khóe môi Vu Tử Thạc dần biến lạnh, “Xem ra cần phải nói chuyện, cùng chuột đồng.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 46: Để Tôi Trị Thương Cho Anh.

Khi trở lại phòng máy của Giang Hằng, sắc trời đã tối, mặt trời vẫn chưa lặn hết, bầu trời vốn đầy ánh sáng vàng rực rỡ hiện tại đã phủ đầy mây đen, không được mấy phút, giọt mưa li ti bắt đầu buông xuống.

Hẹn gặp chuột đồng vào sáng hôm sau, chuột đồng nghiêm khắc nhắc nhở ông ta chỉ gặp một mình Vu Tử Thạc, nếu để ông ta ngủ thấy chút vị bất thường nào, thì ông ta sẽ lập tức biến mất khỏi cuộc hẹn.

“Tôi không cho rằng đây là chủ ý hay.” Nếu là trước kia, có lẽ Giang Hằng sẽ không lo lắng Vu Tử Thạc một mình đi gặp Klein Minton, nhưng vừa tiếng trước, Vu Tử Thạc và hẳn đều có nhận thức hoàn toàn mới về Klein Minton.

“Tôi không cho rằng hiện tại thích hợp bàn cái này.” Giữa bọn họ có rất nhiều vấn đề phải giải quyết, Vu Tử Thạc cho rằng vị trí của Klein có thể xếp ở sau, trên thực tế lúc này bọn họ rất cần một cuộc nói chuyện, bắt đầu từ khi Giang Hằng lấy ra bức hình viên đạn bạc, hai người đã không có sự câu thông nào đúng nghĩa.

Cho dù như thế, câu nói này phát ra xong Vu Tử Thạc không nói gì nữa, trong sự trầm mặc cơn mưa lớn dần, hạt mưa vỗ lên cửa sổ thủy tinh, phát ra âm thanh nặng nề.

Thời gian chậm rãi trôi qua, Giang Hằng đột nhiên bước gần một bước, “Hôm đó anh chắc cũng có ở hiện trường, tại sao không động thủ?”

“Vi... anh khiến tôi nhớ tới quá khứ của mình.” Cố làm vẻ mặt bình thản, nhưng giọng nói là khô khan, giống như ngày đó lại hiện lên trước mắt, Vu Tử Thạc nhắm mắt hít mạnh, rất nhanh lại mở ra, y nhủ mảy, “Tôi cảm thấy rất hổ thẹn, tuy tôi không hiểu tại sao tôi lại cảm thấy hổ thẹn.”

Biểu cảm phức tạp này rất ít khi xuất hiện trên mặt y, nhưng y không bối rối khi Giang Hằng thấy được mặt này, “Tôi biết cảm giác đó, anh cố hết sức nhưng chỉ có thể có được kết quả này.”

“Anh nói không sai, tôi từng cho rằng bản thân rất ưu tú, nhưng chuyện xảy ra hôm đó hoàn toàn thay đổi tôi.” Người nhà chết thảm trước mắt mình, từng cảnh tượng giống như ác mộng không thể xua tan, giống như đột nhiên rơi từ đỉnh núi xuống đáy cốc. Giang Hằng nắm vai Vu Tử Thạc, thẳng thắn nói ra tiếng lòng của mình, “Trong cuộc đời của tôi, chưa từng có thời khắc hoang mang như thế.”

Trước đây Vu Tử Thạc chưa từng nghĩ tới, xem ra Giang Hằng cũng có lúc cho rằng bản thân không thể làm gì, y cứ ngỡ hẳn chưa từng biết sợ hãi. Nhưng khi thời gian bốn năm vụt cái trôi qua, bọn họ đi vào cuộc sống của nhau, y hiểu được Giang Hằng không phải cứng cỏi hoàn toàn như bên ngoài, ít nhất trước mặt y không phải vậy.

“Thất bại cũng là cần thiết, nó và thành công đều có giá trị như nhau.”

Người nói ra câu này sớm nhất là Thomas Alva Edison, khi còn nhỏ ông bị chế nhạo, bị xem là kẻ điên, sau khi trưởng thành vì thất nghiệp mà không thể không sống cuộc sống lang thang, mọi người biết ông đã phát minh ra đèn điện, nhưng chỉ có ít người biết được __ Alva đại khái đã thử dùng hơn 6000 sợi nguyên liệu, mới tìm được vật thể phát sáng.

“Chỉ sau khi chúng ta biết tất cả phương pháp làm không tốt, thì mới biết được phương pháp làm tốt một chuyện là cái gì.” Vu Tử Thạc rất ít khi nói ra mấy lời như khuyên giải này, nhưng tựa hồ lại có ma lực đáng tôn sùng, câu nói phát ra từ miệng y lại khiến người ta cảm thấy phiền tình kỳ lạ.

“Vậy anh thì sao?” Lực độ ngón tay tăng mạnh, khiến chất vải phụ kiện trên người bị lồm xồm, có lẽ đây mới là điều Giang Hằng quan tâm nhất, hẳn chưa từng nghĩ tới Vu Tử Thạc có câu chuyện như vậy. “Anh chưa từng nhắc tới quá khứ của mình, tôi không hiểu, rốt cuộc là không tin tưởng, hay là anh đã quen với việc không để bất cứ ai tìm hiểu mình, đi vào cuộc sống của anh.”

Quảng thời gian mấy năm trước rời xa cuộc sống của người thường là điều cốt yếu nhất, nhưng Vu Tử Thạc lại luôn tránh né không bàn.

Lần này đổi sang Vu Tử Thạc trầm mặc, y hiểu rõ hành động của mình khiến Giang Hằng bất mãn, nhưng chuyện thế này, đổi lại là bất cứ ai cũng rất khó mở miệng.

“Tôi biết anh đang thử thay đổi, thật ra anh rất lương thiện, đừng cảm lại rất có sự đồng tình và cảm giác chính nghĩa. Nhưng anh không muốn để người khác phát hiện __” Bên ngoài nổi gió, mưa bay lạt phật trong gió, tiếng vang chạm đất giống như giọng nói trầm nặng của Giang Hằng, “Anh sợ bị người ta hiểu thấu, tại sao?”

“Vi tôi từng là số hiệu bị hư, đã bị tổn hại thì rất khó phục hồi, anh hiểu rõ điểm này không phải sao? Tôi không phải không có một khía cạnh tồi tệ, Giang Hằng!” Vu Tử Thạc nghiêng răng, nắm cổ tay Giang Hằng, “Hiểu rõ toàn bộ rồi thì thế nào? Không ai có thể cứu được tôi!”

“Đó là sự ngộ nhận của anh.” Vuốt tóc sau đầu sát thủ, Giang Hằng rũ mắt nhìn y, con mắt màu lam càng thêm thâm sâu, giống như đáy giếng có thể hút người ta vào. “Anh là người, người và số hiệu không giống nhau, con người có thể thay đổi.”

“Chúng ta đều đã trải qua thương tích nghiêm trọng, nhưng tôi cho rằng tôi có thể trị khỏi cho anh.” Lần này không có tức giận, Giang Hằng nói ra suy nghĩ thật sự của mình, hẳn nắm tay Vu Tử Thạc đặt trước ngực: “Ngược lại, tôi cũng cần anh trị liệu cho tôi.”

Ngôn ngữ từ đáy lòng đã lâu không gặp giảm bớt khoảng cách giữa tim và tim, ánh mắt đối nhìn lẫn nhau cùng giao làm một, cọ sát đụng chạm tóe lên tia lửa nóng.

“Tôi hoàn toàn đồng ý suy nghĩ để tiếp nhận điều kiện này.” Vu Từ Thạc cười nhẹ, xoay xoay trông mắt, trong đáy mắt nổi lên tia nguy hiểm, “Chẳng qua hiện tại nên nói cho tôi trước, anh muốn đi tắm hay đến phòng ngủ?”

“Tại chỗ này?” Cảm thấy cánh tay trên vai đột nhiên nắm chặt, một sức mạnh to lớn đẩy Vu Từ Thạc lên sô pha cạnh đó. Thân thể Giang Hằng phủ lên, siết chặt đôi phương vào vòng tay, cắn lên cổ y, “Hiện tại tôi một giây cũng không muốn nhin.”

Đầu lưỡi tìm tòi, chốc chốc trêu chọc lại hấp duyên, thương thức vị đạo đã lâu không gặp trên người đối phương, miệng lưu lại vết tích đậm nhạt bất đồng trên làn da.

Hơi thở đầy kích thích tố phái nam khuếch tán trong không khí, Giang Hằng vui đầu hôn phần bụng Vu Từ Thạc, động tác tháo thất lưng rồi kéo cả quần dài và quần lót diễn ra nhanh chóng. Vu Từ Thạc không thể khắc chế hừ nhẹ một tiếng, nắm chặt tay Giang Hằng, “Ha... gấp vậy sao?”

“Hừ... anh không gấp?” Phản ứng trong dự liệu khiến khoe môi Giang Hằng lộ ra nụ cười thâm sâu, tay hắn như có như không ấn lên vị trí mẫn cảm nào đó. Đột nhiên, một cùi chỏ huých thẳng tới mặt khiến hắn né tránh không kịp, thoáng chốc tình hình xoay chuyển, Vu Từ Thạc đảo người đè Giang Hằng xuống, cùi hôn lên cằm đối phương, đầu lưỡi từ liếm hầu kết chuyển sang khẳng cản: “Ai nói tôi không gấp?”

Cảm thụ hầu kết của Giang Hằng run rẩy theo nhịp, hơi thở của Vu Từ Thạc trở nên gấp rút, làn khí nóng bức phả lên tai Giang Hằng, “Muốn tôi sao?”

Sát thủ rất ít khi hỏi như vậy, trên một ý nghĩa nào đó đây đại biểu cho việc mất khống chế cảm xúc. Giang Hằng đột nhiên nâng đầu gối, đối phương nghiêng người né tránh, hắn lập tức lại chiếm thượng phong, áp lên người Vu Từ Thạc, khiến bộ vị sớm đã thay đổi hình dạng của họ tiếp giáp chặt chẽ, mà sát lẫn nhau, giọng nói thấp trầm nhiễm hơi tình dục vang lên bên tai sát thủ: “Muốn...”

“Muốn biết xem sao anh có thể dung túng bản thân một mình gánh chịu tất cả, tôi từng nói chưa, sau lưng anh còn có tôi. Trợ thủ tiện lợi như vậy nhưng anh lại không biết cách sử dụng, tôi nên nói anh quá tự tin hay quá ngu xuẩn?” Nghiến răng bỏ sung, Giang Hằng không phát hiện lời nói trách cứ của mình trong bất tri bất giác đã phát triển thành câu hỏi theo cách giả giả. Lòng bàn tay cảm thụ da thịt căng cứng của đối phương, tràn đầy cảm xúc dẻo dai, xúc cảm trơn nhẵn giống hệt trong ký ức.

Dưới tình huống này Giang Hằng không thể giữ bình tĩnh và lý trí nữa, hắn siết chặt tay, cảm xúc bất mãn thoáng chốc trào ra, giống như cơn mưa to ngoài cửa sổ: “Từ Thạc, tôi so với bất cứ ai cũng không thể chịu nổi việc mất đi anh. Một giây cũng không thể chịu đựng.”

Chịu đựng cảm giác đau đớn khi dị vật tiến vào cơ thể, Vu Từ Thạc nhũ mảy nắm chặt tay Giang Hằng. Cho dù bọn họ làm qua rất nhiều lần, nhưng dạo đầu vẫn khiến người ta khó thể thích ứng, đương nhiên, sau đó thì tất cả sẽ trở nên rất tốt. “Tôi không phải không tin tưởng anh, tôi chỉ là...”

“Không biết làm sao mở miệng.” Ý thức được vấn đề lại chuyển lên mặt tín nhiệm, Vu Từ Thạc hiểu tại sao Giang Hằng tức giận như vậy, xoay quanh vấn đề này, bọn họ đã tranh chấp rất nhiều lần.

Cảm giác mất rồi có lại khiến dục vọng trở nên càng mãnh liệt hơn, động tác của Giang Hằng trên người y giống như cuồng phong bạo vũ, nhiệt độ dâng cao không hạ cuốn cả hai vào lốc xoáy.

“Không biết làm sao mở miệng? Nói câu ‘tôi có chuyện muốn nói với anh’ đối với anh là khó tới vậy sao?” Lạnh lùng chế nhạo, trong tiếng thở dốc và rên rỉ của đối phương, phản ứng bản năng của phái mạnh khiến tốc độ trùng kích của hắn càng thêm lợi hại.

“Được rồi, tôi xin lỗi.” Hiện tại y không muốn tranh cãi, cổ họng giống như bị châm lửa, mỗi một hơi thở đều mang tới nhiệt độ nóng rát. Vu Từ Thạc cười nhẹ, tay vòng lên cổ Giang Hằng, vuốt tóc hắn. “Tôi thừa nhận, tôi không muốn để anh biết quá khứ của tôi, là vì tôi lo lắng anh phát hiện tôi nguyên lai là người như vậy.”

“Một quái vật từ tuổi ấu thơ đã tràn đầy thù hận, thì sát thành tính.” Nụ cười trên miệng dần biến lạnh, Vu Từ Thạc cắn lên vai Giang Hằng, hạ thấp giọng mang theo chút khàn, “Tôi không muốn khiến anh thất vọng! Anh hiểu không?!”

“Có quan hệ gì chứ?” Nâng cao giọng chất vấn, giọng nói của Giang Hằng cũng trở nên thô khàn. “Quá khứ tôi tệ thì sao? Chúng ta đều có quá khứ, nhưng dù sao nó chỉ là quá khứ!”

Tốc độ động tác và giọng nói cùng chậm lại, Giang Hằng tiến sát mặt Vu Từ Thạc, kề môi gần trong gang tấc: “Anh chính là anh, anh là Vu Từ Thạc, là người yêu của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 47: ‘Kết Cục Tốt Nhất’

Bất cứ câu nói nào được Giang Hằng dùng giọng nói thấp trầm nóng bỏng này nói ra cũng đều trở nên rất phiền tình, Vu Từ Thạc cong miệng lắc đầu, “Sao anh có thể như thế?” Trần dán sát vào lồng ngực của Giang Hằng, có thể cảm thụ được nhịp tim của đối phương, thân thể căng cứng đã hoàn toàn

thả lỏng, khoái cảm khiến người vui sướng từng đợt từng đợt ập tới, “Enya nói rất đúng, tôi trúng độc rồi, là độc anh hạ vào tôi.”

“Vậy rất tốt, nói thử xem anh đã nghiện rồi sao?” Cười thấp một tiếng, Giang Hằng kéo đầu Vu Từ Thạc lại, ôm y thật mạnh.

“Anh đang nói là y vào thuốc, đừng gom lại mà bàn, tôi còn chưa tới mức độ đó...” Y bắt đầu phản bác, động tác đột nhiên xuyên sâu vào ngắt đứt lời muốn nói của y, Vu Từ Thạc giống như báo thù cắn một cái vào ngực Giang Hằng.

Tư duy cuồng loạn còn chưa bình ổn, huyết dịch sôi sục dâng lên đầu, kêu gào như muốn xé nát lý trí.

“Vu Từ Thạc...” Giọng nói thâm tình, hòa làm một thể với cơn mưa tối âm âm bên ngoài. Giang Hằng ôm người này thật chặt, giống như không giam cầm y như vậy, thì bất cứ lúc nào y cũng có thể chạy thoát. Xung động quấy nhiễu đầu óc, nhiệt ái cuồng liệt như ngọn lửa, dâng trào đầy mắt, bùng bùng thiêu đốt. “Tôi sẽ không buông tay để anh đi nữa, cả đời này anh đừng mơ thoát khỏi tôi!”

Sẽ không buông tay, câu này từ khi bọn họ quen biết tới nay, Giang Hằng không chỉ từng nói qua một lần. Nhưng không nhiệt liệt lại mù quáng như hiện tại, khiến người nghe không nhận được cảm thấy hưng phấn tới toàn thân phát run.

Thế giới giống như đột nhiên chìm vào một mảng trầm tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập thình thịch, cùng tiếng huyết dịch dâng trào. Chiếc đồng hồ kiểu cũ treo trên tường, kim chỉ phút không ngừng di động...

Mây đen tan đi, bầu trời lại trong xanh, ánh sao lấp lánh, trăng lặn mặt trời lên, ánh sáng màu vàng chiếu rọi trên da thịt xích lửa.

Một đêm không mộng, sát thủ ngồi dậy, lười biếng đuổi người, ngáp một cái. Cửa phòng ngủ đang mở, từ vị trí của y có thể thấy được phòng khách một mảng phê tích do tối qua, bắt đầu chỉ là sơ pha, bắt tri bắt giác liên phát triển lên giường, bọn họ trao đổi mấy vòng, hai người cuối cùng đều kiệt quệ cạn sức, tới mức ngủ lúc nào, cụ thể làm bao nhiêu lần cũng không nhớ rõ.

“Sớm” Giang Hằng xoay người ôm Vu Từ Thạc, cánh tay đi thẳng lên trên, “Cà phê?”

“Tôi rất muốn, nhưng không kịp.” Y và chuột đồng đã hẹn giờ. Mái tóc rối loạn bị vuốt ra sau đầu, Vu Từ Thạc cúi đầu hôn môi Giang Hằng, “Mấy ngày nay không có số hiệu mới sao?”

Không bỏ qua nụ hôn đơn giản này, Giang Hằng tiếp tục kéo dài thật sâu. Cánh tay buông ra mò tới di động dưới gối, hần mò hộp thư, “Đáng tiếc, cuộc sống bình ổn luôn luôn ngăn ngại.”

“Vây chúc anh may mắn.” Ngần ngủi trong nửa phút, Vu Từ Thạc đã mặc xong sơ mi và quần âu, cầm áo khoác đi tới trước giường, hôn lên trán Giang Hằng. Y đột nhiên cười lên, lộ ra hàm răng trắng, ánh sáng rọi vào khiến người ta không khỏi nảy sinh hảo cảm với gương mặt tươi cười này. “Khi cần thiết thì nhớ tìm Ford giúp đỡ.”

Sát thủ cười dãn dò hần, Giang Hằng không nhớ trước kia Vu Từ Thạc lại thích ‘lái nhái’ như vậy, bất luận thế nào, sự trao đổi giữa họ nhiều lên là chuyện tốt, hơi nhường môi cười, hần hôn nhẹ lên môi đối phương, “Tôi biết rồi, còn có nữ thanh tra nữa.”

Công viên sáng sớm không có nhiều người, thỉnh thoảng có người đang tập thể dục chạy ngang. Đám cỏ đang kiểm ăn gần đó bị tiếng bước chân xua đi, vạt một cái toàn bộ đều bay lên, để rụng vài cọng lông trắng.

“Ồ, đã lâu không gặp, Vu Từ Thạc.” Chuột đồng bị thọt, khắp khiêng đi tới chỗ sát thủ. Chuột đồng là người vô cùng thấp điệu, đứng trong đám người nhất định sẽ không bắt mắt, nhưng người từng tiếp xúc với ánh mắt ông ta, nếu thông minh một chút sẽ hiểu, ông ta không phải là người đàn ông đơn giản.

“Klein Minton, tôi muốn cùng ông nói chuyện về Gimson.” Đi thẳng vào vấn đề, Vu Từ Thạc cho rằng ở trước mặt chuột đồng bất cứ hành động giả trang khách sáo nào cũng không cần thiết, vì, đều vô dụng. Khi nghe tới cái tên Gimson về mặt của chuột đồng là âm trầm, không giống cảm giác nhanh chóng biến hóa âm trầm gian xảo của ông ta lúc thường, ông ta thậm chí quay đầu lại xác nhận ánh mắt Vu Từ Thạc, “Cậu muốn biết cái gì?”

“Tôi muốn biết hiện tại ông ấy đang ở đâu.” Con mắt màu hổ phách cao quý lộ ra sát khí âm lạnh, nó là ánh mắt của thần chết.

“Tại sao cậu cảm thấy tôi sẽ biết?” Câu hỏi ngược thông minh, chuột đồng không nói ông ta biết chỗ ở của Gimson, cũng không nói ông ta không biết.

“Vì ông đề ý ông ấy.” Vu Từ Thạc rất rõ ràng, chuột đồng là cảnh sát không đề ý chuyện vượt giới hạn, nhưng hần nhất định sẽ mượn tay người khác làm sạch sẽ mọi chuyện. Đích thân ra mặt cảnh cáo Reger Wenskhong đã nói rõ sức nặng của Gimson trong lòng ông ta, ông ta không muốn để nhiều người biết tới sự tồn tại của Gimson, “Ông luôn bảo vệ Gimson, cho dù tôi không biết tại sao ông muốn làm vậy.”

“Đưa pin điện thoại cho tôi.” Chuột đồng không muốn cuộc nói chuyện tiếp theo bị người thứ ba biết được, tiếp đó hần thấy Vu Từ Thạc rút hai tay khỏi túi, một tay là pin, một tay là điện thoại, y đã đoán được ông ta sẽ đưa ra yêu cầu này.

“Gimson đã từng nói qua cậu là tiểu quỷ thông minh nhất ông ấy từng gặp!” Chuột đồng không nhận được cười ha ha, rất nhanh lại thu đi nụ cười, “Tôi có thể kể cho cậu nghe một câu chuyện.”

Gió nhẹ thổi, đám mây trên trời thay đổi hình dạng, chuột đồng đưa mắt nhìn phương xa, “Trước kia có năm người đàn ông, không, là năm cậu bé trai, chúng cùng trưởng thành, ôm những lý tưởng bất đồng. Cha mẹ của đứa bé trai đầu tiên đã mất trong cuộc khủng bố tập kích, nó phát thệ sẽ khiến những kẻ đó phải trả giá, nó cẩn thận che giấu dã tâm của mình, mở rộng thế lực, cuối cùng cũng có thể bước ra phòng làm việc ở Nhà Trắng.”

“Ông là nói Leon.” Leon Panetta trước kia từng tổng tham mưu trưởng tại Nhà Trắng, năm 09 Obama đã đề cử ông làm giám đốc cơ quan tình báo, điều khiến người ta không thể tin là, Leon trước đó chưa từng có kinh nghiệm đảm nhận chức trách nào trong cơ quan tình báo. Lời của chuột đồng chứng minh những đánh giá này là sai, Leon không phải không có kinh nghiệm, chỉ là không ai phát giác được dã tâm của ông ta.

“Nói chuyện với cậu thật sự là không thể thả lỏng chút nào.” Chỉ qua vài câu nói đã đoán được đối tượng ông đang tường thuật là ai, chuột đồng biết tiếp theo ông càng cần phải cẩn thận, “Đứa bé trai thứ hai có lẽ là may mắn nhất, nó có gia đình hoàn chỉnh, và một người vợ ưu tú. Sau sự kiện 911 nó quyết định căn cứ theo tình báo hiện có dựng lên một hệ thống trí năng có thể dự báo được khủng bố tập kích, cũng chính là thứ mà các cậu hiện tại sử dụng.”

“George Foreman.” Vu Từ Thạc vuốt cằm, khoe môi nhếch lên nụ cười gian xảo lại âm trầm, “Tôi sớm đã cảm thấy hệ thống này không đơn giản như thế.”

Nếu không có quyền hạn của NSA (Cơ quan an ninh quốc gia Hoa Kỳ), muốn công khai lấy được tin tức tình báo của công dân chỉ sợ còn khó hơn lên trời. Phó cục trưởng George Foreman lại là người phụ trách an ninh mạng, các cơ quan truyền thông và các cơ quan bảo vệ cơ sở hạ tầng, người có thể cung cấp tình báo và tư liệu đủ để nghiên cứu tạo dựng hệ thống, trừ ông ta ra còn có ai?

“Đứa bé trai thứ ba thì vào FBI.” Giống như phát giác được bất luận miêu tả thế nào cũng bị đối phương bắt được đầu mối, chuột đồng dứt khoát nói thẳng, “Đứa bé thứ tư là tôi, vì người nhà bị sát thủ liên hoàn vượt ngục giết hại, tôi quyết định trở thành một cảnh sát tư pháp, bắt những kẻ đáng chết này.”

Con mắt màu ám trầm, chuột đồng cười lạnh, “Còn một đứa bé trai nữa, nó và bốn đứa kia không giống nhau.”

“Nó trở thành kẻ phạm tội.” Bầu không khí xung quanh dường như đột nhiên ngưng lại, Vu Từ Thạc hí hóp mắt nhìn chuột đồng, “Nó thay các ông giết người.”

“Cậu không thể tưởng tượng được Gimson đã trải qua những gì, mới đầu chúng tôi chỉ cảm thấy ông ấy rất trầm mặc, là một người không giỏi nói chuyện giao thiệp.”

Tuy tránh né không hỏi, nhưng Vu Từ Thạc biết chuột đồng đánh giá không sai, đây chính là Gimson mà y quen biết, giống như biết rõ trầm mặc lặng lẽ mới là quy tắc sinh tồn lớn nhất, Gimson rất ít khi mở miệng nói chuyện.

“Cậu biết không, vị trí của bốn chúng tôi, chúng tôi đại diện cho pháp luật và trật tự. Gimson lại chỉ thích giết người, đoạt đi tính mạng của người khác mang tới khoái cảm cho ông ấy.” Ánh mắt chuột đồng càng tối đi, ánh mắt sâu thẳm nhìn về phương xa, cuối cùng tựa hồ phẳng lặng, “Gimson không phải sợ ngôn ngữ sẽ mang tới nguy hiểm cho ông ấy, ông ấy căn bản không cần.”

Sự trầm mặc của Gimson là vì ông ấy cảm thấy giao lưu ngôn ngữ là không cần thiết, có thể kích động cảm xúc của ông chỉ có tử vong, giết người là chuyện duy nhất có thể khiến ông thỏa mãn.

Mà hiện tại Vu Từ Thạc đã hiểu, tại sao Gimson có thể trở thành một sát thủ u linh đến vô ảnh đi vô tung, sau lưng ông ấy, có bốn người giúp ông ấy dọn sạch tất cả. Sở dĩ Giang Hằng tìm không được Gimson, là vì trong tư liệu ban đầu mà NSA cung cấp, căn bản không bao gồm tin tức của Gimson.

Cho nên hệ thống đã bỏ qua chi tiết bị xóa bỏ này, đầu mối chuyển lên người Vu Từ Thạc, liệt ra số bảo hiểm xã hội của y.

“Nếu Gimson đã có tác dụng như thế, tại sao các người phải giả tạo cái chết của ông ấy?” Y hỏi thẳng, tiếp theo liền có được câu trả lời của chuột đồng, “Ông ấy bành trướng rồi.”

Bất cứ ai cũng không khó lý giải, một sát thủ đỉnh cao lại có tự đại càng lúc càng lớn là vô cùng ngu hiểm, chuột đồng nhắm mắt như luyện tiếu thờ dài: “Khi chúng tôi phát hiện ông ấy bắt đầu không chịu không chế, liên tục làm ra những hành động vượt mức, bức bách chúng tôi không thể không liên tục vượt giới hạn để giúp đỡ ông ấy, tôi liền biết Gimson nên nghỉ hưu rồi.”

Câu nói mang theo cảm xúc phức tạp phiêu tán trong gió, chuột đồng mở mắt quay sang nhìn y, “Đây đã là kết cục tốt nhất rồi.”

Sát thủ mất khống chế chỉ có một kết cục, Gimson bước đi trong bóng tối đã quá lâu rồi, vì để không bị tử vong nuốt chửng, ông nhất định phải giết càng nhiều người, giết con mồi càng mạnh mẽ để bù đắp vào lỗ hổng trong lòng.

Đây cũng chính là chuyện bốn năm trước Vu Từ Thạc đã làm.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 48: Ngọn Lửa.

Hôm nay chỉ sợ là ngày có nhiệt độ cao nhất từ khi vào hạ tại New York, máy điều hòa hoạt động tạo ra tiếng u u, Giang Hằng bụng lỳ hồng trà lên uống, ấn chuột vào nút in, một bức hình màu bắt đầu được in ra.

Robbie Gaynor, đàn ông da trắng, 32 tuổi, thuộc FDNY (Cục phòng cháy chữa cháy New York), hẳn là một nhân viên phòng cháy chữa cháy, đội trưởng tiểu đội chữa cháy thứ 4.

Đứng lên mở cửa tủ quần áo, Giang Hằng chọn một chiếc cà vạt màu vàng, vừa thắt vừa đi ra cửa. Khi mang giày da xong, hẳn cũng đã hoàn thành ‘công việc’ trên tay, một nút thắt xinh đẹp.

Nhân viên phòng cháy chữa cháy là một nghề nguy hiểm, cho dù không bị bất cứ ai nhắm vào, nhưng bất cứ lúc nào cũng có thể táng mạng trong biển lửa.

Khởi động xe, đích đến không cần nghi ngờ chính là cục phòng cháy chữa cháy New York, nơi này mỗi ngày đều có không ít người được cứu thoát hiểm đi tới cảm tạ. Giang Hằng quyết định đi gặp Robbie Gaynor trước, thời gian nghỉ ngơi của nhân viên phòng cháy chữa cháy không hề cố định, tới nhà gặp gỡ thì khả năng không lớn.

Đền đường phía trước chuyển màu, Giang Hằng dừng lại trước vạch trắng, chỉ nghe sau lưng đột nhiên vang lên tiếng còi ưu tiên. Hẳn nhường mảy, trong kính chiếu hậu là một chiếc xe chữa cháy màu đỏ.

Thời điểm này xe trên đường không nhiều, các chủ xe gần đó nghe thấy tiếng còi ưu tiên liền tấp vào lề nhường đường, để xe của đội phòng cháy chữa cháy có thể thông qua dễ dàng.

Đèn ưu tiên nhấp nháy, tiếng còi tín hiệu vang tận tầng mây biến mất khi chiếc xe rẽ vào ngã khác, ngay khi nó lướt qua, Giang Hằng nhìn thấy chữ số trên cửa buồng lái, SQUAD-4 __ tiểu đội Robbie Gaynor. Thông qua cửa sổ to lớn trong suốt, có thể thấy gương mặt cường hãn của người đàn ông tóc ngắn trên ghế, đó chính là Robbie Gaynor.

Đèn đỏ còn chưa kết thúc, Giang Hằng đạp mạnh chân ga theo sát sau xe cứu hỏa. Hệ thống của hẳn chưa từng sai sót, nếu nói Gaynor sẽ gặp nguy hiểm, vậy nhất định là do con người tạo thành, không có thủ đoạn nào có hiệu quả bằng việc nhờ ngọn lửa để tiến hành mưu sát.

Hiện trường hỏa hoạn, một tòa nhà 8 tầng, nguyên nhân tạm thời chưa xác định, ngọn lửa bùng bùng từ tầng năm kéo dài lên, hiện tại đã nuốt chửng tầng sáu.

“Đi tìm quản lý, tôi muốn biết số người ở trong đó.” Đây là tiếng nói của Robbie Gaynor, Giang Hằng dùng máy tính xâm nhập vào đường liên lạc của họ.

“Đội trưởng Gaynor, người bị thương ở đây quá nhiều, chúng ta cần thỉnh cầu chi viện.” Người nói chắc là người của tổ cấp cứu. Robbie Gaynor trong kính viễn vọng gạt đầu, đội mũ an toàn lên, “Xe cấp cứu đang trên đường tới đây, nâng thang mây lên, để Kevin và Jerry lên tầng đỉnh xả khói. Heather, Murray, Charles, kiểm tra xem có người bị kẹt trong các tầng nhà không, cẩn thận dính lửa.”

Hiện trường hỏa hoạn hỗn loạn, Robbie Gaynor vẫn bình tĩnh tuân tự truyền đạt mệnh lệnh, sau đó hẳn nhìn người phụ nữ bên cạnh, “Kelly, người bị thương được cứu ra toàn bộ do cô phụ trách, có thể đảm nhận chứ?”

“Không vấn đề gì, đội trưởng!” Kelly lớn tiếng đáp.

Robbie Gaynor gạt đầu, xoay người lao vào ngọn lửa, thân thể cứng cỏi lập tức bị ngọn lửa bao trùm.

Cửa sổ đóng chặt ở tầng dưới trào ra làn khói, tình trạng của tầng năm và tầng sáu càng lúc càng tệ, ngọn lửa đỏ rực đang bùng bùng hung tợn, phối hợp với nhiệt độ không ngừng tăng cao bên ngoài, nhiệt độ này có thể khiến quần áo hoàn toàn bị thâm ướt.

“Đang chết! Heather! Cậu đang làm gì?!” Là Gaynor, giọng nói trong ống nghe vẫn đang tiếp tục, lúc này, tiếng nổ bỗng nhiên vang lên __ Giang Hằng vận âm lượng lớn nhất, vẫn không nghe thấy có người tiếng, có lẽ là vì lửa lớn và nhiệt độ cao dẫn tới một vài thứ bị nổ, cũng làm hồng luôn tai nghe.

Mở cửa xe, Giang Hằng đã đổi lên y phục của nhân viên chữa cháy, hẳn luôn phòng hồ chu đáo. Nửa phút trước khi lao vào tòa nhà, có người ở sau lưng hẳn la lớn: “Này, anh là người của tiểu đội nào? Ở đây rất nguy hiểm!”

Giang Hằng không để ý, lao thẳng vào ngọn lửa. Làn khói dày đặc nuốt chửng bóng lưng to lớn của hẳn, thuận theo cầu thang chạy lên lầu bốn, hẳn đi vào hành lang liền phát hiện Gaynor ngã dưới đất. Theo lý mà nói nếu thời gian nhân viên chữa cháy ngã xuống đất không đứng dậy quá 18 giây thì máy cảnh báo an toàn sẽ vang lên, thông báo cho những đội viên khác cộng sự bị thương hoặc bị vây khốn đang ở đâu, đó là hy vọng được cứu sống lớn nhất trong ngọn lửa của nhân viên chữa cháy.

Nhưng hiện tại, máy cảnh báo trước ngực Gaynor đã không thấy nữa. Đồng dạng, mặt nạ phòng khói cũng bị lấy đi, rất rõ ràng, đây là việc làm cố ý, có người muốn hại chết hẳn. Có lẽ là Heather.

Hít vào lượng khói quá lớn khiến Gaynor tạm thời chìm vào trạng thái hôn mê. Giang Hằng bước tới ngồi xổm xuống cạnh Gaynor, tháo mặt nạ phòng khói của mình xuống phủ lên mặt Gaynor, tiếp theo lắc lắc người đối phương, “ Tỉnh lại.”

Trần nhà trên đỉnh đang bốc cháy, thanh gỗ mang theo ngọn lửa sắp rơi xuống, ngón tay Gaynor động đậy, tiếp theo mở mắt ra, “Anh không phải người của chúng tôi.”

“Năng lực suy nghĩ bình thường, có thể đi chứ?” Giang Hằng kéo Gaynor dậy, ngọn lửa mãnh liệt sắp nuốt chửng nơi này, trần nhà bên trên cuối cùng không chống đỡ nổi nữa, thanh gỗ cháy rừng rực rơi thẳng xuống.

“Chỗ này không an toàn, chúng ta cần đi lên trên.” Trải qua vô số trận lửa lớn, Gaynor không tới mức bị dọa, đẩy vai Giang Hằng, ra hiệu hắn theo sau mình.

Cho dù tin tưởng một người xa lạ không phải là sở trường của Giang Hằng, nhưng tình hình quá gấp, hắn vẫn không định kiến nghị gì với tính chuyên nghiệp của Gaynor. Đi theo sau lưng Gaynor đi xuyên cầu thang đang cháy. “Là Heather?”

“Không thể trách Heather, anh ta vui đầu khổ nhọc mười sáu năm, hiện tại muốn vị trí đội trưởng.” Giống như điều này rất đương nhiên, Gaynor không biểu hiện ra vẻ tức giận nào, trong lúc những trụ gỗ thỉnh thoảng rơi xuống, bọn họ lên tới lầu tám.

“Anh là một lãnh đạo không tồi, người có lòng dạ hẹp hòi không thích hợp làm nghề này, tình cảm cá nhân của họ sớm muộn cũng ảnh hưởng tới công việc.” Lạnh lùng bình luận, Giang Hằng nhìn cầu thang gỗ đi lên tầng đỉnh bị ngọn lửa đốt cháy thành hai đoạn.

“Tôi biết, nhưng Heather quả thật rất ưu tú, anh ta nên có cơ hội thứ hai.” Gaynor chỉ nói thế, ánh mắt đảo qua bốn phía, bên cạnh là bàn ghế bị ngã.

Giang Hằng cũng phát hiện nơi Gaynor chú ý, hai người gần như hành động cùng lúc, dựng bàn sách lên, gác ghế lên bàn, cho dù như thế, lối đi vẫn còn cách một khoảng.

“Tôi diu anh lên.” Hai người cùng lên tiếng, trong lúc trầm mặc có thể nghe thấy tiếng ngọn lửa xé nát không khí, Gaynor chú ý thấy sự biến hóa của khí lưu. “Đừng tranh cãi với tôi, tôi là nhân viên chữa cháy, tôi đang làm công việc của mình.” Hắn leo lên ghế, đưa tay cho Giang Hằng, “Nhanh! Sắp có lũ lửa rồi!”

Lũ lửa là thứ rất đáng sợ, vì ngọn lửa ban đầu nổi lên trong tòa kiến trúc, những vật thể dễ cháy trong không gian phong kín vì không cung cấp đủ đường khí mà chưa hoàn toàn cháy, sản sinh ra lượng lớn CO hoặc những chất dễ cháy khác, cùng tụ lại gần trần nhà, sau khi có không khí mới bổ sung vào, khí thể dễ cháy sẽ trộn lẫn với đường khí, dẫn đến vụ nổ khí thể diện tích rộng.

Cũng chính là nói, lối ra một khi bị mở, nơi này lập tức sẽ bị ngọn lửa nuốt chửng, không lưu lại bất cứ vật gì.

Không có thời gian tranh luận, Giang Hằng lùi lại vài bước lấy sức chạy, lao tới nắm lấy tay Gaynor, Gaynor kéo mạnh, Giang Hằng nhảy bật lên, giữ đường mép lối ra, đánh mạnh, lật tấm trần nhà.

Gaynor vừa đứng vững, thì thấy tay Giang Hằng vươn ra trước mắt: “Lên đi, đừng bức tôi xuống dưới lần nữa.”

Nhếch môi cười, Gaynor nắm chặt cánh tay Giang Hằng dùng sức nhảy lên, chiếc ghế run run muốn ngã không gánh nổi sức bật hai lần, gãy nát ngã xuống đất.

Hiệu quả không lý tưởng như trong dự định, nửa thân dưới của Gaynor còn đang ở giữa không, Giang Hằng nghiêng rằng muốn kéo hắn lên.

Trước mắt là gương mặt ướt đầm mồ hôi của Gaynor, hắn tháo mặt nạ xuống, trong mắt lộ ra khá nhiều nghi hoặc: “Anh bạn, tôi không biết tại sao anh làm như thế.”

“Vậy tại sao anh cứu những người kia?” Giang Hằng ần ần nhìn ra được suy nghĩ muốn từ bỏ của Gaynor, lập tức nắm tay chặt hơn, “Nếu nói cứu bọn họ là chức trách của anh, thì cứu anh là công việc của tôi.”

“Anh bảo vệ bọn họ, mà sau lưng anh cũng cần có người bảo vệ.” Cố hết sức toàn thân kéo Gaynor lên, Giang Hằng nghiêng rằng hô lớn: “Cho nên sống sót cho tôi!”

Tiếng gầm trầm nặng giống như đá lớn rơi xuống, Gaynor kêu lớn một tiếng nắm tay Giang Hằng, dùng sức leo lên, ngay khi cả người đã thoát khỏi ống dẫn, khí lưu gấp rút liền bị hút vào ống dẫn.

“Nằm xuống!” Gaynor đè Giang Hằng xuống, đồng thời, ngọn lửa hùng hục xông lên trần nhà, một cục lửa đỏ lan rộng trên trần nhà.

“Đội trưởng! Bên này!” Phía tây bắc có tiếng người truyền tới, là thang mây.

Mặt sàn dưới chân kịch liệt rung động, Giang Hằng kéo Gaynor chạy về phía thang mây, tình hình của hắn không tốt lắm, ngọn lửa nhiệt độ cao đã làm lưng hắn bị thương. Ngay khi bọn họ leo lên thang mây, tầng đỉnh hoàn toàn đổ sụp.

Xuống tới mặt đất, Gaynor lập tức được đưa lên xe cấp cứu, Giang Hằng đứng đó nhìn chiếc xe hú còi đi xa, xoay người nhìn những đội viên cứu hỏa còn đang ở đó, bọn họ sớm đang buồn bực không biết người đàn ông này từ đâu chui ra, có người đi tới hỏi thăm: “Cảm ơn anh đã cứu đội trưởng của chúng tôi, xin hỏi anh là?”

Giang Hằng không trả lời, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người, lạnh lùng hỏi: “Ai là Heather?”

“Là tôi, anh là ai hả?” Heather nhàn nhã ôm tay, giống như chưa có chuyện gì xảy ra. Giây tiếp theo, hắn đã bị một quyền cứng như sắt nhanh chóng đánh ngã xuống đất.

“Ngẫm lại cho kỹ mình đã làm gì.” Giọng nói lạnh buốt, trên mặt Giang Hằng vẫn còn lại khói tro vừa rồi, tức giận bùng bùng trong mắt, ánh mắt sắc bén giống như có thể đâm xuyên Heather mấy trăm lần, “Một đám này là vì Robbie Gaynor.”

Mặt trời nóng cháy giảm bớt số lượng khách viếng thăm công viên, Vu Từ Thạc và chuột đồng đứng dưới gốc cây, cuộc đối thoại của họ vẫn chưa kết thúc.

“Biết tại sao tôi trở thành thế này không?” Chuột đồng thẳng lưng, dùng tay vỗ vỗ cái chân bị thọt của mình. “Kiệt tác của Gimson. Cậu biết không, Gimson ông ấy...” Lắc đầu, giống như không biết phải hình dung thế nào, “Rất... Gimson.”

Gimson tự có tác phong hành sự của mình, chuột đồng cho rằng bốn năm kia ảnh hưởng Vu Từ Thạc chịu từ ông ta tuyệt đối không ít. Gimson khai thác tiềm năng cho Vu Từ Thạc, dẫn dắt khát vọng từ sâu trong nội tâm y, hơn nữa dạy y làm sao biến những thứ đó thành hành động. Trong mắt Gimson, y là một ông khác.

“Ông lo lắng tôi sẽ thanh đổi ông ấy?” Nhíu mày, ánh mắt hơi lạnh của Vu Từ Thạc đảo qua chuột đồng, bất cứ người bình thường nào bị ánh mắt này nhìn tới, đều rất khó mà không cảm thấy rợn người.

“Mấy năm nay tôi vẫn luôn chú ý tới cậu, Vu Từ Thạc.” Nói tới đây, chuột đồng cười, lộ ra hai chiếc răng cửa to lớn: “Lần trước gặp cậu tôi liền biết, cậu sẽ không thay đổi ông ấy.”

“Gimson không cảm thụ được bất cứ thứ gì, nhưng cậu có thể.” Tiếng còi cảnh sát đột nhiên vang lên, phán đoán theo hướng âm thanh, thì nơi này đã bị bao vây hoàn toàn.

Vu Từ Thạc lập tức hiểu rõ, đây là một cạm bẫy, ánh mắt đầy sát khí ngưng đọng thành sương, tay y sờ tới khẩu súng sau lưng: “Ông gài bẫy tôi?”

“Buông vũ khí xuống!” Vô số họng súng đang nhắm vào khắp người y, FBI cẩn thận đi lại gần, không ngừng thu nhỏ vòng vây bao chặt.

Khó trách khách tới công viên lại ít, nơi này sớm đã bị cách ly, tại đây đều là FBI mặc thường phục. Xung quanh vô cùng trống trải, hoàn toàn không có chỗ để trốn.

Đáng chết, công viên thật không phải là chỗ tốt. Vu Từ Thạc nghiêng răng chậm rãi khom xuống, đặt súng xuống đất.

“Tôi muốn đưa cậu tới nơi cậu nên đi.” Chuột đồng nghiêm túc đi tới, lấy từ sau lưng ra chiếc còng tay, dưới ánh mặt trời, ánh sáng màu bạc lấp lóe không ngừng.

Rắc một tiếng, xúc cảm lạnh lẽo vây lấy cổ tay, tiếng nói của chuột đồng vang lên sau tai: “Mũ Đen, cậu đã bị bắt.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 49: Tranh Thủ Từng Giây.

Đạp thắng xe, khi Giang Hằng đuổi tới công viên, không ngờ được lại thấy một màn như vậy, nơi này bị xe cảnh sát bao chặt, dẫn đầu là Khônggren Charlie, hần đứng ở cửa ra vào ngay tuyến đường áp giải.

Nhìn rõ người bị dẫn ra, Giang Hằng đột nhiên ngẩn người. Không thể nào, điều này là không thể, Giang Hằng một lòng tin tưởng, cho dù tội phạm toàn New York này đều bị ném vào tù, y cũng sẽ không bị bắt.

Vu Từ Thạc bị còng tay phát hiện sau lưng có ánh mắt không thể xem thường, y quay lại mỉm cười về hướng Giang Hằng, hoàn toàn không có sự tức giận và không cam lòng của tội phạm khi bị bắt, con mắt màu hổ phách được mặt trời chiếu rọi, FBI sau lưng ấn đầu y xuống, nhét y vào xe cảnh sát.

Khônggren Charlie gác tay lên cửa sổ, cúi người nhìn y, gương mặt trong bóng râm đó ngoại trừ hơi thở nguy hiểm muốn xóa sổ giết chóc, thì thực sự có thể nói là anh tuấn phi phàm. “Cuối cùng tôi cũng bắt được anh rồi, Mũ Đen.”

Vu Từ Thạc không quay đầu, ánh mắt nhìn thẳng về con đường trước mặt: “Vậy xem ra tôi nên chúc mừng anh, thanh tra, chiến lợi phẩm của anh lại tăng thêm rồi.”

Không có bất cứ không cam lòng nào, y cười chúc mừng sự thành công của hắn, thái độ khiêu chiến này chọc tức đối phương rất nhiều, Khônggren Charlie nắm quyền đánh mạnh lên cửa xe, “Chúng ta đợi mà xem, Mũ Đen, thời gian này anh chỉ cần suy nghĩ xem ghé điện và chích thuốc, anh thích cái nào hơn.”

Giống như xác định y nhất định sẽ bị phản tử hình, trên mặt Khônggren lộ ra nụ cười lạnh lẽo.

“Trên thực tế tôi đều rất thích, thanh tra.” Vu Tử Thạc nhẹ quay đầu qua, không cho là đúng nhếch môi cười. “Đặc biệt là khi sử dụng với người khác.”

Giọng nói âm lạnh khiến độ cong trên môi Khônggren hoàn toàn biến mất, “Đáng tiếc anh không có cơ hội đó.” Hắn đứng thẳng dậy, nhìn cửa sổ xe dần nâng lên.

Có cảm giác cái gì đó đang dần trào lên, khuấy động huyết dịch toàn thân Giang Hằng, từng chút từng chút nuốt chửng gặm nhấm hắn, hắn nghiêng răng nhìn về hướng xe cảnh sát cuốn bụi lao đi, con mắt màu lam bị sương mù nặng nề vây kín.

Cảnh sát tư pháp Mỹ và FBI liền thủ để bắt sát thủ Mũ Đen, tin tức mang tính bùng nổ này nhanh chóng lan truyền khắp New York, rất nhanh đã đi khắp mọi nơi.

Một tuần nay, Giang Hằng đều chạy đi chạy lại giữa FBI và tòa án, Vu Tử Thạc quá mức tự tin đối với thân thủ của mình, tới mức khắp nơi tại hiện trường đều lưu lại DNA và vân tay của y, tuy không trực tiếp chứng minh kẻ giết người là y, nhưng tất cả đầu mối đều liên kết lại, rất khó tưởng tượng người của bồi thẩm đoàn sẽ đưa ra phán quyết thế nào.

Khônggren Charlie hoan nghênh sự trở lại của hắn với FBI, nếu tất yếu, hắn rất có thể phải dùng thân phận ‘Xyli Lederman’ ra mặt làm chứng.

“Tôi cho rằng cậu sẽ bảo vệ cậu ấy.” Trong góc cửa bãi đỗ xe, có một phụ nữ tựa trên cửa xe, Enya Pirlo cúi đầu đốt một điếu thuốc, ánh sáng mờ ảo khắc nét lên gương mặt cô. Giang Hằng nhìn cô một cái, lấy chìa khóa xe ra, “Không phải cô hận y sao?”

Chìa khóa cắm vào ổ, cổ tay lập tức bị bẻ ngược, sức mạnh của Enya hoàn toàn không giống như vẻ ngoài mềm yếu của cô. “Giữa tôi và Arthur quả thật có một chút ân oán riêng tư, nhưng tôi chưa từng nói tôi muốn cậu ấy chết.” Khói mù phả ra khỏi miệng phiêu đảng giữa hai người, gương mặt xinh đẹp đột nhiên trở nên dữ tợn, “Tôi sớm đã cảnh cáo cậu ấy, rồi sẽ có một ngày cậu sẽ hại chết cậu ấy, nhưng cậu ấy không nghe! Nhưng cậu thử nhìn hiện tại xem? Cậu ấy vì muốn giúp cậu điều tra vụ án nhiều năm trước mà phải ngồi tù, với tội cậu ấy đã phạm, cậu ấy chỉ có một nơi để đi __ Nhà tù trọng hình.”

Tuy hiện tại không cách nào cụ thể được là ở châu lục nào, nhưng nhà tù trọng hình có bao nhiêu nguy hiểm không cần Enya nói Giang Hằng cũng hiểu, nơi đó chuyên môn thu nhận những phản tử bạo lực và xã hội đen.

“Mà cậu lại làm như không có chuyện gì đứng ở đây!” Trực tiếp chỉ trích, Enya không định che giấu cảm xúc của mình, cô thật sự quan tâm đến người đàn ông đã sống cùng mười lăm năm. Giấy tiếp theo, tay cô bị bẻ ngược, động tác của Giang Hằng nhanh như gió, hắn ấn cô lên xe, lạnh giọng nói: “Làm như vậy không có tác dụng gì.”

“Tôi không cần cô nhắc nhở tôi nhà tù trọng hình là nơi nguy hiểm thế nào.” Giọng nói lạnh lẽo, sắc mặt vốn không mấy dễ coi đã trở nên âm trầm, “Tôi quan tâm chính là hiện tại tôi có thể làm những gì.”

“Nghe này, Enya Pirlo, tôi vốn có ba phút để có thể xem lướt hồ sơ tìm ra kẻ hớ pháp luật, nhưng hiện tại tôi đứng ở đây nghe cô nói nhảm. Cô muốn giết tôi, không vấn đề gì.” Hắn rút súng ra, đưa cho Enya, “Có lẽ bắt đầu từ hiện tại cô nên bắt đầu lập kế hoạch giúp y vượt ngục thế nào, một khi chúng ta thua trên tòa án, ít nhất còn có đường khác để đi.”

Enya híп mắt nhìn người đàn ông này, đột nhiên cười ra tiếng, “Tôi đã phần nào hiểu được tại sao cậu ấy lại thích cậu rồi.”

Enya Pirlo đương nhiên không phải người đầu tiên tìm tới Giang Hằng, trên thực tế buổi chiều hôm đó, khi Giang Hằng mở cửa xe, phát hiện trong xe đã có một người.

Người đàn ông toàn thân trang phục đen trong tay cầm trái táo ném lên rồi lại đón lấy, trên miệng là nụ cười lãnh khốc châm chích, Levi Ansel nằm trên hàng ghế sau, “Tôi thật không dám tin vào mắt của mình, tôi nói anh nghe, đầu của Fay bị vỡ nước à?”

Giống như đã quen thuộc với cách nói chuyện chế nhạo của Levi, Giang Hằng chậm rãi quay mặt sang, nhìn hắn: “Anh Ansel, nếu tôi nói có người muốn vạch một kế hoạch cùng vượt ngục thì sao?”

“Câu nói này có hơi muộn chút, tôi không biết anh ta sẽ bị nhốt vào nhà tù nào.” Levi lạnh lùng nhếch môi, đôi mắt màu ngọc lục bảo chuyển động, “A, đợi đã, tôi quên mất, anh là một hacker.”

“Tôi có thể khiến những nhà tù khác biểu hiện trạng thái đầy nghẹt.” Nói rồi, Giang Hằng nâng tay, một tờ giấy được đưa tới trước mặt Levi, nhưng trước khi hắn nhận lấy thì đột nhiên ngừng lại, “Trước tiên cho tôi biết anh tính làm thế nào?”

“Thực hiện kế ly gián tạo nên xung đột bạo lực là sở trường của tôi.” Liếm liếm môi, người đàn ông lộ ra nụ cười tao nhã lúc này lại giống như một con mèo gian xảo. “Tôi cảm thấy có lẽ tôi có thể...” Hắn nhướn mày nhún vai, “Sắp đặt kế hoạch bạo động cùng vượt ngục.”

Gật đầu, Giang Hằng cho rằng chủ ý này không tồi, đưa tờ giấy cho Levi, “Anh cần gì?”

“Một tờ chứng nhận công việc giả tạo, một lượng tiền mặt lớn, vũ khí, heroin và... thời gian.” Tổng kết những yếu tố để phát động bạo động, Levi biết những thứ này không phải ai cũng có thể lấy được. Chẳng qua hắn không cần lo lắng đã đưa ra giá này, vì hắn biết hacker trước mặt không phải người thường.

“Chiều ngày mốt gặp mặt ở đây, tôi sẽ cho anh thứ anh cần.” Giang Hằng nhìn Levi xuống xe, bấm gọi một dãy số. “Đã lâu không gặp, tôi cần sự giúp đỡ của cô.”

Ada Wens không đưa ra yêu cầu, muốn được hiệp trợ Khônggren Charlie, ấn tượng của Khônggren đối với cô không tồi, hơn nữa hẳn biết vị nữ thanh tra này vẫn luôn muốn bắt sát thủ đó, nên không phản đối.

Ford Klaus tự nhiên cũng không rảnh rỗi, hẳn quyết định đi tìm người của ICR.

“Anh Klaus, anh có thể không cần làm vậy.” Giang Hằng không xác định có nên để Ford can thiệp vào không, hẳn ta chung quy vẫn là nhân tố không ổn định. Ford nghiêng đầu trừng mắt nhìn hắn, cười nói: “Đừng cho là chỉ có một mình anh quan tâm tới sống chết của Fay, nhớ chứ, anh ta cũng là bạn của tôi, anh ta đã cứu tôi rất nhiều lần.”

Chiếc xe màu đen chưa từng chở nhiều người xa lạ như thế, nhưng mấy hôm nay mới làm ăn của nó đặc biệt tốt, vì thời gian khẩn cấp, khi Ted Sean và Giang Hằng nói chuyện, bọn họ đang trên đường tới sân bay. “Tôi không thể giúp gì, anh ta là một sát thủ, các anh đều nói dối tôi. Hơn nữa, anh biết hiện tại đã là không thể giúp gì, anh ta bị bắt, tất cả chứng cứ đều bất lợi với anh ta.”

“Anh Sean, tôi không cần anh thắng.” Giang Hằng nhìn luật sư xã hội đen bên cạnh, “Tôi hy vọng anh cố hết sức để kéo dài thời gian phán quyết.”

Sân bay đã ở ngay trước mắt, Ted Sean chu miệng, chuyển vấn đề, “Là anh ta cứu Nohn Iglesias sao?”

“Có lẽ còn có Andy.” Giang Hằng xuống xe, ném chìa khóa cho Ted, “Anh ta giúp anh tránh khỏi khả năng đưa ra chọn lựa có thể gây hối hận cả đời, anh nợ anh ta.”

“Được thôi, nhưng tôi vẫn phải nói, tôi sẽ không giúp đỡ tội phạm chân chính.” Ánh mặt trời ánh vào mắt Ted, chậm rãi lưu động trong đáy mắt.

“Tôi có thể nói với anh chỉ có một điều, anh ta cứu rất nhiều người, để họ có cơ hội bắt đầu cuộc đời thứ hai, bất kể người khác nhìn nhận anh ta thế nào, đối với tôi mà nói, anh ta tuyệt đối không phải tội phạm” Giang Hằng rũ chân mày xuống, con mắt màu lam nhìn thẳng vào Ted, “Hơn nữa, tôi nghe được từ lời nói của anh có âm lạc điệu, anh nói sẽ không giúp đỡ là muốn dọa tôi thôi, xem tôi sẽ phản ứng thế nào.”

“Không then là ông chủ đứng sau màn.” Ted Sean nhận lấy chìa khóa, đột nhiên bật cười, “Quen biết anh cũng là vận may của anh ta.”

Còn mười phút nữa tới giờ kiểm vé, có một người đàn ông đột nhiên lao vào phòng chờ, đi thẳng tới chỗ Giang Hằng, không ai dám đi tới ngăn cản anh ta, vì anh ta là Nohn Iglesias.

“Anh chỉ có chút năng lực vậy sao?” Nohn gấp gáp đuổi tới, mái tóc chính tề thường ngày bị gió thổi loạn là chứng cứ tốt nhất, Giang Hằng lắc đầu, trừ nụ cười trên khóe môi ra thì trên mặt không có biểu cảm nào khác, xem ra giống như cuối cùng cũng thở phào, “Không, trên thực tế, tôi đang đợi anh tới tìm tôi.”

Lấy sự hiểu biết của Giang Hằng đối với Nohn Iglesias, hẳn tuyệt đối sẽ không ngồi yên mà nhìn chuyện của Vu Từ Thạc, nhưng nếu Giang Hằng tìm tới, người đàn ông này nhất định sẽ mượn cớ từ chối, không bằng để hắn cảm thấy mình đã từ bỏ rồi, đợi Nohn ngồi không yên nữa chủ động tìm tới, chỉ có như vậy sự hợp tác giữa họ mới có thể càng thuận lợi.

“Tôi biết chúng ta nảy sinh bất đồng sẽ dẫn tới Fay phải uống mạng.” Nohn hiểu dụng ý của Giang Hằng, ngược lại tán thưởng gật đầu, “Lần này tôi thật sự cam bái hạ phong.”

Giang Hằng cũng gật đầu, nhưng không nói gì. Bọn họ tạm biệt ở sân bay, mục đích của Giang Hằng là tới Vancouver, ở đó hẳn có thể tìm được Sarah Granollers, hẳn cần cô giúp tạo một chứng nhận giả.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 50: Nhà Tù Attica

Giao chứng nhận cho Levi Ansel, Giang Hằng trở lại phòng máy lập tức gọi điện cho Ted Sean, Ted nghe điện thoại biết là hắn, liền giống như nôi lửa bắt đầu gầm lớn: “Bạn của anh có phải đầu óc có vấn đề không hả?”

Nghe câu này Giang Hằng liền biết tình huống không tốt, không bận tâm đường đi mệt nhọc, hẳn hạ giọng hỏi: “Nói cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh bạn, tôi cố gắng muốn biện giải cho anh ta, nhưng tên đó mấy lần ngăn cản tôi nói ‘đủ rồi!’ Anh ta thậm chí từ bỏ biện hộ! Ai cũng biết, từ bỏ biện hộ, đồng nghĩa với việc tội danh thành lập, đây có nghĩa là Vu Từ Thạc hoàn toàn tiếp nhận sự lên án của phía cảnh sát. Ted tức giận kéo rèm cửa sổ, lúc này, con mắt thâm đen và gương mặt tuần tú của hắn tạo cảm giác vô cùng tương phản, hẳn chưa từng thấy qua tội phạm nào thần nhiên thừa nhận tội trạng như thế, hiện tại hẳn quả thật sắp tan vỡ. “Ông chủ lớn này, anh có biết tỉ lệ thua kiện của tôi là 0 không?”

“Hiện tại anh có thể nói là từng là 0 rồi.” Giọng nói bình tĩnh, Giang Hằng gõ bàn phím xâm nhập kho tư liệu của tòa án, không để lộ chút nào sự bất mãn cho thấy hiện tại anh rất muốn xé nát sát thủ nào đó ném vào nồi hầm, “Rất cảm ơn anh, anh luật sư, tuy một vài người biểu hiện ra thái độ vô cùng không hợp tác, nhưng anh vẫn cố gắng hết khả năng kéo dài tốc độ kết án.”

“Câu này không tôi đó, cũng phải quy công cho anh có thể tìm ra được nhiều lỗi hòng trong tư liệu như vậy, tôi lọc qua một lượt tập trung chứng cứ, may mà giành được một số thời gian.” Ted cảm ly trên bàn, uống một hớp cà phê, đột nhiên ngừng lại, nuốt cà phê xuống hỏi. “Chẳng qua sao anh biết?”

“Anh có thể không biết... tôi rất sợ trường máy tính.” Tiếp tục gõ bàn phím, Giang Hằng mặt không đổi sắc trả lời.

“Anh còn có thể bình tĩnh như thế? Anh có biết anh ta sẽ bị đưa tới đâu không?” Có trời biết khi kết quả phán xét được đưa xuống Ted đã xanh mặt tại chỗ, nhà tù Attica, sau sự kiện bạo động năm 71 thì thái độ của phạm nhân da đen tại đó đã trở nên vô cùng kích động, kẻ da trắng nào tới đó thì cảnh ngộ tuyệt đối không mấy dễ coi, càng huống hồ người đàn ông tuấn mĩ như sát thủ kia.

“Attica.” Trả lời tên nhà tù, tay Giang Hằng cuối cùng rời khỏi bàn phím, lăm bằm nói: “Tại sao lại là chỗ đó?”

Đây không phải là nhà tù mà Giang Hằng đã chọn, nhất định có người đã động tay động chân.

“Vị bạn đó của anh khẳng định đã đắc tội ai, bọn họ đưa anh ta tới Attica, chính là muốn anh ta chết.” Cuộc sống trong bức tường xám là màu đen, bạn không biết có thể sống bao lâu ở đó. Có lẽ một giây trước bạn mới cởi quần áo đi vào nhà tắm, một giây sau đã ngã trong vũng máu. Hay có lẽ bạn đang tàn bộ trên bãi cỏ, hưởng thụ ánh mặt trời một tiếng mỗi ngày, tiếp theo sẽ có người đột nhiên đâm bạn một dao.

Dính lú tới xã hội đen, Ted đã từng nghe không ít chuyện như vậy, mỗi một góc trong nhà tù đều có thể phát sinh, quả thật quá phức tạp, khiến người ta không thể phòng kịp.

“Sau Attica là nhà tù Clayton, có lẽ là ghê điện.” Từ hình đã tuyên, vì Vu Tử Thạc không tự biện giải, hai tháng sau sẽ thi hành. Ted không ngờ được kết quả sẽ như vậy, tất cả đều tới quá nhanh khiến người ta không kịp ý thức được kết quả chính là vậy, hần thờ dài nặng nề, “Tóm lại, hiện tại anh ta chắc đã bị đưa đi. Có lẽ anh còn cơ hội gặp mặt anh ta lần cuối.”

“Hiện tại tôi không thể gặp anh ta.” Mắt tích bốn năm lại đột nhiên trở về đã đủ khiến người ta nảy sinh nghi ngờ, nếu ngay cả hần cũng bị FBI nhắm vào, đừng nói giúp Vu Tử Thạc vượt ngục, cho dù là hần cũng không thể không suy nghĩ làm sao rời khỏi New York một thời gian. Giang Hằng liếm đôi môi khô khốc, ngẩng đầu nhìn trần nhà, trong mắt giăng đầy tơ máu. “Đợi lần sau gặp mặt, tôi nhất định sẽ đánh anh ta một trận.”

Oa~~~ Quả nhiên là vị Boss khủng bố, đây là bạo lực chuyên chính sao??? Ted chống đỡ cái đầu hơi choáng, “Nếu anh đã có tự tin có thể cứu được anh ta như vậy, tôi có thể yên tâm ngủ rồi.”

“Tôi tin anh ta sẽ không chết, vì mạng của anh ta rất cứng.” Khóe miệng hơi nhếch lên, nụ cười này của Giang Hằng tràn đầy bất đắc dĩ, không thể nói không lo lắng, có lẽ Vu Tử Thạc là sát thủ đỉnh cao, nhưng hiện tại y không có súng, cũng không có vũ khí. Cho nên hần chỉ có thể dùng những lời y từng nói để an ủi mình.

“Tôi nói này, anh bạn, mấy ngày nay anh có ngủ không?” Lần đầu tiên Ted gặp người đàn ông này, đã biết đối phương là người rất có kỷ luật, nhưng hiện tại giọng nói của anh ta đã không còn cứng cỏi như trước, ngược lại khiến người ta cảm thấy... anh ta đã mệt mỏi đến cực hạn, đầu kia điện thoại chìm vào trầm mặc, Ted xem đó như là sự thừa nhận, “Sao anh làm được hả? Lễ nào anh là cỗ máy sao?”

“Tôi ngủ không được.” Trả lời ngắn gọn, Giang Hằng đứng lên đi tới cạnh cửa sổ, thông qua cửa sổ thủy tinh nhìn xuống dòng xe cộ bên dưới. “Nếu có một ngày anh gặp phải người đối với anh mà nói là quan trọng không gì có thể thay thế, anh sẽ hiểu cảm giác của tôi.”

Cúp máy, Giang Hằng lập tức gọi cho Levi, “Kế hoạch có biến.”

“Tôi đã nghe nói rồi, đừng xem thường mạng tình báo của đặc vụ.” Levi cười, nụ cười lạnh lùng. “Nhưng anh có gì khác muốn nói với tôi không?”

“Chẳng hạn như?”

“Chẳng hạn? Chẳng hạn không tự biện hộ? Chẳng hạn thật ra tên nào đó có ý bị bắt? Đừng nói với tôi anh chưa từng nghĩ tới khả năng này.” Âm thanh nghiêm lệ, giống như mũi khoan lạnh lẽo, có thể bất cứ lúc nào cũng đào ra được phần yếu đuối bị giấu dưới lớp da căng cứng, Levi đứng ở đầu đường, châm một điếu thuốc.

“Chính là vừa rồi.” Nhà tù bị người chỉ định, mà người chọn nhà tù Attica, chính là Klein Minton, hần là người trong số rất ít người biết tới Gimson, Giang Hằng không tin đó là trùng hợp. Gimson được bảo vệ nhân chứng che giấu, hệ thống lại không liên kết được với ông ta, khả năng duy nhất là ông ta đang ở tù. Giang Hằng kéo rèm cửa sổ, ngồi trên ghế, “Anh dự tính làm thế nào?”

“Không biết, có lẽ là cướp ngân hàng?” Ném điếu thuốc đi, Levi hí hóp mắt lại, ánh mắt đó giống như động vật họ mèo đang vạch ra âm mưu gì đó.

“Anh dự định lằng phí một tờ chứng nhận?” Giang Hằng nhíu mày, có lẽ hần đã bỏ qua một chuyện, Levi Ansel là người vô cùng có chủ kiến, hần giống như quả bom định giờ ổn định, cho dù rất ổn định, nhưng dù sao nó vẫn là bom.

Liếm liếm đôi môi, nụ cười âm lạnh lại mang ẩn ý sâu xa hiện lên trên miệng Levi, “Tôi chưa từng nói qua đó là cho tôi dùng.” Nói xong, hần ngắt máy, bỏ đi động vào thùng rác, bước vào ngân hàng, khi đẩy cửa, hần cũng rút súng sau lưng bắn lên trần nhà, liên tiếp bóp cò ba lần, “Tất cả mọi người nằm xuống!”

Pằng pằng pằng____

Ngân hàng lập tức chìm vào sự tĩnh mịch như chết, nữ nhân viên đứng sau quầy sợ hãi nhìn hấn, run giọng hỏi: “Anh... là ai?”

“Hừ, tôi không nói qua sao? Cướp ngân hàng.” Giọng nói lạnh tận xương khiến tất cả mọi người đều nổi da gà, Levi hít mắt lại, “Đừng lo lắng, tôi không có hứng thú với phụ nữ nhìn cứ như năm mươi tuổi.”

Nữ nhân viên mới hơn hai mươi bị si nhục liền bật khóc ra tiếng, ngay cả phụ nữ đang nằm úp dưới đất cũng nhin không được nhú mày, chồng bà nhỏ giọng nói: “Tên này nói chuyện độc địa quá!”

“Không sai, trông cô ấy nhiều lắm cũng chỉ giống bốn mươi thôi.” Người vợ trách cứ lên nhìn Levi một cái, đồng thời nhỏ giọng nói: “Chẳng qua anh yêu à, hiện tại cướp ngân hàng đều anh tuần vậy sao?”

“Em yêu!” Người chồng nhẹ găm lên, ôm vợ vào lòng: “Anh sẽ ghen đó!”

“Anh này, đừng vậy chứ, em chỉ yêu anh.” Người vợ nắm tay chồng, hôn lên má hấn.

Ngoài cửa truyền tới tiếng còi cảnh sát, người của NYPD cầm loa la lớn: “Buông vũ khí xuống!”

Không thèm nhìn tới đôi vợ chồng không chút khản trương tình qua ý lại, Levi về mặt vui vẻ nâng hai tay quay người lại, dùng giọng nói chỉ có bản thân nghe được lầm bầm: “Fay, lần này anh thiếu tôi lớn lắm đấy.”

Chiều bốn giờ, chính là thời gian hóng mát của nhà tù Attica, xe chở phạm nhân vừa tới, có không ít người chống vào lan can thò đầu ra đợi, muốn nhìn xem, người mới tới lần này là người thế nào.

“Anh ta vẫn không nói chuyện sao?” Cảnh sát đang lái xe đột nhiên hỏi, mà người đàn ông trẻ tuổi ngồi sau lưng ôm súng lắc đầu, “Thật không biết lai lịch của tên đó thế nào, chuyên xe vận chuyển không nói, Scarter còn bỏ ra một số tiền lớn muốn chúng ta trông chừng anh ta, đải ngộ này quả thật đuổi kịp tổng thống.”

Con mắt màu hổ phách lóe lên, chậm rãi quay nhìn người đàn ông trẻ tuổi vừa nói.

“Chú ý ngôn từ của cậu!” Vị cảnh sát kia nghiêm khắc quát lên, sau đó tiếp tục hỏi: “Tên nhóc, cậu đang làm gì?”

Vốn cho rằng người này sẽ không mở miệng, nhưng lúc này y lại nói: “Vừa rồi anh nói Scarter?”

“Liên quan tới cái này chúng tôi không thể nói gì.” Người trẻ tuổi đã bị giáo huấn, hấn không dám nói nhiều nữa. Lập tức, súng trong tay hấn bị đá ra, còng tay bằng lạnh siết vào cổ hấn, tất cả xảy ra quá nhanh, khiến người ta không kịp đề phòng.

“Phía trước, tiếp tục lái xe. Dừng súng ở chân tôi bắn xuyên chỗ ngồi của ông không phải là chuyện khó.” Giọng nói gọi cảm nhưng lại lộ ra hơi lạnh, Vu Tử Thạc siết chặt còng, “Để tôi dạy anh chút thưởng thức, bất cứ thứ gì ở trong tay sát thủ cũng có thể trở thành vũ khí chí mạng.”

Có thể cảm giác được người đàn ông sau lưng đang cười, người trẻ tuổi toàn thân đều đổ mồ hôi lạnh, hiện tại hấn hít thở còn khó khăn, không chế không được run rẩy tay chân.

Nụ cười trên mặt Vu Tử Thạc càng sâu, tiến sát tai người trẻ tuổi thấp giọng nói: “Hiện tại anh biết tôi đang làm gì, mau nói Scarter thế nào?”

“Tôi, tôi qua có người đàn ông tìm tới Haggis!” Tiếng trả lời giống như tiếng kêu thảm, Haggis chắc là người đàn ông lái xe, “Anh ta nói muốn chúng tôi chăm sóc tốt cho anh, như vậy chúng tôi có thể nhận trước được một món tiền lớn! Nếu, nếu anh có bất trắc gì trên đường, anh ta sẽ đích thân thiếu hụt người nhà, nhà ở của tôi và Haggis thành tro tàn!”

Có được câu trả lời, Vu Tử Thạc dứt khoát buông tay. Khó trách bọn họ sợ y, dò hỏi thân phận của y. Phong cách làm việc này thật sự rất phù hợp với Nohn Iglesias.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 51: Trùng Phùng Cùng Quá Khứ.

Xe vận chuyển dừng lại trước hàng rào, có cai tù đứng trước cửa đón họ, khi Vu Tử Thạc đi xuống xe liền nghe thấy tiếng người cao giọng la sau lưới sắt: “Mau nhìn! Con đàn bà mới tới xinh đẹp ghê!”

Tướng mạo của Vu Tử Thạc tuy không tính là thanh tú, nhưng cũng anh tuấn văn nhã, sau khi cắt tóc ngắn y bớt đi chút khí chất nhu hòa, nhưng rõ ràng

là sạch sẽ sáng khoái. Cộng thân thân hình thon dài cân xứng, rất khó để không khiến những tên đàn ông đã lâu không thấy phụ nữ nảy sinh dị tưởng, chuyện như vậy trong tù thường xuyên xảy ra.

Không bận tâm đến ngôn từ khiêu chiến mang tính sỉ nhục, Vu Tử Thạc chỉ chú ý nhìn mặt cỏ xanh um, cảm giác sườn ánh mặt trời không tồi, y đã rất lâu không được thấy ánh mặt trời.

Tiếng gọi dẫn đến nhiều người vây lại, rất nhanh đã phát triển thành một đám người găm rú, trong miệng cái gì cũng nói ra. Nhưng những thứ này đều không thể ảnh hưởng tới người đàn ông phong độ đường đường này, nói thật, tuy y mặc y phục tội phạm, nhưng lại không khiến người ta cảm nhận được y là tội phạm.

Vu Tử Thạc chậm rãi đi tới, trông rất thông dong, khoe miệng mang nụ cười, giống như chỉ đang đi qua một khu chợ huyên náo.

Nhà tù phân làm ba tầng, phạm nhân tội nặng ở lầu một, như vậy nếu có người gây chuyện, cai tù có thể khống chế lập tức.

Nhìn phòng giam trước mặt, Vu Tử Thạc nhướng mày, “Anh cảnh sát, tôi nhớ tôi bị phán tử hình, không phải là chờ chết.”

Tội phạm tử hình được ở trong phòng đặc biệt, bình thường mà nói là phòng đơn.

“Mày cảm thấy tao sẽ để tâm mày mất bao lâu thì chết sao?” Cai tù đảo mắt trắng, “Phòng đều đã đầy rồi, ai bảo mày tới quá trễ. Nhưng đừng lo.” Nâng ngón tay mập ú chỉ phòng sau lưng, trong bóng tối có một đôi mắt to nhìn chằm chằm Vu Tử Thạc, “Tên cùng phòng với mày tên là Karp, thằng đó chỉ giết mười một người, là bạn phòng tốt nhất ở tầng này rồi.”

Rõ ràng là sự an bài có ý, có người muốn y chết ở đây. Vu Tử Thạc không nói gì nhún vai cười, không dị nghị gì nữa. Dù sao như vậy cũng không có tác dụng, trong tù, cai tù còn đáng sợ hơn cả phạm nhân.

Bảo để ở chung với Karp cũng không sai, tuy thân hình cao gần hai mét cộng thêm cơ thịt săn chắc khiến hắn trông có vẻ đáng sợ, nhưng trên giường của hắn lại đặt một con búp bê Châu Âu, cửa sắt vừa đóng lại hắn liền mở miệng hỏi, “Này, con nhỏ kia, mày từ đâu tới?”

Vu Tử Thạc không trả lời, mà nằm trên giường trực tiếp ngủ.

Karp cảm thấy tính cách của người mới này quá kỳ lạ, đi tới cạnh giường ôm tay, tuyên bố chủ quyền, “Con nhỏ kia, tầng dưới là của tao.”

Bỗng nhiên, một cánh tay siết chặt cổ họng Karp, tốc độ nhanh tới mức hắn không kịp phản ứng, sức mạnh cũng rất kinh người, hắn trực tiếp bị đẩy tới cạnh bồn nước.

“Nếu chúng ta đã là bạn cùng phòng, vậy tao sẽ nói thẳng.” Con mắt màu hổ phách bắn ra tia sáng lạnh, Vu Tử Thạc mỉm cười, “Thứ nhất, tao không thích cách xưng hô đó.”

Y tăng thêm sức mạnh trên tay, “Thứ hai, tao thích tầng dưới.”

Giọng nói nghiêm khắc quả thật khiến máu người ta đông lại, “Mày hiểu chưa?”

Nước miếng chảy xuống theo khoe miệng, Karp gật đầu thật mạnh, tay bóp cổ họng hắn nhanh chóng buông ra, mở lớn miệng hít mấy lần, hắn mò tay tới thắt lưng, lập tức, một con dao dè lên cổ họng hắn, Vu Tử Thạc nghiêng đầu nhìn hắn, “Vì an toàn, tao lấy dao của mày.”

“Mày...” Lần này Karp cảm thấy một sự sợ hãi chưa từng có, hắn chưa từng gặp ai như vậy, không chỉ dung mạo xinh đẹp, thân thủ cũng rất tốt.

“Sắp tới giờ cơm tối, cho nên nói thử tao nghe, mày còn muốn ăn bữa cơm này không?” Con dao hạ sâu thêm nửa cm, đâm vào da thịt Karp. Karp nuốt nước miếng, dùng ánh mắt cầu y buông dao xuống, “Coi như mày lợi hại, nhóc con.”

“Nhưng mày phải thu liễm một chút.” Karp đứng lên, dùng mu bàn tay lau đi vết máu vừa bị rạch ra, thái độ của hắn trở nên thân thiện hơn nhiều, thậm chí còn cảnh cáo Vu Tử Thạc, “Nơi này không đơn giản như mày đã nghĩ, mày có thể đối phó với một mình tao, không có nghĩa là mày có thể đối phó một đám người.”

Vu Tử Thạc không phản ứng lại lời của Karp, ngã lên cái giường phía sau, vừa khép mắt lại, gương mặt của Giang Hằng lập tức hiện lên trước mắt. Đáng chết, lúc này nhớ tới hắn không phải là chuyện tốt gì cả!

Thời gian dùng cơm kết thúc, khi trở lại sắc mặt của Karp rất khó coi, rõ ràng hắn bị chế nhạo một phen, thì ra kẻ tạo nên vết thương trên cổ hắn là tên mới tới.

“Tao thật không nghĩ ra được sao bọn họ lại muốn tao ở chung với mày!” Karp lầm bầm oán, quay đầu nhìn Vu Tử Thạc. Nhún vai, Vu Tử Thạc cười vô tội. “Tao cũng nghĩ không ra mày làm sao giết mười một người.”

“Được thôi, để tao cho mày biết.” Karp tự động ngồi bên giường Vu Tử Thạc, “Bọn họ là bị nổ chết.”

“Tao thích chế bom” Karp bổ sung, tiếp theo hắn ra hiệu im lặng, “Nhưng mày nhất thiết đừng nói ra, tao sẽ không cách nào đứng vững được.”

“Vậy tại sao mày cho tao biết?” Vu Tử Thạc nhìn hắn một cái.

“Lạy mày! Mày không bố như vậy, tao nào dám nói dối!” Karp hung tợn nhìn y.

Vu Tử Thạc lúc này mới hiểu Karp bị hành động trước đó của y dọa, thật ra cũng không kỳ quái gì, trong tù có một số người thích khoe khoang ‘thành tích phong phú’ của mình trước kia để gây dựng uy tín, để những phạm nhân khác không dám chọc tới họ, đây cũng là một loại thủ đoạn tự bảo vệ. Nhưng nguy hiểm chân chính, luôn là những người trầm mặc thấp điệu.

Nụ cười gắn trên môi, Vu Tử Thạc biết y đoán đúng, mỗi lần khi thấy búp bê vải trên giường Karp y đã cảm thấy, Karp tưởng mạo đáng sợ, nhưng thật ra gan nhỏ như chuột.

“Karp, mày không nên nói với tao những thứ này.” Vu Tử Thạc thu ánh mắt lại, chuyển nhìn trần nhà, “Nếu mày hy vọng một số chuyện trở thành bí mật, thì không nên nói với bất cứ ai. Tại cái nơi như nhà tù này, bất cứ chỗ yếu đuối nào cũng không nên nhắc tới.”

“Em trai, mày nói đúng lắm.” Khi ánh mắt băng lạnh chuyển khỏi người mình, Karp cuối cùng cũng thở phào, cuối cùng hần nhìn gương mặt tuần tú của người kia, rồi trào lên giương.

Tiếp theo là một đêm không nói, sau đêm đó, Karp bắt tri bắt giác trở thành kẻ theo đuôi tên người mới, phạm nhân xung quanh cảm thấy không thể hiểu nổi đối với tốc độ thân thiết này.

“Fay.” Karp tốn trăm phương ngàn kế từ chỗ cai tù dò được tên của Vu Tử Thạc, tuy hần không biết đây là tên giả, “Trước đây mày rốt cuộc đã làm gì vậy?”

Vấn đề này Karp đã hỏi không dưới mười lần, Vu Tử Thạc đột nhiên quay người, thờ dãi, “Câu này rất nhiều người hỏi qua rồi, có vấn đề nào sáng tạo một chút không?”

“Này...” Bị ánh mắt đảo nhìn, cả người Karp cứng lại một chút, nhưng cuối cùng dục vọng tìm hiểu vẫn vượt qua sợ hãi, “Vậy không bằng thử nói xem mày từng giết bao nhiêu người? Tao nghe nói mày bị phán tử hình.”

Tử hình, đây cũng là nguyên nhân mấy ngày nay Vu Tử Thạc sống bình yên gió lặng, phạm nhân bình thường sẽ không bị phán án tử hình, mà phạm nhân trước khi tử hình cũng không để ý giết thêm bao nhiêu người.

“Cái này một lời khó nói hết.” Híp mắt lại mỉm cười, Vu Tử Thạc nhìn vượt qua vai Karp thấy một người, mái tóc xám bạc, gương mặt vẫn tinh thần như thế. “Ông ta là ai?”

“Jill.” Karp nói xong rút cổ, có thể thấy hần rất sợ người này, “Tốt nhất mày đừng chọc ông, ông là một tên điên!”

Thì ra ở nơi này ông ấy tên là Jill... Vu Tử Thạc sờ cằm cười, “Nói vậy là sao?”

“Nói thế nào đây, tao từng nghe qua một lời đồn, ở nơi này ông ít nhất đã giết hơn hai mươi người rồi, có vài người thậm chí còn chưa từng cùng xuất hiện với ông, quả thật là tên biến thái cuồng.” Karp méo miệng nói: “Khi mới tới ông rất trầm mặc, mọi người đều cảm thấy ông là quả hồng mềm, ai cũng đều muốn tới ‘nặng một chút’.”

Phần sau không cần Karp nói cũng biết, người dám ‘nặng’ ông đều xảy ra chuyện, rồi không còn ai dám tiếp cận ông nữa.

“Jill rất tàn nhẫn, hơn nữa hần vô cùng hiểu cách nắm bắt thời cơ, thường thường nhân lúc hỗn loạn mà ra tay.” Tuy chuyện không xảy ra trên người mình, nhưng trán Karp vẫn bắt đầu đổ mồ hôi lạnh. Hần không xác định được Fay có đang nghe không, khi nói tới phần sau thì bên cạnh đã không còn người.

Trên bãi cỏ ‘Jill’ vẫn luôn nhìn đột nhiên xuất hiện một đôi giày da đen, ông ta nhìn lên, cho tới khi thấy rõ gương mặt đó, ông mới cúi đầu: “Có chuyện sao?”

“Ông nói sao?” Vu Tử Thạc cười với Jill, lộ ra hàm răng trắng, “Thầy Gimson.”

Khi bị bắt, chuột đồng từng nói muốn đưa y tới nơi y nên đi, người bên cạnh không nghe ra được cái gì, nhưng Vu Tử Thạc cho rằng đó là một loại ám hiệu, cho nên y ngoan ngoãn cho tay vào còng. Trên thực tế chứng minh chuột đồng quả thật không nói dối, y thật sự có thể gặp được Gimson tại đây, cho dù trông Gimson có vẻ đã già rồi.

“Cậu không tìm được con mồi lớn mạnh hơn sao?” Ông không phủ nhận, hơn nữa ông cho rằng ông hiểu dụng ý khi Vu Tử Thạc tới đây.

“Tôi tìm là ông.” Vu Tử Thạc cũng không phủ nhận suy đoán của Gimson, cảm giác trùng phùng cùng quá khứ đột nhiên buông xuống, giống như thoáng chốc nhìn thấy giấc mộng cũ đã quấn lấy mình vô số lần.

“Cậu tìm được tôi, sau đó dự định giết tôi?” Trên mặt Gimson không có biểu tình, như chuột đồng nói, hần không cảm nhận được cái gì cả, trừ tử vong.

Vu Tử Thạc vừa định mở miệng, một âm thanh bất chợt ngắt lời y, “3041, có người muốn gặp anh.”

Cuối cùng cũng tới rồi.

Nhẹ thờ dãi, Vu Tử Thạc quay người nhìn cai tù, “Tôi biết rồi.”

Q.3 - Chương 52: Bạn Tù Mới.

Cai tù nhìn Vu Từ Thạc một cái rồi đeo còng tay lên cho y, ánh mắt đó tựa hồ đang khó hiểu người như y sao lại vào tù. Khi rời khỏi không phải chỉ có ánh mắt một người chuyển sang y, mà y vẫn cười thong dong như thế, bình thản vô cùng, như lúc y tới.

Từ khu hóng mát tới phòng gặp phải qua một con đường dài, Vu Từ Thạc gặp Karp ở đây, rõ ràng bọn họ phải đi hai nơi khác nhau, có cai tù đi theo cũng không tiện chào hỏi, dứt khoát gạt đầu, tiếp theo chia đường mà đi.

Khi mở cửa, ánh sáng trắng trong bên ngoài rọi vào, Giang Hằng giống như một ngọn núi ngồi bất động sau lớp kính chống đạn, thấy Vu Từ Thạc bước về phía này, hần nháy mắt với người bên cạnh, cai tù liền đi khỏi. Vu Từ Thạc vừa cảm thán sức quyến rũ của người có tiền thì rất lớn, vừa đi tới kéo ghế ngồi xuống, cười cười xin lỗi, “Tôi biết anh sẽ tới thăm tôi.”

“Hử? Thử nói xem có gì anh không biết.” Đây tuyệt đối là thái độ không mấy tốt lành, bình thường mà nói chỉ khi Vu Từ Thạc làm chuyện gì khiến Giang Hằng rất bất mãn hần mới dùng giọng điệu này nói chuyện. “Một mình anh chạy tới chỗ quý này nghỉ mát, mà ngoài kia thì có một đám người vì phối hợp với sự tùy tiện của anh mà bận điên rồi.” Thấy sát thủ tựa hồ sống không tồi, Giang Hằng cũng không dự định khắc chế tức giận của mình, hần càng nói càng nhanh, “Có lẽ để tôi hỏi anh, cuộc sống trong tù tốt không? Không bằng tôi buông tay không lo để anh chơi cho đủ?”

“Tôi biết là tôi không đúng.” Về xin lỗi trong mắt càng đậm, Vu Từ Thạc biết lần này y thật sự chọc giận Giang Hằng, “Nhưng anh từng nói anh sẽ không buông tay, thế nào, lẽ nào anh muốn thu câu đó lại?”

Chỉ có lúc này y mới biểu hiện ra giống một đứa nhỏ làm sai! Vu Từ Thạc vừa nói xong, sắc mặt Giang Hằng càng đen, thời gian này hần luôn che giấu tâm trạng của mình rất tốt, nhưng gặp được Vu Từ Thạc rồi, hần không cách nào tiếp tục che giấu nữa, những cảm giác tức giận hối hận chán nản vẫn vùn vùn tụ lại rồi bùng phát.

“Biết là không đúng anh còn làm vậy?” Giang Hằng đứng bật dậy, cánh tay vỗ lên bàn, gầm lớn chấn động làm Vu Từ Thạc ngã ra sau.

Cai tù chỗ xa thối còi cảnh cáo, thăm nghĩ phạm nhân này rốt cuộc làm chuyện ác đức cỡ nào, có thể khiến FBI tức giận thành như vậy.

Có không chế tâm trạng của mình, Giang Hằng ngồi lại, “Tại sao giấu tôi một mình đi tìm Gimson?”

“Chuyện đến quá đột ngột, một giây trước khi bị bắt tôi mới biết.” Y bình tĩnh giải thích, ánh mắt né tới né lui.

“Ý của anh là nếu kịp, anh sẽ để tôi biết, hay là nói sau khi anh xử lý xong tất cả thì sẽ cho tôi biết?” Ánh mắt Giang Hằng luôn nhìn chằm chằm vào Vu Từ Thạc, từ nụ cười đông cứng nửa giây của đối phương, có thể thấy vấn đề của hần nói trúng tim đen.

Vu Từ Thạc liếm môi lắc đầu, nói trúng phóc sự việc quả là sỏ trường của Giang Hằng, “Tôi không thể, Giang Hằng.”

“Không thể gì?” Ánh mắt truy hỏi theo sát.

“Tôi không thể để anh làm vậy.” Y quay lại nhìn thẳng vào hần.

“Vi ông ta là thầy của anh sao?” Khẽ nhượng mảy, ánh mắt Giang Hằng dần biến lạnh.

“Tôi không muốn để anh giết người.” Híp mắt lại, Vu Từ Thạc tiến sát lớp kính chống đạn, nụ cười của y nhạt đi không ít, nhưng rất nguyên thủy, rất thuần túy, “Nhớ chứ, tôi từng nói, đừng làm bẩn tay anh?”

___ Chuyện nguy hiểm cứ để tôi làm, anh không thích hợp làm chuyện này.

Thì ra đó là lời thật lòng của y. Bị một dòng nhiệt nóng tấn công lòng, Giang Hằng nhìn y, há miệng, nhưng không nói được gì, cuối cùng nhắm mắt lại, thở dài nặng nề.

Căn phòng thoáng chốc yên tĩnh, đáng vẻ Giang Hằng đỡ trán trông như thể hần muốn tan vỡ. “Tôi không muốn báo thù nữa, Vu Từ Thạc.”

Mí mắt nóng lên, Vu Từ Thạc đột nhiên che miệng, “Xin lỗi, anh nói gì?”

Ngẩng mắt lên, trong đôi mắt tràn đầy mệt mỏi của Giang Hằng khó thể che giấu sự quan tâm, hần lắc đầu, “Nếu cái giá là mất đi anh, tôi thừa nhận không nổi.”

“Ha, đừng lo lắng cho tôi, từ năm tám tuổi tôi đã giết người rồi, ngoài ra, tôi đã làm đặc công mười lăm năm, hai năm làm sát thủ, cho dù không có súng

tôi cũng sống sót.” Đích xác, kỹ thuật bắn súng của y rất tốt, kỹ thuật cận chiến cũng không thua gì.

Nhưng hiện tại y chỉ dùng nó để làm cái cớ, “Tôi không muốn thấy anh giết người, đặc biệt là không muốn thấy anh giết người vì tôi.”

“Gimson cũng là quá khứ của tôi.” Vu Tử Thạc gõ gõ lên cửa kính, giống như muốn cách tầng ngăn cản này vượt tay Giang Hằng, “Chăm sóc bản thân cho tốt, được chứ?”

Đại khái chỉ có thể dùng đau lòng để hình dung cảm nhận hiện tại của Giang Hằng, hắt hủi thờ thật sâu, mở mắt ra, dùng ánh mắt kiên quyết nhìn Vu Tử Thạc, “Tôi sẽ nghĩ cách đưa anh ra khỏi đây, tin tưởng tôi.”

Vu Tử Thạc dựa vào lưng ghế, cong môi cười, cũng nhìn hắn, “Tôi biết, tôi tin anh.”

“Thời gian đến rồi!” Cai tù đi về phía này, Giang Hằng cầm áo khoác đứng lên, không quay đầu lại nhìn y, cuộc gặp mặt kết thúc rồi, còn năm mươi lăm ngày nữa sẽ tử hình.

Thời gian tối rất nhanh, khi dùng com phe người da đen và phe người da trắng này sinh chút xích mích, nguyên nhân là một tên nhóc da đen bị cưỡng bạo, chỉ một chốc, nơi này đã lộn xộn cả lên.

Trong phòng ăn tràn đầy tiếng chửi rủa, vũ khí đang âm thầm được truyền đi.

“Chúng ta mau đi thôi, chỗ này quá nguy hiểm” Tay Karp vươn tới chỗ Vu Tử Thạc, miếng da nắm trong tay lóe lên tia sáng__ “Xin lỗi! Nhóc con!”

Giống như đã sớm chuẩn bị, Vu Tử Thạc cong lưng né khỏi một dao chí mạng sau gáy, nghiêng người thúc cùi chỏ vào bụng Karp, thuận thế vận cở tay đối phương.

Vu Tử Thạc không cảm thấy quá ngạc nhiên, vừa rồi khi gặp nhau ở hành lang, hướng Karp đi là phòng làm việc của trưởng cai tù, điều này đủ khiến y sinh nghi. Nhưng trước đó y cho rằng Karp chỉ muốn làm chút động tác nhỏ, chẳng hạn cáo mật, không ngờ lại muốn giết y, chẳng qua cũng không sao hết, trước khi tới đây y đã chuẩn bị sẵn tâm lý đối diện với bất cứ tình huống đột phát nào.

Karp hoài nghi xương cốt sắp bị bóp nát, phiến dao rớt vào tay Vu Tử Thạc, trong chớp mắt cổ họng hắn đã bị mũi dao bén nhọn kê vào, giọng nói băng lạnh vang lên sau lưng: “Ai sai khiến mày?”

Phiến dao đâm vào mấy mm, phần thịt bị rạch chảy ra máu tươi, chân Karp nhũn xuống, “C... C...”

“CIA?” Vu Tử Thạc biết tình hình không tốt lắm, năm đó y đã làm không ít chuyện cho CIA, trong tay đương nhiên cũng nắm rất nhiều chứng cứ bất lợi với họ. Trước kia CIA cho rằng y đã chết rồi, nhưng khi tin tức được lan truyền, hình ảnh của y nhất định cũng bị cái đám Washington đó thấy.

“Nhóc con, mày đối với tao không tệ, tao cũng không nhẫn tâm, nhưng nếu tao không động thủ, bọn họ sẽ bắt tao chết.” Người chết ta sống, trong tù có lúc chính là nơi như vậy.

“Karp, mày giết rất nhiều người, muốn mày đền mạng hình như cũng không quá đáng.” Ngữ điệu nhẹ nhàng, nắm chặt phiến dao, Vu Tử Thạc cảm thụ được một ánh mắt lạnh lẽo, quay đầu nhìn sang, là Gimson.

Gimson đứng trong một góc khá là yên tĩnh so với trung tâm khu bạo động, mặt không biểu cảm nhìn y. Giống như trước kia, y luyện tập kỹ năng Gimson dạy cho, Gimson chỉ đứng từ xa mà nhìn, trên mặt ông và trong mắt ông, vĩnh viễn không có cảm xúc.

“Tao bảo đảm tao sẽ không làm vậy nữa, mày... mày bỏ qua cho tao đi.” Karp cầu xin, “Mày, mày cũng từng giết rất nhiều người không phải sao? Chúng ta đều như nhau cả!”

“Không sai, tao từng giết rất nhiều người, nhưng tao có thể sống sót. Xin lỗi Karp, tao thật sự không thích sự phản bội.” Không đợi đối phương nói gì, Vu Tử Thạc dứt khoát đâm vào, máu bắn ra từ động mạch cổ của Karp, bắn lên trần nhà, rồi lại rơi xuống, giống như một trận mưa máu.

Lực chú ý của phạm nhân và cai tù đều bị cuộc hỗn loạn thu hút, đợi khi họ chú ý tới Karp nằm tê liệt dưới đất cùng một đồng máu lên lảng, Vu Tử Thạc sớm đã không còn ở đó nữa.

Y giết người trước mặt Gimson, ông biết y sẽ làm như vậy.

“Bạn tù của mày thật bất hạnh.” Tên da đen ở phòng bên cạnh nói với y, sau đó liền bị bạn phòng của mình chế nhạo, “Gebi, mày hẳn không tồn tại ở nơi này.”

Sau cuộc hỗn loạn tất cả mọi người đều bị đuổi về phòng của mình, thân thủ của Vu Tử Thạc nhanh như chớp điện, không ai biết người giết Karp chính là bạn tù của hắn. Trọng điểm là, hiện tại phòng tù đã trống, không biết cai tù sẽ điều ai vào đây.

“Này, nhìn kìa, con đàn bà mới tới!” Lầu hai có người hô lên, lập tức liền nổ ra một đồng tap âm__ “Trưởng cai tù Luke Mackinsey, tôi cũng muốn ở chung với đàn bà!”

“Con đàn bà này thật ngon a!”

“Trường cai tù, sao có thể để hai con đàn bà ở chung với nhau, như vậy không công bằng!”

“Ai có ý kiến thì vào phòng cấm bế nói chuyện?” Trường cai tù gầm lên, lần hai lần ba đồng thời yên tĩnh xuống. Hắn dẫn người mới tới đi vào phòng tù của Vu Tử Thạc, “3041, tới nhìn bạn tù mới đi.”

Vu Tử Thạc liếc nhìn ra ngoài chấn song, ánh mắt lập tức ngưng lại, người đến cười lạnh, con mắt màu ngọc lục bảo xoay chuyển trong bóng tối giống như động vật hệ mèo giáo hoạt, “Đồ, chào nha, anh bạn.”

“Chỉ có chỗ này của mày còn trống.” Trường cai tù đi vào phân phó một tiếng, “Chăm sóc anh ta cho tốt, 3041, anh ta và mày không giống nhau. Tên này chưa từng giết người, nếu mày dám ức hiếp anh ta, tao sẽ cho mày dọn tới ở chung với Grove.”

Grove là lão đại phe phái người da đen ở đây, nghe nói tên da trắng ở chung phòng với hắn sống không quá hai tuần.

“Tôi biết, trường cai tù.” Nhường nộ cười khiến người yêu thích, Vu Tử Thạc chú ý thấy khi nói câu này, hàn ý trên môi người sau lưng trường cai tù càng đậm.

Cửa đóng lại, đội trưởng cai tù đi xa, Vu Tử Thạc đứng lên, cúi đầu nhìn người trước mặt mình, “Levi, anh đang làm gì?”

Giây tiếp theo, cổ áo của y bị xách lên rồi động mạnh vào tường, gân xanh nổi đầy trên trán Levi, hắn hạ giọng nói: “Anh nói thử xem Mũ Đen? Chạy tới chỗ này, đầu óc anh rốt cuộc xảy ra vấn đề gì hả?”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.3 - Chương 53: Tôi Không Phải Anh Hùng.

Đêm khuya, phần lớn mọi người đã chìm vào giấc ngủ, trong tù không cảm giác được sự khác biệt ngày đêm quá rõ ràng, tù nhân cách vách còn đang cao giọng bình luận vị bác sĩ nữ mới tới phòng khám xinh đẹp thế nào.

Levi Ansel ngồi trên giường, hai chân gác cao, trên mặt hắn có vết thương, kẻ gây nên đương nhiên là sát thủ ở tầng dưới, bọn họ vừa có một cuộc giao lưu bằng nắm đấm, cho đến khi cai tù chạy tới cầm côn gỗ vào song cửa muốn bọn họ dừng tay.

“Tên tù trước kia ở đây là anh giết hả?”

Vu Tử Thạc nghiêng đầu nhìn lên, vẻ mặt vui đùa. “Nó muốn giết tôi.”

“Tôi còn cho rằng hứng thú của anh là cứu người bị nạn.” Levi đổi tư thế, nằm úp trên giường, nhìn xuống chỗ sát thủ, thân hình trong bóng đêm giống như một con mèo ưu nhã.

“Tôi không phải là anh hùng.” Vu Tử Thạc ôm gối xử lý vết thương trên chân, Levi đánh nhau chưa từng biết chịu thua, y đương nhiên cũng không thể toàn thân trở lui. “Khi bắt đầu làm công việc này tôi đã biết tôi không cứu được tất cả mọi người, khi có người uy hiếp tới sinh mạng của tôi, sự an toàn của bạn tôi, tôi sẽ giết họ.”

Nghe y nói vậy, Levi cười khặc khặc, đụng tới vết thương trên mặt, nhất thời hít một hơi: “Này, biết tại sao Michael J Scofield vượt ngục lại cực khổ như thế không?”

Đó là tên nam chính trong bộ phim điện ảnh [Vượt ngục] nổi tiếng mấy năm trước.

Bỏ chân xuống, Vu Tử Thạc sờ sờ cằm, “Vì sở trường của anh ta là đọc sách.”

“Có nguyên nhân này, nhưng nó không phải quan trọng nhất.” Levi liếm môi, con mắt đảo ra song cửa, “Vì anh ta không có hậu thuẫn, chỉ có thể đem hy vọng ký thác lên người một đám phạm nhân không thể khống chế.”

Câu nói này khiến Vu Tử Thạc không thể nhịn cười, “Hiện tại chúng ta cũng là phạm nhân.” Sau đó y nghiêm mặt: “Xin lỗi vì kéo anh vào đây.”

“Vậy thì sao? Trừ khi là chúng ta tự muốn vào, chứ ai có thể bắt chúng ta?” Levi chống một tay lên giường, nhảy xuống tầng dưới, ngồi sòng vai với Vu Tử Thạc, “Chúng ta không phải phạm nhân, mà là kẻ phạm tội. Chỉ có kẻ đã rớt xuống đáy không còn thuốc chữa mới bị bắt.”

“Tuy thường làm ra những chuyện không phù hợp quy củ, nhưng chúng ta dù sao cũng là người, có máu có thịt, biết nghĩa khí, đồng tình kẻ yếu, biết làm chuyện tốt.” Giọng nói như băng lạnh đang dần tan ra, con mắt màu ngọc lục bảo lấp lánh tia sáng, Levi nói tiếp, “Fay, hiện tại rất nhiều người đều đang cố gắng nghĩ cách đưa anh ra khỏi đây, nhưng anh không cần cảm thấy áy náy, anh cũng vì họ làm chuyện tương tự.”

Nói xong, Levi vỗ vai Vu Tử Thạc, rất nhanh lại leo lên tầng trên, đột nhiên, hắn thò đầu ra, chỉ ngón tay vào sát thủ ở tầng dưới, “Ngày mai tôi khẳng

định sẽ quên những gì mình nói, tốt nhất anh cũng nên quên đi.”

Tắt đèn, khi Giang Hằng ra khỏi phòng làm việc, Damon Myron đang đứng ngoài cửa chờ hắn, mái tóc vàng chói mắt như một biểu tượng bị máy điều hòa thổi nhẹ, “Thanh tra Lederman, tôi nghe nói anh đã đi thăm Mũ Đen.”

Damon là người duy nhất biết quan hệ của hắn và Mũ Đen, nhưng đối với việc Giang Hằng trở lại FBI, hắn vẫn bảo trì trầm mặc.

“Charlie có một khuyết điểm, anh ta quá dễ tin tưởng người khác.” Con mắt màu xám híp lại, “Chỉ cần trong ấn tượng của anh ta đó là người tốt, thì Charlie sẽ không hoài nghi nhiều.”

“Anh đang ám chỉ vụ nổ ở Las Vegas sao?” Lúc đó Khônggren Charlie đã nghe theo đề nghị của Damon Myron mới đưa ra quyết định sai lầm. Giang Hằng từng điều tra chuyện này, bao gồm cả một đồng án lừa gạt mà Damon đã phạm.

“Cho nên hiện tại chúng ta muốn bàn chuyện này?” Damon không cao hứng trẻ môi, “Nếu tôi nói quan hệ của anh và Mũ Đen cho Charlie, anh nghĩ sẽ có hậu quả thế nào?”

“Vậy tại sao anh không làm thế?” Trên mặt Giang Hằng nhìn không ra một chút dao động nào.

“Vì tôi không có chứng cứ trực tiếp.” Damon nhún vai, con mắt chợt tối đi, “Nhưng tôi có từng điều tra một chút, chỉ cần nghĩ cách liên hệ chúng lại với nhau...”

“Rất may, tôi cũng điều tra một ít.” Giang Hằng ngắt lời Damon, mở văn kiện trong tay, “Khi vụ án lừa gạt năm 89 và năm 94 âm ỉ, anh rất được hoan nghênh, đa số người bị hại thậm chí không muốn đứng ra tố cáo anh, nhưng đáng tiếc là, thời gian dài trôi qua người nguyện ý cung cấp chứng cứ cũng không phải không có.”

“Anh Damon, tôi khuyên anh đừng làm thế, vì nếu tôi bị bắt, thì buro kiện có toàn bộ chứng cứ phạm tội của anh cũng được gửi vào hòm thư của từng thanh tra FBI.” Sự thật chứng minh Giang Hằng không chỉ là một hacker tài giỏi, hắn đồng thời cũng là một người làm ăn giỏi phán đoán, “Có lẽ hiện tại anh có thể nói với Khônggren Charlie tôi là ai, nhưng tôi nhất định sẽ không tiếc sức lực kéo anh xuống nước, cùng anh đồng quy ư tận.”

Cụt hứng nhú mày, Damon quay mặt đi, “Tôi còn cho rằng anh cao cả lắm chứ.”

“Tôi từ trước tới nay đều không phải là anh hùng, tôi chỉ muốn cứu người quan trọng nhất của mình.” Trình trọng nói xong, Giang Hằng quay người đi, thang máy mở ra, hắn biến mất sau cánh cửa thang máy dần đóng lại.

Thời gian đang trôi đi rất nhanh, nhắm mắt lại, từ tối đến sáng dường như chỉ có mấy giây.

“Anh đang làm gì?” Vu Từ Thạc mở mắt ra, thấy Levi đứng ngay người trước bồn nước. Trong tay hắn là chiếc bàn chải ngắn _ nếu được mài nhọn khúc nhựa sẽ trở thành vũ khí rất tốt, cho nên sau năm 05 có không ít nhà tù đổi bàn chải răng thành dạng cán ngắn. Nhưng không có tít kem đánh răng.

“Kem đánh răng có độc.” Levi là cao thủ dùng độc, đối với bất cứ mùi hương bất thường nào cũng vô cùng mẫn cảm.

Vu Từ Thạc đi tới, thấy kem đánh răng trong bồn rửa cùng vài con ruồi đã chết, không nhìn được nhú mày, “Karp không đắc thủ, bọn họ lại áp dụng hành động mới.”

Lắc lắc đầu, Levi ném tuýp kem đánh răng đi, “Có phải là anh đã đội mũ xanh cho trưởng cai tù rồi không?”

“Hiện tại tôi thật sự có dự định đó.” Cười cười, Vu Từ Thạc nghe tiếng bước chân trên hành lang, nhìn kem đánh răng dưới đất, “Tôi có chủ ý hay, thứ này hiệu quả thế nào?”

“Độc được mẫn tính, người Trung Quốc đặc cho nó cái tên là nha phiến, khi nồng độ cao có thể dẫn tới tê liệt tim mạch.”

Levi ôm tay nói: “Cho nên nếu anh chết, bọn họ sẽ nói anh hít thuốc phiện quá liều. Kiểm nghiệm tử thi chỉ có thể kiểm ra thành phần morphine.”

Trong lúc hắn nói chuyện, Vu Từ Thạc đã nặn một khúc kem ra, dùng ngón tay nhét vào miệng, Levi thấy hành động đó, cả người cứng lại: “Anh làm gì vậy!”

“Mở cửa trạm xá.” Bình tĩnh phẩy kem đánh răng lên, y nhắm mắt chờ đợi. Thời gian trôi đi từng phút từng giây, một khắc sau, trán Vu Từ Thạc đổ ra mồ hôi, triệu chứng tới thật nhanh, hai chân tê dại ngã ngồi xuống, tay cũng bắt đầu co giật, cả người cuộn thành một cục.

“Cứu mạng!!!” Levi quả thật bị điệu bộ của y dọa sợ, vồ mạnh vào song cửa, hô lớn: “Ai tới cứu anh ta kìa!!!”

Dịch thể trong suốt nhỏ giọt theo ống truyền chảy xuống, chân mày Vu Từ Thạc nhẹ run, đập vào mắt là trần nhà màu trắng của bệnh xá. Bên cạnh là tiếng nói quen thuộc, “Sao tôi không biết cậu lại là người theo chủ nghĩa mao hiểm?”

Y quay đầu qua, thấy chủ nhân giọng nói, mỉm cười đáp: “Tôi cũng không biết chị có chứng nhận tư cách bác sĩ.”

“Một phát tiếp nhận 20mg nicotine, cậu định nằm gai nếm mật, hay tự tìm đường chết?!” Enya Pirlo quay người lại đối diện y, ông tiêm trong tay lọ trong không khí, không nói gì tiêm thẳng vào tay y, cô cảm thấy bản thân hiện tại sắp bị chọc tức phát điên.

“Dừng không lại xuất hiện ở đây sẽ khiến người nghi ngờ. Nhưng tôi cần gấp chị một lần, Enya.” Tiêm đường gluco xong, Vu Tử Thạc cảm thấy sức lực nhanh chóng hồi phục. “Người của CIA đang ở đây. Nếu để họ phát hiện chị còn sống, chị sẽ rất nguy hiểm.”

“Tôi hiểu cách làm này, là Renton Wesley” __ Từng là thượng cấp của họ, Wesley giống như một con sói, người bị hấn cắn phải cho dù không chết, tuyệt đối cũng hận vì còn sống.

Trong mắt Enya đột nhiên nổi lên vẻ hứng thú, “Vậy không phải rất tốt sao Arthur, thượng đế đưa Wesley tới trước mặt chúng ta rồi.”

Lúc đó người ly gián cô và Arthur chính là thượng cấp cũ Arthur Randell, Enya đi Washington là để tìm hắn, nếu nói Enya có một danh sách kẻ thù, thì Wesley sẽ đứng ở ba hạng đầu.

“Yên tâm, tôi tới trực hộ, nơi này không có tư liệu của tôi.” Enya tiêm một mũi an thần cho y, trong mắt Vu Tử Thạc hiện lên chút đồng tình, “Vậy bác sĩ vốn dĩ đâu?”

Enya nhìn trần nhà, “Cậu là chỉ cô nhóc bị nhốt trong tầng hầm nhà tôi sao? Cậu yên tâm, tôi để đủ thức ăn và nước uống cho cô ta, chỉ cần cô ta không dự định tuyệt thực hoặc tự sát, thì không chết được.”

Không thẹn là Enya, chuyện cô muốn làm hầu như không ai có thể ngăn cản, Vu Tử Thạc không định khuyên nhủ cô, “Được thôi, lưu lại nửa cái mạng của Wesley, tôi muốn đập móng hắn.”

“Đừng rồi, tôi có thứ phải đưa cho cậu.” Enya lấy một bằng chứng nhận công tác trong túi ra, “Phải nói trước, tôi tới đây không phải để giúp cậu, tôi chỉ muốn tiêu diệt toàn bộ CIA truy tới cửa tìm cậu.”

“Tôi đã từng nói rồi, chị muốn báo thù tôi không cần chị.” Chứng nhận giả không chút sơ sót chính là do Sarah Granollers làm ra, để sát mũi có thể người được mũi thuốc màu. Kim chỉ giờ trên đồng hồ đang chỉ bốn giờ, Vu Tử Thạc mang giày vào xuống giường, “Nhưng nếu chị chết rồi, quan hệ của chúng ta sẽ không thể nào bù đắp nữa. Enya, nhớ kỹ câu này của tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 54: Nỗi Lo Tính Mạng.

“Lẽ nào cậu cho rằng còn có thể bù đắp sao? Tôi và cậu.” Enya gọi Vu Tử Thạc lại, quá khứ màu kim thuốc giống như đang hiện ra trước mắt, cảnh y một tay cầm lan can liều mạng muốn leo lên, cô vẫn còn nhớ rõ, mà lúc đó, cô lại cho y một phát súng. Tay Vu Tử Thạc đặt trên cửa, y không quay đầu lại, “Chúng ta vốn nên chết vào đêm đó rồi, nhưng hiện tại chúng ta đều còn sống. Không có gì là không thể, chỉ phải xem chị có muốn hay không.”

“Đây cũng là điều mà người đàn ông đó dạy cho cậu sao?” Enya ôm tay, ánh mắt dừng trên lưng y, thân hình thon dài trông có vẻ hơi gầy yếu, nhưng cô biết mỗi một khối thịt trên khung xương đó đều ẩn giấu lực bạo phát to lớn.

“Có lẽ đi, bốn năm rồi khỏi chị tôi học được rất nhiều thứ.” Y xoay tay nắm cửa, nhưng không trực tiếp mở cửa ra, “Chuyện quá khứ, nên để nó trôi đi thì tốt hơn.”

“Bọn họ đã biến cuộc sống của tôi thành như vậy.” Enya mím môi lắc đầu, “Tôi thật không biết nên thuyết phục bản thân thế nào để nó thành quá khứ.”

“Tôi cũng không biết.” Vu Tử Thạc nhẹ thở dài, “Nhưng có lẽ chị có thể thử bắt đầu cuộc sống mới.”

“Tôi không làm được.” Giọng nói của Enya lạnh xuống.

“Đó chính là vấn đề của chị.” Vu Tử Thạc mở cửa, đi ra ngoài.

Ánh mặt trời màu vàng chiếu sáng bãi cỏ màu xanh, Gimson đứng cách xa đám người, dựa vào hàng rào nhìn trời. Vu Tử Thạc đi tới cạnh Gimson dựa vào lưới sắt, y không vội mở miệng, chỉ đứng ngắm trời cùng Gimson. Đột nhiên y nhớ tới, bốn năm trước lúc y và Giang Hằng mới vừa quen biết.

“Có chuyện gì thì hỏi đi.” Gimson đột nhiên nói. Vu Tử Thạc cười cười, vẫn là Gimson hiểu rõ y. “Tôi biết người của nhà họ Đường là ông giết.”

“Trong số bọn họ có người tìm tới cậu, đúng không?”

Gimson nhìn mặt đất bên dưới, ông biết đó vốn là nhiệm vụ của y. Vu Tử Thạc sờ sờ mặt, mũi thuốc an thần vừa rồi khiến y choáng váng, “Ông biết nhà họ Đường còn người khác sao?”

“Không, tôi đang ám chỉ người của nhà họ Đường giỏi che giấu.” Trên mặt Gimson không có biểu cảm, giọng điệu cũng rất thản nhiên, “Nếu con của họ đột nhiên đứng trước mặt tôi, tôi sẽ không cảm thấy quá kinh ngạc.”

Gimson đã quen dự liệu tất cả những chuyện có thể phát sinh, điều này khiến ông lúc nào cũng có thể ứng phó bình tĩnh, còn nhà họ Đường có còn người khác nay không, có lẽ ông cũng không để ý.

“Tại sao làm vậy?” Vu Tử Thạc đang nói tới nhiệm vụ của y.

“Trên thực tế cậu không thể hạ thủ.” Gimson cuối cùng cũng quay đầu nhìn y, con mắt màu lam băng không có cảm xúc, “Cậu không giết họ, người của CIA sẽ giết cậu.”

“Nói như vậy ông quan tâm đến sống chết của tôi?” Nụ cười trên khóe môi dần lạnh đi, con mắt sâu thẳm như một hố đen có thể nuốt chửng tất cả, “Hay là ông không muốn thấy có người hủy diệt tác phẩm của ông?”

Gimson không đáp, ông ta ngẩng đầu lên, cứ như vậy nhìn bầu trời trong xanh không một gợn mây.

“Tôi không tin ông từng bận tâm tới ai.” Nghiến răng cười lạnh, Vu Tử Thạc có thể cảm giác được khóe môi mình đang co giật, “Nếu ông từng thật sự quan tâm tới tôi, thì sẽ không bồi dưỡng tôi thành một công cụ giết người.”

“Cậu không phải là tác phẩm của tôi!” Giọng nói của Gimson không lớn, nhưng vô cùng mạnh mẽ, không khí xung quanh dường như thoáng chốc đông lại. Tiếp theo Gimson không nói gì nữa, hai người chìm vào bầu không khí trầm mặc kỳ quái.

“Dù sao xem ra cậu cũng không vội giết tôi, không bằng quan tâm tới bạn cậu một chút đi.” Khứu giác của Gimson rất linh, hẳn có thể từ trong không khí đọc ra được mùi của xao động. Bên phía hàng rào sắt phía tây có một đám người tụ tập, bọn họ đang đi về phía Levi.

“Cần phải cẩn thận.” Vu Tử Thạc dựa vào lưới sắt không động, “Có lúc một chút giáo huấn hơn hẳn ngàn câu vạ lời.”

“Nhỏ kia, chỗ này rất nguy hiểm đó nha.” Người đi tới trước mặt Levi là đại ca của phái da trắng, tên Berville Khôngnrad, còn có biệt danh là xe tăng nghiền thịt, hẳn cao hơn hai mét, thân thể trắng kiện giống như một bức tường, “Chẳng qua nếu mày chịu ngoan ngoãn hiến cái mông ra, người của tao có thể bảo vệ mày.”

Berville không chỉ là kẻ đồng tính nổi danh xấu xa, mà còn là kẻ kỳ thị chủng tộc dữ dội, Karp từng nói với Vu Tử Thạc về chuyện này. Trước đó Vu Tử Thạc đi tới đâu Karp cũng đi theo, cộng thêm y bị phán tử hình, Berville cũng đánh né thật xa. Chẳng qua sau khi Karp chết, y có thể thấy ham muốn rạch trong mắt Berville.

Lúc này Levi tới, ánh mắt của Berville lập tức chuyển lên mục tiêu trông có vẻ yếu đuối hơn.

“Nếu tao nói không thì sao?” Levi giả bộ căng thẳng nhìn lồng ngực Berville, ánh sáng trong mắt thoáng chốc trầm xuống. Nếu Berville thông minh một chút, thì có thể thấy được trong đây mắt của thợ săn thuộc chủng tộc mèo này là lóe xoáy tử vong, vì thông thường một giây sau, nó sẽ bỏ nhào tới cắn nát cổ họng con mồi.

Không chỉ Berville, đám thuộc hạ của hắn cũng cảm thấy mùi khiêu chiến, một người đột nhiên la lên: “Thằng ngu không biết tốt xấu!”

“Cho nó biết mặt đi Berville!”

“Chúng ta cùng lên làm chết nó, thấy sao?” Người đàn ông thân hình hao gầy cười dâm dăng la lên, hẳn tên Enoch, nghe nói hắn không chỉ là kẻ đồng tính, mà còn là kẻ luyến đồng, từng giết bốn đứa trẻ rồi bị bắt vào đây.

Levi bị đẩy tới nơi không có camera, thủ hạ của Berville quay đầu liếc mắt ra hiệu với cai tù, cai tù vẫn luôn chú ý bên đó nhận được tín hiệu thì liền quay đầu đi.

Thấy khóe miệng Levi đang cúi đầu hiện lên nụ cười âm lạnh, Vu Tử Thạc biết, những người này sắp xui xẻo rồi, bọn họ thật sự nên cẩn thận một chút, chẳng qua hiện tại đợi bọn họ là một giáo huấn rất thảm khốc.

“Nhóc con, tao thấy mày rượu mồi không uống muốn uống rượu phạt rồi.” Berville kéo cổ áo Levi, sách người hắn lên.

“Vậy thì mày đang dùng chính là heroin.” Levi nhếch miệng, lộ ra cái răng khềnh, còn chưa đợi nụ cười biến mất khỏi mặt hắn, hắn nắm tay Berville vặn mạnh, tiếng xương gãy vang lên thanh thúy. Levi quỳ một gối xuống, đồng thời xoay người đá bật lên, đá trúng cằm Berville, một đá này không chút lưu tình, hai chiếc răng cửa mang theo máu bay khỏi miệng Berville.

Tất cả phát sinh trong chớp mắt, động tác của Levi nhanh như gió. Berville miệng đầy máu, tiếng kêu đau đớn truyền xa mười mét, hắn ngồi bệt xuống ôm cổ tay mình, cuộn thành một cục.

Enoch thấy Berville bị đánh thì thầm cười trộm, nhưng nắm đấm còn chưa vung ra, Levi cảm giác được cú đấm liền đột nhiên xoay người. Hắn cái gì cũng không làm, chỉ trừng to mắt, Enoch bị dọa, chân mềm nhũn ngã ngồi xuống cỏ, mồ hôi như tắm.

Không ai dám lên tìm phiền phức nữa, thằng nhóc này có thể trong một giây đánh ngã Berville, ai còn dám động tới hắn?

Đám người lập tức yên tĩnh, bọn họ đều bị sợ hãi làm cho dờ người.

“Nghe nói vừa rồi mày muốn làm chết tao?” Levi lấy bàn chải răng cán ngắn trong túi ra, ném trước mặt Berville, “Trước khi mặt trời lặn mày dùng thứ này chà sạch cục hoa của mình, tao sẽ suy nghĩ xem có miễn tội cho mày không, mày thấy sao?”

Gimson thấy một màn này liền cười ha ha, “Xem ra bạn bè của cậu không tệ, Từ Thạc.”

Thấy nụ cười đột nhiên mà đến của Gimson, Vu Từ Thạc hoàn toàn ngây người. Bốn năm, y chưa từng thấy Gimson cười như thế, tuy y trước nay không cho rằng mình hiểu quá rõ về Gimson, cúi đầu xuống nhẹ lắc: “Thì ra ông cũng biết cười.”

“Tôi cũng là người.” Là người thì sẽ có tình cảm, nụ cười trên mặt Gimson nhanh chóng biến mất, ông lại trở về dáng vẻ ‘thầy Gimson’ không thích nói chuyện. Vu Từ Thạc rời khỏi lưới sắt, “Tôi hy vọng đây không phải là nói dối.” Nói xong, y đi về trung tâm bãi cỏ.

Khi cai tù phát hiện tình hình không đúng chạy tới, đám người gây chuyện liền lập tức tán ra. Thấy người ngã dưới đất miệng đầy máu, cai tù quả thật mở to miệng thành hình chữ O, hẳn không thể nào ngờ được chủ nhân của tiếng kêu thảm thiết vừa rồi là Berville.

“Nếu Berville cáo mật thì sao?” Vu Từ Thạc đi tới cạnh Levi. Tuy loại địa phương tù ngục này, ai cáo mật đồng nghĩa với việc trở thành đối tượng công kích của tập thể, nhưng cũng không phải không có khả năng.

Levi trề môi, ôm tay, “Nhưng hẳn không cách nào nói chuyện, khi tôi đá trúng hán hán đã cắt đứt đầu lưỡi của mình rồi.”

Một ‘đại ca’ không cách nào nói chuyện không thích hợp làm đại ca nữa, nếu Berville còn muốn sống ở nơi này thì tốt nhất là nên ăn mình một chút. Vu Từ Thạc liếm môi không kìm được nghĩ, nếu bọn họ ở lại đây lâu thêm một chút, Levi chắc sẽ rất thích ứng.

Giang Hằng trừng mắt nhìn màn hình không chút di chuyển, rõ ràng hẳn không thoải mái như nhân tán như Vu Từ Thạc, hẳn xâm nhập vào camera của nhà tù Attica, khi thấy Vu Từ Thạc nằm trên giường bệnh tại trạm xá thì quả thật hận không thể lao vào màn hình để chạy tới nhà tù đó.

Trước đây tuy cũng lo lắng, nhưng hẳn tin vào thân thủ của Vu Từ Thạc, nhưng hiện tại, sự can thiệp của CIA khiến tất cả trở nên hóc búa. Dù sao mình thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng.

Vì sự xao động vừa rồi, thời gian camera được bật sớm hơn, Vu Từ Thạc đứng ở cuối hàng, đợi trở về phòng giam. Giang Hằng chú ý thấy, người sau lưng Vu Từ Thạc không phải là tên da đen vóc dáng to cao bình thường, có người đã lên đôi vị trí.

Ánh mắt di chuyển, người đàn ông trung niên sau lưng Vu Từ Thạc đang cười âm trầm, lặng lẽ rút một con dao trong tay áo ra. Huyết dịch thoáng chốc xông lên não Giang Hằng, hẳn đứng bật dậy, chiếc ghế ngã ra sau, hẳn găm vào màn hình__ “Cẩn thận!!!”

Giống như có cảm ứng, người trước mắt vào cửa, Vu Từ Thạc vừa định nhấc chân, đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền tới khí tức kỳ dị, y vốn nên phát giác sớm hơn, nhưng chút nicotine kia đã gây ra ảnh hưởng không nhỏ tới y. Cong lưng tránh khỏi một dao chí mạng vào cổ, lưỡi dao bén rạch dài sau lưng, máu tươi thấm ướt, nhiễm đầy trên vải trắng.

Vu Từ Thạc liếc thấy con dao, y biết nó sẽ không kết thúc đơn giản như vậy. Tốc độ thời cơ đều nắm bắt rất tốt, đối phương là chuyên nghiệp!

Quả nhiên, người sau lưng đảo cổ tay, con dao đâm xuống, mục tiêu là tim y. Y né sang bên phải, nhưng tay chân lại không nghe theo sai khiến, đáng chết, đều tại mũi thuốc an thần kia!

Levi đi ở đầu hàng, hẳn không cứu được y. Hai tay nắm chặt hai bên màn hình, ánh sáng màu xám nhạt rọi sáng nửa gương mặt Giang Hằng, không có hơi thở, hiện tại hẳn không thở nổi. Không chỉ như vậy, lúc này huyết dịch toàn thân hẳn đều đông lại, hẳn thậm chí không cảm thấy được nhịp tim của mình.

Vẫn luôn né tránh nghĩ tới khả năng này, nhưng tất cả vẫn xảy ra, xảy ra trước mắt hẳn như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.3 - Chương 55: Ba Mươi Cm.

Một bóng người màu trắng đột nhiên lao vào tầm nhìn, Vu Từ Thạc cảm thấy một cú tông kịch liệt, ngã lên khung cửa, cảm giác đau nóng rát sau lưng kéo ý thức của y trở lại, đồng thời y thấy rõ gương mặt của người đó.

Là Gimson, con dao sắc bén đâm thẳng vào vai ông, không đợi đối phương phản ứng, vẫn với trạng thái con dao đang găm vào người, Gimson đã găm

lên một tiếng rồi quay người lại, một tay siết lấy cổ họng người kia, rắc, tiếng xương gãy, ông trực tiếp vặn gãy cổ đối phương. Con dao bị sức mạnh dồn ép bay ra khỏi vết thương, rơi xuống đất.

Máu phun ra từ vai Gimson, bắn ra một đám khói đỏ.

Vu Tử Thạc không chút do dự cởi áo thun chặn miệng vết thương cho Gimson, Gimson cũng lập tức xé tay áo bịt lên lưng Vu Tử Thạc.

Tất cả mọi người đều bị cảnh thượng này chấn động, bao gồm cả Giang Hằng đang quan sát bên màn hình. Hành động cầm máu cho đối phương của Vu Tử Thạc và Gimson giống như đã thương lượng tốt từ trước, trong lúc hợp tác cả hai giống như đã quen biết nhiều năm.

Giang Hằng lau mồ hôi trên mặt, bước chân không ổn đi tới sofa ngoài phòng khách ngồi xuống. Hắn nghiêng rằng, che mắt lại. Sao lại như vậy? Kẻ thù của hắn cứu người yêu của hắn? Cho dù ông ta biết y tới để giết ông ta?

Đấm mạnh lên bàn, chiếc bàn gỗ thấp chịu không nổi trọng lượng mà bị gãy đôi, bộ ly trà lăn xuống đất. Giang Hằng thở dốc che miệng, hung tợn mắng, “Gấp quy!”

Dịch thể trong suốt vô thanh vô tức rơi xuống, hôm nay trạm xá nhà tù làm ăn đặc biệt tốt, nhưng không phải ai cũng cảm thấy vui vẻ vì cuộc sống bình lặng bị ngắt đứt.

“Cậu không sao, Enoch.” Enya Pirlo ôm bệnh án tùy tiện quẹt vài cái, đường huyết và huyết áp đều rất bình thường.

Enoch đương nhiên không có chuyện gì, nhưng hắn rất muốn cố gắng chống cho qua giờ cơm tối, mỗi ngày người vì sợ bị báo thù mà giả vờ bệnh để tới trạm xá không ít.

“Bác sĩ, cô thật đẹp...” Bệnh cũ của Enoch lại tái phát, tuy là đồng tính, nhưng thật ra hắn không kỵ nam nữ, thấy người đẹp liền không quản được tay mình. Hắn sờ tay Enya, dùng ngón cái nhẹ vuốt.

Ánh mắt Enya lạnh lẽo đảo xuống, tùy tiện cầm lên một con dao phẫu thuật.

Dao chém xuống, tiếng kêu thét thê thảm vang vọng trong trạm xá, Enya nhếch môi rút con dao ra khỏi mu bàn tay Enoch, máu bắn lên mặt và chiếc áo blouse trắng của cô, giọt máu nhiễm đỏ nụ cười tươi rói của cô, “Hiện tại xem ra cậu thật sự có chuyện rồi.”

“Đồng sự cũ kia, tính khí của cô ta vẫn nóng nảy như thế.” Gimson nằm trên giường bệnh bình luận, bọn họ nằm trong phòng trị liệu cách vách thấy được màn này phát sinh.

“Hiện tại tốt hơn nhiều rồi.” Vu Tử Thạc cười, nằm sấp trên giường vuốt vuốt cằm, “Nếu là trước kia, chị ấy đã băm nát tay Enoch rồi.”

Băng bó đơn giản cho tay của Enoch, Enya kéo hắn khỏi giường đá ra khỏi cửa trạm xá. “Cút cho tôi.”

Cai tù thấy Enoch bị đá ra nhìn không được bật cười, “Một ngày tốt đẹp ha, Enoch?”

“Câm miệng!” Enoch then quá hóa giận gầm lên, vội vàng đứng lên. Bước nhanh tới cửa phòng tắm, đột nhiên hắn ngừng lại, sau đó lấy bàn chải cán ngắn trong túi ra... nhìn rất lâu, Enoch cắn môi, nhỏ giọng lầm bầm, “Được thôi... thằng đó không nói là dùng đầu nào.”

Trải qua thời gian dài gian nan lựa chọn, Enoch quyết định sử dụng đầu không có lông. Sau đó, nghe nói có người nghe thấy trong nhà tắm phát ra tiếng rên rỉ kỳ quái như giết heo lúc chiều.

Enya gõ cửa sổ thủy tinh ra hiệu, mở cửa đi vào. “Quấy rầy các người ôn chuyện cũ rồi.” Vừa nói cô vừa đưa mắt nhìn Gimson, “Tôi không ngờ ông còn sống.”

Khi vừa thấy hai người đầy máu được đưa tới, Enya còn cho là cô vì căng thẳng mà nảy sinh ảo giác, dù sao cô tận mắt nhìn thấy thi thể của Gimson.

“Tôi cũng vậy.” Gimson lạnh lùng nhắc nhở cô, trong mắt người khác cô cũng đã là người chết.

“Tôi đã nghĩ tại sao cậu lại mạo hiểm lớn như vậy muốn đến Attica.” Bắt đầu từ bây giờ có phát sinh chuyện quái dị nào thì Enya cũng không cảm thấy ngạc nhiên nữa, “Cậu định mang ông ta đi?”

“Đứng.” Gimson cứu y, Vu Tử Thạc biết ông đã không thể nào ra tay với mình, đồng thời y cũng hiểu mục đích chuột đồng đưa y tới Attica, “Thêm chị nữa là tổng cộng bốn người, cho tôi biết kế hoạch của các người.”

“Trên thực tế vào tối ngày mai, người của Scarter sẽ đào một đường hầm, vào nơi này.” Enya nói rồi nhìn sàn nhà một cái.

“Ngày mai? Quá gấp rút rồi.” Vu Tử Thạc ngồi dậy. Enya lập tức đẩy y nằm xuống, cô cắn răng, “Gấp rút? Còn không đem cậu ra khỏi đây người đàn ông đó còn không giết tôi sao?”

“Nếu không chúng ta đổi vị trí một chút, tôi đi ngồi tù, cậu đi đối diện với vị hacker đại phát lời đing?” Nếu ánh mắt có thể giết người, ánh mắt của Enya tuyệt đối có thể bắn ra trăm cái lỗ trên người Vu Tử Thạc, “Tôi không muốn nửa đời sau đều phải chạy trốn!”

Tính ra dù chị chạy tới đâu tôi cũng có thể tìm được, Vu Từ Thạc biết Giang Hằng quả thật có khả năng này, y thành thật nằm sấp, ngược mắt: “Nhưng từ phòng giam tới chỗ này còn phải thông qua phòng giám sát.”

“Tôi đã cho cậu giấy thông hành rồi.” Enya chỉ tấm chứng nhận công tác đó, “Tiếp theo phải xem năng lực của cậu thôi.”

“Chị cam tâm đi như vậy? Không phải chị tới tìm Renton Wesley trả thù sao?” Vu Từ Thạc nhú mày nhìn Enya một cái, sau đó y tìm thấy nụ cười thần nhiên vô cùng trên gương mặt tuyệt điểm đó, “Bạn của cậu nói với tôi, chỉ cần đưa cậu ra ngoài, cậu ta sẽ cho tôi biết hiện tại Wesley đang ở đâu, như vậy không phải rất tiện sao?”

Đối với Enya mà nói đây là một điều kiện rất mê người, không thể không thừa nhận Giang Hằng rất có đầu óc kinh doanh, Vu Từ Thạc nghĩ vậy, “Được thôi, vậy tôi mai. Mà phải nói lại, hiện tại chị nguyên ý tin tưởng anh ta rồi?”

Enya cười gât đầu, cô nghĩ lời tiếp theo cô nói, là câu nói thành khẩn nhất trong cuộc đời này của mình, “Có thể làm vậy vì cậu, có thể khiến cậu vì cậu ta đến vậy, sao tôi còn có thể không tin chứ?”

Đôi lớp băng bó mới xong họ mới rời khỏi trạm xá, cả quá trình Ginson đều không nói một lời, Vu Từ Thạc và Enya đã quen với tính trầm lặng của ông nên cũng không nói gì.

Hiện tại chính là thời gian cơm tối, Vu Từ Thạc và Levi đang ngồi trên ghế, thì thấy Enoch xiêu vẹo đi ngang trước mặt họ.

“Enoch, xem ra tinh thần của mày không tồi nha!” Một tên da đen tên Fanli trêu chọc một câu, khiến người khác đều nhìn sang bên này.

“Tao thấy nó soái tới mức sắp làm rách luôn rồi.” Roger ngồi cạnh Fanli chỉ băng bó trên tay Enoch.

“Nhìn cái gì mà nhìn! Ăn cơm của mày đi!” Enoch đá ngã một chiếc ghế trống, làm động đến bộ vị nào đó, liền hít ngược một hơi rồi ngồi xồm xuồng.

Vu Từ Thạc không nhịn được phun nửa cái bánh trong miệng ra, xung quanh đều cười vang ầm ĩ, y cảm muốn cười lớn, cho tới khi y cảm thấy nếu còn cười tiếp thì vết thương sẽ bị rách mới chịu thôi. “Xem ra mệnh lệnh của anh hấn ta hoàn thành rất tốt.”

Trong nhà ăn huyền ảo chỉ còn có Levi mặt không biểu cảm, hấn nuốt thức ăn cứ như quý tộc, xong rồi mới chậm rãi mở miệng, “Thật ra tôi chỉ đùa thôi.” Nói xong, hấn cuối cùng cũng không nhịn nổi cười điên cuồng.

Mượn không khí ồn ào, y tiến sát tai Levi nói nhỏ: “Tối mai rời khỏi đây, anh có nắm chắc không?”

“Một nửa thôi.” Levi không tính nói dối. “Dù sao mưu sự tại nhân, hành sự tại thiên.”

“Còn thiếu gì chứ?” Vu Từ Thạc đảo mắt trắng, y không thích kết luận không xác định này, Levi liếc nhìn trưởng cai tù một cái, xong lập tức cúi đầu, “Trở về rồi nói.”

“Ồn ào cái gì!” Trưởng cai tù gầm lên vài tiếng, nhà ăn lập tức hồi phục yên tĩnh, hấn thỏa mãn gât đầu, đến trước mặt Enoch, nói: “Enoch là gay tại đây không phải không biết, tự đâm cục hoa của mình cũng rất bình thường. Tại đây tốt nhất nên trông chừng nó cho tốt, tránh để nó tự chơi đứt hai hòn của mình.”

Lại một trận cười ầm ĩ, trưởng cai tù cúi đầu nhìn hấn, “Enoch, sau này nói chuyện với tao tốt nhất nên chú ý một chút.”

Giang Hằng ngồi trước màn hình, gần như muốn bóp nát ly thủy tinh trong tay, sau khi chuyện đó xảy ra y cư nhiên còn có thể cười đùa như vậy! Hiện tại hấn thật muốn lao vào màn hình đánh y một trận!

Cứ như vậy, phạm nhân nào đó chỉ vì sau khi bị thương mà dám cười, liền nghênh đón lần thăm tù thứ hai của hacker. Không đúng sao? Không sao cả, ít nhất Vu Từ Thạc nghĩ như vậy.

“Xin lỗi.” Vu Từ Thạc kéo ghế ngồi xuống đồng thời nói, sau kính chống đạn là gương mặt âm lạnh của Giang Hằng.

“Anh cho rằng xin lỗi trước là không còn chuyện gì?” Nghiêm khắc chế giễu, Giang Hằng cố gắng khống chế mình đừng nhìn tới chỗ bị thương của Vu Từ Thạc, “Anh nói anh có thể xử lý tốt những chuyện này, tôi tin anh, nhưng anh thử nhìn xem hiện tại bị thương là ai?”

Chỉ nghe giọng nói cũng có thể cảm nhận được cơn giận bùng bùng của Giang Hằng, Vu Từ Thạc thậm chí cảm thấy còn nói tiếp nữa không chừng Giang Hằng thật sự xông vào đánh y.

Y hơi áy náy ngược mắt lên, “Anh muốn tôi làm sao?”

“Anh dứt khoát chọc tức chết tôi là được rồi.” Nói như vậy đại biểu Giang Hằng đã tức phát điên, chân mày nhăn chặt và gương mặt âm trầm tỏ rõ tâm trạng của hấn, “Chỉ có như vậy tôi mới có thể chấm dứt ý niệm chờ anh ra khỏi đây liền đập gãy chân anh.”

“Tôi rất vui khi anh không bị tôi chọc tức chết.” Vu Từ Thạc né tránh vấn đề.

“Nhiều nhất là tức điên mà thôi.” Lạnh lùng châm chọc.

Vu Từ Thạc tin, không phải y né tránh vấn đề không giỏi, mà là bất luận hiện tại y nói gì Giang Hằng đều nhất định phải xoi mói, “Thôi, đừng vậy nữa.”

Nói xong câu này, Vu Từ Thạc im lặng. Giang Hằng nhắm mắt, hít thở một hơi, để không chế cảm xúc của mình.

Vu Từ Thạc nhìn mặt Giang Hằng, nhỏ giọng nói: “30cm.”

“Đúng.” Giang Hằng mở mắt, ánh mắt giao nhau, tầm mắt nóng rực, hần trăm giọng cảm khái, “Hiện tại khoảng cách giữa tôi và anh chỉ có 30cm đáng chết này.”

Tầng kính chống đạn ba lớp có độ dày là 30cm, cho dù hần muốn lập tức lao vào ôm y hôn mạnh bạo cũng không thể.

Bạn đang đọc truyện *Ngụy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 56: Theo Nhau Mà Tới.

“Vết thương thế nào rồi?” Con giận như cuồng phong bạo vũ qua đi, Giang Hằng nhìn không được thể hiện hết sự quan tâm ra.

“Thương ngoài da.” Biết nói như vậy Giang Hằng khẳng định sẽ không tính toán, Vu Từ Thạc bổ sung, “Là thật, vết thương rất dài, nhưng không sâu. Nếu không tin anh đi hỏi Enya đi.”

“Tôi biết.” Chỉ có mỗi vấn đề này hần đã hỏi Enya tới mức cô phát phiền, Giang Hằng chuyển mắt nhìn ngực Vu Từ Thạc, “Tôi là hỏi anh có đau không, cô Pirló nói cả quá trình may vết thương cho anh đều không tiêm thuốc tê.”

Thì ra là cái này. Không tiêm thuốc tê là vì y không hy vọng chuyện buổi chiều lại xảy ra lần nữa, tin rằng điểm này Giang Hằng cũng hiểu, cho nên y không cần giải thích thêm lần nữa. Vu Từ Thạc nhắm mắt một lúc, lại mở ra, “Hiện tại vẫn tốt.”

“Nhưng tôi cảm thấy rất không tốt.” Lòng bàn tay chống lên bàn, Giang Hằng cúi mặt, giọng nói thâm trầm vô cùng, “Anh biết không, nếu không có người đàn ông đó, nếu con dao đó thật sự đâm xuống... tôi sẽ cảm thấy con dao đó đang đâm vào tim mình.”

“Xin lỗi.” Vu Từ Thạc cúi đầu, giọng nói của y nghe có vẻ khàn khàn, “Tôi biết không nên mãi để anh chịu đựng cảm giác đó, nhưng sau khi chuyện lần này kết thúc...”

“Vẫn sẽ có lần sau, vĩnh viễn sẽ có lần sau.” Không chút lưu tình ngắt lời y, y là người thế nào, hần là người thế nào, Giang Hằng hiểu rõ vô cùng. Huyết dịch lưu động trong nội thể sẽ không để bọn họ sống yên như người bình thường, “Vừa bắt đầu đã sai rồi, là tôi quá ích kỷ...” Trong giọng nói của hần có sự ghen ngạo không dễ phát giác, “Tôi biết rõ, nhưng tôi vẫn không thể buông tay!”

“Tôi không hy vọng nghe anh nói vậy nhất.” Giang Hằng nói là sự thật, nếu trong đó có ai chịu buông tay thì chuyện sẽ không phát triển tới mức này, nhưng vấn đề là bọn họ đều quá ích kỷ. Về điểm này, hai người đều hiểu, chỉ là vẫn luôn không nhắc tới.

“Nhìn tôi.” Hần muốn y ngừng đầu lên, Giang Hằng phát hiện nụ cười trên mặt Vu Từ Thạc hiện tại chỉ có thể coi là cười khổ, “Anh từng thử buông tay, tôi cũng từng thử, nhưng ai cũng không làm được đúng không?”

“Vậy tại sao chúng ta không gác cái này qua một bên chứ?” Y nói tiếp, “Tôi biết tôi rất tùy tiện, luôn đơn độc hành động khiến anh lo lắng, anh sẽ tức giận, nhưng cuối cùng vẫn chọn lựa dung túng tôi. Đương nhiên, kết quả là tất cả những chuyện khiến anh lo lắng lại tái diễn lần nữa.”

“Nhưng anh phát hiện không có, chúng ta đều bị đối phương thay đổi, chúng ta giúp đỡ rất nhiều người.” Mắt y đỏ lên, khóe mắt vì kiềm lệ mà phồng lên, “Giang Hằng, khoảng cách giữa chúng ta chỉ còn 30cm này, đừng từ bỏ.”

Lúc trước Vu Từ Thạc sẽ không nói lời như vậy, nhưng hiện tại, y lo lắng hần sẽ bỏ đi. Ánh mắt Giang Hằng cũng hơi phiếm đỏ, hần nuốt nước bọt, tiến sát cửa kính, “Ai nói tôi muốn từ bỏ?”

“Cho dù biết từ nay về sau khó tránh khỏi bị dọa cho mắc bệnh tim tôi cũng sẽ không buông tay.” Giang Hằng nắm mép bàn, “Chỉ là chuyện phát triển tới mức độ hiện tại thực sự khiến tôi rất tự trách, anh tới đây tôi cũng phải gánh một phần trách nhiệm.”

“Chẳng qua hiện tại không phải lúc nói những thứ này, đợi khi anh ra ngoài, đợi khi 30cm đáng chết này biến mất.” Giang Hằng tăng mạnh lực độ trên tay, trừng mắt nhìn sang cái tù ở xa, nếu hần tăng thêm chút lực nữa thì chắc cái bàn sẽ bị bóp nát.

“Đợi khi giữa chúng ta không còn khoảng cách nào nữa...” Giang Hằng nói tới đây thì hơi ngừng lại, tia âm tối trong mắt hần khiến Vu Từ Thạc có dự cảm không tốt.

“Tôi sẽ đập anh tới mức hai tháng không thể đi đường...” Quả nhiên, rắc một tiếng, mép bàn bằng gỗ thật sự bị vụn nát. Cai tù Hayden len lén liếc sang một cái rồi lập tức thu hồi tầm mắt, thật khủng bố, thật quá khủng bố mà! Phạm nhân này trước khi vào đây rốt cuộc đã phạm tội ác tày trời nào mới có

thể khiến FBI tức giận tới mức đó!!

“Thời gian tới rồi!”

Hayden tránh sau bức tường la lớn lên, hắn không dám bước vào vào lúc này. Nhưng nếu để hai người tiếp tục nói chuyện hậu quả nhất định sẽ càng đáng sợ hơn, nói không chừng nơi này còn có thể bị dỡ xuống.

“Nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai ăn ít một chút.” Giang Hằng nói rồi đứng lên.

“Đứng rồi, anh có biện pháp nào để mười hai giờ ngày mai khiến điều hòa nơi này ngừng hoạt động tới tối không?” Trước khi cánh cửa sau lưng mở ra, Vu Tử Thạc nói nhỏ vào lỗ nói chuyện.

Thấy cai tù phụ trách áp giải đã đi vào, Giang Hằng mỉm cười gật đầu với Vu Tử Thạc. Khi đang định ra ngoài, Giang Hằng đột nhiên phát giác hình như có chỗ nào không đúng lắm, hắn quay mạnh người lại, thì thấy gương mặt cười lạnh của cai tù sau cánh cửa sắp đóng. Hắn từng xem qua tư liệu của tất cả nhân viên trong Attica, người này căn bản không thuộc nơi này!!

“Cẩn thận!!!!” Hắn gầm vào cửa kính, tiếng gầm lớn tới mức khiến Hayden đứng ở xa giật mình.

Đáng tiếc cánh cửa đó đã đóng hẳn, Giang Hằng không xác định Vu Tử Thạc có thể nghe thấy hay không.

Còn chưa kịp thở lại bình thường, Hayden đã thấy vị FBI kia tức giận bùng bùng lao về phía hắn, xong rồi xong rồi, đây tuyệt đối là bị chọc điên rồi, cai tù nghĩ vậy, “A... anh bạn này... tôi có thể hiểu được, chúng ta... quân tử động khẩu không động thủ được không?”

“Anh gọi anh ta trở lại cho tôi ngay, lập tức!” Tuyệt đối là mệnh lệnh, hơn nữa tạo cho người ta cảm giác nếu dám nói một chữ không thì sẽ bị giết tại chỗ.

Hayden nuốt nước bọt, xoa xoa mồ hôi lạnh đổ ra sau đầu, “Anh rút cuộc hận hắn tới mức nào vậy? Có phải hắn ta giết cả nhà anh không?”

“Tôi nói lại lần nữa, gọi anh ta trở lại ngay cho tôi!” Tiếng gầm run trời, Hayden nghẹn họng, hắn đã sắp phát khóc rồi, “Nhưng nhưng nhưng thời gian thăm tù đã kết kết kết kết thúc rồi... tôi phải dùng lý do gì để gọi hắn ta lại?”

“Tôi bất kể anh dùng lý do nào!” Quả thật là cường từ đoạt lý, chẳng qua người đó tựa hồ chả cảm giác gì, “Nếu anh ta chết rồi tôi sẽ cho cả nhà anh chôn cùng!”

“Anh... không muốn để hắn ta chết?” Khi thấy cuộc đối thoại giương cung bạt kiếm lửa giận bùng bùng giữa họ, rất khó có người không nghĩ vậy. Hiện tại Giang Hằng hoàn toàn không định tiếp tục phỉ lời, siết cổ Hayden lôi hắn tới góc, “Cho dù anh ta chết, cũng chỉ có thể chết trên tay tôi. Tôi nói sẽ cho cả nhà anh chôn cùng anh ta không phải chỉ để dọa anh thôi đâu.”

“Cho 3041 trở lại, hỏi cung hình sự.” Buông bộ đàm xuống, Hayden hiện tại thật sự muốn la lên một câu ‘chúa ơi’, hiện tại hắn mới hiểu cái gì gọi là hận tới cực điểm, a, có lẽ thật ra đây là yêu đến cực điểm, chỉ là hắn không biết.

Nửa phút trôi qua, bên kia chậm chạp không có hồi đáp, cửa cũng không mở ra, điều này khiến Hayden biết đã xảy ra chuyện, hắn lập tức chuyển sang kênh công cộng nói: “Tất cả mọi người đều đi xem thử! Phạm nhân có khả năng đã vượt ngục rồi!”

Vượt ngục? Giang Hằng biết không phải như vậy, nhưng hắn không định cãi chính, tội phạm vượt ngục cai tù sẽ phải chịu trách nhiệm liên đới, bọn họ sẽ càng có sức mà tìm.

“Chúng tôi phát hiện Joe ở hành lang.” Trong bộ đàm có tiếng nói, Joe vốn là cai tù phụ trách áp giải Vu Tử Thạc. Sau một trận trầm mặc, giọng nói lại vang lên. “Anh ấy chết rồi.”

Chân mày nhú chặt lại, Giang Hằng hiện tại càng lo lắng. Không thể không nói thủ đoạn của CIA rất cao minh, cho dù người bọn họ phái đi không thể đắc thủ, bọn họ cũng có thể đổ tội danh giết chết cai tù lên người Vu Tử Thạc. Một khi Vu Tử Thạc bị đưa vào phòng cấm bế một mình, tình huống sẽ trở nên vô cùng bất lợi, kế hoạch vượt ngục cũng phải kéo dài vì nó.

“Tìm được 3041 rồi!” __ Giọng nói cắt đứt tĩnh lặng khiến trái tim đang treo lên của Giang Hằng rút lại chỗ cũ.

Khóe môi Vu Tử Thạc hơi nhếch lên, ngã dưới chân y là tên đàn ông một giây trước còn tính giết y, trên thực tế ngay khi đối phương đưa y ra khỏi phòng gặp mặt thì y đã phát giác trên eo đối phương có súng. Cai tù thường sẽ trang bị hai thứ, bình xịt hơi cay và côn điện, nhưng tuyệt đối không mang súng, và một chút lơ là nhỏ nhỏ đã quyết định người ngã dưới đất là hắn mà không phải y.

Khi tất cả mọi người đều cảm thấy không thể tin nổi trước cục diện này, y đột nhiên giật lấy bộ đàm, la lớn, “Có người muốn giết tôi, hắn còn giết Joe!”

Không ai biết y đang làm gì, nhưng có người lao tới ấn y xuống, trong lúc vật lộn vết thương trên lưng y bị rách, nhiễm đỏ áo.

“Anh nghe rồi chứ? FBI __” Vu Tử Thạc hiểu rõ thủ đoạn của CIA, bọn họ sẽ không ký thác hy vọng trên một sát thủ cấp thấp dễ phạm sai lầm. Joe vốn nên ở đây nhất định đã chết, bọn họ muốn đổ tội cho y. Mà y đang cược, cược Giang Hằng cũng sẽ phát hiện có điểm không đúng là lưu lại đây.

“Tôi nghe thấy rồi.” Trong bộ đàm là giọng nói của Giang Hằng, “Tôi sẽ lập tức cho người kiểm tra thời gian từ vong của Joe.”

Giọng nói của Giang Hằng khiến người yên tâm, Vu Tử Thạc thở phào, rồi được đưa vào trạm xá băng bó vết thương. Sau khi đi vào tự nhiên cũng không tránh khỏi phải đối diện với sự giễu cợt của Enya, “Nếu sở thích của cậu là làm bị thương bản thân, không bằng tôi để cậu tự sinh tự diệt được chứ?”

“Đâu phải tôi nguyện ý chứ?” Lốp băng sạch sẽ quấn quanh người y, sau khi cài lại, Enya đưa áo cho Vu Tử Thạc, cách một lớp áo, y có thể cảm giác được bên trong tựa hồ có đặt thứ gì, mỏng mỏng, là tờ giấy.

Sau khi ra khỏi trạm xá, y kéo áo lộ ra một khe hở, nụ cười gian xảo lập tức hiện lên khóe môi.

“Vết thương của anh thế nào rồi?” Khi về tới phòng giam đã gần mười giờ, đây là câu đầu tiên Levi nói khi thấy y, “Tôi nghe nói có cai tù chết.”

“Không phải tôi.” Vu Tử Thạc lắc đầu ngồi xuống bên giường. “Mọi chuyện tôi đã tính rồi, bên anh thì sao?”

“CIA muốn nhiều động tội phạm bạo loạn, hôm nay khi anh không ở đây có người tới tìm tôi, nói chỉ cần nhân lúc này lên giết anh, không những có người trên bảo vệ, mà còn có thể có một số tiền lớn và được giảm án.” Giọng nói của Levi rất lạnh, thấp hơn lúc bình thường rất nhiều, “Tôi cho rằng phạm nhân có được tin tức này không phải số ít.”

Vu Tử Thạc chỉ cười, “Trên một ý nghĩa nào đó mà nói, người của CIA đã giúp tôi rất nhiều.”

Dẫn phát bạo động chính là chuyện họ vốn định làm, đáng tiếc vì cai tù bị đổi, Levi không kịp khiêu khích các bang phái trong Attica, hiện tại CIA đã thay họ hoàn thành nhiệm vụ gian nan này.

“Cười đi, đợi đến khi anh biến thành một cỗ thi thể bị khiêng ra thì tôi cũng sẽ cười theo.” Levi không lạc quan như vậy, ai biết ngày mai sẽ biến thành thể nào, có lẽ còn chưa đợi Vu Tử Thạc ra khỏi cánh cửa đó thì y đã bị các phạm nhân tham lam chém thành thịt vụn. “Đó là nói nếu còn có thể tìm được thi thể của anh.”

“Sẽ có biện pháp thôi.” Vu Tử Thạc nằm nghiêng xuống, mà hiện tại Levi chỉ muốn đá y xuống giường, “Anh còn ngủ được như vậy à, ngày mai khi sắp bị đánh chết nhất thiết đừng gọi tôi cứu anh.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 57: Ngày Bạo Động.

Cột một tiếng, tiếp theo là miếng vải rút xuống, Kim đội mũ anh toàn ngẩng đầu nhìn lên, một đôi chân tuyệt đẹp xuất hiện trước mắt hắn, còn có nội y màu hoa hồng, thoáng chốc máu mũi phun ra, “Đại... đại ca, chúng ta có phải đã đào sai rồi không?”

“Sao có thể chứ! Đã đào theo bản đồ rồi! Ô__!!!” Người đàn ông đi sau cũng thò đầu ra, thấy tình trạng đó, cũng phun máu nóng, hắn vội cúi đầu che mũi, “Mẹ nó... cho, cho dù có đào sai... cũng, mẹ nó cũng đáng, đáng mà!”

Kim còn đang nhìn không chuyển mắt chiếc quần nội y kia, ngày đêm tham thiết làm việc cho tới hiện tại, hắn cho rằng hắn đã sắp quên thân thể của phụ nữ là bộ dáng nào. Ủa, màu đỏ tuyệt diệu sao không thấy nữa?

Khi hắn đang nghĩ như thế, một chiếc giày cao gót đột nhiên dẫm lên mũ của Kim, “Anh bạn nhỏ, anh còn muốn nhìn bao lâu?”

Thấy rõ nụ cười mang sát khí bùng bùng trên mặt người phụ nữ này, Kim lập tức nhắm mắt lại, giống như còn sợ chưa đủ, hắn còn đưa tay bịt mắt, “Xin lỗi, tôi sai rồi! Nhà tôi trên có già dưới có trẻ...”

“Còn muốn làm bao lâu?” Ngắt đứt sự hồi cải của Kim, ánh mắt Enya di chuyển tới cái hang. Hiện tại cô đang quay lưng về phía camera ngồi trên giường, vừa hay có thể che đi cái hang. “Tuy hiện tại là nửa đêm, nhưng không thể đảm bảo sẽ không có kẻ không có mắt nào đột nhiên mắc bệnh bị đưa tới đây.”

Mắc bệnh đồng nghĩa với không có mắt, Kim nhất thời cảm thấy hỗn loạn vì logic kỳ quái này, nhưng bỏ đi, nói đạo lý với phụ nữ cũng vô dụng! Hơn nữa, xem ra bọn họ cũng không đào nhầm chỗ. “Muốn mở rộng đến mức người có thể ra vào đại khái phải mất mười phút.”

“Vậy còn không mau làm đi.” Người phụ nữ chỉ cần nhẹ liếc một cái có thể khiến người ta rợn da gà như vậy, Kim vẫn là lần đầu gặp, không nói hai lời dự định bắt đầu vùi đầu làm việc... nhưng mà đợi đã, loại công việc này, hình như không cách nào vùi đầu làm?”

“Bác sĩ Marcy__” Cai tù bên ngoài gõ cửa kính, Marcy Mondo là tên của Enya ở đây, kẻ không có mắt thật sự tìm tới cửa rồi.

“Vào đi.” Khi nói chuyện đồng thời cũng giơ chân kéo thăm tới, Enya nhỏ giọng nói với Kim, “Nhóc con, kéo nó lên.”

“Tuân lệnh, nữ sĩ!” Mới đầu Kim còn cho rằng Enya đang nói tới khóa quần của mình, cúi đầu kiểm tra một lượt, mới chú ý thấy tấm thảm dưới chân cô, tranh thủ trước khi chiếc giày cao gót đó lại dẫm lên mũi của mình, hấn vội giơ tay kéo thăm qua. Chết tiệt ở chỗ tấm thảm không đủ dài, nếu nhìn kỹ còn có thể thấy khe hở lộ ra ngoài mép thảm.

Không có thời gian điều chỉnh kỹ hơn, cai tù đã đẩy cửa vào, Enya quay lại vỗ giường bệnh, “Ngồi đi, có chuyện gì sao?”

“Tôi... chỉ là có hơi lo lắng cho Madelin.” Madelin là bác sĩ trước đó của trạm xá này, có lẽ vị cai tù này là kẻ theo đuổi cô nàng, lời nói tiếp theo của hắn cũng chứng minh điều này, “Tôi đã gửi cho cô ấy nhiều tin nhắn, nhưng cô ấy không trả lời, có lẽ tôi nên tới nhà cô ấy xem thử.”

“Em của tôi chính là như vậy.” Nếu Madelin nghe được câu nói này chỉ sợ sẽ nguyên rủa cả đêm, Enya không chỉ nhốt cô nàng dưới hầm, mà còn mạo danh là chị của cô.

“Tôi nghĩ nó đang hưởng thụ kỳ nghỉ, nên sẽ không thích bị quấy rầy.” Enya xác định Madelin đang ở dưới hầm nhà cô hưởng thụ cuộc sống, còn về định nghĩa từ hưởng thụ này thế nào, đó không phải chuyện cô cần quan tâm.

“VẬY... có phải tôi đã khiến cô ấy ghét tôi rồi?” Xem ra cuộc đối thoại này không thể nói cho xong ngay được, Enya thăm đảo mắt trắng, “À mà... cậu tên gì nhỉ?”

“Oliver.” Oliver thấp thỏm bất an trả lời, lúc này Enya lại bùng tình đại ngộ quay người nhìn hắn, vẻ mặt vui mừng khôn xiết, “Trời ạ! Cậu chính là Oliver!”

“Hả?” Oliver ngây ra. Rồi cảm thấy Enya ôm chặt lấy mình, “Em của tôi thường nhắc tới cậu, nó nói cậu là người tốt nhất nó từng gặp!” Cô lệ nóng lưng tròng nói, vẻ mặt vui sướng vô cùng này giống như nhìn thấy thân nhân thất lạc đã lâu, nếu Enya còn có lương tri, cô nhất định cũng bị diễn xuất của mình đã động, “Nó nói nó rất muốn gả cho cậu!”

“Thật, thật sao?” Oliver há miệng cười như kẻ ngu, có lẽ trong mắt Enya hai cái này không có gì khác biệt, nhẹ nhõu mảy, “Nhưng cái đầu tóc này của cậu... em gái tôi không thích đàn ông để tóc dài như thế, lẽ nào nó chưa từng nói với cậu sao?”

“VẬY sao?!” Oliver cảm thấy bản thân quả thật đã phạm tội tày trời, lập tức lao về phía cửa, cười hi hi, “Cảm ơn chị hai!” Ngay cả xưng hô cũng đổi, “Em lập tức đi cắt tóc!”

Tấm thảm lại được vén lên, Kim và người đàn ông sau lưng hắn đều đỏ mặt hộc máu. Lau lau mặt, Kim vừa làm vừa hỏi: “Em của cô tên Madelin?”

Enya ôm tay, ánh mắt phiêu nhìn trần nhà, “Tôi cũng hy vọng tôi có em gái.”

Quả nhiên phụ nữ xinh đẹp đều giỏi nói dối! Kim chu miệng, nói với người đàn ông sau lưng, “Có cần nói với đại ca một tiếng? Tôi lo...”

“Cậu lo tôi không lo sao! Anh ta canh chừng trên xe trọn mười ngày, là vì muốn nhìn cái hang nát này sao!” Tay của người đàn ông không hề ngừng nghỉ, máu mũi trên mặt cũng không kịp lau, “Nếu còn tiếp tục thế nữa tôi hoài nghi người ngã xuống trước sẽ là anh ta!”

Nghe cuộc đối thoại của họ mắt Enya Pirlo liền híp lại, cô nhớ người phụ trách đào đường hầm là người của Scarter, vậy đại ca của họ chắc là... Nohn Iglesias thật sự là người đàn ông trọng tình trọng nghĩa.

Cách nhà tù một trăm mét, Nohn Iglesias buông điện thoại xuống, thở dài một hơi, “Hanni, lái xe đi.”

“Đại ca, chúng ta đi đâu?” Hanni nhìn gương mặt mệt mỏi đó qua kính chiếu hậu, Nohn mở đồng hồ đeo, nhìn cậu con trai tóc vàng mỉm cười trong bức hình. Biểu cảm cười mỉm đó khiến Hanni ngây người, cái gì à, đại ca Nohn khi cười cũng khiến người ta cảm thấy ấm áp như thế. Có không chế ánh mắt nhìn sang chỗ khác, Hanni nắm chặt vô lăng, “Đại ca, anh thật sự thương yêu thiếu gia Emerson.”

“Gần đây nó vẫn khỏe chứ?” Đóng nắp đồng hồ lại, Nohn nhìn lưng Hanni.

“Vừa qua kỳ thi nhập học, cậu ấy thi vào đại học Yale.” Hanni vô cùng tự hào, giống như Emerson là con của hắn vậy. Nohn chỉ gật đầu, “Không gây rối?”

“Cái này...” Nụ cười của Hanni cứng lại một chút, “Cũng không gây ra động tĩnh gì đặc biệt lớn, chỉ là tiểu thiếu gia rất nhớ anh, cả ngày tới tới đuổi theo tôi hỏi khi nào ba mới về, cậu ấy muốn cùng anh đi nghỉ mát ở đảo.”

“Đến thì gọi tôi, còn nữa, mua máy bay ngày một đi.” Dặn dò xong, Nohn nhắm mắt lại.

Bầu trời phiếm sáng, Vu Tử Thạc đuổi lưng ngồi dậy, gõ gõ giường Levi, “Ăn cơm đi.”

“Xem ra anh ngủ rất ngon.” Levi thò đầu ra, hai con mắt thâm đen gắn trên mặt hắn. Vu Tử Thạc huyết sáo một cái, “Xem ra anh ngủ không ngon.”

“Có gì đáng nhìn!” Đẩy gương mặt nhìn chăm chăm hai mắt thâm đen của mình ra, Levi không mấy nhân từ chế nhạo. “Động vật họ mèo một khi mất ngủ thì mắt sẽ xưng húp lên, đó là thường thức!”

“Sao anh lại mất ngủ?” Vu Từ Thạc đứng lên đi tới bồn rửa rửa mặt, vịn vôi thì phát hiện không có nước, Giang Hằng này! Nước cũng cúp luôn sao?

“Hỏi hay thật, tôi còn muốn biết sao anh có thể ngủ ngon như vậy đó!” Levi động tác nhẹ nhàng nhảy xuống giường, đi tới cạnh vôi nước, cũng cảm thấy kỳ quái, “Cúp nước rồi?”

“Cai tù! Không có nước.” Bên ngoài có người la lớn.

“Vậy bảo người ta sao ăn cơm được hả!” Tiếp theo có người lại la.

“Bớt lải nhải đi Derrick, cúp nước và ăn cơm có quan hệ gì hả?” Cai tù gỗ cõn lên song sắt, tên da đen Derrick thò tay ra khỏi song sắt, thả trước mặt cai tù cách không tới nửa cm, “Ông đây hả, tối qua gãi mông cả đêm”

“Mẹ!” Cai tù nghe vậy lùi lại một bước lớn, ghê tởm nhìn hắn, “Derrick, mày thật buồn nôn!”

Rất nhanh, giờ cơm sáng đã tới, vừa ra khỏi phòng giam đã có thể cảm giác được không khí căng chặt hơn bình thường, có lẽ là vì cúp nước, tâm tình mọi người đều không tốt, lúc này bất cứ bức dọc nho nhỏ nào cũng có thể tạo nên hiệu quả đổ dầu vào lửa.

Vu Từ Thạc phát hiện, vị trí y ngồi bình thường đã bị chiếm cứ. Người chiếm cứ vị trí đó, chính là lão đại của phái da đen__ Grove Adoyle.

Grove đang cố ý khiêu khích y.

“Chúng ta qua bên đó.” Tiếc là Vu Từ Thạc không tiếp chiêu, tìm một bàn trống ngồi xuống, y lấy một bức ảnh trong túi ra, vừa nhìn vừa cảm ngưỡng lên. Levi cảm thấy kỳ quái vì hành động của y, tránh phiền phức hắn còn có thể lý giải, nhưng trong mắt hắn Mũ Đen không phải là kẻ sẽ phân tâm khi ăn cơm, “Xem cái gì vậy?”

“Nếu tôi là anh tôi sẽ ăn ít một chút.” Vu Từ Thạc nhìn hắn một cái, không đáp đúng câu hỏi. Levi ngừng vài giây, buông thức ăn sắp bỏ vào miệng xuống, “Trong đây có gì?”

“Tôi hy vọng tôi biết.” Thức ăn trong tù luôn là làm ở ngoài, xong rồi mới đưa vào. Nếu Giang Hằng đã từng dặn dò như thế, nhất định đã làm chút gì bên trong.

“Bạn của anh quá thần thông quảng đại rồi.” Levi lắc đầu, khóe mắt đột nhiên liếc thấy một thân người cao to đang đi về phía này.

“Thứ đàn bà, nhìn ảnh của các ông đây tới ngây người sao?” Grove chế nhạo tóm lấy cổ tay Vu Từ Thạc, không sai, hắn đến để chỉnh y, Grove muốn xem thứ tên tự nhận thanh cao này khi kêu thảm thì sẽ có dáng vẻ thế nào!

Vu Từ Thạc nghiêng đầu nhìn Grove một cái, ngón tay thon dài buông lỏng, tấm ảnh rớt lên bàn, mặt hình ở trên.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.3 - Chương 58: Nhà Tù Bạo Động.

Hiện tại sắc mặt của Grove Adoyle tái xanh, tức giận trừng to mắt. Nếu không phải lý giải với tính co giãn của người da đen, Levi thật hoài nghi con mắt của Grove bất cứ lúc nào cũng có thể phọt ra khỏi tròng.

“Sao mày có được thứ này?” Grove xách cổ áo Vu Từ Thạc lên, nhấc cả người y lên khỏi chỗ ngồi.

Người phụ nữ trên bức ảnh là vợ của Grove, thân thể xích lửa của cô nằm trên giường, vẻ mặt lộ ra sự sung sướng vô cùng. Người đàn ông đè trên người cô lại không phải là Grove, mà là một người nào đó mà bọn họ đều quen thuộc__ trưởng cai tù Ogden.

“Người khác cho tao, Grove, trên thực tế tao tốn cả đêm suy nghĩ có nên nói với mày không.” Vu Từ Thạc nhún vai, cười vô tội. “Nhưng nếu hiện tại mày đã thấy rồi, tao cũng không còn gì để nói nữa.”

Levi cười lạnh nhìn Grove buông Vu Từ Thạc xuống, dùng phương thức này để di chuyển mục tiêu hận thù, là một cách rất thông minh.

Hiện tại Grove hai mắt đỏ bừng chuyển lực chú ý lên Ogden, Ogden đương nhiên không thể không phát giác ánh mắt tràn đầy sát khí của hắn.

“Grove!” Ogden trừng mắt quát, rút côn cảnh sát ra, “Muốn gây chuyện sao?”

“Bình tĩnh chút đi.” Trước khi Grove lao lên một giây, Vu Từ Thạc kéo tay hắn lại. Grove không phải không muốn giãy tay ra, nhưng lực độ của thằng

nhóc này lớn một cách bất ngờ. “Mày buông tay ra! Hôm nay tao không đánh Ogden một trận tao liền theo họ nó!”

“Mày sẽ có cơ hội thôi.” Mím cười âm lạnh, từ trong con mắt khe hẹp của Vu Tử Thạc có thể thấy sự gian xảo ẩn hiện.

Grove cho rằng ánh mắt này, ánh mắt trầm lắng tia tăm tối và thị sát gian xảo, có thể giúp hắn phân biệt nguy hiểm chân chính trong đám người, Grove thấp giọng nói: “Cơ hội gì?”

“Tao biết có người bỏ tiền mua mạng tao, Grove, mày nghĩ thử đi, mày cho rằng lũ chính phủ sẽ thực hiện lời hứa sao? Nhìn xung quanh đi.” Con mắt màu hổ phách chậm rãi xoay chuyển, y không gây chuyện, nhưng vẫn có không ít sự chú ý, vô số ánh mắt sát khí bùng bùng đang hội tụ về chỗ y và Grove, “Nơi này có nhiều người như thế, cuối cùng có thể giết được tao chỉ có một.”

“Ý của mày là mày cảm thấy người đó sẽ không phải là tao?” Ánh mắt của Grove đi theo Vu Tử Thạc nhìn quanh.

“Dùng đầu óc mà nghĩ đi, cho dù là mày, thì ai có thể chứng minh? Bọn họ sẽ không thể đặc xá cho từng người, ít nhất sẽ không cho người duy nhất từng nói chuyện với tao khi còn sống là mày.” Cười vỗ vai Grove, Vu Tử Thạc biết y đã thành công.

“Mày cố ý.” Grove lúc này mới cảm thấy không hay, nhưng hiện tại đã muộn, “Mày làm lơ khiêu chiến của tao là vì mày biết tao sẽ đi qua, mày cố ý để cai tù trưởng và nhiều người thấy tao nói chuyện với mày, mày...”

“Đừng kích động, Grove, chuyện mày đang làm cũng giống từng người trong đây, chẳng qua là muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ quỷ này.” Vu Tử Thạc cười càng sâu, ánh mắt chuyển lên mặt Grove, “Tụi tao muốn vượt ngục, mày cùng đi không?”

...

Cởi áo ném lên giường, Levi Ansel để trần thân trên ngồi trên giường Vu Tử Thạc, “Còn nhớ chúng ta từng nói tới Michael J Scofield chứ? Hiện tại anh cư nhiên cũng đem hy vọng kỳ thác trên những phạm nhân căn bản không thể tự khống chế?”

“Fay, tôi bắt đầu hoài nghi tôi tới đây cứu anh có phải là chọn lựa chính xác không.” Levi giờ tay ngăn cản Vu Tử Thạc định mở miệng, “Vốn tôi cho rằng anh chỉ là điên cuồng một chút, hiện tại xem ra anh căn bản là một kẻ điên!”

“Tôi không phải là Michael J Scofield.” Vu Tử Thạc nhắm mắt chậm rãi nói.

“Nhưng anh và anh ta đều tự cho thông minh!” Levi kéo áo y, “Anh thấy ánh mắt của những người đó chứ? Một khi bạo động bắt đầu, anh và tôi sẽ trở thành cái bia sống!” Giọng nói nghiêm khắc, nhiệt độ trong mắt hắn sớm đã hạ xuống độ âm. “Có lẽ tôi còn có thể giật lại được một cánh tay của anh đem cho vị hacker kia.”

“Đây chính là lý do tại sao chúng ta cần Grove Adoyle.” Vu Tử Thạc mở mắt nhìn hắn, “Tôi hiểu rõ hacker anh nói, tôi biết anh ta muốn làm gì.”

Thoáng chốc, tay Vu Tử Thạc nắm lấy cổ tay Levi vận mạnh, động tác nhanh như điện giật khiến người không kịp phản ứng, Levi bị y đè xuống dưới người, “Tôi chỉ nói một lần, chúng ta đều có thể ra khỏi chỗ quỷ này, nhưng tiền đề là anh phải chăm sóc tốt bản thân.”

“Còn nữa, Ansel.” Vu Tử Thạc rất ít khi trực tiếp dùng họ để xưng hô người khác, đây đại biểu Levi quả thật đã chọc tức y, giọng nói nghiêm túc giống như có thể khiến nhiệt độ xung quanh hạ xuống, “Sau khi ra ngoài tùy tiện anh muốn thế nào cũng được nhưng hôm nay, nếu anh còn dám dùng thái độ đó nói chuyện với tôi, còn dám dùng tay anh chạm vào quần áo của tôi lần nữa, tôi sẽ cho anh mở mắt.”

“Xin lỗi, tôi cũng không biết tại sao nữa.” Trọng lượng đè trên người biến mất, Levi hoạt động cổ tay một chút, có thể là do trời nóng, cảm xúc của tất cả mọi người đều không bình thường, “Tôi không ngờ anh cũng có khi nổi nóng.”

“Nhìn gương đi.” Vu Tử Thạc rút một cái gương nhỏ dưới giường ra, Levi đi lại, nghiêm túc quan sát mặt mình trong gương, đột nhiên ngây ra, “Trời ơi... quá điên cuồng rồi.”

“Khi Grove Adoyle vừa mới đi tới tôi đã phát hiện rồi, con ngươi của hắn thu nhỏ lại.” Levi hiện tại cũng giống vậy, trừ thuốc phiện ra, thứ có thể dẫn tới hiện tượng này chỉ có một. “Anh hỏi tôi trong cơn sáng có gì, đây chính là đáp án.”

Levi đã hiểu nguyên nhân cảm xúc của tù nhân không bình thường, trên gương mặt luôn cười lạnh cuối cùng cũng có biểu tình, hiện tại hắn nhủ thầm, “Bạn của anh cư nhiên bỏ thuốc kích thích vào thức ăn?”

Đặc trưng sau khi dùng thuốc kích thích và triệu chứng sau khi dùng thuốc phiện hầu như không có gì khác biệt, trong tù, mỗi ngày đều có hàng trăm người hút thuốc phiện, nên sẽ không khiến cai tù chú ý.

“Nó có thể khiến tính cách con người thay đổi, khiến người ta trở nên ác liệt hơn bình thường, dễ xúc động, dễ tức giận, hồ nghi, bực dọc...” Vu Tử Thạc khi bị thẩm vấn có dùng thứ này, tác dụng của nó khiến thần trí của phạm nhân không rõ ràng, hơi một chút kích thích thì có thể khiến đối phương nói ra lời không nên nói, “Hiện tại chúng ta có nhân tố ẩn tàng để dẫn phát bạo động rồi.”

“Ha, đúng, một đám phạm nhân dùng thuốc kích thích, vì cúp nước mà xao động không thôi.” Lạnh lùng chế nhạo, Levi đã không biết phải dùng từ ngữ nào để hình dung tổ hai người nguy hiểm này, trận này, bọn họ quả thực đặc cực rất lớn.

“Grove sẽ giúp chúng ta chuyển mục tiêu, vì hiện tại hắn không còn chọn lựa nào khác.” Vu Tử Thạc nhớ hạn tù của Grove, hẳn trước đây làm việc cho

băng đảng California, phụ trách rửa tiền vào giao dịch thuốc phiện, sau đó âm mưu bại lộ, lão đại bỏ đá xuống giếng, Grove chỉ có thể chọn lựa chạy trốn, vừa chạy vừa giết chóc, từ phía đông chạy tới phía tây, gần như chạy khắp nước Mỹ.

Trong quá trình chạy trốn, công dân vô tội chết trong tay hắn cao tới 16 người. Sau khi bị bắt người của lão đại xuất hiện thuyết phục hắn gánh trách nhiệm, đổi lấy là bọn họ sẽ chăm sóc cuộc sống trong tù của hắn, chăm sóc người nhà của hắn.

Nếu Grove không nghĩ cách chạy trốn, chỉ sợ cả đời này đều phải trôi qua trong tù.

“Nhưng điều kiện trao đổi này đối với hắn mà nói thật ra không có gì không tốt, cho nên anh để hắn thấy bức hình đó.” Bất tri bất giác cảm thấy có chút nóng, Levi lấy tấm gương làm quạt, “Bức hình đó là thật sao?”

“Tôi không nhìn ra vết tích chỉnh sửa.” Vu Từ Thạc lắc đầu, “Nhưng tôi nhớ có người từng nói anh ta rất giỏi photoshop.”

Nhiệt độ trong không khí đang dần tăng lên, trên trán Levi đổ đầy mồ hôi, hắn dựa vào song cửa, con mắt xoay chuyển nhìn Vu Từ Thạc, “Nhưng như vậy được không? Ý của tôi là, Grove có thể sẽ bị kế hoạch của chúng ta hại chết.”

“Tôi nói rồi, tôi không phải là Michael J Scofield, tôi không bận tâm những điều này, cũng không cảm thấy hổ thẹn.” Mồ hôi thấm ướt áo trước ngực, Vu Từ Thạc tính toán nhiệt độ trong phòng chắc đã đạt tới 100oF (37.7oC) rồi, “Levi, có lẽ anh đồng tình Grove, nhưng anh cũng phải hiểu tại sao hắn lại tới đây. Chúng ta là tội phạm, bất cứ lúc nào cũng sẽ phải trả giá vì hành động của mình đã làm năm xưa.”

“Khác biệt là trong số chúng ta có người có người thể sống sót, có người không thể.” Hiểu ý gật đầu, Levi nhếch môi, cười tán đồng, sau đó hắn phát tay, “Tôi chỉ nghĩ không thông, rốt cuộc là cái gì khiến anh và tôi trở nên tuyệt vọng như vậy.”

Tất cả hành động của họ, là chuyện kẻ không còn đường lui mới làm.

“Chúng ta là kẻ phạm tội, chúng ta muốn sống tiếp thì chỉ có thể dựa vào bản thân.” Vu Từ Thạc vỗ vai Levi, khi đi tới cửa phòng giam y đột nhiên quay người, “Vừa rồi anh từng nói với tôi đừng cảm thấy áy náy, hiện tại tốt nhất anh cũng nên nghĩ như vậy.”

Trong nhà tù Attica hiện tại giống như một lò lửa, nhiệt độ cao khiến người ta khó chịu, mồ hôi đổ trên mặt Levi, “Nếu tiếp tục thế này tôi sợ tôi sẽ còi lùn cả quần.”

“Thả tao ra ngoài! Lũ khốn các người muốn hun chết tao sao?!” Cuối cùng có người nhin không được.

“Câm miệng!” Cai tù đứng ở lâu một gầm lên, “Mấy nóng ông đây không nóng hả?”

“Vậy mấy vào đi để tao ra ngoài__” Người đó chế nhạo nói.

Ý cười từng chút từng chút leo lên mắt Vu Từ Thạc, mồ hôi lăn từ đầu xuống gáy, y biết tất cả sắp bắt đầu rồi__

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.3 - Chương 59: Bạo Phát Toàn Diện.

“Nói tôi biết bên ngoài có nóng vậy không?” Levi nằm bẹp trên sàn, như vậy dù sao cũng khiến hắn cảm thấy mát được một chút, thật sự giống động vật hệ mèo vô cùng. Vu Từ Thạc ngồi dưới đất dựa vào song sắt, lớp vải sau lưng y đã bị thấm ướt đầm, lượng mồ hôi đổ ra rất cao, điều này khiến chỗ vết thương có cảm giác đau như kim châm, “Tôi hoài nghi tên đó không chỉ ngừng điều hòa, mà còn mở cả máy sưởi...”

“Tên đó! Xem Michael J Scofield nhiều quá rồi hả!” Levi cảm thấy qua một tiếng nữa hắn sẽ mất sạch nước trong người, tiếng kêu gào bên ngoài càng lúc càng lớn, nhiệt độ tăng rồi còn cúp nước đủ để chọc giận những phạm nhân đã dùng thuốc kích thích.

Tút__ sau tiếng còi cảnh cáo, trưởng cai tù gầm lên: “Ra xếp hàng cho tao!”

Tất cả cửa phòng giam đều mở ra, các phạm nhân vội vã ra khỏi phòng, chỉnh tề xếp hàng. Đương nhiên không phải tất cả mọi người, cai tù đi qua một lượt, Grove một mình bước ra, “Này, Joey, cơm trưa hôm nay mấy tính mời tui tao ăn thịt người nướng sao?”

Cai tù được gọi là Joey quay người qua, hất cằm khinh bỉ nói: “Grove, tao tin thịt của mày nhất định rất khó nhai, trở về hàng cho tao!”

Grove đứng ở đó không động đậy, dần dần có người da đen bắt đầu rời khỏi vị trí đứng ra khỏi hàng theo Grove, Joey la lớn: “Đứng vào hàng cho tao! Tất cả tụi bây!”

Không ai nghe theo Joey, đối với bọn họ mà nói Grove mới là đại ca của họ. Grove ôm cánh tay to bự nhìn Joey, nhếch môi, “Chúng tao muốn gặp Ogden, hần là cai tù trưởng, nơi này nóng như vậy, có lẽ hần có thể cho tụi tao biết rốt cuộc là chuyện gì.”

“Ogden hiện tại không rảnh, hiểu chưa?” Joey đi tới vài bước, gần Grove hơn, nếu luận về thể chất thì hần không thua Grove bao nhiêu, huống hồ hần còn là cai tù, “Hiện tại cút về hàng cho ta!”

“Được thôi, cho không khí mát lại thì tụi tao liền về hàng.” Grove dùng ánh mắt biểu đạt khinh thường với Joey.

“Grove, tao vẫn cho rằng mày rất hiểu chuyện.” Joey giơ ngón tay ra chỉ vào mũi Grove, muốn uy hiếp hần, “Muốn đến phòng cấm bể làm khách sao?”

“Tao có nói vậy hả Joey? Đợi khi vào phòng cấm bể đại khái tao đã chín được tám phần rồi.” Grove cười toét miệng, hoàn toàn không sợ uy hiếp của Joey, con mắt màu nâu đậm đảo đảo, cánh tay chỉ sang Enoch hao gầy bên cạnh, “Nhìn thằng đó đi anh bạn, tụi qua nó còn nặng hai trăm pound (1 pound = khoảng 0.4536kg), nếu mày còn không cho nó uống nước nó sẽ chết.”

Câu này đều chọc Vu Từ Thạc và Levi bật cười, các phạm nhân sau lưng cũng cười lớn, càng nhiều người bước ra khỏi hàng, lần này còn có người da trắng.

Tuy người da trắng và da đen ở nhà tù Attica vẫn luôn bất hòa, nhưng hiện tại bọn họ có cùng một đối tượng bắt nạt. Cai tù Arak ở phòng giám sát phát hiện tình hình ở không hay, vội cầm bộ đàm, “Trưởng cai tù Ogden, có phạm nhân gây sự.”

“Là ai gây sự?” Ogden đứng trong phòng làm việc lập tức khó chịu, đám tội phạm đáng chết này, quả nhiên không phải là đèn cạn dầu!

“Grove và Joey cãi vã, Joey muốn dọa Grove, kết quả... kết quả...” Một màn trước mắt khiến Arak nói không ra lời, tiếp theo liền nghe thấy tiếng gầm tức giận của Ogden trong bộ đàm “Kết quả thế nào hả?!”

“Grove bẻ gãy ngón tay của Joey... trời ơi...” Arak hoảng loạn, ngăn ngui trong vòng mấy giây Joey đã bị các phạm nhân ào tới đánh cho mặt đầy máu.

Bị cai tù trưởng trừng một cái, sắc mặt Arak trở nên xanh lét, “Khống chế tình huống, tôi lập tức tới!”

Arak đỏ đầy mồ hôi, vội ấn nút cảnh báo, tiếng còi cảnh sát nhất thời vang lên, hần gào vào bộ đàm, “Khu B có phạm nhân gây sự, toàn bộ cấm bể cấp một!”

“Grove đang ở đâu? Tao muốn giết nó...” Ogden tức giận bưng bưng mở cửa phòng giám sát, đập ngay vào mắt là Joey nằm trong vũng máu ngoài lưới sắt, nếu không phải hần mặc y phục cảnh sát, Ogden hầu như không thể phân biệt được gương mặt không còn nguyên vẹn đó, “Arak mày điên hả? Để nguyên tình trạng cửa lao mở, Joey còn ở bên trong mà mày muốn cấm bể khu B?!”

“Đội, đội trưởng, là anh nói phải khống chế cục diện... đám phạm nhân khôn kiếp đó mất khống chế rồi, lẽ nào muốn để mặc bọn chúng lao vào đây?” Arak toàn thân run rẩy, cảm giác sợ hãi hoàn toàn đánh tan hần.

“Phé vật! Mày muốn hại chết Joey hả!”

“Grove, hiện tại mày nghe rõ cho tao, mày và người của mày đều lui về!” Ogden lao tới trước cửa, sau đó là mấy chục phạm nhân do Grove dẫn đầu đang chìm vào trạng thái điên cuồng, bọn họ đang lay lắt chân song cửa sổ kịch liệt, giống như dã thú muốn thoát khỏi lồng giam.

“Không thể, trưởng quan.” Grove nhìn chăm chăm lên mặt Ogden, phản mặt vì tức giận mà căng chặt, “Tao không chỉ muốn ra khỏi cánh cửa này, tao còn muốn giết mày, Ogden...”

“Hừm, đáng tiếc thật, mày không ra được, cánh cửa này kiên cố vô cùng.” Ogden cười chế nhạo, “Cho dù tao ở bên ngoài ngủ với vợ mày bao nhiêu lần, mày cũng không cách nào đụng được tao.”

“Đồ khốn...!!! Tụi phải giết mày!!! Ogden!! Tao phải giết mày!!!” Grove nắm chặt song sắt lay lắt, không bao lâu đã truyền ra tiếng óc vít lòng lèo.

“Thì ra bức hình đó là thật.” Levi đứng trước cửa phòng giam, vuốt cằm lầu bầu, “Hiện tại tụi cảm thấy anh bạn hacker của anh càng đáng sợ.”

“Có lẽ trên đời này thật sự không có chuyện gì anh ta không biết.” Mắt thấy cánh cửa sổ sắt sắp bị gạt ra, Vu Từ Thạc kéo Levi một cái, “Nên đi rồi.”

“Cai tù đó nên làm sao?” Levi liếc mắt nhìn cai tù đã mềm nhũn dưới đất không xa, hiện tại phạm nhân đều đang tụ tập trước cửa, tạm thời không ai chú ý tới Joey, “Hần ta vô tội.”

Joey vô lực gãy dựa ngảng đầu lên, trên mặt hần là một đám mồ hôi, chú ý đến hai người đứng trước cửa tù, hần cố gắng hé miệng thầm thì: “Cứu... mạng...”

Ngay khi Levi muốn đi tới, Vu Từ Thạc đã nắm chặt cổ tay hần, “Tụi biết Joey, hần dựa vào việc chèn ép phạm nhân để kiếm tiền.”

Trong tù, có vài cai tù còn xấu xa hơn cả phạm nhân, “Thủ đoạn đó tuyệt đối anh không muốn lĩnh giáo, hần quả thật muốn hút khô bọn họ.”

Nghe xong lời Vu Từ Thạc, Levi cười chế nhạo, “Anh không bận tâm nếu hiện tại tụi đi qua dẫm hần chứ?”

“Anh đã nhắc nhở tôi đó, chúng ta qua làm chút chuyện khiến cả đời này Joey không thể quên đi.” Vu Từ Thạc cười cười bước qua, vẫy tay với Levi. Levi đi theo, thấy Vu Từ Thạc ngồi xổm xuống bắt đầu cời nút của Joey, vừa động thủ vừa nói, “Tuy đây là một phế vật vô năng, nhưng bộ y phục này vẫn có chút chỗ dùng.”

“Mày muốn làm gì?” Joey la lớn, nhưng máu tươi ọc ra chặn cuồng hòng, giọng nói của hắn thấp tới không thể nghe.

“Tốt nhất mày nên câm miệng, nếu không tao sẽ cho mày nuốt thứ đó này xuống.” Vu Từ Thạc móc ra phiến dao lác lư trước mặt Joey vài cái, còn chưa đợi trong mắt Joey hiện ra sợ hãi, đầu của hắn đã bị đâm một cái thật mạnh.

Bị sát thủ dùng ánh mắt quái dị đánh giá từ trên xuống, Levi học theo biểu tình vô tội của đối phương. “Thế nào? Tôi chỉ cảm thấy như vậy càng bớt chuyện.”

“Các phạm nhân sẽ không vội giết hắn, cai tù ở đây nếu chết thì ai cũng gánh không nổi.” Nhét trang phục cảnh sát vào ngực, Vu Từ Thạc cời quần Joey, ngay cả quần trong cũng cời.

“Nhưng sau khi bạo động kết thúc, bọn họ sẽ tìm thấy một Joey ngu xuẩn lỏa mông nằm ở đây.” Hiểu rõ ý của đối phương, Levi liếm môi cười, nhét lấy cái quần nhét vào người.

Tiếng hoan hô nổi lên, phạm nhân thuận theo song cửa sổ leo vào phòng giám sát mở cánh cửa ra, Vu Từ Thạc và Levi cũng theo sát sau lưng những phạm nhân đó. Tất cả mọi người đều vui mừng đập phá mọi thứ trong phòng giám sát, bạo động biến thành khánh điển của các phạm nhân.

Ogden chạy trước một bước, nhưng lại bỏ lại Arak, hiện tại hắn cũng bị đánh thành đầu heo. Chìa khóa của hắn bị giật mất, đa số phạm nhân tiếp tục đi tiếp, bọn họ đã phá được hai lớp cửa, có vài phạm nhân da đen ở lại giày vò hắn.

Grove không ở đây. Nếu để bọn họ đến trạm xá trước, Enya có thể gặp nguy hiểm. Tuy Vu Từ Thạc tin vào thân thủ của cô, nhưng những người này đều là bạo đồ cùng hung cực ác...

“Cẩn thận!” Levi từ bên cạnh lao tới đè đầu y xuống, con dao lóe hàn quang vọt qua cách đầu Vu Từ Thạc không tới 2mm.

Levi nghiêng người, đá mạnh vào ngực đối phương. Đứng thấy Levi dáng vẻ nho nhã, xuất thân từ bộ đội đặc chủng, cú đá của hắn không phải trò đùa.

Người bị đá trực tiếp phun ra một hòng máu, ngã xuống đất ngất đi. Vừa hay người này bọn họ có quen biết, là Gebi ở phòng cách vách.

“Ông già, tới tuổi này rồi còn động dao là không tốt đâu.” Lưu lại câu nói đó, Levi đẩy vai Vu Từ Thạc, “Mau đi thôi.”

Vu Từ Thạc không động đậy, y đang nhìn về cai tù Arak bị vây trong góc, “Không, chúng ta phải cứu hắn. Arak là người không tồi.”

“Đã tới đây rồi, anh nói với tôi anh muốn cứu người?” Hiện tại Levi cười không nổi, một giây trước còn bảo bản thân không phải là Michael J Scofield, sẽ không bị đạo đức quấy nhiễu, một giây sau lại muốn cứu người? Sát thủ này quả thật khiến hắn không nói nổi.

“Sẽ không tốn bao nhiêu thời gian.” Dùng giọng nói nhẹ nhàng nói xong, Vu Từ Thạc giao y phục cảnh sát cho Levi, quay người xắn tay áo lên, “Anh đi trước đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 60: Giác Đấu Tuyệt Mạng

Còn chưa đợi Levi kịp phản ứng, Vu Từ Thạc đã lao về phía đám người da đen, bọn họ có tám người, ai cũng đều cao hơn một mét chín, lần này không phải đùa chơi.

“Này thằng to con.” Giọng nói của Vu Từ Thạc đột nhiên vang lên sau lưng, hai tay y đã từ sau lưng tóm đầu một người, dùng lực vặn, phần cổ phát ra tiếng xương gãy răng rắc. Bảy người còn lại đều quay người nhìn Vu Từ Thạc khi đồng bọn ngã, mà y chỉ mỉm cười nhìn họ, “Chọn một đối thủ thực lực tương đương đi.”

“Không vấn đề.” Một trong số đó xoay xoay cổ, những người khác nhận được tín hiệu, đều lao tới muốn ấn y xuống đất.

Tránh khỏi những nắm đấm vung tới từ bốn phía, Vu Từ Thạc vung mạnh tay húc chỗ vào huyệt thái dương một người, bịch __ người đó trực tiếp bị đánh văng ra.

Giải quyết hai người, nhưng Vu Từ Thạc cũng không nhẹ nhõm gì, y trúng ba đấm, có một đấm đụng tới vết thương sau lưng, lùi lại nửa bước, y nghiêng

răng thờ dốc.

“Đáng chết!” Thay y phục cảnh sát lên, Levi đã ra ngoài được mấy chục mét thì đột nhiên dừng lại, nhìn trước mặt, hấn siết chặt tay quay người chạy về.

Trong phòng bao gồm cả Vu Tử Thạc thì còn lại bốn người có thể đứng, trong tay bọn họ cầm dao, tiếp cận từ những hướng khác nhau, muốn bức Vu Tử Thạc vào góc chết.

Vu Tử Thạc liếc nhìn màn hình bên cạnh, phạm nhân chạy đi trước đã ra tới phòng cảnh vệ, Gimson và Grove cũng ở đó. Phiến dao trên người y trong lúc đầu đã đã văng bên cửa, tình hình này không tốt lắm.

“Nhóc con, mày thích lo chuyện bao đồng quá đó.” Người đứng bên trái nói, “Nếu không chúng tao cũng sẽ không phát hiện mày ở đây.”

“Vậy sao?” Vu Tử Thạc cười, “Có thể hỏi thử xem mạng tao đáng bao nhiêu tiền không vậy?”

“Một triệu, cộng thêm được phóng thích trước thời hạn.” Người bên phải đáp thay đồng bọn.

“Quá rẻ rồi nha...” Vu Tử Thạc rất bất mãn nhú mày lắc đầu.

“Nhưng vì nó mà giết người là đủ rồi!” Người trước mắt gầm lên, hươ dao trong tay chém tới.

Vu Tử Thạc lập tức nghiêng người đánh ra, bình thường y vốn có thể dễ dàng tránh khỏi lần công kích này, nhưng vết thương sau lưng làm y chậm lại. Tuy tránh được chỗ yếu hại, nhưng lưỡi dao sắc bén vẫn rạch một vết thương dài ba cm trên xương quai xanh của y. Đương nhiên, tên bị nắm đấm của y đánh vỡ cằm cũng không có cảnh ngộ gì tốt đẹp, lùi lại hai bước ngã xuống đất, rồi không thể đứng dậy nữa.

“Tụi bây ai muốn chết trước?” Nụ cười âm lạnh khiến người khác sống gai ốc, hai nắm tay không đã có thể đánh ngã sáu tên cao to là việc không phải người bình thường nào cũng làm được. Tuy cái giá Vu Tử Thạc bỏ ra cũng không nhỏ, nhưng ít nhất y vẫn còn đứng, chỉ cần y còn có thể động, đã đủ tạo thành uy hiếp cho hai tên trước mặt.

Tên đàn ông bên trái vừa định mở miệng, đột nhiên thân thể run lên, Levi từ sau lưng đâm dao găm vào tim hắn, hấn cong lưng né khỏi tấn công của người cuối cùng, dùng phiến dao nhặt được cạnh cửa rạch cổ họng đối phương. Máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ trần nhà màu trắng, cũng thấm ướt nửa gương mặt hắn. Levi ôm tay cười lạnh, “Xem ra một mình anh cũng đủ rồi.”

Thế lực tiêu hao nghiêm trọng, lớp áo sau lưng Vu Tử Thạc đã bị máu thấm ướt, y dựa vào tường thờ dốc, “Tôi đã bảo anh đi rồi.”

“Hình như tôi quên mất tại sao tôi tới đây.”

“Vậy thì giúp tôi một việc đi, nữ bác sĩ ở trạm xá là bạn của tôi.” Sắc mặt tái nhợt, Vu Tử Thạc cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình, “Tôi hy vọng anh giúp tôi mang chị ấy và Gimson ra đi, ở đây ông ấy tên là Jill.”

“Tôi tới để cứu anh, nhưng anh lại bảo tôi bỏ anh lại đi một mình, anh cảm thấy có thể sao?” Nụ cười lạnh lẽo đột nhiên trở nên tinh tế.

“Vậy cứ thử đi cứu người khác!” Khẩu khí hiem khi nghiêm túc và khản đặc, sau khi thờ dốc, Vu Tử Thạc đứng ổn lại, đi tới cạnh cũi tù Arak, hấn bị những phạm nhân kia dùng bật lửa đốt bị thương, vết thương trên da đã mưng mủ, hơi thở cũng rất yếu. “An bài hấn xong tôi sẽ đi.”

“Anh có biện pháp rời khỏi đây?” Vách tường phòng giám sát một tiếng trước còn sạch sẽ mát mẻ, sau khi trải qua tẩy lễ máu tươi đã trở nên giống một căn phòng của quỷ, Levi vừa tóm lấy áo của thi thể nào đó xuống lau máu trên mặt, vừa dùng ánh mắt hoài nghi nhìn y, “Mũ Đen, phải nói rõ một chuyện trước__ tôi không thích lừa gạt.”

“Có, cho nên anh không cần quản tôi.” Vu Tử Thạc không để ý đến ánh mắt hoài nghi của Levi, nhặt con dao lên rạch áo của Arak xuống, “Chỗ quỷ này muốn đi tôi sớm đã đi rồi.”

“Đây là anh nói, người dám lừa gạt tôi tôi nhất định sẽ đuổi theo tới chân trời góc biển.” Bỏ lại một câu, Levi lập tức quay người bỏ đi.

Đi qua lối đi dài, Levi vừa giơ tay muốn kéo cửa, cửa đã bị người đẩy ra, “Gimson?”

“Tôi theo tới khu C, không thấy cậu ta, có lẽ cậu biết cậu ta đang ở đâu.” Từ ‘cậu ta’ này không nói cũng biết là ai, Gimson biết quan hệ của Levi và Vu Tử Thạc.

“Anh ta bảo tôi mang ông đi.” Levi cảm thấy kỳ lạ, trong mắt của người đàn ông sét đánh vẫn bất động đó thể nhưng còn có một chút lo lắng khó phát hiện.

“Cậu ta đang ở đâu?” Giống như hoàn toàn không nghe lọt lời của Levi, Gimson lại lặp lại câu hỏi lần nữa, hơn nữa rất rõ ràng, nếu lần này ông không có được câu trả lời ông muốn, chuyện sẽ trở nên rất hóc búa.

“Phòng giám sát.” Vừa nhìn đã biết Gimson định chạy về phòng giám sát, Levi từ sau lưng nhào tới, kéo ông ta lại, “Anh ta nói có cách rời khỏi đây, bảo tôi dẫn ông đi.”

“Không gặp được cậu ta tôi sẽ không đi bất cứ đâu.” Gimson giẫy khỏi bó buộc của hấn, “Nhóc con, đừng bức tôi động thủ với cậu.”

Từ trong cách nói có thể phát giác quan hệ của hai người không phải bình thường, lúc này Gimson đột nhiên gầm to một tiếng, trực tiếp ném Levi đi.

Đụng vào cửa rồi trượt xuống, Levi che ngực, nghiêng rặng nghiêng lợi nói: “Vậy thì cho tôi một lý do để ông đi tìm anh ta!”

Con mắt tràn đầy thù địch thoáng chốc yên tĩnh xuống, Gimson thẳng người nhìn Levi, “Cậu ta là cháu trai của tôi, lý do này đủ chưa?”

“Cái gì?” Giọng nói lạnh lẽo biết mất trong không khí, Levi cho rằng bản thân nảy sinh ảo giác. Lý do Mũ Đen chịu bị bắt, và y mạo hiểm tới đây cũng muốn mang Gimson đi... thoáng chốc đã rõ ràng. Khi hắn đang kinh ngạc không thôi vì chuyện này, từ xa đột nhiên xuất hiện một bóng người.

“Cậu dẫn cô gái trong trạm xá đi đi, còn lại tôi giải quyết.” Gimson lưu lại câu này, rồi đuổi theo người đó.

Khi Vu Từ Thạc băng bó cấp cứu cho Arak thì hắn đột nhiên tỉnh lại. Bật nắm lấy tay Vu Từ Thạc, trong mắt Arak tràn đầy hồ nghi, “Tại sao cứu tôi?”

Vu Từ Thạc chỉ cười cười, không trả lời vấn đề của Arak, “Hiện tại anh đã không sao rồi, khi tôi đi sẽ khóa cửa lại, anh cứ ở đây đợi bạo động lắng xuống sẽ có người tới cứu anh, hiểu chưa?”

Nụ cười thân thiện cộng thêm giọng nói dịu hòa, nếu không phải có một đồng thi thể kể bên nhắc nhở, Arak khẳng định sẽ lẹ lửng trông cảm kích vị tiên sinh hảo tâm này, khi Vu Từ Thạc ra tới cửa, Arak kêu y lại, “Ít nhất cho tôi biết anh tên là gì, sau này ở trong tù tôi sẽ chiếu cố anh!”

“Thật ra tôi muốn kiến nghị anh nên đổi công việc đi, hoàn cảnh xung quanh anh, những người xung quanh anh... bọn họ sớm muộn cũng sẽ kéo anh xuống nước, cho dù anh vốn không muốn.” Vu Từ Thạc mở cửa, ánh sáng rực rỡ rọi lên mặt y, “Còn nữa, cảm ơn ý tốt của anh, chẳng qua tôi không định tiếp tục ở chỗ này nữa.”

Khóa trái cửa, Vu Từ Thạc nâng cùi chỏ thúc mạnh vào nắm đấm cửa, như vậy Arak có thể an toàn tuyệt đối, hiện tại y nên nghĩ xem làm sao rời khỏi đây rồi.

Máy bay trực thăng đang lượn trên không, xuyên qua một lối đi lộ thiên, Vu Từ Thạc đến phòng cảnh vệ. Khi đẩy cửa vào y phát hiện thi thể của trưởng cai tù Ogden, xem ra Grove đã đắc thủ. Từ trạng của Ogden vô cùng thảm, bụng của hắn bị mổ phanh ra, có người moi ruột hắn ra, dùng bật lửa thiêu đốt, khi đó hắn còn sống.

Trong không khí vẫn lan tràn mùi thối khi chất đậm bị đốt cháy, chỉ sợ bản thân Ogden cũng không ngờ cuối cùng sẽ rơi vào cảnh ngộ này. Vu Từ Thạc cảm thấy may mắn khi y không thật sự định cho Grove gia nhập vào kế hoạch vượt ngục, để người như thế thoát khỏi tù, hậu quả rất khó tưởng, khóa trái cửa phòng cảnh vệ, Vu Từ Thạc ra bằng cửa khác.

“Ồ, Arthur Randell.” Trong lối đi tối tăm có một người đàn ông cầm súng đứng đó, ánh sáng thông qua cửa sổ rọi xuống chân hắn, “Cuộc sống trong tù tốt chứ?”

Giọng nói này Vu Từ Thạc vẫn nhớ, là Renton Wesley, thượng cấp trước kia của y và Enya, “Bản chất phạm nhân bạo động là không phạm pháp, tôi nói đúng không Arthur?” Vu Từ Thạc đương nhiên biết Renton dự định làm gì.

“Tôi phải thừa nhận cậu quả thật rất thông minh.” Về mặt ngoài cười trong không cười, Renton nhìn phần ống giảm thanh trước súng, “Tôi vẫn luôn cho rằng cậu đã chết.”

Không chỉ Renton, tất cả mọi người đều cho rằng y đã chết, từ vong là phương pháp biến mất tốt nhất, CIA sẽ không lãng phí thời gian tìm một người chết. Vu Từ Thạc nghiêng đầu mỉm cười, “Vì thế anh quyết định lại tới giết tôi lần nữa.”

“Cậu đã cống hiến rất nhiều cho CIA.” Tay Renton nhẹ ấn xuống cò súng, “Cũng nhờ cậu, chúng tôi mới có thể tìm được Gimson Alex phản đồ nhiều năm trước.”

Con mắt màu nhạt đột nhiên tối đi, “Là phản đồ, hay là không còn tác dụng nữa?”

“Có gì khác biệt sao?” Renton cười, “Được rồi, ôn chuyện kết thúc ở đây thôi. Theo tôi về nhà đi, Arthur.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 61: Đường Sinh Tử.

Lối đi tối hẹp hoàn toàn tĩnh mịch, bầu không khí căng chặt làm xung quanh như đông lại, sát khí tỏa ra từ thân hai người xua đám chim vừa chuẩn bị đậu xuống bệ cửa sổ nghỉ ngơi, chúng vỗ cánh, không chút chậm trễ bay ngay lên trời.

“Đi cùng với anh, vậy tôi thà nguyện ý ăn đạn tự tận.” Vu Từ Thạc nhú mày nói.

“Đừng nháo nữa, Arthur.” Renton Wesley nói nhẹ nhưng rất lạnh, “Nửa tháng trước nghe được tin cậu bị bắt, cấp trên đã điều tôi tới New York. Tôi đã tiến hành điều tra theo đầu mối Mũ Đen, cuối cùng tìm được một người__ Luther Charles. Bốn năm trước cậu ta từng có duyên gặp mặt cậu, không biết cậu có ấn tượng không?”

Luther Charles? Charles... hình như là tên của vị cảnh sát từng giao thủ với y tại nhà của nghị viên Balde.

“Luther đã cung cấp không ít kiến nghị bảo bối cho chúng tôi, chẳng hạn như, cậu ta cho rằng cậu có trợ thủ.” Ánh mắt sâu xa khó lường, Rendon tiếp tục nói, “Lúc đầu tôi không hiểu ý của cậu ta, sau đó cậu ta lên nói với tôi, thanh tra Ada Wens không từng suy đoán, trợ thủ của cậu có khả năng là một hacker.”

“Liên hệ với cái hộp mà nghị viên Balde từng có, và cả trò diễn tử vong của cậu trên tòa nhà Empire State, tôi có một kết luận__ trình tự giải mã ở trong tay cậu, cậu đã đem nó cho vị hacker lợi hại nào đó, các cậu đã phá giải hệ thống.”

Thì ra Renton Wesley nghĩ như vậy, hẳn cho rằng bốn năm trước cái chết của y và Enya là có kế hoạch, hơn nữa hẳn không biết thân phận thật sự của Giang Hằng.

“Cho nên hiện tại tôi cần biết vị hacker lợi hại đó đang ở đâu.” Nhún vai, khóe môi của Rendon khẽ nhếch lên trong bóng tối, ánh mắt lãnh khốc nhìn chăm chú vào mặt Vu Tử Thạc, “Sau khi mang cậu về tổng bộ tôi có một ngàn phương pháp để có thể giày vò cậu, cho tới khi cậu nguyện ý nói ra chuyện tôi cảm thấy hứng thú.”

“Renton, bản thân anh cũng là đặc công, anh cảm thấy muốn cay miệng một đặc công để họ nhỏ ra tình báo thì có bao nhiêu khả năng.”

Tầm mắt trở nên tối đi, Vu Tử Thạc híp mắt nhìn Renton, “Ngay cả chuyện hệ thống bọn họ cũng nói với anh rồi, tôi thật rất hiếu kỳ bọn họ còn có thể cho anh sống bao lâu.”

“Vậy cậu nên hiểu rõ như tôi, chúng ta đều không còn đường lui nữa.” Bên ngoài truyền tới tiếng vang__ một tiếng rất lớn, không biết là nổ ở đâu.

“Trước đây tôi chưa từng nghĩ bản thân có thể rời khỏi chỗ này.” Hiện tại không có người khác ở đây, Vu Tử Thạc có thể nói thật. “Trong tay anh có súng, nhưng nếu tôi liều chết phản kháng thì anh cũng chỉ có thể giết tôi, nếu không chết chính là anh. Mà tôi chết rồi, toàn bộ đầu mối đều bị đứt.”

“Cậu rốt cuộc muốn sao, Arthur?” Nụ cười dần biến mất, Renton không dám tin vào tai mình, “Lúc trước cậu không như vậy, vì sống tiếp, cho dù có sống thêm một ngày cậu cũng có thể nguyện ý làm bất cứ chuyện gì.”

“Vậy tôi chỉ có thể nói... có vài thứ đã thay đổi rồi.” Máu thuận theo vết thương sau lưng chảy xuống, Vu Tử Thạc đột nhiên cảm thấy rất mệt, hôm nay y đã mất quá nhiều máu, “Renton, xử lý tôi đẹp một chút được không?”

Cái gọi là xử lý đẹp một chút, về mặt đại thể là để thi thể hoàn toàn tan rã, như vậy sẽ không lưu lại bất cứ chứng cứ DNA nào, hơn nữa không còn dấu vết.

“Tôi có một tài khoản ba mươi triệu ở ngân hàng Thụy Sĩ, nếu anh có thể đáp ứng thỉnh cầu của tôi để tôi chết vô thanh vô tức, tôi có thể cho anh số tài khoản và mật mã...” Vu Tử Thạc không muốn để Giang Hằng biết y đã chết, ít nhất không thể cho hắn tìm được thi thể của y, chết rồi còn bị quất thi thi quá đáng thương rồi.

“Tôi không thể.” Ba mươi triệu quả thật là điều kiện mê người, nhưng Renton lắc đầu ngắt lời y, “Tôi không thể, Arthur.”

“Anh vừa nói là ‘tôi’, nói rõ anh còn chưa báo chuyện này lên.” Điều này cũng đã giải thích tại sao lần này Renton hành động lại không mang theo cộng sự.

“Anh cũng biết nếu bọn họ phát hiện anh biết bí mật của bọn họ, sớm muộn cũng có một ngày anh sẽ bị thanh trừ. Bọn họ luôn có thể thâm nhập sâu như thế, tôi đề nghị anh cầm số tiền này chạy trốn__”

Thương thế nghiêm trọng hơn tưởng tượng của y nhiều, ý thức bắt đầu dần trở nên mơ hồ, Vu Tử Thạc cảm thấy bản thân đã không còn sức lực tiếp tục nói nữa, cuối cùng chỉ có thể nhếch môi khẽ cười.

Renton cho rằng khi Arthur cười lên luôn khiến người ta yêu thích, và họ căn bản sẽ không muốn tổn thương y. Chỉ cần là người từng tiếp xúc với y một thời gian ngắn đều hiểu, trên người y có một ma lực đặc thù.

Điều này khiến bạn rất dễ phân biệt y trong nhiều người, so với những đặc công khác, y rõ ràng thuần túy và vô hại hơn nhiều, có thể nói đây là vì y hiểu cách giả trang, nhưng y chính là có thể dễ dàng hấp dẫn mục tiêu, có được sự tin tưởng của đối phương.

Cho dù là Renton cũng không ngoại lệ, dùng tay xoa mặt, hắn hít sâu một hơi rồi lại dùng súng chỉ vào ngực Vu Tử Thạc, “Được rồi, Arthur. Vĩnh biệt.”

“Đừng tay!” Khi Renton chuẩn bị bóp cò súng, sau lưng hắn vang lên tiếng nổ động trời. Ngay khi Renton quay người lại, một tiếng phịch vang lên, Vu Tử Thạc ngã xuống. Renton nhìn người trước mặt, khóe miệng hơi co giật. “Gimson.”

“Đừng động vào nó.” Gimson đứng đó, sắc mặt âm trầm.

“Nếu tôi nói không thì sao?” Renton mỉm cười, đôi mắt không mang bất cứ cảm tình gì nhìn thẳng vào Gimson.

“Vậy đáp án chính là ‘không.’” Giọng nói trầm nặng đột nhiên vang lên sau lưng Renton, ngay lúc Renton quay lại, viên đạn đã bắn ra một lỗ thủng giữa trán hắn. Máu nhanh chóng phọt ra bắn lên gương mặt không biểu cảm của Giang Hằng, hắn liếc nhìn Gimson, rất nhanh lại di chuyển ánh mắt, vì hắn nghe thấy có người đang gọi hắn.

“Giang Hằng...” Còn chưa hoàn toàn mất đi ý thức, Vu Tử Thạc nhận ra giọng nói của Giang Hằng. Giang Hằng chạy tới ôm y lên, ôm chặt vào lòng. “Tên khốn anh rút cuộc muốn tôi chờ tìm bao nhiêu lần mới cao hứng?”

Giống như chất rắn nghiêm khắc, nhưng Gimson lặng yên một bên có thể nghe ra sự quan tâm sâu đậm.

“Xin lỗi... tôi hại anh giết người rồi.” Vu Tử Thạc biết đây là lần đầu tiên Giang Hằng nổ súng giết một người, cho dù y rõ ràng đã từng quyết định, chỉ cần y còn sống một ngày, y sẽ không để chuyện này xảy ra, “Nhưng hiện tại, tôi hy vọng anh sẽ chọn lựa.”

“Quyết định có nên giết ông ta hay không sao?” Một cánh tay ấn chặt vết thương sau lưng y, cánh tay kia của Giang Hằng vẫn còn cầm súng.

“Ông ấy từng cứu tôi, tôi không có cách nào giết ông ấy.” Đôi môi không có huyết sắc mở mở khép khép, giọng nói suy yếu tựa hồ thấp không thể nghe, “Tôi vốn định sẽ mang ông ấy ra gặp anh, để anh tự quyết định...”

Nhưng hiện tại tình huống đã khác, một khi rời khỏi nhà tù này, Gimson rất có thể sẽ biến mất.

“Anh muốn tôi quyết định vào lúc này?” Gương mặt tuấn tú như điêu khắc của hacker tới đi, ánh mắt của Giang Hằng bức dọc cực điểm.

“Xin lỗi, tôi biết như vậy rất gian xảo.” Bình tâm mà nói, Vu Tử Thạc không hy vọng Gimson chết, nhưng Giang Hằng đã tìm kiếm Gimson mười lăm năm, y đồng dạng cũng không muốn nỗ lực của Giang Hằng đều hóa thành tro.

“Cậu không cần bức bản thân phải chọn lựa.” Gimson vẫn luôn trầm mặc một bên đột nhiên mở miệng, “Tôi sẽ đi cùng các cậu, cho tới khi cậu đưa ra quyết định mới thôi.”

“Giết ông ta rồi anh sẽ hối hận.” Không biết từ lúc nào, Levi xuất hiện trong lối đi, trước khi Gimson la lên ngậm miệng hắn đã giành nói trước, “Ông ta là chủ của Fay.”

“Cái gì?” Không chỉ Giang Hằng, ngay cả Vu Tử Thạc cũng bị câu nói của Levi làm kinh ngạc. Điều này quả thật hoang đường! Y sớm nên nghĩ tới việc Gimson xuất hiện lúc đó tại nhà mình không phải là trùng hợp, “Sao có thể!”

“Tôi biết, cha của con và em gái của tôi đều chết, tôi không thể để con một mình lưu lạc bên ngoài. Nhưng nếu con muốn theo tôi, thì nhất định phải học những thứ đó.” Trong mắt Gimson có hờn và hối hận, “Ngày đem con giao cho CIA tôi đã bắt đầu hối hận rồi, cho nên tôi giả tạo cái chết của mình, lặng lẽ đi theo sau lưng con, cho tới khi tôi xác định con có thể đơn độc một mình.”

“Ra ngoài rồi hãy nói chuyện thù mới hận cũ được chứ?” Levi ngắt đứt cuộc nói chuyện, “Vừa mới có một chiếc xe tải tông sập tường vậy, phạm nhân đã đi theo hướng đó, chúng ta có thể rời khỏi từ trạm xá.”

“Xe tải?” Vu Tử Thạc nhớ tới tiếng vang rất lớn vừa rồi, thì ra là tiếng tường vậy bị tông sập. “Là anh làm?”

Thấy đối phương không phủ nhận, lửa trong mắt Vu Tử Thạc bị châm lên, “Anh điên rồi! Anh biết người anh vừa giết là CIA không?” Không bận tâm tới vết thương, y dứt khoát gầm lên, “Lái xe tông vào cửa nhà tù, hiện tại gương mặt của anh cũng bị bại lộ, bọn họ sẽ truy sát anh tới chân trời góc biển, anh biết không!”

Giang Hằng có vẻ như hoàn toàn không để ý, hắn ôm ngang cả người Vu Tử Thạc lên, “Lẽ nào anh hy vọng tôi ngồi trước màn hình nhìn anh giẫy dụa giữa lằn ranh sống chết, nhưng lại không làm bất cứ chuyện gì sao? Dù sao tôi không làm được.”

“Anh!” Nếu không bị thương tại chỗ quý này, Vu Tử Thạc thật sự muốn ngay lập tức đánh Giang Hằng không bỏ dẫy nổi.

“Vậy thì lại thế nào?” Giang Hằng hung hăng hôn lên môi Vu Tử Thạc, dùng tay vuốt mái tóc nâu nhạt bị máu thấm ướt của y, “Tôi không để ý, giết người, phạm tội, bị bại lộ tôi đều không để ý, vì anh làm bất cứ chuyện gì cũng đều đáng giá. Nếu là anh, anh cũng sẽ làm như tôi.”

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 62: New York.

Ngón tay thon dài động động, Giang Hằng lập tức nắm tay Vu Tử Thạc, khi mở mắt ra, thứ nhìn thấy đầu tiên là Gimson đang ngồi trước cửa, trên mặt ông không có biểu cảm.

Con mắt màu hổ phách chậm rãi chuyển động, đập vào mắt là gương mặt vô cùng mệt mỏi của Giang Hằng, hoàn toàn là đáng vẻ nhiều ngày không gặp ánh sáng, dưới cằm mọc râu, cả người gầy đi một vòng lớn, tiêu tụy tới mức Vu Từ Thạc không nhận được muốn nhìn lâu hơn.

“Được rồi, hiện tại anh ta tỉnh rồi.” Levi cũng ở đây, hần dựa vào tường, ôm tay, “Các người có thể ra ngoài giải quyết vấn đề của mình rồi.”

Gimson không nói gì, đứng lên đi ra ngoài. Trước đó bọn họ đã hẹn, bất luận thế nào cũng phải đợi Vu Từ Thạc hoàn toàn thoát khỏi nguy hiểm mới có những dự tính tiếp theo, hiện tại y đã tỉnh rồi.

Giang Hằng vừa định đứng lên, cảm thấy Vu Từ Thạc nhẹ nắm tay hần, hần hôn lên mu bàn tay y, “Cho chúng ta một chút thời gian.”

Từ giọng nói âm trầm có thể cảm giác được tâm tình phức tạp của Giang Hằng, trên thực tế đối với một ông chủ đột nhiên xuất hiện, tâm trạng của Vu Từ Thạc cũng rất phức tạp, y không phải chưa từng nghĩ tới việc giết Gimson, nhưng sau khi xảy ra nhiều chuyện như thế... những thứ này đều là thứ ban đầu y không thể dự kiến được.

Nếu Giang Hằng quyết định giết Gimson để trả mạng cho người nhà, Vu Từ Thạc cũng hoàn toàn có thể lý giải, dù sao Gimson đã đoạt đi tất cả của Giang Hằng.

“Anh đi đi.” Y buông tay ra, nhìn Levi, “Cho tôi biết đã xảy ra chuyện gì?”

Cho tới khi Giang Hằng đóng cửa ra ngoài, Levi đi tới ngồi xuống cạnh giường y, “Tôi đưa nữ bác sĩ ra ngoài rồi thì vòng trở lại, sau đó anh cũng biết. Sau khi anh gạt đi chúng tôi luân phiên công anh ra ngoài, Scarter đã an bài xe và máy bay, phẫu thuật được tiến hành trên máy bay, bác sĩ là người của Nohn Iglesias.”

“Ford Klaus hỏi người của ICR một số thuốc phiện, khi đang giao dịch thì FBI đột nhiên xông vào, là anh ta mật báo cho họ. FBI thuận theo đầu mối này tra xét, ICR từ trên xuống dưới đều bị dính líu, toàn bộ đổ sụp.” Khi nói ra câu này, khỏe mỗi Levi mang nụ cười. “Không ghen Charlie tán thưởng biểu hiện của anh ta, mời anh ta gia nhập FBI, hiện tại anh ta đã là trinh sát rồi.”

Vu Từ Thạc hiểu tại sao Levi lại cười, “Một bộ phận thuốc phiện ở trong tay anh.”

“Đúng, tôi giao nó cho Ada Wens không l. Cô ta và hacker đem những thứ này phát huy tác dụng rất tốt, chẳng hạn, tư liệu về vân tay và DNA trong phòng thí nghiệm chỉ trong một đêm đã bị thay đổi.” Rõ ràng, bọn họ đã mua chuộc hoặc uy hiếp người của CSI (Phòng thí nghiệm điều tra hiện trường tội phạm).

“Nhưng làm như vậy không ích gì, băng ghi hình hôm đó vẫn còn, bọn họ biết anh còn sống.” Vu Từ Thạc vừa nói xong câu này, thì thấy Levi lấy một cuộn băng trong túi ra, cười lạnh lắc đầu, “Sau khi xảy ra bạo động, khi tôi trở về phòng giám sát tìm anh đã nhớ tới điểm này, cho nên tôi đã lấy nó đi rồi.”

“Grove rút cuộc vẫn không thể chạy thoát một kiếp, khi hần đang muốn chạy qua bức tường bị đổ để vượt ngục thì bị cảnh sát bắn chết. Còn về Arak, hần rất may mắn còn sống sót, sau đó phía cảnh sát tìm hần nói chuyện, dò hỏi xem ai đã giúp hần xử lý cấp cứu.” Levi quay đầu nhìn Vu Từ Thạc, thăm dò tí mĩ.

Vu Từ Thạc không bận tâm tới khoảng ngừng cố ý của Levi, “Anh ta không nói, đúng không?”

“Anh ta nói là thượng đế cứu anh ta.” Levi hừ một tiếng, “Coi như anh may mắn.”

“Vết thương trên mặt anh ta là do ai làm?” Vu Từ Thạc chú ý thấy, gần khoeo mắt Giang Hằng có ứ thâm. Levi đứng lên, đi tới cạnh bàn, chọn một trái táo trong giỏ táo ra, “Nohn Iglesias.”

“Khi máy bay hạ xuống đảo Guam, hần thấy anh được khiêng bằng cán xuống.” Còn lại không cần nói cũng biết, Levi nhún vai, lấy trong áo khoác ra con dao gọt táo. Vu Từ Thạc đột nhiên ngồi dậy, lập tức một trận choáng váng, y dùng tay xoa đầu, “Ý của anh là hiện tại chúng ta đang ở đảo Guam?”

Đảo Guam nằm ở phần hải ngoại của Mỹ, là lãnh địa không thuộc quản hạt, bọn họ ở đây rất an toàn.

“Nghiêm khắc mà nói là vậy, nơi này là biệt thự của Nohn Iglesias.” Lốp vỏ táo đỏ điểm trở thành vòng xoắn trong tay Levi, “Anh ta và con của anh ta tới đây nghỉ mát.”

“Con?” Sao Vu Từ Thạc không biết Nohn có con?

“Là con nuôi, nghe nói vừa thi vào đại học Yale.” Levi đưa quả táo đã gọt cho Vu Từ Thạc, thấy đối phương không nhận lấy, hần nhăn mày nói, “Anh muốn tôi dứt anh à?”

Vu Từ Thạc đột nhiên nhớ tới bức hình trong ngực Nohn, nhất thời hiểu rõ, nhận không được lắc đầu cười khổ, “Thì ra là thế...”

Trong lúc nói chuyện, cửa phòng có tiếng gõ nhẹ, người đàn ông cao to anh tuần đi vào, tây trang trắng tắp, mái tóc chải gọn ghề không một sợi rối. Levi nhét táo vào tay Vu Từ Thạc, đi ra ngoài, khi hai người lướt qua vai nhau, hần lịch sự cười một tiếng, “Chào buổi chiều, anh Iglesias, các anh nói chuyện đi.”

“Xem ra tôi phải cảm ơn anh rồi.” Ánh sáng ảm áp len vào qua rèm cửa sổ màu trắng, chiếu sáng mái tóc màu nâu nhạt của Vu Từ Thạc, nụ cười trên khóe môi cũng rực rỡ như ánh sáng đó, “Trước kia tôi còn cho rằng đứa trẻ đó là tình nhân của anh.”

“Tôi từng ghen tỵ với người đàn ông đó, tôi cảm thấy là anh ta giành cậu khỏi tôi.” Nohn đứng bên cạnh cửa, ánh sáng rọi xuống nền nhà ngăn cách hắn và Vu Từ Thạc, “Tôi trách anh ta để cậu đi sâu vào nguy hiểm xem chút mất mạng. Anh ta đứng lên nói với tôi__ anh ta biết toàn bộ là do anh ta sai, cậu không muốn để anh ta giết người, cậu luôn muốn bảo vệ người cậu quan tâm, cậu đồng tình với kẻ yếu, mà anh ta lợi dụng điểm này của cậu.”

“Tôi đột nhiên nhớ tới lời cậu nói với tôi hôm đó, cậu nói nếu cậu yêu một người, cậu sẽ không để người đó giết người. Lúc đó tôi cảm thấy... vô cùng xấu hổ.” Con mắt như thủy tinh tím che phủ một tầng sương, Nohn ngừng một chút, rồi nói tiếp, “Cho tới hôm đó tôi mới phát giác, nếu tôi nguyện ý nhận sai sớm một chút, có thể hiện tại người ở bên cạnh cậu chính là tôi.”

“Tôi hy vọng anh không còn tự trách nữa.” Vu Từ Thạc chuyển mắt nhìn vào mắt Nohn, cười lắc đầu, “Tình cảm của chúng ta là do cả hai cùng hủy diệt, chúng ta cùng tạo ra tất cả sai lầm.”

Nohn trấn định nhìn sát thủ ngồi trên giường. “Cậu là sự tồn tại tốt đẹp nhất trong sinh mạng của tôi, vẫn luôn như vậy.”

Hắn quay người mở cửa, “Tôi sẽ an bài máy bay tư nhân đưa cậu về New York, chuẩn bị một chút.”

Giang Hằng và Gimson đứng trên bãi cỏ ngoài biệt thự, Gimson hít hít nhìn mặt trời rực rỡ trên đầu, rút từ sau lưng ra một khẩu súng giảm thanh, giao cho Giang Hằng, “Động thủ đi.”

“Ông cảm thấy tôi sẽ không thể ra tay sao?” Kéo chốt bảo hiểm xuống, viên đạn lên nòng, Giang Hằng dùng họng súng chỉ vào đầu Gimson, “Nói thẳng, chuyện này mỗi giây mỗi phút tôi đều suy nghĩ một hai lần. Đừng nói với tôi mấy hôm nay ông chưa từng nghĩ tới việc muốn hạ thủ trước.”

“Tôi từng nghĩ.” Về mặt của Gimson rất thần nhiên, kẻ thù của ông nhiều tới mức đếm không xuể, nhưng không phải ai cũng có thể khiến không từ bỏ phản kháng đứng đó mặc đối phương quyết định sống chết của mình. “Nếu tôi giết cậu rồi, Từ Thạc nhất định sẽ không bỏ qua cho tôi. Tôi không hy vọng cháu của tôi hận tôi.”

“Gimson, hề tôi thấy mặt ông tôi liền nhớ tới cảnh người nhà chết thảm.” Ngón tay nhẹ ấn lên cò, viên đạn bắn ra, lướt qua vai Gimson, lăn khỏi từ họng súng làm mờ hồ gương mặt cương nghị và hai mắt đỏ bừng của Giang Hằng, “Nhưng tôi không thể thoát đi thân nhân duy nhất bên cạnh anh ta.”

Giang Hằng hiểu rõ, nếu hắn giết Gimson, giữa hắn và Vu Từ Thạc, sẽ không bao giờ có thể trở lại trước kia nữa.

“Ông đi đi.” Trong bầu trời màu đỏ vàng, tiếng máy bay nhiễu loạn khí lưu vang lên trên đầu, mái tóc ngắn màu đen của Giang Hằng bị thổi dạt sang một bên, hắn trầm giọng nói: “Có lẽ thêm một thời gian nữa, tôi có thể tới gặp ông.”

Ánh sáng xế chiều ánh trong đôi mắt xanh như mặt hồ của Gimson, ông gật đầu, “Nói với nó, tôi và Pirlo muốn tới Washington một chuyến.”

—

Trước mặt là đường chạy của máy bay tư nhân, Vu Từ Thạc chỉ mặc một chiếc sơ mi tay ngắn màu lam nhạt, đứng ở cạnh đó nhìn Giang Hằng mang phần lớn hành lý lên khoang. Phi công mở radio, trong khoang máy bay vang lên tiết tấu nhịp nhàng, nó giống như là snow patrol của New York.

[Nếu quỹ tích của chúng ta có từng giao nhau]

[Anh sẽ nói với em anh yêu em...]

“Chuẩn bị xong chưa?” Giang Hằng đi ra khỏi cửa khoang, bộ âu phục màu đậm tô điểm đôi chân dài của hắn. Vu Từ Thạc dứt tay vào túi quần bò, nghiêng đầu, “Đi đâu?”

“Theo tôi về New York.” Khí lưu nhiễu loạn cuốn bụi bay lên, Giang Hằng mỉm cười, giờ tay về phía Vu Từ Thạc, ánh sáng ảm áp nhu hòa gương mặt hắn, trong khoang máy bay truyền ra tiếng nhạc rộn ràng.

“Come on, come out, come here, come here.”

[Tới đây, tới nơi gần anh, tới nơi gần anh.]

“Come on, come out, come here, come here.”

“Come on, come out, come here, come here.”

“Come on, come out, come here, come here...”

Vu Từ Thạc quay người nhìn Levi, Levi gật đầu với y, “Anh không cần lo lắng cho tôi.”

Hành lý màu nâu được xách lên, Vu Từ Thạc nắm tay Giang Hằng, lộ ra nụ cười rực rỡ, hàm răng đều trắng tinh được chiếu sáng, “Đã sắp đợi không kịp rồi.”

Bánh xe bên dưới chậm rãi chuyển động, không ngừng gia tăng tốc độ trên đường bay, cánh máy bay màu trắng được tia sáng đỏ bao bọc nhanh chóng thay đổi góc độ. Từ trong cửa sổ che nắng được mở ra có thể thấy mặt đất đang dần cách xa.

“Ngủ một chút đi.” Tầm mắt khiến người cảm thấy thâm tình, Giang Hằng ôm Vu Tử Thạc vào lòng, hôn lên ngón tay y. Sau khi máy bay lên tới độ cao ổn định, xung quanh dần an tĩnh, chỉ có giọng hát của nam ca sĩ vẫn chậm rãi vang vọng bên tai.

[Đèn cầu vồng sáng lên trong đêm tối cô tịch.]

[Biển rộng truyền tới từng đợt hơi ấm]

[Ngọn lửa trong tim, tựa hồ vừa chạm liền bùng phát...]

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.3 - Chương 63: Cự Ly 0

Trong khoang máy bay yên tĩnh, họng súng chậm rãi di động trong bóng tối.

Dưới cảm chột lạnh, Giang Hằng lập tức mở mắt ra, trong tầm mắt xuất hiện khẩu súng trong tay Vu Tử Thạc, ánh mắt lạnh lùng nhìn lên mặt hắn, y biết hắn không ngủ nhanh như thế, cho dù bọn họ đều rất mệt mỏi, nhưng tính cách giác thường trực cũng sẽ không cho phép Giang Hằng bỏ qua bất cứ việc ‘ngoài ý muốn’ nào có thể xảy ra.

“Gimson chết rồi sao?” Vu Tử Thạc vốn bị thương không nặng, nhưng trong cuộc vật lộn tại nhà tù bị nứt ra, khiến y mất máu quá nhiều, thể lực cạn kiệt cũng chưa hoàn toàn hồi phục, y biết y không thể ngăn cản Giang Hằng, “Vừa rồi ở sân bay tôi không thấy ông ấy, Nohn Iglesias nói anh thắng thần với ông ấy rằng anh vẫn luôn lợi dụng tôi, thật là thú vị, chuyện này anh lại đi nói với ông ấy trước nhất, mà không phải là tôi.” Ngữ khí tràn đầy chế giễu, “Hiện tại tôi cho anh một cơ hội, anh cho tôi biết đáp án, vì tôi cũng cần phải chọn lựa.”

Vu Tử Thạc hoàn toàn lý giải được Giang Hằng hận Gimson sâu thế nào, nhưng lý giải không có nghĩa là y có thể tha thứ. Nếu Giang Hằng thật sự đã động thủ, đợi khi máy bay hạ cánh, bọn họ tuyệt đối sẽ không đi cùng một hướng.

Giang Hằng hiểu tại sao Vu Tử Thạc tức giận, đây chính là kết quả khi mở chiếc hộp Pandora, đáp án cuối cùng là chuyện ai cũng không thể ngờ tới được, cũng là thứ mà hắn và y đều không thích, “Anh ra một nan đề cho tôi, Vu Tử Thạc.” Con mắt ung híp lại, đáy mắt có tia sáng khó phát giác, “Ông ta đi rồi, cùng đồng sự cũ của ông ta đi Washington.”

Thoáng chốc, cánh tay to lớn nắm chặt cổ tay Vu Tử Thạc, một viên đạn vô thanh bắn vào chỗ ghế ngồi cạnh tai Giang Hằng, con mắt màu lam đậm trào dâng sóng lớn, “Cho nên bắt đầu từ hiện tại, tốt nhất anh đừng nhắc tới cái tên này trước mặt tôi.”

Giang Hằng không phải đã tha thứ cho Gimson, hắn không có chọn lựa. Nếu có thể hắn hy vọng không cần đối mặt với cục diện này, nhưng chuyện đã phát sinh tới mức độ này, hắn chỉ có thể chọn Vu Tử Thạc.

Nhẹ nhiu mày, Vu Tử Thạc nhìn mặt Giang Hằng, giống như đang phán đoán thật giả của câu nói đó. Xong rồi, họng súng được dời đi, “Xin lỗi, tôi biết như vậy là rất khó với anh.”

“Nếu không tôi có thể làm gì? Giết ông ta rồi thì ném nan đề lại cho anh?” Huống hồ Giang Hằng biết Vu Tử Thạc sẽ chọn thế nào, đó tuyệt đối không phải là chọn lựa mà hắn thích.

Chỉ cần nghe tiếng đã có thể thấu hiểu được tâm trạng phiền não của Giang Hằng, bắt đầu từ khi dính vào sát thủ này, Giang Hằng luôn phải đối diện với hai lựa chọn khó khăn, hắn đã vì y từ bỏ rất nhiều.

“Nhưng hiện tại nói những thứ này đã vô dụng rồi không phải sao?” Vu Tử Thạc nghiêng rằng, “Anh cũng đã nói, vẫn còn có lần sau, vĩnh viễn luôn có lần sau. Vậy không bằng...”

“Câm miệng cho tôi!” Đoán trước được đối phương muốn nói gì, Giang Hằng ngắt lời lập tức, tiếng gầm giống như sấm rền nổ bên tai Vu Tử Thạc, “Không cho phép nói! Tôi sẽ không để anh nói như vậy!”

“Khi ở trong tù là anh nói với tôi, khoảng cách giữa chúng ta chỉ còn lại 30cm cuối cùng, là anh, là anh bảo tôi đừng từ bỏ!” Giang Hằng nắm chặt tay y, ánh mắt sắc bén giống như muốn đâm xuyên da thịt, “Hiện tại anh biết hối hận rồi sao? Sau khi tôi quyết định bỏ qua cho Gimson?”

“Không chỉ anh, điều này đều rất khó với chúng ta.” Vu Tử Thạc hơi khép mắt.

“Dựa vào cái gì mà bắt đầu và kết thúc đều do anh quyết định?” Giang Hằng lật người Vu Tử Thạc lại đè xuống chỗ ngồi, mạnh bạo hôn xuống, “Anh cảm thấy tôi nhìn thấy anh thì sẽ nhớ tới người đàn ông đó, sau đó nghĩ tới người nhà đã chết của tôi, nếu vậy thì tôi nói cho anh hay anh đã sai rồi! Tôi

chỉ nhìn thấy người tôi yêu, bất kể anh ta từng giết bao nhiêu người, bất kể trước kia anh ta từng làm gì, tôi đều tuyệt đối sẽ không buông ta để anh ta tiếp tục rời khỏi tôi!”

“Tôi biết anh sẽ không.” Cô họng Vu Từ Thạc động động, mắt y nhắm lại, “Nhưng tôi sẽ.”

“Vậy thì chúng ta hãy rời xa tất cả! Chúng ta có thể đem tình báo về hệ thống chuyển cho tổ trưởng Wenskhongl và thanh tra Klaus, sau đó rời khỏi New York, đến đại lộ Lãng Mạn, , biển Aegean, Melbourne và Victoria... những nơi này chúng ta đều có thể đi.” Những nơi Vu Từ Thạc từng nói Giang Hằng đều nhớ rõ, hần cần môi Vu Từ Thạc, tí mĩ nếm hương vị của y, giọng nói dần mơ hồ trong nụ hôn. “Giữa chúng ta đã không còn có bí mật cũng không còn khoảng cách, chúng ta có thể thử buông xuống tất cả, không quay đầu lại nữa.”

Khóe môi nhẹ nhếch lên, Vu Từ Thạc ôm đầu Giang Hằng, cắn lên môi hần, “Khoảng cách 0, nghe ra không tôi.”

Trong phòng kín, phi công ngược nhìn màn hình da đầu không ngừng phát tề, “Henry, tôi còn cho rằng hai người đó sắp đánh nhau, vậy mà hiện tại?”

Phi công trưởng Hanry sờ cằm, mang hàm ý sâu xa đảo mắt, vừa định nói, thì thấy người đàn ông trong màn hình cười nhạt súng trên chỗ ngồi lên, ngay khi súng bóp cò, màn hình tối đen.

“Tôi cảm thấy chúng ta nên nghiêm túc lái máy bay thì hơn.” Hanry uống một ngụm cà phê, “Nhớ tìm người của Scarter bảo họ mua một cái camera mới.”

Nửa tháng sau, Vu Từ Thạc gồi lên đùi Giang Hằng nằm trên sofa, trong tay y cầm tờ báo hôm nay, đầu đề là [Cục FBI phá kỳ án, thanh tra mới Ford Klaus nhận được biểu chương], há miệng cắn miếng táo Giang Hằng vừa đưa tới, y hứng thú nói: “Nếu còn tiếp tục thế này anh nhất định sẽ bị tôi bồi dưỡng thành hộ sĩ xuất sắc.”

“Nói cũng đúng.” Giang Hằng không phản bác, nâng ngón tay Vu Từ Thạc lên hôn, “Cho nên tốt nhất anh nên mau khỏe lại, đợi anh khỏi rồi tôi có thể đánh anh một trận, như vậy năng lực chuyên môn của tôi lại có thể tăng cao.”

“Đu lắm rồi đó!” Trong phòng, Ada hoàn toàn bị hai người bỏ qua đứng bật dậy, giật lấy tờ báo trong tay Vu Từ Thạc, đây là do cô mang tới, “Nhìn thấy hai người thế này tôi thật sự muốn phóng hỏa căn nhà này!”

“Đừng nói thế.” Vu Từ Thạc ngồi dậy, “Cô là cảnh sát mà.”

“Hơn nữa còn là cảnh sát trưởng.” Giang Hằng chậm rãi bổ sung. Vì biểu hiệu ưu tú của mình, lại thêm hiệp trợ FBI phá án, Ada được đề bạt lên làm phó trưởng cảnh sát của tổng cục NYPD.

“Vậy sao?” Tờ báo trong tay hóa thành giấy vụn, Ada lại cúi người, vừa bực mình vừa buồn cười nhìn sát thủ và hacker, “Tôi cho rằng trước khi các anh đi ít nhất cũng có thể cho tôi biết chút gì đó.”

Vu Từ Thạc luôn có chút sợ hãi khi phụ nữ tức giận, con mắt màu hổ phách đảo đảo, cuối cùng nhìn Ada, “Được tôi, tôi phát hiện bộ phim [Bác sĩ giải phẫu thực tập] rất hay.”

“Tôi còn cảm thấy [Người nội trợ tuyệt vọng] cũng rất hay đó!” Có đáp án không đúng câu hỏi, cảm giác vô lực lan tràn đầy đầu, Ada thật sự có suy nghĩ muốn hất ly trà trước mặt lên.

Levi là người tới tạm biệt trễ nhất, đối với sát thủ và hacker đã rời khỏi đảo Guam trước đó mà nói, hần rõ ràng xui xẻo hơn nhiều. Vu Từ Thạc và Giang Hằng vừa bước lên máy bay, FBI nhận được tin liền đuổi tới, trốn trốn tránh tránh hơn nửa tuần, Levi mới thể thâm trở về New York.

“Xem ra thân phận Levi này không thể dùng nữa rồi.” Vu Từ Thạc sờ cằm nói.

“Ít nhất nếu bị bắt về tù thì lại vượt ngục lần nữa thôi.” Levi hừ hừ mấy tiếng rồi lấy khăn lau mặt, “Dù sao tôi cũng phải về Anh.”

“Nhanh vậy sao?” Giang Hằng có chút kinh ngạc, đặc vụ đột nhiên bị gọi về không phải là chuyện tốt.

“Thật ra tôi nên đi từ sớm rồi, nhưng trước đó xảy ra chút chuyện nhỏ, dẫn tới người ở trên không muốn để tâm đến tôi.” Levi nhìn trần nhà, biểu cảm này nói rõ tình hình có thể không hề ‘nhỏ’ như hần đã nói, đồng thời bị hai ánh mắt hoài nghi đảo qua, hần nhún vai, “Được thôi, vì bức [Con quạ đêm đen] đó, tôi đã đốt nó rồi.”

“Anh còn chưa nói với tôi bức tranh đó rốt cuộc là gì.” Vu Từ Thạc nhớ Levi từng ần ần nhắc tới tính quan trọng của [Con quạ đêm đen], người của MS-13 không từ thủ đoạn cũng muốn có được nó.

“Trọng điểm nằm ở mặt sau bức tranh, [Con quạ đêm đen] thật ra là một bức bản đồ kho báu, nó đánh dấu vị trí con tàu ngầm mà Hitler đã sử dụng khi chạy trốn vào thế chiến thứ hai.” Levi liếm liếm môi, “Nghe nói trong đó có mẫu DNA của Hitler, phòng thí nghiệm chính phủ muốn thông qua DNA của ông ta để tạo người nhân bản.”

“Vừa hay cấp trên của anh cũng muốn thứ này.” Vu Từ Thạc nói tiếp lời Levi, “Nhưng anh cảm thấy quá nguy hiểm, cho nên anh đã dứt khoát hủy nó.”

Levi gật đầu, “Hiện tại tới lúc các anh nói cho tôi nghe bí mật của các anh rồi.”

“Máy bay sắp trễ rồi.” Giang Hằng nhìn đồng hồ nói.

“Không nói thì thôi.” Hừ lạnh một tiếng, Levi quay người đi, “Tạm biệt rồi, hai vị.”

Sau 14 tiếng, máy bay hạ cánh an toàn trên sân bay thủ đô Bắc Kinh Trung Quốc. Cửa khoang mở ra, từ bên trong bước ra hai người đàn ông đeo kính râm.

Một người thân hình cao to, gương mặt đường nét sâu thẳm, bộ âu phục sang trọng màu lam đậm, áo sơ mi màu trắng, cà vạt màu vàng đỏ xen kẽ, mái tóc ngắn màu đen gọn gàng. Hắn đi vào một cửa hàng, khi bước ra trong tay có thêm hai ly cà phê.

Một người thân hình hơi gầy, ngũ quan tuấn tú rõ nét đến cực điểm, áo sơ mi tay ngắn màu lam nhạt hợp dáng người, tóc điểm nửa thân trên của y, cổ áo mở rộng và vết hằn rõ ràng trên xương quai xanh khiến người ta không thể không suy đoán vừa rồi y đã làm gì trên máy bay.

Đàn ông tuấn tú đi tới đâu cũng không thiếu bị chú ý, rất nhiều lữ khách giới nữ tới tới lui lui đều không kìm được dừng lại, thầm suy đoán hai người đàn ông phong cách bất đồng, nhưng lại có lực hấp dẫn như nhau này từ đâu tới, phán đoán nếu hiện tại đi lên bắt chuyện hoặc mời com, tỉ lệ thành công là bao nhiêu.

“Cà phê Madellin, anh thích nhất.” Giang Hằng đưa cà phê cho Vu Từ Thạc, tiếp theo liền nhận được một nụ hôn hồi đáp.

Vu Từ Thạc hoàn toàn không chú ý thấy dáng vẻ người xung quanh lúc này đã như lá bị dật diu trong gió, trong mắt y chỉ có Giang Hằng mang nét hồi vị, “Anh nói không đúng, tôi yêu nhất là anh.”

Giang Hằng nắm tay y, mười ngón giao nhau, “Nó rất thích hợp với chúng ta. Tôi cũng yêu anh.”

“Đi đâu?” Ngồi trên taxi hỏi như vậy, không thêm nhìn tới ánh mắt quái dị của tài xế, Giang Hằng uống một hớp cà phê nói: “Đến tòa nhà ngoại giao.”

“Rõ ràng có chủ nhà đáng thương sắp bị làm phiền rồi.” Vu Từ Thạc cười tươi, ánh mặt trời rực rỡ chiếu sáng hai người, tay họ vẫn đang nắm chặt lấy nhau.

Hương cà phê Madellin nồng đậm, sau vị đắng sâu cay, bạn sẽ cảm thấy nó ngọt như mật đường.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 64: Ngoại Truyện - Ford Klaus

Bảy năm trước.

Chiếc SUV màu đen, Ford Klaus đang lái xe, cố gắng giữ tốc độ bình ổn. Trên ghế sau còn có hai người, một người là nhân chứng được bảo vệ__ cô Mary Wenke, một tuần sau cô sẽ ra tòa làm chứng, tố cáo vụ buôn bán thuốc phiện xuyên quốc gia của người tình mình. Sau khi vụ án kết thúc bọn họ sẽ cho cô một thân phận mới, để cô có thể mai danh ẩn tính sống tiếp cuộc đời còn lại. Mà một người khác__

“Cẩn thận chiếc xe thùng trước mặt, nó khá bất thường.” Ned Manda, tổ trưởng tổ truy bắt tội phạm của NYPD, đại ca của Ford Klaus. Người này diện mạo tuấn tú, sống mũi cao thẳng, trong mắt tán ra cảm giác thành thực thâm sâu.

“Biết rồi, sếp.” Có lẽ do xuất hiện nội gian, chỗ ở của người làm chứng bị bại lộ, hiện tại nhiệm vụ của Ford là cùng Ned Manda đưa Mary Wenke chuyển tới nơi an toàn mới.

Chiếc xe thùng dừng lại bên đường, khi hai chiếc xe lướt qua nhau, Ned liếc mắt thấy trên cánh tay của người lái xe có vết bầm tím xanh, “Ford, dứt đuôi nó.”

Chiếc xe thùng không cần chặt xe của họ, chỉ là không nhanh không chậm đi theo phía sau, nhưng Ford vẫn làm theo lời của Ned mà tăng tốc độ. Ned là một người tuyệt đối tự tin, từ ánh mắt như đuốc của hắn có thể nhìn ra lực phán đoán và hành động cực mạnh, hắn nói chuyện mạnh mẽ tự tin, khiến tất cả mọi người đều bất giác tin phục.

Năm đó Ford Klaus không thể ngờ được, mấy năm sau hắn sẽ gặp được một người đàn ông nữa, cực giống Ned Manda, chỉ cần nhìn một cái, thì bạn liền biết người đó đáng tin tưởng.

Chân ga bị đập hết cỡ, ngay khi lái qua một ngã ba, từ bên phải lao tới một chiếc xe tải đụng vào tường chắn, chỉ cần chậm thêm 0.5 giây thôi, xe của bọn Ford đã bị hai chiếc xe này kẹp thành miếng bánh mì kẹp thịt.

Tiếp theo, xe tải lui về sau, xe thùng gia tăng tốc độ đuổi theo.

“Ổn định xe.” Chỉ dặn dò một câu như thế, Ned mở trần xe hơi, đứng thẳng dậy, giờ súng nhắm vào cửa sổ của ghế điều khiển của chiếc xe thùng kia, khí lưu cao tốc xung quanh thổi dạt mái tóc màu nâu nhạt của hắn ra sau đầu. Liên tiếp ba phát súng, viên đạn đung tới cửa thủy tinh lập tức dội ra, “Quý quá, là cửa kính chống đạn!”

Chiếc xe thùng lái thẳng tới chạy song song cùng chiếc SUV màu đen, lợi dụng ưu thế phần khung xe dày chắc mà tông vào cạnh bên, Mary Wenke bị kính sợ run rẩy không ngừng, nắm tay sợ hãi nhìn tứ phía. Ford nắm chặt vô lăng ổn định thân xe đồng thời nhin không được hết to, “Sếp! Trờ vô đi! Nguy hiểm quá!”

“Mang cô wen tới nơi an toàn, không cần lo cho tôi!” Nói xong, Ted chống lên trần xe nhảy vọt lên, rồi nhảy sang đầu xe thùng, tay nắm nhóc xe kéo mạnh, lăn nửa vòng, sau đó ổn định thân người ở trên nóc phần ghế điều khiển.

Người đàn ông trong xe thùng lúc này mới tỉnh táo lại, vận nghiêng vô lăng, vận chết sang trái, bánh xe đột ngột nhấc lên, xe thùng xoay một cái mãnh liệt quay đầu về phía cầu Brooklyn. Ted phải dán chặt người lên nóc xe, mới không bị hất xuống, đôi tay cầm súng, để lại năm lỗ đạn gần khóa cửa.

“Nhóc con, trò chơi nên kết thúc rồi.” Ted mở cửa, len người vào khoang xe, ngay khi má phải chịu một cú đâm, súng của hắn cũng đã đập lên mặt người đàn ông.

Người đàn ông hoàn toàn ngớ ra, bỏ tay khỏi vô lăng, chiếc xe mất khống chế lao về phía lan can cầu bên phải, Ted kéo mạnh vô lăng lại, móc còng ra khóa lên cổ tay đối phương.

Giảm tốc độ chạy qua cầu Brooklyn, vừa mới dừng lại bên đường, xe cảnh sát chi viện đã vây chiếc xe thùng kín không chỗ hở, các cảnh sát giờ cao súng nín thở. Cửa xe đột nhiên mở ra, Ted ním cười thò đầu ra, “Cực khổ các bạn rồi, làm phiền mang tên trong xe về.”

Mọi người cuối cùng cũng thở phào một hơi, có người nhin không được tán thưởng, “Không then là tổ trưởng tổ truy bắt tội phạm!” Cũng có người nhỏ giọng thăm thi, “Ned chính là Ned.”

Ford Klaus sau khi quay lại thì không gặp được Ned, vừa định đi vào phòng làm việc, thì đi động đột nhiên run lên, tên của người liên lạc là Anna, vợ của hắn.

Ford lập tức né vào một góc hành lang, nghe máy, “Em yêu, sao vậy?”

“Anh hỏi em làm sao hả?” Anna chán nản thờ dài, “Rolin bị bệnh, anh đã đáp ứng em sẽ cùng nó đi kiểm tra.”

Rolin là cô con gái ba tuổi của họ, cô bé kế thừa mái tóc vàng suông thuận và đôi mắt xanh lam của mẹ, khi cười lên thì giống như một thiên sứ đáng yêu. Không may ở chỗ, cô bé bị mắc chứng hen suyễn bẩm sinh, đối với đứa trẻ vào độ tuổi này, có thể sống được hay không không thể biết trước, loại bệnh này trở thành khảo nghiệm cực lớn trên đường sinh tồn của cô bé.

“Xin lỗi, Anna, anh vừa rời bạn làm việc. Đợi anh viết báo cáo xong sẽ lập tức trở về gặp em và con.” Ford hồ then vô cùng, bất kể là một người đàn ông, hay một người cha, hắn đều không nên để vợ và con gái một mình gánh chịu những khó khăn này.

“Không cần xin lỗi em, Ford, thân ái, anh nghe em nói, em biết anh là một cảnh sát tốt, nhưng mẹ con em đã không còn cách nào tiếp tục như vậy nữa.” Anna vừa run giọng nói xong câu này, sau lưng đột nhiên truyền tới một giọng nam, “Bảo bối, em đã nói với anh ta chưa?”

Ford ngây ra tại chỗ, giống như bị sét đánh trúng đầu, những tư duy vốn tuần tự bị nhiễu loạn hoàn toàn, hắn mở miệng, cảm thấy hơi thở cũng có chút khó khăn, “Là... ai?” Bên kia điện thoại không có phản ứng, hắn lại nhin không được cao giọng nói, “Anna! Anh hỏi em người nói chuyện đó là ai!”

Anna vẫn không nói gì, trong điện thoại chỉ có thể nghe được tiếng khóc ngắt quãng của cô. Cuối cùng trong sự tranh đoạt, người đàn ông giật được điện thoại nói với Ford, “Thanh tra Ford Klaus, xin chào, tôi là Ryan, tôi có nghe nói về sự tích huy hoàng của anh, cũng biết anh rất xuất sắc. Nhưng anh không thích hợp để xây dựng một gia đình, tôi thích hợp chiếu cố cô ấy và con hơn anh.”

“Nghe này, Ryan.” Cảm xúc tức giận lan tỏa tới từng mạch máu, Ford áp chế giọng nói gằn nhẹ, “Cách xa người phụ nữ của tôi một chút!”

Ryan mở miệng, nhưng còn chưa đợi hắn nói gì, điện thoại đã cắt ngang, có lẽ là Anna cúp máy. Ford thở dài thườn thượt, cắt di động vào túi, đi về phòng làm việc, nhưng cảnh tượng trong mắt giống như đang lác lư, chúng không giống như tồn tại trong hiện thực, ngược lại giống như là... ảo giác.

Đi tới cạnh bàn làm việc, Ford mới phát hiện bên cạnh bàn có một người đứng, ngược mắt lên nhìn, thế nhưng là phó cục trưởng Dante Local của NYPD, hắn đang đứng đó đợi Ford.

Dante Local rất ít khi lộ mặt trong cục, lần này đơn độc tới tìm Ford, chắc không phải là chuyện đơn giản, “Phó cục trưởng, xảy ra chuyện gì vậy?”

“Đừng lo lắng, là chuyện riêng.” Dante Local lấy một phong thư trong túi áo khoác ra, nhẹ nhàng ném lên bàn Ford, “Bên trong có một vài bức ảnh, có người chụp được việc vợ anh ngoại tình.”

Vừa định rút ảnh ra, lời của Dante Local đã khiến Ford lập tức ngừng động tác, điều này đối với một người đàn ông mà nói là chuyện mất mặt vô cùng, chân mày ngăn ngừa nhăn lại, hắn không thể nào không chế bản thân không đi chất vấn: “Tại sao cho tôi xem những thứ này?!”

“Người đàn ông đó, Ryan, là một nhà đầu tư cổ phiếu, anh có làm việc năng nổ cả đời cũng không đuổi kịp thu nhập trong mấy tiếng của anh ta.” Cho dù phòng làm việc không có ai, Dante Local vẫn nói rất nhỏ, trong ánh mắt quái dị của Ford, khóe môi Dante Local mang theo nụ cười kỳ cục, nói tiếp,

“Tôi có biện pháp giúp anh kiếm tiền, chỉ xem anh có nguyện ý làm hay không.”

“Có liên quan đến vụ án của tổ trưởng Ned?” Ford không phải kẻ ngu xuẩn, kết hợp với cục thế trước mắt, hàm ý trong lời Dante Local là quá rõ ràng.

“Có thể nói có liên quan, cũng có thể nói không liên quan.” Dante Local hí mắt lại, khoe mắt hiện lên nếp nhăn, “Nếu anh làm tốt, không những có thể lấy được một triệu, nói không chừng còn có thể cứu được mạng của Ned Manda.”

Nhìn được Ford đang dao động, Dante Local gác tay lên vai Ford, vỗ vỗ, nghiêm túc nói, “Làm một người đàn ông, không có thời gian ở bên người nhà, lại không có thu nhập cao, kết cục thế nào, anh hãy nghĩ kỹ đi.”

Không đợi Ford trả lời, Dante Local đã chấp tay sau lưng đi ra ngoài. “Ngày mai vào giờ này, nói cho tôi biết anh có gia nhập không.”

Không kịp chỉnh lý tư duy, Ford đã đứng sau lưng Dante Local hừ lạnh một tiếng rồi nói: “Anh không sợ tôi nói cho người khác biết sao? __ Phó cục trưởng của chúng ta là một cảnh sát tồi tệ.”

Thân thể chìm trong bóng râm cạnh cửa, nụ cười của Dante Local càng đậm, “Anh cảm thấy người khác sẽ tin tưởng suy đoán vô căn cứ của một cảnh sát nhỏ nhoi, hay là tin tưởng phó cục trưởng của họ?”

Ford nhìn bóng lưng Dante Local rời đi, mở miệng, cuối cùng không thể phát ra tiếng. Thật ra lời đồn về chuyện Dante Local là người lãnh đạo của cóm thối nát vẫn luôn tồn tại, không thể không nói cách làm của Dante Local rất cao minh, không ai có thể bắt được bất cứ chứng cứ nào. Với thực lực của Dante Local, cho dù bản thân cự tuyệt, chuyện này cũng tuyệt đối không dừng ở đó.

Ford rất rõ hàm nghĩa trong lời nói của Dante Local, nếu cự tuyệt, hẳn sẽ không có kết cục tốt đẹp gì, Ned cũng có thể táng mạng.

Đi tới cạnh cửa sổ, Ford nâng cửa sổ lá lên, ánh mặt trời sáng chói bên ngoài khiến hắn không thể không hí mắt lại, đồng thời, có thứ gì đó thuận theo quang sáng này len vào ngực hắn, khiến hắn cảm thấy đau đớn kịch liệt.

Trên bàn làm việc vẫn đặt túi văn kiện đó, Ford mở túi da bỏ lấy ảnh ra, lật xem từng tấm, Anna mặc quần áo đắt tiền do Ryan mua cho cô, với trang sức sang trọng lộ ra nụ cười rực rỡ. Bọn họ ngồi trong nhà hàng cao cấp, ăn bữa tối mà tiền lương cả tháng của mình cũng không trả bill nổi. Bọn họ đang ở trong nhà mình, trên chiếc giường của mình mà triền miên, cô con gái thì một mình nằm trong chiếc giường nhỏ nhìn ánh mắt của họ, trên chiếc bàn ở đầu giường còn bày đĩa hoa hồng màu lam quý giá.

Một khắc này Ford tự nói với mình, chính nghĩa gì đó, hòa bình gì đó, lợi ích công dân gì đó chết hết đi! Ông đây không muốn làm người tốt nữa!!

Đứng dưới tán cây, Ford Klaus đốt một điếu thuốc, làn sương khói đặc sệt hầu như che phủ cả đôi mắt khẽ hí của hắn. Xa xa là bia mộ của Ned Manda, tấm bia đá đứng thẳng không sờn dưới ánh mặt trời giống hệt người đàn ông kiên cường bất khuất đó.

Hít từng hơi thuốc, Ford tỉ mỉ nghĩ lại toàn bộ quá trình của chuyện này. Vợ của hắn và nhà đầu tư cổ phiếu kia bỏ trốn với nhau, Dante Local tìm tới hắn, nói muốn hắn gia nhập vào hàng ngũ cóm thối nát. Ford biết lúc đó tổ chức cảnh sát đen lớn nhất New York tên là ICR, vẫn luôn có người suy đoán chủ sai khiến sau màn của ICR rốt cuộc là người như thế nào, hiện tại chỉ sợ hắn đã biết được đáp án.

Mới đầu Ford cho rằng Dante sẽ phái hắn đi giết Mary Wenke diệt khẩu, nhưng làm người ta phải ngạc nhiên là, Dante lại yêu cầu hắn không tiếc bất cứ giá nào để bảo vệ Mary, truy xét chân tướng sự việc. Mà cái chết của Ted Manda, chính là do việc này dẫn tới. Khi bảo vệ Mary Wenke tới nơi an toàn, Ted trúng đạn.

Ai cũng không biết viên đạn từ đâu mà tới, trong hành lang không có người, khi Mary lao vào xe cả người đều run rẩy, trên chiếc áo sơ mi trắng và gương mặt của cô đều dính máu, trong mắt là sự sợ hãi vô hạn.

Lúc đó nhiệm vụ của Ford chính là bảo vệ Mary tới tòa án an toàn, cũng vì như vậy, hắn thậm chí không gặp được Ned lần cuối.

Một khi vụ án mở màn, Ford liền phát hiện sự kỳ quặc, từ lời làm chứng của Mary Wenke mà thấy, trừ tiết lộ tình nhân của cô có tham gia vào bọn buôn thuốc phiện ra, chứng cứ còn luôn chỉ về hướng một người khác. Norman Falaise __ người chấp hành có quyền lợi cao nhất NYPD. Đại khái ai cũng không thể tưởng tượng, vì một tình nhân mà liên lụy tới cả tập đoàn tội phạm, cục trưởng tổng cục NYPD cũng can dự vào.

Sau đó Ford mới hiểu rõ đây là chuyện gì, trong ICR tồn tại hai thế lực, Norman không phải là kẻ đứng sau màn của ICR, kẻ cầm quyền chân chính vẫn luôn là phó cục trưởng Dante. Dante muốn lợi dụng chuyện lần này để kéo Norman xuống nước, rồi một mình ngồi lên bảo tọa.

Sau khi thăm vấn kết thúc, Ford đưa Mary về nhà, Mary lên tiếng nói muốn vào nhà vệ sinh. Vì thế bọn họ đậu xe lại bên đường, len lén đi vào một cửa tiệm không người, Mary đang muốn đi xa, Ford đột nhiên cũng đi theo, chặn trước mặt cô. Tiếng bước chân của họ dừng lại trên lối đi, “Tại sao cô phải làm như thế? Chỉ ra Norman Falaise thì bản thân cô cũng sẽ ngồi tù.”

Dáng người Mary rất cao, cô cong người, cúi nhìn gương mặt Ford, cười lạnh lùng, “Vì tôi muốn vào tù, Dante sẽ không bỏ qua cho tôi.”

“Cho nên cô thà rằng gánh tội danh mà mình không hề phạm?” Ford nắm tay kéo Mary đang muốn đi lại, nhìn thẳng vào mắt cô bức bách, “Hay có lẽ, cô đang dùng thân phận một người vô tội, thay cô gánh chịu tất cả tội danh?”

Trong con mắt màu thủy tinh bắn ra tia sáng lạnh, Mary đột nhiên bắt đầu cười lớn, tiếng cười vang vọng trong hành lang không người. “Klaus à Klaus, anh thật sự đơn thuần tới mức đáng yêu đó! Mary Wenke sớm đã chết rồi! Anh và đại ca ngu xuẩn của anh từ đầu tới cuối đều bảo vệ một sát thủ, Mary Wenke căn bản không tồn tại! Ha, ha ha! Ha ha ha!”

“Là cô giết Ted Manda.” Màu sắc trong đáy mắt biến đậm, Ford cảm thấy huyết dịch của mình đã đông lại.

“Không sai, cho nên tôi nói anh ta ngu xuẩn, anh ta tận tâm tận lực bảo vệ một con rắn, nhưng rắn sẽ không vì vậy mà cảm động, rắn sẽ dùng răng nanh chứa độc tố cắn anh ta, khiến anh ta táng mạng...” Nụ cười gian xảo, ‘Mary Wenke’ nói nhỏ dần, nhưng chữ nghiền ra càng thêm mạnh bạo.

Ford cứ đứng như tượng gỗ như vậy, cảm nhận ngón tay của mình từng chút một bị không khí xung quanh tước đi nhiệt độ.

‘Mary Wenke’ vẫn đứng tại chỗ, tiếng cười điên cuồng, mạn đại của cô bỗng nhiên dừng lại, con ngươi phóng lớn, dùng ánh mắt kinh dị nhìn Ford Klaus, trong kẽ hở của ngón tay chặn trước bụng chảy ra máu tươi, “Anh... sao anh có thể...”

Khói súng đang tản đi, gương mặt mờ ảo sau lớp khói của Ford dần rõ ràng, vẻ mặt hần bình tĩnh, trong mắt không chứa một chút cảm tình, “Cô muốn hỏi, tôi là một cảnh sát, sao có thể giết người đúng không? Đừng quên tôi và chủ thuê của cô là cùng một dạng người.”

“Anh!” Đôi mắt nhìn vào hần của ‘Mary Wenke’ tràn đầy phẫn nộ và không cam lòng, cô vẫn còn ý thức, có thể thấy được Ford móc di động ra, nghe được hần và người khác nói chuyện.

Khi Ford Klaus tới cạnh cô thì điện thoại cũng được tiếp, hần bình thân nói vào điện thoại: “Dante, tôi quyết định gia nhập ICR, chẳng qua hiện tại tôi gặp chút phiền toái, anh phải giúp tôi xử lý.”

“Để tôi đoán xem, ‘Mary Wenke’?” Dante cầm bút lên, gạch một cái tên trong danh sách trên bàn, “Sau 5 phút nữa người của tôi sẽ tới đó, anh ta sẽ mang anh tới chỗ chôn xác, sau khi chuyện kết thúc nhớ tới tìm tôi.”

Cúp máy, Ford quay mặt lại nhìn người phụ nữ nằm dưới đất, ánh mắt của cô đã từ phẫn nộ chuyển thành tuyệt vọng. Lúc này, Ford ngoài cười trong không cười nhếch miệng, “Rất đáng tiếc, xem ra cô hiện tại chỉ là đồ bỏ đi.”

“Đừng cho rằng tất cả tới đây là kết thúc, anh Klaus.” Gian nan thờ dốc, phần áo sơ mi trước bụng của ‘Mary Wenke’ đã thấm ướt máu, “Anh chọn con đường này, làm bản tay mình, thì cả đời đừng mơ quay đầu nữa...”

“Cảm ơn cô đã chỉ giáo dư thừa.” Ford nhìn cô, trong con mắt màu nâu vẫn không có bất cứ dấu vết cảm xúc nào, “Từng có một người có thể kéo tôi lại từ vực sâu, hiện tại anh ta đã bị cô giết rồi.”

Không còn cho người phụ nữ đó cơ hội nói chuyện, hòng súng nhắm vào đầu cô ta, Ford lại bắn thêm một phát. Làm cảnh sát của tổ truy bắt tội phạm NYPD, mấy năm nay Ford không ít lần dính líu tới phần tử phạm pháp, chỉ riêng kẻ buôn thuốc phiện chết trong tay hần cũng có hơn ba mươi người. Có thể nói bốp cò súng giết người đối với hần mà nói không phải chuyện khó.

Chặn lại vết thương trên người thi thể, Ford kéo cô vào phòng chứa đồ bên cạnh. Còn hai mươi giây nữa là tới năm phút, một người đàn ông đeo một chiếc túi du lịch màu đen thật to đi tới, người tới tương mạo anh tuấn, cho dù mặc bộ y phục của nhân viên vệ sinh thì cũng khó thể che giấu khí chất tiêu sái, người đó kéo chiếc mũ trên đầu lên, tặng cho Ford một nụ cười, “Hawkes Kevin, sau này chúng ta sẽ có rất nhiều cơ hội hợp tác.”

Nụ cười tràn đầy mê lực, nhưng đáy mắt Hawkes lại chỉ chứa đựng sát khí lạnh lẽo, bất cứ lúc nào cũng tạo ra cảm giác bức bách nguy hiểm cho người khác. Không đợi Ford đáp, hần đã lấy một con dao dài trong túi ra, dùng sức chém xuống, thi thể của người phụ nữ dưới đất lập tức đầu lìa khỏi cổ. Lau đi máu bắn lên mặt, Hawkes quay đầu hỏi Ford, “Ngây ngốc gì đó? Tới anh động thủ rồi.”

Giọng nói lạnh lẽo bình thân, hơn nữa không chút pháp phùng, xem ra Hawkes đối mặt với tình huống này không phải chỉ một hai lần. Ford cũng gật đầu, cũng lấy một con dao ra như hần, cắt tay phải của thi thể.

Trong trầm mặc chỉ nghe thấy tiếng động khi thịt và xương cốt bị cắt, chỉ cần mười phút hai người đã phân thây thi thể. Nhét thi thể vào túi rồi thanh lý hiện trường, cộng thêm vứt thi đồng hoang, trước trước sau sau tốn hơn hai tiếng đồng hồ.

Sau đó, về chuyện Mary Wenke mất tích cũng có người hoài nghi tới Ford, nhưng tìm không được thi thể thì không thể chứng minh tất cả có liên quan tới hần. Thậm chí còn không cần Dante Local làm gì, có nhiều người đã hoài nghi, là Mary Wenke vì thoát tội mà bỏ trốn, vì thế tất cả kết thúc tại đó.

Điều thuốc trong miệng vẫn còn lại một đoạn ngắn, khói mù bị xua đi trong ánh sáng mặt trời, sau lưng truyền tới tiếng lá cây bị dẫm lên, Dante Local đi tới, đứng sòng vai với hần, “Ned là một cảnh sát tốt, cái chết của anh ta khiến tôi cảm thấy hơi... đáng tiếc.”

Nếu có thể dễ bị lừa như thế, hần đã không còn là Ford Klaus, có lẽ hần không thông minh lắm, nhưng hần tuyệt đối không phải kẻ ngu xuẩn, “Bớt làm mèo khóc chuột già bị thương đi, anh ta sống chỉ cần đường anh.”

“Vậy anh vẫn còn điều chưa biết rồi, bất luận là cảnh sát đen hay là cảnh sát trắng, đều tất yếu phải tồn tại.” Nói rồi Dante đưa tay ra, vỗ vai Ford, “Chẳng qua anh nên lấy làm mừng, anh Klaus, anh đã chọn đứng về bên này.”

“Tiền đã được chuyển tới một tài khoản ngoại cảnh rồi, đảo Long Island sau này là địa bàn của anh, làm đủ bốn năm thì anh có thể lấy được toàn bộ.” Lấy một tấm chi phiếu trong ngực ra, Dante chấp tay sau lưng, nhìn nghiêng, nụ cười trên khóe môi hần kỷ lạ vô cùng, “Nhớ kỹ lời tôi, anh Klaus. Công chúng là nước chảy, sắt đá là anh và tôi. Pháp luật nằm trong tay của chúng ta.”

Nhìn con số viết trên chi phiếu, Ford lại chỉ cười nhẹ, không biết tại sao, hắn đột nhiên cảm thấy tiền trở nên không còn quan trọng nữa. Trong lòng hắn có nơi nào đó đã trở nên trống rỗng, tiền chi có thể bù đắp vào một phần của khoảng trống đó, hơn nữa là một phần rất nhỏ.

Nhưng Ford cũng không có tâm tư nghĩ quá nhiều, hiện tại hắn là người xấu, người xấu không cần có quá nhiều lo nghĩ.

Chậm rãi đi tới trước mộ của Ned Manda, dòng người sớm đã tản đi, Ford cúi đầu chú mục nhìn hàng chữ rất lâu, mới dùng giọng nói chỉ mình nghe được nói: “Anh sẽ cười tôi sao? Tổ trưởng Ned.”

“Anh sẽ không cười tôi, anh sẽ càng muốn cười nhạo bản thân hơn.” Ánh sáng rực rỡ khiến hắn bất giác nhú mắt lại.

Mary Wenke đưa ra chứng cứ mấu chốt vạch tội cục trưởng tổng cục NYPD, nếu nằm trong hoàn cảnh đó, người biết rõ chân tướng không khó liên tưởng đến lý do Ned Manda sả thân bảo vệ Mary Wenke, và Mary Wenke tại sao phải khẩn cấp giết Ned.

Ned mới là kẻ nằm vùng lớn nhất, hắn nhận mệnh lệnh của Dante Local, bảo vệ hơn nữa giám sát Mary, sau khi cô phát huy xong tác dụng của mình, sẽ giết người diệt khẩu.

Trò chơi này Dante Local chơi rất tinh xảo tuyệt luân, bao gồm của Ford còn sống cho tới nay cũng cảm thấy mình bị chơi đùa. Dante từ khi bắt đầu đã không phải xem trọng lợi nhuận nhỏ bé do việc buôn bán thuốc phiện mang tới, hắn muốn là vị trí cục trưởng cục cảnh sát NYPD, hắn muốn tẩy lốt lại. Hắn không cần để tâm vì vậy mà hy sinh bao nhiêu người, hắn chỉ để tâm đến kết quả.

Ánh tịch dương xé chiều chiếu xuống, màu rắng đỏ che phủ bia đá và thân trước của Ford, gió thu thổi động tay áo của hắn.

Ford Klaus năm hai mươi lăm tuổi đột nhiên ý thức được một chuyện, chỉ cần điều kiện hoàn cảnh đầy đủ, thật ra bất cứ ai cũng đều có thể làm người xấu.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 65: Ngoại Truyện - Inseparable (Tên Khác: Kỳ Ngộ Ký Của Chủ Nhà Xui Xẻo)

Neal tắt màn hình dựa vào lưng ghế nghỉ ngơi, tuổi tác lớn rồi, những ký tự sẽ dẫn tới bệnh đau cổ, chẳng qua, làm chuyện gì mà không phải trả giá chứ, con người sống luôn sẽ có phiền não, mà căn nguyên phiền não của cậu chính là ở chỗ đám khốn kiếp trong tòa nhà này.

Một buổi sáng không tốt lành đủ để tạo nên ác mộng cả đêm, cả phê nấu được một nửa, cửa bị gõ âm ỉ, thờ dài tắt đèn cọn, người đàn ông cao lớn xinh đẹp bên ngoài cười rục rờ chào hỏi với cậu. “Ồ, chủ nhà thân yêu.”

“Tôi tên Neal, hơn nữa tôi cũng không phải là thân yêu của anh.” Chân mày bất mãn nhíu lại, trong căn phòng của người đàn ông sống dưới lầu này thường xuyên truyền tới tiếng đánh nhau, dường như nhà anh ta có nòi chén chậu muôi đập hoài không hết, nghe nói anh ta sống cùng một người đàn ông khác, ấn tượng của Neal đối với người này rất tốt. Cô gái từng sống chung ở đó không biết đã dọn đi đâu, bạn xem, đây chính là cảnh ngộ của việc yêu phải kẻ ăn chơi, không có kết quả thì thôi, cuối cùng còn bị đuổi ra khỏi cửa.

Đương nhiên, sự phản cảm đối với người này đương nhiên sẽ không phải vì chuyện anh ta là kẻ ăn chơi, mà còn vì một ngày khi Neal xuống lầu, trong lúc vô ý thấy được anh ta và người đàn ông khác đang hôn kịch liệt trong hành lang, trên lầu đã có một đôi gay ở rồi, không ngờ dưới lầu cũng vậy, gay chiếm lĩnh thế giới rồi sao? Sao mệnh tôi lại khổ thế này? Neal cảm thán.

“Tôi muốn mượn dao của cậu một chút.” Trên gương mặt tuấn tú của người đàn ông mang theo nụ cười dễ làm người ta nảy sinh hảo cảm.

“Anh cần dao làm gì?” Dính liú tới vũ khí lạnh, là người thì đều cảnh giác ba phần, chẳng qua... nhìn anh ta tướng mạo thân thiện thế này, chắc sẽ không dùng để giết người đi.

“Dùng để giết người.” Người đàn ông vẫn cười nói.

Khốn kiếp... sống dưới lầu nhà tôi rốt cuộc là người thế này đây, đây là muốn bức tôi dọn nhà hả?

“Anh Vu, anh biết đó, tôi là một tiểu thuyết gia.” Neal ra vẻ khó xử nhíu mày, “Anh từng coi truyền hình cũng nên biết, tiểu thuyết gia đều rất trạch, ăn cơm đều dựa vào đồ ngoài, cho nên trong nhà tôi không có dao...”

Trong phòng truyền tới mùi hương thịt hầm lập tức bán đứng Neal, Neal lúng túng cười, “Tôi đi lấy dao, chẳng qua anh xác định anh muốn giết người?”

Người đàn ông nhún vai, vẻ mặt vô tội. “Sao có thể, dao trong nhà khi đánh nhau làm hư rồi không thể dùng nữa, nhưng tôi phải làm cơm cho ai kia ăn, hơn nữa, muốn giết tên khốn đó, một con dao đại khái không đủ, phải dùng súng nã đạn cộng thêm pháo hỏa tiễn mới được.”

Sắc mặt Neal lập tức xanh đi, người có thể làm hư dao khi đánh nhau, và người phải dùng tới súng nã đạn cộng thêm pháo hỏa tiễn, hai người dưới lầu này bình thường sống cuộc sống gió tanh mưa máu như thế nào đây trời... giật giật khỏe môi, “Cho anh, đừng làm hư nó nữa.”

Người đàn ông tiêu sái lắc đầu, lộ ra nụ cười mọi điều thuận lợi, “Vậy cậu cho tôi thêm một cây?”

Người đàn ông bị đẩy ra ngoài cửa, cửa đóng lại nghe bình một tiếng, y chỉ cười cười, trước khi hậm hực đi xuống dưới lầu còn gặm lên một câu với cánh cửa, “Có gì cần tôi lại tới tìm cậu, cậu chủ nhà!”

Không cần không cần, ngàn vạn lần không cần, ai muốn có dính líu gì với phần tử khủng bố như vậy chứ! Trong lòng Neal gào thét, rồi lại châm ngọn đèn còn lên.

2.

Tục ngữ nói, có một ác có hai.

Chủ nhà Neal gần đây rất đáng thương, sau khi trong nhà dùng điện dùng nước, đầu còn chưa đặt xuống gối, cổ vừa xoay đã đau, chỉ đành co ro trên sofa uống sữa xem truyện tranh, lúc này, cóc cóc cóc cửa lại gõ vang.

Một dự cảm không tốt lành.

“Cậu Neal thân yêu, tôi tới tìm cậu giúp đỡ.” Là giọng nói đó, gọi cảm tới mức có thể khiến người ta liên tưởng sâu xa, khách trọ dưới lầu của cậu Vu Từ Thạc.

“Hiện tại tâm tình của tôi rất tệ, nếu anh muốn mượn dao hoặc bật lửa, tốt nhất là đi tìm hai tên bạch si ở lầu trên đi.” Mở cửa, Neal đen mặt nói.

(Ngay lúc này, anh bạn quý hút máu thánh lực cực tốt ngồi trên lầu vô cùng phối hợp hắc xì một cái.)

“Tôi tới để mượn đĩa phim.” Vu Từ Thạc dứt tay vào túi, mái tóc màu nâu nhạt trong ấn tượng đã nhuộm thành màu đen, rũ xuống bên tai, nói xong, y tự ý đi vào phòng khách.

Không vui, rất không vui, ai lại nguyện ý để phần tử nguy hiểm này đi vào nhà mình.

Neal vươn tay ngăn người đàn ông lại, “Đợi đã, tôi sẽ lấy cho anh.” Sau đó quay người đi vào phòng khách, mở ngăn tủ truyền hình, lấy ra một chồng đĩa, “Cho anh.”

Bất kể thế nào, dùng mười mấy đĩa phim lậu đuổi đi được một phần tử khủng bố, thực sự là quá lời rồi. Thỏa mãn rồi thì mau biến đi đồ khốn.

Nhưng người đàn ông lại đứng yên không động, trong tay bưng chồng đĩa đó, nghiêng đầu hỏi: “Có đặc biệt giới thiệu gì không?”

“Đặc biệt? Tôi xem đều thấy rất đặc biệt.” Đối phương hiển nhiên không thỏa mãn với đáp án này, chân mày anh tuấn nhíu lại, Neal chỉ đành nhượng bộ, rút ra một cái, “[Những năm đó, cô gái chúng ta từng xx], đĩa rất nóng vào năm ngoái.”

“Được, cảm ơn.” Người đàn ông muốn ôm Neal một cái để cảm tạ, Neal lại nhớ tới tính hướng cong của đối phương, nhất thời toàn thân nổi đầy da gà da vịt, cúi đầu cong lưng né khỏi, gay thật đáng sợ mà... áp lực khi mặt đối mặt thật là lớn mà... người đàn ông bất đắc dĩ chu miệng, “Xem xong rồi sẽ trả cho cậu.”

“Hà, không, không không không, không cần trả nữa!” Không cần lại tới đây nữa mà không cần xuất hiện trước mặt tôi nữa mà lạy anh đó! Neal gào thét trong lòng.

Ngày thứ hai__

Cóc cóc cóc__

Cửa bị kéo mở, người đàn ông mỉm cười cầm chồng đĩa đứng trước cửa, Neal cũng học theo đối phương miễn cưỡng bày ra một thứ có thể coi là nụ cười, “Xem xong rồi?”

“Ừ, xem cùng bạn.” Người đàn ông rất tự nhiên đi thẳng vào phòng, lấy một băng đạn ra đặt lên bàn, “Bản kỷ niệm đó, coi như tạ lễ.”

Lấy băng đạn ra làm tạ lễ... gay quả nhiên thâm sâu khó dò... không__ đúng__!!! Tại sao tên này lại có đạn phiên bản kỷ niệm!!!!

“Cảm, cảm ơn anh nha... bạn anh cảm thấy thế nào...?” Neal liều mạng cố gắng cười, gay tặng đạn, gay thật nguy hiểm, mẹ nó quả nhiên là muốn bức tôi dọn nhà mà!!!!

“Anh ta? Anh ta cảm thấy phim [Những năm đó] quá nhảm.” Nam nhân nhẹ nhõu mày, trong giọng nói mang theo bất mãn.

“Nhưng mỗi tình đầu không phải đều như thế sao, thậm chí yêu ái muội mông lung, tâm sự thiếu nam thiếu nữ... mỗi người đều có loại trải nghiệm này không phải sao?” Neal nói tới đây, người đàn ông gật đầu tỏ vẻ tán thành, “Đúng đó, tôi cũng nói như thế, nhưng anh ta đáp lại tôi một câu, ‘tôi không có kinh nghiệm này, tôi thấy thích là sẽ trực tiếp theo đuổi.’”

3.

“Ồ... là người theo phái hành động.” Phái hành động quả thật không tồi, nhưng! Gay theo phái hành động cũng là gay mà! Không thể chịu được! “Vậy anh thì sao?”

“Tôi cảm thấy không tệ.” Nói rồi người đàn ông nhìn băng đạn trên bàn, “Chẳng qua nếu tôi thấy thích rồi, trước hết tôi sẽ suy nghĩ là nên yêu người đó hay giết người đó.”

“...” Neal mở bừng mắt, chớp rồi chớp, một câu ‘tạm biệt’ nghẹn trong cổ họng không thốt ra được.

“Tóm lại, cảm ơn đĩa của cậu, hoan nghênh cậu tới nhà chúng tôi uống cà phê.” Người đàn ông mỉm cười nói, tựa hồ đọc được tin tức chủ nhà không hoan nghênh y cho lắm, nên quay người đi khỏi.

Uống cà phê cái đầu anh!!!! Ai lại đi tới chỗ long đàm hồ huyết đó uống cà phê chứ!!!! Ông đây phải dọn nhà!!! Nhất định dọn nhà!!!!

__ Một tuần sau __

Leng keng leng keng__

Vu Từ Thạc từ bên trong mở cửa ra, bày ra nụ cười sáng như mặt trời, “Hoan nghênh cậu, cậu chủ nhà.”

“Nói trước một câu, tôi không phải tự nguyện tới uống cà phê... chỉ là...” Neal vẻ mặt lúng túng nhìn lên lầu, liền nghe thấy trên đó có tiếng mở cửa và tiếng bước chân, Neal vội chui qua dưới cánh tay Vu Từ Thạc lao vào phòng, “Mau đóng cửa! Mau đóng cửa lại!!!! Đừng để tên đó tìm được tôi!”

Vu Từ Thạc vẻ mặt nghi hoặc, chợt thấy một người đàn ông cao to khác từ trên lầu đuổi tới, mái tóc ngắn màu đen chỉnh tề, trên sống mũi cao thẳng là gọng kính mỏng, “Chào anh, anh có thấy cậu em trai tôi yêu nhất đâu không?”

“Xin lỗi.” Vu Từ Thạc hơi nhũn mày, “Xin hỏi anh là?”

“A!!!” Người đàn ông vỗ đầu ra vẻ bực bội đại ngộ, “Tôi quên giới thiệu, tôi tên là Trần Đông Dương, là anh họ của chủ nhà Neal. Tôi đang tìm em trai thân ái, anh thấy nó không?”

Anh của chủ nhà? Vu Từ Thạc còn cho rằng tên nhóc tóc vàng luôn ở một mình chứ, chẳng qua bộ dáng khảnh trương đó thật tức cười mà, nhìn không được muốn trêu chọc một chút, “Hình như thấy nhưng lại giống như không thấy, anh tìm cậu ấy có chuyện gì?”

Lập tức, tên nhóc trốn sau cửa dùng sức ngắt chân y một cái, đừng thấy dáng người không cao, sức lực cũng rất lớn đó, Vu Từ Thạc nhất thời mỉm cười lạnh lẽo hít một hơi.

Trần Đông Dương đang buồn bực rõ ràng không phát giác, chu miệng, vẻ mặt bất đắc dĩ, “Tôi chỉ là tới thăm em trai bảo bối của mình, ai biết vừa thấy tôi, nó lại giống như thấy quỷ mà từ trên giường nhảy bật dậy rồi chạy...”

“Có lẽ là anh làm cậu ta giật mình tỉnh giấc.” Vu Từ Thạc nhướn mày nói.

“Sao có thể!!!!” Trần Đông Dương kêu to, “Sao tôi có thể nhẫn tâm quấy rầy em trai thân ái ngủ chứ? Tôi chỉ là lạnh lẽo nhìn gương mặt say ngủ của nó mà thôi...”

Có lẽ anh là ác mộng của cậu ta đi... Vu Từ Thạc thầm nói, sau đó lấy tay vuốt tóc, “Không thấy, đi nhà khác hỏi thử xem.”

Đóng cửa lại, Vu Từ Thạc mới thấy Neal sắc mặt xanh lét thờ phào một hơi, “Cậu và anh cậu rốt cuộc có thù hằn gì vậy?”

“Tên đó chính là một kẻ biến thái!!!” Neal nhìn không được mắt, “Bi kịch của hơn nửa cuộc đời tôi đều là do tên ngu si nói chuyện buồn nôn đó tạo nên!!!”

4.

Cái người liến thoắng làm cơm cho em trai bảo bối, kết quả xem chút làm nổ tung nhà bếp. Cái người liến thoắng nói phải bảo vệ em trai đáng yêu, kết quả làm cháy rèm cửa sổ. Cái người nấu nước kết quả quên tắt lửa, dẫn tới cái lò cháy sạch, bản thân bị trúng độc khí gas bị đưa tới bệnh viện. Cái người mới tới nhà làm khách một lần đã dẫn tới cúp nước cúp điện!!!! Chính là tai tình trong tai tình mà!!!! Đáng sợ đáng sợ!!! Không bao giờ muốn gặp hắn ta nữa!!! Có anh trai như thế chính là bất hạnh lớn nhất của mình!!!!

Đây không phải là lần đầu tiên Vu Từ Thạc thấy chủ nhà này xù lông, y ngược lại cảm thấy thú vị, “Cậu muốn uống cà phê gì?”

“Brazil, cảm ơn.” Lúc này cửa phòng truyền tới tiếng chìa khóa xoay chuyển, và cuộc trao đổi của hai người.

“Em trai không thấy nữa thật là phiền toái mà...” Chắc sẽ không phải là...

Một giọng nói thấp trầm khác đáp. “Vậy sao, cái người trong nhà tôi cũng động một chút là biến mất, quả thật phiền phức...” Cho nên nói... không tốt!!! Là anh trai!!!

Đảo nhìn một vòng, mắt thấy không có vật che chắn nào, bài trí trong nhà của hai tên gay chết tiệt này sao có thể đơn giản tới thế chứ!!!

Đáng ghét, khản trương quá đi, không biết nên làm sao đây. Một trận gió lạnh thổi qua, Neal nhất thời cảm thấy lạnh buốt. Quay đầu nhìn lại, ánh mắt đặt trên cửa sổ mở toang.

Ba, hai, một!!!

Ngay khi Neal bước lên bệ cửa sổ, Giang Hằng và Trần Đông Dương đứng trước cửa đã nhìn thấy Neal, hai bên đối mặt, bốn mắt cùng bốn mắt giao tiếp, “Ha ha ha ha...” Cười gượng.

“Vu Từ Thạc, giải thích một chút xem chuyện gì đây?” Giang Hằng mặt không biểu tình đi tới trước mặt Vu Từ Thạc, Vu Từ Thạc chỉ cong môi cười, “A, cái này hà, liên lạc một chút cảm tình với chủ nhà thôi mà, anh sẽ không để ý chứ?”

Giang Hằng liếc mắt nhìn tên nhóc trên bệ cửa sổ, “Anh xác định anh không phải đang ức hiếp người khác?”

“Tôi cảm thấy người khác này đang trốn người nào đó.” Vu Từ Thạc nhú một bên mày, ánh mắt chuyển sang Trần Đông Dương.

Lúc này Trần Đông Dương sớm đã giống như tên lửa lao tới, hô lớn, “Em trai thân ái của anh!!! Đừng chết!!!!”

Chết cái đầu người, chưa từng thấy có người nhảy xuống từ lầu hai để tự sát. Neal ôm khung cửa sổ gào lên, “Cút đi!!! Tên anh đáng ghét nhất!!!”

“Đừng ghét anh!!! Còn nữa!!! Đừng chết!!!” Trần Đông Dương chạy tới trước bệ cửa sổ muốn ôm em trai, kết quả không ngờ tốc độ quá nhanh, không kịp thắng lại, ngược lại còn đẩy Neal ra ngoài cửa sổ.

“A~~~~!!!” Tiếng kêu thảm.

Bịch__

Neal đập lưng xuống đất, đau đớn nghiêng răng phun ra một câu, “Mẹ...”

Vu Từ Thạc nhin cười thu ánh mắt khỏi cửa sổ, nhìn sang Giang Hằng, “Cũng may tôi không có anh trai.”

Giang Hằng cũng cười nhẹ lắc đầu, vuốt vuốt tóc Vu Từ Thạc, “Anh có tôi là đủ rồi.”

5.

Quá tốt rồi, đã hai tuần lễ không gặp anh họ, Neal nhìn ánh sáng ngoài cửa sổ, mặt cười tươi như hoa.

Hôm nay người bạn tốt hiếm hoi hẹn ra ngoài uống chút gì đó, Neal cao hứng bưng bưng vuốt phẳng tóc dựng trên đầu, mặt một chiếc sơ mi lao ra ngoài, khi xuống tới lầu hai thì lại đụng phải hai vị khách trọ cũng đang định ra ngoài...

Ách... vận may không tốt, hiếm khi ra ngoài cũng phải đụng trúng gay.

“Ủa, cậu Neal, sau hôm đó anh cậu trở về không phát sinh chuyện gì nữa chứ?” Vu Từ Thạc vẻ mặt cười thân thiện, thật sự là người đàn ông đầy phong độ mà. Không đúng, dù có ngọc thụ lâm phong cỡ nào thì cũng là gay.

“Không...” Ký ức hôm đó thật sự không nên nhớ lại, tại sao anh trai ngốc có đi tắm cũng đều có thể làm hư khóa nhà tắm, không vui nhủ mà, Neal chu miệng hỏi, “Hai anh đây, chắc sẽ không phải muốn đến love hotel chứ.”

“Đi cứu vãn thế giới.” Giang Hằng đứng bên cạnh Vu Từ Thạc vẻ mặt nghiêm chỉnh nói ra câu này.

Vu Từ Thạc chỉ cong môi cười, cười có chút miễn cưỡng, hình như y cũng cảm thấy câu này nói ra thì thật mất mặt, liền cải chính, “Không khoa trương tới vậy... chỉ là đi giết người mà thôi.”

“A ha... A ha ha ha...” Neal cười gượng, bất kể là đi cứu vãn thế giới hay đi giết người, đều rất đáng sợ đó được không!!!

Trong tiệm cà phê gần tòa nhà ngoại giao, ánh mặt trời mùa hạ chiếu sáng chuông gió treo trên đỉnh, Neal dùng hai tay ôm ly cà phê thờ dài, cuộc sống thế này sống không nổi rồi, cuộc sống ra khỏi cửa cũng gặp gay này sống hết nổi rồi.

“Neal! Cậu nghiêm túc nghe tôi nói chuyện chứ!!!” Bạn tốt Tô Na kéo cổ áo cậu lại, Neal ngây như khúc gỗ, liên tục gật đầu, “Đang nghe mà đang nghe mà.” Lừa cậu đó, tôi đang suy nghĩ đại sự sống còn, nào còn tâm tình nghe cậu oán thán bạn trai của mình.

“Neal, tôi cảm thấy vẫn là cậu tốt nhất, làm ăn bằng cách cho thuê nhà thật thoải mái, bạn trai đó của tôi lại cứ thích viết tiểu thuyết cứ chớ gì không!” Tô Na cầm hận nắm chặt nắm đấm.

Hà, cảm giác như đang có hòng súng ngắm này là chuyện gì đây...

Đúng rồi, Tô Na hình như không biết chuyện cậu viết tiểu thuyết, “Ách... đúng đó, viết tiểu thuyết gì chứ...”

“Neal, cậu biết kẻ viết tiểu thuyết đều là dạng gì không?! Đừng có nghe tới tác giả gì đó thì liền cảm thấy rất oai rất văn hóa!” Biểu tình của Tô Na trông giống như sắp phát cuồng.

Neal chu miệng, nhìn bóng phản chiếu của mình trong cửa sổ thủy tinh, “Có, có dạng gì?”

“Tôi nói cho cậu nghe! Trong phòng của họ thật ra rất loạn! Nếu không có một bạn gái thân thiết, phòng của họ có thể ‘luôn’ duy trì trạng thái hỗn loạn này! Mà ‘luôn’ này được tính bằng đơn vị năm!” Tô Na nói rồi dùng hai tay giờ ra một cự ly.

Neal nhìn sang bên phải, suy nghĩ về căn phòng của mình, vội gật đầu, “Ừ... hình như vậy.”

“Đúng mà!!!” Tô Na về mặt không đội trời chung hưng phấn vỗ bàn, cả cái bàn đều bị chấn động rời khỏi mặt đất, “Hơn nữa!! Hơn nữa!!!! Đám người này hoàn toàn không biết kiềm chế hút thuốc!!! Gạt tàn có thể chất đầy như đỉnh Everest!!!”

Neal nhú mồm, nghĩ tới bản thân ngoài ra còn có hai cái gạt tàn dự phòng đã đầy hơn nữa, “Tựa hồ... quả thật... là vậy?”

“Chính là như thế!!!! Còn nữa!! Có lúc bọn họ sẽ vì tìm linh cảm mà uống rất nhiều!!! Rất nhiều! Rượu!!!” Cường điệu hai lần rất nhiều, Tô Na thờ phỉ phò ngồi lại.

Neal nhìn trần nhà, trong đầu hiện lên hai thùng giấy chất đầy chai rượu rỗng trong nhà mình, cười gượng, “Ha ha ha ha... hình như... thật sự... là vậy.”

“Đây cũng chưa phải trọng điểm!!!” Tô Na thở đủ hơi, lại tức giận trào đầu, hoặc nên nói, phần nộ của cô chưa từng lắng xuống, “Trọng điểm là, bọn họ hả! Viết tiểu thuyết rồi là đều không lý tới người khác!!!! Tức chết mà!!! Thật sự tức chết!!!”

Đầu gối... trùng thật nhiều tên.

Neal phát hiện trên đỉnh đầu, trời nổi rất nhiều chữ nhỏ, lúng túng, chết tiệt, không hay, nằm cũng trúng đạn, a ha ha ha ha... thì ra tôi có nhiều khuyết điểm như vậy... “Nếu đã vậy... còn ở chung làm gì?”

Tô Na uống một hớp cà phê, bình ổn tâm tình rồi mới đáp: “Nhưng mà, câu chuyện bọn họ viết thật sự rất thú vị mà! Bọn họ thậm chí sẽ viết cuộc sống cùng cậu vào, từng chút một, những chuyện cậu cho là không quan trọng, hóa ra bọn họ vẫn luôn nhớ.”

Nhìn thấy Tô Na cuối cùng cũng cười hạnh phúc ngọt ngào, Neal cũng có chút tự hào như rồng cao mào, “Vây chúc phúc các cậu nha.”

“Cậu đó, sao cậu còn độc thân vậy?” Tô Na liếc mắt nhìn cậu, vừa rồi còn tức giận ngập trời, hiện tại lại cười mỉm tình nghịch, con gái sao lại dễ thay đổi như thế?

“Tôi không biết nữa...” Neal vuốt cằm, vô cùng nhàm chán uống cà phê lạnh, ánh mắt phiêu ra cửa sổ, vừa khéo, một người đàn ông mặt âu phục trắng thớm cầm một chiếc laptop màu đen đi ngang qua cửa sổ thủy tinh, ánh mặt trời rực rỡ mùa hạ chiếu tới chói mắt, cậu hí hóp mắt, thu tâm nhìn về.

Đing đang đing đang__ Chiếc chuông gió màu bạc bị gió nóng khi mở cửa lay động.

Người đàn ông đi tới trước quầy cầm một tờ khăn ăn lên lau mồ hôi trên trán và trên cổ, “Xin chào, xin hỏi anh muốn dùng gì?” Cô nhân viên quầy thân thiết hỏi, người đàn ông suy nghĩ một lát, đột nhiên quay người, ánh mắt đảo qua từng bàn khách, tên nhóc tóc vàng và cô gái đẹp tóc đen dường như đang tán dóc, ngón tay chỉ sang chỗ tên nhóc tóc vàng. “Tôi muốn ly đó của cậu ta.”

Nghe thấy tiếng, Neal vội quay đầu lại, “Anh Trương?”

Ánh mặt trời vừa rồi quá chói mắt, cậu không thấy rõ gương mặt của người đàn ông, chỉ cảm thấy bóng dáng đó khá quen mắt. Anh Trương này... um, không nhớ hết tên, là người thiết kế IT, mỗi lần máy tính của cậu có vấn đề thì đều mời anh Trương tới sửa.

“Neal, cậu...” Anh Trương giống như ngẫm nghĩ gì đó, rồi nói tiếp: “Máy tính nhà cậu gần đây vẫn tốt chứ?”

“Ừ, vẫn tốt.” Neal nhớ tới máy tính một tuần chết máy vô số lần, di chuyển ánh mắt, lại nghe thấy Tô Na bên cạnh nhỏ giọng thăm thì, “Người đó thật kỳ cục, chưa từng gặp ai đi hỏi máy tính nhà người khác tốt không.”

Tô Na nói không sai, anh Trương này là quái nhân, mỗi lần anh ta đều có thể cứu vớt chiếc máy tính đã sắp thành phế thải của mình về, nhưng mỗi lần đều cự tuyệt nhận tiền. Ngược lại còn phụ kèm thêm một đồng linh kiện kỳ kỳ quái quái, khoa trương nhất đại khái là... một đĩa cứng 600G và một IPAD2...

Đương nhiên, cũng có điều kiện, mỗi lần đến sửa máy tính, anh ta đều yêu cầu Neal làm một ly cà phê cho anh ta uống.”

“Chuột thì sao?” Anh Trương đó vẫn nhìn Neal.

“Ba tuần không ăn rồi, chắc vẫn tốt.” Nhớ tới hai con thú nhỏ bị ngắt lương thực trong nhà, hễ viết tiểu thuyết thì liền quên cho bọn chúng ăn, trong lòng Neal một trận hổ thẹn.

Anh Trương mở túi laptop, lấy ra một thứ được bọc trong bao màu xanh ném tới, “Cho cậu.”

Neal ngẩng người một chút mới nhớ tới việc đưa tay ra đón, đáng tiếc, chậm một bước, cái túi cứng cứng tông trúng đầu__

Này!! Rất đau đó!!! Mẹ anh cố ý hả!!! Vừa muốn phát tác, thì thấy trên túi có viết thức ăn cho chuột ALEX, cậu lại ngẩng người, ngẩng lên nhìn anh Trương, nhất thời không biết nói gì mới tốt.

“Cậu nhìn tôi làm gì?” Anh Trương mặt không biểu tình đi tới hỏi, tên này, hoàn toàn quên mất rốt cuộc là ai nhìn ai lâu hơn.

Neal hồi phục bình thường, liếc anh Trương một cái, nói: “Khi anh chăm chú nhìn vực sâu, vực sâu cũng đang chăm chú nhìn anh.”

“Một nhà triết học sống một mình không phải vì anh ta muốn cô độc, mà là anh ta không tìm được đồng loại ở xung quanh mình.” Anh Trương duỗi tay vuốt vuốt tóc Neal, mái tóc vàng dưới ánh mặt trời được điểm thêm màu. Nói xong, hắn đi trở lại quầy lấy cà phê của mình rồi ra khỏi tiệm.

Tô Na không hiểu gì, “Các cậu đang nói gì? Sao tôi nghe không hiểu gì cả?” Hai câu này chỉ nghe đã thấy rất cao thâm, sao cô không biết bạn tốt của mình có trình độ văn học như thế?

“Không có gì, chỉ là thơ của Nietzsche.” Neal cúi đầu tiếp tục dùng ống hút uống cà phê lạnh, trong lòng thì suy nghĩ định nghĩa ‘đồng loại’.

“Được rồi, tôi thật không biết cậu lại có trí tuệ như vậy.” Tô Na vui vẻ nhướn cao mày, giống như phát hiện bí mật động trời. “Nói ra thì, gần đây cậu sống thế nào?”

“Cũng...”

Cũng ổn? Không...

“Không tốt!!!!” Neal đột nhiên biểu tình uốn éo găm lên, “Mẹ nó cả tòa nhà của tôi đều là gay chết tiệt ở!!! Trên lầu là phần tử bạo lực dưới lầu là phần tử khủng bố đó!!! Cách vách còn có một tên thiên cận thiếu đánh!!!! Mẹ nó thật không thể nhịn nữa mà!!!! Tôi muốn chuyển nhà!!!!”

“Neal! Bình tĩnh! Bình tĩnh!” Tô Na hoàn toàn bị Neal xù lông dọa sợ, người bạn này cũng thật quái, một chốc bình thường, một chốc lạ, một chốc rất nghiêm túc, một chốc lại rất xù lông... lẽ nào là nhân cách phân liệt? Hai... thật sự là lo lắng cho khách trọ trong nhà của cậu ta...

Tối đến, tay của Neal cuối cùng cũng rời khỏi bàn phím, di chuyển cánh tay, di động biểu tượng chuột rời khỏi trang chủ tiểu thuyết, khu bình luận xuất hiện một bình luận mới nhất, [Tác giả đáng chết!!!! Lại lấy ngoại truyện ra bù cho đủ, người bí đề rồi hả!!! Tên khốn nhà người cả tuần rồi rốt cuộc phải bí đề mấy lần mới vui hả!!!! Không thể tha cho kẻ làm khổ độc giả!!! Độc giả cũng có tim cũng biết đau đó!!!]

Biểu tượng sáng nhấp nháy, [Sao có thể chứ, tôi vẫn luôn là một tác giả tận tâm tận lực, Neal hiền hậu chính là tôi, tôi chính là Neal hiền hậu, tôi chính là Neal-al], tác giả trả lời thành công.

Vừa mới trả lời xong, phía dưới đã có phản hồi đáp của độc giả, [Đập chết nhà người, dám bí văn.]

Nhún nhún vai, Neal cười tắt trang mạng, thầm nói, bị phát hiện rồi.

6.

Khi Neal chạy chậm trở về, vừa đúng lúc thấy khách trọ Vu Từ Thạc ở lầu dưới kéo vali hành lý ra ngoài, bọn họ đứng nhau ở trước cửa lớn, “Đây... anh sắp đi xa hả?”

Đã qua nửa năm, Neal đối với gay đã không còn bài xích nữa, còn về lý do, đương nhiên là vì tên họ Trương nào đó. Thời gian này Vu Từ Thạc cũng không có tới quấy rầy cậu, căn phòng lầu dưới, từ sự huyền ảo âm ỉ, rừng sủng mưa đạn trước đó, đột nhiên chuyển thành tịch mịch yên ắng, lặng yên như tờ. Điều này ít nhiều cũng khiến Neal cảm thấy có phần không thích ứng.

“Cứ coi là thế đi.” Trong mắt Vu Từ Thạc lộ ra bất đắc dĩ và tang thương.

“Còn trở về không?” Neal chung quy vẫn có hơi sợ người này, nửa năm trước anh ta cười tươi đặt băng đạn trên bàn nhà mình, da gà da vịt sau lưng Neal lúc đó hoàn toàn rơi xuống đất hết.

“Không biết ~” Vu Từ Thạc nhẹ nhàng ném ra một khái niệm băng quơ, giống như một câu đố số học vĩnh viễn không thể giải.

Vậy thì, tên luôn ở bên cạnh người này thì sao? Neal còn đang muốn hỏi, lại phát hiện bất luận thế nào cũng không thể thốt ra. Trong lúc này, Vu Từ Thạc đã bắt một chiếc xe, phát tay với cậu, “Tạm biệt, cậu chủ nhà, tôi sẽ nhớ cậu.”

Giọng nói vô cùng động lòng len vào tai, Neal hơi ngây ra, nhìn theo chiếc taxi đi xa.

Lần tạm biệt này, rốt cuộc là hẹn gặp lại, hay là vĩnh viễn không gặp nữa?

Bánh răng thời gian lại lần nữa xoay chuyển, cuộc sống lặp lại từng ngày, mỗi ngày đều tương tự, nhưng mỗi ngày đều bất đồng.

Hiện tại, đã tròn ba tháng từ khi khách trọ lầu dưới cáo biệt.

Neal ngồi trên giường, tay rời khỏi bàn phím, chống cằm phát ngốc. Tài liệu trên màn hình đang dừng lại ở cảnh mặt trời mọc trên biển, hai người hôn nhau. Bên phải bay tới mùi thuốc lá, cậu quay lại nhìn người đàn ông bên cạnh, “Anh Trương, anh nói xem, khi con người ta hôn nhau thì có thể thấy được mắt của đối phương không?”

Anh Trương ngừng viết chương trình, sờ cằm ngẫm nghĩ, đột nhiên đứng lên, dụi thuốc vào gạt tàn, cong lưng hôn lên môi Neal, “Cậu xem đi.”

Neal hơi ngẩn mắt, liếc thấy mắt anh Trương, lại hơi kéo khoảng cách ra, bật cười, “Ngu ngốc.”

“Thực hành mới biết.” Anh Trương nhún vai, ngồi lại trước bàn máy tính, liếm môi mỉm cười.

“Biết rồi biết rồi.” Neal lắc đầu, thu lại nụ cười vừa hiện trên môi, lại nghiêng đầu nhìn đối phương, “Cảm ơn anh đã giúp lấy tài liệu.”

“Khách khí.” Nói xong, hắn lại đốt một điếu thuốc khác ngậm trong miệng, tay nhảy như bay trên bàn phím, từ đơn tiếng Anh lập tức chạy ra mấy hàng như nước chảy trong trình tự, tiếp theo hắn dựa vào lưng ghế, gõ kết thúc.

Ánh sáng lấp lóe chuyển xuống, màn hình tối lại, đèn án màu trắng đột nhiên sáng lên.

Đèn án hình trái tim xinh đẹp lấp lánh, ánh vào mắt Neal.

Neal chớp mắt, nghiêng răng chu miệng nói: “Anh xong rồi.”

Anh Trương phả một hơi thuốc, “Thế nào?”

“Để tôi yêu anh chính là tội nghiệt.” Neal vươn tay kéo đầu anh Trương lại, trán kề vào nhau, lộ ra nụ cười, “Chuẩn bị tốt tâm lý làm vai chính trong tiểu thuyết của tôi chưa?”

Ánh mặt trời xé chiều len vào phòng qua rèm cửa mỏng, có người nhẹ giọng nói, “Tôi yêu cậu.”

Pằng, pằng, pằng! Trong căn phòng lầu dưới truyền tới tiếng súng nổ, Neal cười híp mắt lại.

___ Cuối cùng cũng trở lại.

Năm tháng cuối cùng đạt được tương ngộ, từ đó về sau hình bóng không rời.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.3 - Chương 66: Ngoại Truyện - Sát Thủ Vs Hacker, 60 Câu Hỏi Tuyệt Đối Bí Mật.

1- Xin hỏi tên của ngài?

Vu Từ Thạc và Giang Hằng (cùng thốt lên): Quá mức rồi.

Neal: Ách ~~~ đề tiếp theo.

2- Tuổi tác là?

Vu Từ Thạc: 30 tuổi (chớp mắt) không giống sao?

Giang Hằng: 30 tuổi.

3- Giới tính là?

Vu Từ Thạc: Tác giả, cô nhìn không ra sao?

Giang Hằng: Đây là vấn đề vô vị gì đây?

Neal (lặng lẽ đánh dấu vào ô ‘nam’): Ấy, cái này, đừng để tâm, là trình tự, trình tự mà hiểu chứ!

4- Xin hỏi tính cách của ngài đây thế nào?

Vu Từ Thạc: Hoàn mỹ không khuyết điểm.

Giang Hằng (về mặt nghiêm chỉnh sửa chữa): Anh ta là người rất tự đại.

Vu Từ Thạc: Kẻ cuồng không chế như anh còn dám nói tôi sao!

Giang Hằng: Anh dám nói ‘hoàn mỹ không khuyết điểm’ mới khiến tôi chán động.

5- Tính cách của đối phương?

Vu Từ Thạc: Cuồng không chế, thần thần bí bí, lén lút lút lút, đổi lại người khác tuyệt đối cảm thấy anh ta là quái thai.

Giang Hằng: Cảm giác tự đại rất lớn, cho rằng khoác bộ da cừu thì sẽ không còn là sói.

6- Hai người gặp nhau lúc nào? Ở đâu?

Vu Từ Thạc: Để tôi tính xem, bốn năm trước, khách sạn, sáu năm trước, tòa nhà Empire State, mười lăm năm trước, nhà họ Đường.

Giang Hằng: Quá phức tạp rồi.

7- Ấn tượng đầu tiên đối với đối phương?

Vu Từ Thạc: Muốn cho anh ta một viên đạn.

Giang Hằng: Muốn xé nát nụ cười của anh ta.

8- Thích điểm nào của đối phương?

Vu Từ Thạc: Kiên nhẫn nghị lực, hơn nữa anh ta rất có tài hoa.

Giang Hằng (nghĩ một lúc): Độc lập, bướng bỉnh.

9- Ghét điểm nào của đối phương?

Vu Từ Thạc: Quá nhiều, chẳng hạn, anh ta là người có tiền.

Giang Hằng: Tôi thích tôi làm, luôn khiến bạn đau đầu.

10- Ngài cảm thấy bản thân và đối phương có hợp nhau không?

Giang Hằng: Rất được.

Vu Từ Thạc: Không, trừ khi tôi điên rồi.

Giang Hằng: Vu Từ Thạc, đây là phỏng vấn!

Vu Từ Thạc (nhú mồm): Cho nên sao?

Giang Hằng: Thành thạo giả tạo cũng tất yếu.

Neal: (Lau mồ hôi) Các anh đùa tôi hả?

11- Ngài xưng hô đối phương thế nào?

Vu Từ Thạc: Giang Hằng.

Giang Hằng: Từ Thạc.

Vu Từ Thạc: ...

Giang Hằng: Anh có ý kiến gì?

Vu Từ Thạc: Anh đột nhiên gọi tên tôi!

Giang Hằng: Cho nên?

Vu Từ Thạc: (Không cao hứng nhắm mắt lại) Trở về anh liền biết.

12- Ngài hy vọng được đối phương xưng hô thế nào?

Vu Từ Thạc: Tại sao tôi cảm thấy đề mục hỏi này rất kỳ quái!

Giang Hằng: (Cười rồi cười, không nói gì.)

Neal: Giang thiếu gia, ngài vừa mới YY sao?

Giang Hằng (ánh mắt chuyển sang Neal): Cô muốn biết?

Vu Từ Thạc (rút súng ra nhắm vào Neal): Cô không cần để tâm đến anh ta.

Neal: Nhưng mà... người ta rất hiếu kỳ mà (nhặt làm nũng)

Vu Từ Thạc: (Mím cười mở khóa an toàn)

Neal: Tôi sai rồi!!! Vấn đề tiếp theo!!!

13- Nếu lấy động vật để ví von, ngài cảm thấy đối phương là?

Giang Hằng: Con báo.

Vu Từ Thạc: Chim ưng.

14- Nếu cần tặng quà cho đối phương, ngài sẽ tặng?

Giang Hằng: Xe hoặc nhà. (Trên thực tế đã từng tặng)

Vu Từ Thạc: Hoa đi. (Trên thực tế cũng thật sự từng tặng)

15- Vậy bản thân ngài muốn món quà gì?

Giang Hằng & Vu Từ Thạc (Lại lần nữa cùng thốt lên): Bản thân anh ta.

16- Bình thường lúc nào sẽ bất mãn với đối phương?

Giang Hằng: Khi anh ta không nghe lời.

Vu Từ Thạc: Khi anh ta luôn muốn người khác nghe lời anh ta.

17- Quan hệ của các anh đạt tới trình độ nào rồi?

Giang Hằng: Tình lữ.

Vu Từ Thạc (cười lạnh): Vậy sao?

Giang Hằng (màu mặt tối đi): Không phải sao?

Vu Từ Thạc (nhún vai): Hình như là đúng.

18- Là do bên nào bày tỏ trước?

Vu Từ Thạc: Là anh ta.

Giang Hằng: Là tôi.

Vu Từ Thạc (nhúm mày): Sao anh không phủ nhận một chút?

Giang Hằng: Anh hy vọng tôi phủ nhận sao?

Vu Từ Thạc: Tôi chỉ cảm thấy như vậy sẽ thú vị hơn. . .

19- Ngài thích đối phương bao nhiêu?

Giang Hằng: Không thể hình dung, anh ta giống như điểm yếu của tôi, khiến tôi mất đi nguyên tắc.

Vu Từ Thạc: Tôi có thể chết vì anh ta.

20- Vậy thì, ngài yêu đối phương chứ?

Giang Hằng: Không yêu.

Vu Từ Thạc: Không nghe thấy.

Giang Hằng: Là anh nói phủ nhận một chút sẽ thú vị hơn.

Vu Từ Thạc (nhún vai): Không nhớ.

Neal (lầm bầm): . . . Khó hầu hạ quá đi.

Giang Hằng: Rất có đồng cảm.

21- Đối phương nói gì sẽ khiến anh cảm thấy bẽ tắc?

Giang Hằng: (Biểu tình trở nên có chút ai oán) Chỉ cần là chuyện anh ta quyết định thì đều khiến tôi cảm thấy bẽ tắc.

Vu Từ Thạc: Khi anh ta bẽ tắc tôi cũng sẽ cảm thấy bẽ tắc.

Neal: Hai người các anh muốn phá đám nhau đi?

22- Nếu cảm thấy nghi ngờ đối phương thay lòng, anh sẽ làm gì?

Giang Hằng: Đánh gãy chân anh ta.

Vu Từ Thạc: Cho anh ta một viên đạn.

Giang Hằng: (Về mặt sao anh có thể) Tôi chỉ đánh gãy chân anh!

Vu Từ Thạc: (Phất tay xin lỗi) Tôi lại không nói là bắn đạn ở đâu.

Neal: (Lau mồ hôi) Nhà sản xuất điên rồi hả, cứ nhiên để tôi tới phỏng vấn loại phần tử bạo lực nguy hiểm này!

23- Có thể tha thứ cho đối phương thay lòng không?

Giang Hằng: Trừ khi tôi chết.

Vu Từ Thạc: Hai chữ tha thứ này viết thế nào? Ai tới giúp tôi tra từ điển đi?

24- Nếu khi hẹn mà đối phương đến trễ trên một tiếng thì sao?

Vu Từ Thạc: Tôi sẽ không tức giận.

Giang Hằng: Vì anh ta là người thường xuyên đến trễ.

25- Biểu tình gọi cảm nhát của đối phương là ở đâu?

Giang Hằng & Vu Từ Thạc: Trên giường.

Neal: . . . Đáp án rất thống nhất.

26- Khi làm chuyện gì thì cảm thấy hạnh phúc nhất?

Giang Hằng & Vu Từ Thạc: Yêu.

Neal: (Nhấn máy) Tôi không hỏi đề số 20.

Vu Từ Thạc: Chúng tôi không đáp vấn đề đó, làm phiền tác giả nhìn lại đề mục lần nữa đi.

Neal: ... (Mặt đỏ bừng lập tức) (*Làm yêu: tức là làm tình)

27- Từng cãi nhau chứ?

Vu Từ Thạc: (Gương mặt hòa hảo) Chúng tôi đều là người theo chủ nghĩa hòa bình.

Giang Hằng: (Hơi có chút chột dạ) Đúng.

Neal: (Lật tiểu thuyết ra) Vậy sao?

Vu Từ Thạc: (Tùy ý cầm súng lên)

Neal: Được rồi, anh là người theo chủ nghĩa hòa bình... (Trong đầu: Tôi chết mới tin.)

28- Phương thức biểu hiện tình yêu của ngài là?

Giang Hằng: Đau* anh ta. (*Đau: Có nghĩa là thương yêu)

Vu Từ Thạc: Anh từng đau tôi sao?

Giang Hằng: (Nhìn trần nhà) Tôi qua anh không phải nói 'đau' sao? (*Đau: Đau nhức)

Vu Từ Thạc: Câm miệng!

Neal: ... Hình như tôi không cần thận biết chuyện gì rồi.

29- Ngài cảm thấy loại hoa nào thích hợp với đối phương?

Vu Từ Thạc: Hoa cúc trắng. (Ngôn ngữ loài hoa: Tự kỷ)

Giang Hằng: Hoa thiên điều. (Ngôn ngữ loài hoa: Công tử đa tình)

Neal: ... Vậy cũng được? Các anh xác định không phải là nhân lúc này để công kích lẫn nhau?

30- Giữa hai người có chuyện gì che giấu nhau không?

Vu Từ Thạc: Nói tới cái này liền muốn đập anh ta.

Giang Hằng: Anh còn có mặt mũi nói vậy.

Neal: Này này này, bình tĩnh chút đi hai người!

31- Cảm giác tự ti của ngài tới từ đâu?

Giang Hằng: Tự ti? (Về mặt không hiểu)

Vu Từ Thạc: Làm phiền giúp tôi lấy từ điển ra chút đi.

32- Quan hệ của hai người là công khai hay bí mật?

Giang Hằng: Anh thích công khai hay bí mật?

Vu Từ Thạc: Đương nhiên là công khai... Ợi đã, anh đi đâu?

Giang Hằng: (Mặt nhàn định) Gửi một bức email tới người dùng máy tính và di động trên toàn cầu.

Vu Từ Thạc: (Ngây ra một lúc) Anh trở lại cho tôi! Là công khai! Không phải tuyên truyền!

Neal: Anh ta đã đi xa rồi...

33- Xin hỏi ngài là bên công, hay là bên thụ?

Neal: Cái này tôi biết! (Giành đáp) Là hồ công!!

Giang Hằng: Cảm ơn cô đã thay tôi đáp vấn đề lúng túng này. Chỉ cần tôi làm rồi anh ta tuyệt đối sẽ tìm cơ hội bổ sung lại, một chút thiệt cũng không thể chịu.

Vu Từ Thạc: Chính như anh ta nói. (Nhếch khóe môi) Tên quý nhỏ nhen, nhiều một lần cũng không chịu.

34- Địa điểm H lần đầu?

Giang Hằng: Quán rượu.

Vu Tử Thạc: (Chậm rãi gật đầu) Hiện trường còn có một thi thể.

Giang Hằng: (Sắc mặt âm trầm) Đừng nhắc nữa.

35- Cảm giác lúc đó?

Vu Tử Thạc: (Về mặt vui vẻ) Rất không tồi.

Giang Hằng: (Mang theo bất mãn) Chấn động.

Neal: Giang thiếu gia đó là lần đầu ở mặt dưới đúng không?

Giang Hằng: (Cứng mặt lại) Vấn đề của cô quá nhiều rồi, bản thảo trong máy tính còn muốn giữ không?

Neal: Tôi sai rồi!!! Vấn đề tiếp theo!!!

36- Bộ dáng của đối phương lúc đó?

Vu Tử Thạc: (Cảm khái) Mê người, rất mê người.

Giang Hằng: Gọi cảm.

Neal: (Nhào đầu đi lau máu mũi)

37- Câu đầu tiên của ngài vào sáng sớm sau đêm đầu là?

Giang Hằng: (Rất nhiều dấu chấm lửng)

Vu Tử Thạc: (Về mặt chột dạ)

Neal: Các anh đang làm gì vậy?

Giang Hằng: Anh ta chạy, tới nhà của quái tộc nào đó ăn cơm sáng.

Vu Tử Thạc: (Bất mãn phản bác) Đây là công việc yêu cầu!

Giang Hằng: (Tức) Công việc gì yêu cầu anh đi cọ ăn cọ uống hả?

38- Số lần H mỗi tuần?

Vu Tử Thạc: (Một đồng lớn dấu chấm lửng)

Giang Hằng: (Trạng thái trầm mặc)

Vu Tử Thạc: Nói chút gì đi chứ, tôi không giỏi đếm số.

Giang Hằng: Tôi không phải đang đếm sao?

Vu Tử Thạc: (Hơi ngây người) Có nhiều như thế sao?

Neal: (Che mũi gầm lên với nhân viên công tác) Túi máu! Cho tôi túi máu!

39- Dưới tình huống cảm thấy lý tưởng nhất, mỗi tuần mấy lần?

Giang Hằng: Đã rất lý tưởng rồi.

Vu Tử Thạc: Anh sớm muộn cũng có một ngày sẽ tin tắn nhân vong.

Neal: (Về mặt phi nhỏ) Các anh đều sẽ vậy.

40- Vậy thì, H như thế nào?

Giang Hằng: Mỗi lần cảm giác đều khác biệt, đúng không?

Vu Từ Thạc: Quả thật, khi làm đều cảm thấy không thể nào tốt hơn thế này nữa, nhưng lần sau khi làm vẫn có suy nghĩ này.

41- Nơi mẫn cảm nhất của đối phương?

Giang Hằng: Xương quai xanh.

Vu Từ Thạc: Cổ.

42- Nơi mẫn cảm nhất của bản thân?

Giang Hằng: Cổ.

Vu Từ Thạc: Lỗ tai.

Giang Hằng: (Ánh mắt đột nhiên trở nên sâu thẳm)

Vu Từ Thạc: (Nhìn sang Giang Hằng) Tôi không muốn biết anh đang nghĩ gì.

43- Dùng một câu nói hình dung đối phương khi H?

Giang Hằng: Không thể lơ là, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phản công.

Vu Từ Thạc: Rất nhiệt tình, chẳng qua có lẽ anh ta vẫn thích dịu dàng một chút. (Ngữ khí châm chích)

44- Thẳng thắn mà nói, ngài thích H không?

Giang Hằng: Thích.

Vu Từ Thạc: Như trên.

45- Nơi H trong tình huống bình thường?

Giang Hằng: Không cố định.

Vu Từ Thạc: Nếu muốn làm thì bất cứ chỗ nào cũng được.

46- Địa điểm H mà ngài muốn thử?

Giang Hằng: Còn có chỗ nào chưa từng làm qua sao?

Vu Từ Thạc: Phòng ngủ, hành lang, phòng khách, sô pha, nhà bếp, phòng tắm, trong xe... đều làm qua rồi đi?

Giang Hằng: Trừ nóc nhà.

Vu Từ Thạc: (Tức giận trừng) Tôi không chơi cái này cùng anh!

47- Tắm trước hay sau khi H?

Giang Hằng: (Nhớ lại một chút) Sẽ trực tiếp làm luôn.

Vu Từ Thạc: Nhìn thấy thân thể xích lõa của anh ta không có phản ứng là chuyện thật khó.

Giang Hằng: Đồng ý.

48- Khi H có hẹn gì không?

Vu Từ Thạc: Cái này cần hẹn gì? Trừ một người một lần ra.

Giang Hằng: Đúng như anh ta nói.

49- Ngài có từng phát sinh quan hệ với người nào khác ngoài người yêu không?

Giang Hằng: (Trầm mặc)

Vu Từ Thạc: (Trầm mặc)

Neal: Các anh đều trầm mặc thì đề mục không thể tự động nhảy xuống đề tiếp được đâu.

Giang Hằng: Tác giả, cô không biết loại đề mục này ai trả lời trước thì người đó chết trước sao?

Vu Từ Thạc: Tôi không muốn lĩnh giáo bộ dáng phát hỏa của ai kia.

Neal: Các anh như vậy tôi sẽ rất khó xử.

Vu Từ Thạc: (Phủi tay) Tôi bắt kể.

Giang Hằng: (Lấy máy tính ra) Vậy chỉ dành để tôi lo.

Neal: Tôi sai rồi!!! Bản thảo là vô tội xin anh bỏ qua cho nó!!!!

50- Đối với cách nghĩ [Nếu không có được tâm, ít nhất cũng phải có được nhục thể], ngài có thái độ tán đồng, hay là phản đối?

Giang Hằng: Không tán đồng.

Vu Từ Thạc: Như vậy còn có ý nghĩa gì chứ.

51- Nếu đối phương bị bạo đồ cường gian, ngài sẽ làm thế nào?

Giang Hằng: (Nhướn mày) Chuyện có tỷ lệ phát sinh thấp như thế không cần lấy ra để hỏi.

Vu Từ Thạc: (Cười lạnh) Cô cảm thấy có thể không?

52- Trước khi H ngài sẽ cảm thấy áy náy sao? Hay là sau đó?

Giang Hằng: Sẽ không.

Vu Từ Thạc: Kỳ thật có một chút.

Neal: Thật sao thật sao? (Về mặt hưng phấn) Là trước hay là sau?

Vu Từ Thạc: Nếu tôi làm quá mạnh bạo khiến anh ta hôm sau bị khó chịu.

Neal: ... Hiểu rồi!

53- Nếu bạn tốt nói với ngài [Tôi rất cô đơn, cho nên chỉ có tôi nay, xin...] và yêu cầu H, ngài sẽ?

Giang Hằng: Tôi không có bạn tốt như thế, ngược lại anh ta rất có khả năng.

Vu Từ Thạc: Nếu anh đã nói vậy, lần sau tôi có thể thử không cự tuyệt.

Giang Hằng: Anh dám?

Vu Từ Thạc: Không dám a, cho nên chỉ là nói thôi mà.

54- Ngài cảm thấy bản thân rất sợ trường H sao?

Giang Hằng: Cũng được.

Vu Từ Thạc: Ừm.

Neal: Từ 'ừm' này ý vị rất sau đó.

Giang Hằng: (Nhíu mày) Vấn đề này có thể kết thúc rồi.

55- Vậy đối phương thì sao?

Vu Từ Thạc: Tôi cảm thấy rất tốt.

Giang Hằng: Ừm.

Neal: Hiện tại đến phiên anh 'ừm' rồi? Đề tiếp theo...

Vu Từ Thạc: (Nhíu mày) Đợi đã, anh giải thích cho tôi một chút xem từ 'ừm' này có ý nghĩa gì?

Giang Hằng: Đối với một người kinh nghiệm phong phú, tôi không có gì để nói.

Vu Từ Thạc: Anh đã nói rất đủ rồi. (Trên trán phọt ra một đầu thập)

56- Ngài cảm thấy H cùng người khác ngoài người yêu cũng có thể sao?

Vu Từ Thạc: Cũng được đi.

Giang Hằng: (Trùng) Đương nhiên không thể!

Vu Từ Thạc: (Nhún vai) Hiện tại đương nhiên là không thể rồi.

57- Ngài có hứng thú với SM không?

Giang Hằng: Không có.

Vu Từ Thạc: Rất mừng vì anh ta có tâm lý khỏe mạnh như vậy.

Neal: Thạc gia hình như ngài không có đáp thẳng vấn đề của tôi thì phải.

Vu Từ Thạc: Nói sao nhỉ, tôi cho rằng chuyện chúng tôi làm kích thích hơn SM nhiều, cho nên hà tất phải nhờ vào những món đồ đó chứ.

58- Anh có cái nhìn thế nào đối với cường gian?

Giang Hằng: Không có cách nhìn gì.

Vu Từ Thạc: Luôn sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Neal: Tôi không phải đang hỏi hiện tượng xã hội mà! Các anh đột nhiên bắt đầu nghiêm túc đáp vấn đề như thế khiến tôi chợt thấy sợ hãi a!

Giang Hằng: Cảm thấy là chuyện không có ý nghĩa gì lớn.

Vu Từ Thạc: Lưỡng tình tương duyệt vẫn thú vị hơn đi.

59- Đối phương hiện tại phù hợp với lý tưởng của ngài chưa?

Giang Hằng: Không liên quan đến lý tưởng, tôi yêu con người anh ta.

Vu Từ Thạc: Tôi không biết lý tưởng là thứ gì, nhưng nếu bảo tôi tìm một người để yêu, thì chính là anh ta.

60- Xin nói một câu với người yêu.

Giang Hằng: (Trầm mặc)

Vu Từ Thạc: (Trầm mặc)

Neal: Xin nhờ! Nói một câu khó vậy sao?

Giang Hằng: Vu Từ Thạc.

Vu Từ Thạc: Hừm?

Giang Hằng: Ngày mai anh rửa chén.

Vu Từ Thạc: (Mặt không vui) Tại sao không phải là anh?

Giang Hằng: Hôm nay chính là tôi rửa.

Vu Từ Thạc: Tôi bắt kẻ.

Giang Hằng: (Sải một tay ra)

Neal: (Đổ mồ hôi) Quá khó hầu hạ đi. Hiện tại tôi biết tại sao anh muốn trầm mặc rồi.

Giang Hằng: Nhưng tôi vẫn thích anh ta.

Vu Từ Thạc: (Gãi đầu cười cười) Được thôi, ngày mai tôi rửa chén.

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiếm Cự Ly* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.3 - Chương 67: Ngoại Truyện - Một Ngày Của Ford Klaus

[7:00 am]

Thức dậy nửa mặt đánh răng, đứng lên cân điện tử, “Thao, ông lại nặng lên nửa cân!”

[8:00 am]

Làm com cho con gái, đưa tới trường, đi làm, cho rằng bản thân đã đến rất sớm, kết quả thấy Ada Wenskhôngl đang bụng cà phê đi tới chỗ hân, “Thanh tra Klaus, cuộc sống rất thoải mái ha, anh không phải lại mập lên chứ?”

[10:00 am]

New York bình lặng, tổ hung án không có hung án và Ford Klaus lên mạng tới phát chán.

Nhớ tới con số thể trọng của mình, Ford lên lên lút lút thần thần bí bí rời khỏi chỗ ngồi, chạy tới nhà vệ sinh tập thể dục, lắc hông, lắc eo, đu loại lắc... uốn...

Lưng trọ rồi.

[11:00 am]

Nằm gục trên bàn làm việc dưỡng thương, đột nhiên điện thoại vang lên.

Khốn kiếp! Là số chưa biết!

Không tiếp không tiếp chết cũng không tiếp, ông đây mới không để vợ chồng son hai người kêu tới kêu lui cả ngày đâu!

[11:10 am]

Ada Wenskhôngl đi tới trước bàn, “Thanh tra Klaus, tôi thấy anh vẫn nên nghe điện thoại đi, hai người bọn họ vừa mới hack máy tính của tôi, trò chơi của tôi sắp qua ải rồi.

[11:30 am]

“Mẹ nó các anh muốn làm gì? Fay, Anh không thể luôn đối xử với tôi như vậy, tôi cũng có cuộc sống của mình!” Ford hạ thấp giọng lầm rầm vào ống nghe.

“Thanh tra Klaus, bài tập thể dục của anh không tệ.” Kẻ nói chuyện là hacker, “Có bạn tâm không nếu tôi phát nó lên trang mạng chung của NYPD để mọi người thưởng thức?”

Thao...

[1:30 pm]

Giúp hacker theo dõi một đặc công đã giải ngũ, Ford Klaus tay cầm máy chụp hình, chụp liên tục. Vị đặc công này về ngoài rất điển trai, thân hình rất đẹp rất thon dài, nụ cười thân thiện, trong mắt có ánh sáng thâm trầm. Ford đánh giá như thế, “Tôi cảm thấy tên này chắc rất nguy hiểm”

“Ừ, rất giống người nào đó.” Hacker đột nhiên nói.

... Anh bạn hacker à, đừng nhìn ai cũng thấy giống tên nhóc sát thủ nhà anh được chứ?

[11:30 pm]

Đặc công vẫn không có động tĩnh, Ford theo dõi đến sắp ngủ gục, nếu không phải đột nhiên lưng bị đau một cái, có thể hân đã không phát hiện hacker đang nói chuyện với hân, “Có phát hiện gì không, thanh tra Klaus?”

“Phát hiện gì? Tôi cảm thấy tên này không phải là kẻ hiểm nghi hung án đâu.”

“Không, tôi đang hỏi anh, anh thấy anh ta có những thói quan sinh hoạt và sở thích nghiệp dư nào.”

“... Anh vì muốn điều tra sở thích hứng thú của tên nhóc sát thủ nhà anh mới bảo tôi theo dõi tên này?”

Đầu bên kia điện thoại một trận trầm mặc.

Kính nhòe, xin phần bác chút đi. Nếu không ông đây liền...

“Đúng vậy.” Hacker cuối cùng trả lời.

Xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt xẹt!!!

Ford Klaus hung tợn ngắt máy.

Mẹ nó đủ lắm rồi.

Toàn vắn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nguy Hiểm Cự Ly* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.